Harry Potter

and the Half-Blood Prince

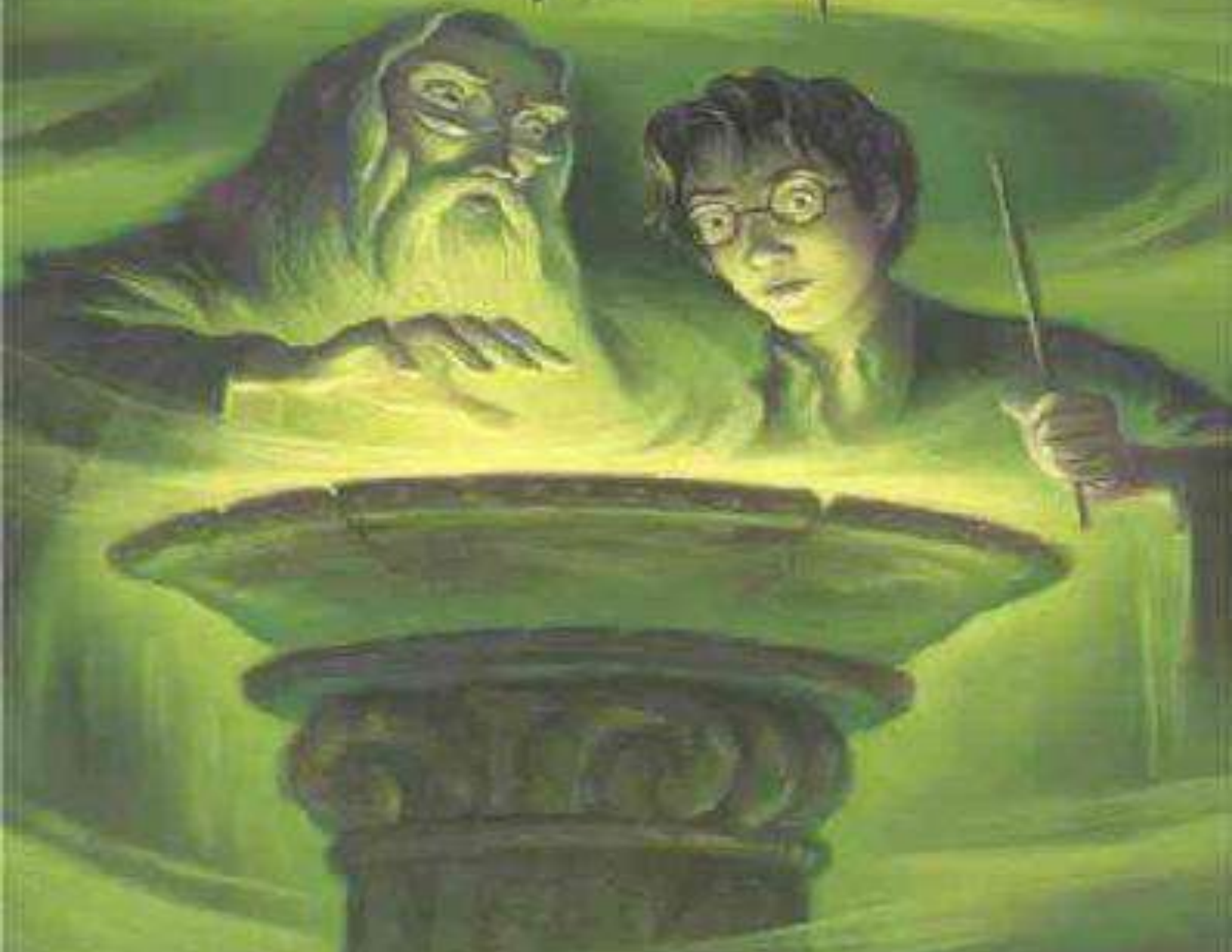

J. K. ROWLING

Table of Contents

CHƯƠNG I: ÔNG THỦ TƯỚNG KIA

CHƯƠNG II: ĐƯỜNG BÀN XOAY

CHƯƠNG III: SẼ VÀ SẼ KHÔNG

CHƯƠNG IV: HORACE SLUGHORN

CHƯƠNG V: HƠI BỊ NHỚT

CHƯƠNG VI: KHÚC NGOẶC CỦA DRACO

CHƯƠNG VII: CÂU LẠC BỘ SLUG

CHƯƠNG VIII: THẦY SNAPE ĐẮC THẮNG

CHƯƠNG IX: HOÀNG TỬ LAI

CHƯƠNG X: NGÔI NHÀ CỦA GAUNT

CHƯƠNG XI: TRỢ THỦ HERMIONE

CHƯƠNG XII: BẠC VÀ NGỌC

CHƯƠNG XIII: RIDDLE BÍ ẨN

CHƯƠNG XIV: PHÚC LẠC DƯỢC

CHƯƠNG XV: PHÉP THỀ BẤT KHẢ BỘI

CHƯƠNG XVI: MỘT MÙA GIÁNG SINH BUỐT GIÁ

CHƯƠNG XVII: MỘT KÝ ỨC Bị NHIỄU

CHƯƠNG XVIII: NHỮNG BẤT NGỜ SINH NHẬT

CHƯƠNG XVIX: GIA TINH BÁM ĐUÔI

CHƯƠNG XX: THỈNH CẦU CỦA CHÚA TỂ VOLDEMORT

CHƯƠNG XXI: PHÒNG BẤT KHẢ TRI

CHƯƠNG XXII: SAU TANG LỄ

CHƯƠNG XXIII: NHỮNG TRƯỜNG SINH LINH GIÁ

CHƯƠNG XXIV: CẮT SÂU MÃI MÃI

CHƯƠNG XXV: NHÀ TIÊN TRI BỊ NGHE TRỘM

CHƯƠNG XXVI: HÀNH ĐỘNG

CHƯƠNG XXVII: THÁP SÉT ĐÁNH

CHƯƠNG XXVIII: CUỘC ĐÀO TẨU CỦA HOÀNG TỬ

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG XXIX: PHƯỢNG HOÀNG THAN KHÓC

CHƯƠNG XXX: NGÔI MỘ TRẮNG

Chia sẻ ebook : http://downloadsach.com/

Follow us on Facebook : https://www.facebook.com/caphebuoitoi

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG I: ÔNG THỦ TƯỚNG KIA

Đã gần nửa đêm, và Thủ tướng đang ở một mình trong phòng, đọc một bản thông cáo dài. Chúng trượt qua óc ông, không để lại một chút ý nghĩa nào, dù là nhỏ nhất. Ông đang chờ cú điện thoại của Tổng thống một đất nước xa xôi. Vừa tự hỏi bao giờ tên khỉ gió đó mới gọi điện, vừa cố dập tắt những kí ức không dễ chịu về một tuần làm việc dài, mệt mỏi, đầy khó khăn, trong đầu của ông không còn chỗ cho những việc khác. Càng cố tập trung vào tờ giấy trước mặt, khuôn mặt hả hê của những đối thủ chính trị càng hiện ra rõ hơn truước mặt Thủ tướng. Có một đối thủ đã xuất hiện đi xuất hiện lại trên mặt báo, hắn không chỉ kể lể những lỗi lầm của Chính phủ (dù chẳng ai cần nhắc lại cả) mà còn chỉ ra nguyên nhân từng cái một và đổ lỗi lên chính phủ.

Nhịp tim Thủ tướng đập nhanh hơn khi nghĩ về những lời cáo buộc ấy. Chúng vừa không công bằng, vừa sai lệch. Bằng cách nào chính phủ có thể ngăn không cho chiếc cầu ấy sập ? Thật quá xúc phạm, nếu cho rằng họ đã không đưa đủ số tiền vào việc chăm sóc chiếc cầu. Chiếc cầu chưa đến mười năm tuổi. Đến cả chuyên gia giỏi nhất cũng không thể lí giải vì sao nó bất ngờ sập, làm hơn một tá ôtô rơi xuống dòng nước thăm thẳm. Và ai dám nói là do thiếu cảnh sát nên hai vụ giết người kinh khủng và công khai đã xảy ra ? Hay là chính phủ cần phải đoán trước được cơn lũ khủng khiếp và bất ngờ đổ vào Miền Tây, gây ra thiệt hại to lớn về người và của ? Và có phải lỗi của ông không, khi mà một trong những ông bộ trưởng lởm khởm đã chọn đúng tuần này để cho thấy là từ bây giờ ông sẽ dành nhiều thời gian hơn cho gia đình ?

“Một bầu không khí hỗn loạn đang bao trùm lên đất nước” đối thủ của ông khẳng định, giấu đi một cái cười sung sướng.

Thật không may, điều này hoàn toàn đúng. Thủ tướng cảm nhận được rõ ràng, mọi người đang có vẻ khủng hoảng hơn thường. Thời tiết u ám, với những đợt sương mù lạnh buốt giữa tháng bảy… Nó không bình thường chút nào…

Thủ tướng lật sang trang bản thông cáo, xem nó dài chừng nào, và từ bỏ. Vươn vai, ông rầu rĩ nhìn căn phòng. Nó rất đẹp với một chiếc lò sưởi cẩm thạch, kế bên những ô cửa kính, sưởi ấm căn phòng khỏi đợt sương mù bất thường. Nhún vai, Thủ tướng tới gần cửa sổ, nhìn vào đám sương mỏng bám trên thành kính. Chính lúc đó, ông nghe thấy một tiếng ho nhẹ.

Cơ thể ông như đông cứng lại, đối diện với hình ảnh đầy hoảng sợ của mình phản chiếu trong tấm kính. Ông biết tiếng ho đó là của ai. Ông đã nghe thấy nó trước đây. Chậm chạp, ông quay mình lại, đối diện với căn phòng trống.

“Xin chào ?” Ông nói, cố làm cho mình mạnh mẽ hơn.

Ông đã mong rằng sẽ không có ai trả lời ông. Tuy nhiên, một giọng vang lên tức thì, đầy quyết đoán, mạnh mẽ, như thể đã chuẩn bị sẵn những điều để nói ra. Giọng nói đến từ -- như Thủ tướng đã biết từ cái ho đầu tiên -- người đàn ông nhỏ bé giống – cóc đội bộ tóc giả màu bạc trong bức tranh sơn dầu nhỏ, bẩn thỉu treo ở một góc tường.

https://thuviensach.vn

“Gửi tới Thủ tướng dân Muggle. Chúng ta cần gặp nhau, khẩn cấp. Xin đáp trả tức thì. Thân mến, Fudge.”

Người đàn ông trong bức tranh nhìn Thủ tướng đầy tò mò.

“Ơ…” Thủ tướng nói. “Đây không phải là thời điểm thích hợp cho tôi… Tôi đang chờ điện thoại, ông thấy đấy, của Tổng thống nước…”

“Việc đó có thể được sắp xếp lại” Bức chân dung nói ngắn gọn. Trái tim Thủ tướng rớt cái bịch. Ông đã lo về chuyện đó…

“Nhưng tôi đang rất cần nói chuyện với…”

“Chúng tôi sẽ sắp xếp để Tổng thống không gọi cho ông tối nay. Thay vì thế, ông ta sẽ gọi vào tối mai.” Người đàn ông nhỏ bé nói. “Xin đáp trả tức thì tới ngài Fudge.”

“Tôi… ờ… rất hân hạnh…” Thủ tướng nói yếu ớt. “Tôi sẽ gặp ngài Fudge.”

Ông vội vã trở lại bàn làm việc, vừa đi vừa vuốt thẳng chiếc cà vạt. Ngồi xuống ghế, ông cố gắng điều chỉnh khuôn mặt mình sao cho có vẻ thoải mái, không lúng túng, khi ngọn lửa xanh sáng rực lên dưới mặt đá cẩm thạch. Ông nhìn nó, cố tỏ ra không bối rối. Một người đàn ông bệ vệ xuất hiện trong ngọn lửa. Vài giây sau, ông ta bước ra ngoài, đứng trên một tấm thảm cổ, phủi sạch bụi trên chiếc áo choàng dài. Tay ông ta cầm một cái nón quả dưa màu xanh.

“Ah… Thủ tướng” Cornelius Fudge nói, bước về phía trước, giơ tay ra. “Thật vui khi gặp lại ông..”

Thủ tướng thật khó để đáp lại lời thăm hỏi này một cách chân thành. Vì vậy, ông không nói gì cả. Ông chẳng dễ chịu gì khi gặp lại Fudge, người thường xuất hiện không báo trước, và hơn nữa, kèm với ông ta bao giờ cũng là những tin xấu. Fudge lần này lại trông đầy lo âu. Ông ta gầy hơn, đầu còn ít tóc hơn, chỗ tóc đó bạc màu hơn, và khuôn mặt chứa đựng một cái nhìn nhăn nhó. Thủ tướng đã thấy cái nhìn đó nhiều lần trong giới chính trị gia. Chúng không bao giờ báo trước điều gì tốt lành.

“Tôi giúp gì được ông ?” Thủ tướng nói, chỉ tay về phía chiếc ghế cứng nhất trong căn phòng.

“Khó biết nên bắt đầu từ đâu.” Fudge càu nhàu, ngồi xuống ghế, đặt chiếc nón quả dưa xanh lên đầu gối. “Một tuần tồi tệ…”

“Ông cũng thế hả ?” Thủ tướng hỏi khô khan, mong rằng qua lời nói này Fudge có thể hiểu ông đã có đủ vấn đề để đối đầu với, và khó có thể giúp đỡ được Fudge chút nào.

“Dĩ nhiên.” Fudge nói, dụi mắt đầy mệt mỏi, nhìn Thủ tướng đầy chán chường. “Tôi có một tuần tồi tệ y hệt anh bạn vậy. Cầu Brockdable… vụ giết Bones và Vance… chưa kể ở Miền Tây nữa…”

“Ông… ơ… của ông… ý tôi muốn nói là một vài người của ông có… có dính líu tới những… những chuyện này, phải không ?”

https://thuviensach.vn

Fudge nhìn Thủ tướng đầy lạnh lùng. “Dĩ nhiên rồi. Chắc chắn ông phải nhận thấy chuyện gì đang xảy ra chứ ?”

“Tôi…” Thủ tướng ngập ngừng.

Chính thái độ này làm ông rất ghét những cuộc viếng thăm của Fudge. Dù sao thì ông cũng là một vị Thủ tướng, và rõ ràng không hề thích bị coi như một cậu học sinh ngớ ngẩn. Tuy nhiên, mọi việc đã như thế từ buổi đầu ông gặp Fudge, vào ngày đầu ông làm Thủ tướng. Ông nhớ nó rõ như ngày hôm qua, và hiểu nó sẽ ám ông đến hết đời.

Ngày đó, ông đang đứng giữa căn phòng, tận hưởng niềm vui chiến thắng sau bao năm mơ ước và làm việc, khi nghe thấy một tiếng ho ở sau lưng, giống như tối nay. Ông quay lưng lại, và thấy bức tranh xấu xí đang nói chuyện với mình, thông báo chuyến viếng thăm của Bộ trưởng Pháp thuật, và giới thiệu ông ta.

Thoạt đầu, Thủ tướng nghĩ cuộc vận động tranh cử quá sức và dai dẳng đã khiến ông quá mệt mỏi. Ông hoàn toàn khủng hoảng khi thấy bức chân dung nói chuyện với mình, dù điều này không thấm vào đâu so với lúc ông nhìn thấy một người - tự - xưng – là – phù – thuỷ nhảy ra khỏi lò sưởi và bắt tay ông. Ông không nói được câu nào trong khi Fudge từ tốn giải thích rằng có những phù thuỷ sống bí mật trên trái đất, tuy nhiên, Thủ tướng không cần lo lắng về điều này, vì Bộ trưởng Pháp thuật quản lí Cộng đồng phù thuỷ, và ngăn ngừa Cộng đồng không Pháp thuật biết được về họ. Theo Fudge nói, đó là một công việc mệt mỏi, phải giữ tất cả theo đúng luật lệ, bao gồm từ Trách nhiệm khi dùng chổi bay, đến Điều khiển sự phát triển của cộng đồng rồng (Thủ tướng nắm chặt bàn làm việc khi nghe đến đây). Fudge vỗ vai Thủ tướng bằng một cách rất ta – là – cha.

“Không việc gì phải lo lắng.” Ông nói. “Chắc chắn anh bạn sẽ không bao giờ gặp lại tôi nữa. Tôi sẽ chỉ quấy rầy anh bạn khi có chuyện gì đó xảy ra bên chúng tôi, mà có thể gây hại đến dân Muggle – ý tôi nói là Cộng đồng không Pháp thuật. Còn không, chúng ta cứ sống khoẻ thôi. À, phải nói rằng anh bạn khá hơn tên tiền nhiệm rất nhiều. Hắn cố gắng quăng tôi ra ngoài cửa sổ, cho tôi là một trò bịp của những đối thủ.

Thủ tướng tìm lại giọng nói: “Ông… ông không phải là một trò lừa bịp đấy chứ ?”

Đó là hi vọng tha thiết cuối cùng của ông.

“Không” Fudge nhẹ nhàng. “Tôi sợ là không. Nhìn này.”

Fudge biến tách trà của Thủ tướng thành một con chuột nhảy.

“Nhưng…” Thủ tướng nói, gần như lạc hẳn khỏi hơi thở, nhìn tách trà nhảy nhót “Tại sao… tại sao không có ai nói với tôi …”

“Bộ trưởng Pháp thuật chỉ tiết lộ danh tánh với Thủ tướng Muggle vào ngày ông ta nhậm chức.” Fudge nói, cất đũa phép vào túi áo. “Chúng tôi thấy đó là cách tốt nhất để giữ bí mật.”

“Nhưng…” Thủ tướng kêu lên. “Tại sao… không có một vị tiền nhiệm nào…”

Đến lúc này, Fudge thật sự bật cười.

“Thủ tướng thân mến của tôi, anh bạn có định kể chuyện này cho ai không ?”

https://thuviensach.vn

Vẫn khúc khích cười, Fudge ném một chút bột vào lò sưởi, bước vào ngọn lửa xanh ngọc bích, biến mất sau một tiếng rít nhẹ. Vị thủ tướng đứng đó, bất động, và nhận thấy là ông sẽ không bao giờ, trong cuộc đời còn lại, dám nói về cuộc chạm trán này với bất kì một linh hồn sống nào. Ai trên thế giới bao la này có thể tin ông ?

Phải mất một thời gian, ông mới qua khỏi cơn sốc. Lúc đầu, ông tự nhủ với bản thân hẳn Fudge đang bị ảo giác, gây nên do sự mất ngủ trong suốt chiến dịch vận động tranh cử mệt nhoài của ông ta. Cố gắng hết mình để quên đi buổi gặp mặt chẳng dễ chịu chút nào này, ông trao con chuột nhảy cho đứa cháu gái mình, và chỉ thị cho thư kí riêng gỡ bức tranh có hình người đàn ông nhỏ bé xấu xí, kẻ đã thông báo về chuyến viếng thăm của Fudge. Trước sự hoảng loạn của Thủ tướng, bức tranh không thể di chuyển được. Cho đến khi rất nhiều người thợ mộc, một hai người thợ xây, một nhà nghiên cứu lịch sử về tranh, và trưởng Toà thị chính thành phố đều không làm sao gỡ được bức tranh đó, thì vị Thủ tướng từ bỏ mọi cố gắng. Thay vào đó, ông ngồi mong đợi mọi chuyện sẽ không có gì biến động cho đến hết nhiệm kì này. Đôi khi, ông khó có thể tin vào mắt mình khi thấy người trong bức tranh ngáp dài, gãi gãi cái mũi, hay thậm chí đôi lần ra hẳn khỏi bức tranh, đi dạo, để lại những vệt bùn nâu dài. Dù sao ông cũng tự tập cho bản thân không nhìn quá nhiều vào bức tranh, và tự nhủ rằng mắt mình đôi khi cũng có vấn đề.

Rồi, một tối hệt như tối nay, ba năm về trước, Thủ tướng đang ở trong phòng một mình, khi bức tranh thông báo về chuyến viếng thăm đột ngột của Fudge. Fudge hiện ra từ lò sưởi, ướt sũng nước, trong tình trạng khẩn cấp đáng kể. Trước khi Thủ tướng kịp hỏi tại sao ông ta lại vấy nước lên khắp [Axminster], Fudge đã bắt đầu ba hoa về một tên tội phạm Thủ tướng chưa bao giờ nghe tên: "Serious" Black, vài thứ như kiểu "Hogwarts", một thằng bé tên Harry Potter. Không thứ gì gợi được kể cả cảm giác mơ hồ nhất trong Thủ tướng.

"… Tôi vừa trở về từ Azkaban." Fudge nghiêng vành cái nón quả dưa, một lượng nước lớn nhỏ xuống túi áo ông. "Ở giữa Biển Bắc, anh bạn biết đấy… chuyến bay tồi tệ, bọn giám ngục thì khuấy động mọi thứ…" – ông ta lắc đầu – "… bọn chúng chưa từng để một vụ vượt ngục nào xảy ra cả… Dù sao cũng phải nhờ đến anh bạn đây giúp. Black được biết đến như một kẻ giết dân Muggle, và có thể hắn đang chuẩn bị quay trở lại gia nhập hàng ngũ Kẻ - mà – ai – cũng - biết – là – ai - đấy. Nhưng dĩ nhiên, anh bạn đâu có biết Kẻ - mà – ai – cũng - biết – là – ai - đấy là ai, đúng không nào ?" Fudge đưa mắt nhìn Thủ tướng đầy vẻ thất vọng, rồi nói: "Tốt hơn hết là ngồi xuống, uống một chút whisky… Tôi sẽ cho anh bạn biết tường tận mọi chuyện…"

Thủ tướng rất bực khi bị ra lệnh cho ngồi xuống ngay ở trong văn phòng của ông, nói gì đến chuyện ông lại mang whisky ra mời kẻ vừa ra lệnh đó. Nhưng dù sao, ông vẫn ngồi xuống. Fudge lấy đũa phép từ trong túi, vẫy ra hai cốc chứa chất lỏng màu hổ phách, đẩy một cốc về phía Thủ tướng, và lại gần một cái ghế.

Fudge nói chuyện khoảng hơn một tiếng đồng hồ. Tới một lúc, ông không nói ra một cái tên, mà viết lên giấy da và nhét vào bàn tay không cầm cốc của Thủ tướng. Khi Fudge đứng dậy chuẩn bị ra về, Thủ tướng cũng đứng lên.

"Vậy là ông nghĩ… " Thủ tướng liếc mắt vào lòng bàn tay trái. "Chúa tể Vold…"

"Kẻ - mà - chớ - gọi – tên – ra!" Fudge gầm gừ.

https://thuviensach.vn

“Tôi xin lỗi… Ông tin là Kẻ - mà - chớ - gọi – tên – ra vẫn còn sống sót, phải không ?”

“À, Dumbledore nghĩ vậy đấy.” Fudge nói, buộc dây áo choàng dưới cằm. “Nhưng chúng tôi chưa tìm ra hắn. Vì anh bạn đã hỏi tôi, nên tôi xin nói, hắn sẽ không nguy hiểm chừng nào hắn được trợ giúp, vì vậy Black mới là kẻ đáng lo ngại. Anh bạn sẽ cho đăng lệnh truy nã chứ ? Tuyệt vời! Tôi mong chúng ta sẽ không gặp nhau nữa, Thủ tướng đáng kính!”

Nhưng họ đã lại gặp nhau. Gần một năm sau, một ông Fudge đầy ưu phiền xuất hiện giữa thinh không ngay trong phòng nội các chính phủ, thông báo về một sự nhũng nhiễu xảy ra tại cúp Kwidditch (hay cái gì đại loại thế) Thế Giới, và rất nhiều Muggle đã bị liên quan vào việc này, tuy nhiên Thủ tướng không cần phải lo, vì dấu hiệu thông báo Kẻ - mà – ai – cũng - biết – là – ai - đấy quay lại không có ý nghĩa lớn lắm (Fudge cho rằng đó là một trò đùa), và Phòng quan hệ đối ngoại với Muggle đang phụ trách vấn đề chỉnh sửa lại trí nhớ cho dân Muggle.

“Ồ, suýt quên mất.” Fudge thêm vào. “Chúng tôi đang nhập khẩu ba con rồng ngoại và một con Nhân Sư cho cúp Tam Pháp Thuật, chuyện thường thôi, nhưng Sở Kiểm soát và Điều hoà Sinh vật Pháp thuật nói rằng có điều luật bắt buộc chúng tôi phải thông báo cho anh bạn, nếu chúng tôi mang những sinh vật đặc biệt nguy hiểm vào đất nước!”

“Tôi...- cái gì...- rồng ?” Thủ tướng lắp bắp.

“Đúng, ba con. Và một con Nhân Sư.” Fudge nói. “Chúc một ngày tốt lành.”

Thủ tướng đã mong rằng rồng và Nhân Sư là những thứ tồi tệ nhất có thể xảy ra. Nhưng không. Gần hai năm sau, Fudge lại xuất hiện từ lò sưởi, lần này với cái tin về vụ vượt ngục lớn ở Azkaban.

“Một vụ vượt ngục lớn ?” Thủ tướng nhắc lại, giọng hơi khàn đi.

“Không gì phải lo, không việc gì phải lo cả!” Fudge nói, một chân đã bước vào lò sưởi. “Chúng tôi sẽ tóm gọn chúng. Nhanh thôi. Tôi chỉ nghĩ anh bạn nên biết.”

Trước khi Thủ tướng kịp la lên: “Đợi đã!” Fudge đã biến mất trong làn khói màu xanh.

Bất kể công chúng và những đối thủ nói gì, Thủ tướng không phải một tên ngốc. Trong tâm tưởng ông vẫn có một vấn đề, là, trái ngược hẳn với lời nói của Fudge buổi đầu gặp gỡ, họ gặp nhau khá nhiều lần, và càng ngày Fudge càng tỏ ra cáu kỉnh hơn. Dù không muốn nghĩ tới Bộ trưởng Pháp thuật chút nào (hoặc, như Thủ tướng vẫn tự gọi, vị “Bộ trưởng khác”), nhưng Thủ tướng không vì thế mà bớt lo âu, lần xuất hiện tới của Fudge sẽ kèm những tin khủng khiếp hơn. Việc Fudge lại ra khỏi lò lửa, đầy mệt mỏi, bực bội và lạnh lùng, ngạc nhiên khi thấy Thủ tướng không hiểu vì sao ông lại đến đây, hẳn là thứ tồi tệ nhất trong tuần lễ kinh khủng này.

“Bằng cách nào tôi biết chuyện đang xảy ra trong Cộng đồng… ơ… Phù thuỷ ?” Thủ tướng ngắc ngứ. “Tôi có một đất nước để điều hành, và đủ thứ để quan tâm, không cần đến…”

“Chúng ta có những mối quan tâm chung.” Fudge cắt ngang. “Cầu Brockdable không tự nhiên sập. Đó không phải là một cơn lũ. Những kẻ giết người không thuộc dân Muggle. Gia đình Herbert Chorley sẽ ổn hơn nếu không có ông ta. Chúng tôi đang tiến hành chuyển ông

https://thuviensach.vn

ấy tới Bệnh viện Thánh Mungo chuyên trị thương tích và bệnh tật Pháp thuật. Việc đó sẽ được thực hiện trong tối nay."

"Ông đã… Tôi sợ là tôi… Cái gì… ?" Thủ tướng lắp bắp.

Fudge hít một hơi thở sâu và nói: "Thủ tướng, tôi rất xin lỗi, hắn đã quay trở lại. Kẻ - mà - chớ - gọi – tên – ra đã quay trở lại."

"Quay trở lại ? Ông nói quay trở lại nghĩa là còn sống… ý tôi là…"

Thủ tướng hồi tưởng lại cuộc nói chuyện khủng khiếp ba năm trước, khi Fudge kể cho ông về tên phù thuỷ ai cũng khiếp sợ, kẻ đã gây ra hàng ngàn tội ác kinh tởm trước khi biến mất một cách bí ẩn mười lăm năm trước.

"Đúng, còn sống." Fudge nói. "Đó là… tôi không biết có thể gọi một người là còn sống không, nếu chúng ta không thể giết được hắn ? Dumbledore không giải thích rõ với tôi lắm. Dù sao, hắn có một thân thể, hắn đang đi lại, nói chuyện và giết người, và theo mục đích của cuộc nói chuyện này, tôi nghĩ rằng hắn còn sống."

Thủ tướng chẳng biết nói gì hơn, nhưng vì một thói quen cố hữu muốn mình có thể nói thông thạo mọi vấn đề, ông bới tìm trong trí nhớ những gì còn sót lại về mẩu đối thoại ngày trước.

"Serious Black đang ở với – ơ - Kẻ - mà - chớ - gọi – tên – ra ?"

"Black ? Black ?" Fudge nói, quay chiếc nón quả dưa bằng ngón tay. "Ý Anh bạn là Sirius Black ? Thề có bộ râu của Merlin, không hề. Black đã chết. Chúng tôi đã… ơ… nhầm về anh ta. Anh ta hoàn toàn vô tội. Và anh ta không hề đồng hội đồng thuyền với Kẻ - mà - chớ - gọi – tên – ra nữa… Ờ… tôi muốn nói là…" ông ta quay chiếc nón quả dưa ngày càng ác liệt "… tất cả các bằng chứng đều chỉ rõ… hơn năm mươi nhân chứng… nhưng thôi, dù sao anh ta cũng chết rồi. Bị giết, trên thực tế. Trong Bộ Pháp thuật. Sắp mở một cuộc điều tra…"

Trước sự ngạc nhiên của ông, Thủ tướng thấy một thoáng thương hại cho Fudge. Nó nhanh chóng bị che khuất bởi niềm kiêu hãnh rực rỡ, rằng dù có thể ông quá kém cỏi trong lĩnh vực bước ra từ lò sưởi, không bao giờ có một vụ giết người nào xảy ra trong toà nhà chính phủ, dưới quyền hành của ông. Hay đúng hơn, là chưa có…

Fudge tiếp tục "Black là chuyện đã qua. Vấn đề chính, là chúng ta đang ở trong một cuộc chiến, thưa Thủ tướng, và chúng ta cần hành động."

"Trong cuộc chiến ?" Thủ tướng nhắc lại. "Không quá lời đấy chứ ?"

"Kẻ - mà - chớ - gọi – tên – ra đã tập hợp được bọn vượt khỏi ngục Azkaban hồi tháng Giêng." Fudge nói càng gấp gáp hơn, xoay xoay cái nón quả dưa trong tay nhanh đến mức nó chỉ còn là một bóng mờ. "Từ khi chúng được tự do, chúng đã hoành hành và tàn phá rất kinh khủng. Cầu Brockdable là do chúng phá. Chúng lên kế hoạch để giết Muggle hàng loạt – trừ phi chúng tôi theo hắn…"

"Lạy Chúa, thì ra đó là lỗi của ông, làm cho những người đó chết, và tôi phải trả lời câu hỏi về thép han gỉ và dây cầu bị nhão… và tôi không hề biết gì cả!" Thủ tướng gầm lên giận dữ.

https://thuviensach.vn

“Lỗi của tôi ?” Fudge nói, da mặt chuyển màu. “Ý anh bạn là tôi phải thoả hiệp với bọn chúng chứ gì ?”

“Không.” Thủ tướng nói, đứng dậy đi lại dọc căn phòng. “Nhưng tôi sẽ truy bắt kẻ hăm doạ và tóm chúng trước khi chúng làm thêm một vụ nào nữa.”

“Vậy anh bạn nghĩ chúng tôi không hề cố gắng làm gì ? Fudge nói. “Tất cả những Thần Sáng của Bộ đều được huy động vào cuộc, họ đã và đang tìm kiếm hắn và bộ hạ… nhưng chúng ta đang nói về phù thuỷ quyền lực nhất thời đại, phù thuỷ đã thoát khỏi mọi cố gắng bắt hắn hơn ba thập kỉ!”

“Vậy tôi đoán ông chuẩn bị nói hắn cũng là người gây ra cơn lũ ở Miền Tây ?’ Cơn nóng giận của Thủ tướng càng tăng mỗi bước đi. Thật điên tiết khi biết được lí do của tất cả những thảm hoạ này, và không thể công bố với mọi người! Thà chúng là lỗi của chính phủ, Thủ tướng hẳn cảm giác dễ chịu hơn…

“Chẳng có cơn lũ nào cả.” Fudge nói, rầu rĩ.

“Xin lỗi ?” Thủ tướng quát lên, giậm chân liên tục. “Cây cối bật rễ, mái nhà bay, cột đèn cong, những vụ chấn thương nghiêm trọng…”

“Đó là lũ Tử Thần Thực Tử. Những kẻ đi theo Kẻ - mà - chớ - gọi – tên – ra. Theo dự đoán của tôi, có thể còn có sự dính líu của bọn khổng lồ.”

Thủ tướng dừng lại, thể như đầu ông vừa đụng một bức tường vô hình. “Cái gì dính líu cơ ?”

Fudge nhăn nhó. “Lần nổi dậy trước, hắn đã sử dụng người khổng lồ, để đạt được những kế hoạch lớn.” Ông nói. “Văn phòng Tin tức sai lệch đã làm việc liên tục, rất nhiều đội Điều chỉnh Trí nhớ đã vào cuộc để sửa đổi trí nhớ những dân Muggle chứng kiến mọi việc. Sở Kiểm soát và Điều hoà Sinh vật Pháp thuật luôn túc trực quanh Somerset. Nhưng chúng tôi không thể tìm thấy bọn khổng lồ. Thật đúng là một thảm hoạ.”

“Ông đã không nói!” Thủ tướng đầy tức giận.

“Tôi không phản đối, hiện tại tinh thần ở Bộ Pháp thuật rất thấp. Với tất cả những thứ đó… và rồi để mất Amelia Bones…”

“Để mất ai cơ ?”

“Amelia Bones. Giám đốc Sở Thi hành Luật Pháp thuật. Chúng tôi tin Kẻ - mà - chớ - gọi – tên – ra đã tự tay giết bà, vì bả là một phù thuỷ cực xịn, và có nhiều bằng chứng cho thấy bà đã chiến đấu hết sức mình.”

Fudge hắng giọng, ngừng quay cái mũ.

“Nhưng vụ án đó đã xuất hiện trên báo.” Thủ tướng cố nén cơn giận. “Báo của chúng tôi. Amelia Bones… chỉ được kể về như một người phụ nữ trung niên sống một mình… Đó… đó là một vụ giết người ghê tởm... có rất nhiều công chúng quan tâm… Cảnh sát còn phải bối rối…”

https://thuviensach.vn

Fudge thở dài. “Dĩ nhiên rồi. Bị giết trong một căn phòng khoá kín. Chúng tôi, ngược lại, biết rõ ai đã làm chuyện đó. Tuy nhiên, biết rõ cũng chẳng giúp chúng tôi có thêm manh mối gì hữu ích trong việc lần ra hắn. Và Emmeline Vance… có lẽ anh bạn chưa biết vụ đó…”

“Ồ, dĩ nhiên là tôi biết.” Thủ tướng nói. “Nó xảy ra ở gần đây. Dư luận và báo chí đã có hẳn một ngày rùm beng… luật lệ không là gì ngay ở sân sau Toà nhà Chính phủ…”

“Chưa đủ đâu.” Fudge nói chán nản. “Từng đàn Giám ngục ở khắp mọi nơi, tấn công mọi người… trái, phải, giữa…”

Ngày xa xưa hạnh phúc, nếu nói chuyện này với Thủ tướng, hẳn ông sẽ không hiểu gì. Nhưng bây giờ thì…

“Tôi nghĩ Giám ngục canh gác Azkaban chứ ?” ông nói thận trọng.

“Chúng đã từng.” Fudge mệt mỏi. ‘Nhưng chúng đã bỏ theo Kẻ - mà - chớ - gọi – tên – ra. Tôi không phản đối, đó quả là một tin chấn động.”

“Nhưng,” Thủ tướng hơi hoảng loạn. “Không phải ông đã nói với tôi chúng là những sinh vật hút hạnh phúc và hi vọng từ con người đấy chứ ?”

“Đúng là như vậy. Và chúng đang làm thế. Đó là lí do cho tất cả những sự u ám này.”

Đầu gối Thủ tướng nhũn ra. Ông khuỵu xuống chiếc ghế gần nhất. Ý nghĩ về những sinh vật vô hình tràn qua làng mạc, thành phố, gieo rắc buồn đau và chán nản lên những người bỏ phiếu cho ông, làm ông thực sự muốn ngất đi.

“Fudge, ông cần phải làm một việc gì đấy. Đó là trách nhiệm của ông. Trách nhiệm của Bộ trưởng Pháp thuật!”

“Thủ tướng thân mến của tôi, anh bạn nghĩ tôi vẫn còn là Bộ trưởng Pháp thuật sau tất cả những điều đã xảy ra ? Tôi đã bị sa thải ba ngày trước! Cả Cộng đồng Phù thuỷ đã đấu tranh cho vụ này hơn một tháng nay! Chà, thực sự tôi chưa bao giờ thấy họ đoàn kết như vậy trong cả nhiệm kì đâu!”

Thủ tướng không nói được gì. Dù thực sự ông rất căm phẫn những gì đã xảy ra, ông vẫn cảm thấy thương cho người đàn ông trước mặt mình.

Cuối cùng ông nói. “Tôi rất tiếc. Tôi có thể làm được gì cho ông không ?”

“Anh bạn thật là tốt, nhưng tôi sợ là không có gì đâu. Tôi đến đây tối nay để cập nhật thông tin cho anh bạn, và giới thiệu người kế nhiệm của tôi. Đáng lẽ ông ta phải có mặt ở đây vào lúc này, nhưng, ông ta rất bận rộn, với tất cả những thứ đó.”

Fudge nhìn vào bức chân dung người đàn ông nhỏ bé đội bộ tóc bạc dài và xoăn, đang ngoáy tai bằng một cái lông chim. Bắt gặp ánh mắt Fudge, bức chân dung nói. “Ông ta sẽ đến đây ngay. Ông ta vừa chuyển một lá thư cho cụ Dumbledore.”

“Chúc ông ta may mắn.” Fudge nói, lần đầu tiên chứa đựng vẻ cay đắng. “Tôi viết cho Dumbledore hai lá một ngày trong suốt nửa tháng qua, nhưng cụ không hề chuyển ý… Nếu cụ sẵn sàng thuyết phục thằng bé, tôi có khả năng vẫn là… Tốt thôi, tôi mong Scrimgeour sẽ may mắn hơn!”

https://thuviensach.vn

Fudge rơi vào một sự im lặng đầy vẻ tôi - bị - ngược – đãi. Sự im lặng bất chợt bị phá vỡ bởi giọng nói đầy quyết đoán, mạnh mẽ của bức tranh.

"Tới ngài Thủ tướng dân Muggle. Yêu cầu một cuộc gặp. Khẩn cấp. Xin đáp trả tức thì. Rufus Scrimgeour, Bộ trưởng Pháp thuật."

"Ừm, ừm, tốt thôi." Thủ tướng nói buồn bã, uể oải nhìn ngọn lửa ngọc bích trong lò sưởi bùng cao, một phù thuỷ khác xuất hiện, và lại bước lên chiếc thảm cổ.

Fudge lùi lại, sau vài giây lưỡng lự, Thủ tướng cũng làm theo, chờ người mới đến phủi sạch bụi khỏi chiếc áo choàng đen và ngó nghiêng xung quanh.

Lúc đầu Thủ tướng nghĩ Rufus Scrimgeour khá giống một con sư tử già. Những vệt xám lẩn trong mái tóc hung dày như một cái bờm, và lẩn cả ở hàng lông mày dày. Đôi mắt vàng ẩn sau cặp kính kim loại có vành. Ông có vẻ phong nhã, dù bước đi hơi khập khiễng. Thủ tướng thấy toát lên từ ông ta sự mạnh mẽ, sắc sảo, và hiểu tại sao Cộng đồng Phù thuỷ chọn Scrimgeour chứ không phải Fudge, trong tình cảnh này.

"Ông khoẻ không ?" Thủ tướng hỏi lịch sự, chìa tay ra.

Scrimgeour bắt tay nhanh chóng, đảo mắt quanh căn phòng, rút đũa phép từ túi ra.

"Fudge đã kể cho ông mọi chuyện ?" Scrimgeour nói, tiến về phía cửa ra vào, chĩa đũa phép vào ổ khoá. Thủ tướng nghe thấy tiếng khoá.

"Ơ… đúng!" Thủ tướng nói. "Và nếu ông không phiền, tôi muốn cánh cửa không bị khoá."

"Tôi không thích bị cắt ngang." Scrimgeour nói nhanh. "Hay bị nhìn lén." Ông chĩa đũa phép lên cửa sổ. Những tấm rèm tự động nhảy ra che. "Tôi là một người bận rộn. Vậy hãy đi vào thẳng vấn đề. Trước hết, chúng ta nói về sự an toàn của ông."

Thủ tướng đứng thẳng người lên. "Tôi hoàn toàn hạnh phúc với sự an toàn mà tôi đang có, cảm ơn ông rất…"

"Ồ, chúng tôi thì không." Scrimgeour chen vào. "Sẽ chẳng hay ho gì cho dân Muggle nếu thủ tướng của họ bị ếm lời nguyền Độc Đoán. Người thư kí mới ở văn phòng ngoài…"

"Tôi sẽ không đuổi Kingsley Shacklebolt, nếu đó là thứ các ông muốn nói!" Thủ tướng căng thẳng. "Anh ta có năng lực, làm việc hiệu quả gấp đôi người thường…"

"Đơn giản, đó là vì anh ta là một phù thuỷ." Scrimgeour nói, không hề mỉm cười. "Một Thần Sáng xịn, được sắp đặt vào đây để bảo vệ ông."

"Này, khoan đã!" Thủ tướng quát. "Các ông không thể sắp xếp người vào văn phòng của tôi. Tôi mới là người quyết định ai làm việc cho tôi!"

"Tôi lại nghĩ ông rất hài lòng với Shacklebolt ?" Scrimgeour lạnh lùng.

"Tôi rất… không, tôi đã…"

"Vậy sẽ không có vấn đề gì chứ ?" Scrimgeour nói.

https://thuviensach.vn

“Tôi… ơ… miễn là Shacklebolt vẫn làm việc… ơ… hiệu quả…” Thủ tướng nói dè dặt. Nhưng có vẻ Scrimgeour không nghe ông.

“Còn, giờ, về Herbert Chorley, bộ trưởng dưới quyền ông.” Ông ta tiếp tục. “Người đã thành trò hề của công chúng, bằng cách thể hiện như một con vịt ngớ ngẩn.”

“Ông ta thì sao ?” Thủ tướng hỏi.

“Ông ta rõ ràng đã bị ếm một lời nguyền Độc Đoán, ở mức độ nhẹ. Nó làm óc ông ta lẩn thẩn. Tuy nhiên, ông ta vẫn có thể nguy hiểm.”

“Ông ta chỉ đang ba hoa.” Thủ tướng yếu ớt. “Có lẽ là do uống quá mức… chắc là ông ta chỉ cần nghỉ ngơi một chút…”

“Rất nhiều bác sĩ ở Bệnh viện đang kiểm tra ông ta. Cho đến bây giờ, ông ta đã cố bóp cổ ba trong số họ. Tốt nhất là ông ta không nên ở trong cộng đồng Muggle một thời gian.”

“Tôi… Ông ta sẽ trở lại bình thường chứ ?” Thủ tướng đầy hồi hộp.

Scrimgeour đơn thuần chỉ nhún vai, tiến về phía lò sưởi.

“Đó là tất cả những gì tôi phải nói. Tôi sẽ cập nhật thông tin cho ông thường xuyên, Thủ tướng. Hoặc, nếu tôi quá bận rộn, Fudge sẽ đến thay tôi. Ông ta đồng ý ở lại Bộ với tư cách người cố vấn.”

Fudge cố gắng cười, nhưng trông như bị đau răng vậy. Scrimgeour cho tay vào túi, lục tìm thứ bột thần kì chuyển ngọn lửa sang màu xanh. Thủ tướng nhìn hai phù thuỷ đầy thất vọng. Câu nói đã ở trên đầu lưỡi ông cả buổi tối nay bật ra.

“Thượng Đế ơi… Nhưng các ông là phù thuỷ! Các ông biết làm phép! Các ông có thể giải quyết mọi chuyện dễ dàng!”

Scrimgeour chậm chạp xoay người, trao đổi một cái nhìn hoài nghi với Fudge. Lần này, Fudge mỉm cười thật sự.

“Vấn đề là, cái ác cũng biết phép thuật.”

Hai phù thuỷ lần lượt bước vào ngọn lửa và biến mất.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG II: ĐƯỜNG BÀN XOAY

Cách đó hàng dặm, những cơn gió sau khi đã đập vào cánh cửa sổ phòng Thủ tướng đã tràn ùa trên mặt con sông với hai bờ sông bẩn thỉu nằm giữa những làn cây và cả những đống rác. Bóng đen tràn ngập khung cảnh, và một chiếc cối xay gió quay điên cuồng, mờ ảo như đang cố báo hiệu điềm chẳng lành. Không gian yên ắng và không có dấu hiệu của sự sống nào ngoài tiếng róc rách của dòng nước đen đang chảy và một con cáo chỉ còn da bọc xương đang loay hoay dưới cái rãnh nước đánh hơi, hy vọng tìm được một con cá hay thứ gì ăn được trong những cụm cỏ mọc cao.

Nhưng đột nhiên, sau một tiếng nổ bất thình lình, một thứ gì đó nhỏ bé, đội mũ trùm kín đầu xuất hiện trong làn sương mỏng trên bờ của dòng sông. Con cáo cũng đứng yên lại, mắt dò xét lên mọi vật xung quanh cái thứ kỳ lạ mới xuất hiện. Kẻ lạ mặt đó cũng có vẻ chịu đựng thái độ dò xét ấy một lát, và rồi bừng sáng lên, người này bắt đầu chạy, áo choàng lê trên đám cỏ.

Bằng một tiếng nổ thứ hai to hơn, một kẻ trùm đầu khác xuất hiện.

"Chờ đã!"

Con cáo giờ đang bò sát duới mặt đất lại bị một tiếng rên rỉ khàn khàn làm giật mình. Nó liều nhảy qua chỗ đang trốn đến chỗ cái rãnh nước. Một tia chớp màu xanh bắn ra, con cáo ré lên, rồi ngã xuống đất, chết.

Kẻ lạ mặt thứ hai trở ra hất xác con cáo lên.

"Chỉ là một con cáo," một giọng phụ nữ thô lỗ phát ra dưới mũ trùm đầu. "Thế mà ta cứ nghĩ là một Thần Sáng cơ đấy — Cissy, chờ chị!"

Nhưng người đàn bà kia, kẻ vừa quay lại nhìn ánh chớp, lại đã kịp chạy vút về phía cái lạch nơi con cáo vừa té xuống.

"Cissy — Narcissa — nghe chị —"

Người đàn bà thứ hai năm lấy tay bà ta, nhưng bị giằng ra.

"Bella, trở lại!"

"Mày phải nghe chị !"

"Em đã nghe rồi. Em có quyết định của em. Để em yên!"

Người đàn bà tên Narcissa chạy đến phía trên cái rãnh nước, nơi một hàng rào cũ kỹ đã tách nhánh sông khỏi con đường nhỏ rải đá cuội. Người đàn bà kia, Bella, lập tức theo sau. Hai người cùng đứng trước hàng rào chắn con đường đầy nhà xiêu vẹo đổ nát xếp thành dãy, cửa sổ mờ đục và chẳng nhìn thấy gì nơi bóng tối.

"Gã sống ở đây à ?" Bella hỏi với giọng khinh bỉ. "Đây ư ? Giữa cái đống phân Muggle này ? Chúng ta hẳn phải là những kẻ đầu tiên thuộc hàng ngũ này đặt chân lên — "

https://thuviensach.vn

Nhưng Narcissa không nghe; bà ta đã lách nhanh qua được cái hàng rào cũ nát và đang vội vã chạy ngang con đường.

"Cissy, chờ đã!"

Bella chạy theo, áo choàng hất tung lên phía sau, và nhìn Narcissa lao tới một cái ngõ giữa những ngôi nhà vào một con đường thứ hai, gần như giống hệt. Một số đèn đường dã vỡ, hai người đàn bà chạy giữa những khoảng sáng tối mập mờ. Người theo sau đã bắt kịp kẻ chạy trước khi họ quẹo vào ngõ rẽ khác, lần này thì thành công bởi bà ta đã giữ chặt tay kẻ chạy đi và kéo lại để hai người nhìn thẳng vào mặt nhau.

"Cissy, mày không được làm thế, mày không được tin hắn — "

"Nhưng Chúa tể Hắc ám tin, phải không ?"

"Chúa tể Hắc ám thì... tao tin là... đã nhầm," Bella hổn hển, và mắt của bà ta ánh ra một thứ ánh sáng yếu ớt từ cái mũ vải trùm đầu khi nhìn quanh để xem rằng có chắc họ chỉ có hai người ở chốn này hay không. "Trong bất cứ trường hợp nào, chúng ta đã được giao nhiệm vụ không được nói kế hoạch cho bất cứ ai. Đó là phản bội Chúa tể Hắc ám — "

"Để em đi, Bella!" Narcissa cằn nhằn, người đàn bà giơ đũa phép rút ra phía dưới tấm áo choàng, chĩa nó vào mặt người chị. Bella chỉ cười khẩy.

"Cissy, chị của mày ư ? Mày sẽ không — "

"Chẳng có gì em không dám làm nữa!" Narcissa hổn hển, kèm một tiếng thở hắt trong giọng nói, và khi người đàn bà vung cây đũa phép như vung con dao, ánh chớp từ cây đũa phép loé lên. Bella thả tay em mình ra - giờ đã nóng bừng lên rồi.

"Narcissa!"

Nhưng Narcissa đã chạy trước rồi. Giằng tay chị ra, bà ta lại chạy miết, luôn giữ một khoảng cách với Bella, họ lạc vào mê lộ của những dãy nhà gạch. Cuối cùng, Narcissa chạy được đến đường Spinner s End, nơi những ống khói cối xay cao vút trong như dấu hiệu cảnh cáo của một ngón tay khổng lồ. Tiếng bước chân vang vọng lộp cộp trên khắp con ngõ nhỏ, đến khi bà chạy đến cái nhà cuối cùng của con ngõ, nơi một thứ ánh sáng chập chờn phát ra phía sau bức màn che ở tầng dưới.

Bà gõ cửa trước Bella, miệng lẩm bẩm chửi rủa vì bị đuổi kịp. Cả hai đều đứng chờ, thở hổn hển khe khẽ; họ đều phải ngửi mùi của con sông bẩn thỉu mà làn gió đêm đưa lại. Sau vài tích tắc, họ nghe thấy tiếng chân đi lại trong nhà và rồi cánh cửa mở hé ra một cái két. Một cái liếc xéo của một người đàn ông qua họ, một người với bộ tóc dài thật dài, đen xoã thành từng nhánh che cái mặt vàng ủng và đôi mắt màu đen.

Narcissa lật chiếc mũ trùm ra. Làn da trắng nhợt đến nỗi trông như sáng lên trong bóng tối và mái tóc dài vàng óng xoã xuống làm cho bà ta trông càng giống người chết đuối.

"Narcissa!" Người đàn ông nói, mở cửa to chút nữa, ánh sáng chiếu rõ bà và người chị. "Thật là một bất ngờ thú vị!"

https://thuviensach.vn

"Severus," bà nói khẽ bằng một giọng lạnh lùng. "Chúng ta có thể nói chuyện không ? Có việc gấp."

"Tất nhiên. "

Ông lùi lại để người đàn bà đi qua ông vào căn nhà. Người chị vẫn-còn-trùm-đầu thì cứ thế vào chẳng cần mời mọc gì cả.

"Snape," bà nói cộc lốc khi đi qua ông.

"Bellatrix," ông trả lời, miệng của ông vênh lênh điệu cười khinh khi lúc ông khép cửa đánh sập.

Họ đi thẳng đến một phòng khách nhỏ bé lót gỗ, nơi có cảm giác của bóng tối lạnh lẽo. Xung quanh tường đều có sách đặt kín trước, hầu hết đều được bọc bằng da thuộc màu nâu hoặc đen; trong phòng còn có một cái ghế bành đã sờn, một cái ghế tựa cũ kỹ, một cái bàn lung lay, tất cả dưới ánh sáng lờ mờ của cây đèn cầy treo trên trần. Nơi đây có vẻ như bị bỏ bê khá lâu rồi, vì thực tình cũng chẳng ai ở thường xuyên lắm.

Snape ra dấu mời Narcissa ngồi xuống ghế bành. Bà ta quẳng cái áo choàng sang một bên, ngồi xuống, nhìn chằm chằm vào bàn tay trắng run lập cập đang co vào vạt áo. Bellatrix từ từ kéo mũ xuống. Trong bóng tối, trông bà ta cũng đẹp như người em mình, với một đôi mắt sùm sụp và một cái quai hàm khá là vững chắc, bà không thèm để ý ánh mắt của Snape khi đi đến đứng sau Narcissa.

"Vậy, tôi có thể giúp gì cô ?" Snape hỏi, và ngồi xuống cái ghế tựa đối diện hai chị em.

"Chúng ta... chỉ có chúng ta ở đây thôi, hả ?" Narcissa hỏi khẽ.

"Phải, tất nhiên rồi. À, Đuôi Trùn ở đây, nhưng chúng ta không thèm tính bọn côn trùng nhãi nhép, đúng không ?"

Ổng trỏ cây đũa phép vào bức tường chất đầy sách và với một tiếng nổ đoàng, một cái cửa bí mật mở toang ra, làm hiện lên một cầu thang hẹp, trên đó một kẻ nhỏ bé đang đứng chết lặng.

"Ngươi biết rồi đấy, Đuôi Trùn, nhà ta có khách," Snape nói một cách lười nhác.

Kẻ gù lưng kia rón rén đi những bước cuối của bậc thang để xuống căn phòng. Hắn có một đôi mắt nhỏ, ồng ộng những nước, một cái mũi nhọn, và có trên môi một nụ cười gượng gạo. Tay trái xoa xoa vào tay phải, người ta có thể nhìn thấy được thế mặc dù hắn đang mang một chiếc găng tay bạc.

"Narcissa!" hắn nói bằng cái giọng chút chít nghe như chuột kêu. "Và Bellatrix nữa! Quyến rũ làm sao — "

"Đuôi Trùn sẽ phục vụ nước uống, nếu các cô yêu cầu," Snape nói. "Và sau đó sẽ phải lập tức trở về phòng ngủ của hắn."

Đuôi Trùn co rúm lại như thể Snape vừa ném cái gì vào mặt hắn.

https://thuviensach.vn

"Tôi không phải là thằng hầu của ông!" Hắn giãy nảy kêu lên the thé, nhưng vẫn tránh ánh mắt của Snape.

"Vậy ư ? Vậy ta tưởng Chúa tể Hắc ám sai ngươi đến đây để giúp việc cho ta."

"Để giúp việc, đúng — nhưng không phải để pha nước và — lau nhà cho ông!"

"Ta không nghĩ, Đuôi Trùn à, là ngươi được phái đến đây để làm việc gì nguy hiểm hơn thế," Snape đường mật. "Điều này có thể thoả thuận một cách dễ dàng: Ta sẽ thưa lại với Chúa tể Hắc ám rằng — "

"Tôi sẽ tự nói với Ngài nếu tôi muốn!"

"Tất nhiên là ngươi có thể," Snape nhạo báng. "Nhưng bây giờ, thì phục vụ nước ra đây ngay. Mang rượu gia tinh làm cũng được."

Đuôi Trùn chần chừ một lát, trông như thế là hắn sẽ bất tuân, nhưng sau đó đành miễn cưỡng quay đi và đi vào một bức tường được nguỵ trang khác. Họ nghe thấy tiếng cốc chén lách cách. Sau vài giây hắn trở lại, khệ nệ mang theo một cái chai đầy bụi bặm và ba cái cốc đặt trên một chiếc khay. Hắn đặt cái khay xuống cái bàn lung lay và lẩn đi tránh sự hiện diện của mọi người, đoạn đóng cái cửa nguỵ trang bằng giá sách đánh rầm.

Snape rót loại rượu đỏ như máu vào ba cốc và mời hai chị em. Narcissa khẽ cảm ơn, trong khi đó Bellatrix chẳng nói chẳng rằng, nhưng vẫn tiếp tục nhìn chằm chặp vào Snape. Nhưng Snape vẫn chẳng bị điều đó làm bối rối, ngược lại ông ta còn ra vẻ rất thoải mái vui vẻ.

"Uống vì Chúa tể Hắc ám," ông nói, giơ cốc rượu và làm cạn.

Hai chị em làm y chang thế. Snape rót đầy lại các cốc. Khi Narcissa nốc đến cốc thứ hai bà giận giữ:

"Severus, tôi rất tiếc phải đến đây trong hoàn cảnh này, nhưng tôi phải gặp anh. Tôi nghĩ anh là người duy nhất có thể giúp — "

Snape giơ tay lên để dừng lời của bà, rồi chỉ đũa thần vào cái cửa thang gác. Cái cửa phát nổ đoàng cùng một một tiếng thét lớn, sau đó là tiếng Đuôi Trùn chạy lốc thốc khỏi cầu thang.

"Xin lỗi," Snape nói. "Cái loại này nó cứ thích nghe lén ở cầu thang, tôi chẳng biết nó gặt hái được cái gì cơ chứ... Cô đang đến đâu vậy, Narcissa ?"

Bà ta hít thật sâu, rùng mình, và bắt đầu lại.

"Severus, tôi biết tôi không nên có mặt ở đây, tôi đã được bảo là không được kể chuyện này cho ai, nhưng —"

"Thế thì hãy câm miệng lại!" Bellatrix cằn nhằn. "Đặc biệt là với cái loại đồng bọn thời nay."

"Đồng bọn thời nay ?" Snape nhạo báng. "Và tôi phải hiểu câu đó của cô thế nào đây ?"

https://thuviensach.vn

"Là ta không tin ngươi, Snape, ngươi biết điều đó quá rõ mà!"

Narcissa bật ra một tiếng như nức nở và lấy tay che mặt. Snape bỏ kính xuống bàn và ngồi lại, tay để lên thành ghế, cười vào cái mặt đang nhìn trừng trừng của Bellatrix.

"Narcissa, tôi nghĩ cô nên lắng nghe những gì Bellatrix đang định xổ ra; việc đó giúp chúng ta khỏi phải chịu sự gián đoạn chán ngắt này. Nào, tiếp tục đi, Bellatrix," Snape nói. "Tại sao cô không tin tôi vậy ?"

"Có hàng trăm lý do!" Bà ta quát to, vòng từ sau ghế bành ra để ném cái kính xuống mặt bàn. "Nên bắt đầu từ đâu bây giờ! Ngươi ở đâu khi Chúa tể Hắc ám ra đi ? Sao ngươi không tìm kiếm Ngài khi Ngài biến mất ? Ngươi đã làm gì ngần ấy năm khi núp bóng lão Dumbledore ? Sao ngươi lại ngăn không cho Chúa tể Hắc ám lấy Hòn Đá Phù thuỷ ? Sao ngươi không nhập phe ngay lập tức khi Ngài trở lại ? Ngươi ở đâu mấy tuần trước cái ngày bọn ta phải chiến đấu để lấy Lời tiên tri cho Chúa tể Hắc ám ? Và, Snape, tại sao thằng nhãi Harry Potter vẫn còn sống, khi ngươi ban cho nó cái ân huệ suốt năm năm qua ?"

Bà ta ngừng lại, trống ngực đập cực nhanh, má ửng đỏ hết cả. Sau bà, Narcissa ngồi bất động, mặt vẫn vùi vào tay.

Snape cười.

"Trước khi tôi trả lời - ồ có chứ, Bellatrix, tôi sẽ trả lời ngay! Cô có thể chuyển lại câu trả lời của tôi cho tất cả những kẻ khác - bọn vẫn xì xầm sau lưng tôi, và đi tâu hót với Chúa tể Hắc ám! Nhưng trước đó, tôi đã nói rồi, để tôi hỏi cô một câu đã. Cô thật sự nghĩ là Ngài đã không chất vấn gì tôi những vấn đề đó ư ? Và cô cho rằng, tôi đã không thể đưa ra câu trả lời thuyết phục mà vẫn còn có thể ngồi đây nói chuyện được với cô hả ?"

Bà ta do dự.

"Ta biết là Ngài tin ngươi, nhưng… "

"Cô nghĩ là Ngài nhầm sao ? Hay là tôi đã bịp Ngài ? Nói dối Chúa tể Hắc ám, pháp sư vĩ đại nhất, người có pháp thuật hoàn mĩ nhất mà cả thế giới biết được cho đến nay ?"

Bellatrix im lặng, nhưng lần đầu tiên đã trông có vẻ hơi chưng hửng. Snape không nhấn mạnh vào điểm đó. Ông nâng cốc, nhấp một hớp, rồi tiếp, "Cô hỏi là tôi ở đâu khi Chúa tể Hắc ám ra đi. Tôi đã ở chính nơi mà Ngài ra lệnh, là Học viện Ma thuật và Pháp thuật Hogwarts, vì Ngài muốn tôi thám thính lão Albus Dumbledore. Cô biết đấy, tôi cho là, tôi là người đảm nhiệm tốt nhất vị trí đó chứ ?"

Bà ta khẽ gật đầu đến nỗi khó mà nhận thấy và định mở miệng, nhưng Snape đã ngăn lại.

"Cô còn hỏi tại sao tôi không cố gắng tìm Ngài khi Ngài biến mất. Cũng giống như lý do của Avery, Yaxley, và của gia đình Carrows, Greyback, Lucius" - ông ta hơi quay đầu về phía Narcissa — "và rất nhiều kẻ khác đã không tìm Ngài. Tôi nghĩ Ngài đã đi mãi mãi. Tôi không thích điều đó chút nào, tôi đã nhầm, và như vậy,… Nếu ngài không tha thứ cho chúng ta - những kẻ đã mất hết nhuệ khí lúc bấy giờ, Ngài có lẽ sẽ còn rất ít người trung thành đi theo."

"Ngài còn ta!" Bellatrix mạnh mẽ. "Ta, người đã mất bao năm vì Ngài ở Azkaban!"

https://thuviensach.vn

"Phải, đáng khâm phục thiệt tình," Snape nói giọng buồn tẻ. "Có điều cô chẳng ích gì khi ở trong ngục cả, nhưng rõ ràng cứ chỉ thì đáng khâm phục đấy — "

"Cử chỉ!" Bà ta hét lên; trông bà ta lúc giận như một kẻ điên. "Khi ta phải chịu đựng lũ Giám ngục, ngươi còn đang ở Hogwarts, đang đóng vai con thú cưng của lão Dumbledore!"

"Không hẳn thế," Snape bình tĩnh. "Lão đã không cho tôi dạy môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, cô biết đấy. Có vẻ như cái này, à, làm cho tôi trở lại,... hướng tôi đến con đường cũ."

"Ra đó là cách ngươi hy sinh cho Chúa tể Hắc ám, không được dạy cái môn học ưa thích ư ?" Bà ta cười nhạo. "Sao ngươi lúc nào cũng ru rú ở đấy hả, Snape ? Vẫn còn phải thăm dò lão Dumbledore cho một người Chủ nhân mà ngươi tin là đã chết à ?"

"Thật khó khăn," Snape nói, "Mặc dù Chúa tể Hắc ám hài lòng vì tôi chưa từng sao lãng nhiệm vụ cao cả: tôi có thông tin của mười sáu năm ở cùng lão Dumbledore để mang đến cho Ngài bất cứ khi nào ngài trở lại, một quà tặng tái ngộ có ích hơn là việc cứ than vãn kêu ca về sự khó chịu ở Azkaban... "

"Nhưng ngươi đã ở đó —"

"Phải, Bellatrix, tôi ở đó," Snape nói, cố ý để lộ ra sự mất kiên nhẫn của mình lần đầu tiên. "Tôi đã có một công việc ngon lành đến nỗi mà tôi còn tránh được cả một suất ở ngục Azkaban. Nơi đó đầy lũ Tử thần thực tử, cô biết đấy. Sự bảo vệ của Dumbledore đã giúp tôi khỏi bị tống vào tù; điều này thật vô cùng tiện lợi và tôi nên tận dụng. Tôi nhắc lại: Chúa tể Hắc ám không ý kiến gì về việc tôi ở lại, vì thế tôi không nghĩ là cô nên kêu ca đâu."

"Và tôi nghĩ tiếp theo cô muốn biết," Ông nhấn mạnh bằng một giọng to hơn, vì Bellatrix đã tìm đủ mọi cách ngắt lời ông ta, "Tại sao tôi lại đứng nhìn vụ Chúa tể Hắc ám và Hòn đá Phù thuỷ. Cũng dễ trả lời thôi. Ngài không biết là ngài có nên tin tôi nữa hay không. Ngài đã từng nghĩ, như chị, là tôi đã lật mặt từ một Tử thần Thực tử thành một thằng hề của lão Dumbledore. Ngài lúc đó vô cùng đáng thương và yếu ớt, phải dùng chung một thân xác với một tay phù thuỷ hạng ba. Ngài không dám tiết lộ danh tính của mình với một kẻ đồng minh mà kẻ đồng minh đó có thể nộp Ngài cho lão Dumbledore và Bộ Pháp thuật. Tôi thật sự tiếc việc Ngài đã không tin tôi. Ngài có thể có được sức mạnh kỳ diệu đó sớm hơn 3 năm. Và khi điều đó đã xảy ra, tôi chỉ thấy một thằng cha Quirrell tham lam và không xứng đáng đang tìm đủ cách lấy viên đá đi và, tôi thừa nhận, là tôi phải cố hết sức chặn hắn lại."

Miệng của Bellatrix méo xệch trèo trẹo như bà ta bị buộc phải nhai thuốc đắng.

"Nhưng ngươi cũng không trở về khi Ngài trở lại, ngươi không bay trở về với Ngài khi ngươi thấy cái Dấu hiệu đen bùng cháy mà — "

"Đúng. Tôi trở về muộn hai tiếng. Tôi trở về theo lệnh của Dumbledore."

"Của Dumbledore — ?" Bà ta bắt đầu, giọng lạc đi vì kinh ngạc.

"Nghĩ đi!" Snape nói, lại mất kiên nhẫn. "Nghĩ đi! Chỉ cần chờ hai tiếng, chỉ hai tiếng thôi, tôi chắc rằng tôi vẫn có thể ở lại Hogwarts với tư cách một điệp viên! Bằng cách để cho lão Dumbledore thấy rằng tôi phải trở về với Chúa tể Hắc ám vì tôi buộc phải làm thế, tôi đã có

https://thuviensach.vn

thể mang thông tin của lão Dumbledore và Hội phượng Hoàng của lão từ đó! Cân nhắc đi, Bellatrix: Dấu hiệu đen ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn trong vòng mấy tháng trở lại. Tôi biết là Ngài sẽ trở về, tất cả Tử thần Thực tử đều biết điều đó! Tôi đã có đủ thời gian suy nghĩ về việc mình muốn làm gì, đủ để lên kế hoạch cho bước tiếp theo, để chuồn gọn giống Karkaroff, phải không ?"

"Sự không hài lòng của Chúa tể Hắc ám đối với sự chậm trễ của tôi đã biến mất hoàn toàn, tôi cam đoan đấy, khi tôi vẫn còn trung thành, ngay cả khi lão Dumbledore nghĩ rằng thằng tôi là người của lão. Phải đấy, Chúa tể Hắc ám nghĩ tôi đã lìa xa Ngài mãi mãi, nhưng Ngài đã nhầm."

"Nhưng ngươi đã làm được cái tích sự gì ?" Bellatrix rít lên. "Chúng ta đã có được thông tin gì hay từ ngươi chứ ?"

"Thông tin đó đã được tâu trực tiếp với Chúa tể Hắc ám," Snape nói. "Nếu Ngài quyết định không chia sẻ thông tin ấy với cô — "

"Ngài nói với ta mọi thứ!" Bellatrix nói, tức giận bừng bừng. "Ngài nói rằng ta là kẻ kiên gan nhất, kẻ trung thành nhất — "

"Vậy sao ?" Snape nói, giọng lạc hẳn đi để lộ sự hoài nghi. "Ngài vẫn còn tin, sau cú thất bại ở Bộ Pháp thuật à ?"

"Không phải lỗi của ta!" Bellatrix xổ ra. "Chúa tể Hắc ám đã, trong quá khứ, tin vào ta với tình cảm cao quý nhất — nếu lão Lucius không — "

"Chị không định — chị không định đổ lỗi cho chồng em đấy chứ ?", Narcissa nói bằng giọng nhỏ và chết người, nhìn thẳng vào người chị.

"Chẳng có có lý do nào đổ trách nhiệm ấy hết," Snape nói trôi chảy. "Chuyện đó đã qua rồi."

"Nhưng không phải vì ngươi!" Bellatrix cáu tiết. "Không, ngươi một lần nữa vắng mặt khi tất cả chúng ta phải chịu nguy hiểm, đúng không, Snape ?"

"Tôi được lệnh phải giữ bí mật," Snape nói. "Có thể cô không đồng ý với cách làm của Chúa tể Hắc ám, có thể cô nghĩ là lão Dumbledore không quan tâm tới việc tôi có gia nhập Tử thần Thực tử để chống lại Hội Phượng hoàng hay không ? Và — xin lỗi nhé — cô nói là nguy hiểm… có phải cô nói đến việc cô đối mặt với sáu đứa con nít, đúng không ?"

"Chúng nó hợp sức lại với nhau, mà ngươi biết đấy, với một nửa Hội Phương Hoàng hậu thuẫn!" Bellatrix càu nhàu. "Và, nhân nói đến Hội Phượng Hoàng, ngươi vẫn còn kêu ca phàn nàn rằng ngươi không thể chỉ ra được cho chúng ta Tổng hành dinh của nó nằm ở đâu, phải không ?"

"Tôi không phải là Kẻ-giữ-bí-mật; tôi không thể nói ra được. Cô biết bùa mê tác dụng thế nào rồi, tôi nghĩ thế ? Chúa tể Hắc ám hài lòng về các thông tin tôi chỉ cho Ngài về Hội. Nó đã mang đến, mà có thể cô đoán được rồi, cái vụ bắt cóc và ám sát Emmeline Vance, và dĩ nhiên là giúp cho việc trừ khử tay Sirius Black, vì tôi giữ bản quyền vụ kết liễu hắn."

Snape lại nâng cốc chúc mừng về phía bà. Vẻ mặt bà ta cũng không dịu đi.

https://thuviensach.vn

"Ngươi còn chưa trả lời ta câu cuối, Snape. Harry Potter. Ngươi có thể kết liễu thằng nhóc bất cứ lúc nào trong vòng 5 năm trở lại đây. Nhưng ngươi đã không làm. Tại sao ?"

"Cô đã bàn với Chúa tể Hắc ám vấn đề này chưa ?" Snape hỏi lại.

"Ngài.. lúc khác, chúng ta... ta đang hỏi ngươi đấy, Snape!"

"Nếu tôi mà giết Harry Potter, Chúa tể Hắc ám sẽ không thể dùng máu nó để hồi sinh, làm cho Ngài trở thành bất bại — "

"Hoá ra ngươi thấy trước được cả công dụng của thằng nhãi hả!" bà ta rít lên.

"Tôi không cho là vậy; tôi không có ý kiến gì về kế hoạch của Ngài; tôi đã thú nhận với Ngài là tôi nghĩ Chuá tể Hắc ám đã chết. Tôi chỉ đơn thuần cố gắng tự lí giải tại sao Ngài không thấy tiếc khi thấy thằng nhãi Potter vẫn còn sống, ít nhất là một năm trước… "

"Nhưng tại sao mgươi vẫn để cho nó sống ?"

"Cô vẫn chưa hiểu ra ư ? Đó chỉ là do sự che chở chằm chặp của lão Dumbledore như lão đã bảo kê giúp tôi khỏi phải ngồi trong Azkaban! Có phải cô không công nhận là việc kết liễu đời thằng học trò cưng của lão sẽ khiến lão quay lại đối đầu với tôi không ? Nhưng sự việc còn nghiêm trọng hơn thế. Tôi phải nhắc lại là khi Potter vào Hogwarts lần đầu tiên thì đã có nhiều chuyện bàn tán quanh nó, tin đồn rằng nó là một phù thuỷ Hắc ám vĩ đại, đó là việc giải thích tại sao nó vẫn sống sót sau vụ tấn công của Chúa tể Hắc ám. Tôi cũng tò mò, tôi thừa nhận, và đã không bằng mọi giá giết Potter vào đúng cái lúc nó đặt chân lên cái trường đó."

"Tất nhiên, có một điều thật rõ ràng, tôi đã nhanh chóng nhận ra thằng nhãi chẳng có tài cán đặc biệt gì hết. Nó chỉ chiến đấu khi bị dồn đến chân tường với một số sự may mắn đơn thuần và bọn bạn bè còn có vẻ tài năng hơn. Thằng nhãi xoàng đến cực độ, mà lại còn làm ra vẻ kiêu căng và tự đắc giống hệt như cha nó. Tôi đã cố hết sức mình để tống cổ nó ra khỏi Hogwarts, nơi mà tôi tin rằng hầu như không phải là đất của nó, nhưng nếu giết nó, hoặc để nó chết trước mặt tôi ? Tôi có là thằng ngốc mới làm việc nguy hiểm đó trước mặt lão Dumbledore."

"Và qua những điều này bọn ta sẽ bị thuyết phục rằng Dumbledore chẳng hề nghi ngờ ngươi chăng ?" Bellatrix hỏi. "Lão chẳng biết gì về lòng trung thành thật sự, lão vẫn tin tưởng hoàn toàn vào ngươi ?"

"Tôi vào vai rất đạt," Snape nói. "Và cô hãy nhìn vào điểm yếu nhất của lão Dumbledore: lão luôn tin tưởng điều tốt đẹp nhất của mỗi con người. Tôi đã chơi một bài ăn năn hối cải khi tôi gia nhập đội ngũ của lão, đổi mới từ một Tử thần Thực tử, và lão đã dang rộng đôi tay để đón - nên, như tôi đã nói, lão không bao giờ cho phép tôi đến gần Nghệ thuật Hắc ám chừng nào lão còn làm được. Dumbledore là một pháp sư vĩ đại — đúng vậy, một pháp sư vĩ đại," (Bellatrix rít lên một tiếng cay độc) "Chúa tể Hắc ám cũng biết vậy. Tôi rất vui mừng mà nói rằng, tuy vậy lão đang già đi. Cuộc chiến tay đôi với Chúa tể Hắc ám đã làm lão sốc lắm. Lão bị dính nhiều vết thương nghiêm trọng vì phản xạ của lão chậm đi nhiều so với hồi xưa. Nhưng nhiều năm qua, lão vẫn chưa bao giờ ngừng tin tưởng Severus Snape, và điều đó làm cho tôi có giá trị lớn trong mắt Chúa tể Hắc ám."

https://thuviensach.vn

Bellatrix trông vẫn còn khó chịu, vì bà ta chưa biết làm thế nào nào để vặn Snape tiếp. Lợi dụng cơ hội Bellatrix đang im hơi lặng tiếng, Snape quay ra người em.

"Bây giờ… Narcissa, cô đến đây để yêu cầu giúp đỡ ?"

Narcissa nhìn lên ông ta, khuôn mặt đầy vẻ tuyệt vọng.

"Phải, Severus. Tôi — tôi nghĩ anh là người duy nhất có thể giúp tôi, tôi không còn ai để trông mong nữa. Lucius đang ở trong ngục và… "

Bà nhắm nghiền mắt lại và hai giọt nước mắt trào ra.

"Chúa tể Hắc ám cấm tôi nói ra điều đó," Narcissa tiếp tục, mắt vẫn nhắm nghiền. "Ngài không muốn ai biết kế hoạch này hết. Nó… vô cùng bí mật. Nhưng — "

"Nếu Ngài không cho phép, cô không nên kể," Snape nói luôn. "Một từ của Chúa tể Hắc ám là cả một mệnh lệnh."

Narcissa há hốc miệng như thể ông ta tạt một gáo nước lạnh vào bà. Bellatrix lần đầu tiên trông có vẻ hài lòng từ khi bà ta đặt chân vào cái nhà này.

"Thế là xong!" Bà ta nói đứa em với vẻ chiến thắng. "Ngay cả Snape cũng nói thế: mày được bảo là không nói thì cứ việc câm miệng!"

Nhưng Snape đã đứng dậy và đi đến cạnh chiếc cửa sổ, nhìn kỹ qua bức mành đến con đường vắng lặng, sau đó lại đóng sập lại. Ông ta đi vòng đến chỗ Narcissa, cau mày.

"Ngẫu nhiên là tôi cũng được biết kế hoạch này," ông ta nói rất khẽ. "Tôi là một người trong số rất ít người được Chúa tể Hắc ám truyền cho. Tuy thế, dù tôi đã biết bí mật, Narcissa, cô có thể sẽ trở thành kẻ phản bội Chúa thể Hắc ám đấy."

"Tôi nghĩ anh hẳn phải biết rồi!" Narcissa nói, thở dễ dàng hơn. "Ngài rất tin anh mà, Severus...."

"Ngươi biết kế hoạch đó rồi ?" Bellatrix nói, biểu hiện rất nhanh của sự đắc thắng bị đổi ngay thành cái nhìn hoài nghi. "Ngươi biết ?"

"Tất nhiên," Snape nói. "Nhưng cô cần tôi giúp gì, Nar-cissa ? Nếu cô đang tưởng tượng cảnh tôi có thể thuyết phục được Chúa tể Hắc ám đổi ý, tôi rất tiếc là chẳng có hy vọng gì đâu, chẳng có gì."

"Severus," bà gọi khẽ, nước mắt chảy trên gò má nhợt nhạt. "Con trai tôi… con trai duy nhất cuả tôi… "

"Draco nên tự hào," Bellatrix nói. "Chúa tể Hắc ám đang ban cho nó một vinh dự lớn. Và ta sẽ nói điều này vì Draco: nó không hề lùi bước trước nhiệm vụ cao cả, nó còn có vẻ vui mừng khi có được một cơ hội để khẳng định mình, và kích động trước cái viễn cảnh — "

Narcissa bắt đầu khóc nức nở, luôn nhìn Snape với vẻ cầu khẩn.

https://thuviensach.vn

"Đó là bởi vì nó chỉ mới 16 và không có ý niệm gì về những lời nói dối đã được sắp đặt sẵn cả! Tại sao, Severus ? Tại sao lại là con trai tôi ? Thật quá nguy hiểm! Đó là sự trả thù cho lỗi lầm của Lucius, tôi biết mà!"

Snape không nói gì. Ông không nhìn và những giọt nước mắt nữa vì đó là việc khiếm nhã, nhưng ông ta không thể giả bộ không nghe thấy gì.

"Đó là lý do tại sao Ngài chọn Draco, phải không ?" Bà ta rên rỉ. "Để trừng phạt Lucius ?"

"Nếu Draco thành công," Snape nói, vẫn nhìn tránh bà ta, "nó sẽ được vinh danh hơn tất cả những kẻ khác."

"Nhưng nó sẽ không thành công!" Narcissa nức nở. "Nó làm thế nào được, khi mà ngay cả bản thân Chúa tể Hắc ám — ?"

Bellatrix há hốc miệng; Narcissa hình như hoá điên mất rồi.

"Tôi chỉ có ý là… là chưa ai thành công hết… Severus… làm ơn… Anh, anh luôn là, thầy giáo Draco thích nhất… Anh là bạn cũ của Lucius… Tôi van anh… Anh là tâm phúc của Chúa tể Hắc ám, cố vấn mà Ngài tin tưởng nhất… Anh sẽ nói với Ngài chứ, thuyết phục Ngài — ?"

"Chúa tể Hắc ám sẽ không bị thuyết phục, và tôi cũng không đủ ngu ngốc để làm việc đó," Snape thẳng thừng. "Tôi không thể giả bộ là Chúa tể Hắc ám không tức giận với Lucius. Lucius phải bị trừng phạt. Ông ta đã để bị bắt, cùng với nhiều kẻ khác, và còn thất bại trong việc lấy Lời tiên tri. Đúng vậy, Narcissa, Chúa tể Hắc ám tức giận, thật sự rất tức giận."

"Vậy nên tôi đã đúng, Ngài đã chọn Draco để trả thù!" Narcissa nấc nghẹn.

"Ngài không muốn nó thành công, Ngài muốn nó bị chết khi cố gắng làm điều đó!"

Khi Snape không nói gì, Narcissa có vẻ như đã mất nốt chút tự chủ còn giữ được nãy giờ. Đứng dậy, bà ta lảo đảo ngã vào Snape và nắm lấy vạt áo ông ta. Mặt bà ta kề sát ông ta, nước mắt chảy dài xuống ngực ông, bà thở hắt ra:

"Anh làm được mà. Anh làm thay cho Draco chuyện đó được mà, Severus. Anh sẽ thành công, tất nhiên là thế rồi, và Ngài sẽ thưởng cho tất cả chúng ta — "

Snape nắm cổ tay bà và giật bàn tay đang nắm chặt của bà ra. Nhìn xuống khuôn mặt giàn giụa nước mắt, ông ta chậm rãi:

"Ngài định để tôi cuối cùng cũng làm chuyện đó, tôi nghĩ vậy. Nhưng ngài đã quyết định là Draco phải thử trước. Cô thấy đấy, trong trường hợp Draco có thể thành công, thì tôi có thể ở lại Hogwarts lâu hơn nữa, hoàn thành trách nhiệm của một điệp viên."

"Nói cách khác, chẳng liên quan gì đến Ngài nếu Draco bị giết chết!"

"Chúa tể Hắc ám rất giận," Snape nhắc lại thật nhỏ. "Ngài đã không nghe được Lời tiên tri. Cô cũng biết rõ là thế mà, Narcissa, Ngài không dễ mà bỏ qua đâu."

Bà ngã quỵ, sụp xuống chân ông ta, thổn thức van nài dưới đất.

"Đứa con độc nhất của ta... Đứa con độc nhất của ta..."

https://thuviensach.vn

"Mày nên tự hào!" Bellatrix tàn nhẫn nói. "Nếu ta có con trai, ta sẽ rất vui mừng để cho con ta phục vụ Chúa tể Hắc ám!"

Narcissa khẽ gào lên thất vọng và vò đầu bứt tóc. Snape dừng lại, nắm lấy tay bà ta, đỡ bà dậy, và dìu bà lại ghế bành. Rồi ông ta rót cho bà thêm rượu và buộc bà ta phải cầm lấy cốc.

"Narcissa, thế đủ rồi. Uống đi. Nghe tôi."

Bà ta im lặng được một lát, đánh đổ một ít rượu ra ngoài, tay run lên cầm cập,.

"Tôi có khả năng có thể… giúp được Draco."

Bà ngồi thẳng lên, mặt trắng bệch, mắt mở to.

"Severus — ồ, Severus — anh sẽ giúp thằng bé chứ ? Anh sẽ trông coi nó, bảo vệ nó chứ ?"

"Tôi sẽ cố."

Bà hất tung cái cốc ra, nó lăn dọc mặt bàn khi bà rời khỏi ghế bành để đến quỳ trước chân Snape, nắm tay ông ta bằng cả hai tay mình, và hôn tay ông.

"Anh sẽ ở đó để bảo vệ nó… Severus, anh hứa với tôi không ? Anh sẽ hứa bằng Lời nguyền Vĩnh viễn chứ ?"

"Lời nguyền Vĩnh viễn ?"

Thái độ của Snape có vẻ dửng dưng, khó đoán. Bellatrix, tuy thế, cười khúc khích đắc thắng.

"Mày nghe chứ, Narcissa ? Ồ, nó sẽ cố gắng, ta biết mà… Những lời sáo rỗng quen dùng, nói mà không làm mà… Ồ, theo lời của Chúa tể Hắc ám, tất nhiên!"

Snape không nhìn vào Bellatrix. Đôi mắt đen của ông ta nhìn thẳng vào khuôn mặt giàn giụa nước mắt của Narcissa trong khi bà vẫn nắm chắc tay ông ta.

"Dĩ nhiên, Narcissa, tôi sẽ hứa bằng Lời nguyền Vĩnh viễn," Ông ta nói rất khẽ. "Có thể chị của cô sẵn lòng làm Người làm chứng."

Bellatrix há hốc miệng. Snape cúi thấp người xuống đối diện với Narcissa. Trong khi Bellatrix vô cùng kinh ngạc, hai người nắm chặt tay phải của nhau.

"Cô lấy đũa phép ra, Bellatrix," Snape lạnh lùng.

Bà ta rút ra, vẫn còn bàng hoàng kinh ngạc.

"Và cô cần tiến gần lại đây nữa," ông nói.

Bà ta bước tới trước mặt hai người, và để đầu cây đũa phép vào chỗ hai bàn tay đang nắm chặt vào nhau.

Narcissa nói.

"Có phải anh, Severus, sẽ trông coi con trai tôi, Draco, khi nó cố gắng thực thi nhiệm vụ mà Chúa tể Hắc ám giao cho ?"

https://thuviensach.vn

"Tôi sẽ làm," Snape nói.

Một lưỡi lửa sáng chói loé lên từ đầu cây đũa phép và vây lấy hai bàn tay làm thành một cái vòng bằng lửa nóng đỏ.

"Và có phải anh sẽ, làm hết khả năng của mình, để bảo vệ nó khỏi nguy hiểm ?"

"Tôi sẽ làm," Snape nói.

Một lưỡi lửa thứ hai loé lên từ đầu cây đũa phép và nối liền với vòng thứ nhất, tạo thành một quầng lửa sáng chói.

"Và, trường hợp ngoại lệ… nếu như Draco không thành công… " Narcissa nói khẽ (Bàn tay của Snape đã run rẩy muốn rút lại, nhưng ông ta không bỏ hẳn ra), "Anh sẽ làm công việc mà Chúa tể Hắc ám đã giao cho Draco làm ?"

Một giây im lặng. Bellatrix dò xét, cây đũa phép vẫn để vào bàn tay đã nắm chặt của họ, mắt mở to.

"Tôi sẽ làm," Snape nói.

Khuôn mặt ngỡ ngàng của Bellatrix trở nên giận tím tái trong một ngọn lửa thứ ba được phun ra từ cây đũa phép, xoắn lấy hai vòng lửa kia, và cả ba vòng lửa gắn vào hai bàn tay nắm chặt, như một sợi dây lửa, một con rắn bằng lửa.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG III: SẼ VÀ SẼ KHÔNG

Harry Potter đang ngáy rất to. Nó đã ngồi trên cái ghế bên cạnh cửa sổ phòng ngủ của nó trong suốt bốn tiếng, nhìn chằm chằm ra con đường tối tăm bên ngoài rồi ngủ với một bên mặt tựa vào tấm cửa kính cửa sổ lạnh ngắt, chiếc mắt kính của nó thì lệnh sang một bên, miệng thì há to ra. Hơi thở của nó phà vào kính của sổ sáng rực ánh sáng màu cam của đèn đường bên ngoài và ánh sáng nhân tạo làm cho mặt nó đủ màu sắc, do đó trông nó như một hồn ma với mái tóc đen rối bù.

Căn phòng bừa bãi đồ đạc và rác rưởi. Lông cú, lõi táo và giấy gói kẹo rải rác khắp sàn, một số quyến sách bùa chú vứt lung tung cùng với đống áo choàng bừa bãi trên giường, và một mẩu báo ướt mem để trên bàn. Mẩu báo có tựa đề:

HARRY POTTER: NGƯỜI ĐƯỢC CHỌN ?

Tin đồn tiếp tục lan đi về sự xáo trộn bí ẩn gần đây tại Bộ Pháp Thuật, trong lúc mà Kẻ-Mà-Chớ-Gọi-Tên-Ra đã bị nhìn thấy một lần nữa.

"Chúng tôi không được phép nói gì về chuyện này, đừng hỏi tôi." một quan chức bối rối nói, người đã từ chối nói tên khi ông ấy rời khỏi Bộ pháp thuật tối qua.

Tuy nhiên, những nguồn tin đáng giá trong Bộ pháp thuật đã xác nhận là sự xáo trộn xảy ra trong Phòng Tiên tri.

Mặc dù Bộ pháp Thuật đã nói các phù thủy từ trước đến giờ từ chối xác nhận sự tồn tại của nơi đó, nhưng số lượng ngày càng đông dân phù thủy tin rằng bọn Tử thần thực tử đang lãnh án trong ngục Azkaban vì những tội lỗi xấu xa và việc cố gắng đánh cắp Lời tiên tri. Lời tiên tri gốc thì không ai biết, mặc dù người ta cứ đoán già đoán non là nó có liên quan đến Harry Potter, người đã sống sót sau lời nguyền giết chóc và cũng là người đã có mặt trong Bộ pháp thuật đêm hôm đó. Người ta gọi Potter là "Người Được Chọn" lúc nào không hay vì mọi người đều tin rằng lời tiên tri đã nói tên nó như người duy nhất sẽ có khả năng loại trừ Kẻ-Mà-Chớ-Gọi-Tên-Ra.

Mặc dù lời tiên tri được cất giấu ở chỗ nào nếu như nó có thực thì vẫn không ai biết. (xem trang 2 cột 5)

Mẩu tin thứ hai nằm ở bên cạnh. Bài này mang tựa đề chán ngắt:

SCRIMGEOUR KẾ NGHIỆP FUDGE

Hầu hết trang bìa của tờ báo là tấm hình chụp trắng đen một người đàn ông có mái tóc dầy như bờm sư tử và khuôn mặt dữ dằn. Tấm hình chuyển động - người đàn ông đang vẫy tay.

Rufus Scrimgeour, trước đây là người đứng đầu của Trụ sở Dũng sĩ diệt Hắc ám của Bộ Thi Hành Luật Pháp Thuật, đã kế nghiệp Cornelius Fudge làm Bộ trưởng Pháp Thuật. Sự bổ nhiệm này được cộng đồng phù thủy ủng hộ nhiệt tình mặc dù có một số tin đồn về sự bất hòa giữa Bộ trưởng pháp thuật mới này với cụ Albus Dumbledore, vừa được phục chức

https://thuviensach.vn

Tổng Chiến Tướng của Hội đồng an ninh phù thủy, đã xuất hiện trong vài giờ đồng hồ tại văn phòng của ông Scrimgeour.

Người đại diện của Scrimgeour thừa nhận rằng ông đã gặp cụ Dumbledore trong lần nhậm chức mới, nhưng từ chối đưa ra lời bình luận về đề tài mà họ đã thảo luận. Albus Dumbledore được biết như (xem trang 3 cột 2)

Phần còn lại của bài báo đã bị gập lại cho nên câu chuyện mang tựa bộ pháp thuật bảo đảm sự an toàn cho các học sinh hiện ra tiếp theo.

Bộ trưởng mới được bổ nhiệm, Rufus Scrimgeour, đã có lời phát biểu cứng rắn về việc Bộ pháp thuật của ông đảm bảo cho sự an toàn của các học sinh khi nhập học tại Học viện Pháp Thuật và Ma Thuật Hogwarts vào mùa thu này.

"Với những lý do hiển nhiên, bộ pháp thuật sẽ không tiết lộ chi tiết kế hoạch an ninh nghiêm ngặt mới này," bộ trưởng nói, mặc dù một người trong Bộ xác nhận rằng các biện pháp bao gồm các câu thần chú phòng thủ, bùa chú, một lô lời nguyền đối lập phức tạp, và một lực lượng nhỏ Dũng sĩ diệt Hắc ám có nhiệm vụ chuyên bảo vệ trường Hogwarts.

Dường như mọi thứ đều được bộ trưởng mới cam đoan chắc chắn về sự an toàn của học sinh. Bà Augusta Longbottom nói, "Cháu tôi, Neville - một người bạn tốt của Harry Potter, tình cờ, đã kề vai sát cánh với Harry Potter chiến đấu chống tại bon Tử thần thực tử tại Bộ pháp thuật vào tháng 6 và -

Phần còn lại của câu chuyện bị che bởi cái lồng chim lớn. Bên trong đó là một con cú màu trắng tuyến tuyệt đẹp. Đôi mắt màu hổ phách của nó nhìn khắp phòng một cách hống hách. Đôi khi nó quay đầu qua nhìn chằm chằm vào cậu chủ đang ngáy của nó. Một hoặc hai lần nó mổ lách cách một cách sốt ruột nhưng Harry ngủ sâu quá nên không nghe được tiếng của nó.

Cái rương lớn đặt ở giữa căn phòng. Nắp mở bung ra như đang trông chờ. Nó hầu như trống rỗng ngoại trừ phần còn lại là đống đồ lót cũ, kẹo, lọ mực rỗng và vài cây viết lông được bọc kỹ. Gần đó, trên sàn nhà có trải một tờ rơi màu tía mang khẩu hiệu:

---- ĐƯỢC PHÁT HÀNH THEO CHỈ THỊ CỦA ----

Bộ Pháp Thuật

BẢO VỆ NHÀ VÀ GIA ĐÌNH CỦA BẠN CHỐNG LẠI NHỮNG THẾ LỰC BÓNG TỐI

Cộng đồng phù thủy đang đặt dưới sự đe dọa của một tổ chức được gọi là Tử Thần Thực Tử. Tuân theo những hướng dẫn an ninh đơn giản dưới đây sẽ giúp bảo vệ bạn, gia đình bạn và nhà bạn khỏi bị tấn công.

1. Bạn không nên rời khỏi nhà một mình.

2. Đặc biệt cẩn trọng trong suốt thời gian trời tối. Nếu có thể thì sắp xếp hoàn tất mọi chuyến đi trước khi trời tốt.

https://thuviensach.vn

3. Xem xét hệ thống an ninh xung quanh nhà bạn, phải chắc rằng các thành viên trong gia đình biết sử dụng những phương pháp khẩn cấp như các câu thần chú bảo vệ và làm tan vỡ, và đối với các thành viên nhỏ tuổi trong gia đình thì phải Xuất-hiện-theo-bên-mình.

4. Thỏa thuận những câu hỏi an ninh với bạn thân và gia đình để ngăn ngừa Tử Thần Thực Tử cải trang thành người khác bằng cách dùng thuốc Đa dịch (xem trang 2)

5. Nếu bạn thấy người trong gia đình, đồng nghiệp, bạn bè hoặc hàng xóm có những biểu hiện khác thường thì hãy liên hệ Bộ Thi Hành Luật Pháp Thuật ngay. Họ có thể đã bị tấn công bởi lời nguyền Độc đoán (xem trang 4)

6. Nếu thấy Dấu hiệu Đen xuất hiện ở bất cứ khu vực nhà ở nào thì KHÔNG ĐƯỢC RA NGOÀI, nhưng phải báo với trụ sở Dũng sĩ diệt Hắc Ám ngay tức khắc.

7. Việc trông thấy không được xác nhận ám chỉ Tử Thần Thực Tử có thể sử dụng Inferi (xem trang 10). Bất cứ khi nào trông thấy Inferius, hoặc chạm trán bất ngờ thì nên báo cho Bộ Phát Thuật ngay tức khắc.

Harry ngọ ngoạy, mặt nó trượt xuống cửa sổ một inch hoặc đại loại cỡ đó, làm cho cái mắt kính của nó nghiêng hẳn sang một bên, nhưng nó vẫn chưa dậy. Chiếc đồng hồ báo thức, Harry đã sửa cách đây vài năm, kêu tíc tắc rất to trên bệ cửa, chỉ mười một giờ kém một phút. Bên cạnh đó, ở chỗ Harry đang để tay, là một miếng giấy da với nét chữ ốm và nghiêng. Harry đã đọc lá thư này rất thường xuyên từ khi nhận được nó cách đây ba ngày đến nỗi khi nhận miếng giấy da được cuộn chặt gọn gàng, bây giờ thì nó hoàn toàn phẳng lì.

Harry thân,

Nếu thuận tiện cho con thì ta sẽ gặp con tại số 4 đường Privet Drive vào thứ sáu sắp tới này vào lúc mười một giờ tối để hộ tống con đến trang trại Hang Sóc, nơi con được mời đến ở cho đến hết kỳ nghỉ hè.

Nếu con đồng ý, ta sẽ rất vui lòng với sự giúp đỡ của con trong việc ta hi vọng được đi chung đến trang trại Hang Sóc. Ta sẽ giải thích đầy đủ khi ta gặp con.

Hãy gửi cú trả lời ta. Hi vọng gặp con vào thứ sáu,

Ta, người thân yêu nhất của con,

Albus Dumbledore

Mặc dù tận trong lòng Harry biết, nó đã liếc trộm lá thư cứ mỗi phút từ bảy giờ tối nay, khi nó bắt đầu ngồi vào vị trí cửa sổ phòng ngủ, nơi mà nhìn ra có thể thấy hết con đường Privet Drive. Nó biết thật vô nghĩa khi cứ đọc đi đọc lại những lời cụ Dumbledore đã viết. Harry đã gửi câu trả lời đồng ý với con cú như được yêu cầu, và những gì nó có thể làm bây giờ là chờ đợi cho dù cụ Dumbledore có đến hay không.

Nhưng Harry vẫn chưa đóng gói đồ đạc. Dường như nếu đây là sự thật thì thật quá tốt khi giải cứu nó khỏi nhà Dursley chỉ sau hai tuần lễ ở cùng họ. Nó không thể giũ sạch cảm giác rằng có chuyện không tốt - lá thư trả lời của nó gửi cụ Dumbledore có thể đi chệch hướng; cụ Dumbledore có thể bị ngăn cản trong việc đón nó; lá thư này có thể không phải của cụ Dumbledore mà là một trò bịp, trò đùa hoặc là một cái bẫy. Nó không thể đóng gói đồ đạc để

https://thuviensach.vn

rồi sau đó bị thất vọng và lại phải tháo dỡ đồ đạc ra lại. Hành động duy nhất mà nó làm để cảm thấy chuyến đi này là sự thật là nhốt con cú trắng tuyết Hedwig an toàn trong chuồng.

Cây kim chỉ phút trên cái đồng hồ báo thức đã dịch đến số mười hai, đúng vào lúc đó, đèn đường bên ngoài vụt tắt.

Harry tỉnh dậy cứ như là bóng tối bất ngờ bên ngoài đã báo thức nó. Nó vội vàng nắn thẳng cái mắt kính lại, ịn mũi vào kính cửa sổ nheo mắt nhìn xuống lề đường. Một người đàn ông cao với áo choàng dài phấp phới đang đi vào vườn.

Harry nhảy dựng lên như là bị điện giựt, gõ vào ghế, và bắt đầu vồ lấy mọi thứ trên sàn quăng vào rương. Cùng lúc nó cho vào cả bộ áo choàng, hai quyển sách bùa chú và một gói thức ăn băng qua phòng, tiếng chuông cửa reo. Dưới lầu trong phòng khách dượng Vernon quát, "Ai lại đến vào đêm khuya khoắt thế này ?"

Harry thấy ớn lạnh với cái kính thiên văn bằng đồng thau trong tay và đôi giầy trong tay còn lại. Nó đã hoàn toàn quên cảnh báo nhà Dursley rằng cụ Dumbledore có thể sẽ đến. Cảm giác vừa sợ hãi vừa buồn cười, nó leo qua cái rương và mở cửa phòng ngủ đúng lúc nghe một giọng trầm trầm nói, "Chào buổi tối. Chắc hẳn ông là ông Dursley. Chắc Harry đã nói với ông là tôi sẽ đến đón nó rồi chứ ?"

Harry chạy xuống cầu thang, và dừng lại đột ngột ở những bậc cuối vì theo kinh nghiệm đã dạy nó phải tránh xa tầm với của dượng Vernon khi có thể. Có một người đàng ông cao, ốm và có bộ râu bạc trắng dài đến thắt lưng đang đứng ở cửa. Với cặp mắt kính nửa vầng trăng xệ trên cái mũi khoằm, ông mặc một cái áo khoác đi dường màu đen dài và đội một cái nón chóp nhọn. Dượng Vernon, người có bộ ria mép dầy như của cụ Dumbledore nhưng màu đen và đang mặc một cái áo ngủ dài màu nâu đen, nhìn chằm chằm vào vị khách như không tin vào đôi mắt ti hí của mình.

"Qua ánh mắt sửng sốt không thể tin được của ông, tôi đoán Harry đã không báo ông biết việc tôi sẽ đến," cụ Dumbledore nói nhã nhặn. "Dù sao, chúng ta hãy cứ cho rằng ông đã mời tôi đến nhà một cách thân mật. Thật là khờ dại nếu cứ nấn ná lâu ở ngay trước cửa trong thời điểm khó khăn như thế này."

Cụ bước nhanh vào và đóng cửa lại.

"Đã rất lâu kể từ lần viếng thăm trước đây của tôi," cụ Dumbledore nói, dí cái mũi khoằm nhìn sát vào dượng Vernon. "Tôi phải nói rằng gia đình ông rất sung túc."

Dượng Vernon không nói gì cả. Harry không nghi ngờ gì câu chuyện sẽ quay sang nó - các mạch máu của dượng đang tăng cao - nhưng có điều gì đó ở cụ Dumbledore khiến cho dượng dễ thở hơn. Có thể là do sự xuất hiện rất phù thủy của cụ hoặc cũng có thể là do dượng Vernon nhận ra rất khó mà quát nạt người đàn ông này.

"À, chào Harry," cụ Dumbledore nói, nhìn nó qua cặp kính nửa vầng trăng với nét mặt thỏa mãn. "Tốt lắm, tốt lắm."

Những từ này như đánh thức dượng Vernon. Rõ ràng lâu nay dượng cho rằng bất cứ người nào nhìn Harry mà nói "tốt lắm" thì chắc chắn người đó không có mắt.

https://thuviensach.vn

"Tôi không có ý thô lỗ -" dượng nói với giọng điệu đe dọa láo xược trong từng âm chữ.

"-- nhưng thật đáng tiếc thay, sự thô lỗ không cố ý đó lại xảy ra rất thường xuyên," cụ Dumbledore kết thúc câu nói một cách nghiêm trang. "Tốt nhất là không nên nói gì, ông bạn ạ. A, đây chắc hẳn là Petunia."

Cửa bếp mở ra, dì của Harry đang đứng đó, mang đôi bao tay cao su và mặc một cái tạp dề bên ngoài áo ngủ, rõ ràng là dì đang lau chùi bếp nửa chừng trước khi đi ngủ. Gương mặt như ngựa của dì không phản ánh diều gì ngoại trừ sự kinh ngạc.

"Albus Dumbledore," cụ Dumbledore tự giới thiệu, trong khi dượng Vernon quên không giới thiệu. "Hẳn nhiên trước đây chúng ta đã liên hệ bằng thư." Harry nghĩ thật là một cách lạ lùng để nhắc dì Petunia nhớ có lần cụ đã gửi cho dì một lá thư sấm, nhưng dì Petunia đã không thừa nhận. "Và đây chắc là con trai của ông bà, Dudley ?"

Lúc đó Dudley vừa bước vào phòng khách. Cái đầu to với mái tóc vàng hiện bên trên cái cổ áo sọc của bộ đồ ngủ nó mặc trông thật quái gở, miệng nó há to ngạc nhiên. Cụ Dumbledore chờ vài phút xem có người nào nhà Dursley nói gì không, nhưng mọi người vẫn nhìn chăm chằm cụ.

"Chúng ta cứ cho rằng ông bà mời tôi ngồi nhé ?"

"Dudley tránh đường khi cụ Dumbledore bước ngang nó. Harry vẫn cầm cái kính thiên văn và đôi giầy, nhảy xuống những bậc thang cuối và đi theo cụ Dumbledore, lúc này cụ đã ngồi vào một chiếc ghế bành cạnh lò sưởi và nhìn ngó xung quanh với nét mặt thích thú. Trông cụ hoàn toàn khác thường với khung cảnh này.

"Chúng ta --- chúng ta không đi sao thầy ?" Harry băn khoăn hỏi.

"Ừ, chúng ta sẽ đi thôi, nhưng có một vài vấn đề chúng ta cần thảo luận trước đã," cụ Dumbledore nói.

"Và ta không thích làm điều này khi bắt đầu. Chúng ta sẽ xúc phạm lòng hiếu khách của dì dượng cháu một chút đấy."

"Ông, sao ông dám ?"

Dượng Vernon bước vào phòng, dì Petunia đứng sau lưng, còn Dudley thì trốn sau cha mẹ.

"Vâng," cụ Dumbledore nói thản nhiên, "Tôi dám."

Cụ rút đũa phép ra nhanh đến nỗi Harry hiếm khi thấy, với một cái vẩy nhẹ, cái ghế sofa vọt lại đụng vào đầu gối của cả ba người nhà Dursley làm họ té nhào xuống thành đống. Một cái vẩy nhẹ nữa, cái ghế sofa trở về vị trí cũ.

"Chúng ta có thể dễ chịu hơn rồi," cụ Dumbledore nói vui vẻ.

Khi cụ cất đũa phép vào túi, Harry thấy bên trong tay áo khoác bàn tay của cụ bị cháy đen và hơi quăn queo trông cứ như nó đã từng bị cháy.

"Thưa thầy - có chuyện gì đã xảy ra với - ?"

https://thuviensach.vn

"Để sau Harry," cụ Dumbledore nói. "Con ngồi xuống đi."

Harry ngồi xuống cái ghế bành còn lại, nó chọn cái không phải trông thấy gia đình Dursley, những người này đang sửng sốt không nói nên lời.

"Tôi cho rằng ông sẽ thết đãi tôi một ít đồ ăn thức uống," cụ Dumbledore nói với dượng Vernon, "nhưng bằng chứng cho thấy điều đó có vẻ thật xuẩn ngốc."

Cái vẩy đũa phép lần thứ ba, một cái chai nhỏ và năm cái ly xuất hiện giữa không trung. Cái chai đựng thứ nước có màu mật ong mở nắp rót xuống năm cái ly, chúng lần lượt trôi về phía từng người một trong phòng.

"Bà Rosmerta tốt bụng đã pha chế rượu mật ong này," cụ Dumbledore nói, giơ cái ly của cụ về phía Harry trong khi nó đang cầm cái ly phần nó nhấm nháp. Nó chưa từng uống thứ nước gì giống như thứ này, nên uống một cách vô cùng thích thú. Gia đình Dursley sau một lúc nhìn nhau sợ hãi, cố phớt lờ những cái ly phần họ và huých tay đẩy chúng sang một bên. Harry không thể nén được thắc mắc tại sao cụ Dumbledore tại tỏ ra khá là khoan khoái như thế.

"Harry này," cụ Dumbledore quay sang nó nói, "có một khó khăn vừa xảy ra, ta hi vọng con có thể giải quyết giúp chúng ta. Đối với chúng ta, ý ta là Hội Phượng Hoàng. Nhưng trước tiên ta phải kể cho con là chúng ta đã tìm thấy Sirius một tuần trước, và chú ấy đã để lại cho con những gì chú ấy có."

Phía bên kia cái ghế sofa, dượng Vernon ngẩng đầu lên, nhưng Harry không nhìn ông dượng và nó đã không nói gì ngoài trừ, "Dạ vâng."

"Thực sự là," cụ Dumbledore nói tiếp. "Cháu có thêm một số lượng vừa phải vàng trong tài khoản của cháu tại ngân hàng Gringotts, và cháu thừa kế toàn bộ tài sản của Sirius. Phần tài sản thừa kế chưa giải quyết -"

"Cha đỡ đầu của nó chết sao ?" dượng Vernon la to từ phía bên kia chiếc ghế sofa. Cả cụ Dumbledore và Harry cùng quay sang nhìn dượng. Cái ly thì vẫn tiếp tục khăng khăng gõ gõ vào một bên mặt dượng Vernon; ông cố gắng đẩy nó ra. "Thằng cha đó chết à ? Cha đỡ đầu của nó ấy ?"

"Phải," cụ Dumbledore nói. Cụ không hỏi Harry tại sao nó lại không kể chuyện này cho gia đình Dursley. "Vấn đề của chúng ta," cụ nói tiếp với Harry như thể đã không có sự gián đoạn nào, "là Sirius còn để lại cho con căn nhà số 12 quảng trường Grimmauld."

"Thằng đấy để lại cho nó căn nhà hả ?" dượng Vernon nói một cách thèm khát, con mắt ti hí nheo lại, nhưng không ai trả lời.

"Thầy cứ tiếp tục dùng nó làm Tổng hành dinh." Harry nói. "Con không quan tâm. Thầy cứ dùng nó. Con thực sự không muốn lấy nó." Harry không bao giờ muốn đặt chân một lần nữa đến số 12 quảng trường Grimmauld nếu nó không được tham gia giúp sức. Nó nghĩ nó sẽ bị ám ảnh mãi mãi bởi những ký ức chú Sirius lảng vảng một mình trong căn phòng tối có mùi ẩm mốc, bị cầm tù trong một nơi mà chú rất muốn liều mạng để rời khỏi.

https://thuviensach.vn

"Thật là hào phóng," cụ Dumbledore nói. "Dù sao thì chúng ta cũng đã tạm thời bỏ trống nó rồi."

"Tại sao ?"

"À," cụ Dumbledore nói, phớt lờ tiếng thở dài của dượng Vernon, giờ đây đầu dượng đang bị cái ly rượu mật ong kiên trì gõ nhẹ, "Dòng họ Black truyền thống đã ra chỉ thị căn nhà sẽ được truyền lại trực tiếp cho người con trai mang họ Black. Sirius là người cuối cùng trong dòng họ, cùng với em trai, Regulus, đã chết trước đó mà cả hai đều không có con. Trong khi kế hoạch của chú ấy là chú ấy muốn cho con căn nhà, tuy nhiên có khả năng là một vài câu thần chú hay bùa chú đã được đặt vào căn nhà để nó đảm bảo rằng người sở hữu căn nhà phải là một phù thủy có dòng máu thuần chủng."

Hình ảnh bức tranh sống động kêu la inh ỏi của mẹ chú Sirius được treo trong căn nhà số mười hai quảng trường Grimmauld chợt hiện ra trong tâm trí Harry. "Cháu cá là ở đó còn," nó nói.

"Đúng thế," cụ Dumbledore nói. "Và nếu bùa chú đó còn tồn tại thì quyền sở hữu căn nhà sẽ được chuyển sang người họ hàng lớn tuổi nhất còn sống, nghĩa là chị họ của chú ấy, Bellatrix Lestrange."

Không nhận thức được mình đang làm gì, Harry bật đứng dậy, cai kính thiên văn và đôi giầy của nó rơi bịch xuống sàn nhà. Bellatrix Lestrange, kẻ đã giết chú Sirius, sẽ thừa kế căn nhà sao ?

"Không," nó nói.

"Ừ, hiển nhiên là chúng ta không mong muốn bà ấy thừa kế căn nhà," cụ Dumbledore nói điềm tĩnh. "Hoàn cảnh này đầy rắc rối phức tạp. Chúng ta không biết loại bùa chú nào đã được đặt lên căn nhà, ví dụ như, làm bùa chú Unplottable sẽ giúp cho quyền sở hữu được truyền từ Sirius. Có thể Bellatrix sẽ đến căn nhà ấy bất cứ lúc nào. Nên đương nhiên là chúng ta phải chuyển ra ngoài cho đến khi chúng ta tìm ra cách,"

"Nhưng làm sao chúng ta tìm ra cách để biết cháu có thể sở hữu nó ?"

"May mắn thay," cụ Dumbledore nói, "có một cách kiểm tra đơn giản."

Cụ đặt cái ly cạn sạch xuống cái bàn nhỏ kế bên cạnh cái ghế, nhưng trước khi cụ kịp nói gì thì dượng Vernon quát lên "Ông có thể bỏ những cái thứ chết tiệt này ra khỏi chúng tôi được không ?"

"Harry nhìn quanh, ba người nhà Dursley đang lấy tay ôm lấy đầu, còn những cái ly thì cứ nhảy lên nhảy xuống trên đầu họ, rượu mật ong bên trong thì bay văng khắp nơi.

"Ồ, tôi xin lỗi," cụ Dumbledore nói một cách lịch sự, và vẩy cây đũa phép lần nữa. Cả ba cai ly biến mất. "Nhưng ông biết không, sẽ thật là phải phép nếu ông uống nó."

Trông như thể dượng Vernon sắp nổ tung với lời đáp trả vừa rồi, nhưng ông chỉ đơn thuần lùi lại phía sau cùng với dì Petunia và Dudley mà không nói gì, tiếp tục chỉa đôi mắt heo về phía cây đũa phép của cụ Dumbledore.

https://thuviensach.vn

"Con thấy đấy," cụ Dumbledore quay qua nói tiếp với Harry như thể dượng Vernon chưa hề thốt ra lời nào, "nếu con thực sự thừa kế căn nhà, còn còn thừa kế -"

Cụ vẩy cây đũa phép lần thứ năm. Có một tiếng tách to, và một con gia tinh hiện ra với một cái vòi giống như cái mũi, đôi tai dơi khổng lồ và đôi mắt lồi màu đỏ, cúi mình xuống tấm thảm nhà Dursley, trên mình trùm một cái giẻ rách cáu bẩn. Dì Petunia thét lên, trong trí nhớ của bà chưa từng có thứ gì bần thỉu như thế trong phòng khách nhà bà. Đôi chân to bè của Dudley co rúm lại và đứng bất động như thể con quái vật kia sẽ chạy lại gần bộ đồ ngủ của nó, dượng Vernon rống lên, "Cái quái gì thế kia ?"

"Kreacher," cụ Dumbledore đáp.

"Kreacher không đi đâu, Kreacher không đi đâu, Kreacher không đi đâu!" con gia tinh rền rĩ, to đến mức dượng Vernon giậm chân, nhăn nhó bịt tai lại. "Kreacher thuộc về bà chủ Bellatrix, ồ vâng, Kreacher phục vụ dòng họ Black, Kreacher muốn bà chủ mới cơ, Kreacher không đi theo thằng nhóc láo lếu Potter đâu, Kreacher không chấp nhận, không chấp nhận, không chấp nhận -"

"Con thấy đấy Harry," cụ Dumbledore nói lớn vượt qua tiếng rền rĩ của Kreacher "không chấp nhận, không chấp nhận, không chấp nhận," "Kreacher sẽ cho thấy sự miễn cưỡng khi chuyển cho nó quyền sở hữu."

"Tôi không quan tâm," Harry nói, nhìn con gia tinh đang kêu la một cách phẫn nộ. "Con không muốn có nó."

"Không chấp nhận, không chấp nhận, không chấp nhận, không chấp nhận -"

"Con muốn nó chuyển quyền sở hữu cho Bellatrix Lestrange sao ? Hãy nhớ rằng nó đã sống ở tổng hành dinh của Hội Phượng Hoàng suốt năm ngoái."

"Không chấp nhận, không chấp nhận, không chấp nhận -"

Harry nhìn chằm chằm cụ Dumbledore. Nó biết không thể để Kreacher đến sống cùng với Bellatrix Lestrange, nhưng cái ý nghĩ làm chủ nó, có trách nhiệm với con vật đã phản bội của Sirius thì thật ghê tởm.

"Hãy ra lệnh cho nó," cụ Dumbledore nói. "Nếu nó thuộc quyền sở hữu của con, nó sẽ phải tuân lệnh. Nếu không, chúng ta sẽ phải nghĩ cách để giữ nó không trở về với bà chủ của nó."

"Không chấp nhận, không chấp nhận, không chấp nhận, KHÔNG CHẤP NHẬN -"

Giọng Kreacher giờ đây như đang gào thét. Harry không nghĩ ra việc gì ngoài việc, "Kreacher, câm mồm!"

Có vẻ như Kreacher vừa bị nghẹt thở. Nó ôm lấy cổ họng, miệng nó vẫn đang cáu tiết, mắt nó lồi ra. Sau một vài giây nuốt như điên, nó quẳng người nó xuống tấm thảm (dì Petunia khóc thút thít) và dộng tay chân xuống sàn nhà, trông nó thật hung tơn, nhưng hoàn toàn im lặng.

https://thuviensach.vn

"Tốt, việc này làm đơn giản mọi vấn đề," cụ Dumbledore vui mừng nói. "Có vẻ như Sirius biết chú ấy phải làm gì. Con chắc chắn là chủ của căn nhà số mười hai quảng trường Grimmauld và là chủ của Kreacher."

"Con phải - con phải giữ nó ở chung sao ?" Harry kinh hoàng hỏi, Kreacher đang quẫy đạp dưới chân nó.

"Không nếu con không muốn," cụ Dumbledore nói. "Ta có thể đề nghị, con có thể gửi nó tới Hogwarts để làm việc trong nhà bếp ở đó. Như vậy thì, những con gia tinh khác có thể để mắt trông chừng nó."

"Dạ," Harry phấn khởi đáp, "vâng, con sẽ làm như thế. Này Kreacher, ta muốn mi đến Hogwarts làm việc trong nhà bếp ở đó với những con gia tih khác."

Kreacher đang nằm tựa lưng xuống thảm, chân tay giơ lên, cúi đầu nhìn Harry một cách căm ghét, và với một tiếng bụp lớn, nó biến mất.

"Tốt lắm," cụ Dumbledore nói. "Vẫn còn một vấn đề nữa với con bằng mã, Buckbeak. Hagrid đã trông nom nó kể từ khi Sirius chết, nhưng Buckbeak giờ đây là của con luôn, vậy nếu con muốn có một sự sắp đặt khác -"

"Không," Harry nói ngay, "nó cứ ở với bác Hagrid. Con nghĩ Buckbeak thích thế."

"Hagrid sẽ rất sung sướng," cụ Dumbledore mỉm cười nói. "Hagrid đã rất cảm động khi gặp lại Buckbeak. Tình cờ, chúng ta đã quyết định đặt tên lại cho Buckbeak vì sự an toàn của nó. Witherwings là tên từ giờ trở đi của nó mặc dù ta nghi ngờ Bộ pháp thuật sẽ đoán ra nó chính là con bằng mã họ đã tuyên án tử hình. Bay giờ, Harry này, con đã đóng gói hành lý chưa ?"

"Ơ... -"

"Chắc là ta đã nhầm ?" cụ Dumbledore sắc sảo hỏi.

"Cháu đi - ờ - dọn dẹp ngay," Harry vội vàng nói, rôi nhanh chóng nhặt cái kính thiên văn và đôi giầy lên.

Nó tốn khoảng gần mười phút để thu lượm những thứ cần thiết; cuối cùng nó mới lấy cái áo tàng hình dưới gầm tủ cho vào, vặn chặt cái bình mực thay đổi màu sắc, và nhét cái vạc vào trong cái rương. Sau đó, nó kéo lê cái rương một bên tay, tay còn lại xách cái lồng con Hedwig đi xuống nhà.

Nó thất vọng thấy cụ Dumbledore không chờ ở cửa chính, điều đó có nghĩa là nó phải vào phòng khách.

Không ai nói gì. Cụ Dumbledore ngồi im, trông rất thanh thản nhưng bầu không khí thì rất nằng nề căng thẳng, Harry không đủ can đảm nhìn gia đình Dursley khi nó nói: "Thưa thầy - con đã sẵn sàng."

"Tốt," cụ Dumbledore nói. "Còn một điều cuối cùng." Cụ quay sang nói với gia đình Dursley.

"Chắc ông bà cũng biết, Harry trưởng thành vào năm -"

https://thuviensach.vn

"Không," dì Petunia nói lần đầu tiên kể từ khi cụ Dumbledore tới.

"Xin lỗi, sao cơ ?" cụ Dumbledore hỏi lịch sự.

"Không. Nó nhỏ hơn Dudley một tháng, mà Dudley thì chưa đến tuổi mười tám cho đến năm tới."

"À," cụ Dumbledore nói nhã nhặn, "nhưng trong thế giới phù thủy, chúng tôi trưởng thành vào tuổi mười bảy."

Dượng Vernon lẩm bẩm, "Thật lố bịch," nhưng cụ Dumbledore đã ngắt lời ông,

"Giờ đây, như ông bà đã biết, phù thủy mang tên Chúa Tể Voldemort đã quay trở lại. Cộng đồng phù thủy đang tiến hành một cuộc chiến tranh. Harry, người mà Chúa Tể Voldemort đã cố gắng giết một vài lần rồi, đang gặp phải những nguy hiểm to lớn hơn rất nhiều cái ngày mà tôi để nó lại cửa nhà ông bà mười lăm năm trước, với một lá thư giải thích về án mạng của bố mẹ nó và nhấn mạnh rằng tôi hi vọng ông bà có thể trông nom nó như là con cái trong nhà."

Cụ Dumbledore dừng lại, và mặc dù giọng của cụ rất nhẹ và ấm, nhưng cụ lại tỏ ra rất giận dữ, Harry cảm thấy sự lạnh nhạt và để ý thấy gia đinh Dursley đang bu sát vào nhau.

"Ông bà đã không làm như tôi yêu cầu. Ông bà đã không đối xử với Harry như con trai mình. Nó không nhận được gì ngoài sự ghẻ lạnh và cay nghiệt từ ông bà. Nói đúng hơn là nó đã phải trốn tránh những tổn thương tệ hại mà ông bà đã gây ra cho một đứa trẻ bất hạnh như nó."

Cả dì Petunia và dượng Vernon nhìn quanh theo bản năng như thể có một người khác không phải Dudley ôm chặt họ.

"Ủa - ngược đãi Dudders ? Ông nói sao ?", dượng Dursley bắt đầu cáu tiết, nhưng cụ Dumbledore ra dấu im lặng, ông im bặt như thể cụ Dumbledore vừa đấm ông một cú.

"Phép thuật mà tôi đã nhắc đến mười lăm năm trước là Harry được một sức mạnh bảo vệ chỉ khi nó gọi căn nhà này là nhà. Dù khốn khổ, nó vẫn ở đây, dù không được chào đón, dù bị ngược đãi, ông bà vẫn phải miễn cưỡng để nó ở trong nhà. Phép thuật này sẽ ngừng hoạt động cho đến khi nó mười bảy tuổi, nói cách khác là đến khi nó trưởng thành. Tôi chỉ yêu cầu một điều là: ông bà cho phép Harry quay trở về căn nhà này một lần nữa trước sinh nhật lần thứ mười bảy của nó, điều này đảm bảo sự an toàn cho nó cho đến lúc nó trưởng thành."

Không người nào nhà Dursley lên tiếng. Dudley hơi nhăn mặt khó chịu như thể nó đang cố gắng trốn thoát khi bị ngược đãi. Dượng Vernon trông như thể bị nghẹn cổ họng, dì Petunia thì trông xúc động một cách kỳ lạ.

"Harry này... đã đến lúc chúng ta đi thôi," cụ Dumbledore nói, đứng dậy và vuốt thẳng lại áo choàng dài màu đen của mình. "Hẹn ngày gặp lại," cụ nói thêm với gia đình Dursley, trông họ thư thể mong ngày này không bao giờ tới, cụ bỏ nón ra và bước ra khỏi phòng.

"Tạm biệt," Harry nói vội với gia đình Dursley, và bước theo cụ Dumbledore, cụ dừng lại bên cạnh cái rương và cái lồng con Hedwig của Harry.

https://thuviensach.vn

"Chúng ta không thể để những thứ này làm vướng víu," cụ nói, và rút đũa phép ra một lần nữa. "Ta sẽ gửi chúng đến trang trại Hang Sóc chờ trước ở đó. Dù sao, ta cũng muốn con để tấm áo tàng hình ở trong cái rương luôn."

Harry gặp vài khó khăn khi nhét cái áo tàng hình vào trong cái rương, nó cố gắng để cụ Dumbledore không thấy đống lộn xộn bên trong. Sau khi đã nhồi nhét xong, cụ Dumbledore vẩy đũa phép, cái rương, cái lồng cú cùng con Hedwig biến mất. Cụ Dumbledore vẩy đũa phép lần nữa, của chính mở ra, bên ngoài tối thui.

"Bây giờ, Harry, chúng ta hãy bước ra màn đêm bên ngoài và đuổi theo sự mạo hiểm phù phiếm nhé."

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG IV: HORACE SLUGHORN

Mặc dù sự thật là trong quá khứ Harry mong đợi từng giây từng phút để hy vọng 1 cách hão huyền là cụ Dumbledore sẽ đến và đón mình đi, nhưng giờ đây harry lại cảm thấy rõ ràng hơn bao giờ hết sự lúng túng của mình khi cả 2 người cùng bước ra con đường Privet. Từ trước tới giờ nó chưa bao giờ có được một cuộc nói chuyện thích hợp với ngài hiệu trường của trường Hogwarts. Giữa họ luôn có khỏang cách nào đó. Kỷ niệm về những lần gặp gỡ gần đây nhất lại hiện lên, và nó ngày càng dồn dập làm cho tâm trí của Harry càng thêm bối rối. Nó muốn tranh thủ cơ hội này để nói thật nhiều thứ khác, chứ không phải là những lời từ chối về những thứ tài sản thừa kế mà cụ Dumbledore kể ra.

Tuy nhiên có lẽ như cụ Dumbledore đang rất bình thản như không có gì.

“Hãy luôn sẵn sàng đũa thần của con bên cạnh Harry à”. Cụ nói 1 cách rành mạch.

“Nhưng con nghĩ rằng,con không được phép sử dụng phép thuật ngoài trường học, đúng không ạ ?"

“Nếu như có một cuộc tấn công “ Cụ Dumbledore trả lời. "Ta cho phép con sử dụng bất kỳ phép thuật hay lời nguyền để đánh trả. Nhưng ta nghĩ rằng con đừng nên lo lắng quá,sẽ không có chuyện gì xảy ra đêm nay đâu.”

“Tại sao không hả cụ ?”

“Vì có ta đi với con,” cụ Dumbledore trả lời bình thản. "Ta sẽ lo cho con, Harry à”

Cụ bước đi và dừng lại một cách đột ngột ở cuối đường Privet.

“Con đã chưa… ừ nhưng, con chưa học môn “Độn thổ” mà phải không ?” Cụ hỏi đột ngột.

“Dạ chưa” Harry trả lời. ”Con nghĩ rằng phải tới 17 tuổi mới được học ạ."

“Con sẽ được học ngay bây giờ” cụ Dumbledore trả lời. ”Vậy thì điều trước tiên là con phải nắm tay của ta thật chặt. Cánh tay trái ấy –nếu con không phiền Con cũng đã thấy rồi đấy – tay cầm đũa của ta, vào lúc này nó khá yếu ớt.”

Harry làm theo những lời nói của cụ một cách chính xác.

“Tốt lắm”.Cụ Dumbledore nói “Bây giờ thì chúng ta đi thôi”

Harry cảm thấy cánh tay của cụ Dumbledore xoắn vòng xung quanh nó và những vòng xoắn đó ngày càng nhiều và quấn chặt lấy nó. Điều cuối cùng mà nó cảm giác được là mọi thứ trở nên tối đi; nó cảm thấy bị dồn ép rất mạnh từ nhiều phía khác nhau; nó không thể thở được và có cảm giác như là có những thanh thép nẹp thùng đang xiết chặt quanh ngực của nó, mắt thì gần như bị ép sâu vào trong đầu, màng nhĩ cũng tương tự như thế và sau đó thì…….

Harry hít vào thật sâu luồng không khí mát lạnh về đêm ngay khi mắt nó cừa mở ra. Nó cảm thấy như là mình với vừa đi qua một ống nhựa rất chật chội. Nhưng chỉ vài giây sau đó, nó nhận ra rằng mình không con ở chỗ cũ nữa, con đường Privet đã biến mất. Nó và cụ Dumbledore đang ở giữa quảng trường của một ngôi làng hoang vắng nào đó. Ngay giữa

https://thuviensach.vn

quảng trường là một đài tường niệm chiến tranh đã lâu đời, bao chung quanh nó là nhữnh cái ghế tựa dài. Khi Harry đã trấn tĩnh trở lại thì nó nhận ra mình vừa thử qua phép "Độn thổ" lần đầu tiên trong đời.

"Con có sao không Harry ?"Cụ Dumbledore hỏi nó với một vẻ đầy lo lắng.

"Con cảm thấy như thế nào, lạ lắm phải không!"

"Con khoẻ ạ" Harry trả lời, nó cọ cọ vào lỗ tai và trả lời một cách miễn cưỡng. "Nhưng con vẫn thích đi bằng chổi thần hơn ….."

Cụ Dumbledore mỉm cười, "Đi lối này" cụ nói sau khi sửa lại chiếc áo choàng của mình cho ngay ngắn.

Cất những bước chân nhanh nhẹn, cụ đi qua một quán trọ trống vắng và những ngôi nhà không hơn gì quán trọ mấy. Lúc đó đã gần nữa đêm rồi nếu tính theo giờ của một cái đồng hồ được treo trên vọng gác ngôi nhà thờ gần đó.

"Nói cho ta nghe Harry" Cụ Dumbledore hỏi "Vết thẹo của con còn đau chút nào nữa không ?"

Harry đưa cánh tay lên trán mình, chạm nhẹ vào vết thẹo hình ánh chớp một cách vô thức.

"Không có ạ" Harry trả lời "Con cũng đang tự hỏi về chuyện đó, con nghĩ rằng nó sẽ đau nhứt lắm đây khi mà Voldemort đã có lại được quyền năng của mình"

Nó liếc mắt nhìn cụ Dumbledore và thấy một vẻ hài lòng biểu lộ rõ trên khuôn mặt cụ.

"Ta thì lại nghĩ khác" cụ Dumbledore nói "Cuối cùng rồi thì chúa tể Voldermort cũng nhận ra trong thâm tâm là sự nguy hiểm khi con đọc được những suy nghĩ và cảm giác của hắn. Điều này chứng tỏ hắn đang sử dụng Occlumency để ngăn con thực hiện điều này."

"Con không phàn nàn về chuyện này." Harry nói, và nhớ về việc cậu không bỏ lỡ bất cứ giấc mơ hay những ánh sáng lóe lên trong đầu của Voldemort.

Hai người hướng về góc đường, qua một cái hộp điện thoại và một chỗ đậu xe buýt. Harry ngước nhìn lên cụ Dumbledore lần nữa, "Thưa giáo sư"

"Gì thế Harry ?"

"Ơ - chúng ta chính xác là đang định đến đâu vậy ?"

"Đây, đây là ngôi làng ma thuật tên là Budleigh Babberton."

"Và chúng ta đang làm gì ở đây ?"

"À vâng, ta chưa nói cho con biết."

[thiếu 1 đoạn]

Slughorn nhìn Dumbkedore một cách độc ác một lúc, rồi lầm bầm :" tôi chẳng cho chúng một cơ hội nào cả. Tôi di chuyển liên tục trong cả một năm trời, chẳng ở lại nơi nào quá một

https://thuviensach.vn

tuần cả. Chuyển từ nhà Muggle này sang nhà Muggle khác. Chủ nhân của ngôi nhà này đang đi nghỉ ở đảo Canary. Ở đây rất thoải mái, tôi sẽ rât tiếc khi rời khỏi đây. Điều đó đơn giản thôi, chỉ cần một bùa đông cứng được yểm trên những chiếc chuông chống trộm ngớ ngẩn mà họ lắp đặt và đảm bảo rằng hàng xóm không phát hiện ra ông đang động vào cái piano.

Tài nhỉ, Dumbledore nói, " nhưng nghe như một sự tồn tại mệt mỏi của một lão già đã hết xí quách đi tìm kiếm một cuộc sống yên tĩnh. Bây giờ, nếu như ông đang ở Hogwarts…

Nếu như ông định nói với ta là cuộc sống của ta có thể bình yên hơn ở cái ngôi trường khó chịu của ông thì ông có thể tiết kiệm lời. Albus, ta có thể đang chạy trốn, nhưng một số lời đồn hài ước đã tới tai ta kể từ khi Dolores Umbridge ra đi. Nếu như đó là cách đối xử của ông đối với các giáo viên trong thời kì này

Giáo sư Umbridge chạy vào giữa đàn nhân mã, Dumbledore nói, Ta nghĩ rằng ông, Horace, biết rõ về hậu quả của việc chạy vào trong rừng và gọi một đàn nhân mã là "bọn thú lai bẩn thỉu"

"Đó là điều mà bà ta đã làm à" Slughorn thốt lên, " Mụ đàn bà ngu ngốc, chẳng giống bà ta bình thường tí nào"

Harry nén cười và cả Dumbledore và Slughorn quay sang nhìn nó.

"Xin lỗi" Harry vội vàng nói " Đó chỉ là – Con cũng khôgn thích bà ta"

Dumbledore đột ngột đứng dậy

" Ông định đi là " Slughorn hỏi, trông khuân mặt đầy vẻ hi vọng

" Không, ta chỉ muốn sử dụng phòng tắm của ông thôi"Dumbledore nói:

"Ồ" Slughorn nó, thể hiện rõ sự thất vọng " Thứ 2 bên trái theo hàng lang ở của vào"

Dumbledore sải bước ra khỏi phòng. Khi cánh của đóng lại sau lưng cụ, một sự im lặng bao trùm. Một lát sau, Slughoen đứng lên nhưng dường như không chắc là nên làm gì với chính mình. Hắn nhìn lén Harry một cái và đi về hướng lò sưởi và quay lưng lại với nó, hơi ấm tỏa ra sau lưng ông ta

Đừng nghĩ rằng ta không biết tại sao ông ta lại nuôi dậy mày" hắn nói một cách đột ngột

Harry nhìn Slughorn một cách đơn giản, Đôi mắt bạc thếch của lão lướt trên cái sẹo của Harry, bây giờ đang tập trung vào khuôn mặt của nó

"Mày rất giống cha của mày"

"Vâng, cháu đã từng được nghe thế" Harry trả lời

" Ngoại trừ đôi mắt,mày có đôi mắt…

" Giống như mắt của mẹ cháu" Harry đã được nghe nhiều lần và nó cảm thấy mệt mỏi.

"Hmn. Ừ, đúng. Là giáo viên thì không nên thiên vị học trò,đương nhiên, nhưng đó là một học sinh cưng của ta. Mẹ của mi. Slughorn thêm vào, nhằm trả lời cho cái nhìn dò hỏi của Harry. Lily Evans,một trong những học sinh xuất sắc nhất ta đã từng dậy. Sôi nổi, hoạt bát,

https://thuviensach.vn

mi biết đó. Một côgái hấp dẫn. Ta đã từng nói với nó là nó nên ở trong nhà của ta. Nhưng ta đã chỉ nhận được một câu trả lời láo xược.

« Nhà của ông là nhà nào »

Ta là người phụ trách nhà Slytherin" Slughorn nói. « Ồ, và bây giờ" ông ta tiếp tục một cách vội vã, quan sát những biểu hiện trên gương mặt của Harry, vung vẩy ngón tay đeo nhẫn mập ú về phía Harry » đừng có định cãi lại ta. Mày cũng là một tên Gryffindor như mẹ của mày, đúng không ? Đúng rồi, đó thường là truyền thống gia đình. Nhưng không phải luôn luôn. Mày đã bao giờ nghe đến Sirius Black chưa ? Chắc chắn là mày nghe rồi, xuất hiện trên báo chí trong suốt 2 năm qua, đã chết vài tuần trước đây.

Dường như có một bàn tay vô hình xoắn lấy ruột gan Harry và giữ chặt nó lại.

Ờ, dù sao, đó là một chiến hữu của ba mày ở trường. Cả nhà của Black đã ở trogn nhà của ta, nhưng Sirius đã dừng lại ở nhà Gryffindor. Thật là đáng xấu hổ - hắn ta là một thằng bé thông minh. Ta đã dậy anh trai hắn, Regulus khi hắn ta đến trường, nhưng ta thích Sirius hơn.

Giọng Sughorn như một nhà sưu tập say mê đang ra trả giá cao hơn trong một cuộc bán đấu giá. Hình như đang chìm vào trong ký ức, ông ta nhìn chằm chằm vào bức tường đối diện, quay vu vơ tại chỗ để đảm bảo rằng hơi ấm đang ở sau lưng ông ta.

Mẹ của mi là một tên máu bùn – đương nhiên. Ta đã không tin khi biết điều đó. Ta đã nghĩ mẹ mi là thuần chủng, nó thật sự giỏi.

Một trong những người bạn tốt nhất của cháu là con của Muggle. Và bạn đó là người giỏi nhất trong khoá.

Thật buồn cười là tại sao thỉnh thoảng điều đó lại xảy ra nhỉ" Slughorn nois

Thật thế, Harry nói một cách lạnh lùng.

Slughorn nhìn nó một cách ngạc nhiên" Mày không nên nghĩ là ta đang định kiến. Hắn nói. Không không không,. Ta đã chẳng nói mẹ mi là một trong những học trò ta cưng nhất trong cuộc đời hay sao. Và còn có Dirk Cresswell học sau mẹ ngươi một năm, bây là là trưởng phòng Thông tin Goblin và đương nhiên, là một người có nguồn gốc Muggle, một học trò xuất sắc và vẫn cung cấp cho ta những thông tin nội bộ về những gì đang diễn ra tại ngân hàng Gringgotts.

Hắn khoe khoang một hồi rồi im, mỉm cười một cách tự thoả mãn và chỉ vào những khung tranh lấp lánh chụp những người ăn mặc bảnh bao, mỗi người đang hầu như không nhúc nhích.

Tất cả đều là những học trò cũ của ta, tất cả là bằng chứng. Mày có thấy Barnabas Cuffe, biên tập của tờ Tiên tri hàng ngày. Nó luôn quan tâm để nghe các ý kiến của ta về các tin tác hàng ngày. Và Ambrosius Flume, của Honeydukes, một hòm mây để đựng thức ăn mỗi ngày sinh nhật, và lý do là ta đã giới thiệu nó tới Ciceron Harkisss để bắt đầu công việc đầu tiên của nó. Và đằng sau mi, nếu mi nghểnh cổ nên sẽ thấy – đó là Gwenog Jones, đội trưởng của

https://thuviensach.vn

HolyHead Harpies…Mọi người luôn ngạc nhiên khi nghe ta ở cùng với đội bóng danh tiếng Harpies và có vé miễn phí bất cứ khi nào ta muốn.

Điều này có vẻ làm ông ta vui sướng tột độ.

“Và tất cả những người này biết tìm ông ở chỗ nào, và gửi cho ông những thứ đó” Harry hỏi, không khỏi băn khoăn tại sao bọn Tử thần Thực tử không thể lần theo được ông Slughorn khi mà các giỏ thức ăn, vé Quidditch, và các vị khách cần hỏi xin lời khuyên và ý kiến vẫn đến được với ông ta.

Một nụ cười lướt qua trên mặt của Slughorn, rất nhanh.

“Tất nhiên là không” ông ta nói và nhìn vào Harry “ ta đã không liên lạc với ai trong một năm qua”

Harry có ấn tượng rằng những từ đó đã gây sốc cho chính bản thân Slughorn, ông ta mất bình tĩnh trong một chốc,rồi nhún vai

Vẫn thế, những phù thuỷ khôn ngoan phải giữ đượcbình tĩnh trong những thời điểm thế này. Tất cả phải tỉnh táo để nói chuyện với Dumbledore, nhưng nhận một ví trí ở trường Hogwarts bây giờ đồng nghĩa với việc tuyên bố một cách rộng rãi với mọi người lòng trung thành của ta với Hội Phượng Hoàng. Và trong khi ta chắc chắn rằng đó là những người rất dũng cảm và đáng khâm phục và cả những người còn lại, cá nhân ta không thích tỉ lệ tử vong cao đó...

Ông không phải gia nhập Hội Phượng Hoàng để dậy ở Hogwarts” Harry la lên, không giữ được nét nhạo báng trong giọng nói của mình: Thật không thể thông cảm được với cuộc sống sung túc của Slughorn kho nó nhớ đến Sirius, ẩn nấp trong các hang động và tồn tại bằng thịt chuột. “ Hầu hết các giáo viên không ở trong tình cảnh như thế và không một ai trong họ bị giết, trừ Quirrell, và đó là do ông ta nhận cái mà ông ta phải nhận khi làm việc cho Voldemort”

Harry chắc rằng Slughorn cũng là một phù thuỷ không dám nghe tên của Voldemort và nó không thất vọng. Slughorn rùng mình và quàng quạc phản đối nó, nhưng nó lờ đi.

Cháu cho là những giáo viên là những người an toàn hơn hết thảy mọi người khi thầy Dumbledore làm hiệu trưởng, đó là người duy nhất mà Voldemore sợ, có phải như thế khôgn” Harry tiếp tục.

Slughorn nhìn chằm chằm vào khoảng không một lúc. Dường như hắn đang nghĩ về những lời nói của Harry.

Ờ, đúng, sự thật là kẻ mà không nên nói tên ra chưa bao giờ cố gắng để chiến đấu với Dumbledore” hắn lầm bầm một cách miễn cưỡng” và người ta có thể lập luận rằng vì ta đã không tham gia danh sách Tử thần thực tử, Kẻ mà không nên nhắc đến tên đó khó có thể coi ta là bạn bè, và trong trường hợp này, Ta có thể sẽ an toàn hơn khi ở gần lão Dumbledore hơn một tí. Ta không thể giả vờ rằng cái chết của Amelia không tác động đến ta. …Nhất là với bà ta, với tất cả các mối quan hệ và sự bảo vệ của Bộ phát thuật.

https://thuviensach.vn

Dumbledore quay trở lại phòng và Slughorn nhảy dựng lên như thể lão ta quên rằng Dumbledore đang ở trong cùng ngôi nhà.

“ Ồ, lão đây rồi, Albus” hắn nói “ lão đi lâu thế, rối loạn tiêu hoá à”

Kkhông, đơn giản là ta chỉ đọc một tờ tạp chí của dân Muggle” Dumbledore nói” ta yêu thích những mẫu đan. Ờ, Harry, chúng ta đã làm phiền lòng hiếu khách của Horace đủ rồi. Ta nghĩ đã đến lúc chúng ta phải đi.

Không một chút do dự, Harry đứng bật dậy, ruột Slughorn thắt lại

Các người đi à””

Vâng, thực tế, Ta nghĩ rằng ta biết một nguyên thân thất bại vì ta nhìn thấy một người

Thất bại… ?

Slughorn dường như đang bị kích động. Lão vặn vẹo các ngón tay mập ú và và bồn chồn khi nhìn thấy Dumbledore thắt chặt chiếc áo choàng du lịch và Harry kéo khoá chiếc jacket của nó.

Ờ, ta rất tiếc là ông không muốn công việc đó,. Horace” Dumbledore nói, đưa cánh tay không bị thương lên ra hiệu chào tạm biệt. “ Trường Hogwarts sẽ rất hân hạnh được chào đón ông trở lại. Bất kể chúng tôi tăng cường an ninh như thế nào, ông vẫn luôn được chào đón đến thăm, nếu như ông muốn.

Vâng…Ờ …rất hân hạnh, như tôi đã nói….

Tạm biệt

“Tạm biệt” Harry nói

Hai người đang ra đến cửa trước thì một tiếng hét vang lên đằng sau:

“Được rồi, được rồi, Ta sẽ làm”

Dumbledore quay lại nhìn thấy Slughorn đứng thở dốc ở cửa phòng khách

Ông sẽ quay trở lại…

“Vâng, vâng” Slughorn nói, không giữ được kiên nhẫn, “ Ta điên rồi mất, nhưng ta sẽ làm”

”Tuyệt” Dumbledore tươi cười” Horace, Chúng ta sẽ gặp lại nhau vào ngày mùng 1 tháng 9”.

”Được” Slughorn lầm bầm

Khi ra đến ngoài vườn, giọng của Slughorn còn vọng theo sau lưng họ “ Ta muốn được tăng lương, Dumbledore.”

Dumbledore cười thầm. Cánh cổng vườn đung đưa rồi đóng lại sau lưng hai thầy trò, họ bắt đầu đi xuống đồi, xuyên qua bóng tối và màn sương cuồn cuộn.

“Làm tốt lắm, Harry “ Dumbledore khen.

https://thuviensach.vn

Con không làm gì cả" Harry thốt lên đầy ngạc nhiên.

Ồ, không, con đã làm. Con đã chỉ cho lão Horace chính xác những gì ông ta được khi quay trở lại Hogwarts. Con có thích ông ta không

"Er..."

Nó không chắc rằng nó thích lão Slughorn hay không. Nó nghĩ lão có vẻ dễ chịu theo cách của lão, nhưng cũng có vẻ huyễn hoặc và, trái với tất cả những gì lão nói, lão đã rất ngạc nhiên khi thấy con của một ngừoi Muggle trở thành một phù thuỷ giỏi.

"Horace" Dumbledore nói, giúp cho Harry khỏi phải nói bất cứ điều gì, " giống như cuộc sống của ông ta. Ông ta thích ở bên cạnh những người nổi tiếng, thành công và có quyền lực. Ông ta tận hưởng cảm giác ông ta có thể ảnh hưởng những người này. Ông ta chưa bao giờ muốn tự mình ngồi vào vị trí của những người kia. Ông ta thích đứng sau lưng – có nhiều khoảng trống hơn để thể hiện, con có thể thấy. Ông ta lựa chọn cẩn thận những học trò cưng ở Hogwarts, vài học sinh có tham vọng hoặc đầu óc, đôi khi là vì sự quyến rũ và thông minh. Ông ta có một sở trường bí ẩn là có thể chọn đúng được những người sẽ trở thành đứng đầu trong lĩnh vực của họ. Horace thành lập một dạng câu lạc bộ dành cho những học sinh được yêu quý của ông ta, với ông ta là người ở trung tâm, đưa ra các giới thiệu, xây dựng các quan hệ hữu ích giữa các thành viên, và luôn luôn thu hoạch đuợc một lợi ích gì đó đổi lại. có thể là môt hộp dứa tẩm đường miễn phí mà ông ta thích hay là cơ hội để giới thiệu thành viên cao cấp tiếp theo của phòng thông tin Goblin.

harry đột nhiên có một hình ảnh sống động về một con nhện lớn, xe một tấm mạng xung quanh nó, bắn các sợi tơ ở khắp nơi để kéo những con ruồi sặc sỡ lại gần.

"Ta nói với con tất cả những điều này không phải để con quay lưng lại với Horacwe, ờ, bây giờ chúng ta phải gọi là Thầy Slughorn, mà là để con đề phòng" Dumbledore nói, " Không nghi ngờ gì, thầy đó sẽ cố gắng thu nhận con, Harry. Con sẽ là vật trang trí cho bộ sưu tập của ông ta : Thằng-bé-vẫn-sống....hoặc, như họ gọi con trong thời gian gần đây:" Người được chọn"

Khi nghe những lời này, một cảm giác ớn lạnh không liên quan gì đến màn sương xung quang tràn ngập trong Harry. Nó gợi lại những câu nói mà nó đã được nghe cách đây vài tuần, những lời có một ý nghĩa đặc biệt và kinh khủng đối với nó :" không kẻ nào có thể sống khi kẻ kia đã chết"

Dumbledore dừng lại, ngang với nhà thờ mà họ đã đi qua lúc trước.

Chúng ta sẽ bắt đầu, Harry, nắm lấy tay ta.

Harry đã sẵn sàng cho Apparition (hình như là độn thổ hay là gì nhỉ, quên mất) nhưng vẫn cảm thấy không thoải mái. Khi áp lực biến mất và nó cảm thấy nó có thể hít thở trở lại, nó nhận ra mình đang đứng trên một con đường làng bên cạnh Dumbledore và đang nhìn vào hình bóng vặn vẹo của ngôi nhà được yêu thích thứ 2 trên thế giới của nó: Hang Sóc. Bất chấp cảm giác kinh sợ vừa thoáng qua trong nó, tinh thần của nó không làm gì được ngoại trừ cất đi cái gánh nặng đó. Ron đang ở trong kia, và các bác Weasley, người nấu ăn ngon hơn tất cả những người mà Harry biết.

https://thuviensach.vn

” Nếu con không phiền”, Dumbledore nói khi hai người bước qua cổng,” ta có vài lời muốn nói với con trước khi chúng ta chia tay. Chuyện riêng, có lẽ ở đây ? ? ?

Dumbledore chỉ vào một một ngôi nhà phụ bằng đá nơi nhà Weasleys cất giứ chổi bay của họ. Một phút bối rối, Harry theo Dumbledore chui qua cánh cửa cọt kẹt vào trong một khoảng không nhở hơn một cái tủ áo trungbình. Dumbledore chiếu sáng đầu cây đũa phép, nó bừng cháy như một ngọn đuốc và quay lại mỉm cười với Harry.

Ta hi vọng con sẽ bỏ qua cho ta vì ta đã nhắc đến nó, Harry, nhưng ta rất thoải mái và có một chút hãnh diện về cách mà con đã đối mặt sau tất cả những chuyện đã xẩy ra ở Bộ Pháp Thuật. Cho phép ta nói điều này, ta nghĩ rằng Sirius rất tự hào về con.

Harry thắt lại, giọng nói của nó dường như từ bỏ nó. Nó không nghĩ nó có thể chịu được việc trao đổi về Sirius. Nó đã đủ đau đớn khi nghe Dượng Vernon nói” Cha đỡ đầu của nó chết rồi a” và thậm chí tồi tệ hơn khi nghe cái tên Sirius được phát ra một cách tình cờ thông qua Slughorn.

“Thật là một sự tàn nhẫn khi con và Sirius có quá ít thời gian ở bên nhau.” Dumbledore nói, Một kết thúc tàn bạo đối với cái đáng nhẽ ra phải là một mói quan hệ lâu dài và hạnh phúc.

Harry gật đầu, đôi mắt của nó tập trung vào một con nhện đang bò trên chiếc nón của cụ Dumbledore. Nó có thể nói rằng cụ Dumbledore hiểu, rằng cụ thậm chí nghi ngờ rằng cho tới tận khi lá thư của cụ đến nơi, Harry đã trải qua hầu hết thời gian ở nhà Dursleys, nằm trên giường, bỏ ăn và nhìn chằm chằm vào của sổ phủ đầy sương, tràn ngập cảm giác giá lạnh và trống rỗng mà nó đã trải qua khi đối mặt với bon giám ngục.

” Thật khó để chấp nhận rằng chú ấy sẽ không viết thư cho cháu nữa” cuối cùng Harry cất tiếng, bằng một giọng rất nhẹ.

Mắt nó đột nhiên rực lên và nó phải nhắm lại. Nó cảm thấy thật ngớ ngẩn vì phải chấp nhận điều đó, nhưng sự thật là nó có một người ở bên ngoài Hogwarts quan tâm đến những chuyện xảy ra với nó, như một người cha. Việc phát hiện ra có một người cha nuôi là một trong những điều tuyệt vời nhất đối với nó…và bây giờ những con cú đưa thư sẽ không bao giờ đem lại cho nó cảm giác dễ chịu đó một lần nữa.

“Sirius có ý nghĩa đối với con nhiều đến mức con chưa bao giờ được biết đến trước đó. Dumbledore nói, Một cách tự nhiên, sự mất mát này là một thảm hoạ…

Nhưng khi con ở nhà Dursleys » Harry ngắt lời, giọng của nó bắt đầu mạnh dần” Con nhận ra rằng con không thể thu mình hoặc sụp đổ. Chú Sirius hẳn sẽ không muốn như thế, có phải không ạ. Và dù sao, cuộc đời là quá ngắn. Hãy nhìn Bà bones, Emmeline Vance…Cháu có thể sẽ là người tiếp theo, có phải thế không. Nhưng nếu là như thế” Nó nói một cách giận dữ, nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh của cụ Dumbledore đang ánh lên dưới ánh sáng của cây đũa thần: “con sẽ đem theo bao nhiêu tử thần thực tử con có thể tiêu diệt và và Voldemort nữa, nếu như con có thể làm điều đó.

https://thuviensach.vn

”Xứng đáng là con của ba má con và là con nuôi của Sirius” Dumbledore nói, với một cái vỗ lên lưng Harry tỏ ý tán thành. “ Ta sẽ bỏ mũ ta ra, hoặc ta sẽ, nếu như ta không sợ chỉ cho con con nhện”

Và bây giờ, Harry, một vấn đề có liên quan gần hơn, Ta đã thấy là con đã đọc tờ Nhật Báo Tiên Tri 2 tuần qua

Vâng, Harry trả lời, tim nó bắt đầu đập nhanh hơn.

Và con sẽ thấy rằng có nhiều điều đã bị tiết lộ có liên quan đến chuyến đi của con đến Phòng Tiên Tri.

Vâng, Harry trả lời ;” và bây giờ mọi người biết rằng con là một….

” Không, họ không biết” cụ Dumbledore ngắt lời “ chỉ có hai người trên thế giới biết được đầy đủ nội dung về lời tiên tri liên quan đến con và chúa tể Voldemort, và cả hai người đó đang đứng trong căn phòng cất chổi bẩn thỉu và đầy nhện này. Đó là sự thật, dù sao, rất nhiều người đã đoán, một cách chính xác, rằng Voldemort đã cử các Tử thần Thực tử đến để đánh cắp lời tiên tri, và đó là lời tiên tri có liên quan đến con.

Và Ta nghĩ rằng ta đã đúng khi nói rằng con đã không nói với ai rằng con biết điều mà lời tiên tri nói.

“Không” Harry đáp

” Một quyết định khôn ngoan” Dumbledore nói,” mặc dầu ta nghĩ rằng con sẽ thoải mái với những người bạn của con Ronald Weasley và Hermione Granger. Đúng, cụ nói tiếp, khi Harry nhìn có vẻ giật mình “ Ta nghĩ họ nên biết, Con sẽ làm họ thất vọng khi không chia sẻ một vài điều quan trọng với họ.

Con không muốn....

” Làm họ lo lắng hoặc sợ hãi ? ? ?” Dumbledore nói, quan sát Harry qua cặp kính hình vầng trăng của cụ” Hoặc con thú nhận là chính bản thân con đang lo lắng và sợ hãi ? Con cần những người bạn, Harry. Và con đã nói đúng, Sirius sẽ không muốn con sống thu mình

harry không nói gì cả, nhưng Dumbledore dường như không yêu cầu một câu trả lời. Cụ nói tiếp: Một chuyện khác, cũng có liên quan, ta muốn con sẽ học những bài học riêng cùng với ta trong năm nay.

“ Riêng - với thầy” Harry nói, sự ngạc nhiên thay cho sự yên lặng đầy lo lắng trước đó.

Đúng, ta nghĩ đã đến lúc ta tham gia nhiều hơn vào việc học của con

Thầy sẽ dậy con cái gì a, thưa thầy

”Oh, cái này một tí, cái kia một tí, “ Dumbledore nói một cách hài ước

Harry chờ đợi đầy hi vong, nhưng cụ Dumbledore không tiết lộ thêm điều gì, và nó hỏi thêm một điều mà đã làm nó rất khó chịu trước đó.

Nếu con học với thầy, con sẽ không phải học các bài học Occlumency với Snape nữa chứ”

https://thuviensach.vn

Thầy Snape, Harry, và không, con sẽ không

Tuyệt, Harry nói, thở phào, bởi vì chúng là.....

Nó dừng lại, cẩn thận không nói ra điều nó thực sự nghĩ

Ta nghĩ dùng từ "thất bại" ở đây là hợp nhất, Dumbledore nói, gật đầy

Harry cười

Uh, điều đó có nghĩa là con sẽ không gặp thầy Snape nhiều nữa kể từ giờ đúng không, Harry nói " bởi vì thầy không cho con tham gia các lớp học độc dược trừ khi con đạt điểm suất sắc trong ki thi lấy Bằng phù thuỷ thường đẳng, mà con chưa đạt được.

Đừng đếm các con cú trước khi chúng đến " Dumbledore nói một cách trang trọng " Ta đang nghĩ đến điều nên xảy ra cuối ngày. Bây giờ, harry, 2 điều nưa, trước khi chúng ta chia tay.

Điều đầu tiên ta muốn con giữ chiếc áo Tàng Hình bên cạnh bất cứ lúc nào từ giờ trở đi. Thậm chí là ở Hogwarts. Chỉ là đề phòng, con hiểu ý ta chú

Harrt gật đầu

Và cuối cùng, khi con đang ở đây, Hang Sóc được đảm bảo an ninh tốt nhất là Bộ Phép Thuật có thể làm. Những biện pháp này đã gây ra rất nhiều phiền toái đối với Arthur và Molly – ví dụ tất cả thư từ của họ sẽ được kiểm tra tại Bộ trước khi gửi đi, họ không ngại một điều gì, tất cả họ quan tâm là sự an toàn của con. Dù sao, sẽ là sự đền đáp không xứng đáng nếu con mạo hiểm cuộc sống của con khi ở cùng với họ

Con hiểu : Harry đáp nhanh

"Rất tốt" Dumbledore nói, mở cửa phòng đựng chổi và bước ra sân. "Ta nhìn thấy ánh lửa trong bếp. Chúng ta không nên tước đoạt lâu hơn nữa cơ hội ca cẩm con gầy như thế nào"

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG V: HƠI BỊ NHỚT

Harry và cụ Dubledore đứng trước cái cửa sau quen thuộc chất đầy những đôi ủng cao su và những cái vạc rỉ sét của trang trại Hang Sóc, Harry có thể nghe được tiếng cục cục nho nhỏ của những con gài ngái ngủ trong chuồng.Cụ Dumbledore gõ 3 lần lên cánh cửa,Harry thấy sự chuyển động bên kia của sổ nhà bếp.

"Ai đó ?" một giọng nói căng thẳng cất lên mà Harry biết ngay là bà Weasley."Hãy khai báo đi!"

"Là tôi, Dumbledore, cùng với Harry."

Cánh của mở ra ngay lập tức, bà Weasley đứng đó,dáng người thấp,tròn trong cái áo chùng cũ kĩ màu xanh lá cây.

"Ôi, Harry cưng! Quỷ thần ơi cụ Dumledore, cụ làm tôi giật mình,cụ nói là cụ sẽ không đến trước khi trời sáng."

"Chúng tôi đã may mắn" Cụ vừa nói vừa cùng Harry bước vào trong."Slughorn đã tỏ ra dễ dàng thuyết phục hơn là tôi tưởng,dĩ nhiên là công của Harry. A,xin chào Numphadora!"

Harry nhìn quanh và phát hiện ra dù đã rất khuya nhưng bà Weasley không chỉ có một mình. Một phù thuỷ có gương mặt hình trái tim xanh xao với mái tóc nâu rối đang ngồi tbên cạnh chiếc bàn và nắm chặt một li nước to đùng.

"Xin chào giáo sư", cô ta nói."Khỏe không Harry ?"

"Chào cô Tonks"

Harry thấy cô Tonks có vẻ ủ rũ thậm chí hơi bệnh và dường như có cái gì đó miễn cưỡng trong nụ cười của cô.Rõ ràng là sự xuất hiện của cô bị thiếu màu mè một cách khác thường khi không có bộ tóc hồng rực rỡ thường thấy.

"Tôi nghĩ là tôi nên đi" cô Tonks liền nói,đứng dậy và bắt đầu mặc chiếc áo khoác của mình."Cám ơn về tách trà và sự thông cảm,chị Molly"

"Xin đừng đi vì tôi" cụ Dubledore nói một cách nhã nhăn."Tôi sẽ không ởlại,tôi có việc gấp cần bàn với Rufus Scrimgeous."

"Không,không,tôi phải đi có việc"cô Tonks nói,cố không nhìn vào mắt cụ Dumbledore."Tạm biệt"

"Cưng à,sao em không đến vào vào bữa tối cuối tuần này ? Có cả Remus và Mắt Điên nữa đấy."

"Không,chị Molly à,dù sao,em cám ơn,tam biệt"

Cô Tonks nhanh chóng đi nganh qua Harry và cụ Dumbledore ra ngoài vườn và còn vài bước nữa để nến cánh cổng thì có biến mất vào không khí. Trông bà Weasley có vẻ lo lắng.

"Thầy nghĩ là thầy trò mình sẽ gặp lại ở Hogwarts,Harry à" Cụ Dumbledore nói."Tạm biệt chị nhé chị Molly"

https://thuviensach.vn

Cụ cúi chào bà Weasley và biến mất y như cô Tonks vậy.Bà Weasley đóng cánh cửa bỏ lại đằng sau là khu vườn trống rỗn rồi dẫn Harry trong nhà bếp ngồi xuống và ngắm nghía Harry một hồi.

"Con thiệt là giống Ron" bà thở dài,nhìn nó từ đầu đến chân."Nhìn cứ như cả hai đứa bị bỏ bùa KÉO DÀI vậy,bác chắc chắnrằng Ron cao lên ít nhất là 4 inches kể từ lần cuối bác mua áo chùng cho nó.Con có đói không Harry ?

"Dạ, có ạ" Harry nói và bất ngờ nhận ra rằng nó đang rất đói.

"Ngồi xuống đi cưng,để bác hâm nóng cái gì đó lên."

Vừa khi Harry ngồi xuống,một con mèo lông màu hoe với cái mặt bèt bẹt leo lên lòng Harry và nằm đó,rên gừ gừ.

"Vậy là Hermione ở đây ạ ?" nó hỏi một cách vui mừng và bắt đầu gãi gãi cái tai của Crooksanks.

"Ư đúng rồi, cô bé đên đây vào ngay hôm kia" vừa nói bà Weasley vừa dùng cây đũa phép của mình gõ lên một cái nồi,cái nồi liền lao lên cái lò cái rầm và bắt đầu sôi sùng sục."Mọi người dĩ nhiên là còn đang ngủ,không ai nghĩ rằng con đến vào lúc này.Đây con ăn đi" Bà Weasley gõ cái nồi một lần nũa và nó bay đến chỗ Harry và bắt đầu đổ ra,bà Weasley lấy một cái bát để đỡ vừa đúng lúc một soup hành được đổ ra.

"Con ăn bánh mì chứ ?"

"Vâng cám ơn bác"

Bà Weasley vung đũa phép một cái,một ổ bánh mì củng một con dao bay véo một cách duyên dáng và đáp nhẹ lên mặt bàn bắt đầu tự cắt thành từng lát bánh,cái nồi soup cũng trở về bếp,bà Weasley ngồi xuống đối diện với Harry.

"Vậy là con đã thuyết phục Horace Slughorn nhận công việc à ?"

Harry gật đầu,mồm nó đầu soup nên nó không thể nói được.

"Ông ấy đã từng dạy bác và bác Arthur.Ông ta dạy ở Hogwarts từ rất lâu rồi,cùng thời với cụ Dumbledore,bác nghĩ vậy,con thích ông ta chứ ?"

Harry nhún vai và nghiêng đầu thể hiện một câu trả lời không rõ ràng.

"Bác hiểu ý con" bà Weasley gật đầu tỏ vẻ thông thái." Rỏ ràng là ông ta có thể tỏ ra đáng kính khi ông ta muốn, nhưng mà bác Arthur chưa bao giờ khoái ông ta cả. Có một lốc những học trò yêu thích của Horace ở Bộ pháp thuật,ông ta rất giỏi trong việc thu thập đệ tử,tuy nhiên ông ta không dành nhiều thời gian cho bác Arthur lắm. Điều này chứng minh Slughorn cũng có thể phạm sai lầm! Bác không biết là Ron đã kể cho con chuyện này trong bức thư nào chưa vì nó cũng mới đây thôi,bác Arhur đã được thăng chức.Rõ ràng là từ nãy tới giờ bà Weasley chỉ chờ để nói chuyện này. Harry vội nuốt một miệng đầy soup nóng và thấy rằnng cổ nó bỏng rát."Thật là tuyệt" nó há mồm kinh ngạc."Ôi con thật là dễ thương" bà Weasley tươi cười rạng rỡ cho là cặp mắt ứa nước(vì soup quá nóng) của nó là phản ứng cho các tin tốt lành này. "Rufus Scrimgeour mới mở thêm một vài bộ mới để đáp ứng với

https://thuviensach.vn

tình hình bây giờ,bác Arthur là bộ trưởng Bộ Phát Hiện và Tịch Thu Các Câu Thần Chú Bảo Vệ và Vật Phòng Thân Gỉa Mạo, một công việc rất tốt,bác ấy bây giờ có đến mười phụ tá."

"Vậy cái Bộ ấy là... ?"

"À như con biết đấy,khi mà sự sợ hãi bao trùm khắp nơi thì sẽ có những vật kì cục được thu thập lại và đem ra bán,những vật mà người mua cho rằng có thể chống lại bọn Tử Thần Thực Tử hay Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai.Những thứ kểiu như là một lọ độc dược bảo vệ nhưng thực ra chỉ là một hũ nước sền sệt bỏ thêm chút mủ cây hay cách hướng dẫn làm một thần chú chống trả nhưng thật ra lại làm tai mình đứt ra....Nói chung là những thứ chỉ do những kẻ rỗi hơi như Mundungus làm ra,cái loại người mà cả đời họ chưa bao giờ có một ngày sống lương thiện và khoái lợi dụng sự sợ hãi lo lắng của người khác để kiếm chác, vậy mà không hôm nay thì ngày mai,lúc nào cũng có chuyện.Con biết không,có một lần bác Arthur nhận đuợc một cái hộp bị ếm mà chắc chắn được gửi từ một tu Tử Thần Thực Tử.

Con thấy đấy,đó là một công việc quan trọng,bác đã nói với bác Arthur là thiệt là ngu nếu tiếc nuối cái công việc pahỉ đối phó với mấy cái ổ cắm điện hay những thư đồ Muggle nhảm nhí kiểu như vậy." Bà Weasley kết thúc bài diễn văn của mình bằng một cái nhìn điên tiết cứ như chính Harry vừa mới đề nghị rằng tiếc mấy cái ổ cắm là chuyện bình thường vậy.

"Bác Arthur vẫn còn đang ở sở ạ ?" Harry hỏi.

"Ừ, và thiệt tình là hơi trễ đó, ông ấy bảo với bác là sẽ có mặt ở nhà vào khoảng nữa đêm mà." Bà Weasley ngoái nhìn cái đồng hồ được đặt một cách cẩu thả trên cái chậu đỡ một sấp khăn trải giường ở cuối cái bàn. Harry nhận ra nó ngay,nó có 9 cây kim,mỗi cây khắc tên của một thành viên trong gia đình và thường được treo trên tường phòng khách của nhà Weasley.Mặc dù vậy,cái vị trí hiện tại của chiếc đồng hồ chứng tỏ rằng nó đã bị bà Weasley mang theo bên người suốt cả ngày hôm nay, tất cả 9 cây kim đều chỉ vào ô NGUY HIỂM CHẾT NGƯỜI.

"Nó như vậy cũng được khá lâu rồi..." bà Weasley nói với một cái giọng cố tỏ ra bình thường nhưng không thuyết phục chút nào."...kể từ khi Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy chính thức trở lại,bác nghĩ là ai cũng đang bị nguy hiểm đến tính mạng chứ không chỉ riêng gì nhà bác.Nhưng bác lại không biết ai có cái đồng hồ giống như vậy,nên bác không thể nào kiểm tra được.Ôi!"

Bà Weasley chỉ về phía cái đồng hồ,cây kim mang tên Ông Arthur đã chỉ vào ô DI CHUYỂN.

"Bác ấy đang về đấy"

Và đúng như vậy,chỉ một lúc sau,có tiếng gõ cửa ngoài cửa sau.Bà Weasley vổi đứng dậy và chạy ra phía cửa,một tay cầm nắm đấm cửa,bà ghé sát mặt vào và gọi nhỏ:"Arthur,anh đấy phải không ?"

"Phải" ông Weasley trả lời,giọng mệt mỏi "nhưng anh cũng có thể nói rằng anh là một Tử Thần Thực Tử,cưng à.Hỏi câu hỏi đi!"

"Ôi thiệt tình là..."

https://thuviensach.vn

"Molly!"

"Được rồi,được rồi, tham vọng lớn nhất của anh là gì ?"

"Tim hiểu được tại sao máy bay có thể vận hành."

Bà Weasley gật đầu và xoay nắm đấm cửa,nhưng rõ ràng là ông Weasley đang giữ cái nắm đấm bên kia bởi vì cửa vẫn còn bị đóng chặt.

"Molly à,anh phải hỏi em một câu hỏi chứ."

"Ôi,như vầy thiệt là ngu anh Arthur à."

"Em thường muốn anh gọi em là gì mỗi khi chúng ta có một mình ?"

Thậm chí dưới ánh đèn mờ Harry cũng có thể bảo đảm rằng mặt của bà Weasley đang đỏ ửng,bản thân nó cũng thấy tai và cổ mình nóng dần lên.

"Mollywobbles" bà Weasley thì thầm với cánh cửa.

"Chính xác,giờ em có tểh mở cửa cho anh!"

Bà Weasley mở cửa,ông Weasley bước vào.Ông Weasley,một phù thuỷ gầy,cao,hói với một mái tóc đỏ vô cùng Weasley,ông đeo kính gọng sừng và mặc một chiếc áo khoác đầy bụi bặm.

"Em chẳng hiểu sao mình cứ phải qua cái thủ tục đó mỗi khi về nhà anh Arthur à" bà Weasley nói,gương mặt vẫn còn ửng hồng khi giúp ông Weasley cởi cái ác khoác ra."Ý em là bọn Tử Thần Thực Tử cũng có thể ép chúng ta nói ra câu trả ời một cách dễ dàng trước khi chúng giả dạng chúng ta mà."

"Anh biết em à, nhưng đang là thủ tục của Bộ Pháp Thuật và anh thì phải làm gương chứ. Aí chà,cái gì mà thơm thế nhỉ,như là soup hành phải không ?"

Ông Weasley tràn đầy hi vọng nhìn về phía cái bàn.

"A,Harry,bác không nghĩ là sẽ được gặp con sớm thế này."

Hai người bắt tay nhau và ông Weasley ngồi phịch xuống cái ghế bên cạnh Harry,bà Weasley cũng vừa đặt một bát soup lên bàn cho ông Weasley.

"Cám ơn Molly.Qủa là một buổi tối căng thăng.Mấy tên ngớ ngẩn nào đó bắt đầy bán những cái MỀ ĐAY BIẾN HÌNH,chỉ cần đeo lên cổ là có thể biến thành bất cứ hình dạng nào nếu muốn,có cà trăm kiểu tuỳ chon,tất cả chỉ có mười Galleons."

"Vậy điều gì thật sự xảy ra khi người ta đeo nó vào ?"

"Đa số các trường hợp là người ta chuyển sang có một màu cam nhạt kì cụ,tuy nhiên cũng có vài trường hợp bị nổi mụn cóc toàn thân.Bệnh viện Thánh Mungo chưa đủ việc để lo hay sao chứ!"

"Nghe có vẻ như những thứ mà Fre và George sẽ cho là thú vị."Bà Weasley ngần ngại hỏi "Anh có chắc không phải là..."

https://thuviensach.vn

"Anh chắc chắn,hai đứa nó sẽ không làm những thứ như vậy vào lúc này,lúc mà mọ người đều cần sự bảo vệ."

"Thế sao anh lại về trễ ?Vì mấy cái MỀ ĐAY BIẾN HÌNH à ?"

"Không,bọn anh bị một trận bùa lửa đốt chậm quậy ở Elephant and Castle nhưng may mà Đội Thi Hành Luật Pháp Thuật xử lí xong xuối trước khi bọn anh tới đó.

Harry lúc này đang cố che một cái ngáp to tướng đằng sau bàn tay nó.

"Harry,đi ngủ" vừa hiểu ra nói " Bác đã don dẹp phòng của Fred và George cho con, con sẽ được ngủ riêng một mình ở đó."

"Tại sao thế ạ ?Họ đâu rồi ?"

"À,tui nó đang ở Hẻm Xéo,ngủ trong một căn nhà nhỏ mà tụi nói mướn làm tiệm giỡn vì quá bận bụi với công việc." Bà Weasley nói."Lúc đầu bác cũng không đồng ý,nhưng tụi nó cũng có vẻ có tài trong việc kinh doanh,thôi đi đi cưng,rương của con đã được đem lên đó."

"Ngủ ngon bác Weasley" Harry đẩy ghế đướng dậy,Crookshanks nhảy nhẹ khỏi đùi Harry và ỏn ẻn đi ra khỏi căn phòng.

"Ngủ ngon Harry"ÔNng Weasley nói.

Harry thấy bà Weasley đang liếc cái đồng hồ rong chậu giặt,tất cả các kim đồng hồ đều chỉ vào ô NGUY HIỂM CHẾT NGƯỜI.

Phòng của Fred và George ở lầu hai,bà Weasley gõ cây đũa vào cái đèn chùm trên chiếc bàn cạnh giường,căn phòng liền được chiếc sáng bằng một màu vàng rực rỡ.Mặc dù có một bình hoa đặt trên chiếc tủ đầu giường nhưng mùi tho7m của hoa vẫn không đủ lấn át hết cái mùi của một thứ gì đó còn sót lại mà Harry rât nghi ngờ đó là thuốc súng.Một phần lớn không gian của căn phòng dùng để chứa các thùng các tông được gián kín và ở giữa đống thùng đó là chiếc rương của Harry.Trông có vẻ như căn phòng đã được dùng làm nha kho tạm thời của gia đình.

Hegwid từ trên nóc ủt quần áo rúc lên vui sướng khi thấy Harry rồi sải cánh bay ra màn đêm,Harry biết là con chim đã chờ để nhìn thấy nó trước khi đi kiếm mồi.

Harry chào tạm biệt bà Weasley,mặc áo ngủ và leo lên giường.Có vật gì cứng cứng trong bao gối của Harry,nó thò tay vào lấy ra một viên keo nhơn nhớt màu tím cam mà nó không lầm thì chính là KẸO ÓI,nó mỉm cười,cuộn tròn người lại và ngủ thiếp đi.

Harry chợi tỉnh dậy vì mộ âm thanh như súng đại bác nổ khi cửa phòng bật mở,tiếng then của được mở, tiếng người kéo rèm,ánh sáng rực rỡ tràn vào hai mắt nó,một tai che mắt một tay cố tìm cặo mắt kính.

" Ó uyện ì ậy ?"

"Tụi mình không biết là bồ đã ở đây rồi." một giọng nói to và hào hứng cất lên,đồng thời Harry bị đập lên đầu bởi một cái gối đau điếng.

"Ron à đừng đánh Harry" một giọng nữa vẻ trách mắng.

https://thuviensach.vn

Harry đã tìm thấy cặp kính của mình và đeo vào mặc dù ánh sáng quá chói làm nó chẳng thấy gì cả.Một cái bóng to đùng lờ mờ trước mặt Harry, vài giây sau nó nhìn thấy rõ đó là Ron Weasley đang cười toe toét với nó.

"Khoẻ chứ ?"

"Chưa bao giờ khoẻ hơn" Harry trả lời vừa vuốt cái đầu của mình và dựa vào gối."Bồ thì sao ?"

"Cũng tạm" vừa nói Ron vừa kéo một cái hộp các tông để ngồi."Bồ đến hồi nào ? Mẹ mới chỉ nói với tụi mình."

"Khoảng 1 giờ sáng nay."

"Mấy người Muggle ra sao ?Họ đối xử với bồ tốt chứ ?"

"Như bình thường" Harry trả lời khi Hermione đang kiếm một chổ an tọa phía cuối giường."Họ không nói chuyện nhiều với mình,mình thích như thế hơn.Bồ sao rồi Hermione ?"

"Mình tốt thôi." cô nàng trả lời và xem xét kĩ lượng Harry cứ như là nó đang bị bệnh không bằng.Nó hiểu lí do của chuyện này,và nó hoàn toàn không muốn thảo luận về cái chết của chú Sirius hay bất kì vấn đề đau buồn nào,nên nó nói," Mấy giờ rồi,mình đã bỏ lỡ bữa sáng à ?"

Đừng lo,mẹ sẽ mang bữa sáng lên cho bồ ngay,mẹ nghĩ là bồ hơi bị thiếu ăn một chút." Mắt Ron quan sát Harry,"Vậy chuyện gì đã xảy ra ?"

"Có gì đâu,mình bị kẹt với dì dượng của mình mà."

"Thôi đi" Ron nói,"Bồ đã đi đâu đ1o với cụ Dumbledore mà."

"Chả có gì thú vị cả,thầy chỉ muốn mình cùng thầy đi thuyết phục một giáo viên quay trờ lại giảng dạy,tên thầy ấy là Horace Slughorn."

"Ồ thế à." Ron tỏ vẻ thất vọng."Vậy mà tụi mình nghĩ..."

Hermione ném cho Ron một lời cảnh báo và nó thay đổi giọng điệu với một tốc độ khó tin."...nghĩ là một việc đại loại giống vậy."

"Thiệt hả ?"Harry ngạc nhiên.

"Ừ..ừ..giờ thì mụ Umbridge đã đi rồi,rõ ràng là chúng ta cần một giáo viên môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám đúng không. Mà thầy ấy như thế nào ?"

"Thầy ấy nhìn giống một con hải mã ý,thầy đã từng làm chủ nhiệm nhà Slytherin."Harry nói."Có chuyện gì vậy Hermione ?"

Cô nàng nhìn Harry cứ như đang chờ một triệu chứng lạ nào đó có thể xuất hiện bất cứ lúc nào vậy,nghe Harry hỏi,Hermione thay đổi nét mặt của mình với một nụ cười không thuyết phục chút nào.

"Ồ,không có gì,ơ...vậy thầy Slughorn có tỏ vẻ là một thầy giáo tốt không ?"

https://thuviensach.vn

"Không biết nữa,dù sao htì thầy ấy cũng không thể tệ hơn Umbridge được đúng không ?"

"Em biết người còn tệ hơn mụ Umbridge nữa." Một giọng nói cất lê từ phía cửa phòng,Ginny em gái của Ron đang bước vào phòng với vẻ cáu kỉnh."Chào anh Harry!"

"Em bị làm sao vậy ?" Ron hỏi.

"Là người phụ nữ đó." Ginny nói,quăng mình ngồi bên giường Harry."Ả làm em phát điên lên."

"Ả đã làm gì ?"Hermione hỏi với giọng thông cảm.

"Cái cách mà ả nói chuyện với em...tôi nghĩ là tôi khoảng cỡ thứ 3."

"Chị hiểu" Hermione hạ giọng "Cô ta lúc nào cũng quá tự cao tự đại."

Harry quá bất ngờ khi nghe Hermione nói như vậy về bà Weasley và không hề trách Ron khi Ron quát, "Hai người không thể tha cho cô ta một chút sao ?"

"Ừ đúng rồi,bảo vệ cô ta đi." Ginny đáp trả,"Chúng em biết anh lúc nào cũng mê cô ả."

Cảm thấy những lời này thiệt là kì cục khi nói về bà Weasley,biết rằng mình đang không thiếu hụt thông tin gì đó, Harry liên hỏi," Ai là người mà..."

Câu trả lời có ngay trước khi Harry kịp kết thúc câu hỏi,cánh cửa phòng lại bật mở một lần nữa,nhanh đến độ Harry bất giác giật mạnh tấm chăn lên đến tận cằm làm Ginny và Hermione ngã xuống đất.

Một cô gái trẻ đang đứng ở lối vào của căn phòng, một cô gái trẻ với vẻ đẹp mê hồn làm cho căn phòng hầu như không có tí không khí nào cả. Cô ấy cao,yểu điệu với mái tóc bạch kim óng dài, xuất hiện như một vầnh hào quang choáng ngợp, để cho trọn vẹn hình ảnh hoàn hảo nào,trên tay cô ấy là một khay thức ăn nặng trĩu.

"Arry!" cô ấy nói với giọng mũi " Tâu quá rồi mối gặp ậu!"

Khi cô gái chạy đến chỗ Harry, bà Weasley xuất hiện đủng đỉnh ở đằng sau,trông có vẻ cáu kỉnh.

"Đâu có cần phải mang cái khay lên,tôi tự làm được mà."

"Hôn có sao tâu" Fleur Dalacour nói, đặt cái khay lên lòng Harry và cúi xuống hôn lên mỗi má của nó.Harry cảm thấy nơi vị trí mà môi của Fleur vừa chạm lên đang cháy bừng bừng."Chị tang rứt mong tược gặp ậu,ậu còn nhớ êm gái ủa chị,Gabrielle chứ ? Nó khôn ngừng nói về Arry Potter trong sút mù hè,nó sẻ rút vui nếu được gặp lại ậu."

"Ồ... cô ấy cũng ở đây chứ ?" Harry thốt lên.

"Không không,cậu bé ngốc nghếch."Fleur cười khanh khách"Ý chị nói là hè năm sau, khi mà tụi chị... à ậu không bít à ?"

Cặp mắt xanh biếc của Fleur mở to và nhìn bà Weasley một cách trách mắng, bà nói "À,chúng tôi chưa có thời gian nói với nó."

https://thuviensach.vn

Fleur quay ngớat về phái Harry,tung máy tóc bạch kim của mìn làm nó quất vào mặt bà Weasley." Bill và chị sắp làm đám cứi."

"Ồ" Harry nói và ngây ra,nó không thển nào không chú ý rằng bà Weasley,Hermione và Ginny đang cố gắng nhất định tránh cái lườm của nhau." Wow, ơ, chúng mừng chị."

Fleur lại cúi xuống và hôn Harry một lần nữa.

"Anh Bill đang rất bận,anh ấy làm việc rất vất vả,còn chị đang làm bán giời ở ngân hàng Gringotts và hột thim tiến Anh.Anh ý đư chị về đây vài ngài để hiểu rỏ về gia đình và chị rứt vui mừng khi bít rằng em sẽ đến đây ở.Ở d8ây rứt bận bụi trừ khi là em khoái nấu ăn và mấy con gà, thôi chúgc ngon miện,Arry."

Với những câu nói như thế,cô ấy quay đi một cách duyên dáng như là lướt ra khỏi phòng,đóng cánh cửa nhẹ nhành đằng sau.

Bà Weasley làm một âm thanh nghe như "Xí !"

"Mẹ ghét cô ta" Ginny nói nhỏ.Bà Weasley đáp lại với giọng thì thầm khó chịu "Mẹ không ghét cô ta,mẹ chỉ nghĩ rằng chúng nó đã quá vội vàng trong việc đín hôn,thế thôi!"

"Họ quen nhau cả năm trời rồi !" Ron trả lời,trông có vẻ lảo đảo mơ màngmột cách kì lại và đang chắm chú nhìn vào cách cửa đóng.

"Đó không phảilà một thời gian dài,tất nhiên là mẹ hiểu tại sao,tất cả đều do sự không chắc chắn về việc trở lại của Ai-cũng-biết-là-ai-đấy,mọi người đều vội vã quyết định những chuyện mà trước kia họ vẫn thường suy nghĩ kĩ vì họ nghĩ rằng ngày mai mình sẽ chết.Cũng giống như lần trước khi hắn đang mạnh mẽ, bọn trẻ từ đông tây nam bắc đều bỏ nhà trốn đi với nhau.

"Kể cả mẹ và bố à ?" Ginny hỏi một cách tinh quái.

"Đúng,mẹ và bố đều sinh cho nhau,chẳng có lí do gì để phải chờ đợi cả." Bà Weasley nói." Trong khi Fleur và Bill, tụi nó có bao nhiêu điểm chung chứ ? Bill thì si6ng năng,thực tế,trong khi Fleur thì..."

"Một con bò" Ginny nói, gật đầu cái rụp."Nhưng mà anh Bill cũng đâu thực tế lắm đâu,anh ấy là Chuyện Viên Phá Lời Nguyền pahỉ không nào,anh ấy khoái phiêu lưu mạo hiểm,và một chút hào nhoáng quyến rũ...con nghĩ đó là lí do tại sao anh ấy thích Phlegm"

"Đừng có gọi chị ấy như vậy Ginny" Bà Weasley mắng trong khi Harry và Hermione đang cười ngặt nghẽo."Thôi mạe phải tiếp tục công việc của mình đây....Harry,ăn miếng trứng khi nó còn nóng đi."

Có vẻ lo lắng,bà Weasley đi xuống dưới nhà, trong khi Ron trông vẫn còn loạng choạng.,nó lắc cái đầu của mình giống như một con chó đang vẩy nước khỏi tai của mình vậy.

"Bồ còn chưa quen với sự hiện diện của cô ấy khi ở chung một nhà sao ?" Harry hỏi.

"Bồ thì có chắc." Ron nói "cô ta cứ xuất hiện bất thình lình kiểu như vậy."

https://thuviensach.vn

"Úi chà,cảm động dữ hén" Hermione nói một cách cáu kỉnh và đi cách càng xa Ron càng tốt, cô nàng khoang tay mình lại ngay khi đến bên bức tường.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG VI: KHÚC NGOẶC CỦA DRACO

Harry ở lại trong khuôn viên nhỏ hẹp của Trang trại Hang Sóc trong vài tuần sau đó. Nó dành phần lớn thời gian để chơi Quidditch hai người một đội trong vườn cam của nhà Weasley (nó và Hermione chơi lại Ron và Ginny; Hermione chơi rất tồi, còn Ginny thì chơi tốt, nên chúng nó cũng ngang sức ra trò) và những buổi tối ăn những khẩu phần dành cho 3 người trong tất cả những gì mà bà Weasley bày trước mặt.

Đó đã có thể là một kỳ nghỉ hạnh phúc và yên bình nếu như không có những sự mất tích, những tai nạn kỳ lạ, thậm chí chết chóc, những thứ xuất hiện hầu như hàng ngày trong tờ Tiên Tri. Thỉnh thoảng anh Bill và ông Weasley còn mang về nhà những tin tức chưa được đăng tải. Trong sự tức giận của bà Weasley, bữa tiệc sinh nhật lần thứ 16 của Harry đã bị phá hỏng bởi những tin tức kinh khủng mang đến bởi Remus Lupin, lúc này trông rất thê lương và dữ tợn, mái tóc màu nâu của ông đã có những lọn tóc xám rối bù, quần áo thì rách rưới và chắp vá hơn bao giờ hết.

“Có thêm vài vụ tấn công của Giám Ngục nữa,” ông nói khi bà Weasley chuyển cho ông một mẩu bánh sinh nhật khá to. “Và người ta đã tìm thấy xác của Igor Karkaroff trong một căn lều trên phía bắc. Dấu ấn Hắc Ám đã được tìm thấy trên thi thể - ừm, nói thật ra, tôi rất bất ngờ khi thấy hắn đã sống đến 1 năm liền sau khi trốn khỏi bọn Tử Thần Thực Tử; anh của Sirius, Regulus, chỉ tồn tại được vài ngày theo như trí nhớ của tôi.”

“Đúng đấy, ừm,” bà Weasley cau mày, “có lẽ chúng ta nên nói về cái gì đó khá…”

“Chú có nghe thấy tin tức gì về Florean Fortescue không chú Remus ?” Bill hỏi, trong khi được Fleur liên tục tiếp rượu vào cốc. “Người đàn ông làm chủ…”

“… cái quán kem ở Hẻm Xéo ?” Harry ngắt lời, với một cảm giác khó chịu, rỗng tuếch trong lòng. “Ông ấy thường cho con ăn kem miễn trả tiền. Việc gì đã xảy ra thế ?”

“Bị san bằng, theo như bộ dạng cái quán của ông ta.”

“Tại sao thế ?” Ron hỏi, bà Weasley thì nhìn thẳng vào Bill, giận dữ.

“Ai biết được ? Ông ta có thể làm cho chúng tức giận theo cách nào đó. Ông ta là một người tốt, Florean.”

“Tiện nói về Hẻm Xéo,” ông Weasley nói, “hình như là Ollivander cũng đi tong thì phải.”

“Người làm đũa thần ạ ?” Ginny giật mình.

“Đúng ông ta đấy. Cửa hàng rỗng tuếch. Không hề có dấu hiệu ẩu đả. Không ai biết ông ta tình nguyện đi hay là bị bắt cóc.”

“Nhưng mà đũa thần thì… người ta làm đũa thần thế nào bây giờ ?”

“Còn có những người chế tạo khác nữa chứ,” Lupin nói. “Nhưng mà Ollivander là người tốt nhất, và nếu phía bên kia có ông ta thì đúng là không hay chút nào.”

https://thuviensach.vn

Ngày tiếp sau bữa tiệc trà có vẻ ảm đạm này, ba bức thư cùng với danh mục sách giáo khoa đã được gửi đến từ Hogwarts. Harry đã được gửi kèm thêm một sự bất ngờ nữa, nó được chỉ định làm đội trưởng đội Quidditch.

"Điều này làm cho cậu có vai trò bằng với Huynh trưởng đấy!" Hermione nói vui vẻ. "Cậu có thể dùng phòng tắm chung của chúng tớ cùng những thứ khác nữa đấy!"

"Wow, tớ nhớ cái ngày mà anh Charlie đeo một trong những thứ này," Ron nghiên cứu cái phù hiệu một cách vui thích. "Harry, tuyệt vời thật, cậu là đội trưởng của tớ… tớ cho rằng chỉ khi nào cậu cho tớ ở lại trong đội, ha ha…"

"Này, mẹ không nghĩ là chúng ta có thể hoãn chuyến đi đến Hẻm Xéo thêm một ngày nào nữa khi mà các con đã nhận được những thứ này," bà Weasley thở dài, nhìn vào danh mục sách của Ron. "Chúng ta sẽ đi vào thứ bảy nếu như cha con không phải làm việc. Mẹ sẽ không đến đó nếu không có ông ấy đâu."

"Mẹ này, thực lòng thì mẹ có nghĩ rằng kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy sẽ trốn trong một cái kệ sách ở cửa hàng Flourish và Blotts không đấy ?" Ron cười thầm.

"Fortescue và Ollivander đã đi nghỉ rồi phải không nào ?" bà Weasley nổi giận. "Nếu con nghĩ rằng an ninh là vấn đề đáng cười thì con có thể ở lại và mẹ sẽ tự mình lấy các thứ…"

"Không, con muốn đi, con muốn xem quán của anh Fred và George!" Ron nói vội.

"Thế thì con phải xem lại tư tưởng của mình đi cậu bé, trước khi mẹ quyết định rằng con quá thiếu chín chắn để đi cùng mọi người!" bà Weasley nói một cách tức giận, vồ lấy cái đồng hồ của bà, với chín cái kim cùng chỉ vào "nguy hiểm chết người", và chỉnh lại nó cho cân trên một đống khăn mặt vừa mới giặt xong. "Và sự trở lại Hogwarts cũng được xem xét theo cách đó nữa đấy!"

Ron quay lại nhìn một cách ái ngại vào Harry khi mẹ của nó nhấc cái giỏ giặt ủi cùng với cái đồng hồ chênh vênh trong tay mình và ra khỏi căn phòng.

"Ôi trời… giờ thậm chí không thể nói đùa ở đây được nữa hay sao…"

Nhưng mà cuối cùng thì Ron cũng tránh lằng nhằng về Voldermort trong vài ngày sau đó. Thứ Bảy đã đến mà không có thêm một cơn giận dữ nào nữa của bà Weasley, mặc dù bà có vẻ rất căng thẳng trong bữa sáng. Bill sẽ phải ở nhà cùng với Fleur (phần nhiều do ý muốn của Hermione và Ginny), anh chuyển một cái túi đầy tiền sang bên kia bàn cho Harry.

"Thế còn của em đâu ?" Ron đòi hỏi ngay lập tức, mắt mở to.

"Cái đó là của Harry, ngốc ạ," Bill nói. "Anh lấy tiền ra từ két cho em đấy Harry, bởi vì lúc này người ngoài phải mất 5 giờ đồng hồ mới lấy được vàng cơ đấy, bọn yêu tinh đã tăng cường bảo vệ rất nghiêm ngặt. Hai ngày trước Arkia Philpott đã bị cái Do Thám Trung Thực tắc ở trong cái… E hèm, tin anh đi, cách này dễ hơn nhiều."

"Cám ơn anh Bill," Harry nói, nhét những đồng vàng vào túi.

https://thuviensach.vn

“Ăn lúc nào cũng thật sâu sắc,” Fleur thì thầm trìu mến, véo vào mũi của Bill. Ginny làm điệu bộ buồn nôn vào bát ngũ cốc của nó đằng sau Fleur, làm cho Harry cười đến nghẹn đầy mồm bánh bột ngô, khiến Ron phải đấm đấm vào sau lưng của nó.

Đó là một ngày u ám và ẩm ướt. Một trong những chiếc xe đặc biệt của Bộ Phép Thuật mà Harry đã được ngồi một lần rồi đang chờ mọi người ở sân trước khi họ ra khỏi nhà, co ro trong áo choàng của mình.

“Hay thật, ba lại lấy được xe nữa rồi,” Ron tán dương, vươn vai một cách sang trong khi chiếc xe di chuyển chậm chạp ra khỏi trang trại, Bill và Fleur vẫy chào từ cánh cửa sổ nhà bếp. Nó, Harry, Hermione và Ginny đều đang ngồi thoải mái rộng rãi trong ghế sau.

“Đừng có trông mong nhiều quá nhé, tất cả chỉ vì Harry thôi,” ông Weasley nói ra sau vai của mình. Ông và bà Weasley ngồi ở đằng trước với người lái xe của Bộ, chỗ dành cho hành khách phía trước đã được kéo thành một cái sô pha dành cho 2 người. “Nó phải được bảo vệ tối đa. Và chúng ta cũng sẽ được bảo vệ thêm nữa ở Quán Vạc Lủng.”

Harry chẳng nói gì cả; nó không thích thú lắm với công việc mua sắm trong sự bao bọc của một tiểu đoàn Thần Sáng. Nó đã nhét cái Áo Tàng Hình vào túi đeo vai của mình và nghĩ rằng, nếu như điều đó tốt cho thày Dumbledore thì cũng tốt cho cả Bộ nữa, mặc dù bây giờ nó đang nghĩ về cái áo, nó không chắc là Bộ cũng biết về điều đó.

“Đây rồi,” người lái xe nói sau một thời gian rất ngắn, lần đầu tiên ông nói khi lái xe chầm chậm qua đường Charing Cross và dừng phía ngoài Quán Vạc Lủng. “Tôi sẽ chờ mọi người, mọi người vào đó khoảng bao lâu ?”

“Vài tiếng, tôi nghĩ vậy,” ông Weasley nói. “À tốt rồi, anh ta ở đây rồi!”

Harry theo ông Weasley và ngó ra cửa sổ, tim nó đập thình thịch. Không có một Thần Sáng nào đang chờ ở ngoài nhà trọ, thay vào đó là Rubeus Hagrid to lớn với bộ râu rậm, người coi rừng của Hogwarts mặc một cái áo khoác da hải ly dài, rạng rỡ khi nhìn thấy Harry, bất chấp những cái nhìn hoảng hốt của những người Muggle đi qua.

“Harry!” Ông hét vang, kéo Harry vào một cái ôm đến gãy cả xương khi Harry ra khỏi xe. “Buckbeak - ý ta là Witherwings - con phải gặp nó đấy Harry, nó rất vui khi được quay trở lại bầu trời rộng rãi…”

“Con rất vui nó được hài lòng,” Harry cười to khi nó xoa vào sườn của mình. “Con không nghĩ ‘bảo vệ’ lại là bác.”

“Ta biết, giống ngày xưa phải không ? Thấy chưa, Bộ muốn cử đi một lũ Thần Sáng nhưng mà ngài Dumbledore nói là ta sẽ đi,” Hagrid tự hào, ưỡn ngực lên và nhét hai ngón tay cái vào túi quần. “Ta đi thôi, hai người đi trước đi, Molly, Arthur…”

Quán Vạc Lủng, lần đầu tiên trong trí nhớ của Harry, hoàn toàn trống rỗng. Chỉ có đúng ông chủ đất Tom, da nhăn nheo và răng thì rụng hết, là còn trụ lại trong những người cũ. Ông nhìn lên đầy hy vọng khi họ bước vào, nhưng trước khi ông có thể thốt lên lời, Hagrid nói vẻ quan trọng, “Hôm nay chỉ đi qua đây thôi, Tom, chắc là ông cũng hiểu được, công việc của Hogwarts, ông biết rồi đấy.”

https://thuviensach.vn

Tom gật đầu ủ rũ và tiếp tục quét những mảnh kính vỡ; Harry, Hermione, Hagrid, và nhà Weasley đi qua quầy bar ra ngoài và đến cái sân nhỏ bé lạnh lẽo ở đằng sau, nơi để những cái thùng chứa rác. Hagrid giơ cái ô màu hồng của ông lên và gõ nhẹ vào một viên gạch ở trên tường, nó mở ra ngay tức thì một cái cổng vòm dẫn đến một con phố rải sỏi quanh co. Họ bước vào cổng và dừng lại, nhìn xung quanh.

Hẻm Xéo đã thay đổi. Cái cửa sặc sỡ và lấp lánh, trưng bày những quyển sách phép, những thành phần bào chế thuốc, và những cái vạc, đã bị che mất, giấu mình đằng sau những bức áp phích to đùng của Bộ Pháp Thuật. Phần lớn những bức áp phích ảm đạm, tím ngắt này mang nội dung về những bản phóng tác thổi phồng lên của những quyển hướng dẫn an ninh của Bộ đã được gửi đi trong mùa hè, còn thêm một vài chiếc ảnh động đen trắng của những tên Tử Thần Thực Tử chưa bị bắt. Bellatrix Lestrange đang cười nhạo báng ở phía trước trong một bức ảnh gần nhất. Một vài cửa sổ đã bị lấp kín, đó là của Cửa Hiệu Kem Florean Fortescue. Thêm nữa, một vài quầy hàng tồi tàn đã mọc lên dọc theo con phố. Cái gần nhất được dựng lên ở ngay phía ngoài của Cửa hàng Flourish và Blotts, phía dưới một mái hiên kẻ sọc dơ bẩn, và có một cái bảng gắn ở phía trước:

BÙA HỘ MỆNH

Có tác dụng chống người sói, <-=-Nguy hiểm từ bên ngoài, và -=-từ bên trong nữa! >

Một phù thuỷ nhỏ bé ủ rũ đang khua leng keng đầy những biểu tượng bằng bạc gắn vào những dây xích về phía những người qua lại.

“Một cái cho cô bé, thưa bà ?” ông ta gọi về phía bà Weasley khi họ đi qua, liếc mắt vào Ginny. “Bảo vệ cái cổ xinh xắn của cô ?”

“Nếu như ta mà đang làm việc thì…” ông Weasley nhìn người bán bùa, trừng trừng giận dữ.

“Đúng rồi, nhưng mà đừng có bắt bớ ai trong lúc này anh ạ, chúng ta đang vội đấy,” bà Weasley lo lắng giơ lên một bản danh sách dài. “Em nghĩ là chúng ta nên đến Cửa hiệu của bà Malkin đầu tiên, Hermione cần một cái áo choàng mới, và áo của Ron thì đã ngắn quá đầu gối rồi, con cũng cần một cái đấy Harry, con đã lớn lên nhiều - đi nào mọi người - ”

“Molly, chẳng có lý nào mà tất cả chúng ta cùng đến chỗ Bà Malkin cả,” ông Weasley nói. “Tại sao ba đứa nhỏ lại không đi với Hagrid nhỉ, còn mình thì đi đến Cửa Hiệu Florish và Blotts để mua sách cho bọn trẻ ?”

“Em cũng chẳng biết nữa,” bà Weasley lo lắng, rõ ràng là đang phân vân giữa việc mua hàng nhanh chóng và việc đi cùng nhau thành một đoàn. “Hagrid, anh có nghĩ…”

“Đừng lo, bọn nhỏ sẽ an toàn khi đi với tôi Molly à,” Hargid nói nhẹ nhàng, vẫy vẫy bàn tay to như cái nắp thùng của mình. Bà Weasley không có vẻ hoàn toàn bị thuyết phục, nhưng cuối cùng vẫn chấp thuận chia đoàn ra làm đôi, chạy hối hả về phía cửa hàng Flourish và Blotts với chồng mình và Ginny, trong khi Harry, Ron, Hermione, và Hagrid thì đến cửa hàng của Bà Malkin.

Harry để ý thấy rằng rất nhiều người qua lại đều có cái cảm xúc lo lắng giống như bà Weasley, và không một ai dừng lại để nói chuyện cả; những người đi mua hàng thì gắn với

https://thuviensach.vn

nhau rất chặt trong nhóm của họ, thực hiện công việc của mình một cách chăm chú. Không ai có vẻ như đi mua sắm một mình.

"Có thể sẽ rất chật chội trong đó nếu chúng ta cùng vào," Hagrid nói, dừng lại ở phía ngoài cửa hiệu Bà Malkin và cúi xuống liếc nhìn qua cửa sổ. "Ta sẽ đứng chờ ở ngoài nhé, được không ?"

Thế là Harry, Ron, và Hermione cùng nhau đi vào cửa hiệu. Trong ấn tượng đầu tiên, nó trống rỗng, nhưng mà ngay khi cái cửa ra vào đóng lại phía sau ba đứa, chúng nghe thấy một giọng nói quen thuộc phát ra từ đằng sau cái giá áo choàng được điểm xuyết bởi màu xanh lục và xanh lam.

"… không còn nhỏ nữa, nếu như mẹ không để ý. Con hoàn toàn có thể đi mua sắm một mình."

Có một tiếng lục cục nho nhỏ và giọng nói mà Harry nhận ra là của bà Malkin, chủ cửa hiệu, cất lên, "Nào, cháu bé, mẹ cháu đúng đấy, không một ai trong chúng ta nên đi loanh quanh một mình, chẳng phải là vì cháu còn nhỏ đâu…"

"Xem lại xem bà gắn cái nút đấy vào đâu đi chứ!"

Một cậu bé với khuôn mặt nhọn tái nhợt và mái tóc vàng trắng xuất hiện từ đằng sau cái giá quần áo, mặc một bộ đồ rất đẹp màu xanh đậm với những nút lấp lánh ở đường viền và cổ tay. Nó lao đến cái gương và tự chiêm ngưỡng mình; phải một lúc sau nó mới nhận ra Harry, Ron, và Hermione trong gương, đằng sau lưng nó. Đôi mắt màu nâu nhạt của nó co lại.

"Mẹ này, nếu như mẹ đang phân vân không biết là có mùi gì, một con Máu Bùn vừa bước vào đấy," Draco Malfoy nói.

"Ta nghĩ rằng không cần thiết phải dùng đến thứ ngôn ngữ đó!" Bà Malkin nói, hối hả bước ra từ đằng sau cái giá để quần áo, tay cầm một cái thước dây và đũa thần. "Và ta cũng không muốn đũa thần được giơ lên trong cửa hiệu của ta!" bà vội vàng nói thêm vào, liếc về phía cửa ra vào, nơi cả Ron và Harry đứng đó với đũa thần trong tay, đều hướng về phía Malfoy. Hermione đứng ngay đằng sau hai đứa, thầm thì, "Đừng, thật đấy, chẳng đáng phải làm như thế."

"Ờ, tưởng bọn mày dám sử dụng phép thuật ngoài trường học cơ đấy," Malfoy cười khẩy. "Ai đã làm mắt của mày tím ngắt thế Granger ? Tao đang muốn tặng hoa cho họ đây này."

"Đủ rồi đấy!" bà Malkin nói lanh lảnh, nhìn ra đằng sau lưng của mình tìm người ủng hộ. "Thưa bà…"

Narcissa Malfoy bước ra từ đằng sau cái giá quần áo.

"Bỏ mấy cái đó đi mấy đứa," bà lạnh lùng nói với Harry và Ron. "Nếu mấy cậu mà tấn công con của ta thì cứ chắc chắn rằng đó là thứ cuối cùng mà các cậu còn được làm."

"Thật không đấy ?" Harry nói, bước thêm một bước về phía trước và nhìn thẳng vào bộ mặt hơi kiêu căng mà, theo cái vẻ xanh xao của nó, vẫn có vẻ gì đó giống với bà chị. Nó đã

https://thuviensach.vn

cao bằng bà ta rồi. “Bà sẽ gọi một vài tên Tử Thần Thực Tử đến làm việc đó đúng không nào ?”

Bà Malkin kêu thét lên và đặt tay lên nơi con tim của mình.

“Thực sự thì, cháu không nên buộc tội… quá nguy hiểm để nhắc đến… bỏ đũa thần xuống đi!”

Nhưng mà Harry không hề hạ cây đũa thần của nó xuống. Narcissa Malfoy cười một cách khó chịu.

“Ta thấy rằng việc trở thành trò cưng của Dumbledore đã khiến cho cậu có một cảm nhận sai lầm về an toàn, Harry Potter. Nhưng mà Dumbledore chẳng phải lúc nào cũng có ở đó để bảo vệ cho cậu đâu.”

Harry nhìn quanh cửa hiệu một cách chế giễu. “Wow… xem kìa… thày không có ở đây đâu! Thế thì tại sao không làm một cú nhỉ ? Họ sẽ có thể tìm cho bà một phòng đôi ở Azkaban với tên chồng thất bại của bà đấy!”

Malfoy di chuyển một cách rất tức giận về phía Harry, nhưng mà vấp phải cái áo choàng dài của mình. Ron cười to.

“Mày dám nói với mẹ tao thế hả Potter!” Malfoy gầm gừ.

“Không vấn đề gì đâu Draco,” Narcissa nói, giữ nó lại bằng những ngón tay trắng gầy guộc của bà ở trên vai nó. “Ta cho rằng Potter sẽ đoàn tụ với Sirius thân yêu của nó trước khi ta trở lại đoàn tụ với Lucius đấy.”

Harry đưa đũa thần của nó lên cao hơn nữa.

“Harry, đừng!” Hermione kêu lên, nắm lấy tay của nó và cố gắng kéo xuống bên hông. “Nghĩ kỹ đi… Cậu không được… Cậu sẽ tự chuốc lấy khó khăn đấy…”

Bà Malkin rùng mình trong một khoảnh khắc, và cuối cùng quyết định coi như chẳng có gì xảy ra cả, giống như là bà đã hy vọng như vậy. Bà cúi xuống Malfoy, nó vẫn còn lườm Harry.

“Ta nghĩ là cái ống tay trái này vẫn còn có thể ngắn thêm chút nữa cháu à, để ta làm…”

“Ôi!” Malfoy rống lên, gạt tay bà ra. “Xem bà đính những cái nút vào đâu kìa bà già! Mẹ - con không cần những thứ này nữa đâu - ”

Nó kéo cái áo qua đầu và ném xuống sàn, phía dưới chân bà Malkin.

“Con đúng đấy Draco,” Narcissa nói với một cái nhìn khinh khỉnh về phía Hermione, “bây giờ ta đã biết có những hạng nào mua đồ ở đây… Chúng ta nên đến cửa hàng Twilfitt và Tatting thì hơn.”

Và sau đó, họ sải chân bước ra khỏi cửa hàng, Malfoy cố sức lao vào Ron càng mạnh càng tốt trên đường ra cửa.

“Ừm, thật không đấy ?” bà Malkin nói, nắm lấy cái áo choàng rơi trên sàn và đưa đầu đũa thần lên đó giống như máy hút bụi vậy, để cho nó rửa sạch hết những vết bẩn.

https://thuviensach.vn

Bà dường như không để tâm khi tìm cho Ron và Harry cái áo mới vừa ý, cố gắng bán cho Hermione một cái áo của nam phù thuỷ chứ không phải giành cho nữ giới, và cuối cùng lời chào bọn trẻ ra khỏi cửa hàng giống như cái cảm giác không còn muốn nhìn thấy mặt chúng nữa.

"Có mọi thứ rồi chứ ?" Hagrid hỏi vui vẻ khi bọn trẻ đến bên ông.

"Cũng tàm tạm," Harry nói. "Bác có nhìn thấy nhà Malfoy không ?"

"Có chứ," Hagrid nói xao nhãng. "Dư mà bọn chúng không dám làm điều gì linh tinh ở trong Hẻm Xéo đâu Harry à. Đừng lo."

Harry, Ron, và Hermione quay sang nhìn nhau, nhưng trước khi chúng có thể kéo Hagrid ra khỏi cái suy nghĩ thiếu lo lắng đó, ông và bà Weasley cùng với Ginny đã xuất hiện, tất cả đều ôm những chồng sách nặng trịch, to tướng.

"Mọi người ổn cả chứ ?" ông Weasley hỏi. "Có áo choàng hết rồi chứ ? Được rồi, giờ chúng ta có thể vòng qua Cửa hiệu Apothecary và Eeylops trước trên đường đến cửa hiệu của Fred và George - đi gần nhau nhé…"

Cả Harry và Ron đều không mua một dược liệu nào ở cửa hàng Apothecary, bởi vì bọn chúng không học lớp Độc Dược nữa, nhưng mà cả hai lại mua những hộp thức ăn cú to đùng giành cho Hedwig và Pigwidgeon ở Trung Tâm Cú Eeylops. Sau đó, trong khi bà Weasley nhìn đồng hồ cứ từng phút một, họ tiến xa hơn nữa dọc theo phố để tìm Wizard Wheezes nhà Weasley, tiệm giỡn của Fred và George.

"Chúng ta không có nhiều thời gian lắm đâu," bà Weasley nói. "Vì thế nên chúng ta sẽ chỉ xem xét loanh quanh thôi rồi về xe ngay nhé. Chúng ta phải ở gần nhau đấy, kia là số 92 rồi… 94…"

"Ồ!" Ron nói, dừng lại trên đường.

Được dựng lên ở phía đối diện của cửa hiệu Fronts buồn tẻ, bao bọc bởi pa nô quảng cáo ở xung quanh họ, những cửa sổ của cửa hiệu Fred và George đập vào mắt như một buổi biểu diễn bắn pháo hoa. Những người qua lại bình thường thì đang nhìn qua vai mìnhvào những cửa sổ sặc sỡ này, còn một số người hiếu kỳ thì đã đứng lại, sững sờ. Cửa sổ bên trái thì chói loà bởi một đám những đồ đạc đang quay mòng mòng, nhấp nháy, cái thì nảy tưng tưng, cái thì vỡ toác ra, la hét inh ỏi; mắt của Harry đã mờ cả đi rồi chỉ vì nhìn vào mấy thứ đó. Còn cái cửa sổ bên phải thì được bao phủ bởi một cái áp phích cỡ bự, cũng màu tím giống như mấy cái của Bộ, nhưng mà lại được trang hoàng bởi những dòng chữ màu vàng nhấp nháy:

TẠI SAO BẠN LẠI PHẢI LO LẮNG VỀ KẺ-MÀ-AI-CŨNG-BIẾT-LÀ-AI-ĐẤY ?

THẾ THÌ BẠN NÊN LO LẮNG VỀ U-NO-POO-- <ở đây Fred và George chơi chữ, U-NO-POO đọc gần giống với YOU-KNOW-WHO - tên người ta hay dùng để chỉ Voldermort. POO thì gần với POOP, đó là một bộ phận trên cơ thể, nói ra ở đây thì không được lịch sự cho lắm, bạn tự tra nhé :D, vì thế có thể hiểu U-NO-POO là người không có bộ phận đó - ND>

CÁI CẢM GIÁC TỨC BỤNG NÀY

https://thuviensach.vn

ĐÃ LAN RA CẢ NƯỚC RỒI ĐẤY!

Harry bắt đầu phá lên cười. Nó nghe thấy một tiếng than thở nhẹ đằng sau và quay lại, nhìn thấy bà Weasley đang nhìn chằm chằm vào bức tranh, điếng người. Đôi môi của bà khẽ cử động lên cái tên "U-No-Poo."

"Hai đứa nó sẽ bị ám sát trong lúc đang ngủ mất thôi!" bà thì thầm.

"Không đâu!" Ron nói trong lúc đang cười rất to giống như Harry. "Cái đó tuyệt vời thật!"

Rồi nó và Harry cùng đi vào trong cửa hiệu. Nó đã chật ních toàn những người mua hàng; Harry không thể nào đến gần được những cái giá. Nó quan sát xung quanh, nhìn lên những cái hộp chồng lên nhau đến tận trần nhà: Đó là những Hộp Bánh Quy Trốn Việc mà hai anh em sinh đôi đã hoàn thiện trong cái năm cuối cùng chưa hoàn thành của họ ở Hogwarts; Harry để ý thấy Kẹo Nuga Máu Cam được mua nhiều nhất, vì chỉ còn lại có một hộp méo mó ở trên giá. Có những cái thùng đầy những đũa phép giả, những cái rẻ nhất trong lũ đó thì chỉ đơn thuần biến thành những con gà cao su hoặc những cái quần lót khi được giơ lên, còn cái đắt nhất thì đánh những vị khách không cẩn trọng vào đầu và cổ của họ, rồi có cả những cái bút lông Tự Đầy Mực, Tự Kiểm Tra Lỗi, và Trả Lời Thông Minh nữa. Có một chỗ trống được giải thoát bởi đám đông, thế là Harry chen về phía quầy, nơi có một nhóm toàn những đứa trẻ khoảng 10 tuổi đang quan sát đầy hào hứng một thằng người gỗ nhỏ tí đang bước dần lên những bậc thang dẫn đến một giá treo cổ thực sự, cả hai được đặt ở trên một cái hộp có ghi: Người Treo Cổ Tái Sử Dụng Được - hãy đánh vần đi nếu không thì hắn sẽ đung đưa trên giá đấy!

"Bùa Chú Ngủ Ngày Công Hiệu."

Hermione đã cố gắng để chen vào chỗ có một bàn trưng bày lớn ở gần quầy và đang đọc những thông tin ở đằng sau cái hộp mang một bức tranh màu sắc sặc sỡ về một chàng trai trẻ đẹp trai cùng với một cô gái đang ngất đi, cả hai đều đứng trên boong của một con tàu cướp biển.

"Chỉ một bùa chú đơn giản là bạn sẽ bước vào một giấc ngủ ngày 30 phút, với chất lượng đỉnh cao và rất thực, rất thích hợp để sử dụng trong những tiết học bình thường và hầu như không thể bị phát hiện ra (phản ứng phụ bao gồm cảm giác đờ đẫn và nước dãi tèm nhèm). Không bán cho trẻ em dưới 16 tuổi." "Cậu biết gì không," Hermione nói, nhìn lên Harry, "đó đúng là một bùa phép đỉnh cao đấy!"

"Với câu nói đó, Hermione," giọng nói đằng sau họ vang lên, "em có thể lấy một cái miễn phí đấy."

Fred với vẻ mặt rạng rỡ đang đứng trước mặt bọn trẻ, mặc một chiếc áo choàng màu đỏ tươi, trái ngược lại với mái tóc đang bốc cháy của nó.

"Em sao rồi, Harry ?" Họ bắt tay. "Còn mắt em bị sao thế hả Hermione ?"

"Cái ống viễn vọng đấm bốc của anh đấy," cô bé nói buồn rầu.

"Ôi trời, anh quên mất mấy thứ đó," Fred nói. "Này…"

https://thuviensach.vn

Nó lôi một cái ống ra khỏi túi và đưa cho cô bé; cô cẩn thận mở nó ra và thấy một tấm dán dày màu vàng.

"Cứ ấp nó lên đấy, vết tím sẽ mất đi trong 1 giờ thôi," Fred nói. "Bọn anh đang tìm một thứ loại bỏ vết bầm tím đẹp đẽ gọn gàng hơn. Giờ bọn anh đang thử nghiệm phần lớn những sản phẩm trên chính mình."

Hermione có vẻ lo lắng. "Cái này an toàn chứ ?" cô hỏi.

"Chắc chắn là thế rồi," Fred khích lệ. "Đi nào Harry. Anh sẽ đưa em đi xem vòng quanh đây."

Harry để Hermione dán miếng keo lên con mắt thâm tím của cô bé và theo chân Fred về phía đằng sau của cửa hiệu, ở đó nó nhìn thấy một cái giá toàn là những trò vui với bài và dây.

"Ảo thuật của dân Muggle đấy!" Fred nói vui vẻ, chỉ vào mấy thứ đồ đạc đó. "Dành cho những người cuồng như ba, em biết rồi đấy, những người thích đồ đạc của Muggle. Bán không chạy lắm đâu, nhưng mà rất ổn định, đó là những thứ mới mẻ mà… Ồ, George đây rồi…"

Người anh em sinh đôi của Fred bắt tay Harry một cách nồng nhiệt.

"Đưa nó đi xem xung quanh à ? Thế thì ra đằng sau đi Harry, ở đó bọn anh đang thực sự làm ra tiền đấy - này thằng bé kia, ăn cắp thứ gì là mày sẽ phải trả giá bằng nhiều đồng vàng đấy!" nó cảnh cáo một thằng bé đang rút vội tay khỏi cái ống có ghi bằng những ký hiệu đen ăn được - những thứ đó sẽ làm cho bạn ốm đấy!

George đẩy cái rèm bên cạnh những trò ảo thuật Muggle và Harry nhìn thấy một căn phòng tối om, nhưng rộng rãi hơn. Nhưng đồ đạc ở đây thì được xếp gọn gàng hơn nhiều.

"Các anh vừa mới sản xuất ra được một dòng sản phẩm nghiêm túc hơn," Fred nói. "Thật là buồn cười…"

"Em không thể tin được nổi đâu, có rất nhiều người, thậm chí cả người của Bộ, cũng không thể thực hiện được một Bùa Bảo Vệ cho đẹp đẽ một chút," George nói. "Tất nhiên là họ đã không nhờ em dạy cho họ Harry à."

"Đúng thế đấy… Xem nào, bọn anh nghĩ là Cái Mũ Bảo Vệ thì hơi buồn cười, em biết không, thử thách thức bạn của em bỏ bùa vào em khi em đang đội mũ này và xem cái mặt của nó khi những bùa chú đều bắn trở lại hết. Nhưng mà Bộ đã đặt mua 500 cái cho tất cả những quan chức quan trọng! Và các anh vẫn còn những hợp đồng đặt mua với số lượng lớn khác nữa!"

"Thế là các anh mở rộng ra thành những cái Áo Choàng Bảo Vệ, rồi Găng Tay Bảo Vệ…"

"… anh cho là những thứ này không thể giúp đỡ gì trong việc bảo vệ khỏi những bùa chú Không Thể Tha Thứ, nhưng với những bùa chú hoặc ma thuật cỡ nhỏ đến trung bình thì…"

"Và sau đó bọn anh nghĩ đến việc xâm nhập vào lĩnh vực của Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám, bởi vì đó đúng là máy làm ra tiền," George tiếp tục một cách phấn khởi. "Thật là

https://thuviensach.vn

tuyệt. Nhìn này, Bột Đêm Tối Dùng Liền, các anh nhập khẩu từ Peru đấy. Rất tiện lợi nếu như em muốn trốn ai đó cho nhanh."

"Và mấy cái Ngòi Nổ Chăng Bẫy của bọn anh vừa mới chạy ra khỏi cái giá kìa," Fred nói, chỉ vào một lũ những thứ đen thui kỳ dị, giống những cái còi, đang cố gắng chạy ra khỏi tầm nhìn của lũ trẻ. "Em chỉ cần bí mật làm rơi một trong những con đó thôi là nó sẽ chạy ra và tạo ra một âm thanh ầm ĩ rất hay ở chỗ khác, giúp em đánh lạc hướng tốt lắm đấy."

"Tiện lợi thật," Harry nói, đầy ấn tượng.

"Đây cho em," George nói, nhặt một vài cái và ném về phía Harry.

Một nữ phù thuỷ trẻ với tóc vàng ngắn đang thò đầu vào trong rèm; Harry nhìn thấy rằng cô ta cũng đang mặc một chiếc áo choàng cho nhân viên màu đỏ sáng.

"Có một vị khách ngoài này đang tìm mua một cái vạc giữn, thưa ngài Weasley và ngài Weasley," cô ta nói.

Harry thấy rất là khó coi khi nghe người ta gọi Fred và George là "Ngài Weasley," nhưng hai anh em lại sải chân bước ra, coi đó là bình thường.

"Cứ ở đó, Verity, tôi đến đây," George nói ngay lập tức. "Harry, cứ lấy bất cứ thứ gì em muốn nhé được không ? Miễn phí hoàn toàn."

"Em không làm thế được đâu!" Harry nói, nó đã rút túi tiền ra để trả cho mấy cái Ngòi Nổ Chăng Bẫy rồi.

"Em không phải trả tiền ở đây," Fred nói chắc chắn, đẩy những đồng vàng của Harry ra.

"Nhưng mà…"

"Em cho bọn anh vay tiền để bắt đầu, các anh vẫn chưa quên đâu," George nói nghiêm nghị. "Cứ lấy bất cứ thứ gì em muốn, và chỉ cần nhớ kể với mọi người về nơi em lấy chúng nếu như họ hỏi."

George lướt qua tấm rèm cửa để giúp những người khách, còn Fred thì đưa Harry trở lại khu chính của cửa hiệu để tìm Hermione và Ginny, vẫn còn đang mải mê nghiên cứu Bùa Chú Ngủ Ngày Công Hiệu.

"Các cô bé đã tìm thấy những sản phẩm Nữ Phù Thuỷ Kỳ Diệu đặc biệt của bọn anh chưa ?" Fred hỏi. "Theo anh nào…"

Gần cửa sổ là một dãy những sản phẩm màu hồng rực, xung quanh là những cô bé đang cười rúc rích đầy hào hứng, kích động. Hermione và Ginny đều lùi lại, có vẻ đề phòng.

"Xem đi em," Fred nói đầy tự hào. "Nhãn hiệu tốt nhất của Tình Dược mà em không thể tìm được ở nơi khác."

Ginny nhướn lông mày, nghi ngờ. "Có hiệu nghiệm không anh ?" Cô bé hỏi.

"Chắc chắn là có chứ, kéo dài những 24 giờ cho một lần dùng, phụ thuộc vào khối lượng của cậu bé…"

https://thuviensach.vn

"… và độ hấp dẫn của cô bé nữa," George bất thình lình xuất hiện bên cạnh mấy đứa. "Nhưng mà bọn anh không bán cho các em đâu," nó trở nên nghiêm nghị, "không bán khi mà em đã có những 5 cậu bé vây quanh theo như các anh…"

"Những gì mà anh nghe được từ anh Ron là dối trá hết," Ginny nói nhẹ nhàng, nghiêng người về đằng trước để lấy một cái bình nhỏ màu hồng từ trên giá xuống. "Cái gì đây ?"

"Bảo đảm làm hết mụn nhọt trong vòng 10 giây," Fred nói. "Công hiệu với tất cả mọi thứ từ nhọt mủ cho đến mụn đầu đen, nhưng mà đừng có đánh trống lảng. Hiện giờ em có hay là không hẹn hò với thằng bé tên là Dean Thomas hả ?"

"Đúng, em có," Ginny nói. "Và lần cuối cùng em gặp anh ta, anh thực sự là một người thôi chứ không phải là năm đâu. Những thứ kia là gì thế ?"

Cô bé chỉ vào một túm những quả cầu tròn đầy lông mịn có màu hồng và tím, tất cả đều đang lượn lờ quay xung quanh sàn của một cái lồng và phát ra những âm thanh chút chít.

"Phù Phì Lùn đấy," George nói. "Những cuộn len phun phì phì thu nhỏ, các anh không thể sản xuất kịp nữa. Thế còn Michael Corner thì sao nào ?"

"Em bỏ anh ta rồi, anh ta đúng là kẻ tồi tệ," Ginny nói, thò một ngón tay vào trong thanh chắn của cái lồng và quan sát lũ Phù Phì Lùn vây quanh nó. "Bọn nó xinh thật!"

"Bọn chúng rất là êm, đúng đấy," Fred thừa nhận. "Nhưng mà em đang đổi bạn trai hơi nhanh thì phải ?"

Ginny quay lại nhìn nó, tay cô bé chống lên mạng sườn. Có một cái nhìn hơi mang dáng vẻ của Bà-Weasley trên mặt cô bé khiến cho Harry phải bất ngờ khi thấy Fred không chùn lại.

"Đó không phải là việc của anh. Và cám ơn anh nữa," cô bé quay sang giận dữ với Ron, đang chui ở dưới khuỷu tay của George, ôm một đống đồ đạc, "vì đã không kể những câu chuyện lãng mạn về em cho hai ông này!"

"Tất cả là ba Galleon, chín Sickle và một Knut," Fred nói trong khi đang kiểm tra một lũ hộp trong tay Ron. "Bỏ ra nào."

"Em là em của anh cơ mà!"

"Và thứ em đang xoáy là đồ của bọn anh đấy. Ba Galleon, chín Sickle. Anh bớt cho em một Knut."

"Nhưng mà em chẳng có đến ba Galleon, chín Sickle đâu!"

"Thế thì em bỏ lại đi, và nhớ là bỏ vào đúng chỗ của nó đấy."

Ron làm rơi một vài chiếc hộp, chửi thề, và làm một hành động rất dữ tợn về phía Fred mà đã không may bị bà Weasley phát tác, bà đã chọn đúng lúc để xuất hiện.

"Nếu như mẹ còn thấy con làm thế nữa mẹ sẽ ếm cho tay con dính vào nhau đấy," bà nói nghiêm khắc.

"Mẹ ơi, cho con một con Phù Phì Lùn nhé mẹ ?" Ginny nói ngay lập tức.

https://thuviensach.vn

“Một con gì cơ ?” bà Weasley nói vẻ thận trọng.

“Xem đi mẹ, bọn nó dễ thương lắm…”

Bà Weasley di chuyển sang một bên để xem những con Phù Phì Lùn, còn Harry, Ron, và Hermione thì có một góc nhìn thoải mái ra cửa sổ trong chốc lát. Draco Malfoy đang chạy trên phố một mình. Khi nó chạy qua cửa hàng Wizard Wheezes của nhà Weasley, nó quay lại nhìn sau lưng. Mấy giây sau đó, nó vượt qua khỏi tầm nhìn của bọn nhỏ và chúng không còn thấy nó nữa.

“Chả biết bà má nó biến đâu rồi nhỉ ?” Harry lo lắng.

“Có lẽ nó đang trốn mẹ nó, theo như cái kiểu nó chạy,” Ron nói.

“Tại sao chứ ?” Hermione hỏi.

Harry chẳng nói gì cả; nó đang suy nghĩ rất lung. Narcissa Malfoy không đời nào tình nguyện để cho đứa con cưng của bà ta biến khỏi tầm mắt mình; Malfoy phải cố gắng lắm mới có thể giải thoát mình khỏi vòng tay của bà.

Harry, rất hiểu và ghê tởm Malfoy, biết chắc chắn rằng cái lý do trốn đi đó không thể nào vô hại được.

Nó nhìn quanh. Bà Weasley và Ginny đang cúi xuống bên cạnh những con Phù Phì Lùn. Ông Weasley thì đang sốt sắng nghiên cứu những cái hộp bài Muggle. Fred và George đều đang giúp đỡ những vị khách khác. Ở phía bên kia của tấm kính cửa, Hagrid đang ngồi quay lưng lại bọn họ, nhìn quanh quẩn ra phố.

“Chui vào trong này, nhanh lên,” Harry nói, kéo cái Áo Tàng Hình của nó ra khỏi túi xách.

“Ôi, tớ chẳng biết nữa Harry,” Hermione nhìn về phía bà Weasley, lưỡng lự.

“Đi nào…” Ron giục.

Cô bé phân vân thêm một giây nữa, rồi cũng chui vào bên trong cái áo với Harry và Ron. Chẳng một ai để ý rằng bọn chúng đã biến mất; tất cả đều đang bị hấp dẫn bởi những thứ đồ của Fred và George. Harry, Ron, và Hermione len lỏi ra cửa càng nhanh càng tốt, nhưng khi bọn chúng ra đến phố thì Malfoy đã biến mất một cách hoàn hảo giống như bọn chúng đã cố len ra vậy.

“Nó đi về hướng kia kìa,” Harry thì thầm với giọng khẽ nhất mà nó có thể, sao cho lão Hagrid đang ỷ eo hát kia không thể nghe thấy. “Đi nào…”

Bọn chúng chạy gấp gáp, ngó trái phải, qua cả những cửa sổ và cửa ra vào của các cửa hiệu, cho đến khi Hermione chỉ lên đằng xa.

“Có phải nó không nhỉ ?” cô bé thầm thì. “Rẽ trái à ?”

“Một bất ngờ lớn đấy,” Ron trả lời.

Malfoy nhìn quanh, rồi lao vào trong Hẻm Knockturn và biến khỏi tầm nhìn.

“Mau lên không mất dấu nó bây giờ,” Harry nói, chạy nhanh về phía trước.

https://thuviensach.vn

“Người ta nhìn thấy chân của mình mất thôi!” Hermione nói với vẻ lo lắng rõ rệt khi cái áo choàng bay phần phật quanh mắt cá chân bọn nhỏ; lúc này thật đúng là khó còn có thể che kín cả ba đứa trong cái áo nữa.

“Không vấn đề gì đâu,” Harry nói nôn nóng. “Cứ nhanh lên đi!”

Nhưng Hẻm Knockturn, con phố ngang chỉ dành cho Nghệ Thuật Hắc Ám, hoàn toàn tiều tuỵ. Bọn trẻ ngó vào những cái cửa sổ khi đi qua, nhưng xem chừng chẳng có một cửa hàng nào có khách cả. Harry cho rằng đúng là một sự tố cáo lớn khi ai đó dành những thời khắc nguy hiểm và ám muội để mua những dụng cụ Hắm Ám - hoặc ít ra, bị người ta nhìn thấy mình mua những thứ đó.

Hermione thúc rất mạnh vào tay nó.

“Úi!”

“Shh! Nhìn kìa! Nó ở trong đó!” cô bé thì thầm vào tai Harry.

Bọn chúng đã dừng lại ở cái cửa hàng duy nhất trong Hẻm Knockturn mà Harry đã từng vào, cửa hàng Borgin và Burkes, nơi bán rất nhiều những vật dụng xấu xa đen tối. Ở giữa những giá hàng chứa đầy những xương xẩu và chai lọ cũ kỹ là Draco Malfoy đang quay lưng lại ba đứa, xuất hiện ở ngay đằng sau cái tủ đen to đùng mà một lần Harry đã trốn trong đó để tránh mặt Malfoy và bố nó. Theo như cách mà Malfoy đưa tay lên, nó đang nói chuyện với ai đó bằng tay mình. Người sở hữu cửa hàng, lão Borgin, một người đàn ông còng lưng với mái tóc nhếch nhác, đang đứng đối mặt với Malfoy. Ông ta đang có một cảm xúc tò mò với sự trộn lẫn của tức giận và sợ hãi.

“Nếu như ta nghe thấy họ nói gì thì tốt quá!” Hermione nói.

“Có thể chứ!” Ron sốt sắng. “Đứng yên nhé… chết tiệt…”

Nó làm rơi thêm mấy cái hộp nữa trong tay khi nó dò dẫm trong cái to nhất.

“Tai Nối Dài, xem kìa!”

“Quá tuyệt!” Hermione nói, khi Ron gỡ những sợi dây dài có màu da người và bắt đầu chĩa chúng về phía dưới cái cửa ra vào. “Ôi, tớ mong là cái cửa không bị ềm bùa Bất Khả Xâm Phạm…”

“Không đâu!” Ron sướng rơn. “Nghe này!”

Bọn nhỏ chụm đầu lại và tập trung nghe ở đầu này của sợi dây, giọng của Malfoy rất to và rõ ràng, giống như là một cái radio vậy.

“… lão biết sửa nó thể nào chứ ?”

“Có thể,” Borgin nói với giọng khiến cho ta thấy rằng ông ta không muốn tự mình làm việc này. “Ta muốn được nhìn thấy nó. Tại sao mày không mang nó đến cửa hiệu ?”

“Tôi không thể,” Malfoy nói. “Nó phải ở lại chỗ của nó. Tôi chỉ cần lão chỉ cho tôi cách làm thôi.”

https://thuviensach.vn

Harry nhìn thấy lão Borgin liếm môi, vẻ hồi hộp hiện rõ.

"Hừm, nếu không được xem trực tiếp, ta cho rằng công việc sẽ rất khó khăn đấy, có lẽ là không thể làm được. Ta không thể chắc chắn được điều gì cả."

"Không đâu ?" Malfoy nói, và Harry biết thừa rằng, với cái kiểu nói đó, Malfoy đang nhếch mép cười. "Có thể cái này sẽ làm cho lão thêm tự tin chăng."

Nó di chuyển về phía ông Borgin và bị che khuất đằng sau cái tủ. Harry, Ron, và Hermione đều kéo dạt sang một bên, cố gắng quan sát nó nhưng tất cả những gì bọn chúng nhìn thấy chỉ là lão Borgin, có vẻ đang rất sợ hãi.

"Kể cho bất cứ ai," Malfoy nói, "và ngay lập tức sẽ bị trừng phạt. Lão biết Fenrir Greyback chứ ? Ông ta là một người bạn của gia đình. Ông sẽ đến thăm thường xuyên để chắc chắn rằng ông dành cho công việc này một sự quan tâm triệt để nhất."

"Chắc là không cần thiết phải…"

"Tôi sẽ quyết định điều đó," Malfoy nói. "Bây giờ, tôi nên rời khỏi đây thì hơn. Và đừng có quên giữ cái đó an toàn bên mình lão, tôi sẽ cần nó đấy."

"Có thể cậu muốn lấy ngay bây giờ chứ ?"

"Không, chắc chắn tôi không cần bây giờ, lão già ngốc lắm, làm sao tôi có thể mang thứ đó xuống phố được ? Chỉ cần lão đừng bán nó cho ai khác."

"Tất nhiên là không rồi… thưa cậu."

Borgin cúi gập người giống hệt như lần mà Harry đã nhìn thấy ông ta chào Lucius Malfoy.

"Không được nói với ai đấy lão Borgin, và trong đó có cả mẹ của tôi đấy, hiểu chưa ?"

"Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi," Borgin thầm thì, lại cúi chào thêm lần nữa.

Khoảnh khắc sau đó, chuông cửa rung mạnh và Malfoy hiên ngang bước ra khỏi cửa hiệu, có vẻ rất thoả mãn. Nó bước qua Harry, Ron, và Hermione gần đến nỗi bọn chúng lại cảm nhận được cái áo choàng phất phơ quanh mắt cá chân của mình. Trong cửa hiệu, lão Borgin vẫn đứng im như thóc, cái điệu cười giả dối ngọt xớt của lão đã biến mất, lão có vẻ lo lắng.

"Như thế là sao nhỉ ?" Ron thì thầm, cuốn lại những chiếc Tai Nối Dài.

"Chẳng biết," Harry suy nghĩ rất lung. "Nó muốn sửa một cái gì đấy… và nó muốn đặt hàng một thứ gì đó trong kia… Các cậu có nhìn thấy được nó đưa ra cái gì khi nó nói 'cái đó' không ?"

"Không, nó ở đằng sau cái tủ…"

"Hai cậu ở đây nhé," Hermione thì thầm.

"Cậu làm cái… ?"

Nhưng mà Hermione đã chui ra khỏi cái áo choàng mất rồi. Cô bé sửa sang lại đầu tóc bằng hình phản chiếu trong cửa sổ, sau đó bước tự tin vào trong cửa hiệu, làm cho cái

https://thuviensach.vn

chuông lại leng keng một lần nữa. Ron nhanh nhẹn nhét những cái Tai Nối Dài trở lại dưới cái cửa ra vào và đưa một đầu cho Harry.

"Chào ông, một buổi sáng tồi tệ thật phải không ?" Hermione nói vui vẻ với lão Borgin, lão không trả lời, mà chỉ nhìn cô bé với vẻ nghi ngờ. Huýt sáo rộn ràng, Hermione lướt qua một mớ những đồ linh tinh đang được trưng bày.

"Cái vòng cổ này có bán không ?" cô bé hỏi, dừng lại ở trước một cái kệ có mặt trước là kính.

"Nếu như cô có một ngàn rưỡi Galleon," lão Borgin nói lạnh lùng.

"Ôi -- hừm -- không, tôi không có từng đó," Hermione tiếp tục bước tới. "Thế còn… cái… xương sọ tuyệt đẹp này thì sao ?"

"Mười sáu Galleon."

"À thế ra nó để bán à ? Thế nó không được… giữ lại cho ai đó chứ ?"

Lão Borgin liếc mắt về phía cô bé. Harry có một cảm giác khó tả rằng nó biết chính xác điều mà Hermione đang muốn làm. Rõ rằng Hermione cũng cảm thấy hồi hộp vì cô bất chợt nói hở ra điều đó.

"Vấn đề là, cái… ơ… cậu bé vừa mới từ đây ra mà, Draco Malfoy đấy, là một người bạn của tôi, và tôi muốn mua cho cậu ta một món quà sinh nhật, nhưng mà nếu như cậu ta đã đặt trước cái gì rồi thì tôi không muốn mua cho cậu ta thứ giống hệt như thế, vì vậy nên… ừm…"

Đó là một câu chuyện khập khiễng theo ý nghĩ của Harry, và rõ rằng lão Borgin cũng nghĩ thế.

"Ra ngay," lão thét lên. "Ra khỏi đây ngay!"

Hermione không đợi để bị nhắc lần thứ hai, cô bé chạy vội ra khỏi cửa với lão Borgin đuổi đằng sau. Khi cái chuông lại kêu leng keng, lão Borgin đóng rầm cửa lại và treo biển hiệu đóng cửa lên.

"Hừm," Ron nói, trùm cái áo lên đầu Hermione. "Cũng đáng để thử đúng không, nhưng mà cậu hơi lộ…"

"Tốt thôi, lần sau để xem cậu làm thế nào hả Sư Phụ Phép Thuật!" cô bé nạt lại.

Ron và Hermione cãi nhau trên suốt con đường trở lại cửa hiệu Wizard Wheezes nhà Weasley, nơi mà chúng buộc phải dừng lại để sao cho không bị phát hiện bởi bà Weasley và lão Hagrid, đang có vẻ rất lo lắng vì biết rằng bọn trẻ đã biến mất. Khi đã vào trong cửa hiệu rồi, Harry kéo chiếc áo tàng hình ra khỏi người, giấu nó ở trong túi xách, và nhập bọn cùng hai đứa kia khi bọn chúng đang cố thanh minh, dưới sự buộc tội của bà Weasley, rằng bọn chúng chỉ ở trong căn phòng đằng sau thôi, và rằng bà đã không tìm kỹ xung quanh cửa hàng.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG VII: CÂU LẠC BỘ SLUG

Harry dùng nhiều thời gian của tuần cuối cùng trong kỳ nghỉ ngẫm nghĩ về ý nghĩa của hành động của Malfoy ở Hẻm Knockturn. Điều làm cậu băn khoăn nhất là cái nhìn thỏa mãn trên khuôn mặt của Malfoy khi nó rời cửa hàng. Không có điều gì làm Malfoy trông có vẻ hạnh phúc như thế ngoài một tin tối lành. Điều này mang lại cho Harry cảm giác hơi khó chịu, tuy nhiên, cả Ron và Hermione có vẻ không tò mò về những hành động của Malfoy như cậu, hoặc ít nhất, họ có vẻ phát ngán với việc thảo luận về nó sau vài ngày.

"Vâng, tớ đồng ý hắn thật đáng nghi, Harry à," Hermione đã nói thế với vẻ thiếu kiên nhẫn. Cô bé lúc đó đang ngồi trên thành cửa sổ trong phòng của Fred và Geogre và đặt chân lên trên một cái hộp đựng bìa cứng và ngước nhìn lên miễn cưỡng trong khi đang đọc một bản mới cuốn Dịch thuật tiếng Rune nâng cao. "Nhưng không phải chúng ta đã đồng ý rằng có rất nhiều sự giải thích hay sao ?"

"Có thể hắn đã làm gãy Cánh Tay của Danh Tiếng" [Maybe he's broken his Hand of Glory – ND]" Ron nói một cách nghi ngờ, trong khi cậu đang cố làm thẳng mấy cái nhành cây định hướng ở đuôi chổi của cậu. "Cậu còn nhớ cái cánh tay bị quăn lại của Malfoy chứ ?"

"Nhưng còn về câu mà nó đã nói, 'Đừng quên để giữ cho kẻ đó an toàn' ?" Harry hỏi tiếp câu hỏi này không biết lần thứ bao nhiêu. "Điều này với tớ có vẻ như Borgin vừa có một trong các vật bị vỡ, và Malfoy muốn cả hai."

"Cậu đoán chứ gì ?" Ron nói, trong khi đang cố gắng cạo các vết bẩn khỏi cản chổi của cậu.

"Vâng, dĩ nhiên," Harry nói. Trong khi cả Ron hay Hermione chưa trả lời, cậu nói tiếp, "Bố của Malfoy đang ở trong ngục Azkaban. Hai cậu có nghĩ Malfoy muốn trả thù không ?"

Ron ngước nhìn lên, chớp mắt.

"Malfoy ? Trả thù ? Làm thé nào nó có thể làm được điều đó ?"

"Đó chỉ là ý kiến của tớ, tớ không biết!" Harry nói một cách chán nản. "Nhưng hắn ta đang đứng sau cái gì đó và tớ nghĩ chúng ta nên để mắt đến vấn đề này một cách nghiêm túc. Bố của hắn là Tử Thần Thực Tử và –"

Harr ngừng lại, mắt của cậu nhìn vào cánh cả sổ phía sau Hermione, và miệng cậu mở ra. Một ý nghĩ đột nhiên hiện ra bất chợt trong đầu cậu.

"Harry ?" Hermione nói với giọng lo lắng. "Có chuyện gì thế ?"

"Cái thẹo của cậu lại đau lần nữa à ?" Ron luốn cuống hỏi.

"Nó là một tên Tử Thần Thực Tử," Harry nói chậm rãi. "Nó được thay thế bố nó với tư cách là Tử Thần Thực Tử."

Một sự im lặng bao trùm lên căn phòng, và được Ron ngắt quãng bằng một tiếng cười. "Malfoy ? Nó mới mười sáu thôi Harry à! Cậu nghĩ rằng Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết sẽ cho Malfoy gia nhập ?"

https://thuviensach.vn

“Điều này có vẻ không có khả năng, Harry,” Hermione nói với giọng ngắt quãng ngập ngừng. “Điều gì làm cậu nghĩ -- ?”

“Đó là về bà Malkin. Bà ấy đã không chạm vào nó, nhưng nó đã hét lên và giật mạnh cánh tay của nó khỏi người bà khi bà tới để vén cánh tay áo hắn lên. Đó là tay trái của hắn. Hắn đã được khắc dấu hiệu Đen.”

Ron và Hermion nhìn nhau.

“Ừm, vâng....” Ron nói, có vẻ một cách không bị thuyết phục.

“Tớ nghĩ nó chỉ muốn ra khỏi đó thôi, Harry à,” Hermione nói.

“Nó đã cho Borgin xem thứ gì đó mà chúng ta không thể thấy,” Harry tiếp tục một cách bướng bỉnh.

“Một thứ gì đó mà thực sự làm cho Borgin sợ hãi. Đó là cái dấu hiệu, tới biếu điều đó – hắn đã cho kẻ mà hắn đang giao kèo – Borgin thấy cái đó, hai người thấy Borgin đã xử sự nghiêm tức thế nào với hắn chứ!”

Ron và Hermion lại trao cho nhau một cái nhìn khác.

“Tớ không chắc, Harry...”

“Vâng, tớ vẫn không nghĩ rằng Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết sẽ cho Malfoy gia nhập...”

Cảm thấy khó chịu, nhưng hoàn toàn thấy thuyết phục rằng mình đã đúng, Harry chụp lấy đống áo choàng Quidditch tới 50 cái và rời khỏi căn phòng; bà Weasley đã nhấn mạnh chúng nhiều ngày rằng không được để đồ cần giặt giũ cho tới phút cuối cùng. Khi đi xuống tầng cậu đụng phải Ginny, cô bé đang quay về phòng mang theo một chồng quần áo vừa được giặt sấy cẩn thận.

“Em sẽ không vào trong bếp lúc này,” Cố bé cảnh báo cậu. “Có rất nhiều Phlegm xung quanh đó.”

“Anh sẽ cẩn thận để không bị mắc vào nó.” Harry cười.

Khá tin tưởng, khi cậu vào trong bếp thì thấy Fleur đang ngồi tại bài ăn, trong một loạt kế hoạch cho lễ cưới của cô với Bill, trong khi đó bà Weasley đang trông chừng mớ cải Bruken tự bóc vỏ, trông bà có vẻ thực sự cáu kỉnh.

“.... Bill và mình gần như chắc chắn quyết định chỉ có hai phù dâu, Ginny và Gabrielle sẽ cùng trông rất tuyệt. Mình đã nghĩ về việc dùng zem (? ? ?) màu vàng – hồng nhạt sẽ rất tuyệt cùng với mái tóc của Ginny –“

“A, Harry!” bà Weasley kêu to, cắt ngang vở độc thoại của Fleur. “Rất tố, bác muốn giải thích về sự bảo mật được sắp xếp cho chuyến đi tới Hogwarts vào ngày mai. Chúng ta sẽ lại sử dụng xe của Bộ Pháp Thuật lần nữa, và sẽ có những thần sáng chờ tại nhà ga –“

“Chị Tonks sẽ ở đó chứ ?” Harry hỏi, tay cậu huơ những đồ vật Quidditch lên.

https://thuviensach.vn

“Không, bác không khĩ vậy. Cô ấy đã đóng trạm ở đâu đó khác theo thông tin từ bác Arthur.”

“Bả tự bỏ đi ấy mà..” Fleur mơ màng, trong khi đang kiểm tra hình bóng tuyệt vời của cô phản chiếu trong cốc trà. “Thật là một sai lầm lớn nếu em hỏi –“

“Vâng, cảm ơn nhiều,” bà Weasley nói một cách gay gắt, ngắt nang lời của Fleur lần nữa. “Cháu nêu chuẩn bị đi, Harry. Bác muốn những chiếc rương sẵn sàng vào tối nay, nếu có thể, và chúng ta sẽ không phải có những phút cuối chạy đua như thường lệ.”

Và thực tế, chuyến đi của mọi người vào sáng hôm sau trôi chảy hơn thường lệ. Cái xe của bộ Pháp Thuật lượn trước trang trại Hang Sóc để đón đoàn người đang đợi, với những cái rương được sắp xếp; con mèo của Hermione, Crookshanks, được yên vị an toàn trong cái giỏ du lịch của nó, và Hedwig, con cú của Ron, Pig-widgeon và con cú tía của Ginny tên là Pygmy Puff cùng Arnold được tống vào lồng.

“Au revoir, ‘Any” (tạm biệt Harry – nd), Fleur nói khàn khàn và hôn tạm biệt cậu. Ron theo sau vội vã, trông có vẻ hào hứng, nhưng Ginny bị vướng chân và Ron bị gã, nằm ườn vào bãi đất bẩn dưới chân Fleur. Bối rối đến đỏ mặt, và xung quanh là những vết bẩn bắn tung tóe, cậu vội vã nhảy vào trong xe mà chả cần nói tạm biệt.

Tại ngã tư Vua không có bác Hagrid chào đón. Thay vào đó, hai thần sáng với mặt dữ tợn, râu vểnh trong bộ trang phục Muggle tiến về phía chiếc xe khi nó dừng lại, và vòng phía sau, dẫn họ vào trong nhà ga mà không nói lời nào.

“Nhanh lên, nhanh lên, qua cái hàng rào nào!,” bà Weasley luống cuống, có vẻ như bà bị bối rối bởi những con người lạnh lùng. “Harry nên đi trước, với –“

Bà nhìn tò mò vào một thần sáng, ông ta gật đầu ngắn gọn, kéo tay Harry, và hướng cậu về cái hàng rào giữa sân ga số 9 và số 10.

“Cảm ơn, tôi có thẻ đi,” Harry nói một cách cáu gắt, giật tay cậu khỏi ông Thần sáng. Cậu đẩy cái xe hành lý hướng thẳng vào cái thanh chắn, cố không để ý người đồng hành im lặng, và một khoảnh khắc sau đó, thấy mình đang đứng trên sân ga chín ba phần tư, nơi mà con tàu tốc hành bí mật đến Hogwarts đang đứng nhả hơi nước phía giữa đám đông.

Hermione và nhà Weasley theo sau cậu chỉ vài giây sau đó. Và không thèm chờ để hỏi ý kiến ông Thần sáng mặt dữ của cậu, Harry nhắc Ron và Hermione theo sát cậu trong sân ga, tìm một toa trống.

“Chúng ta không thể, Harry à,” Hermione nói với vẻ xin lỗi. “Ron và mình phải tới khoang của Huynh Trưởng trước và tuần tra các hành lang một lượt.”

“Ồ vâng, mình quên,” Harry nói.

“Các con nên lên thẳng trên tàu, tất cả các con, các con chỉ có vài phút để đi,” bà Weasley nói. “Ừm, có một học kỳ vui vẻ nhé, Ron...”

“Bác Weasley, cháu có thể có vài câu được không ?” Harry nói, và cố gắng tập trung tâm trí của cậu.

https://thuviensach.vn

“Dĩ nhiên rồi,” ông Weasley nói, trông có vẻ ngạc nhiên, nhưng rỗi cũng theo Harry ra khỏi tầm nghe của những người khác.

Harry đã nghĩ đi nghĩ lại việc này một cách cẩn thận, và đi đến kết luận rằng, nếu cậu phải nói cho ai, ông Weasley là người thích hợp nhất, bởi vì ông làm việc trong Bộ Pháp Thuật và ở trong vị trí tốt nhất để tiến hành điều tra thêm, và thứ hai, bởi vì cậu nghĩ điều này không đến mức làm ông Weasley phát khùng lên.

Cậu có thể thấy bà Weasley và ông Thần Sáng dữ tợn cùng hướng mắt nghi ngờ về họ khi họ đi ra.

“Khi chúng cháu đang ở Hẻm Xéo,” Harry bắt đầu, nhưng ông Weasley chặn cậu lại với bộ mặt nhăn nhó.

“Có phải bác đang được phát hiện ra nơi mà cháu, Ron và Hermione biến mất để tới khi mà các cháu phải ở trong phòng sau của cửa hàng Fred và Geogre ?”

“Làm thế nào - ?”

“Harry, làm ơn. Cháu đang nói chuyện với người mà đã nuôi nấng Fred và Geogre.”

“Ơ... vâng, đúng vậy, chúng cháu đã không ở trong phòng sau.” “Vâng, sau đó, bác hãy nghe điều tồi tệ nhất.”

“Ừm, chúng chau đã bám theo Draco Malfoy. Chúng cháu đã dùng Áo Choàng Tàng Hình.”

“Các cháu có lý do cụ thể nào khi làm việc đó, hay đó chỉ là một ý thích ngẫu hứng ?”

“Bởi vì cháu nghĩ Malfoy đang đứng sau việc gì đó,” Harry nói, bỏ qua cái nhìn pha lẫn bực tức lẫn tò mò của ông Weasley. “Nó đã đưa cho mẹ nó một cái áo choàng và cháu muốn biết tại sao.”

“Dĩ nhiên cháu đã làm rồi,” ông Weasley nói, có vẻ kìm nén. “Và, bọn cháu đã tìm ra được tại sao chứ ?”

“Nó vào trong quán Borgin và Burkes,” Harry nói, “ và hăm dọa gã làm trong đó, Borgin, để giúp nó sửa chữa cái gì. Nó nói nó muốn Borgin giữ thứ gì khác cho nó. Nó làm việc đó như thể đó là thứ gì đó cần phải sửa chữa. Và có vẻ chúng có một cặp. Và...”

Harry ngừng lại, lấu một hơi thở sâu.

“Có thứ gì đó khác. Chúng cháu thấy Malfoy nhảy lên cả mét khi bà Malkin cố gắng chạm vào tay trái của nó. Cháu nghĩ nó đã được khắc dấu hiệu Đen, cháu nghĩ nó được thay thế vị trí của cha nó là một Tử Thần Thực Tử.”

Ông Weasley trông có vẻ lùi lại chút. Sau một lúc ông nói, “Harry, ta nghi ngờ việc Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết có thể cho phép một đứa trẻ mười sáu tuổi-“

“Có ai thực sự biết cái gì mà Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết sẽ hay sẽ không làm ?” Harry hỏi một cách tức giận. “Bác Weasley, cháu xin lỗi, nhưng điều này có có giá trị để điều tra không ? Nếu Malfoy muốn một thứ gì đó được sửa chữa, và nó cần phải hăm dọa Borgin để được làm điều đó, thứ đó có khả năng là vật dụng Hắc ám hoặc nguy hiểm, phải không ?”

https://thuviensach.vn

“Ta nghi ngờ điều đó, một cách thật lòng, Harry à,” ông Weasley nói một cách chậm rãi. “Cháu thấy đấy, khi Lucius Malfoy đã bị bắt, chúng ta đã khám xét ngôi nhà của hắn. Chúng ta đã mang đi tất cả mọi thứ có thể gây nguy hiểm.” “Cháu nghĩ bác đã bỏ qua thứ gì đó.” Harry nói một cách bực dọc. “Ừm, có thể,” ông Weasley nói, nhưng Harry có thể nói rằng ông Weasley đang đùa giỡn nó.

Có một tiếng còi phía sau họ, hầu hết mọi người đã lên trên tàu và cánh cửa đang đóng lại.

“Cháu tốt hơn là nhanh lên!” ông Weasley nói, trong khi bà Weasley hét lên, “Harry, nhanh lên!”

Harry vội vã chạy theo và hai ông bà Weasley giúp cậu đưa cái rương lên tàu.

“Và bây giờ, cháu yêu, cháu sẽ đến nhà chúng ta vào lễ Giáng sinh, tất cả mọi thứ đã được sắp đặt bởi cụ Dumbledor, vậy nên chúng ta sẽ gặp lại cháu sớm thôi mà,” bà Weasley nói qua cánh cửa sổ, trong khi Harry khép cánh cửa phía sau cậu và con tàu bắt đầu chuyển bánh. “Cháu hãy chăm sóc mình cẩn thận và –“

Con tàu bây giờ đang tăng tốc.

“- cố gắng tốt hơn và –“, bà chạy theo nói vọng vào.

"— giữ an toàn nhé!"

Harry vẫy chào tạm biệt cho đến khi con tàu đến khúc rẽ và ông bà Weasley đã ra khỏi tầm mắt, rồi cậu quay lại xem nơi của những người khác. Cậu đoán Ron và Hermione đang ở trong khoang của Huynh Trưởng, nhưng Ginny chỉ cách cậu một quãng ngắn ở trên hành lang, cô bé đang tán gẫu với mấy người bạn. Harry hướng về phía cô bé và kéo lê cái rương theo.

Mọi người nhìn chằm chằm vào cậu khi cậu tiến tại gần. Họ thậm chí còn dí mặt vào cánh cửa sổ của toa tàu để nhìn kĩ cậu hơn. Cậu đã đoán trước được những cái nhìn trơ tráo này khi cậu sẽ còn phải trải qua một năm học sau những tin đồi “Kẻ Được Lựa Chọn” ở trên Nhật Báo Tiên Tri, nhưng cậu không hứng thú cái cảm giác như đang đứng ở một điểm sáng chói. Cậu vỗ nhẹ vai Ginny.

"Em muốn đi tìm một khoang trống không ?"

“Em không thể, Harry à, em nói em sẽ gặp Dean,” Ginny nói một cách vui vẻ. “Gặp lại anh sau nhé.”

“Được thôi!,” Harry nói. Cậu cảm thấy một cơn xao động kỳ lạ của sự khó chịu khi cô bé bước đi, mái tóc đỏ của cô bé đang nhảy múa phía sau, cậu quá quen với sự hiện diện của cô bé suốt mùa hè đến nỗi cầu gần như quên rằng Ginny đã không chơi với cậu, Ron và Hermione ở trường. Rồi cậu chớp mắt và nhìn xung quanh: Cậu đang được bao bọc bởi những cô gái quyến rũ.

“Chào Harry!” một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng cậu.

“Neville!” Harry nói một cách nhẹ nhõm, và quay lại để nhìn cậu bé có khuôn mặt tròn đang cố vượt qua đám đông về phía cậu.

https://thuviensach.vn

“Chào Harry,” một cô gái với mái tóc dài và đôi mắt to mơ màng, đứng phía sau Neville thốt lên.

“Chào Luna, cậu khỏe chứ ?”

“Rất khỏe, cảm ơn cậu,” Luna nói. Cô bé đang kẹp một cuốn tạp chí dưới nách, những chữ cái lớn ở trang đầu thông báo rằng có một cặp Spectrespecs miễn phí ở trỏng.

“Kẻ Ngụy Biện vẫn phát triển mạnh sau đó chứ ?” Harry hỏi, và cảm thấy một sự hứng thú thực sự với tờ báo mà đã đăng bài phóng vấn đặc biệt năm ngoái.

“Ồ vâng, mọi thứ vẫn cứ quay vòng tốt đẹp,” Luna nói một cách hạnh phúc.

“Hãy tìm chỗ nào ngồi đã,” Harry nói, và bộ ba lách qua dọc tàu qua những đám học hình tò mò đang nhìn chằm chằm. Cuối cùng, họ tìm thấy một toa tàu trống, và Harry vào trong một cách hứng khởi.

“Họ thậm chí vẫn nhìn vào chúng mình ?” Neville nói, “Vì bọn mình đang ở với cậu!”

“Họ nhìn vào cậu cũng bởi cậu đã ở trong bộ pháp thuật!,” Harry nói, trong khi tống cái rương vào khe hành lý. “Chuyến phiêu lưu nhỏ của chúng ta bây giờ đã nằm trên mặt Nhật Báo Tiên Tri, và chắc hẳn cậu đã đọc nó.”

“Vâng, tớ nghĩ bà sẽ rất giận giữ về sự xuất bản công cộng này,” Neville nói, “nhưng bà đã rất vui. Bà nói mình bắt đầu sống như bố mình. Bà đã mua cho mình một cây đũa phép mới đấy, nhìn này!”

Cậu kéo cây đũa ra và đưa nó cho Harry.

“Gỗ anh đào và lông kỳ lân,” cậu tự hào nói. “Bọn tớ nghĩ đó là một trong những cái đũa cuối cùng mà Ollivander từng bán, ông ta biến mất vào ngày sau đó – ôi, quay lại đây ngay Trevor!”

Và cậu cúi xuống dưới ghế để tìm con cóc khi nó làm một cuộc hành quân đi tìm tự do như thường lệ.

“Chúng ta vẫn tổ chức các buổi họp nhóm D.A năm nay chứ, Harry ?” Luna hỏi trong khi gỡ cái kính đeo mắt ảo giác khỏi tờ báo Kẻ Ngụy Biện.

“Ít nhất chúng ta thoát khỏi mụ Umbridge rồi, phải không ?” Harry nói và ngồi xuống. Neville lại cụng đầu vào cái ghế khi cậu lồm cồm bò dậy. Cậu ta trông rất thất vọng.

“Tớ khoái D.A! Tớ học được nhiều từ cậu!”

“Tớ cũng khoái những buổi gặp mặt,” Luna điềm tĩnh nói. “Điều đó như là việc có những người bạn vậy.”

Đây là một trong những điều không thoải mái mà Luna thường nói và làm cho Harry cảm thấy bối rối lẫn lúng túng. Tuy nhiên, trước khi cậu có thể trả tời, có tiếng lao xao bên ngoài toa tàu của họ, một nhóm nữ sinh năm bốn đang thì thầm và cười rúc rích với nhau ở phía bên kia tấm kính.

https://thuviensach.vn

“Cậu hỏi anh ta đi!”

“Không, cậu!”

“Tớ sẽ làm điều đó!”

Và một trong số họ, một cô gái trông nổi bật với đôi mắt to đen, một cái cằm nhô lên, và mái tóc đen dài đẩy cánh cửa bước vào.

“Chào, Harry, tên em là Romilda, Romilda Vane,” cô bé nói to và tự tin. “Tại sao anh không gia nhập với bọn em trong toa của bọn em ? Anh không phải ngồi cùng với bọn họ mà,” cô ấy thêm vào với giọng nói thì thầm, khẽ chỉ vào Neville đang cố tóm con Trevor dưới ghế, và Luna, người đang đeo cái Spectrespecs miễn phí của cô khiên cô bé trông như một con cú với màu sắc loạn xị ngậu.

“Họ là bạn của anh,” Harry lạnh lùng nói.

“Ồ,” cô gái nói, trông rất ngạc nhiên. “Ồ, được thôi.”

Và cô ấy bỏ đi, đóng sầm cánh cửa lại.

“Mọi người cho rằng bạn có những ngươ bạn tuyệt vời hơn chúng tớ 10 lần,” Luna nói, thể hiện rõ sự ngượng ngùng bối rối.

“Cậu rất tuyệt,” Harry nói ngắn gọn. “Không có ai trong bon họ đã ở cùng với mình tại Bộ Pháp Thuật. Họ đã không chiến đấu với tớ.”

“Quả là một lý do tuyệt vời,” Luna cười rạng rỡ, và lại kéo cái Spectrespecs xa khỏi mũi thêm chút và ngồi xuống đọc tiếp tờ Kẻ Ngụy Biện

“Tuy nhiên, chúng ta đã không đối mặt với hắn ta,” Neville lại nói, tụt ra khỏi gầm ghế với mạng nhện và bụi bẩn trên đầu cùng cái nhìn bực tực với con Trevor trên tay cậu. “Cậu đã, Harry à. Cậu nên nghe bà của tớ nói về cậu. ‘Cái thằng bé Harry Potter đó có nhiều xương sườn hơn toàn bộ Bộ Pháp Thuật cộng lại!’ Bà sẽ cho tất cả mọi thứ để có cậu làm cháu trai..”

Harry cười một cách không thoải mái và đổi chủ đề sang kết quả OWL ngay khi có thể. Trong khi đó, Neville đọc to kết quả của cậu và băn khoăn khi nào cậu có thể tham gia kì thi NEWT biến hình, với duy nhất một “khả năng được đồng ý”, Harry nhìn cậu mà không thực sự lắng nghe.

Tuổi thơ của Neville đã bị tàn phá bởi Voldemort cũng nhiều như Harry đã phải trải qua, nhưng Neville không có ý niệm rằng cậu đã gần có số phận của Harry như thế nào. Lời tiên tri có thể suy đoán cho cả hai người họ, tuy nhiên, vì lý do bí hiểm nào đó của cậu, Voldemort đã chọn để tin rằng Harry là người duy nhất được nhắc tới trong lời tiên tri.

Nếu Voldemort chọn Neville, có thể rằng Neville đang ngồi đối diện với Harry và chịu đựng cái thẹo hình tia chớp và sức nặng của lời tiên tri.... Hay điều đó có thể chăng ? Có chăng mẹ của Neville chết để bảo vệ cậu, cũng như Lily đã hy sinh cho Harry ? Chắc chắn bà sẽ làm điều đó. Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu bà không có khả năng đứng giữa đứa con của bà và Voldemort ? Có chăng sẽ không có “Kẻ Được Chọn” ? Một cái ghế trống nơi Neville đang

https://thuviensach.vn

ngồi và một Harry không có vết thẹo có thể được hôn và nói lời tạm biệt với mẹ của mình, mà không phải là mẹ của Ron ?

"Cậu ổn cả chứ, Harry ? Cậu trông có vẻ buồn cười lắm," Neville nói.

Harry bắt đầu. "Xin lỗi – mình –"

"Tảo phun bắt được cậu rồi à ?" Luna hỏi một cách thông cảm, nhìn Harry qua cái cặp kính khổng lồ của cô bé.

"Mình – cái gì ?"

"Tảo phun... Chúng vô hình. Chúng trôi vào qua tai của cậu và làm cho não cậu trở nên ngớ ngẩn," cô nói. "Tớ nghĩ tớ cảm thấy một con đang dòm ngó xung quanh đây."

Cô bé vỗ tay trong không khí, như thể đang đánh một con quái vật vô hình nào đó. Harry và Neville nhìn nhau và vội vàng chuyển sang nói về Quidditch.

Thời tiết phía ngoài cửa sổ con tàu loang lổ như một ngày mùa hè, họ đia qua một làn sương mù dày, lạnh lẽo, và sau đó đi dưới ánh sáng mặt trời yếu ớn. Khi đoàn tàu đi vào khu vực của những thần chú sáng sủa, khi mà mặt trời hiện ra ngay trên đỉnh đầu, Ron và Hermione bước vào khoang tàu,

"Ước gì bữa ăn trưa xuất hiện nhanh lên, tớ đang chết đói đây," Ron nói rất thiết tha, và thả phịch người xuống chỗ cạnh Harry và xoa xoa cái bụng. "Chào, Neville. Chào, Luna. Thử đoán xem điều gì xảy ra ?" Cậu nói thêm, quay về phía Harry. "Malfoy đang không làm nhiệm vụ của một huynh trưởng. Nó đang ngồi trong toa tàu của nó với lũ Slytherins, bọn tớ đi qua thấy nó."

Harry ngồi thẳng dậy, trông có vẻ hứng thú. Điều này không giống như Malfoy thường trình diễn quyền lực của Huynh Trưởng, điều mà nó luôn luôn sung sướng trong năm vừa qua.

"Nó đang làm gì khi bọn cậu trông thấy nó ?"

"Như thường lệ," Ron nói một cách hờ hững, giả cái điệu bộ khiếm nhã trên bàn tay. "Không giống hắn lắm, phải không ? À ừm – thế đấy" – và cậu lại làm lại cử chỉ đó lần nữa – "Nhưng tại sao nó không lượn ở ngoài hăm dọa lũ năm thứ nhất nhỉ ?"

"Không rõ," Harry nói, nhưng tâm trí của cậu đang nhảy múa. Điều này có vẻ như thể Malfoy có điều gì quan trong trong đầu nó hơn là hăm dọa những học sinh lớp dưới ?

"Có lẽ hắn thích một Nhóm Quái Dị," Hermione nói. "Có lẽ việc làm Huynh Trưởng trở nên nhạt nhẽo sau những chuyện đó."

"Tớ không nghĩ thế," Harry nói. "Tớ nghĩ nó là –"

Nhưng trước khi cậu có thể trình bày giả thuyết của cậu, cánh cửa khoang tàu mở ra lần nữa và một cô bé năm thứ Ba thở như gần đứt hơi bước vào trong.

"Tớ nên chuyện những thứ này tới Neville Longbotton và Harry P-Potter," cô bé ngập ngừng, khi đôi mắt cô bắt gặp ánh mắt Harry và cô bé đỏ bừng mặt. Cô bé đang cầm hai

https://thuviensach.vn

cuộn giấy da được cột với ruy băng màu tím. Một cách khó hiểu, Harry và Neville cầm hai cuộn giấy gia của từng người trong khi cô bé hấp tấp vọt ra ngoài khoang.

"Cái gì thê ?" Ron tò mò vì Harry chưa mở nó ra.

"Một cái thiệp mời," Harry nói.

Harry,

Mình rất vui nếu cậu có thể tham gia với mình trong bữa ăn trưa ở toa C.

Thân ái....

"Nhưng điều gì hắn muốn ở mình ?" Neville bối rối hỏi, vì cậu đã dự đoán đây là một buổi cấm túc.

"Không biết." Harry nói, vì cậu chưa hoàn toàn chắc chắn, và vì cậu không có bằng chứng nào cho thấy giả thuyết của cậu đúng. "Nghe này," cậu nói, và với một ý tưởng nảy sinh, "hãy dùng áo choàng Tàng Hình, và chúng ta có thể có một cái nhìn rõ ràng về Malfoy trên đường đi, xem xem hắn ta đứng sau cái gì."

Tuy nhiên, ý kiến này chả cho cái gì cả. Những hành lang đã được nhét chặt bởi nhiều người đang chờ xe chở bữa trưa, hoàn toàn không thể đi cùng với nhau khi đang mặc áo. Harry nhét nó một cách tiếc nuối vào cặp, ngẫm nghĩ vè việc thật tuyệt khi mặc nó để tránh bị nhìn chằm chằm, điều mà có vẻ như càng ngày càng tăng lên rõ rệt ngay cả khi cậu xuống tàu. Thường xuyên, những học sinh chen lấn khỏi khoang của chúng để nhìn cậu rõ hơn. Người ngoại lệ là Cho Chang, cô bé phóng vọt vào trong khoang tàu khi thấy Harry đến. Khi Harry đi qua cánh cửa, cậu thấy cô bé đang say sưa tranh luận với cô bạn Marietta, người mang trên mặt một lớp trang điểm dày mà không hoàn toàn che mờ những thông tin quái dị của những nụt nhọt vẫn nằm chình ình trên mặt cô bé. Harry cười nhẹ nhàng và đi qua.

Khi họ tới toa C, họ thấy ngay họ không phải là khách mời duy nhất của Sừng Sên (Slughorn), mặc dầu phải xét đoán bởi sự đón khách nồng nhiệt của Slughorn, Harry hầu như đã được biết trước.

"Harry, cậu bé của ta!" Slughorn kêu lên, nhảy vào cậu khiến cho cái bụng lông của ông có vẻ làm đầy những khoảng còn lại của khoang tàu. Cái đầu hói và chòm râu bạc lấp lánh như thể đặt những cái nút bấm vàng trên áo của ông dưới ánh mặt trời. "Rất vui khi gặp cháu, rất vui! Và cháu chắc hẳn là ngài Longbotton!"

Neville gật đầu, trông có vẻ sợ hãi. Theo sự chỉ dẫn của Sluhorn, họ ngồi xuống đối diện với nhau trong chỉ hai chỗ trống gần cửa nhất. Harry lướt mắt nhìn quanh các hành khách. Cậu nhận ra một học sinh Slytherin, đó là một cậu bé da đen cao với má cao và dài, đôi mắt xiên xiên, và còn có hai cậu bé mười bảy tuổi mà Harry không biết, và, ở trong góc bên cạnh Slughorn là Ginny, cô bé trông như thể không chắc cô đến đây bằng cách nào.

"Bây giờ, các cháu biết mọi người rồi chứ ?" Slughorn hỏi Harry và Neville. "Dĩ nhiên là Balíe Zabini ở cũng khóa với các cháu –"

Zabini không tỏ dấu hiệu nào của sự chào đón hay thể hiện, cả Harry và Neville cũng thế. Học sinh nhà Gryffindor và Slytherin vốn không hề ưa gì nhau.

https://thuviensach.vn

“Đây là Cormac McLaggen, có lẽ bọn cháu vừa gặp nhau - ? Không phải à ?”

McLaggen là một cậu bé với mái tóc khỏe khoắn đưa tay lên chào, và Harry cùng Neville gật đầu lại với cậu ta.

“—Và đây là Marcus Belby, ta không rõ nếu – ?”

Belby là một cậu bé gầy và có vẻ ngượng ngùng, cười có vẻ gượng ép với Harry.

“— và quý cô trẻ tuổi quyến rũ này nói với ta cô bé biết hai con!” Slughorn kết thúc.

Ginny nhăn nhó nhìn Harry và Neville từ sau lưng Slughorn.

“Và bây giờ, đây là điều tuyệt nhất,” Slughorn hào hứng nói. “Là một cơ hội cho các con biết nhau thêm một chút nữa. Đây, đây là khăn ăn. Ta đã đóng gói bữa ăn trưa của ta; cái xe đẩy, theo ta con nhớ, thì món ăn của nó có nhiều cảm thảo, và cái bụng của người đàn ông già tội nghiệp này không chịu nổi những thứ như vậy.... Gà quay nhé, Belby ?

Belby gật đầu đồng ý cái thứ trông như nửa con gà quay.

“Ở đây, ta vừa nói cho cậu Marcus rằng ta có vinh hạnh được dạy ông chú Damcoles của cậu,” Slughorn nói với Harry và Neville, trong khi hai người đang chuyền cho nhau giỏ bánh mì cuốn. “Phù thủy xuất sắc, rất xuất sắc, và Huy Chương Merlin của ông hoàn toàn xứng đáng. Cháu hay gặp chú của cháu chứ Marcus ?

Không may, Belby vừa tống vào mồm một miếng gà quay to, và cậu lại vội vàng nhét cái đống đó xuống dạ dày quá nhanh khiến cho cậu bị nghẹn, mặt cậu chuyển sang màu tía, và bắt đầu khục khặc.

“Anapeo,” Slughorn nói một cách nhẹ nhà, chỉ đũa phép vào Belby, và có vẻ như cái cổ họng của cậu bé được thông ngay lập tức.

“Không... không nhiều lắm, không nhiều ạ,” Belby thở gấp, mắt nhìn thẳng.

“À vâng, dĩ nhiên, ta dám nói rằng ổng rất bận,” Slughorn nói, dò hỏi nhìn vào Belby. “Ta nghi ngờ việc ông ta phát minh ra độc dược Bả Sói (Wolfsbane) mà không cần một sự cố gắng thích đáng đấy!”

“Ta cho rằng...” Belby nói, trông cậu có vẻ e ngại khi lấy tiếp miếng gà quay khác cho đến khi cậu chắc Slughorn đã nói xong. “Ờ... ổng và bố cháu không thực sự hòa hợp cho lắm, bác thấy đấy, cháu không thực sự biết nhiều về...”

Giọng của cậu hạ xuống và ngừng lại khi Slughorn trao cho cậu một nụ cười lạnh lùng và quay sang phía McLaggen.

“Và cháu, Cormac,” Slughorn nói, “Ta được biết cháu gặp chú Tiberius của cháu rất nhiều, vì ổng có một bức tranh lộng lẫy chụp hai chú cháu trong chuyến đi săn đuôi gãy [nogtails], ta nghĩ thế, phải không ?”

“Ồ vâng, điều đó thật thú vị, thực sự như thế,” McLaggen nói. “Cháu đã đi cùng với cả Bertie Higgs và Rufus Scrimgeour – dĩ nhiên là trước khi ổng trở thành bộ trưởng –“

https://thuviensach.vn

“A, cháu cũng biết về Bertie và Rufus sao ?” Slughorn cười nói, và đưa ra một khay nhỏ với lê, và bằng cách nào đó, Belby đã bị bỏ quên. “Bây giờ nói cho ta biết...”

Đó là tất cả những gì mà Harry nghi ngờ. Những người ở đây có vẻ được mời đến vì họ có một mối liên nệ nào đó vớ một ai đó nổi tiếng hoặc có quyền lực – mọi người ngoại trừ Ginny. Zabini, kẻ được hỏi sau McLaggen, là một đưa có mẹ là một phù thủy xinh đẹp (và từ những gì Harry biết, bả đã cưới tới bảy lần, và các ông chồng của bà chết một cách bí ẩn và bỏ lại cho bà cả núi vàng). Và tiếp đó là Neville. Mười phút đó thật sự rất không thoải mái, về cha mẹ của Neville, những Thần Sáng nổi tiếng, đã bị tra tấn đến điên loạn bởi Bellatrx Lestrange, và một cặp Tử Thần Thực Tử khác. Và sau cuộc phỏng vấn với Neville, Harry có ấn tượng rằng Slughorn đã dè dặt hơn sự nhận xét với Neville, nhưng là để xem cậu bé có tài năng gì của cha mẹ hay không.

“Và bây giờ,” Slughorn nói, quay người sang với phong cách của một người dẫn chương trình nổi tiếng. “Harry Potter! Nên bắt đầu ở đâu đây ? Ta thấy ta chỉ vừa biết qua phần bề mặt khi chúng ta gặp nhau trong mùa hè qua!” Ổng nhìn Harry một lát như thể cậu là một mảnh lớn và ngon đặc biệt của con gà quay, rồi nói, “’Kẻ Được Chọn,’ họ đang gọi cháu như thế đấy!”

Harry không nói gì cả. Cả Belby, McLaggen và Zabini đang nhìn chằm chằm vào cậu.

“Dĩ nhiên,” Slughorn nói, nhìn Harry gần hơn, “có những tin đồn trong nhiều năm... Ta nhớ khi – vâng – sau cái đêm kinh hoàng đó – Lily – James – và cháu đã sống sót – và thế giới biết rằng cháu có những sức mạnh ngoài sức tưởng tượng –“

Zabini ho một tiếng nhẹ tỏ ý nghi ngờ cái giả thuyết này. Một giọng nói bực dọc phát ra từ Slughorn.

“Vâng, Zabini, bởi vì cháu quá tài năng... trong việc đóng điệu bộ...”

“Ồ cháu yêu!” Slughorn cười thoải mái, nhìn vào Ginny, cô bé đang nhìn trừng trừng vào Zabini đang ngồi cạnh Slughorn.

“Cháu phải cẩn thận hơn đấy, Blaise! Ta đã trông thấy cô gái nhỏ này thực hiện Ma Thuật Dơi-Ba Bị một cách tuyệt vời nhất khi ta đi qua khoang của cô! Ta sẽ không đia qua cô bé đâu!”

Vẻ mặt Zabini trông có vẻ khinh khỉnh.

“Nhưng dù sao,” Slughorn nói, quay về phía Harry. “Những tin đồn trong suốt mùa hè này. Dĩ nhiên, một người không biết cái gì để tin, tờ Tiên Tri đã nổi tiếng với việc in ra những điều sai sót, tạo sai lầm -- nhưng ở đây có một sự nghi ngờ nhỏ, cho phép hàng đống nhân chứng, trong cái buổi lộn xộn ở bộ Pháp Thuật và các cháu ở đó ở trong hào quang!”

Harry không thấy cách nào thoát ra chuyện này, gật đầu nhưng vẫn không nói gì cả. Slughorn lại tươi cười với cậu.

“Quá khiêm tốn, quá khiêm tốn, ta không nghi ngờ tại sao cụ Dumbledore lại rất thích – cháu cũng ở đó, phải không ? Nhưng toàn bộ câu chuyện – quá giật gân, dĩ nhiên, một người không biết rõ cái gì để tin – lời tiên tri đó, ví dụ --“

https://thuviensach.vn

“Chúng cháu chưa bao giờ nghe lời tiên tri,” Neville nói, mặt đỏ bừng lên.

“Đúng vậy,” Ginny nói điềm tĩnh. “Neville và cháu cũng đều ở đó, và tất cả cái ý kiến “Kẻ Được Chọn” ngớ ngẩn chỉ là câu chuyện của tờ Tiên Tri tạo nên như thường lệ.”

“Cả hai cháu đã ở đó à, phải không ?” Slughorn nói với sự hứng thú cao độ, nhìn vào Ginny rồi Neville, nhưng cả hai đều ngồi có vẻ kín đáo trước nụ cười động viên của ông.

“Vâng.... ừm... điều đó là sự thực rằng tờ Tiên Tri thường thổi phồng mọi thứ, dĩ nhiên...” Slughorn nói, giọng có chút thất vọng. “Ta nhớ Gwenog yêu quý nói rằng (Dĩ nhiên là Gwenog Jones, Đội trưởng của lũ Nhân Sư) –“

Ông ta lòng vòng trong một chuỗi hồi tưởng kéo dài, nhưng Harry có một cảm giác không rõ ràng lắm là Slughorn chưa nói xong với cậu, và rằng ông không bị thuyết phục bởi Neville và Ginny.

Buổi chiều được dành để nói nhiều thêm về những phù thủy nổi tiếng mà Slughorn đã dạy dỗ, tất cả bọn họ đều vui mừng để tham gia cái mà ông gọi là “Câu lạc bộ Slug” tại Hogwarts. Harry không thể chịu thêm nữa, nhưng cậu cũng không biết làm thế nào để ra về lịch sự. Cuối cùng, con tàu trườn khỏi đám sương mù dày đặc ra ngoài ánh mặt trời hoàng hôn đỏ rực, và Slughorn nhìn quanh, nhìn vào cảnh vật mờ ảo.

“Ôi trời, trời đang tối hả! Ta không chú ý rằng họ đã bật đèn sáng! Các cháu có thể đi và thay áo choàng, tất cả các cháu. McLaggen, cháu phải mua ngay cái cuốn sách về con đuôi gãy [nogtails]. Harry, Blaise – khi nào các cháu cũng có thể qua. Các cháu cũng vậy,” ông dừng lại ở Ginny. “Ồ, các cháu đi ngay đi, đi ngay đi!”

Khi ông đẩy Harry vào cái hành lang tối om, Zabibi nhìn Harry một cách khó chịu khi cậu có vẻ hứng thú. Cậu, Ginny và Neville theo Zabini quay lại dọc theo con tàu.

“Tớ hạnh phúc vì nó đã kết thúc,” Neville thì thầm. “Một người đàn ông kỳ lạ, phải không ?” “Ừa, đúng như vậy,” Harry nói, mắt nhìn vào Zabini. Làm thế nào mà em lại vào đó thế, Ginny ?”

“Ổng thấy em nguyền rủa Zacharias Smith,” Ginny nói. “Anh còn nhớ cái tên ngốc từ Hufflepuff mà ở trong D.A chứ ? Hắn cứ lẽo đẽo theo và hỏi em chuyện gì đã xảy ra tại bộ Pháp Thuật và cuối cùng, hắn làm em hết chịu nổi và em nguyền rủa hắn – khi đó Slughorn đi vào và em nghĩ em chuẩn bị có một buổi cấm túc, nhưng ông chỉ nghĩ em thực hiện bùa chú này rất tốt và mời em đi ăn trưa! Hơi điên rồ, nhỉ ?”

“Lý do đó tốt hơn là việc mời ai đó bởi vì sự nổi tiếng của mẹ họ,” Harry nói, cau có nhìn Zabini, “hay bởi chú của họ --“

Nhưng cậu chợt ngừng lại. Một ý nghĩ chợt hiện ra trong đầu cậu, thiếu thận trọng nhưng là ý kiến tuyệt vời... Trong thời gian một phút, Zabini đã chuẩn bị quay vào phòng của bọn Slytherin năm sáu, và Malfoy sẽ ngồi đó, nghĩ rằng hắn không bị ai nghe cả ngoại trừ lũ Slytherins... Nếu Harry chỉ cần vào được, không bị nhìn thấy, phía sau hắn, cậu sẽ nghe được hay thấy được gì ? Đúng như vậy, chuyến đi còn một quãng nữa – Ga Hogsmeade chỉ còn khoảng nửa tiếng là tới, dựa vào những ánh sáng chập chờn ngoài cửa sổ -- Nhưng không ai

https://thuviensach.vn

khác có vẻ chuẩn bị để đón nhận sự nghi ngờ này của Harry một cách nghiêm túc, và cậu không thể chứng tỏ cho họ được.

"Tớ sẽ gặp các cậu sau," Harry nói gấp, kéo áo choàng Tàng Hình và trùm lên người.

"Nhưng cậu định – ?" Neville hỏi.

"Để sau!" Harry thì thầm, đuổi theo Zabini nhanh nhất có thể, mặc dầu tiếng ầm ầm của đoàn tàu làm cho sự cẩn thận này có vẻ vô nghĩa.

Các hành lang gần như trống trơn bây giờ. Hầu hết mọi người đã quay về toa của mình để đổi quần áo đồng phục, áo choàng và thu dọn các thức. Mặc dù Harry đủ gần để theo kịp Zabini mà không chạm vào hắn, Harry không nhanh kịp để nhảy vào trong toa tàu khi Zabini mở cánh cửa. Zabini đã kéo nó đóng lại khi Harry vội vàng chèn chân vào để không cho nó đóng.

"Chuyện gì với cái thứ này vậy ?" Zabini nói giận giữ và luống cuống kéo cánh cửa lại vào chân của Harry.

Harry nắm lấy cảnh cửa và đẩy nó mở ra, một cách khỏ nhọc; còn Zabini vẫn nắm chặt tay cầm, ngã vào áo của Gregory Goyle, làm cho náo động hẳn lên. Harry vọt vào trong toa, nhảy vào chỗ trống tạm thời của Zabini và trèo lên khe hành lý. May mắn thay là Goyle và Zabini đang gầm gừ lẫn nhau, nhìn nhau chằm chằm, còn Harry thì khá chắc rằng bàn chân của cậu đã lộ ra khi cái áo của cậu thòng xuống quanh họ, và trong khoảnh khắc đó cậu nghĩ cậu đã thấy đôi mắt của Malfoy đã nhìn thấy điều đó. Nhưng sau đó Goygle đóng sầm cánh cửa lại và đẩy Zabini ra khỏi người; Zabini đổ sập xuống ghế ngồi với vẻ mất bĩnh tĩnh, Vincent Crabbe tiếp tục cuốn truyện của nó, và Malfoy cười khẩy, nằm dài giữa hai đứa với đầu kê trên áo của Pansy Parkinsons. Harry nằm cuộn lại khó chịu dưới cái áo choàng để chắc chắn rằng từng đoạn người cậu vẫn được ẩn giấu, và nhìn Pansy vuốt mái tóc vàng óc xuống trán Malfoy, cười khúc khích khi làm vậy, như thể ai cũng phải yêu cổ khi ngồi cạnh cổ. Cái đèn lồng nhún nhảy trên trần khoang tỏa ra ánh sáng khắp trong khoang: Harry còn có thể đọc từng từ trong cuốn sách truyện của Crabbe ngay dưới cậu.

"Vậy, Zabini," Malfoy nói, "lão Slughorn muốn gì ?"

"Chỉ cố tạo nên những người kết nối tốt," Zabini vừa nói vừa gầm gừ với Goygle. "Và lão đang cố tìm thật nhiều.

Thông tin này có vẻ không làm Malfoy thỏa mãn. "Những ai khác lão ta đã mời ?" nó hỏi tiếp.

"McLaggen từ Gryffindor," Zabini nói.

"Ồ vâng, chú của nó lớn lắm trong bộ pháp thuật," Malfoy nói.

"— ai đó khác gọi là Belby, từ Ravenclaw –"

"Không phải hắn, hắn là một tên ngu!" Pansy nói.

"— và Longbotton, Potter và con bé nhà Weasley đó," Zabini kết thúc.

Malfoy đứng dậy bất ngờ, đập vào bàn tay của Pansy.

https://thuviensach.vn

“Lão ta mời thằng Longbotton sao ?.”

“Vâng, đúng vậy, vì Longbottom đã ở đó,” Zabini nói chán nản.

“Lão Slughorn khoái thằng Longbottom ở điểm gì nhỉ ?”

Zabini nhún vai.

“Thằng Potter, Potter vĩ đại, hiển nhiên hắn ta muốn ngắm nhìn “Kẻ Được Chọn,” Malfoy gầm gừ, “nhưng còn con bé nhà Weasley! Con bé ấy có gì đặc biệt cơ chứ ?”

“Rất nhiều thằng con trai thích nó,” Pansy nói, nhìn Malfoy đang đứng trong góc để xem phản ứng của nó. “Ngay cả mày cũng nghĩ con bé đó trông được lắm, phải không, Blaise, và tất cả chúng ta đều biết mày khó khăn thế nào để chấp nhận điều này!”

“Tao sẽ không chạm vào cái dòng máu bẩn thỉu dơ dáy của nó cho dù nó trông thế nào đi nữa,” Zabini lạnh lùng nói, và Pansy trông có vẻ hài lòng. Malfoy nằm xuống cái áo của cô và cho phép cô ta tiếp tục đùa giỡn với mãi tóc của cậu.

“Ừm, tao thấy tiếc cho cái lão Slughorn. Có thể lão ta đang trở nên già cỗi. Xấu hổ thay, bố tao luôn nói lão là một phù thủy giỏi trong những ngày trước. Bố tao thường thần tượng lão. Slughorn có lẽ chưa nghe tin tao đang trên con tàu, hoặc –“

“Tao không trông chờ cái thiệp mời,” Zabini nói. “Lão hỏi tao về cha Notts khi tao tới. Bọn họ dĩ nhiên đã từng là bạn cũ, nhưng khi lão nghe ổng đã bị tóm bởi Bộ Pháp Thuật lão trông không hạnh phúc lắm, và Nott không có thiệp mời, phải không ? Tao không nghĩ Slughorn khoái những Tử Thần Thực Tử.”

Malfoy trông có vẻ tức giận, nhưng vẫn bật ra một nụ cười khác thường.

“Ừm, ai quan tâm lão hứng thú cái gì ? Lão ta là cái gì, khi mày xuống với lão ấy ? Chỉ là một giáo viên ngu ngốc.” Malfoy ngoác miệng khoe khoang. “Ý tao là, tao thậm chí còn không ở Hogwarts năm tới, điều đó có phải là vấn đề không khi một lão già béo thích tao hay không ?”

“Cậu có ý gì, cậu có thể không ở Hogwarts năm tới hả ?” Pansy nói căm phẫn, và ngừng nghịch tóc Malfoy.

“Hà, cậu sẽ không bao g iờ biết,” Malfoy nói với nụ cười của ma quỷ. “Tớ có thể phải – ơ – chuyển đến những thứ to hơn và tốt hơn.”

Nấp mình trong khe hành lý dưới tấm áo tàng hình, tim Harry bắt đầu nhảy múa. Ron và Hermione sẽ nói gì về điều này ? Crabbe và Goyle đang trơ mắt nhìn Malfoy; hiển nhiên bọn chúng không có ý niệm của kế hoạch nào để chuyển tới những thứ to hơn và tốt hơn. Ngay cả Zabini cũng cho phép nhìn tò mò thay cho cái nhìn kiêu căng thường lệ. Pansy vẫn tiếp tục nghịch tóc của Malfoy, trông cô có vẻ rất ngạc nhiên.

“Có phải ý cậu là –“

Malfoy nhún vai.

https://thuviensach.vn

“Mẹ muốn tơ hoàn tất việc học tập của tớ, nhưng theo cá nhân, tớ nghĩ nó chả quan trọng trong những ngày này. Ý tớ là, nghĩ xem... khi Chúa Tể Hắc Ám nắm quyền tất cả, liệu ông có quan tâm ai đó đạt được bao nhiêu OWL hay N.E.W.T.S không ? Dĩ nhiên là không... Tất cả chỉ là những sự phục vụ dành cho ông ấy, mức độ hy sinh mà ông ấy được thấy.

“Và mày nghĩ mày sẽ làm được điều gì đó cho ổng ?” Zabini hỏi một cách chế nhạo. “Mười sáu tuổi và chưa thực sự đủ tư cách ?”

“Tau vừa nói, phải không ? Có thể ông không quan tâm nếu to đủ tư cách hay không. Có thể công việc ông muốt tao làm không phải là những gì mà mày cần phải đủ tư cách cho điều đó,” Malfoy nói chậm rãi.

Crabbe và Goyle ngồi ngơ ngác với cái miệng há hốc như cái máng xối. Pansy nhìn chằm chằm xuống Malfoy như thể cô ta chưa bao giờ thấy cái gì gây cảm giác kinh hoàng thế.

“Tao thấy Hogwarts rồi,” Malfoy nói, và nhận thấy rõ hiệu ứng mà nó đã gây nên khi hăn chỉ ra cánh cửa sổ đen ngòm. “Chúng ta nên mặc áo choàng đi là vừa.”

Harry quá chăm chú nhìn vào Malfoy nên đã không để ý Goygle vươn tới cái vali của nó, và kéo cái Vali xuống, nó va vào Harry khá nặng vào đầu. Cậu vô tình thốt lên một tiếng đau đớn, và Malfoy nhìn lên khe để hành lý, vẻ lo lắng.

Harry không sợ Malfoy, nhưng cậu không thích cái ý nghĩ bị phát hiện dưới tấm áo Choàng Tàng Hình bởi một nhòm Slytherin không thân thiện. Nước mắt vẫn chảy và đầu vẫn đau mòng mòng, cậu rút đũa ra, cố gắng không làm tấm áo lộn xộn, và chờ, nín thở. Theo cảm nhận của cậu, Malfoy có vẻ quyết định rằng nó đã hình dung ra âm thanh đó, nó kéo tấm áo choàng ra như những người khác, khóa cái rương lại, và khi con tàu chầm chậm lại, nó bó chặt cái áo choàng quanh cổ.

Harry có thể thấy các hành lang lại đầy người và hy vọng rằng Hermione và Ron sẽ mang đồ đạc của cậu xuống sân ga; cậu đã bị kẹt cho đến khi toa tàu khá rỗng. Cuối cùng, với một cái tròng trành cuối, con tàu dừng lại hẳn. Goygle kéo cánh cửa ra và bỏ vào đám đông năm thứ hai, đẩy chúng sang một bên, Crabbe và Zabini theo sau.

“Bọn mày đi trước đi,” Malfoy nói với Pansy, người đang dang tay đợi nó với hy vọng nó sẽ năm tay cổ. “Tao chỉ muốn kiểm tra vài thứ.”

Pansy bỏ đi. Bây giờ chỉ có Harry và Malfoy ở trong toa tàu. Mọi người đang rời dần đi trong nhà ga tới. Malfoy đi đến toa tàu và kéo khóa lại để cho người ngoài hành lang không thể vào. Và nó kéo cái rương ra và mở nó ra lần nữa.

Harry ló xuống dưới bờ của khe hành lý, tim đập ngày càng nhanh hơn.Cái gì mà Malfoy muốn giấu Pansy ? Có phải hắn đang định xem vật gì đó bị gãy và rất quan trọng cần được hàn gắn lại ?

“Petrificus Totalus!” [đông cứng toàn bộ]

Không cần báo trước, Malfoy chỉ đũa phép vào Harry, và cậu cứng đờ ngay ra đó. Và từ từ, cậu lăn khỏi rãnh hành lý và rơi xuống rất đau đớn, làm sàn nhà kêu côm cốp, và dưới chân Malfoy, tấm áo Tàng Hình bị lật ra dưới chân, toàn bộ cơ thể cậu bị lộ ra với đôi chân vẫn

https://thuviensach.vn

đang quỳ trong thư thế trước. Cậu không thể cử động thậm chí một cái cơ nào, cậu chỉ có thể nhìn chằm chằm vào Mafloy đang đứng cười rạng rỡ.

"Tao đã nghĩ thế," nó nói hân hoan, "Tao nghe thấy rương của Goyle va vào mày. Và tao nghĩ tao thấy cái ánh sáng trắng qua không khí sau khi Zabini quay lại...."

Ánh mắt của nó ngừng lại trên đôi giày của Harry.

"Mày không nghe được bất cứ thứ gì tao quan tâm, Potter à. Nhưng khi tạo có mày ở đây.."

Và nó đánh mạnh vào mặt Harry. Harry thấy mũi mình bị gãy ra, máu bắn ra khắp nơi.

"Đó là cho cha của tao. Bây giờ, hãy xem..."

Malfoy kéo tấm áo choàng khỏi thân thể bất động và trùm nó lên qua người cậu.

"Tao không đoán họ sẽ thấy mày cho đến khi con tàu quay trở lại Luânđôn," hăn nói chậm rãi. "Xem xung quanh mày đi, Potter."

Và dẫm lên những ngón tay của Harry, Malfoy rời khoang tàu.

Note: Sm dịch bản này có khá nhiều lỗi, bạn nào có thời gian mong sửa lại.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG VIII: THẦY SNAPE ĐẮC THẮNG

Harry nằm ngay đơ bên dưới chiếc áo Tàng hình mà nghe máu nóng chảy từ mũi xuống đầy mặt, lắng nghe tiếng nói và tiếng bước chân ngoài hành lang bên ngoài. Nó nghĩ ngay rằng chắc sẽ có một ai đó đến kiểm tra các buồng tàu trước khi tàu lăn bánh trở lại. Nhưng ngay lập tức nó chán nản nghĩ rằng cho dù có ai nhìn vào căn buồng thì cũng không thể nghe thấy nó được. May lắm là có ai đó khác sẽ bước vào toa tàu và giẫm lên người nó.

Harry chưa bao giờ thấy căm ghét Malfoy đến thế, khi mà nó nằm đấy, giống như một con rùa ngớ ngẩn bị lật lưng, máu me chảy đầy miệng. Quả là một tình huống ngu xuẩn… còn những bước chân cuối cùng thì dần xa, mọi người lê bước dọc sân ga tối ngoài kia; nó có thể nghe thấy tiếng kéo rương đồ xềnh xệch cùng những tiếng nói chuyện bi bô ồn ào.

Ron và Hermione ắt hẳn sẽ cho là nó đã rời tàu mà không đợi tụi nó. Một khi mà tụi nó đã đến Hogwarts và yên vị trong Sảnh lớn, chạy tới chạy lui quanh dãy bàn của nhà Gryffindor mà không tìm ra nó thì chắc mẫm rằng Harry đã ở nửa đường trên tàu về Luân Đôn rồi.

Nó cố gây ra một tiếng động, dù chỉ là một tiếng gừ gừ nhưng không thể. Rồi nó chợt nhớ rằng có một số phù thủy, như thầy Dumbledore có làm phép thuật mà không cần đọc to thần chú, nên nó cố lẩm nhẩm trong đầu câu thần chú "Gọi Đũa Thần" triệu tập cây gậy phép mà nó đã làm rớt, nhưng cũng chẳng có gì xảy ra cả.

Hình như nó nghe thấy tiếng cây xào xạc quanh hồ cùng tiếng cú kêu, nhưng tuyệt không có ai tìm kiếm gì cả hoặc thậm chí (nó hơi xỉ vả bản thân vì niềm hy vọng này) những giọng nói hoảng hốt vì không thấy Harry đâu. Một cảm giác vô vọng bao trùm lấy nó khi nó tưởng tượng ra những cỗ xe do mấy con vong mã kéo về trường cùng những tiếng cười ngặt nghẽo từ cỗ xe của Malfoy, nơi nó thuật lại đòn tấn công của nó cho bọn Crabbe, Goyle, Zabini và Pansy Parkinson.

Chiếc xe lửa lắc lư làm Harry lăn nghiêng qua một bên. Giờ thì nó nhìn chằm chằm vào đống bụi bặm dưới ghế tàu thay vì nhìn lên trần như lúc nãy. Sàn tàu bắt đầu rung lên khi máy nổ. Chiếc Tàu Hỏa tốc đang lăn bánh mà không ai hay biết nó vẫn còn trên đó…

Rồi nó cảm thấy chiếc áo tàng hình vụt bay lên và giọng của ai đó, "Ái chà, Harry"

Một tia sáng màu đỏ loé lên và cơ thể Harry hết cứng đờ; nó đã có thể ngồi lên thoải mái hơn, hấp tấp lấy tay quẹt máu trên mặt rồi ngẩng đầu lên mà nhìn thấy cô Tonks, lúc này đang giữ tấm áo tàng hình vừa mới kéo lên.

"Mình nên rời khỏi đây, nhanh lên", cô ta bảo, khi bên ngoài cửa sổ hơi nước bốc mù mịt và tàu bắt đầu rời sân ga. "Mau, mình nhảy tàu."

Harry vội vàng theo cô ra hành lang. Cô ta kéo cửa toa tàu và nhảy xuống sân ga như đang trượt bên dưới khi con tàu tăng tốc. Nó nhảy theo, hơi loạng choạng khi tiếp đất rồi đứng thẳng dậy vừa kịp thấy toa đầu máy màu đỏ vụt qua khúc quanh ra khỏi tầm nhìn.

Gió đêm lạnh buốt thổi qua cái mũi đau nhói của Harry. Cô Tonks đang nhìn nó; Harry cảm thấy giận dữ và bối rối khi bị phát hiện ra trong một tình trạng ngớ ngẩn thế này. Cô ta lẳng lặng đưa trả nó chiếc áo tàng hình.

https://thuviensach.vn

“Ai làm vậy ?’

“Draco Malfoy” giọng Harry cay đắng, “Cảm ơn cô đã…ơ…”

“Không có chi,” cô Tonks đáp mà không cười. Qua màn đêm, Harry thấy cô ấy cũng vẫn còn bộ tóc xám xịt và vẻ ngoài khổ sở như lúc nó gặp cô lần đầu tại Hang Sóc. “Ta có thể chữa lành mũi cho con nếu chịu đứng yên.”

Harry không khoái ý tưởng này lắm, nó đã định đến gặp Bà Pomfrey, y tá của trường, người mà nó thấy tin tưởng vào những bùa chú chữa thương hơn, nhưng nói ra nghe hơi thô lỗ, nên nó vẫn đứng không nhúc nhích và nhắm mắt lại.

“Espikey” Tonks hô.

Harry thấy mũi nó nóng bừng rồi đột nhiên lại lạnh ngắt. Harry giơ tay lên sờ nhè nhẹ. Có vẻ như lành lại rồi.

“Cảm ơn cô nhiều!”

“Con nên khoác áo tàng hình lên rồi chúng ta đi bộ về trường”, cô Tonks nói, vẫn không hé môi cười. Lúc Harry khoác áo lên người nó thì cô Tonks vẫy từ đũa phép ra một sinh vật bốn chân khổng lồ màu trắng bạc phi thẳng vào bóng tối.

“Một Thần Hộ Mệnh á ?” Harry hỏi, nó đã từng thấy cụ Dumbledore gửi tin nhắn kiểu như vậy.

“Vâng, ta gửi tin đã tìm thấy con để mọi người đừng lo. Thôi đi, mình không nên dây dưa ở đây.”

Hai người đi vào con đường mòn dẫn về trường. “Sao cô lại tìm thấy con ?”

“Ta để ý không thấy con rời tàu và ta biết con có cái áo tàng hình. Ta nghĩ con muốn trốn trong đó. Khi thấy chắn song cửa sổ buồng tàu sập xuống, ta nghĩ mình nên đến xem qua.”

“Nhưng mà cô có việc gì ở đây thế ?”

“Hiện nay ta được bố trí ở Hogsmeade để tăng cường bảo vệ,” cô Tonks đáp.

“Chỉ có mình cô ở đây hay là - ?”

“Không, có cả Proudfoot, Savage và Dawlish.”

“Dawlish á, vị Thần Sáng mà thầy Dumbledore tấn công năm ngoái ?”

“Đúng thế”

Hai người sóng bước trong đêm theo những vết xe còn mới trên con đường hoang vắng. Harry liếc nhìn cô Tonks qua làn áo tàng hình, năm ngoái cổ còn có vẻ tò mò (đôi lúc hơi tọc mạch), lúc nào cũng cười đùa dễ dàng mà giờ đây lại trông có vẻ già dặn, nghiêm trang và quả quyết hơn. Phải chăng là do tác động của chuyện xảy ra tại Bộ Pháp Thuật ? Nó khổ sở nhớ lại rằng ắt hẳn Hermione sẽ khuyên Harry nên nói đôi lời an ủi cô ta, rằng cái chết của chú Sirius không hề do lỗi tại cổ, nhưng nó thấy khó mở miệng quá. Còn lâu nó mới trách cứ cô Tonks về cái chết của chú Sirius; cô ấy cũng chẳng có lỗi gì so với những người khác (mà

https://thuviensach.vn

còn ít lỗi hơn chính nó), nhưng nó tránh đề cập đến chú Sirius nếu có thể. Thế là hai người họ lặng lẽ đi về trường, áo dài của cô Tonks sột soạt phía sau lưng.

Lúc nào cũng đến trường bằng xe kéo, Harry chưa bao giờ ước xem ga Hogsmeade cách trường bao xa. Cuối cùng nó thở phào nhẹ nhõm khi trông thấy những cây cột cao có tượng con lợn lòi có cánh ở hai bên cổng trường. Nó thấy vừa lạnh vừa đói và mong mau mau tạm biệt cái cô Tonks u sầu lạ lẫm này. Nhưng khi nó giơ tay đẩy cánh cổng thì thấy nó bị khóa chặt.

"Alohomora mở ra!" Harry ung dung đọc thần chú khi chĩa đũa phép vào ổ khóa nhưng nó vẫn in lìm.

"Thần chú đó không xài được ở đây," cô Tonks bảo, "cụ Dumbledore tự tay ếm bùa lên đó."

Harry nhìn quanh rồi nói "Con có thể tự trèo tường".

"Không, không được đâu," giọng cô Tonks dứt khoát, "tất cả đều có bùa ếm chống xâm nhập. Hè rồi người ta đã thắc chặt an ninh lên hàng trăm lần."

"Thế thôi," Harry bắt đầu cảm thấy bực bội trước vẻ dửng dưng của cô ấy, "vậy con chỉ còn cách ngủ ngoài này đợi trời sáng."

"Có ai ra đón con kìa. Nhìn xem!"

Xa xa dưới chân toà lâu đài thấp thoáng bóng đèn lồng. Harry cảm thấy phấn khởi đến nỗi nó thậm chí có thể chịu được những lời mắng nhiếc của thầy Filch cũng như việc ông ta huênh hoang về chuyện dùng hình phạt xoắn ngón tay cái để củng cố kỷ cương giờ giấc của trường. Mãi đến khi ánh đèn vàng vọt còn cách chừng ba bốn mét, và Harry cởi áo tàng hình ra để lộ diện thì nó mới chán ghét nhận ra cái mũi khoằm và mái tóc đen dài láng mượt của Severus Snape.

"Hà, hà hà," thầy Snape cười nhếch mép khi gõ đũa phép lên ổ khóa để sợi dây xích tuột ra và cánh cổng mở toang. "Xuất hiện thiệt là tử tế, trò Potter à, mặc dù rành rành rằng trò cho là việc khoác đồng phục của nhà trường làm xấu đi ngoại hình của trò."

"Con không thể thay áo được, con không có – " Harry phân trần nhưng thầy Snape ngắt lời nó.

"Không cần đợi đâu, Nymphadora à, ta hẳn trông coi sự - aha - an toàn của Potter được."

"Tôi nhắn tin cho Hagrid mà," cô Tonks cau có.

"Hagrid bị muộn tiệc đầu năm, như trò Potter đây, nên ta đi thay. Và tiện thể," thầy Snape vừa nói vừa nhường đường cho Harry đi qua cổng, "ta cũng muốn xem thần Hộ mệnh mới của cô."

Ông ta đóng sầm cửa trước mặt cô Tonks và dùng đũa phép khóa lại như trước.

"Ta nghĩ cái cũ thì tốt hơn cho cô," giọng ông ta ra thâm hiểm thấy rõ, "thần Hộ mệnh mới của cô trông yếu ớt."

https://thuviensach.vn

Khi thầy Snape vung vẩy lồng đèn đi vào, Harry thoáng thấy vẻ sốc và giận dữ trên gương mặt cô Tonks. Rồi cô đi khuất vào đêm.

"Con chào cô," Harry nói với theo khi bắt đầu bước sau thầy Snape. "Cảm ơn cô vì… mọi chuyện."

"Gặp sau nhé, Harry."

Thầy Snape im tiếng áng chừng cả phút đồng hồ. Harry thấy cơ thể nó dường như phát ra những làn sóng căm hận dữ dội đến nỗi thật là khó tin nếu như thầy Snape không cảm thấy sự thiêu đốt của chúng. Nó đã thấy ghét thầy Snape ngay từ lần gặp đầu tiên, nhưng bằng vào thái độ của thầy với chú Sirius, mãi mãi chẳng bao giờ Harry có thể tha thứ cho ông ta. Mặc cho thầy Dumbledore nói gì thì nói, Harry đã suy đi nghĩ lại suốt cả mùa hè, và đi đến kết luận rằng những lời nhận xét cay độc về việc chú Sirius vẫn trốn tránh an toàn trong khi những người còn lại trong Hội Phượng Hoàng ra đi chiến đấu chống lại Voldemort có thể là một nhân tố thôi thúc chú Sirius xông vào Bộ Pháp thuật cái đêm chú ấy bị giết chết. Harry bám vào ý nghĩ này, bởi vì nó có thể đổ tội lên đầu thầy Snape, một cách hoàn toàn xứng đáng, và cũng bởi Harry biết rằng nếu có ai đó không cảm thấy xót xa cho chú Sirius thì đó chính là người đàn ông đang đi bên cạnh nó lúc này.

"Ta trừ Nhà Gryffindor 50 điểm tội đi trễ" thầy Snape nói, "và xem nào, thêm 20 điểm nữa vì tội vẫn còn mặc trang phục dân Muggle. Trò biết không, trước giờ ta chưa từng thấy có Nhà nào sớm bị điểm âm vào đầu học kỳ như vậy: ta thậm chí còn chưa xong bữa tráng miệng. Potter à, trò lập kỷ lục rồi đấy."

Cơn giận giữ và căm hận sôi sục bên trong Harry như thể nóng đỏ nhưng nó thà nằm ngay đơ trên tàu về Luân Đôn còn hơn giải thích với thầy Snape lý do nó đến trễ.

"Ta đoán rằng trò muốn làm nhân vật chính, chứ gì ?" Snape nói tiếp "và vì không có chiếc xe hơi bay nào nên trò quyết định rằng xăm xăm đi vào Sảnh Chính giữa bữa tiệc ắt tạo nên hiệu quả sân khấu ra trò."

Harry vẫn giữ im lặng, dù nó thấy lồng ngực muốn nổ tung. Nó biết Snape tìm kiếm giờ phút này bấy lâu, trong vài phút ông ta có thể soi mói và hành hạ Harry mà không bị ai nghe thấy.

Cuối cùng cũng đến bậc thang vào toà lâu đài và những cánh cửa gỗ sồi vĩ đại mở ra một sảnh đường lớn rợp cờ phướn, tiếng cười nói râm ran và tiếng chạm ly tách như chào mừng hai người bước vào sảnh đường. Harry tự hỏi không biết có nên tròng áo tàng hình vào lại không, để mà đi về chỗ ghế ngồi của nó bên dãy nhà Gryffindor (không may là dãy bàn này lại xa nhất tính từ cửa ra vào) mà không ai để ý. Cứ như đi guốc trong bụng Harry, thầy Snape lên tiếng, "Không khoác áo tàng hình. Trò có thể đi vào để mọi người chiêm ngưỡng, theo ta thấy vậy là đúng ý trò rồi."

Harry quay gót và sải bước qua của: miễn sao thoát khỏi thầy Snape là được. Sảnh chính với bốn dãy bàn dài cùng với bàn giáo sư ở đầu sảnh, được trang hoàng như thường lệ bằng những ngọn nến làm những chiếc đĩa bên dưới phản chiếu lấp lánh. Tuy thế đối với Harry nó chỉ ánh lên một vệt sáng mờ khi nó sải bước nhanh đến nỗi vượt qua bàn Hufflepuff

https://thuviensach.vn

trước khi mọi người kịp nhìn, và lúc họ dợm đứng lên để nhìn cho rõ thì Harry đã nhác thấy Ron và Hermione, nó nhanh chóng đi dọc dãy bàn và nhảy vào ngồi giữa hai tụi nó.

"Bạn đã ở - ôi trời - mặt bạn bị sao vậy ?" Ron hỏi, mắt trợn trọn cùng với mấy người ngồi gần đó.

"Sao vậy, có sao đâu ?" Harry đáp, vớ lấy một chiếc thìa và liếc nhìn khuôn mặt biến dạng phản chiếu.

"Mặt bạn đầy máu kìa!" Harry la lên. "Đến đây xem-"

Con bé vung đũa phép và hô "Tergeo!" để hút hết mấy vệt máu khô.

"Cảm ơn," Harry lấy tay sờ lên khuôn mặt nhẵn nhụi. "Mũi mình trông thế nào ?"

"Bình thường," giọng Hermione lo lắng, "Chứ sao nữa ? Harry, có chuyện gì thế ? Tụi này sợ chết khiếp!"

"Mình kể mấy bạn nghe sau," Harry đáp cộc lốc. Nó thấy rõ rằng Ginny, Neville Dean và Seamus đang dỏng tai nghe; thậm chí Nick Suýt-Mất-Đầu, con ma nhà Gryffindor cũng đến lượn lờ bên trên để nghe lỏm.

"Nhưng mà – " Hermione lên tiếng.

"Lúc khác đi, Hermione," Harry nói giọng cáu gắt. Nó đã rất hy vọng rằng bọn bạn nó sẽ cho là nó đã dính vô một chuyện gì đó anh hùng lắm, như là chạm trán một hai Tử thần Thực tử hoặc một tên Giám ngục. Lẽ tất nhiên, Malfoy đã thổi phồng câu chuyện cho càng nhiều người càng tốt nhưng cũng còn cơ may rằng không đến được tai của quá nhiều đứa nhà Gryffindor. Nó với tay qua Ron để lấy mấy cái đùi gà và một nắm khoai chiên, nhưng chưa kịp lấy thì đồ ăn biến mất và được thay bằng mấy món bánh tráng miệng.

"Dù sao thì bạn cũng đã bỏ lỡ buổi lễ phân loại" Hermione nói trong lúc Ron vớ lấy miếng bánh gatô chocolate to đùng.

"Chiếc Nón nói gì hay ho à ?" Harry lấy một miếng bánh nhân mứt.

"Thực ra thì cũng như trước thôi,... khuyên chúng ta đoàn kết chống kẻ thù, bạn biết rồi đấy."

"Thầy Dumbledore có nhắc gì tới Voldemort không ?" "Chưa đâu, chẳng phải lúc nào thầy cũng dành bài diễn văn đặc sắc đến cuối tiệc sao ? Sắp tới giờ rồi."

"Thầy Snape bảo bác Hagrid đến muộn mà – "

"Bạn gặp ổng ? Gặp thế nào ?" Ron hỏi mà mồm miệng đầy bánh gatô.

"Thì tình cờ đụng đầu thôi," Harry đánh trống lảng.

"Bác Hagrid chỉ muộn một hai phút thôi," Hermione đáp, "Kìa, bác ấy vẫy tay với bạn kìa, Harry."

Harry nhìn lên bàn các giáo sư và nhoẻn miệng cười chào Hagrid, lúc này đang vẫy vẫy tay với nó. Hagrid chưa bao giờ trông hài hòa với vẻ đạo mạo của Giáo sư McGonagall, Chủ

https://thuviensach.vn

nhiệm Nhà Gryffindor, người mà đỉnh đầu chỉ cao tới giữa khuỷu tay và vai của bác Hagrid khi họ ngồi sát cạnh nhau, mà trông Giáo sư có vẻ không tán thành bữa tiệc đón tiếp ồn ào náo nhiệt này. Harry ngạc nhiên khi thấy giáo viên môn Tiên tri, Giáo sư Trelawney ngồi bên kia bác Hagrid; cô này hiếm khi rời văn phòng của cổ; mà Harry lại chưa bao giờ thấy cổ xuất hiện tại bữa tiệc đầu năm của trường. Cô ấy trông vẫn kỳ quặc như bấy lâu nay, trên người lấp lánh xâu chuỗi hạt cườm và áo dài luộm thuộm, mắt mở to hết cỡ qua lớp kính trên mắt. Lúc nào cũng cho rằng cô ta có vẻ gì đó giả mạo, Harry đã bị sốc khi phát hiện ra vào cuối học kỳ vừa rồi rằng chính cô ta là người đã nói ra lời tiên tri khiến cho Voldemort phải giết chết ba mẹ của Harry và chính tay tấn công Harry. Khám phá này khiến cho nó càng kém thích thú với cô ta và, ơn trời, năm học này nó sẽ không phải học môn Tiên tri. Cặp mắt sáng như đèn pha của cô ta xoay về phía nó; nó vội quay nhìn chỗ khác về phía dãy nhà Slytherin. Draco Malfoy ra điệu bộ một chiếc mũi vỡ nát làm phá ra một tràng cười và tiếng vỗ tay tán thưởng. Harry chúi mặt nhìn vào miếng bánh ngọt, trong bụng lại sôi sục. Nó dám cho đi bất cứ cái gì để một chọi một với thằng Malfoy…

“Thế Giáo sư Slughorn muốn gì ?” Hermione hỏi.

“Muốn biết những chuyện thật đã xảy ra ở Bộ Pháp thuật.” Harry đáp.

“Ông ấy và cả đám người ở đây,” Hermione khịt mũi. “Bọn nó cứ như hỏi cung bọn mình mình chuyện đó trên tàu, phải không Ron ?”

“Ừ đúng,” Ron nói, “tất cả đều muốn biết phải chăng bạn là Người-Được-Chọn-”

“Thậm chí mấy con ma cũng đã bàn tán nhiều về chủ đề này,” Nick Suýt-Mất-Đầu chen ngang, nghiêng chào Harry bằng cái đầu gần đứt lìa làm nó trông ghê rợn bên trên cái cổ áo. “Bọn nó xem ta như kiểu người phát ngôn cho Harry, ai cũng biết tình bạn thân thiết giữa chúng ta mà. Tuy nhiên ta đã khẳng định với cộng đồng ma rằng ta sẽ không đời nào quấy rầy Potter để moi thông tin. ‘Harry Potter biết rằng cậu ấy hoàn toàn có thể tin tưởng nơi ta,’ ta đã bảo bọn chúng thế. ‘Ta thà chết đi còn phụ bạc lòng tin của cậu ấy.’”

“Cũng không mấy ấn tượng lắm, nếu biết rằng ông chết ngắc từ lâu rồi,” Ron buông một câu.

“Một lần nữa, nói chuyện với cậu cứ như đàn gảy tai trâu,” Nick đáp trả vời giọng bị sỉ nhục và bay đi mất về đầu kia của dãy bàn nhà Gryffindor vừa lúc cụ Dumbledore đứng lên. Tiếng huyên náo xung quanh Harry hầu như im bặt.

“Lời chào nồng nhiệt nhất của ta,” cụ cười hết cỡ, hai tay vung rộng như thể muốn ôm hết cả phòng.

“Tay cụ ấy làm sao thế,” Hermione há hốc mồm.

Cô bé không phải là đứa duy nhất để ý thấy điều đó. Bàn tay phải của cụ Dumbledore đen thui và nhìn chết chóc giống cái đêm cụ đến đón Harry ở nhà Dursley. Tiếng rì rầm nổi lên khắp phòng, thầy Dumbledore hiểu chính xác ý mọi người, chỉ cười và kéo tay áo vàng tím che vết thương lại.

“Không có gì đáng lo,” thầy vui vẻ nói, “Bây giờ thì… các trò mới, chào mừng các con, các trò cũ, hoan nghênh đã trở lại! Một năm học đầy phép màu đang chờ đợi các con…”

https://thuviensach.vn

Harry thì thầm vào tai Hermione, “Tay thầy trông ý như lần trước mình gặp. Mình tưởng thầy chữa trị rồi chứ, … hoặc nhờ bà Pomfrey.”

“Trông cứ như da chết ấy,” Hermione nhăn mặt. “Nhưng có một số vết thương bạn không thể chữa hết… những lời nguyền cổ xưa… và những chất độc không có thuốc giải…”

“…còn thầy Filch giám thị thì yêu cầu mình ban bố lệnh cấm toàn bộ những món đồ mua ở Tiệm bán đồ chơi khăm của anh em nhà Weasley.”

“Các trò nào muốn tham gia Quidditch cho đội của Nhà mình thì đăng ký tên cho Giáo viên chủ nhiệm như thường lệ. Chúng ta cũng cần có bình luận viên mới, ai muốn cũng phải đăng ký. Chúng ta vui mừng đón tiếp một Giáo sư mới trong năm, Giáo sư Slughorn” - thầy Slughorn đứng dậy với cái đầu hói bóng láng dưới ánh nến, cái bụng phệ của ông in bóng lên bàn – “là một đồng nghiệp cũ của ta trước đây và đã đồng ý nhận dạy môn Độc dược.”

“Độc dược ?”

“Độc dược à ?”

Mấy từ này dội đi dội lại khắp phòng khi mọi người hỏi nhau liệu có nghe nhầm không.

“Môn độc dược ư ?” Ron và Hermione đồng thanh quanh sang nhìn Harry, “nhưng mà bạn bảo – ”

“Đồng thời Giáo sư Snape,” thầy Dumbledore lên giọng át đi tiếng xì xào khắp phòng, “sẽ đảm trách môn Phòng chống Phép thuật Hắc ám.”

“Không!” Harry la to đến nỗi nhiều đứa quay đầu nhìn nó. Nó phớt lờ; mắt nhìn trân trân vào dãy bàn giáo viên, lòng giận dữ. Làm sao mà Snape lại được giao môn Phòng chống Phép thuật Hắc ám sau bấy lâu nay chứ ? Không phải ai cũng biết là bao năm nay thầy Dumbledore đâu có tin tưởng mà giao nhiệm vụ đó cho ông ta chứ ?

“Nhưng Harry này, mình nhớ là bạn bảo thầy Slughorn sẽ dạy Phong chống Hắc ám mà ?” Hermione hỏi nó.

“Mình cũng tưởng thế,” Harry vò đầu để nhớ xem có lúc nào cụ Dumbledore nói điều đó không, nhưng giờ đây nó chợt nhận ra rằng hình như cụ Dumbledore chưa hề nói gì về môn học mà thầy Slughorn sẽ dạy.

Thầy Snape, lúc này đang ngồi bên phải thầy Dumbledore, không thèm đứng lên chào khi nghe giới thiệu tên; ông ta chỉ hờ hững huơ tay về phía đám Slytherine đang vỗ tay, nhưng Harry cá rằng có một vẻ đắc thắng toát ra từ cái người mà nó căm ghét vô cùng.

“Nhưng có điều hay,” Harry nói giọng đầy ác ý, “hết năm nay ổng sẽ phải cuốn gói.”

“Là sao Harry ?” Ron hỏi.

“Môn này có huông mà. Không ai dạy hơn một năm… thầy Quirrell thậm chí mất mạng khi đang dạy…Cá nhân mình sẽ cầu trời cho có thêm một cái chết nữa…”

“Harry!” Hermione nói giọng bất ngờ và chỉ trích.

https://thuviensach.vn

“Hoặc ổng đơn giản là quay về với môn Độc dược khi hết năm,” Ron hoà hoãn. “Cụ Slughorn này chắc cũng không muốn trụ lâu đâu. Thầy Moody cũng thế thôi.”

Thầy Dumbledore hắng giọng, Harry Ron và Hermione không phải là những đứa duy nhất mà cả sảnh đường cũng đang bàn tán xôn xao về việc cuối cùng Snape cũng đạt được tâm nguyện bấy lâu. Dường như phớt lờ tính chất nóng bỏng của cái tin mà mình vừa thốt ra, cụ Dumbledore không bình luận gì thêm về việc bổ nhiệm giáo viên, nhưng cụ cũng ngừng giây lát chờ tiếng ồn lắng xuống hoàn toàn.

“Giờ thì như mọi người đã biết, Chúa tể Voldemort và bọn thuộc hạ lại một lần nữa bành trướng mạnh lên.” Cả phòng như căng ra khi cụ nói. Harry liếc qua Malfoy lúc này đang dùng cây đũa phép treo chiếc nĩa lơ lửng trên không trung như thể những lời cụ Dumbledore nói không đáng để nó chú ý. “Ta không thể nào nhấn mạnh hết tầm nguy hiểm trong tình trạng hiện nay, cũng như hết mức thận trọng để chúng ta luôn an toàn ở tại Hogwarts này. Những pháp thuật trong lâu đài đã được củng cố thêm, chúng ta được bảo vệ bằng những biện pháp mới và vững mạnh nhưng chúng ta cũng phải cực kỳ thận trọng đề phòng sự bất cẩn của ai đó trong chúng ta. Vì vậy ta mong các trò tuân theo mọi giới hạn về an ninh, dù các trò có thấy khó chịu tới đâu – và đặc biệt tuân theo luật cấm không được ra ngoài sau giờ khuya. Ta cũng khuyến cáo các trò nếu thấy có gì lạ hoặc ai khả nghi trong hay ngoài lâu đài thì hãy báo ngay cho các giáo viên. Ta lúc nào cũng tin tưởng các trò sẽ cư xử đúng mực vì sự an nguy của bản thân và của người khác.”

Thầy Dumbledore đưa mắt nhìn các học trò một lượt rồi mỉm cười.

“Còn bây giờ, giường êm nệm ấm đang chờ các con và ta biết rằng ưu tiên một là phải nghỉ ngơi để chuẩn bị vào lớp sáng mai. Thế thì chúc tất cả ngủ ngon nhé, pip pip!”

Với một tiếng rít chói tai quen thuộc, những dãy ghế dài lùi ra và hàng trăm đứa học trò túa ra khỏi sảnh để về ký túc xá của chúng. Harry không vội gì theo bọn chúng, càng không muốn đến gần thằng Malfoy để nó nhại lại câu chuyện vế cái mũi gãy, bèn nấn ná ở lại sau, vờ cúi xuống buộc lại dây giày, chờ hết bọn kia ra khỏi sảnh. Hermione đã băng ra trước để làm Huynh trưởng dẫn đường cho đám nhóc năm nhất, còn Ron thì vẫn ở lại với Harry.

“Thật tình thì cái mũi của bạn bị sao thế ?” Ron hỏi khi chúng nó tụt lại sau lưng đám đông và không bị ai nghe lỏm. Harry kể cho nó nghe và việc Ron không cười nhạo quả đã chứng tỏ tình bạn của hai đứa nó.

“Mình thấy thằng Malfoy vờ vĩnh làm gì đó với cái mũi,” Ron buồn rầu nói.

“Thôi không sao đâu,” Harry đáp cay đắng, “mình nghe lỏm được nó nói gì trước khi nó phát hiện ra mình ở đó…” Harry hy vọng Ron tỏ ra ngạc nhiên trước những lời khoác lác của thằng Malfoy. Tuy nhiên Ron vẫn bình chân như vại, mà Harry cho là do tính bướng bỉnh của thằng bạn.

“Thôi nào, Harry, nó chỉ cố tình ra vẻ với con Parkinson thôi…”

“Kẻ-mà-ai-cũng-biết lại có thể giao cho nó nhiệm vụ gì chứ ?”

“Làm sao mà bạn chắc rằng Voldemort không cần tay trong tại Hogwarts ? Không phải lần đầu tiên – ”

https://thuviensach.vn

“Ta mong con ngừng nói tên đó ra, Harry à,” một giọng nói trách móc vang lên phía sau tụi nó. Harry ngoái lại nhìn thấy Hagrid đang lắc đầu.

“Thầy Dumbledore gọi tên đó ra mà,” Harry cãi lại.

“Àh, là bởi thầy là Dumbledore, phải không ?” Hagrid đáp giọng bí ẩn.

“Sao con lại đến muộn thế, Harry, ta lo lắng quá ?”

“Con bị kẹt trên tàu,” Harry đáp. “Thế sao bác cũng bị trễ ?”

“Ta phải lo cho thằng Grawp,” Hagrid vui sướng trả lời. “Mất lắm thời giờ. Bây giờ nó có nhà mới trên núi rồi - cụ Dumbledore đã sửa cho nó - một cái hang to đẹp. Nó thấy vui hơn hồi còn ở trong rừng. Hai anh em ta cũng nói chuyện được kha khá.”

“Vậy á ?” Harry nói mà mắt không nhìn Ron; lần cuối cùng nó gặp ông em cùng mẹ khác cha của Hagrid, một gã khổng lồ dữ tợn có tài nhổ bật gốc cây, vốn từ của thằng chả chỉ gồm năm từ mà có hết hai từ là phát âm không xong.

“Thiệt mà, nó tiến bộ lắm,” Hagrid tự hào. “Tụi con sẽ ngạc nhiên cho xem. Ta đang tính chuyện huấn luyện nó thành trợ lý cho ta.”

Ron khịt mũi một tiếng rõ to nhưng cố biến thành một tiếng hắt xì dữ dội. Bọn họ đang ra đến cánh cửa bằng gỗ sồi. “Gì thì gì, hẹn gặp các con vào buổi đầu tiên, ngay sau bữa trưa ngày mai. Đến sớm để chào Buck nhé – ý ta nói là, Witherwings!”

Giơ tay chào vui vẻ, Hagrid bước ra ngoài.

Harry và Ron nhìn nhau, Harry có thể đoán được tâm trạng nặng nề của thằng bạn y như của nó.

“Bạn có học tiếp môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí không ?”

Ron lắc đầu, “Mà bạn cũng vậy ?”

“Và Hermione nữa,” Ron nói, “nó cũng không học tiếp ?”

Harry lại lắc đầu. Harry thiệt không dám nghĩ tới chính xác Hagrid sẽ nói gì khi nhận ra ba tên học trò cưng của ổng thôi không học môn đó nữa.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG IX: HOÀNG TỬ LAI

Harry và Ron gặp Hermione ở phòng sinh hoạt chung trước bữa sáng hôm sau. Harry nhanh chóng kể lại cho Hermione những gì nó nghe lỏm được từ Malfoy trên tàu tốc hành Hogwarts, hy vọng giả thuyết của mình có thêm người ủng hộ.

"Nhưng rõ ràng là Malfoy chỉ muốn khoe mẽ với Parkinson thôi mà", Ron nhanh chóng xen vào, trước khi Hermione kịp nói gì.

"Ừm…", cô bé ngập ngừng, "Mình không biết nữa… Có vẻ như Malfoy đang làm bộ quan trọng, nhưng… làm sao có thể nói dối về những chuyện lớn như vậy được…"

"Chính thế", Harry đáp, nhưng nó không thể nhấn mạnh thêm ý kiến của mình, bởi có rất nhiều người đang cố nghe nó nói, chưa kể đang nhìn chằm chằm vào nó và che tay thì thầm với nhau.

"Này, chỉ trỏ như vậy là bất lịch sự đấy", Ron nạt một thằng bé năm thứ nhất nhỏ xíu khi bọn chúng xếp hàng trèo ra ngoài lỗ chân dung. Thằng bé đang thì thầm gì đó về Harry với đứa bạn nó, ngay lập tức đỏ mặt và hốt hoảng luồn ra ngoài cái lỗ. Ron bật cười, "Mình thích được là học sinh năm thứ 6. Năm nay tụi mình sẽ có nhiều thời gian rảnh đây. Có nhiều tiết học mình chỉ ngồi giải trí thôi".

"Tụi mình sẽ cần những lúc đó để học bài đấy Ron", Hermione nói khi cả bọn đi xuôi hành lang.

"Ừ, nhưng hôm nay thì không", Ron đáp, "Mình nghĩ hôm nay sẽ nghỉ ngơi cho đã".

"Hãy khoan", Hermione dang tay ra và chặn một học sinh năm thứ tư đang cố gắng vượt qua cô, tay nắm chặt một cái đĩa màu xanh. "Đĩa Bay Có Nanh bị cấm. Đưa đây!" Cô bé nói một cách nghiêm khắc. Thằng bé kia cau có đưa ra một cái đĩa đang gầm gừ, rồi luồn qua tay cô bé và bỏ đi cùng đám bạn. Ron đợi đến khi thằng bé đi khuất liền giằng lấy cái đĩa bay từ tay Hermione đang giữ chặt.

"Tuyệt thật, mình luôn thích một cái như thế này."

Sự phản đối của Hermione bị chìm xuống bởi một tiếng cười khúc khích khá to: rõ ràng là Lavender Brown thấy lời nhận xét của Ron rất thú vị. Cô ta tiếp tục cười khi đi ngang qua bọn chúng, liếc nhìn lại Ron qua vai. Trông Ron có vẻ khá hài lòng với bản thân.

Trần nhà ở Đại Sảnh Đường hôm nay trong xanh, điểm xuyết những đám mây mỏng mảnh, tựa như ta đang nhìn bầu trời qua những ô cửa có chấn song ở tít trên cao. Khi cả bọn đang chén món cháo, trứng và thịt muối, Harry và Ron kể cho Hermione nghe cuộc nói chuyện rắc rối với Hagrid tối hôm qua.

"Nhưng bác ấy không thể nghĩ là chúng mình sẽ tiếp tục học môn Chăm sóc sinh vật huyền bí được", cô bé nói vẻ lo lắng. "Ý mình là, có khi nào bọn mình… các bạn biết đấy…, thể hiện chút hăng hái nào đâu ?"

"Đó chính là vấn đề, phải không nào ?", Ron nói trong khi đang nuốt cả quả trứng rán. "Trong lớp chúng mình là những đứa cố gắng nhiều nhất bởi vì mình quý bác Hagrid.

https://thuviensach.vn

Nhưng bác ấy lại nghĩ là bọn mình thích cái môn học ngu ngốc này. Theo bạn có đứa nào sẽ học tiếp lên bậc N.E.W.T không ?"

Cả Harry lẫn Hermione đều không trả lời; không cần phải trả lời. Chúng biết rõ là năm nay cả lớp sẽ chẳng có đứa nào học tiếp môn Chăm sóc sinh vật huyền bí. Chúng tránh ánh mắt của bác Hagrid và không mấy vui vẻ đáp lại cái vẫy tay của Hagrid khi bác ta rời khỏi bàn giáo viên 10 phút sau đó.

Sau khi ăn xong, cả bọn vẫn ở lại chỗ cũ đợi giáo sư McGonagall từ bàn giáo viên đi xuống. Việc sắp xếp thời khóa biểu năm nay phức tạp hơn bình thường, vì trước hết giáo sư McGonagall cần xác nhận là tất cả học sinh đã đạt mức điểm O.W.L (Ordinary Wizarding Level – Trình độ pháp thuật thông thường) cần thiết để tiếp tục học các lớp N.E.W.T đã chọn. (Hic, đề phòng độc giả có quên: 3 mức điểm đỗ trong kỳ thi O.W.L tính từ cao xuống thấp là: Xuất sắc – Outstanding, Vượt mức mong đợi – Exceed Expectations và Chấp nhận được – Acceptable).

Hermione ngay lập tức được nhận vào học tiếp các lớp Bùa chú, Phòng chống nghệ thuật hắc ám, Biến hình, Thảo dược học, Toán số, Cổ ngữ Runes, Độc dược, và không gặp rắc rối gì thêm, cô bé chạy vọt đi học tiết đầu môn Cổ ngữ Runes. Neville mất nhiều thời gian hơn, khuôn mặt tròn của cậu ta có vẻ lo lắng khi giáo sư McGonagall nhìn xuống tờ đăng ký môn học và xem điểm O.W.L của cậu.

"Thảo dược học, tốt". Bà nói. "Giáo sư Sprout hẳn sẽ rất vui khi thấy con quay lại học với điểm O.W.L 'Xuất sắc'. Và con đủ điều kiện học Phòng chống nghệ thuật hắc ám khi được điểm 'Vượt mức mong đợi'. Nhưng vấn đề là lớp Biến hình. Cô rất tiếc Longbottom à, nhưng điểm "Chấp nhận được" không đủ để con học tiếp trình độ N.E.W.T. Cô nghĩ là con không theo được bài giảng đâu".

Neville cúi đầu. Giáo sư McGonagall nhìn kỹ cậu ta qua cặp kính vuông.

"Nhưng tại sao con cứ thích học lớp Biến hình ? Cô không có cảm giác là con thực sự thích môn này."

Neville trông thật khổ sở và lẩm bẩm điều gì đó về việc "bà con muốn vậy".

"Hừm", giáo sư McGonagall khịt mũi. "Đã đến lúc bà của con phải học cách tự hào về người cháu mà bà ấy có, chứ không phải là người mà bà muốn có – đặc biệt là sau những gì đã xảy ra ở Bộ Pháp thuật."

Neville đỏ bừng mặt và chớp mắt bối rối; Giáo sư McGonagall chưa bao giờ khen cậu như vậy.

"Longbottom ạ, cô rất tiếc, nhưng cô không thể cho con vào lớp học N.E.W.T của cô được. Tuy vậy cô thấy con được điểm "Vượt mức mong đợi" môn Bùa chú. Sao con không thử lớp Bùa chú N.E.W.T nhỉ ?"

"Bà con nghĩ Bùa chú thì thường quá", Neville lẩm bẩm.

"Học môn Bùa chú đi", giáo sư McGonagall nói, "Và cô sẽ viết mấy dòng cho Augusta để nhắc bà của con rằng bởi bà ấy cũng đã từng trượt Bùa chú bậc O.W.L, môn này chưa hẳn là

https://thuviensach.vn

vô dụng đâu". Và mỉm cười trước vẻ hoài nghi nhưng hài lòng trên khuôn mặt Neville, giáo sư McGonagall gõ nhẹ đầu đũa vào tờ lịch trắng trơn rồi đưa nó cho Neville, lúc này tờ giấy đã hiện ra chi tiết về các lớp học.

Giáo sư McGonagall quay sang Parvati Patil, người mà câu hỏi đầu tiên là liệu Firenze, chàng nhân mã đẹp trai, còn tiếp tục dạy môn Tiên tri nữa không.

"Thầy Firenze và cô Trelawney năm nay sẽ chia lớp ra để dạy", giáo sư McGonagall nói với vẻ chê bai; ai cũng biết là cô xem thường môn Tiên tri. "Học sinh năm thứ 6 sẽ do cô Trelawney dạy".

Năm phút sau Parvati đi học lớp Tiên tri, trông khá là tiu nghỉu.

"Rồi, giờ đến Potter, Potter…" giáo sư McGonagall xem xét tập giấy tờ của bà khi quay sang Harry. "Bùa chú, Phòng chống nghệ thuật hắc ám, Thảo dược học, Biến hình… tốt cả. Cô phải nói là, cô hài lòng với điểm Biến hình của con, Potter ạ, rất hài lòng. Xem nào, tại sao con không đăng ký học lớp Độc dược ? Cô nghĩ con có tham vọng trở thành Thần Sáng cơ mà ?"

"Vâng, nhưng thưa Giáo sư, cô nói rằng con cần phải đạt điểm O.W.L "Xuất sắc" mới được học tiếp".

"Đó là khi Giáo sư Snape còn dạy môn này. Trái lại, giáo sư Slughorn rất bằng lòng nhận những học sinh được điểm "Vượt mức mong đợi". Con có muốn học tiếp môn Độc dược không ?"

"Vâng, nhưng con không mua sách, nguyên liệu hay thứ gì cả."

"Cô chắc là Giáo sư Slughorn có thể cho con mượn một ít", giáo sư McGonagall đáp. "Rất tốt, Potter, đây là lịch học của con. Ồ, nhân tiện nói luôn, hai mươi học sinh hy vọng được chơi cho đội Quidditch nhà Gryffindor đã đăng ký tên mình rồi đấy. Cô sẽ chuyển danh sách cho con đúng lúc, và con có thể sắp xếp vài buổi kiểm tra khi con rỗi."

Vài phút sau, Ron được sắp xếp xong những môn học giống như Harry, và cả hai rời khỏi bàn.

"Xem này", Ron hồ hởi nói, nhìn chăm chăm vào thời khóa biểu, "bây giờ tụi mình trống một tiết học, một tiết nữa sau giờ nghỉ, sau giờ ăn trưa… tuyệt quá".

Tụi nó quay trở lại phòng sinh hoạt chung, lúc này chỉ còn khoảng sáu học sinh năm thứ 7, gồm cả Katie Bell, thành viên duy nhất còn lại của đội Quidditch ban đầu mà Harry đã tham gia từ năm thứ nhất.

"Chị nghĩ là em sẽ được mà, giỏi lắm", cô kêu lên, chỉ tay vào phù hiệu Đội trưởng trên ngực Harry. "Nhớ gọi chị khi nào em tổ chức kiểm tra đấy nhé."

"Đừng có ngốc", Harry đáp, "chị cần gì kiểm tra nữa. Em đã xem chị chơi suốt 5 năm rồi".

"Không được bắt đầu như vậy", Katie nói vẻ cảnh cáo. "Em biết là có những người chơi tốt hơn chị nhiều. Đội bóng dù giỏi mấy cũng sẽ tan tành nếu Đội trưởng cứ tiếp tục tin vào những gương mặt cũ, hay dựa vào bạn bè…"

https://thuviensach.vn

Ron trông hơi khó chịu và bắt đầu chơi với cái Đĩa Bay Có Răng Nanh mà Hermione lấy từ cậu học sinh năm thứ 4. Nó bay vù vù quanh phòng, gầm gừ và thử cắn cái thảm thêu. Cặp mắt vàng của con Crookshanks dõi theo cái đĩa bay và con mèo rít lên khi nó đến quá gần.

Một tiếng đồng hồ sau hai đứa miễn cưỡng rời phòng sinh hoạt chung ngập nắng để đi học môn Phòng chống nghệ thuật Hắc ám dưới đó bốn tầng. Hermione đã đợi sẵn bên ngoài, tay ôm đầy những quyển sách nặng và trông như kiệt sức.

"Mình có nhiều bài tập môn Cổ ngữ Runes lắm", cô bé nói một cách lo lắng với Harry và Ron. "Một bài luận dài 15 inch, hai bài dịch, và mình phải đọc xong cả đống này trước thứ tư".

"Xấu hổ chưa", Ron vừa nói vừa ngáp.

"Cứ đợi đấy", Hermione bực mình đáp lại. "Mình cá là Snape sẽ cho cả đống bài tập."

Cửa lớp học mở ra khi cô bé đang nói, và Snape bước ra ngoài hành lang, khuôn mặt vàng bủng nhợt nhạt đóng khung giữa hai dải tóc đen nhờn. Cả đám học sinh lập tức im lặng.

"Vào trong", Snape nói.

Harry nhìn quanh khi cả bọn tiến vào. Thầy Snape đã để lại dấu ấn riêng của mình lên căn phòng, trông nó ảm đạm hơn bình thường, những tấm màn che kín cửa sổ, căn phòng được thắp sáng bởi những ngọn nến. Nhiều bức tranh mới được treo lên tường, đa số là những hình người đang chịu đau khổ, bị chấn thương thể thao nghiêm trọng hay các bộ phận cơ thể bị méo mó một cách kỳ cục. Không ai nói gì khi ngồi xuống, nhìn quanh các bức tranh tối tăm rùng rợn.

"Ta chưa hề bảo các trò lấy sách ra", Snape nói, đóng cửa chính và bước từ sau bàn mình ra đứng đối diện với cả lớp. Hermione vội vã nhét quyển "Đương đầu với sự vô danh" vào cặp, xếp gọn nó dưới ghế. "Ta muốn nói với các trò vài điều, và ta muốn các trò phải thật chú ý".

Cặp mắt đen của thầy Snape đảo khắp những khuôn mặt đang ngước lên, dừng lại lâu hơn ở Harry một chút xíu.

"Cho đến nay các trò đã có 5 giáo viên dạy môn này, ta nghĩ vậy".

"Nghĩ vậy… tựa như hắn không hề nhìn thấy tất cả bọn họ đến và đi, hy vọng mình là người tiếp theo", Harry nghĩ một cách khinh miệt.

"Đương nhiên, các giáo viên này đều có phương pháp giảng dạy riêng và những ưu tiên riêng của mình. Trong tình trạng rối rắm như vậy ta lấy làm ngạc nhiên vì sao nhiều trò vẫn có thể vét được một tấm bằng O.W.L môn này. Ta sẽ còn ngạc nhiên hơn nếu tất cả các trò theo kịp được chương trình N.E.W.T còn cao cấp hơn nhiều.

Snape đi quanh phòng, giờ đây hạ thấp giọng xuống. Cả lớp vươn cổ ra để nhìn rõ ông ta. "Nghệ thuật hắc ám", Snape tiếp tục, "có rất nhiều, đa dạng, luôn luôn thay đổi và tồn tại đời đời. Chống lại chúng cũng giống như chống lại một con quái vật có nhiều đầu, mà, mỗi khi bị triệt một cái đầu thì lại mọc lên một cái mới, khủng khiếp hơn và khôn ngoan hơn trước. Các trò đang chống lại một thứ không cố định, luôn biến hóa và không thể hủy diệt được."

https://thuviensach.vn

Harry nhìn chằm chằm vào Snape. Dĩ nhiên là phải tôn trọng nghệ thuật hắc ám với tư cách một kẻ thù nguy hiểm, nhưng cái cách mà thầy Snape đang nói, dường như có vẻ mơn trớn âu yếm trong giọng nói ?

"Cách phòng chống của các trò", Snape nói to hơn một chút, "vì vậy phải linh động và sáng tạo cũng như nghệ thuật hắc ám mà các trò đang chống lại vậy. Những bức tranh này" – Snape chỉ vào vài bức tranh khi đi lướt qua chúng – "thể hiện một cách rõ ràng những gì xảy đến với những ai, thí dụ, chịu lời nguyền Tra tấn" – ông ta vẫy tay chỉ vào một bà phù thủy đang kêu thét đau đớn – "bị bọn Giám ngục hôn" - ảnh một pháp sư đờ đẫn với cặp mắt trống rỗng nằm sụm xuống bên cạnh tường –"hoặc kích động cuộc tấn công của một Inferius" (tức là xác chết bị phù phép) - ảnh một khối đẫm máu trên nền đất.

"Đã có ai nhìn thấy Inferius chưa ạ ?" Parvatil Patil hỏi bằng một giọng rất cao. "Có phải là hắn sẽ sử dụng bọn chúng không ?"

"Chúa tể Hắc ám đã từng sử dụng Inferius trong quá khứ", thầy Snape đáp, "có nghĩa là trò nên biết hắn có thể sử dụng chúng một lần nữa. Bây giờ thì…"

Snape lại đi vòng sang bên kia lớp học để trở về bàn mình, và một lần nữa, đám học sinh lại nhìn theo khi Snape đi, chiếc áo choàng đen cuộn lên đằng sau lưng.

"Ta tin rằng các trò hoàn toàn chưa biết sử dụng những câu thần chú không cần nói thành lời. Vậy thuận lợi của câu thần chú không nói thành lời là gì ?"

Cánh tay của Hermione giơ thẳng lên trên. Snape còn dành một lúc để nhìn tất cả mọi người khác, cho đến khi chắc rằng không còn ai khác mới nói cộc lốc: "Tốt lắm, cô Granger ?"

"Đối thủ của bạn sẽ không biết bạn đang thực hiện phép thuật gì", Hermione nói, "cho phép bạn có lợi thế hơn chưa đầy một giây".

"Câu trả lời này copy hầu như từng từ trong quyển "Sách phép thuật thông dụng, Lớp 6", thầy Snape nói một cách thô bạo (ở trong góc phòng, Malfoy cười khẩy) - "nhưng đúng về cơ bản. Phải, những người có khả năng sử dụng bùa phép mà không cần thốt ra câu thần chú sẽ có được một chút bất ngờ khi làm phép thuật. Không phải phù thủy nào cũng làm được, dĩ nhiên, đây là vấn đề tập trung và sức mạnh tinh thần, mà một số người – một lần nữa cái nhìn ác ý của Snape lại chĩa vào Harry – thiếu.

Harry biết là thầy Snape đang nghĩ về những buổi học Occlumency tai hại của năm trước. Nó không thôi nhìn chằm chằm vào ông ta, thậm chí còn quắc mắt cho đến khi Snape quay đi.

"Các trò sẽ chia – Snape tiếp tục – thành từng cặp. Một người sẽ thử phù phép người kia mà không nói thành lời. Người kia sẽ thử chống lại lời nguyền cũng trong im lặng như thế. Tiến hành đi."

Dù thầy Snape không biết, Harry đã dạy ít nhất một nửa học sinh trong lớp (tất cả những ai từng là thành viên D.A – Defence Association), cách dùng Bùa Khiên năm ngoái. Tuy nhiên không ai trong bọn chúng từng phát ra bùa chú mà không phải nói. Có khá nhiều trò bịp đã xảy ra, nhiều người chỉ cần thì thầm câu thần chú thay vì nói to lên. Tuy vậy chỉ mười

https://thuviensach.vn

phút sau khi bài học bắt đầu, không cần thốt ra một lời, Hermione đã có thể chống lại lời nguyền làm đông cứng chân (Jelly Legs Jinx) mà Neville đang thì thầm, một kỳ công mà đáng lẽ kỳ giáo viên nào công bằng một chút cũng sẽ cho nhà Gryffindor 20 điểm – Harry cay đắng nghĩ – nhưng thầy Snape bỏ qua. Ông ta lướt qua bọn chúng khi chúng thực hành, càng trông giống một con dơi to quá khổ hơn bao giờ hết, nấn ná xem Harry và Ron đánh vật với bài tập.

Ron, đứa phải phù phép Harry, mặt tím lại, môi mím chặt để ngăn sự cám dỗ muốn được thốt ra câu thần chú. Harry nâng đũa phép lên, sốt ruột chờ để ngăn lời nguyền dường như không bao giờ phát ra nổi.

"Tầm thường quá, Weasley", lát sau thầy Snape nói. "Đây, để ta chỉ cho trò thấy…"

Ông ta chỉ đũa phép về phía Harry nhanh đến nỗi nó chỉ kịp phản ứng theo bản năng, quên hết mọi ý nghĩ về câu thần chú không nói thành lời. Nó hét lên: "Protego".

Bùa Khiên của Harry mạnh đến nỗi thầy Snape nghiêng cả người và va phải bàn. Cả lớp nhìn quanh và giờ đây thấy Snape đã lấy lại thăng bằng, quắc mắt.

"Potter, trò có nhớ ta bảo trò thực hành những bùa phép không nói thành lời ?"

"Có", Harry đáp cứng rắn.

"Có, thưa thầy."

"Không cần gọi con là 'thầy' đâu, thưa giáo sư." Câu nói thốt ra khỏi miệng Harry trước khi nó hiểu nó đang nói gì. Vài người thở hổn hển, trong đó có Hermione. Tuy nhiên sau lưng thầy Snape, Ron, Dean và Seamus nhe).răng cười tán thưởng. (buồn cười quá xá

"Cấm túc, tối chủ nhật, văn phòng của ta", Snape nói, "ta không chấp nhận sự hỗn xược của bất cứ ai, Potter ạ… kể cả của 'Người Được Chọn' đi nữa".

"Tuyệt vời, Harry ạ". Ron cười phá lên khi cả bọn đã an toàn trong giờ nghỉ một lát sau.

"Thực ra bạn không nên nói vậy", Hermione nói, cau mày với Ron. "Cái gì đã khiến bạn…"

"Hắn cố gắng nguyền rủa (jinx ?) tôi, chẳng lẽ bạn không để ý sao", Harry nổi cáu. "Tôi đã chịu đủ những chuyện như vậy trong các bài học Occlumency rồi. Tại sao hắn không đổi một con vật thí nghiệm khác ? Mà không hiểu cụ Dumbledore định chơi trò gì vậy khi cho phép hắn dạy môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám ? Bạn nghe thấy hắn nói gì về Nghệ thuật hắc ám không ? Hắn yêu quý chúng, tất cả cái mớ không xác định được, không phá hủy nổi ấy…"

"Ồ", Hermione đáp, "mình lại nghĩ thầy nói có vẻ hơi giống bạn."

"Giống mình ?"

"Phải, khi bạn bảo tụi mình rằng đối mặt với Voldemort là như thế nào. Bạn nói không phải cứ nhớ một đống phép thuật là được, bạn bảo đó là vấn đề của bản thân, trí thông minh, lòng can đảm… Chẳng phải là những điều thầy Snape nói sao ? Rằng chuyện quan trọng là phải dũng cảm và nghĩ nhanh ?"

https://thuviensach.vn

Harry hết bực tức khi thấy Hermione cho rằng mỗi lời nói của nó cũng đáng ghi nhớ không kém quyển "Sách phép thuật thông dụng", nên nó không tranh cãi nữa.

"Harry! Này Harry!"

Harry nhìn quanh; Jack Sloper, một trong những Tấn thủ của đội Gryffindor năm ngoái đang vội chạy tới, tay cầm một cuộn giấy da.

"Của bạn đấy", Sloper thở hổn hển. "Tôi nghe nói bạn là Đội trưởng mới. Bao giờ bạn định tổ chức các buổi kiểm tra ?"

"Mình còn chưa chắc." Harry nói, tự nghĩ rằng Sloper sẽ phải may mắn lắm mới được vào đội bóng kỳ này. "Sẽ cho bạn biết sau nhé."

"Được rồi, mình hy vọng sẽ vào tuần này..."

Nhưng Harry không nghe nữa, nó đã nhận ra nét chữ nghiêng, mảnh trên cuộn giấy. Bỏ mặc Sloper đang nói dở, nó chạy về phía Ron và Hermione, mở cuộn giấy ra.

"Harry thân,

Ta muốn con bắt đầu những buổi học riêng vào thứ bảy tuần này. Vui lòng đến văn phòng của ta lúc 8 giờ tối. Ta hy vọng là ngày đầu trở lại trường học vui vẻ.

Thân mến,

Albus Dumbledore

Tái bút: Ta thích Kẹo Chanh."

"Thầy thích Kẹo Chanh à ?" Ron đọc bức thư qua vai Harry và trông rất bối rối.

"Đó là mật khẩu để đi qua cái máng xối bên ngoài văn phòng của thầy", Harry hạ thấp giọng. "Ha, Snape sẽ không vui lắm đâu. Mình sẽ không thể thực hiện lệnh cấm túc của lão ta mà."

Harry, Ron và Hermione dùng hết thời gian còn lại của giờ nghỉ để đoán xem cụ Dumbledore sẽ dạy Harry cái gì. Ron nghĩ nhiều khả năng đó sẽ là những lời nguyền và phép thuật ngoạn mục mà bọn Tử thần thực tử chưa biết đến. Hermione thì nói chuyện đó là bất hợp pháp, và cho là cụ Dumbledore muốn dạy Harry về Phòng chống nghệ thuật hắc ám cao cấp. Sau giờ giải lao, cô bé đi học môn Toán số, trong khi Harry và Ron trở lại phòng sinh hoạt chung và miễn cưỡng ngồi làm bài tập về nhà của thầy Snape. Hóa ra bài tập phức tạp đến nỗi hai đứa vẫn chưa làm xong khi Hermione nhập bọn vào giờ nghỉ sau bữa trưa (mặc dù cô bé đã giúp việc làm bài nhanh hơn rất nhiều). Cả đám chỉ xong khi chuông reo báo 2 tiết Độc dược buổi chiều bắt đầu, và chúng đi trên con đường quen thuộc dẫn tới căn hầm dùng làm lớp học, vốn từ lâu là của thầy Snape.

Khi đến hành lang, chúng thấy chỉ có một tá học sinh theo học lên trình độ N.E.W.T. Crabble và Goyle rõ là đã không đạt điểm O.W.L cần thiết, nhưng có 4 đứa nhà Slytherins tiếp tục học, trong đó có Malfoy. Có 4 đứa nhà Ravenclaws, một nhà Hufflepuff là Ernie Macmillan, đứa mà Harry thích bất chấp vẻ dương dương tự đắc của thằng bé.

https://thuviensach.vn

“Harry”, Ernie nói ra vẻ ta đây, chìa tay ra khi Harry tới. “Không có dịp nói chuyện trong buổi học Phòng chống nghệ thuật hắc ám sáng nay. Mình nghĩ bài học hay đấy, nhưng Bùa Khiên thì hơi cũ rồi, dĩ nhiên, với đám thành viên D.A bọn mình… Ron, Hermione, các bạn thế nào ?”

Trước khi bọn chúng có thể nói cái gì nhiều hơn từ “Tốt”, cửa hầm bật mở, và cái bụng của thầy Slughorn xuất hiện trước cả ông ta. Khi đám học sinh đi vào căn hầm, hàng râu quặp của Slughorn cong lên trên cái miệng cười tươi, ông ta chào đón Harry và Zabini đặc biệt nồng nhiệt.

Căn hầm, rất khác thường, chứa đầy hơi nước và những thứ mùi kì lạ. Harry, Ron và Hermione khịt mũi thích thú khi đi qua những cái vạc lớn đang sủi bọt. Bốn đứa Slytherins ngồi chung một bàn, bốn đứa nhà Ravenclaws cũng thế. Như vậy chỉ còn Harry, Ron và Hermione chung bàn với Ernie. Chúng chọn bàn gần một cái vạc màu vàng đang tỏa mùi hương quyến rũ nhất mà Harry từng ngửi. Không biết vì sao nó gợi cho Harry nhớ đến mùi bánh tạc (treacle tart ?), mùi gỗ của cán chổi thần và mùi hương hoa nào đó mà Harry nhớ đã từng ngửi ở trang trại Hang Sóc. Harry thấy mình đang thở rất chậm và sâu, và mùi hương của thứ thuốc kia dường như đang thấm khắp người nó như rượu. Một cảm giác rất mãn nguyện chiếm lấy người Harry; nó nhe răng cười với Ron, đứa cũng đang cười lại một cách uể oải.

“Bây giờ thì, bây giờ thì, bây giờ thì…”, Slughorn nói, vóc dáng đồ sộ của ông ta rung rinh giữa làn hơi nước mờ ảo. “Lấy cân ra, mọi người, những đồ dùng cần thiết khác, và đừng quên sách Chế tạo độc dược cao cấp…”

“Thưa thầy”, Harry giơ tay lên.

“Gì vậy Harry, cậu bé của tôi ?”

“Con không có sách, cân hay bất cứ thứ gì – Ron cũng không có – trước đây chúng con không biết là có thể học lớp N.E.W.T, thầy thấy đấy ạ…”

“À ừ, giáo sư McGonagall có nhắc đến…, đừng lo, cậu bé thân mến của tôi, đừng lo gì cả. Hôm nay con có thể dùng nguyên liệu trong tủ đồ dùng, và thầy chắc là có thể cho con mượn một vài cái cân, một kho sách cũ nhỏ cũng có sẵn ở đây, con có thể dùng cho đến khi con viết thư cho hiệu sách Flourish and Blotts…”

Thầy Slughorn sải bước đến cái tủ ở góc phòng, và sau khi lục lọi một lát, xuất hiện với hai quyển ‘Chế tạo độc dược cao cấp’ của Libatius Borage trông rất cũ nát, đưa cho Ron và Harry cùng với hai bộ cân đã xỉn màu.

“Bây giờ thì”, thầy Slughorn trở lại đứng trước lớp, hít hơi vào lồng ngực vốn đã căng phồng đến nỗi những chiếc cúc áo chẽn của ông ta muốn đứt ra, “ta đã chuẩn bị một vài liều thuốc cho các trò xem, ngoài nội dung buổi học một chút… Đây là những thứ các trò sẽ phải làm sau khi kết thúc lớp N.E.W.T. Các trò hẳn phải nghe nói về chúng rồi, dù chưa từng làm thử. Ai có thể nói cho thầy biết thứ này là gì ?”

Ông ta chỉ vào cái vạc gần bàn Slytherins nhất. Harry nhích người lên một chút và nhìn thấy một thứ giống như nước bình thường đang sôi.

https://thuviensach.vn

Bàn tay thành thạo của Hermione bắn lên không trước tất cả mọi người, Slughorn chỉ vào cô bé.

"Đó là Chân Dược, một thứ chất lỏng không màu, không mùi có thể bắt buộc người uống phải nói ra sự thật", Hermione đáp.

"Rất tốt, rất tốt", thầy Slughorn nói vẻ hài lòng. "Bây giờ", ông ta tiếp, chỉ vào cái vạc gần bàn Ravenclaws, "chất này khá nổi tiếng đây… từng được giới thiệu trong những tờ thông báo gần đây của Bộ Pháp thuật… Ai có thể ?"

Một lần nữa tay Hermione lại giơ lên nhanh nhất.

"Thưa thầy đó là thuốc Đa Dịch", cô đáp.

Cả Harry cũng đã nhận ra thứ chất lỏng sền sệt như bùn đang sôi chầm chậm trong cái vạc thứ hai. Nhưng nó không hề bực mình về chuyện Hermione giành quyền trả lời câu hỏi. Xét cho cùng, chính cô bé là người đã pha chế thành công khi mới năm thứ hai.

"Xuất sắc, xuất sắc! Nào, vậy còn cái này… ta nghe đây", Slughorn nói, ngạc nhiên khi thấy cánh tay Hermione giơ lên lần nữa.

"Đó là Tình Dược".

"Đúng thế. Có vẻ hơi ngốc khi ta hỏi câu này", thầy Slughorn trông cực kỳ sửng sốt, "nhưng ta nghĩ con biết nó dùng để làm gì ?"

"Đó là thứ thuốc tình yêu mạnh nhất trên thế giới", Hermione đáp.

"Hoàn toàn chính xác! Ta nghĩ con nhận ra nó qua ánh lấp lánh ngọc trai đặc biệt của nó ?"

"Và hơi nước bay lên thành những vòng xoáy rất điển hình", Hermione hăng hái nói, "hơn nữa mỗi người khác nhau sẽ ngửi thấy những mùi thơm khác nhau tùy thuộc vào chúng ta thích cái gì. Con có thể ngửi thấy mùi cỏ mới đánh thành rạ, mùi giấy da mới và…"

Đột nhiên cô đỏ mặt và không nói nữa.

"Ta có thể biết tên con được không ?" thầy Slughorn nói, bỏ qua sự bối rối của Hermione."

"Thưa thầy con là Hermione Granger".

"Granger ? Granger ? Con có họ hàng gì với Hector Dagworth-Granger, người đã sáng lập 'Hội Những Người Pha Chế Thuốc Phi Thường Nhất' không ?

"Con không nghĩ vậy thưa thầy. Cha mẹ con đều là Muggle…"

Harry thấy Malfoy ngả người về phía Nott và thì thầm điều gì đó, cả hai đứa đều cười khẩy, nhưng thầy Slughorn trông không hề thất vọng. Trái lại, ông ta cười tươi và nhìn từ Hermione sang Harry, người ngồi cạnh cô bé.

"A ha! 'Một trong những người bạn tốt nhất của con sinh ra trong gia đình Muggle, và cô ấy học giỏi nhất khóa học của bọn con'. Có phải đây là người bạn mà con nói không Harry ?"

https://thuviensach.vn

“Dạ phải, thưa thầy”.

“Ồ, 20 điểm rất xứng đáng cho nhà Gryffindor, trò Granger ạ”, thầy Slughorn ân cần nói.

Malfoy trông có vẻ như khi bị Hermione thụi cho một quả vào mặt. Hermione hớn hở quay sang Harry và thì thầm, “Có thực bạn nói với thầy mình là đứa giỏi nhất khóa học không ? Ôi Harry!”

“Điều đó có gì mà gây ấn tượng như vậy chứ ?” Ron thì thầm, không biết vì sao có vẻ bực mình. “Bạn là người giỏi nhất toàn khóa học – nếu thầy hỏi thì mình cũng nói như vậy thôi.”

Hermione cười nhưng lại ra dấu ‘im lặng’, để cả bọn có thể nghe thầy Slughorn đang nói gì. Ron trông khá bực bội.

“Dĩ nhiên Tình Dược không thực sự tạo nên tình yêu. Không thể tạo ra hoặc bắt chước tình yêu được. Không, chất này chỉ gây ra một sự mê đắm cuồng dại. Có lẽ đây là chất nguy hiểm nhất và quyền lực nhất trong căn phòng này – chính thế đấy”, Slughorn nói, gật đầu trang nghiêm với Malfoy và Nott, cả hai đứa đang cười mỉa một cách hoài nghi. “Khi các trò biết về cuộc sống nhiều như ta đã biết, các trò sẽ không dám đánh giá thấp sức mạnh của một tình yêu đắm đuối...”

“Còn bây giờ”, thầy Slughorn nói, “là lúc chúng ta vào việc.”

“Thưa thầy, thầy chưa cho bọn con biết chất gì ở trong cái vạc này”, Ernie Macmillan hỏi, chỉ vào một cái vạc nhỏ màu đen ở ngay trước bàn thầy Slughorn. Chất lỏng trong đó đang bắn tung lên một cách vui vẻ; nó có màu của vàng nấu chảy, và những giọt lớn bắn ra như những con cá vàng trên mặt nước, mặc dù không có giọt nào tràn ra ngoài.

“A ha”, Slughorn thốt lên lần nữa. Harry chắc chắn là thầy Slughorn không hề quên thứ chất lỏng này, nhưng đã đợi học sinh hỏi để tạo nên ấn tượng đặc biệt. “Phải rồi. Chất lỏng này, thưa các quý ông quý bà, là một thứ chất nhỏ bé kỳ lạ nhất, mang tên Felix Felicis. Ta cho là”, ông thầy mỉm cười, quay sang nhìn Hermione, người vừa thốt ra một tiếng kêu kinh ngạc, “trò biết Felix Felicis là cái gì, phải không Granger ?”

“Đó là chất lỏng may mắn”, cô bé nói một cách xúc động, “nó đem lại cho ta sự may mắn.”

Cả lớp dường như vươn thẳng người hơn. Giờ đây tất cả những gì Harry có thể thấy ở Malfoy là phía sau cái đầu vàng hoe bóng mượt của nó, bởi cuối cùng Malfoy cũng hoàn toàn tập trung chú ý nghe thầy Slughorn nói.

“Hoàn toàn đúng. Mười điểm nữa cho nhà Gryffindor. Phải, chính cái thứ chất lỏng nhỏ bé ngồ ngộ này pha chế cực kỳ khó, và nếu làm sai thì vô cùng tai hại. Tuy nhiên, nếu được chế đúng cách như thế này, các trò sẽ thấy mọi nỗ lực của mình đều có thể thành công… ít nhất thì cho đến khi tác dụng của thuốc mất dần đi.”

“Thưa thầy tại sao người ta không uống nó liên tục ạ ?” Terry Boot háo hức hỏi.

“Bởi vì nếu uống quá nhiều, nó sẽ gây ra sự khích động, sự liều lĩnh và khinh suất rất nguy hiểm.” Slughorn nói. “Quá nhiều, các trò biết đấy… dùng với liều lượng lớn thì rất độc. Nhưng nếu dùng tiết kiệm, thỉnh thoảng lắm mới uống…”

https://thuviensach.vn

“Thầy đã bao giờ dùng nó chưa ạ ?” Michael Corner thích thú hỏi.

“Hai lần trong đời”, Slughorn đáp. “Một lần khi thầy 24 tuổi, lần thứ hai lúc 57 tuổi. Hai thìa xúp đầy vào bữa sáng. Hai ngày hoàn hảo.”

Slughorn nhìn đăm đăm vào khoảng không, mơ mộng. Dù ông ta có đóng kịch hay không, Harry nghĩ, thì hiệu quả cũng thật tuyệt.

“Và thứ đó”, Slughorn nói, dường như vừa mới trở lại mặt đất, “thầy sẽ dùng để làm giải thưởng cho buổi học hôm nay.”

Tất cả im lặng đến nỗi tiếng ùng ục sủi bọt của những chất thuốc xung quanh như tăng lên gấp mười lần.

“Chai Felix Felicis nhỏ này”, Slughorn lấy từ trong túi ra một cái chai nhỏ xíu có gắn nút bằng lie và giơ lên cho cả lớp xem. “Đủ cho 12 giờ may mắn. Từ bình minh cho đến lúc chiều tà, các trò sẽ may mắn khi làm bất cứ việc gì.”

“Bây giờ, ta phải cảnh cáo các trò rằng Felix Felicis là chất bị cấm trong bất kỳ cuộc thi có tổ chức nào, chẳng hạn như các sự kiện thể thao, các bài kiểm tra, hoặc bầu cử. Vì vậy người thắng chỉ được dùng nó cho một ngày bình thường thôi… và hãy xem ngày bình thường đó trở nên kỳ diệu như thế nào.”

“Vậy thì”, Slughorn nói, đột nhiên nhanh nhẹn hẳn, “làm sao các trò giành được giải thưởng kỳ diệu này ? Bằng cách lật sang trang 10 của quyển ‘Chế tạo độc dược cao cấp’. Chúng ta còn lại hơn một giờ, vừa đủ để làm tốt một liều thuốc Cái Chết Đang Sống (Draught of Living Death). Thầy biết loại thuốc này phức tạp hơn bất kỳ cái gì các trò từng thử trước đây, và thầy không trông đợi một liều thuốc hoàn hảo từ bất cứ ai. Tuy nhiên ai làm tốt nhất sẽ được thưởng chai Felix nhỏ này. Bắt đầu!”

Tiếng cạo ken két vang lên khi tất cả học sinh kéo cái vạc của mình ra trước mặt, và vài tiếng leng keng khá to khi mọi người bắt đầu đặt quả cân lên đĩa cân, nhưng không ai nói gì. Dễ dàng nhận ra sự tập trung trong căn phòng. Harry thấy Malfoy luống cuống lật các trang sách ‘Chế tạo độc dược cao cấp’, rõ ràng là Malfoy rất muốn có một ngày may mắn. Harry nhanh chóng cúi xuống quyển sách tả tơi mà thầy Slughorn đã cho nó mượn.

Harry rất bực mình nhận thấy người chủ trước của cuốn sách đã nguệch ngoạc lên khắp các trang giấy, khiến cho phần lề cuốn sách cũng đen chẳng kém gì phần chữ in. Cúi người thấp xuống để đọc ra các loại nguyên liệu (kể cả ở đây người chủ cũ cũng gạch xóa lung tung và thêm vào nhiều chú thích), Harry vội lao đến tủ đồ để tìm những thứ nó cần. Khi nó quay lại cái vạc của mình, nó thấy Malfoy đang cắt rễ cây nữ lang nhanh hết mức có thể.

Cả lớp không ngừng liếc ngang dọc xem người khác đang làm gì; đó vừa là thuận lợi vừa là bất lợi của môn Độc dược, nghĩa là không thể giữ bí mật việc làm của mình được. Trong 10 phút, cả căn phòng đã phủ đầy hơi nước màu xanh lam. Hermione, dĩ nhiên, đang tiến xa nhất. Chất thuốc của cô bé đã giống với “thứ chất lỏng mịn có màu nho đen” lý tưởng mà sách mô tả ở giai đoạn giữa.

Thái xong đám rễ của mình, Harry lại cúi nhìn xuống quyển sách một lần nữa. Thật đáng bực mình khi phải cố gắng giải mã những lời hướng dẫn giữa những dòng chữ loằng ngoằng

https://thuviensach.vn

ngu ngốc của người chủ cũ, chẳng biết vì sao mà lại không đồng ý với lời hướng dẫn cắt đậu sopophorous thành từng mảnh, và đã thay vào một lời khuyên khác:

"Dùng mặt phẳng của con dao găm bạc để nghiền nát sẽ cho nhiều nước hơn là cắt".

"Thưa thầy, con nghĩ là thầy biết ông nội con, Abraxas Malfoy ?" Harry ngẩng lên. Thầy Slughorn đang đi ngang qua bàn nhà Slytherins.

"Ừ." Slughorn đáp, không nhìn Malfoy. "Thầy rất tiếc khi nghe tin ông ấy qua đời, dù đó là điều đương nhiên không tránh khỏi, bị dragon pox ở tuổi ông ấy… (Tác giả chơi chữ: small pox là bệnh đậu mùa, chicken-pox là)bệnh thủy đậu, còn Dragon pox thì là đậu gì ?

Và ông ta bỏ đi. Harry quay lại cái vạc của mình, mỉm cười chế nhạo. Có thể thấy rằng Malfoy đã mong được đối xử như Harry hay Zabini, thậm chí có thể hy vọng một chút ưu đãi như cái kiểu nó đã quen nhận được từ thầy Snape. Dường như Malfoy không thể dựa vào cái gì khác ngoài khả năng của chính mình để nhận một chai Felix Felicis.

Loại đậu sopophorous tỏ ra rất khó cắt. Harry quay sang Hermione:

"Cho mình mượn con dao bạc được không ?"

Cô bé gật đầu một cách nôn nóng, không hề rời mắt khỏi chất thuốc của mình, giờ đây vẫn có màu tím sẫm, dù theo quyển sách thì lẽ ra nó đã phải chuyển sang màu tím hoa cà.

Harry nghiền nát đám đậu của mình bằng mặt phẳng của con dao găm. Trước sự ngỡ ngàng của nó, đám đậu lập tức rỉ ra rất nhiều nước, đến nỗi Harry rất ngạc nhiên thấy làm sao đậu khô lại có thể chứa nhiều nước như vậy.

Harry vội vã xúc đậu đổ vào cái vạc, và kinh ngạc nhận thấy chất thuốc ngay lập tức chuyển sang màu tím hoa cà mà sách giáo khoa đã mô tả.

Sự bực tức của Harry với người chủ trước của cuốn sách biến mất tức khắc, giờ đây nó nheo mắt xem xét những dòng hướng dẫn tiếp theo. Theo quyển sách, nó sẽ phải khuấy ngược chiều kim đồng hồ cho đến khi chất lỏng trở nên trong như nước. Còn theo những gì người chủ cũ viết thêm, cứ sau 7 vòng khuấy ngược chiều kim đồng hồ nó lại phải khuấy xuôi chiều một lần. Liệu người chủ cũ có thể đúng lần thứ hai không ?

Harry quấy thuốc ngược chiều kim đồng hồ, nín thở, và quấy một lần xuôi chiều. Hiệu quả đến lập tức. Chất thuốc chuyển sang màu hồng nhạt.

"Bạn làm thế nào vậy ?" Hermione hỏi gặng, cô bé đang đỏ mặt tía tai và mái tóc ngày càng rối bù trong đám khói bốc lên từ cái vạc, chất thuốc của cô vẫn mang màu tím.

"Thêm một lần quấy theo chiều kim đồng hồ…"

"Không, không, sách nói ngược chiều kim đồng hồ mà", cô cáu kỉnh đáp.

Harry nhún vai và tiếp tục những gì nó đang làm. 7 vòng ngược chiều, 1 vòng xuôi chiều, dừng lại… 7 vòng ngược chiều, 1 vòng xuôi chiều…

Trước mặt nó, Ron đang vừa thở vừa nguyền rủa; chất thuốc Ron giống màu cam thảo. Harry nhìn quanh. Theo những gì nó thấy, không có thứ thuốc nào chuyển được sang màu

https://thuviensach.vn

nhạt như của nó. Harry rất phấn khởi – điều chưa bao giờ xảy ra trong căn hầm này trước đây.

"Và thời gian… đã hết". Thầy Slughorn kêu lên. "Đề nghị dừng quấy!"

Thầy Slughorn chậm chạp di chuyển giữa các bàn, săm soi những cái vạc. Ông ta không đưa ra lời bình luận nào, nhưng thỉnh thoảng khuấy thuốc lên hoặc ngửi chúng một cái. Cuối cùng ông ta đến cái bàn nơi Harry, Ron, Hermione và Ernie đang ngồi. Ông mỉm cười rầu rĩ trước thứ thuốc giống như nhựa đường trong cái vạc của Ron, đi qua thứ nước màu xanh biển của Ernie. Thuốc của Hermione được ông thầy gật đầu tán thưởng. Rồi ông ta nhìn thấy chất thuốc của Harry, và trên mặt hiện lên vẻ hoài nghi vui sướng.

"Đây là người thắng cuộc", ông ta gào lên giữa căn hầm. "Xuất sắc, xuất sắc, Harry à! Chúa ơi, rõ ràng là con thừa hưởng tài năng của mẹ con. Phải, Lily rất cừ về môn Độc dược. Đây, đây, một chai Felix Felicis như đã hứa, và dùng nó một cách hữu ích nhé."

Harry dúi cái chai chứa thứ chất lỏng màu vàng vào túi, cảm thấy sự kết hợp kỳ cục giữa niềm vui khi nhìn thấy những gương mặt giận dữ của nhà Slytherins và cảm giác tội lỗi trước khuôn mặt thất vọng của Hermione. Ron như bị choáng váng.

"Bạn làm thế nào vậy ?" Ron thì thầm với Harry khi rời khỏi căn hầm.

"Chắc là may mắn thôi", Harry đáp, bởi vì Malfoy vẫn ở quanh đó.

Chỉ đến khi cả bọn đã yên vị tại bàn ăn tối của nhà Gryffindor, Harry mới cảm thấy đủ an toàn để kể cho hai đứa kia nghe. Khuôn mặt Hermione ngày càng lạnh lùng hơn sau mỗi từ Harry thốt ra.

"Mình nghĩ bạn cho là mình gian lận ?" nó kết thúc, phát cáu bởi thái độ của Hermione.

"Hừ, chính xác thì đấy đâu phải là sản phẩm của bạn chứ ?" cô bé đáp cứng cỏi.

"Harry chỉ theo những lời hướng dẫn khác với chúng ta", Ron nói, "có thể dẫn đến tai họa, phải không nào ? Nhưng Harry đã thử liều và được đền đáp xứng đáng". Nó thở dài. "Giá mà thầy Slughorn đưa cho mình cuốn sách ấy, nhưng không, mình nhận quyển sách mà chẳng ai viết vào cái gì. Đã xem đến tận trang 52, nhưng…"

"Khoan đã", một giọng nói vang lên sát tai trái Harry, và đột nhiên nó cảm thấy cái mùi hương hoa thoang thoảng mà nó từng ngửi trong căn hầm của Slughorn. Nó nhìn quanh và thấy Ginny nhập bọn.

"Em có nghe nhầm không ? Anh đã làm theo lời hướng dẫn ai đó viết trong một cuốn sách à Harry ?"

Cô bé trông hoảng hốt và giận dữ. Harry biết cô đang nghĩ gì.

"Không sao đâu", nó trấn an, hạ thấp giọng. "Nó không giống với cái mà, em biết đấy, Nhật ký của Riddle. Chỉ là một quyển sách giáo khoa cũ ai đó đã viết nguệch ngoạc lên."

"Nhưng anh đang làm theo những gì nó nói à ?"

https://thuviensach.vn

“Anh chỉ thử một vài lời khuyên được viết bên lề sách, thực mà Ginny, không có gì khác lạ cả…”

“Ginny nói đúng đấy”, Hermione nhanh nhẹn đáp. “Chúng ta phải thử xem có gì kỳ lạ trong đó không. Những lời hướng dẫn lạ lùng này, ai biết được ?”

“Này”, Harry phẫn nộ nói, khi Hermione lôi quyển Chế tạo độc dược cao cấp từ trong túi nó ra và giơ đũa phép lên. “Specialis Revelio” (Hãy tiết lộ những gì đặc biệt), cô bé nói, gõ nhẹ đũa vào bìa sách. Tuy nhiên chẳng có bất cứ thứ gì xảy ra. Quyển sách chỉ nằm đó, trông cũ kỹ, bẩn và quăn mép.

“Xong chưa ?” Harry cáu kỉnh nói, “hay bạn muốn chờ xem nó làm vài cú nhào lộn nữa chăng ?”

“Có lẽ là được rồi”, Hermione đáp, vẫn nhìn chăm chăm vào quyển sách một cách nghi ngờ. “Ý mình là, có lẽ nó thực sự chỉ là… một quyển sách giáo khoa.”

“Tốt. Vậy để mình lấy lại.” Harry chộp lấy quyển sách trên bàn, nhưng nó vuột khỏi tay Harry, mở tung ra trên mặt đất. Không có ai để ý cả. Harry cúi xuống để lấy lại cuốn sách, và khi làm vậy, nó thấy vài chữ được viết ngoáy ở phía dưới bìa sau cuốn sách, cùng nét chữ khó đọc như những dòng hướng dẫn đã giúp Harry giành được chai Felix Felicis mà giờ đây được giấu an toàn trong một đôi tất bên trong chiếc rương của Harry ở trên lầu.

Dòng chữ viết: “Cuốn sách này là tài sản riêng của Hoàng Tử Lai.”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG X: NGÔI NHÀ CỦA GAUNT

Phần còn lại của tiết học Độc dược tuần này Harry tiếp tục làm theo hướng dẫn của hoàng tử Nửa-dòng máu cho đến khi thoát khỏi những cây Libatius Borage, kết quả là đến bài học thứ tư Slughorn đã thấy thích thú với khả năng của Harry, nói rằng ông hiếm khi dạy 1 người tài năng như nó.Cả Ron lẫn Hermione đều chẳng vui tí nào. Dù Harry đã đưa cho cả 2 đứa nó cùng đọc nhưng Ron thì giải đoán bản viết tay khó khăn hơn harry, và nó không thể không yêu cầu Harry đọc lớn lên nếu không thì nó thấy nghi nghi thế nào đó. Trong khi đó Hermione kiên quyết tiếp tục với những thứ nó gọi là hướng dẫn " chính thức" nhưng trở nên nóng nảy hơn khi kết quả lại chịu lép so với chỉ dẫn của hoàng tử.

Harry lơ đãng tự hỏi không biết hoàng tử Nửa-dòng máu là ai. Dù 1 lượng lớn bài tập về nhà đã ngăn nó chưa đọc hết cuốn bào chế độc dược nâng cao của hoàng tử, nó đã lướt qua đủ nhìn ra có 1 trang mà hoàng tử không ghi chú gì thêm, cũng như không phải tất cả đều liên quan tới việc bào chế. Đâu đó là những thần chú có vẻ như chính hoàng tử đã tạo ra.

"Hay là chính cô ấy" Hermione cáu kỉnh nói, khi nghe lỏm Harry chỉ chúng ra cho Ron thấy trong phòng sinh hoạt chung bữa tối thứ bảy." Mình thấy chữ viết giống như của con gái hơn là con trai"

" Anh ấy được gọi là Hoàng tử Nửa-dòng máu" Harry nói " Có bao nhiêu cô gái là hoàng tử vậy ta ?"

Hermione không có câu trả lời. Nó chỉ quắc mắt và giật phăng bài luận Nguyên tắc vật chất hoá lại từ Ron, đang cố đọc từ trên xuống dưới.

Harry nhìn đồng hồ và vội vã nhét cuốn bào chế độc dược nâng cao vào giỏ nó.

"8h kém 5 rồi, mình đi đây, mình sẽ trễ hẹn với cụ Dumbledore mất"

“Ồ " Hermione há hốc mồm, ngước lên nhìn " Chúc may mắn! Tụi mình sẽ đợi ở trên, tụi mình muốn nghe những gì Thầy dạy bồ "

" Hy vọng mọi thứ sẽ tốt đẹp" Ron nói, và 2 đứa nhìn Harry chui qua lỗ chân dung.

Harry đi từ hành lang vắng, nó vội vàng núp sau bức tượng khi giáo sư Trelawney xuất hiện ngay góc hành lang, vừa thì thầm vừa xáo bộ bài dơ dáy, vừa đi vừa đọc.

"con 2 bích : đối chọi" bà lẩm bẩm, khi bà đi qua chỗ Harry núp, nó thụp người xuống.

" Con 7 bích: điềm bệnh tật. Con 10 bích: bạo lực. Con bồi bích 1 người đàn ông ngăm đen, nhỏ nhắn có thể gây phiền toái, không ưa các cuộc thẩm vấn..."

Bà đứng sững lại, ngay bên kia bức tượng Harry núp.

" Cái này không đúng " bà bực mình nói,và Harry nghe bà vừa xáo mạnh những lá bài lần nữa vừa đi tiếp, lưu lại 1 ít mùi rượu nấu ăn xeret. Harry đợi đến khi chắc chắn bà ấy đi khỏi, nó vội vàng đi tiếp tới khi nó đến hành lang tầng 7, có 1 miệng máng xối dựa vào tường.

https://thuviensach.vn

" Acid nổ lốp bốp " Harry hô, cái miệng máng xối nhảy sang 1 bên,bức tường phía sau tách ra, để lộ cái cầu thang xoắn bằng đá chuyển động, Harry bước lên, nó được những cái vòng quay nhẹ nhàng đó mang đến cánh cửa có cái vòng gõ cửa bằng đồng dẫn tới văn phòng của cụ Dumbledore.

Harry gõ cửa

" Mời vào " giọng của cụ Dumbledore.

" Chào Thầy " Harry bước vào phòng hiệu trưởng.

"Ah, chào con, Harry.Ngồi đi " Cụ dumbledore mỉm cười nói." Ta hy vọng con đã có 1 tuần đầu trở lại trường vui vẻ ?" " Dạ, cám ơn Thầy " Harry nói.

" Chắc là con bận lắm, có 1 buổi phạt chờ con rồi " "Ơ " Harry bắt đầu vụng về nhưng cụ Dumbledore không có vẻ gì tỏ ra nghiêm khắc cả.

" Ta đã sắp xếp với thầy Snape con sẽ chịu phạt vào thứ bảy tới"

" Hay quá " Harry nói, nó có nhiều chuyện cấp thiết phải bận tâm hơn là hình phạt của thầy Snape.Giờ thì nó lén lút nhìn quanh để tìm dấu hiệu xem cụ Dumbledore sẽ làm gì với nó bữa nay. Văn phòng hình tròn này trông vẫn vậy, 1 dụng cụ thanh nhã bằng bạc nằm trên cái bàn có mấy cái chân gầy như ống sậy, phụt khói kêu ro ro, chân dung của các thầy cô hiệu trưởng trước đang ngủ gà ngủ gật trong khung ảnh, và con phượng hoàng lộng lẫy của cụ Dumbledore, Fawkes, đứng trên cành cây trước cửa, đang nhìn Harry 1 cách quan tâm. Không có vẻ gì là cụ Dumbledore dọn chỗ cho 1 cuộc đấu tập tay đôi cả.

" Nè Harry " giọng cụ nghiêm chỉnh " Ta chắc là con đang tự hỏi ta sắp dạy con cái gì ?"

" Dạ "

"À, ta quyết định là lúc này nên cho con biết chút ít thông tin căn bản cái gì đã khiến Voldemort cố giết hại con 15 năm trước " Cụ ngừng lại.

" Cuối học kỳ trước Thầy đã sắp sửa nói cho con nghe mọi thứ "Thật khó chú ý được sự buộc tội ở cái giọng của nó. Nó nói thêm vào.

" Dĩ nhiên ta đã nói thế "cụ Dumbledore bình tĩnh "Ta đã kể cho con nghe mọi thứ ta biết. Từ đó, chúng ta có thể gác lại những sự kiện chính để cùng du hành đến đầm lầy tăm tối của kí ức đến những bụi cây hoang dại nhất của sự phỏng đoán.Ngay trong lúc này đây, Harry, có lẽ ta cũng thấy buồn như Humphrey Belcher, người tin rằng mọi thứ đã đến thời cơ chín muồi."

"Nhưng Thầy nghĩ thầy đúng chứ ?" Harry nói

" Lẽ tự nhiên thôi, như ta đã chứng tỏ cho con thấy, Ta phạm phải những sai lầm của người sau.Thật sự là-con thứ lỗi cho ta- càng khôn ngoan hơn hết thì sai lầm của ta cũng lớn hơn hết "

"Thưa Thầy" Harry ngập ngừng" Vậy Thầy sắp nói cho con biết phải làm gì với lời tiên tri à ? Nó có giúp con...sống sót không ?"

https://thuviensach.vn

"Có nhiều thứ phải làm với lời tiên tri lắm " cụ Dumbledore nói, cũng ngẫu nhiên như thể Harry hỏi cụ về thời tiết ngày hôm sau vậy " Ta hy vọng chắc chắn là nó sẽ giúp con sống sót"

Cụ Dumbledore đứng dậy đi quanh bàn làm việc, ngang qua Harry đang ngồi xoay qua xoay lại xem cụ Dumbledore xoay cái tủ bên cạnh cửa. Khi cụ xếp nó lại, tay cụ đang cầm cái chậu nông quen thuộc với những hình khắc acid kì dị quanh cái miệng chậu. Cụ đặt Chậu Tưởng Ký lên bàn trước mặt Harry.

" Con có vẻ lo lắng "

Harry thật sự đang nhìn cái cái chậu e sợ.Những kinh nghiệm lần trước với cái phương thức kì lạ này để giữ lại và ôn lại suy nghĩ và hồi ức, dù là những bài học đáng giá, nó vẫn thấy không thoải mái chút nào. Lần vừa rồi dùng cái chậu đ1, nó đã thấy nhiều hơn cả sự mong ước.

Nhưng cụ Dumbledore mỉm cười.

" Lần này con sẽ bước vào Chậu tưởng ký cùng ta..dĩ nhiên, không giống lúc trước, hôm nay con được phép "

" Mình sẽ đi đâu vậy Thầy ? "

" Đến 1 ngõ nhỏ hồi ức của Bob Odgen " Cụ Dumbledore nói, lấy từ túi ra 1 chai pha lê đựng cái chất trắng bạc đang xoáy tít.

" Bob Odgen là ai thưa Thầy ?"

" Ông ta là nhân viên của Phòng Cưỡng chế luật lệ pháp thuật. Ông ấy chết 1 thời gian rồi, nhưng trước đó ta đã tìm thấy ông ta và thuyết phục ông ấy giao lại cho ta 1 vài ký ức. Chúng ta sẽ đồng hành cùng ông ấy trong 1 chuyến thi hành nhiệm vụ.Nếu con đồng ý, Harry à....."

Nhưng cụ Dumbledore phải vất vả kéo cái nút chai ra: tay cụ ngay đơ vì đau.

" Để con....Thầy ? "

" Không vấn dề gì đâu, Harry "

Cụ chỉ đũa phép vào cái chai và cái nút bật ra.

" Thầy, tay thầy có sao không ?" Harry hỏi lại,nhìn những ngón tay đen lại vì thứ hỗn hợp đó.

" Giờ là lúc cho câu chuyện, Harry. Xong chưa, chúng ta có hẹn với Bob Odgen"

Cụ dốc cái chất bạc trong chai vào chậu, chúng xoáy tít và toả sáng lung linh, không phải chất lỏng mà cũng không phải khí." Ta theo sau con "Cụ chỉ vào cái chậu. Harry bước tới trước,hít sâu vào, nhúng mặt vào hợp chất bạc đó. Nó cảm thấy chân mình rời khỏi sàn, nó té xuống cái lỗ xoáy đen ngòm và rồi hoàn toàn đột ngột, nó nhấp nháy mắt vì những tia nắng chói loá.Trước khi mắt nó điều tiết lai, cụ Dumbledore đã đáp xuống bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Họ đang đứng ở 1 con đường làng giáp với hàng rào những cây cao lộn xộn ngay dưới bầu trời mùa hè trong xanh như hoa lưu ly.Cách họ chừng 10 feet là 1 người đàn ông thấp, mập phúng phính mang cặp kính dày ơi là dày làm con mắt ông ta chỉ còn lại như 1 nốt ruồi.

Ông ta đọc cái biển gỗ chỉ đường nhô ra khỏi bụi gai phía bên trái con đường.Harry biết chắc hẳn đây là Bob Odgen, người duy nhất trong khung cảnh này, ông ta mặc 1 loại quần áo đồng bộ hết sức kỳ cục, thường là của những phù thuỷ lkhông mấy kinh nghiệm trong việc cố gắng trông như dân Muggle:như trong trường hợp này, 1 cái áo choàng dài phủ lên bộ đồ tắm 1 mảnh. Tuy nhiên trước khi Harry có thời gian để ghi nhớ nhiều hơn vẻ ngoài kỳ quái đó, Odgen bước nhanh xuống con đường.

Cụ Dumbledore và Harry theo sau. Khi ngang qua cái biển gỗ, Harry tra 2 hướng chỉ.Một chỉ về hướng mà họ đã đếntừ đó, Đại Hangleton, 5 dặm. Hướng kia chỉ về phía Odgen, Tiểu Hangleton,1 dặm.

Hai thầy tr2 bước trên con đường ngắn không thấy gì ngoài những bờ giậu, bầu trời rộng trước mặt và cái dáng áo choàng sột soạt đằng trước. Rồi con đường rẽ sang bên trái và dẫn tới con dốc sườn đồi, đột ngột toàn cảnh thung lũng hiện ra trước mắt họ. Harry có thể thấy cái làng, không nghi ngờ gì nữa, đây là Tiểu hangleton, náu mình giữa 2 dốc đồi, thấy rõ cả nhà thờ và khu nghĩa địa.

Băng qua thung lũng, trên sườn đồi đối diện là 1 trang viên rất đẹp bao quanh bởi 1 dải rộng cỏ xanh nhung.

Odgen lao nhanh vì con dốc đổ xuống. Cụ Dumbledore bước dài ra, Harry phải vội vã mới theo kịp. Nó nghĩ không biết có phải Tiểu Hangleton này là nơi đến cuối cùng chưa, và nó tự hỏi trong buổi tối tìm thấy Slughorn, tại sao họ phải lại gần từ 1 khoảng cách như vậy. Tuy nhiên nó nhanh chóng nhận ra rằng nó đã lầm khi nghĩ họ đi về phía ngôi làng. Con đường rẽ sang bên phải, khi họ ở góc đường thì chỉ thấy cái rìa áo choàng của Odgen biến mất sau khe hở hàng rào.

Hai thầy trò theo sau trên 1 con hẻm hẹp giáp với những hàng rào cao hơn rộng hơn so với ở phía sau lưng. Con đường mòn này quanh co, đá sỏi và khúc khuỷu, cũng là sườn dốc như cái vừa rồi, có vẻ như đang dẫn tới 1 mảnh đất của những hàng cây ảm đạm dưới họ 1 chút. Đủ chắc chắn con đường sớm mở ra trước mặt ngay bãi cây nhỏ, hai thầy trò dừng lại ngay sau Odgen, lúc này đã rút đũa phép ra.

Dù trời không gợn chút mây,nhưng hàng cây già phủ bóng đen lạnh lẽo, mất vài giây trước khi mắt Harry nhìn rõ ngôi nhà giấu 1 nửa trong những thân cây lộn xộn. Với nó có vẻ như đây là 1 địa điểm kỳ cục cho ngôi nhà, hay ít ra là việc để mặc những cái cây mọc bên cạnh, chắn hết ánh sáng và khung cảnh thung lũng bên dưới. Nó tự hỏi ở đây liệu có người ở không ? Tường nhà rêu phong,ngói rớt khỏi mái nhà thấy được cả nóc. Tầm ma mọc đầy xung quanh, ngọn vươn tới cửa sổ nhỏ đóng 1 lớp bụi dày.Tuy nhiên, khi nó vừa kết luận là không thể có ai ở đó được thì cửa sổ mở lách cách, và 1 làn khói mỏng từ đó thoát ra, có lẽ ai đó đang nấu nướng.

https://thuviensach.vn

Odgen đi tới trước nhẹ nhàng, có vẻ đối với Harry là thận trong quá mức. Khi bóng cây vừa lướt trên người ông ta, ông ta dưng lại, nhìn chằm chằm cái cửa chính mà ai đó đã ghim lên 1 con rắn chết.

Rồi có tiếng sột soạt và tiếng rớt bịch, 1 gã trong bộ dạng te tua rơi khỏi cái cây gần nhất, chân chạm đất ngay trước Odgen, đã nhảy về sau nhanh đến nỗi đạp phải đuôi áo va vấp ngã.

" Ông không được tiếp đón "

Cái gã trước mặt họ có mái tóc bờm xờm xỉn cáu ghét đến nỗi chẳng biết màu gì nữa.Hắn thiếu mất vài cái răng.Mắt thì nhỏ và tối thui chỉ nhìn chằm chằm hướng đối diện. Trông hắn có vẻ khôi hài nhưng thật sự là không, hắn khiến người ta sợ. Harry không thể không bảo ông Odgen lùi thêm vài bước nữa rồi hãy nói.

" Ơ, Chào buổi sáng. Tôi là người của bộ pháp thuật!

"Ông không được chào đón"

" Ơ, xin lỗi, tôi không hiểu" Odgen bối rối.

Harry nghĩ Odgen hoàn toàn lờ mờ không rõ;kẻ lạ nói về hắn hết sức rõ ràng đối với Harry, đặc biệt là khi hắn 1 tay vung vẩy đũa phép, tay kia cầm con dao ngắn đầy máu me.

" Ta chắc là con hiểu hắn nói, Harry ? " Cụ Dumbledore nói nhỏ " Dĩ nhiên ạ" Harry hơi lúng túng " Tại sao Odgen lại không.. ?"

Nhưng khi nhìn thấy con rắn chết trên cửa lần nữa, nó chợt hiểu ra.

" Hắn nói Xà ngữ hả Thầy ?"

" Khá lắm " cụ Dumbledore gật đầu và mỉm cười.

Cái gã trông te tua đó bây giờ đã tiến đến trước mặt Odgen, 1 tay là dao, 1 tay là đũa phép.

" Bây giờ, hãy nhìn.." nhưng đã quá muộn! tiếng nổ vang lên, Odgen thì nằm dưới đất, ôm lấy mũi trong khi cái thứ dịc kinh khủng hơi vàng phọt ra giữa những ngón tay.

" Morfin" ! 1 giọng nói vang lên.

Một gã khác già hơn hấp tấp ra khỏi nhà, sập cửa sau lưng khiến con rắn đung đưa thảm hại.Gã này lùn hơn,người chẳng cân xứng tí nào. Vai rộng, tay dài lõng thõng, mắt nâu, tóc rậm, khuôn mặt nhăn nheo nhìn như là 1 con khỉ to và khoẻ. Hắndừng lại ngay cạnh gã cầm dao, lúc này đang cười khúc khích trước cảnh Odgen đo đất.

"Bộ pháp thuật phải không ?" tên già hơn lên tiếng, nhìn xuống Odgen." Đúng rồi " Odgen giận dữ nói, vỗ vỗ nhẹ khuôn mặt."Còn ông, ông là Gaunt ?"

" Đúng" Gaunt nói "Nó cho ông 1 cú vào mặt phải không ?"

"Đúng, chính hắn" Odgen đợp lại

https://thuviensach.vn

" Ông muốn mọi người biết đến sự hiện diện của ông à ?" Gaunt hùng hổ " Đây là chuyện cá nhân.Chỉ việc đứng đó mà mong con trai tôi không làm gì để tự vệ sao ?"

" Tự vệ lại cái gì cơ ? "Odgen nói, đã đứng dậy được.

" Bọn hay chõ mũi vào việc người khác.Bọn khách không mời.Bọn Muggle.Bọn rác rưởi " Odgen chĩa đũa phép vào mũi mình,vẫn còn đang chảy nhiều cái thứ trông như mủ vàng, nó ngưng không chảy nữa.Gaunt nói qua khoé miệng với Morfin" Vào nhà đi.Không được cãi "

Lúc này, Harry đã sẵn sàng nghe Xà ngữ, ngay cả trong khi đã hiểu những gì họ đang nói, nó vẫn phân biệt được cái âm thanh rin rít mà Odgen nghe..Morfin có vẻ không đồng ý nhưng cha hắn ném 1 cái nhìn đầy hăm doạ, hắn thay đổi ngay., ì ạch lết vào nhà với cái dáng nghiêng ngả và sập cửa lại khiến con rắn đung đău đến tội nghiệp.

" Vì con trai ông mà tôi có mặt ở đây,ông Gaunt" Odgen vừa nói vừa chùi chút mủ cuối cùng dính trước áo. " Đó là Morfin phải không"

" Nó là Morfin" tên già nói thờ ơ. " Ông có dòng máu thuần chủng không ?"hắnthính lình nổi cáu hỏi.

" Đó không phải là chuyện đáng nói ở đây " Odgen lạnh lùng đáp, và Harry thấy sự kính trọng đối với Odgen tăng lên. Hình nhu Gaunt thấy khác hẳn.

Hắn đảo mắt liếc Odgen và lầm bầm, rõ ràng là với cái giọng cáu kỉnh" Bây giờ tôi nghĩ tới nó đây.Tôi từng thấy những cái mũi bị như ông dưới làng"

" Tôi không nghi ngờ điều đó nếu con trai ông mất bình tĩnh" Odgen nói " Có lẽ chúng ta nên tiếp tục thảo luận ở trongnhà ?"

"Trong nhà ?"

"vâng, ông Gaunt.Tôi nói rồi. Tôi ở đây là do Morfin.Chúng tôi đã gởi cú.."

"Tôi không dùng cú" Gaunt nói " Tôi không mở thư"

" Rồi ông có thể phàn nàn là ông không được báo trước việc tôi đến"

Odgen bực bội nói " Tôi ở đây vì 1 vụ phạm luật nghiêm trọng xảy ra hồi sớm nay "

"Được rồi, được rồi !"Gaunt gầm lên. " vào cái nhà chết chóc này đi, ông sẽ thấy dễ chịu ra sao "

Căn nhà có vẻ như gồm 3 phòng nhỏ. 2 cái cửa cái dẫn vào phòng chính, vừa là bếp, vừa là phòng khách.Morfin đang ngồi trên cái ghế bành bẩn thỉu cạnh ngọn lửa, quấn con rắn vipe vào tay và ngâm nga

"Khò khè,khò khè, hỡi rắn bé bỏng

đang bò dưới sàn nhà

Hãy tốt với Morfin

Không thì bị ghim len cửa"

https://thuviensach.vn

Có tiếng cà mòn của cái gì đó ở trong góc cạnh cái cửa sổ đang mở, Harry nhận ra rằng còn người khác trong phòng, 1 cô gái rách rưới trong bộ váy xám như là màu tường đá bẩn sau lưng cô.

Cô gái đứng cạnh cái nồi đang sôi trên cái lò đen cáu bẩn, quanh quẩn bên cái kệ trên đó là những nồi, những chảo dơ dáy.Tóc cô màu xám, rũ xuống.Cô có khuôn mặt thật thà, nhợt nhạt và hơi u ám.Mắt cô, cũng giống như người anh, nhìn chằm chằm phía đối diện.Trông cô sạch sẽ hơn 2 gã đàn ông, nhưng Harry đã nghĩ rằng nó sẽ không giờ thấy 1 người nào trông yếu đuối hơn.

" Con gái tôi, Merope" Guant miễn cưỡng nói khi Odgen nhìn cô ta như dò hỏi.

" Chào cô"Odgen nói. Cô không trả lời, nhưng cái nhìn đe doạ của cha khiến cô quay trở lại phòng, tiếp tục xếp những cái nồi trên kệ.

"À, ông Gaunt" Odgen nói " để đi thẳng vào vào vấn đề, chúng tôi có lý do để tin rằng con trai ông, Morfin, đã biểu diễn pháp thuật trước mặt dân Muggle khuya hôm qua"

1 tiếng rền inh tai. Merope đánh rơi 1 cái nồi.

" Nhặt nó lên !" Gaunt hét " Đó, làm gì phải nhọc thân như bọn Muggle rác rưởi vậy, đũa phép để làm gì, mày thật vô dụng như bao rác "

"Ông Gaunt, làm ơn đi" Odgen bị sốc.Merope, lúc này đã nhặt cái nồi lên, đỏ bừng mặt, lại làm rớt lần nữa, run rẩy rút cây đũa phép,chỉ vào cái nồi,lật đật đọc thần chú chẳng ai nghe được khiến cái nồi bắn thẳng trên nền nhà từ chỗ cô đến bức tường đối diện, vỡ ra làm đôi.

Morfin bật ra 1 tràng cười khặc khặc. Gaunt hét tướng lên " Vá nó lại, mày thật là không được tích sự gì cả. Vá nó đi"

Merope trượt chân khi ngang qua phòng, nhưng trước khi cô có thời gian giơ đũa phép lên,Odgen đã nâng đũa của mình, giọng chắc nịch "Reparo".Cái nồi lành lại ngay tức thì.

Gaunt trố mắt 1 lúc dù đang định quát tháo Odgen,rồi có vẻ như hắn nghĩ lại,chuyển sang chế nhạo con gái:" May là người đàn ông dễ mến của Bộ pháp thuật ở đây há ? Có lẽ ông ta sẽ mang mày khỏi tay ta, có lẽ ông ta không thấy phiền lòng vì những đứa Squib bẩn thỉu..."

Không nhìn ai cũng như cám ơn Odgen,Merope nhặt cái nồi lên đặt vào chỗ cũ, tay run lẩy bẩy.Rồi cô đứng dựa hẳn lưng vào tường giữa cái cửa sổ và cái lò bẩn thỉu, như thể là cô chẳng mong ước gì ngoài việc biến mất vào vách tường đá.

"Ông Gaunt" Odgen bắt đầu lại " Như tôi đã nói,nguyên nhân chuyến thăm viếng của tôi là....."

"Tôi đã nghe ông nói 1 lần rồi" Gaunt độp lại."Thì sao ? Morfin đưa cho dân Muggle 1 chút của cái đang xảy ra cho nó-thì đã sao nào ?"

"Morfin đã phạm luật" Odgen nghiêm khắc nói.Gaunt nhại lại giọng Odgen, làm cho nó vênh vang và ê a.Morfin lại cười khằng khặc." Nó dạy cho bọn Muggle rác rưởi 1 bài học, bây giờ cũng là bất hợp pháp sao ?"

" Đúng " Odgen nói " Tôi e là như thế "

https://thuviensach.vn

Ông lôi ra từ túi áo trong 1 cuộn giấy da nhỏ, kéo nó ra.

" Gì nữa đây, bản án của nó hả ?" Gaunt nói, giọng giận dữ

" Nó là giấy triệu tập của Bộ pháp thuật để nghe....

" Giấy triệu tập! Giấy triệu tập ? Các người nghĩ các người là ai chứ, triệu tập con ta ở bất cứ nơi nào à ?"

" Tôi là trưởng độiThi hành việc cưỡng chế pháp thuật" Odgen nói

" Vậy ngài nghĩ chúng tôi là đồ cặn bã chắc ?" Gaunt gào toáng lên, sấn tới Odgen với cái móng tay vàng cáu bẩn chỉ vào ngực mình " Bọn cặn bã này sẽ chạy ngay đến khi Bộ pháp thuật gọi ư ? Ngài có biết mình đang nói chuyện với ai không ?hỡi kẻ cũng có chút máu bùn ?"

" Tôi đang hân hạnh nói chuyện với ông Gaunt" Odgen nói, trông thận trọng nhưng vẫn đứng vững.

" Đúng đó" Gaunt gầm lên.Lúc đầu, Harry cho là Gaunt làm 1 cử chỉ tuc tĩu bằng tay, nhưng rồi nhận ra rằng hắn đang cố khoe chiếc nhẫn đá đen gớm ghiếc ở ngón giữa, khuơ khuơ trước mắt Odgen " Thấy cái này không ? Thấy cái này không ? Biết cái gì đây không ? Biết ở đâu ra không ? hàng thế kỉ trong nhà ta, biết bao lâu rồi, lúc nào cũng là dòng máu thuần chủng.Biết ta phải trả bao nhiêu cho cái này không, với cái huy hiệu Peverell chạm trên mặt đá ?"

" Tôi không có ý kiến " Odgen nói, mắt hấp háy nhu thể chiếc nhẫn lượn ngay trước mũi trong vòng 1 inch vậy." Nó ngoài lề, ông Gaunt, con ông đã dính vào....."

Gào lên trong cơn thịnh nộ, Gaunt chạy tới chỗ đứa con gái.Trong 1 giây, Harry nghĩ là hắn sắp siết cổ cô gái, vì tay hắn rờ tới cổ cô, nhưng 1 lúc sau,hắn lôi cô xềnh xệch đến trước mặt Odgen bằng cái dây chuyền vàng quanh cổ cô.

" Thấy cái này không ?" hắn gầm lên, hắn lắc lắc cái mề đay vàng to tổ chảng, mặc cho Merope sặc sụa và thở hổn hển.

" Tôi thấy rồi, tôi thấy rồi " Odgen vội vàng nói.

"Nhà Slytherin !"Gaunt thét lác " Nhà Salazar Slytherin! Bọn ta là những hậu duệ còn lại, Nghĩ sao hả ?"

" Ông Gault, con gái ông kìa "Odgen báo động, nhung Gault đã buông Merope ra rồi. Cô đi khỏi chỗ hắn, trở về góc của mình, xoa xoa cái cổ, hít thở.

" Vậy đó " Gaunt đắc thắng, nhu thể vừa mới chứng minh được 1 điều phức tạp nhất hơn cả những tranh cãi có lý nhất.

" Đừng có nói là đến nói chuyện với bọn ta như những hạt cát trong giày nhé.Các thế hệ thuần chủng, toàn phù thuỷ, hơn cả những gì ngài có thể nói, tôi chẳng hề nghi ngờ "

Rồi hắn nhịp nhịp trên sàn nhà ngay chân của Odgen. Morfin lại cười khanh khách. Merope nép vào cửa sổ, cúi đầu xuống, giấu mặt vào mớ tóc rũ, không nói gì cả.

https://thuviensach.vn

" Ông Gaunt" Odgen kiên nhẫn," Tôi e là tổ tiên của ông hay tôi gì thì cũng không nhúng tay vào vụ này được.Tôi ở đây là vì Morfin, Morfin và người dân Muggle nói chuyện với nó khuya hôm qua.Theo nguồn tin của tụi tôi..." Ông liếc xuống cuộn giấy" thì Morfin đã dùng thần chú hay bùa ếm gì đó đối với người Muggle nói trên, làm anh ta nổi mẩn đầy đau đớn."

Morfin cười khúc khích.

" Im lặng cái coi" Gaunt gầm lên bằng xà ngữ, Morfin im ngay.

" Nếu nó đã làm thế thì sao ?" Gaunt ngang ngược nói " Tôi mong là ông đã lau sạch cái mặt thằng Muggle rác rưởi đó rồi chứ ? cả ký ức của nó nữa....."

" Đó cũng không phải là vấn đề" Odgen nói "Đây là vụ tấn công có chủ ý chứ không nhằm tự vệ "

" Ah, tôi thấy có vẻ như ông là người rất yêu dân Muggle "

Gaunt lại nhịp nhịp chân chế nhạo.

" Cuộc thảo luận này không đưa chúng ta đến đâu cả" Odgen nghiêm túc. " Thái độ của con trai ông rõ ràng là không thấy hối hận về hành động của mình chút nào " Ông lại liếc mắt xuống cuộn giấy da " Morfin sẽ phải có mặt vào ngày 14 tháng 9 để giải trình về việc sử dụng pháp thuật trước mặt dân Muggle và gây hại cũng như đau đớn cho chính người đó...."

Odgen phải dừng lại.Có tiếng leng keng, lộc cộc của những con ngựa và 1 giọng cười to dội vào cửa sổ. Hình như hướng gió thổi từ làng lướt qua rất gần những bụi cây ngoài nhà.Gaunt rùng mình, tai lắng nghe, mắt mở to. Morfin huýt gió, quay mặt vế phía có âm thanh, vẻ hăm hở.Merope ngẩng đầu lên.Harry thấy khuôn mặt cô ta trắng bệch.

" Lạy Chúa, thiệt là cảnh chướng mắt" giọng 1 cô gái vang lên, nghe rõ ràng từ cửa sổ như thể cô ta đang đứng ở phòng bên vậy.

" Cha anh có thể dẹp cái nhà tồi tàn đó đi được không Tom ?"

" Nó không thuộc quyền nhà anh" giọng chàng trai trẻ." Mọi thứ ở bên kia thung lũng là của nhà anh nhưng riêng cái nhà tranh đó thì của kẻ lang thang già gọi là Gaunt, và lũ con ông ta.Thằng con trai hoàn toàn điên rồi, em nên nghe những câu chuyện người làng kể.."

Cô gái cười. Rồi tiếng leng keng lộc cộc mỗi lúc mỗi lớn. Morfin định rời khỏi ghế bành.

" Mày ngồi đó đi " tên cha dùng Xà ngữ cảnh cáo.

" Tom" lại là giọng cô gái, bây giờ nghe gần như họ đang đứng ngay trong nhà " Có lẽ em lầm, nhưng có ai đó treo con rắn lên cửa kìa ?"

" Lạy Chúa, em không lầm đâu", giọng của chàng trai " Chắc là thằng con, anh đã bảo đầu óc nó không bình thường mà.Đừng nhìn nữa, Cecilia cưng "

Giờ thì tiếng leng keng lọc cọc nhỏ dần.

" Cưng " Morfin thì thầm bằng xà ngữ, đưa mắt nhìn em gái " Cưng, nghe nó gọi kìa. Vậy là thằng đó đâu có biết đến mày "

https://thuviensach.vn

Merope trông trắng bệch khiến Harry cảm thấy cô ta sắp xỉu tới nơi.

" Chuyện gì đó ? " giọng Gaunt sắc lẻm, và cũng bằng xà ngữ,nhìn hết thằng con trai tới đứa con gái." Mày nói gì, Morfin ?"

" Nó khoái nhìn cái thằng Muggle đó" biểu lộ vẻ ghê tởm trên mặt nó khi nhìn đứa em gái đang khiếp đảm.

" Lúc nào thằng đó ngang qua vườn, nó cũng ngắm thằng này qua hàng rào. Và tối qua....."

Merope lắc đầu lia lịa như van xin nhưng Morfin vẫn tiếp tục 1 cách không thương xót," Còn ló đầu ra cửa sổ nhìn tới lúc thằng đó vào nhà nữa ?"

" Thò đầu ra cửa sổ để nhìn 1 thằng Muggle ? " giọng Gaunt nhỏ lại

Cả 3 người nhà Gaunt có vẻ như đã quên mất Odgen, trông hoang mang và khó chịu về sự bộc phát mới không thể hiểu nổi của những tiếng rin rít và gay gắt này.

" Có đúng không ?" Ganut nói bằng cái giọng chết người, dấn tới 1, 2 bước trước cô gái đang khiếp sợ " Con gái của ta- hậu duệ thuần chủng của Salazar Slytherein- lại đi thích 1 thằng máu bùn bẩn thỉu à ?"

Merope lắc đầu nhu điên, nép chặt vào tường,không nói được lời nào.

" Nhưng con bắt thằng đó rồi cha ".Morfin cười khanh khách " Con túm nó khi nó đi ngang qua và ket qua nó đã trông rất xấu xí với những vết rỗ khắp người, đúng không Merope ?"

" Cái con Squib nhỏ ghê tởm này, con rác rưởi có máu phản bội " Gaunt gầm lên,mất tự chủ, lao vào siết cổ đứa con gái

Cả Harry và Odgen hét lên đồng thời " KHÔNG ", Odgen giơ đũa phép len "Relaskio!"

Gaunt bị hất văng ra phía sau, trượt trên 1 cái ghế, hắn thấy lưng mình ê ẩm.

Nổi cơn thịnh nộ,Morfin nhảy ra khỏi ghế chạy tới Odgen, khuơ khuơ con dao máu me và phóng thần chú bừa theo.

Odgen chạy bán sống bán chết, cụ Dumbledore ra hiệu chạy theo và Harry nghe lời ngay, tai nó vang vọng tiếng hét thất thanh của Merope.

Odgen phóng ra khỏi con đường mòn và nhô ra đường cái đâm sầm vào con ngựa màu hạt dẻ bóng nhẫy, cưỡi trên lưng là chàng trai trẻ tóc sẫm rất đẹp trai.Cả chàng trai và cô gái xinh đẹp cưỡi con ngựa xám bên cạnh đều phá lên cười khi thấy cảnh Odgen bật ra khỏi mông con ngựa rồi lại lao vào tiếp, áo choàng của ông bay phủ từ đầu tới chân đầy bụi bẩn, chạy tán loạn trên đường.

" Chúng ta đi thôi Harry", cụ Dumbledore giật mạnh khuỷu tay nó. Chỉ 1 lúc sau, 2 người đã bay vút qua bóng tối nhẹ nhàng đến khi chân chạm đất, quay trở lại văn phòng còn sáng lờ mờ của cụ Dumbledore.

https://thuviensach.vn

"Chuyện gì sẽ đến với cô gái sống trong căn nhà đó vậy Thầy ?" Harry hỏi khi cụ vung nhẹ đũa thần thắp thêm đèn "Merope, hay tên cô ấy là gì gì đó ?"

" Cô ta không sao cả" cụ ngồi xuống bàn và ra hiệu cho nó cũng ngồi xuống. "Odgen độn thổ về bộ pháp thuật, 15 phút sau quay trở lại với những người tiếp viện. Morfin và cha hắn cố gắng chiến đấu nhưng rồi cả 2 đều bị chế ngự, áp tải ra khỏi nhà, và rồi thì bị Hội đồng phù thuỷ kết án. Morfin, từng có tiền án tấn công dân Muggle, lãnh 3 năm tù trong ngục Azkaban. Marvolo, làm bị thương vài nhân viên của bộ, trong đó có cả Odgen nhận 6 tháng tù"

"Marvolo" Harry băn khoăn lặp lại

"Đúng đó " cụ Dumbledore mỉm cười tán thành " Ta rất vui vì con không bỏ qua cái tên đó"

" Vậy ra ông già đó là..... ?

"Ừ, ông ngoại của Voldermot" cụ nói " Marvolo, con trai hắn, Morfin, Con gái Merope là những người còn lại của gia đình phù thuỷ lâu đời, được chú ý bởi dòng máu bất bình thường và hung hang vì tục kết hôn trong cùng dòng họ.Đánh mất những cảm xúc yêu đương thật sự trong hôn nhân chỉ để duy trì lối sống vương giả mà họ đã phung phí của cải gia đình qua nhiều thế hệ trước khi Marvolo sinh ra. Ông ta, như con thấy đó, chỉ được để lại sự bẩn thỉu và nghèo khó, với tính khí rất khó chịu nhưng lại đầy kiêu căng và tự ái, vài món gia truyền ông ta quý như đứa con trai và còn hơn cả đứa con gái"

" Vậy Merope" Harry dựa vào ghế nhìn cụ Dumbledore chăm chú" Vậy Merope là.....có phải ý Thầy là.....là mẹ của Voldermot không ?"

"Đúng đó con, Tương tự thì chúng ta cũng có ý niệm lờ mờ về người cha. của Voldemort. Ta không biết con có chú ý không ?"

" Người dân Muggle mà Morfin tấn công, cái người cưỡi ngựa đó hả Thầy ?"

" Con khá lắm, cụ tươi cười " Ừ, đó là Tom Riddle cha, chàng Muggle đẹp trai,từng cưỡi ngựa ngang nhà Gaunt, người mà Merope ấp ủ điều thầm kín, với niềm đam mê mãnh liệt."

" Cuối cùng họ cưới nhau ?" Harry không thể tin được điều nó nói, nó không tưởng tượng 2 người chẳng có điểm gì chung lại yêu nhau.

" Ta nghĩ con quên 1 điều rằng Merope là 1 phù thuỷ. Ta không tin là pháp lực của cô ấy đạt tới mức cao nhất khi bị cha làm cho chết khiếp. Một khi Marvolo và Morfin chắc chắn ở trong ngục Azkaban, một khi lần đầu tiên trong đời cô ấy được tự do 1 mình, ta chắc là cô ấy có thể lường hết khả năng của mình và lập kế hoạch để thoát khỏi cuộc sống kinh khủng mà cô đã đi hết 18 năm qua."

"Con có thể nghĩ ra cách gì để Merope có thể làm cho Tom Riddle quên đi người con gái dân Muggle mà yêu cô ấy không ?"

" Bùa phục tùng" Harry đoán " Hay là tình dược hả Thầy ?"

https://thuviensach.vn

" Được đó Harry. Cá nhân ta nghiêng về việc cô ấy dùng tình dược. Ta chắc chắn sẽ lãng mạn hơn đối với cô ấy và ta tin rằng sẽ không khó để thuyết phục Riddle uống 1 cốc nước khi chàng cưỡi ngựa 1 mình vào 1 ngày nóng bức nào đó. Dù thế nào đi nữa, chỉ trong vòng vài tháng sau cái cảnh ta và con được chứng kiến, làng Tiểu Hangleton sẽ xôn xao 1 vụ xì căng đan lớn. Con có tưởng tượng được cái tin đồn con trai điền chủ bí mật chạy trốn với con gái kẻ lang thang,Merope."

" Nhưng cú sốc của dân làng không là gì cả so với Marvolo. Ông ta trở về từ ngục Azkaban, mong thấy đứa con gái biết vâng lời đợi ông ta trở về với bữa cơm nóng đã sẵn trên bàn. Nhưng thay vào do, ông ta thấy lớp bụi dày cả inch và mẩu giấy từ biệt, giải thích những gì cô làm."

" Kể từ đó, ta dể ý rằng, trong suốt quãng đời còn lại không bao giờ ông ta nhắc tới tên hay là sự tồn tại của cô gái. Cú sốc việc cô bỏ đi có lẽ đã góp phần vào cái chết sớm của ông ta- hoặc giả đơn giản là ông ta chưa bao giờ học cách tự chăm sóc mình.Ngục Azkaban đã làm Marvolo yếu đi nhiều, và ông ta không thể sống để thấy Morfin trở về nhà"

" Còn Merope ? Cô ấy đã.....chết phải không Thầy ? Không phải Voldemort lớn lên trong trại trẻ mồ côi sao ?"

"Quả có vậy" cụ Dumbledore nói " Chúng ta phải đoán nhiều đây nhưng ta nghĩ không quá khó để suy luận xem chuyện gì đã xảy ra. Con thấy đó, chỉ trong vòng vài tháng sau cuộc hôn nhân trốn chạy,Tom Riddle lại xuất hiện trong trang viên tiểu Hangleton mà không có vợ mình. Tin đồn lan khắp những người láng giềng là anh ta nói rằng mình bị lừa dối và gạt gẫm. Những gì anh ta muốn nói, ta chắc là việc anh ta bị bỏ bùa và đã thoát được nhưng ta không chắc là anh ta dám dùng đúng những từ đó vì sợ bị cho là mất trí. Tuy nhiên, khi nghe những gì anh ta nói, dân làng lại cho là Merope đã nói dối Tom Riddle, giả vờ sắp có con với anh ta nên anh ta phải cưới."

" Nhưng đúng là cô ấy đã có con với anh ta"

" Nhưng chỉ chưa đầy 1 năm sau ngày cưới, Tom Riddle bỏ rơi cô ta khi cô đang mang thai"

" Có chuyện gì nhỉ ? Tại sao tình dược không còn tác dụng nữa ?" Harry hỏi.

"Lại phải đoán thôi " cụ Dumbledore nói " Ta tin rằng Merope đã yêu chồng sâu đậm, không thể chịu đươc việc tiếp tục bắt anh ta làm nô lệ bằng ma thuật. Ta tin cô ấy đã có sự lựa chọn là ngưng không cho anh ta uống tình dược nữa. Có lẽ cô ấy đã mụ mẫm tự cho là chàng ta bây giờ đã yêu lại cô. Có lẽ cô ấy nghĩ anh ta sẽ ở lại vì lợi ích của đứa trẻ. Nếu như thế, cô ấy đã lầm cả 2 điểm trên. Anh chàng bỏ rơi, không bao giờ gặp lại cô nữa, cũng không băn khoăn chuyện gì sẽ xảy ra cho đứa con trai"

Bên ngoài trời đã tối đen như mực, và cái đèn trong phòng cụ Dumbledore sáng hơn bao giờ hết.

" Ta nghĩ hôm nay thế đủ rồi, Harry" 1 lúc sau cụ Dumble dore nói.

" Dạ, thưa Thầy"

https://thuviensach.vn

Nó nhấc chân lên nhưng chưa đi.

" Thầy.....Biết tất cả những điều này về quá khứ của Vodemort có quan trọng không ?"

" Ta nghĩ rất quan trọng"

" Và nó có vài điều để xoay sở được lời tiên tri ?"

" Nó có mọi thứ để xoay sở với lời tiên tri"

"Vâng ạ", Harry vẫn còn hơi băn khoăn nhung giờ nó đoan chắc là sẽ nhu thế.

Nó quay đi, nhưng lại nảy ra 1 câu hỏi khác, và nó trở lại " Thưa Thầy, con có được phép kể mọi thứ cho Ron và Hermione nghe không ạh ?"

Cụ Dumbledore nhìn nó 1 lúc rồi nói " Được. Ta nghĩ trò Weasley và trò Granger đã chứng tỏ họ rất đáng tin cậy. Nhưng Harry à, ta yêu cầu con phải nói với các trò ấy là không được kể cho ai khác nghe chuyện này. Nó không phải là ý hay nếu có lời qua tiếng lại về việc ta biết đực bao nhiêu hay nghi ngờ về những bí mật của Voldemort"

" Không đâu thầy, con chắc là chỉ có Ron và Herminone được biết thôi. Chúc Thầy ngủ ngon"

Nó lại quay đi và đã gần ra đến cửa thì nó trong thấy cái vật đó. Nằm trên 1 trong những cái bàn có chân gầy như ống sậy, có vô số những dụng cụ bạc mỏng mảnh, là 1 chiếc nhẫn vàng xấu xí với cái mặt đá đen lớn đã rạn.

"Thưa Thầy" Harry nhìn chiếc nhẫn chằm chằm " Cái nhẫn đó....."

" Gì vậy ? "

" Thầy đã đeo nó khi thăm giáo sư Slughorn tối đó phải không ạ ?"

"Ta đã đeo nó " cụ Dmbledore xác nhận.

" Nhưng nó có phải là chiếc nhẫn Marvolo Gaunt đã cho Odgen xem không ạ ?"

Cụ gật đầu " Chính là nó "

" Nhưng sao vậy ạ ? Thầy có nó lâu rồi hả Thầy ?"

" Không, ta mới có nó gần đây thôi, vài ngày trước khi ta đến đón con ở nha dì dượng con "

" Vào khoảng thời gian Thầy bị thương ở tay hả Thầy ?"

" Đúng, Harry, vào khoảng đó"

Harry thấy ngại. Cụ Dumbledore đang mỉm cười.

" Thưa Thấy, chính xác thì....."

" Trễ rồi, Harry, con sẽ nghe câu chuyện vào lúc khác. Chúc con ngủ ngon "

" Chúc Thầy ngủ ngon"

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG XI: TRỢ THỦ HERMIONE

Đúng như Hermione đã đoán, những khoảng thời gian trống của học viên năm thứ 6 không phải là những giờ dành cho thư giãn như Ron mong đợi, mà để bắt kịp với lượng bài tập khổng

lồ được giao. Ngoài việc phải học như là chúng có kỳ thi mỗi ngày,mỗi một buổi học cũng trở nên đòi hỏi hơn hẳn so với trước đây.Dạo này, Harry hầu như không hiểu đến nửa bài giảng của Giáo Sư McGonagall, và kể cả Hermione cũng phải yêu cầu Giáo Sư nhắc lại những chỉ dẫn một hay hai lần. Một điều không thể tin đc và mặc cho những phản ứng ngày càng tăng của Hermione, Độc dược bỗng nhiên trở thành môn học tốt nhất của Harry ; nhờ vào Hoàng tử máu lai.

Những lời chú câm giờ đây được yêu cầu không chỉ trong Phòng chống nghệ thuật Hắc Ám, mà cả trong môn bùa chú (Charms) và Biến hình. Harry thường xuyên thấy những bạn cùng lớp của mình trong phòng sinh hoạt chung hoặc trong giờ ăn mặt đỏ tía tai và căng thẳng, trông như là họ đã dùng quá liều U-No-Poo (Mày_chẳng_là_cái_phân_gì : chơi chữ trong tiếng anh, nghe tương tự như là Voldemort _ ND). Tuy nhiên, Harry biết rằng họ đang cố để làm lời chú mà không phải đọc to nó lên. Được ra ngoài và học trong nhà kính trở nên một điều dễ chịu, mặc dù phải học với những thứ cây nguy hiểm hơn bao giờ hết trong môn Dược Thảo, bởi dẫu sao chúng cũng được phép quát tướng lên nếu bị bọn cây Xúc tu độc ôm bất ngờ từ phía sau.

Một kết quả của hàng tá bài tập và những giờ điên đầu tập luyện làm chú không lời là Harry, Ron và Hermione chẳng có thời gian để đi thăm bác Hagrid. Hagrid cũng không còn đến ăn trưa ở bàn giáo viên nữa, một điềm không hay, và trong một vài dịp khi chúng đi ngang qua bác trên hành lang hoặc trên sân, bác đã không nghe nhìn thấy hay nghe chúng chào, một cách bí ẩn.

“Chúng ta phải đến giải thích thôi” Hermione nói, mắt nhìn vào cái ghế trống khổng lồ của Hagrid tại bàn giáo viên buổi sáng thứ bảy hôm sau.

“ Nhưng chúng ta có buổi tuyển chọn đội Quiddich sáng nay” Ron đáp lại. “ và chúng ta phải luyện tập lời chú Aguamenti của Flitcwick nữa! Vả lại, giải thích gì chứ, Sẽ phải làm thế nào để nói là chúng ta ghét môn học dớ dẩn đó của bác ấy ? “

” Chúng ta đã không ghét môn đó” Hermione nói.

“Nói điều đó cho mình cậu đi, mình thì vẫn chưa quên những con đuôi nổ đâu “ Ron lầm bầm. “ Và nói để cậu biết, chúng ta đã thoát một cách may mắn đó. Cậu đã chẳng phải nghe nói suốt ngày về ông anh vô ý thức của bác ấy. Hẳn là chúng ta đã phải dạy Grawp buộc dây dầy như thế nào nếu ở lại”

“Mình ghét không nói chuyện được với Hagrid” Hermione nói với vẻ rầu rĩ.

” Chúng mình sẽ đi sau buổi Quiddich” Harry trấn an cô. Cậu cũng nhớ Hagrid, mặc dù cũng như Ron, cậu nghĩ rằng tốt hơn là không có Grawp trong cuộc sống của chúng. “ Nhưng buổi thử đội tuyển có thể chiếm cả buổi sáng, với số người đã đăng ký”. Cậu cảm

https://thuviensach.vn

thấy hơi hồi hộp với việc phải đối mặt gánh nặng đầu tiên trong tư cách Thủ Quân. “Mình chẳng hiểu sao tự nhiên đội lại trở nên đông đúc đến vậy”.

“Thôi đi nào Harry ”, Hermione nói với giọng bỗng nhiên không còn tý kiên nhẫn. “ Đó chẳng phải là do Quiddich, mà do cậu! Cậu chưa bao giờ trở nên hấp dẫn hơn thế này và nói thật nhé, cậu còn đáng tơ tưởng ấy chứ”

Ron lấp miệng cười với một miếng cá muối to tướng. Hermione dành cho Ron một cái nhìn khinh khỉnh trước khi quay trở sang với Harry

” Mọi người đều biết là cậu là nói thật, phải không ? Cả thế giới phù thủy đều công nhận là cậu đã đúng về việc Voldemort quay trở lại và cậu đã chiến đấu với lão 2 lần trong 2 năm trước và đã thoát hiểm cả hai lần. Và bây giờ họ gọi cậu là Người Được Chọn – Sao, cậu vẫn chưa thấy là sao mọi ngươi bị thu hút bởi cậu à”

Đúng là Harry đã thấy tòa Đại Sảnh trở nên nóng nực bất thường, mặc dù trần nhà trông vẫn lạnh và ẩm ướt.

“ Và cậu đã trải qua hết những sự ngược đãi từ Bộ Pháp Thuật khi mà họ cố để làm cho cậu giống như một kẻ nói dối và bất nhất. Cậu vẫn còn thấy những dấu vết trên mu bàn tay mà mụ đàn bà dã man đó đã bắt cậu lên viết bằng máu của mình, nhưng dẫu sao cậu vẫn không từ bỏ những gì cậu đã nói … “

“ Cậu vẫn có thể nhìn thấy chỗ mà nhũng bộ não đó đã tóm mình trong bộ Pháp thuật, nhìn đây này!”, Ron vừa nói vừa lắc cái tay áo ra đằng sau.

” Và nó cũng chả đau đớn gì khi mà cậu cao lên hơn 1 foot kỳ hè vừa rồi đâu”. Hermione kết thúc, chẳng thèm ngó ngàng gì đến Ron.

“ Mình cao”Ron nói một cách chả ăn nhập gì.

Nhưng con cú đưa tin bay đến, sà xuống qua những của sổ lất phất mưa và tung tóe nước lên tất cả mọi ngươi. Hầu hết mọi người đều nhận được nhiều thư tín hơn bình thường; những bậc phụ huynh lo lắng muốn nghe tin tức từ con cái và trấn an chúng rằng mọi người ở nhà đều ổn cả. Harry đã chẳng có cái thư nào từ đầu kỳ đến giờ, người duy nhất viết thư cho cậu giờ đã mất và mặc dù cậu đã mong chờ thư của Lupin, cho đến nay, vẫn bặt vô âm tín. Vì thế sáng nay cậu đã thật ngạc nhiên khi thấy Hedwig bay vòng quanh giữa những con cú nâu và xám. Nó đậu trước Harry, mang một gói hàng to hình vuông. Ngay sau đó, một gói hàng giống nguyên xi cũng đậu trước mặt Ron, đè duới nó là một đống đôm đốm kiệt sức, Pigwidgeon.

“Ha!” Harry reo lên, mở gói hàng và để lộ ra một cuốn sách “Chế tạo độc dược bậc cao”, mới tinh từ Flourish và Blotts.

“Ồ tốt quá”, Hermione nói, giọng vui mừng “ Giờ thì cậu có thể trả cuốn sách bị viết lên đó lại rồi”

” Cậu điên đấy à” Harry nói. “ Mình sẽ giữ nó! Mình đã nghĩ kỹ rồi __“

Cậu lôi quyển sách ra khỏi cặp và gõ lên bìa của nó băng cây đũa phép, miêng lẩm bẩm

https://thuviensach.vn

“ Dijjindo!” Bìa của cuốn sách rời ra. Harry làm lại như vậy với cuốn sách mới.(Hermione trông rất xì căng đan). Sau đó cậu đổi 2 cái bìa và, gõ lên chúng lần nữa và hô “ Gắn lại!”

Giờ nằm trên bàn là cuốn sách của Hoàng tử, đc ngụy trang trông như một cuốn sách mới và, cạnh đó là cuốn sách mới từ Flourish và Blotts, nhìn chẳng khác gì một cuốn sách cũ.

“ Mình sẽ trả lại Slughorn cuốn sách mới, thày sẽ chẳng thể phàn nàn gì, nó có giá 9 đồng Galleon lận”

Hermione bặm môi lại, trông có vẻ bực bội và không đồng ý nhưng rồi bị mất tập trung bởi con cú thứ ba đậu xuống mang theo một tờ Nhật Báo Phù thủy. Cô mở vội nó ra và lướt qua trang nhất.

“Có ai mà chúng ta biết chết không thế ?” Ron hỏi với giọng tỉnh bơ; cái câu hỏi mà cậu hỏi mỗi lần Hermione mở tờ báo ra.

” Không nhưng có thêm vài vụ tấn công của bọn hút hồn “. Hermione đáp “ Và một vụ bắt giữ”

“Tuyệt, ai thế ? ” Harry hỏi, nghĩ rằng đó là Bellatrix Lestrange. “ Stanley Shunpike” Hermione trả lời.

“Gì cơ ? ” Harry giật mình.

“ Stanley Shunpike, người soát vé trên chiếc xe đò Hiệp khách quen thuộc trong giới phù thuỷ, đã bị bắt với nghi vấn liên quan đến hoạt đông của bọn Tử THầN THựC Tử. Shunpike, 21 tuổi, đã bị

giải đi tối qua sau một cuộc vây bắt bất ngờ tại nhà anh ta ở Clapham”

“Stan Shunpike, một Tử Thần Thực Tử ?” Harry hỏi mà trong bụng nghĩ đến con chàng trai trẻ cậu đã gặp ba năm trước.” Không thể nào!”

”Anh ta đã có thể bị iểm bùa Phục tùng” Ron lý giải. “ Cậu chẳng bao giờ có thể biết được”.

“ Không có vẻ như vậy” Hermione, vẫn đang đọc tờ báo, nói. “Họ nói rằng anh ta bị bắt bởi vì anh ta đã bị nghe lén trong khi bàn bạc về kế hoạch bí mật của Tử Thần Thực Tử trong một quán rượu”. Cô ngẩng lên với vẻ mặt cau có ” Nếu anh ta đã bị yểm bùa Phục tùng, hẳn là anh đã không đi buôn chuyện về kế hoạch của bọn Tử Thần Thực Tử phải không ?”

” Nghe có vẻ như là anh ta đã khoác lác hơn là những ta có thể làm” Ron nói. “ Có phải là chính anh ta đã từng tuyên bố là sẽ trở thành Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật khi mà anh ta tán dóc với tụi mỹ nữ-ma không ?”

“ Ừ anh ta đấy”. Harry đáp “ Mình cũng chẳng rõ họ đang làm trò gì, nghĩ rằng Stan nói thực”

“Họ muốn được nhìn nhận rằng họ đang làm một cái gì đấy” Hermione cau mày. “ Mọi người đang lo sợ, các cậu hẳn biết rằng bố mẹ nhà chị em sinh đôi Patil muốn họ trở về nhà ? và Elosie Midgen thì đã rút ra khỏi trường. Bố của cô ấy đã đón về đêm qua.”

https://thuviensach.vn

“Hả ! “ Ron nói, mắt trợn tròn nhìn Hermione.”Nhưng Hogwarts còn an toàn hơn nhà họ nhiều, chắc chắn là như vậy! Chúng ta có thần sáng, và những lời chú bảo vệ khác, và chúng ta có thầy Dumbledore! “

” Mình chẳng nghĩ là chúng ta lúc nào cũng có thầy” Hermione thì thầm, và liếc mắt về phía bàn giáo viên. “Các cậu không thấy à ? Chỗ ngồi của thầy đã trống thường xuyên như chỗ của Hagrid tuần trứơc vậy”

Harry và Ron nhìn về phía bàn giáo viên. Ghế của thày hiệu trưởng đúng là trống thât. Đến giờ khi nghĩ về nó, cậu mới nhận ra rằng cậu đã chẳng thấy Dre từ buổi học riêng một tuần trước.

“Mình nghĩ là thầy rời trường để làm việc gì đó với Hội “ Hermione nói thấp giọng. “Mình cho là … mọi việc có vẻ nghiêm trọng phải không ? “

Harry và Ron chẳng ai trả lời, nhưng Harry biết là cả ba đứa đều đang nghĩ về cùng một thứ. Đã có những việc kinh khủng xảy ra hôm trước, khi mà Hannah Abbott được gọi ra khỏi lớp dược thảo và đuợc cho biết là mẹ của nó đã mất. Và chúng cũng chẳng thấy Hannah kể tù khi đó.

Khi rời bàn Gryffindor năm phút sau để đi xuống sân Qh, chúng đi qua Lavender Brown và Parvati Patil. Vẫn còn nhớ là Hermione đã kể về chuyện bố mẹ nhà Patil muốn con họ rời truờng Hogwarts, Harry đã chẳng ngạc nhiên khi thấy hai đứa bạn thân đang thì thầm trông có vẻ rất căng thẳng. Điều làm ngạc nhiên cậu là khi Ron đi ngang qua họ, Parvati bỗng dưng thúc cùi chỏ vào Lavender, khi mà cô bé đang nhìn quanh và rồi cười toét ra với Ron. Ron chớp mắt với cô bé và rồi nở nụ cuời gượng gạo đáp lại. Dáng đi của cậu ta ngay sau đó bỗng trở nên khệnh khạng. Harry cố gắng lắm để nín cười, nhớ rằng Ron đã làmnhư vậy sau khi Malfoy làm gẫy mũi mình. Tuy nhiên, Hermione trở nên lạnh lùng và giữ khỏang cách suốt cả chặng đường xuống sân vận động dưới cơn mưa phùn lạnh và đầy sương, sau đó tìm một chỗ đứng và cũng chẳng buồn chúc Ron may mắn.

Đúng như Harry đã đoán, buổi thử tuyển kéo dài gần hết buổi sáng. Dường như nửa nhà Gryffindor đã kéo đến, từ học viên năm một, những đứa còn hồi hộp nắm mấy cái chổi cũ của trường, cho đến những học viên năm bẩy, cao ngất nghuể hơn hẳn đám đông và trông cũng rất khệnh. Trong đám ấy, có một đứa mà cao lớn với mái tóc như dây điện mà Harry nhận ra ngay lập tức từ chuyến đi trên tàu Hogwarts Tốc hành.

“ Chúng ta đã gặp trên tàu, trong khoang của Sluggy nhớ không ?” Nó nói giọng rất tự tin và bước ra khỏi đám đông bắt tay Harry. “Cormac McLaggen, Thủ gôn”

“Cậu không thử tuyển năm ngoái, phải không ?” Harry hỏi, để ý đến bề ngang của McLaggen và nghĩ rằng có lẽ nó có thể chắn được hết ba cái gôn mà chẳng phải di chuyển.

” Mình ở trong bệnh viện khi buổi thử tuyển diễn ra” McLaggen nói, với cái giọng rất vênh vang. “ Ăn một pound trứng nhân tình vì một lời cá cược “

“A`…” Harry nói.” Ờ, cậu co thể chờ ở đằng kia…” Harry chỉ tới mép của sân, gần nơi Hermione đang ngồi. Harry nghĩ rằng mình đã thấy nét bực tức thoáng qua mặt McLaggen và tự hỏi là có phải McLaggen chờ đợi một sự thiên vị gì chăng vì cả hai đều là học trò cưng

https://thuviensach.vn

của thầy Sluggy. Harry quyết định bắt đầu bằng những những bài kiểm tra rất căn bản, yêu cầu các ứng thí cho đội tuyển chia ra làm nhóm và bay quanh sân. Đây đúng là một quyết đinh đúng : mười thí sinh đầu tiên là 10 học viên năm một và khá rõ ràng là chúng chưa từng bay trước đó. Chỉ có một cậu nhóc cố gắng lắm mới ở trên không được vài giây và sau đó cậu rất ngạc nhiên khi thấy mình đâm thẳng vào một cột gôn.

Nhóm thư hai thì gồm có 10 cô bé ngốc nhất mà Harry từng thấy. Khi mà cậu đã thổi còi, chỉ thấy rơi lả tả, miệng vẫn cười khúc khích và tay nắm lẫn nhau. Romilda Vane cũng nằm trong số đó. Và khi cậu bảo họ rời sân, họ làm theo một cách vui thích và đến ngồi ở hàng ghế để chỉ chỏ những người khác.

Nhóm thứ ba thì đâm thành một đống ở giữa sân. Hầu hết nhóm thứ tư đến mà chẳng có đến 1 cái chổi. Nhóm thứ năm là thuộc nhà Hufflepuffs.

“Nếu ai không thuộc nhà Gryffindor” Harry đã thực sự bị chọc tức, gào lên “ rời khỏi nơi này ngay!”

Không thấy ai nói gì, sau đó hai đứa nhóc từ Ravenclaws chạy ra khỏi sân, cười rúc rích.

Sau hai giờ, với rất nhiều lời phàn nàn, vài cơn thịnh nộ, một cú va chạm Sao chổi 260 và một vài cái răng gãy, Harry đã tìm ra được ba Truy thủ: Katie Bell, người quay trở lại đội sau một buổi thử tuyyển xuất sắc, Demelza Robins một nhân tố mới phát hiện, người mà rất giỏi né tránh Tấn thủ và Ginny Weasley, người mà đã bay vượt trội hơn trong tất cả các cuộc thi và ghi 17 bàn. Dù khá hài lòng với các lựa chọn của mình, Harry cũng đã phải hét khản cả giọng với những kẻ phàn nàn và giờ đang phải chịu trận tương tự với mây Tấn thủ bị loại.

“Đó là quyết định cuối cùng của tôi và nếu cậu không tránh ra khỏi đường của Thủ gôn, tôi sẽ cho cậu vài lời nguyền” Harry gầm lên.

Chẳng ai trong số Tấn thủ được chọn có được sụ tinh ranh của Fred và George, nhưng Harry cũng khá hài lòng với họ: Jimmy Peakes, một học viên năm ba, không cao nhưng to bè, và đã để lại cho Harry một cục u to bằng quả trứng ở sao đầu với cú shút dữ dội vào quả Bludger. Và Ritchie Coote, trông gầy gò nhưng có khả năng nhằm bóng rất tốt. Hai người cùng với Katie, Demelza, và Ginny đứng vào hàng ghế để xem cú tuyển chọn người cuối cùng của đội.

Harry đã cố tình để việc thử tuyển Thủ gôn đến cuối cùng với hi vọng rằng sân vận động sẽ vắng hơn và tạo ít áp lực hơn. Tuy nhiên, thật không may mắn là một số người sau bữa ăn sáng đã xuống xem cùng tất cả những tuyển thủ bị loại tạo nên một đám đông đúc hơn bao giờ hết. Mỗi khi có một Thủ gôn bay ra chỗ cột gôn, sân vận động lại đầy tiếng reo hò, lẫn giễu cợt. Harry nhìn qua về phía Ron, người luôn có “bệnh” hồi hộp trong những trường hợp thế này, với hi vọng rằng chiến thắng trong trận chung kết năm ngoái đã chữa khỏi nó. Nhưng rõ ràng là không, Ron trông xanh ngắt !

Không ai trong số năm ứng cử viên đầu cứu được nhiều hơn hai quả. Harry đã thất vọng khi Cormac McLaggen cũng chỉ cứu được bốn trong năm quả. Tuy nhiên, ở quả cuối cùng, Cormac McLaggen đã bay hòan tòan trệch hướng, khiến cả đám đông được một mẻ cười chế nhạo anh chàng ra trò. McLaggen bay xuống đất, nghiến răng trèo trẹo.

https://thuviensach.vn

Ron trông có vẻ đã sẵng sàng để vượt qua khi mà cậu trèo lên cái chổi Sao xẹt Mười một. “Chúc may mắn!” Một giọng cất lên từ phái khán giả. Harry nhìn quanh, hi vọng đó là Hermione, nhưng lại là Lavender Brown. Cậu đã muốn lấy tay che mặt đi khi mà cô nàng lại gào lên ngay sau đó, nhưng với tư cách đội trưởng, cậu nghĩ mình phải ra dáng hơn một tý nên quay sang xem Ron thử tuyển.

Tuy nhiên, Harry đã chẳng phải lo lắng: Ron cứu một, hai, ba, bốn năm quả liên tiếp. Vui mừng và chật vật để cưỡng lại không nhào ra reo hò cùng đám đông, Harry quay qua McLaggen nói với anh ta rằng, rất không may mắn, Ron đã thắng. Harry có thể thấy mặt anh chàng mặt đỏ lự dù đứng cách hàng inches.

”Em gái của nó đã không chơi thật sự” McLaggen nói hằn học. Có cả tia máu hằn lên trong cái cơn bực dọc của nó giống như Harry đã từng thấy ở Dượng Vernon. “ Con bé đã phát bóng dễ ợt”

”Rác ruởi” Harry nói lạnh băng. “ Đó là quả mà cậu ấy đã suýt bắt trượt.”

McLaggen bước lại gần Harry, giờ đây đã đáp xuống đất.

“Cho mình một cơ hội nữa”

” Không,” Harry nói. “ Cậu đã có lượt của mình. Cậu cứu bốn bàn. Ron cứu năm. Ron giờ là thủ gôn, cậu ấy đã thắng một cách công bằng. Giờ thì tránh đường ra”

Cậu nghĩ trong giây lát rằng McLaggen sẽ đấm mình, nhưng anh chàng đã kiềm chế bản thân với một vẻ nhăn nhó xấu xí và chạy ào đi, gầm gừ tiếng gì đó nghe có vẻ như đe dọa.

Harry quay sang và thấy cả đội đang nhìn chằm chằm vào mình.

”Tốt lắm,” Harry nói rền rĩ. “Cậu đã bay rất tốt ___”

”Cậu đã chơi thật tuyệt, Ron!”

Lần này thì đúng là Hermione đang chạy về phía Ron từ phía khán đài.Harry thấy Lavender đi ra khỏi sân đấu, nắm tay Parvati, mặt mũi có vẻ gắt gỏng. Ron thì trông rất hài lòng với bản thân và trông như còn cao hơn bình thường khi mà cậu ta cuời toe toét vơi cả đội và với Hermione.

Sau khi cố định thời gian cho buổi tập luyện đầu tiên vào thư năm sau, Harry, Ron và Hermione chào tạm biệt cả đội và đi về phía lều của Hagrid. Nắng ươn ướt xuyên qua những đám mây và trời cũng đã tạnh mưa phùn. Harry cảm thấy đói cồn cào và cậu hi vọng rằng sẽ có cái gì đó để ăn tại chỗ của Hagrid.

”Mình nghĩ là mình đã bắt trượt quả penalty thứ tư” Ron nói giọng sung sướng. “ Một quả rất khó từ Demelza, các cậu có thấy không, nó hơi xóay__”

“ Phải, phải, cậu quả là siêu” Hermione nói, trông vui mừng ra mặt.

“ Dẫu sao mình cũng tốt hơn thằng cha McLaggen đó” Ron nói bằng giọng thỏa mãn cao độ. “Các cậu có thấy nó bay lệch hướng trong quả thứ năm không ? Trông cứ như bị iểm Chú Mất Hướng ấy.. “

https://thuviensach.vn

Harry ngạc nhiên khi thấy Hermione đỏ mặt quay đi khi nghe những lời này. Ron thì chẳng đề ý thấy điều gì vì cậu ta vẫn còn đang mải mê tả lại mỗi một quả penalty với một niềm thích thú.

Một con hippogriff, Bằng Mã, lớn màu nâu đang bị buộc ở phía trước cabin của của hagrid. Nó nhép cái mổ cái mỏ sắc như dao cạo khi thấy ba đứa đến và quay đầu về phía chúng.

"Ui," Hermione nói giọng hồi hộp."Nó có vẻ vẫn còn sợ thì phải, đúng không ? "

"Thôi đi nào, cậu đã từng cưỡi nó phải không ?" Ron nói, Harry tiến về phía trước và cúi người xuống thấp trước Hippogriff và vẫn không ngừng nhìn vào mắt nó. Sau vài giây, Bằng mã cũng cúi xuống và chào lại.

"Mày khỏe không ?" Harry nói thì thầm, tiến tới gần vào vướt cái đầu lông vũ của nó." Mày nhớ chú phải không ? Nhưng mày ổn thỏa ở đây với bác Hagrid chứ hả ? "

"Oi!", một giọng oang oang cất lên

Hagrid sải bước ra từ góc của cái cabin mặc trên mình một cái tạp dề hoa và mang theo một bao tải khoai tây. Fang, con chó săn to lù của bác thì đang quẩn ở quanh chân. Fang sủa ầm lên và nhảy xồ ra phía trước.

" Tránh xa nó ra! Nó sẽ ăn hết ngón tay đi bây giờ ___ À là tụi bay à ".

Fang thì còn nhảy xổ lên Hermione và Ron, cố để liếm tai bọn chúng. Hogwarts đứng và nhìn chúnng trong khoảng khắc rồi quay lại vào trong cabin và đóng sầm của lại

"Trời ơi!" Hermione nói với vẻ sợ hãi.

"Đừng lo" Harry cuời nói. Cậu đi về phía cánh của và gõ cửa rầm rập. "Hagrid! Mở cửa ra nào, chúng cháu muốn nói chuyện với bác!"

Chẳng có động tĩnh gì từ phía trong.

"Nếu bác không mở, chúng cháu sẽ phá cửa đấy!" Harry nói, và rút ra cây đũa phép.

"Harry !" Hermione nói, giọng kinh ngạc" Cậu không thể ___"

"Có mình có thể!" Harry đáp lại " Lùi ra nào__"

Nhưng trước khi cậu kịp nói thêm lời nào, cánh cửa bật tung ra như Harry nghĩ, và Hagrid đứng đó, nhìn trừng trừng vào cậu, và trông có vẻ rất cảnh giác mặc dù vẫn đang mặc cái tạp dề hoa.

"Ta là một giáo viên!" Bác gầm lên với Harry " Một giáo viên hiểu không, Potter ! Sao mà trò dám dọa phá của của ta !"

"Xin lỗi, ngài!" Harry nói, nhấn vào từ cuối cùng và cậu thảy cái đũa phép vào trong áo.

Hagrid trông cóvẻ choáng " Từ khi nào mà con gọi ta là "ngài" vậy ? "

"Vậy từ khi nào bác gọi con bằng Potter vậy ? "

https://thuviensach.vn

“ Khôn lắm” Hagrid cằn nhằn. “Rất buồn cười” “ Vậy chính ta bị lừa hả ?” “ Được rồi vào đây, tụi nhóc vô ơn …”

Lầm bà lầm bầm, bác đứng lùi vào để cho chúng đi qua. Hermione chạy lon ton sau Harry, trông vẫn còn hơi sờ sợ.

”Sao ?” Hagrid càu nhàu, khi mà Harry Ron và Hermione đã ngồi xuống quanh cái bàn gỗ khổng lồ của bác, Fang gối ngày cái đầu của nó lên đầu gối của Harry, nhỏ nước dãi lênh láng ra áo chòang của cậu. “Sao thế hả ? Giờ lai thương hại ta à ? Tưởng là ta cô đơn hay là gì nữa ? “

“ Không, “ Harry đáp lại ngay lập tức “ Chúng cháu muốn gặp bác “

”Chúng cháu nhớ bác! “ Hermione nói giọng run run

“Nhớ ta hả ?” Bác Hagrid khịt mũi “ Phải rồi “

Bác nện bước huỳnh huỵch ra xung quanh, pha trà trong cái ấm đồng khổng lồ của mình, lẩm bẩm cái gì đó một lúc. Cuối cùng bác đặt mạnh ba cốc trà nâu cái to bằng cái xô trúoc mặt chúng và đĩa bánh cứng như đá. Harry đói đến nỗi ngay cả bánh của Hagrid làm cũng lấy ngay một cái.

”Bác Hagrid,” Hermione nói giọng uơn uớt, khi mà bác ngồi xuống cùng chúng và bắt đầu bóc vỏ khoai tây một cách rất thô bạo như thể mỗi củ đã làm gì sai trái với bác vậy, “ chúng cháu đã muốn tiếp tục học môn Chăm sóc Động vật Huyền bí, bác biết đấy” Hagrid lại khịt mũi thêm một lần nữa. Harry nghĩ rằng đã có vài cái hỉ mũi bay lên đám khoai tây và nghĩ thầm trong bụng là may mắn thay chúng không ở lại ăn bữa tối.

”Đúng là chúng cháu muốn mà” Hermione nói “ Nhưng không ai trong tuị cháu có thể sắp xếp được thời khóa biểu “

“Phải rồi “ Hagrid lặp lại.

Một cái gì đó rơi đánh phẹt và tất cả mọi người đều nhìn ra: Hermione kêu ré lên một tiếng và Ron trườn ra khỏi chỗ ngồi và vội vã chạy vòng qua cái bàn, tránh xa khỏi cái thùng lớn ở phía góc mà chúng vừa phát hiện ra. Nó đầy những thứ mà trông giống như những con giòi dài tới một foot, trắng, nhỏ dài, và đang quằn quại

“Cái gì thế hả bác Hagrid ? Harry hỏi, cố để nói với giọng thích thú hơn là ghê tởm nhưng cũng đặt ngay cái bánh xuống cùng lúc đó.

“Đó là những con giòi khổng lồ”, Hagrid nói.

“Và chúng sẽ trở thành … ? Ron nói với vẻ lo sợ

“Chúng chẳng thành cái gì cả” Hagrid trả lời “ Ta bắt chúng để cho Aragog ăn “

Và như chẳng hề báo trước, bác bật khóc.

“Hagrid!” Hermione kêu lên, nhảy ra khỏi ghế và chạy vòng qua cạnh dài của bàn để tránh cái thùng giòi và đặt tay lên đôi vai rung rung của bác “Có chuyện gì vậy ạ ? “

https://thuviensach.vn

“Nó.. nó.. “ Hagrid nấc lên, đôi mắt bác vẫn ròng ròng nước mắt dù đã bác đã lau đi lau lại bằng cái tạp dề. “ Aragog.. ta nghĩ là nó sắp chết rồi …, Nó bị ốm từ hồi hè và mãi chả bình phục.. ta không rõ phải làm gì nếu nó … nếu nó.. Chúng ta đã biết nhau quá lâu … “

Hermione vỗ vỗ lên vai bác Hagrid, trông chẳng biết phải nói gì. Harry biết cô bé cảm thấy thế nào. Cậu đã biết Hagrid từng tặng một con rồng con ghê gớm một con thú nhồi bông, đã từng thấy bác hát ru những con bọ cạp khổng lồ với cái miệng hút đuôi chíc, đã thấy bác cố gắng giải thích với ông anh khổng lồ dã man, nhưng có lẽ đây là điều khó hiểu nhất trong số những sở thích về quái vật của bác: một con nhện biết nói khổng lồ, Aragog, sống sấu trong Rừng Cấm mà Harry và Ron đã may mắn thóat ra được 4 năm trước đây.

“Liệu có ___ có điều gì chúng có thể làm không ?” Hermione hỏi, chẳng để ý đến vẻ nhăn nhó và những cái lắc đầu quầy quậy của Ron.

“ Ta không nghĩ vậy,Hermione à”, Hagrid nấc lên, cố ngăn dòng nước mắt trào ra “ Cả bầy nhện, gia đình của Aragog đang trở nên hơi kỳ lạ khi mà nó bị ốm, chúng trở nên hung hãn hơn…”

“Vâng, cháu nghĩ là tui cháu đã từng chứng kiến điều đó” Ron nói lầm rầm.

” Ta không nghĩ là bất cứ ai ngoài ta ra sẽ an toàn nếu đến gần chúng lúc này” Hagrid kết thúc với một cái xì mũi rõ mạnh lên cái tạp dề và nhìn lên “ Nhưng cảm ơn vì lời đề nghị Hermione, … nó rất có ý nghĩa với ta lúc này … “

Sau đó, không khí có vẻ nhẹ nhàng hơn một chút, mặc dù cả Harry và Ron không ai tỏ vẻ muốn đi bón những con giòi bự đó cho con nhện giết người khổng lồ, bác Hagrid dường như tự cho rằng chúng hẳn đã thích làm điều đó và trở lại là Hagrid như mọi khi.

“À, ta đã luôn biết là tụi bây sẽ khó mà nhồi ta và cái thời khóa biểu của tụi bay” bác nói cộc lốc và đổ thêm trà,” Ngay cả khi đã có cái Quay ngược thời gian ___ “

“Chúng cháu đã không thể làm thế được” Hermione nói “ Tụi cháu đã làm hỏng sạch tất cả những cái Quay ngược thời gian của Bộ pháp thuật mùa hè trước. Nó đã được đăng trên Nhật báo Phù thủy. :

“À, vậy thì” Hagrid nói.” Chẳng có cách nào để tụi bay có thể …Ta xin lỗi, ta đã, tui bay biết đấy__, ta đã lo lắng quá về Aragog.. and ta đã tự hỏi rằng liệu có phải Giáo sư Grubby Plank đã dậy dỗ ___”

Chỉ chờ đến lúc đó, cả ba đứa đã nói dối một cách chắc nịch rằng Giáo sư Grubbly-Plank, người thay thế Hagrid một vài lần, là một giáo viên tệ như thế nào, đén nỗi khi chúng chào tạm biệt Hagrid, trông bác đã khá vui.

“Mình đói chết mất”, Harry nói khi cánh của đã đóng lại phía sau chúng và cả ba vội vàng đi qua khoảng sân đã tối và chẳng một bóng người. Cậu đã thôi cái bánh đá sau khi một tiếng crack khủng khiếp từ cái răng hàm. “ Và mình có buổi phạt với Snape tối này, sẽ có đủ thời gian cho bữa tối..”

Khi mà cả ba đứa bước vào lâu đài, chúng thấy Cormac McLaggen đang đi vào Đại Sảnh. Phải đến 2 lần nó mới đi qua được cái cửa, nó đâm sầm vào khung cửa lần đầu tiên. Ron chỉ

https://thuviensach.vn

cười ha hả và chạy lon ton và trong sảnh đằng sau McLaggen, nhưng Harry nắm lấy tay Hermione và giữ cô lại.

“Gì thế ? “ Hermione nói với giọng phòng thủ,

” Cậu còn hỏi mình à, “ Harry nói thì thào, “McLaggen trông như đã bị iếm chú Mất hướng sáng nay. Và nó đứng ngay trước cậu “

Hermione đỏ mặt.

“Thôi được rồi, phải mình đã làm đấy” cô thì thầm. “ Nhưng cậu hẳn đã nghe nó nói về Ron và Ginny! Hơn nữa, nó tính khí rất thất thường, cậu đã thấy nó xử sự thế nào khi bị loại rổi đấy __ cậu hẳn cũng chẳng muốn một đứa như thế trông đội “

“Không” Harry đáp. “ Không, mình nghĩ đó là sự thật. Nhưng như vậy là không trung thực phải không ? Cậu là một Huynh Trường cơ mà ? “

“Thôi đi” Hermione vặc lại, Harry thì cười một cách mỉa mai.

"What are you two doing ?" demanded Ron, reappearing in the doorway to the Great Hall and looking suspicious.

“Các cậu làm gì thế ? “ Ron hỏi, xuất hiện trở lại ở của Đại Sảnh và nhìn một cách ngờ vực.

“Chẳng có gì cả”, Harry và Hermione đồng thanh đáp, và chùng vội vã đí sau Ron. Cái mùi của bò nướng khiến bụng Harry sôi lên vì đói, nhưng khi chúng chỉ còn cách ba bước tới bàn Gryffindor thì Giáo Sư Slughorn xuất hiện trước mặt chúng, chắn đường.

”Harry, Harry, người mà tôi đang muốn gặp đây rồi!” ông cười, xoắn hai đầu cái ria mép móc câu, và phập phù cái bụng bự của mình. “Ta đang hi vọng được gặp con trước bữa tối! Con nghĩ thế nào về một bữa tối ở chỗ của ta ? Chúng ta có một bũa tiệc nhỏ, một vài những ngôi sao đang lên. Ta có McLaggen và Zabini, cô bé quyến rũ Melida Bobbin _ Ta không biết con có biết con bé đó không ? Gia đình nó sở hữu một dây chuyền các cửa hiệu thuốc_ và tất nhiên ta cũng mong là cô Granger cũng sẽ đến ủng hộ ta “

Slughorn hơi cúi người chào Hermione khi mà ông ngừng nói. Dường như là Ron chẳng hề có ở đó. Slughorn không hề để mắt đến Ron.

”Con không thể, Giáo Sư” Harry trả lời ngay tức khắc “ Con có buổi phạt với Giáo sư Snape”

“Ôi trời!” Slughorn nói, mặt ông xị xuống. “ Ta đã mong chờ vào con Harry ! Ừm giờ để ta nói một câu với Severus và sẽ giải thích trường hợp này. Ta chắc là ta sẽ có thể thuyết phục được anh ta hoãn buổi phạt này cho con. Phải ta sẽ gặp cả hai con sau.” Nói rồi ông vội vã bước ra khỏi Sảnh.

“Ông sẽ chẳng có cơ hội nào để thuyết phục Snape đây”, Harry nói, ngay khi Slughorn vừa khuất tai nghe. “ Buổi phạt đã bị hoãn một lần, Snape làm điều đó vì Dumbldore, chứ sẽ chẳng hoãn vì ai khác đâu”

“Mình ước là cậu có thể đi, mình chẳng muốn đến đó một mình! “ Hermione nói giọng lo lắng. Harry biết rằng cô bé đang nghĩ về McLaggen

https://thuviensach.vn

”Mình ngờ rằng bạn sẽ phải đi một mình, Ginny có lẽ sẽ được mời nữa” Ron hục hoặc, có vẻ không vui vì bị bị lờ đi bởi Slughorn.

Sau bữa ăn tôi, chúng quay trở lại tháp Gryffindor. Phòng sinh hoạt chung chật cứng, vì hầu hết moị người đều đã ăn xong bữa tối, nhưng chúgn cố gắng để tìm một bàn trống và ngồi xuống, Ron, với tâm trạng không mấy vui vẻ từ khi gặp Slughorn, ngồi khoanh tay và nhìn chằm chằm lên trần nhà. Hermione với lấy quyển báo Phù thủy Buổi tối, mà ai đó đã để lại trên ghế.

”Có gì mới không ? “ Harry hỏi.

”Không …” Hermione đã mở tờ báo ra và đang nhanh chóng lướt qua những tờ báo bên trong.

“ Ô, nhìn nè Ron, cha cậu này, Ron __ yên tâm đi cha cậu vẫn ổn!” cô phải nói thêm ngay vì Ron bắt đầu trông lo lắng. “ Họ chỉ nói rằng cha cậu đã đến nhà Malfoy.” “Lần tìm kiếm thứ hai này trong dinh cư của Tử THầN THựC Tử không có vẻ có một kết quả gì. Arthur Weasley của phòng Điều tra và Tịch Thu Lời Chú và Vật Phòng Thân Giả Mạo nói rằng đội của ông đã làm việc dựa vào một nguồn tin tin cậy “

“Của mình đấy!” Harry nói. “ Mình đã bảo với bác tại ngã tư Vua về Malfoy và cái vật mà nó cố bảo Borgin sửa chữa hộ! Nếu vật đó chẳng ở nhà của chúng, thì hẳn là nó đã mang nó đến trường Hogwarts với nó rồi __”

”Nhưng làm sao mà nó có thể làm việc đó được, Harry ?” Hermione nói, đặt tờ báo xuống với một cái nhìn ngạc nhiên. “Chúng ta đã bị dò xét khi chúng ta đến phải không ? “

”Cậu đã bị à ? “ Harry nói, ngả người về phía sau “ Mình thì không !”

“Ah, không, tất nhiên là cậu đã không bị, mình quên à cậu bị muộn… Và Filch dò soát hết mọi ngừoi với cái Dò tìm đồ Bí Mật khi chúng tớ vào của. Bất kỳ một vật Hắc ám nào đều đã bị tìm thấy, và mình biết là Crabbe có cái đầu bé tẹo bị tich thu mất rồi. Nên cậu thấy đấy, Malfoy không thể đã mang cái gì nguy hiểm vào. “

Trong một giây thoáng qua bị chặn họng, Harry đã ngắm Ginny Weasley chơi với con Arnold môt lúc truớc khi nhìn ra cách đáp trả lại

“ Hẳn là ai đó đã gửi đến cho nó bằng cú” Harry nói “mẹ nó hoặc ai đó”

“Tất cả các con cú đều bị kiểm tra”. Hermione đáo “Filch nói với bọn mình rằng ông ấy sẽ thọc cái Dò tìm Bí mật vào bất cứ nơi đâu mà ông ta có thể với tới “

Thực sự Harry bị chặn đứng lần này, chẳng còn biết nói gì. Có vẻ không có một cách nào Malfoy đã có thể mang một vật Hắc ám nguy hiểm nào vào trường. Nó nhìn vào Ron, đang ngồi khoanh tay và nhìn chằm chặp vào Lavender, hi vọng.

“Cậu có nghĩ đến cách nào mà Malfoy __ ? “

”Thôi đi Harry. “ Ron nói.

https://thuviensach.vn

”Nghe này, đó chẳng phải lỗi của mình mà Slughorn mời Hermione và mình tới bữa tiệc dớ dẩn đó, chẳng ai trong tụi mình muốn đi cả, cậu biết đấy!” Harry nói giọng bắt đầu bực bội.

”Ờ vì mình chẳng được mời tới bữa tiệc nào cả” Ron nó và đứng dậy “ nên tốt hơn là mình đi ngủ đây”.

Nó chạy ào qua cửa vào phòng ký túc xá nam, khiến Harry và Hermione nhìn chằm chằm theo sau.

“Harry ?” Demelza Robins, cô bé Truy thủ mới bỗng nhiên xuất hiện sau vai cậu “ Mình có một tin nhắn dành cho cậu “

”Từ GS Slughorn ?” Harry hỏi, ngồi nhổm dậy đầy hi vọng.

“ Không từ GS Snape” Demelza nói. Tim Harry se lại “Thầy nói rằng cậu sẽ phải đến phòng của ông và lúc 8 30 tối nay cho buổi phạt, bất kể bao nhiêu bữa tiệc cậu được mời tới. Và thầy muốn cậu phân loại nhưng con sâu tốt với xấu để dùng cho môn độc dược, và không nhất thiết phải mang găng tay bảo vệ”

“Ừ “ Harry nói mặt cau có “ Cám ơn nhiều, Demelza “

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG XII: BẠC VÀ NGỌC

Cụ Dumbledore đang ở đâu, và đang làm gì cơ chứ ?

Harry chỉ thoáng thấy thầy hiệu trưởng vào 2 lần trong vài tuần tiếp theo. Cụ ít khi xuất hiện trong các bữa ăn như trước, và Harry chắc chắn Hermione đã đúng khi nghĩ rằng cụ rời khỏi trường nhiều ngày trong mỗi lần. Cụ Dumbledore đã quên mất cụ fải dạy các bài học cho Harry ư ? Cụ đã nói rằng các bài học đó sẽ đưa đến một điều gì đó có liên quan tới lời tiên tri; Harry đã cảm thấy như mình đang được bênh vực, an ủi, và bây giờ thì nó lại hơi hơi có cảm giác đang bị bỏ rơi.

Giữa tháng tám có chuyến đi đầu tiên của học kỳ đến Hogsmeade. Harry đã tự hỏi ko biết những chuyến đi này có vẫn được cho phép hay ko, khi mà các biện pháp an ninh đang ngày một được thắt chặt xung quanh trường, nhưng nó rất mừng khi biết tụi nó vẫn được đi; được ra khỏi lâu đài vài tiếng đồng hồ luôn luôn tuyệt vời.

Harry dậy sớm vào buổi sáng của chuyến đi- bầu trời có dấu hiệu giông bão, và giết thời gian cho tới bữa ăn sáng bằng cách đọc bản sao cuốn Pha chế độc dược cao cấp của nó. Nó ko hay nằm trên giường mà đọc sách giáo khoa; cái việc đó, như Ron đã nói rất đúng, đối với tất cả mọi người đều là không đàng hoàng, ngoại trừ Hermione, người đơn giản là lạ lùng theo kiểu đó. Harry cảm thấy, mặc dù vậy, bản sao cuốn "Pha chế độc dược cao cấp" của "Hoàng tử lai" khó mà đạt được tiêu chuẩn của một cuốn sách giáo khoa. Harry càng miệt mài vào cuốn sách, nó càng nhận ra có nhiều thứ như thế nào trong đó, ko chỉ là những lời mách nước viết tay hay các cách làm tắt để chế độc dược, những thứ đã cho Harry một tiếng tăm rực rỡ với giáo sư Slughorn, mà còn có các bùa chú nho nhỏ giàu tưởng tượng được viết nguệch ngoạc ở bên lề, những cái Harry chắc rằng, xét qua những dấu gạch xóa và những vết sửa, là do vị Hoàng tử đó tự sáng tác ra.

Harry đã thử một số thần chú do tự Hoàng tử chế. Có một loại bùa làm cho mấy cái móng chân mọc ra nhanh đến đáng lo ngại (nó thử cái này lên Crabbe trong hành lang và thu được một kết quả hết sức thú vị); một câu thần chú làm dính chặt lưỡi vào vòm miệng (nó đã ếm 2 lần một cách rất đáng khen lên Argus Filch mà lão này chẳng ngờ vực gì cả);và, có lẽ, cái hữu dụng nhất trong số đó là Muffliato, 1 thần chú làm đầy lỗ tai của bất kỳ người nào ở gần đó với những tiếng vù vù ko xác định được, nhờ đó những cuộc nói chuyện dài dòng có thể được tiến hành trong lớp mà ko lo bị nghe lén. Người duy nhất ko thấy những bùa phép này vui ở chỗ nào là Hermione, cô bé luôn giữ thái độ ko tán thành cứng rắn từ đầu đến cuối và từ chối ko nói gì hết nếu Harry xài bùa Muffliato lên bất kỳ người nào xung quanh.

Ngồi trên giường, Harry nghiêng cuốn sách qua một bên để xem xét kỹ hơn những chỉ dẫn nguệch ngoạc của một loại thần chú hình như đã gây rắc rối gì đó cho "Hoàng tử". Có rất nhiều vết gạch xóa và sửa chữa, nhưng cuối cùng, bị nhét vô một góc của trang giấy là một dòng chữ vội vàng:

Levicorpus (nvbl)

https://thuviensach.vn

Trong khi những cơn gió và mưa tuyết đập ko ngớt vào các ô cửa sổ, còn Neville thì ngáy ầm ĩ, Harry nhìn chăm chăm vào mấy chữ trong ngoặc. Nvbl*…chắc phải nghĩa là "ko phát ra tiếng nói"(*nonverbal). Harry hơi nghi ngờ ko biết nó có thực hiện được câu thần chú đặc biệt này ko; nó vẫn còn gặp khó khăn với những bùa chú ko dùng tiếng nói, điều mà lão Snape đã nhanh chóng chỉ trích vào mỗi và mọi buổi học trong lớp Phòng chống nghệ thuật hắc ám. Mặt khác, "Hoàng tử" đã chứng tỏ mình là một giáo viên có hiệu quả hơn Snape rất nhiều cho tới lúc này. Không chĩa đũa phép vào thứ nào cụ thể cả, Harry phẩy nhẹ nó theo hướng đi lên và hô "levicorpus" trong đầu. "Aaaaaaaargh!"

Một ánh chớp lóe lên và căn phòng bỗng đầy tiếng nói: tất cả mọi người đều thức giấc và Ron thì hét lên. Harry kinh hoàng quăng cuốn "Pha chế độc dược cao cấp" lên trời; Ron đang lộn ngược đầu treo lủng lẳng giữa không khí như thể một cái móc vô hình đã nhấc bổng nó lên ở mắc cá chân

"Xin lỗi"- Harry la, trong khi Dean và Seamus thì rống lên cười, và Neville ngồi dậy dưới sàn nhà sau khi đã bị té lăn khỏi giường. "Chờ chút- mình sẽ cho bồ xuống-"

Harry mò mẫm tìm cuốn độc dược và cuống quít lật các trang trong cơn hoảng loạn, cố tìm trang đúng; cuối cùng thì nó cũng tìm ra và cố đọc cho được cái từ lí nhí bên dưới câu thần chú. Cầu trời đây đúng là câu thần chú giải hóa, Harry đọc " Liberacorpus!" trong đầu với tất cả sức lực của nó. Một ánh chớp khác lóe lên, và Ron rớt xuống thành một đống lên tấm nệm của nó.

"Xin lỗi"- Harry lặp lại yếu ớt, trong lúc Dean và Seamus tiếp tục ầm lên cười.

"Mai,"- Ron nói giọng như bị nghẹn, "Mình khoái bồ đặt đồng hồ báo thức hơn"

Sau khi tụi nó đã thay quần áo, nhồi nhét khắp người với những cái áo ấm đan bằng tay của bà Weasley, mang theo áo choàng, khăng quàng cổ và găng tay thì cú sốc của Ron đã giảm bớt và nó quả quyết là câu thần chú mới của Harry cực kỳ vui nhộn; quá vui nhộn thật sự, nên nó ko bỏ phí chút thời gian nào để thết đãi Hermione = câu chuyện lúc nãy lúc tụi nó ngồi ăn sáng.

"…và sau đó một ánh chớp khác lóe lên, và mình rớt xuống giường lần nữa"- Ron nhe răng cười, tự thưởng mình bằng món xúc xích.

Hermione ko thèm nở đến lấy một nụ cười trong suốt câu chuyện, và bây giờ thì quay

nét mặt lạnh lùng ko đồng tình về phía Harry

"Câu thần chú đó, có khả năng nào, lại là 1 câu nữa trong cuốn độc dược của bồ ko, Harry ?"- cô bé hỏi

Harry nhăn mặt với cô bé:

" Bồ luôn nhảy ngay tới kết luận tệ hại nhất vậy hả ?"

"phải ko ?"

"ờ…đúng là vậy, nhưng rồi sao ?"

https://thuviensach.vn

“vậy là bồ chỉ định kiểm tra một câu thần chú chưa biết, được viết bằng tay và xem coi cái gì xảy ra hả ?”

“tại sao lại có vấn đề nếu nó viết bằng tay ?”Harry nói, khoái việc ko phải trả lời phần còn lại của câu hỏi hơn.

“tại vì chắc chắn nó ko được Bộ pháp thuật cho phép”, Hermione nói. “với lại,” cô bé thêm vào, khi thấy Harry và Ron tròn mắt lên, “bởi vì mình bắt đầu nghĩ rằng nhân vật Hoàng tử này hơi bị lắm mưu nhiều kế”

Cả Harry và Ron đều hét lên để ngăn ko cho cô bé nói ngay lập tức.

“Đó chỉ là một trò đùa mà!”, Ron vừa nói vừa đổ xốt cà chua nấm lên món xúc xích của nó.“chỉ để cười, Hermione, có vậy thôi!”

“bằng cách treo ngược người ta lên lủng lẳng chỗ mắt cá chân ?” Hermione nói. “Ai lại để thời gian và công sức vô việc làm ra những bùa chú kiểu đó”

“Fred và George”-Ron nói, nhún vai- “ và..ơ..”

“Ba mình”-Harry nói- Nó vừa mới nhớ ra.

“cái gì ?”, Ron và Hermione cùng hỏi.

“ba mình từng xài câu thần chú này”, Harry nói “mình, à, thầy Lupin nói với mình”

Phần cuối đó ko đúng; thật ra Harry đã từng thấy ba nó sử dụng câu thần chú để ếm Snape, nhưng nó chưa hề kể với Ron và Hermione về chuyến đi đặc biệt của nó vào Chậu tưởng ký. Bây giờ, mặc dù vậy, một khả năng bỗng xuất hiện trong đầu Harry. Có khi nào Hoàng tử máu lai chính là… ?

“có thể cha cậu đã sử dụng nó, Harry à,” Hermione nói, “nhưng ông ấy ko phải là người duy nhất. Chúng ta từng thấy cả một bọn người xài nó, có lẽ mấy bồ quên mất rồi. Treo người ta lủng lẳng trong ko khí. Làm cho họ trôi lềnh bềnh, tê cóng và ko phản kháng được”

Harry nhìn chăm chăm vào cô bé. Với một cảm giác nôn nao, nó cũng đã nhớ ra hành động của bọn tử thần thực tử ở cúp Quidditch thế giới. Ron vớt vát giúp nó.

“Cái đó khác mà”, Ron nói mạnh mẽ. “Mấy kẻ đó lạm dụng nó. Harry và cha bồ ấy chỉ muốn một chuyện đùa thôi. Tại bồ ko thích vị Hoàng tử đó, Hermione,” nó thêm vào, đưa miếng xúc xích đến trước mặt cô bé nghiêm nghị, “tại vì người đó giỏi môn Độc dược hơn bồ-”

“không liên quan gì tới chuyện đó cả!” Hermione nói, hai má ửng đỏ. “Tôi chỉ nghĩ thật là vô trách nhiệm khi thực hiện bùa chú mà bồ còn không biết nó sẽ làm gì, và hãy ngừng nói về “Hoàng tử” như thể đó là một tước vị của hắn, tôi cá đó chỉ là một cái nickname ngu ngốc, và ko có vẻ gì hắn là một người tốt đối với tôi cả!”

“Mình ko biết bồ lấy cách hiểu đó ở đâu ra”, Harry giận dữ. “ Nếu ông ấy là một Tử thần thực tử tiềm tàng đi, thì ông ta đâu có khoe khoang về chuyện là một phù thủy lai như vậy chứ ?”

https://thuviensach.vn

Khi nó nói vậy, Harry nhớ ra cha nó là một phù thủy thuần chủng, nhưng nó vội đẩy suy nghĩ đó ra khỏi đầu; nó sẽ nghĩ về chuyện đó sau…

“Bọn Tử thần thực tử ko thể đều là thuần chủng cả, ko còn sót lại đủ phù thủy thuần chủng đâu,”- Hermione cứng đầu nói. “Mình tin rằng đa số trong bọn chúng chỉ giả vờ là thuần chủng. Chỉ có những người sinh ra từ gia đình Muggle là bị ghét, tụi nó sẽ khoái lắm nếu bồ và Ron nhập bọn.”

“Bọn đó ko thể nào để mình trở thành Tử thần thực tử!”- Ron căm phẫn nói, một miếng xúc xích bay ra khỏi cái nĩa nó đang khua khua trước mặt Hermione và rớt trúng vào trán của Ernie Macmillan - Cả nhà mình đã phản bội dòng giống! Đối với bọn Tử thần thực tử thì vụ đó cũng tệ hại y như sinh ra trong 1 gia đình Muggle thôi”

“và tụi nó sẽ khoái có mình lắm,”- Harry mỉa mai nói. “Tụi tôi sẽ là những người bạn tâm đầu ý hợp nhất nếu họ ko cứ cố mà giết tôi như vầy.”

Câu này làm Ron bật cười. Ngay cả Hermione cũng nhe một nụ cười miễn cưỡng. Một sự làm xao nhãng xuất hiện trong hình dáng của Ginny.

“Ê, Harry. Em phải đưa anh cái này.”

Đó là một cuộn giấy da có tên Harry được viết ở trên bằng một nét chữ mảnh dẻ, nghiêng nghiêng quen thuộc.

“cảm ơn, Ginny…đó là buổi học với cụ Dumbledore kế tiếp!”-Harry nói với Ron và Hermione, mở cuộn giấy da ra và đọc nhanh nội dung bên trong. “vào chiều thứ 2!”. Nó đột nhiên thấy nhẹ nhõm và vui mừng biết bao. “Có muốn đi Hogsmead với bọn mình ko. Ginny ?”- nó hỏi.

“Em sẽ đi với Dean –gặp mọi người ở đó nhé”, cô bé trả lời, vẫy tay chào chúng rồi đi.

Lão Filch đứng chỗ cây sồi ở cửa trước như thường lệ, đánh dấu tên những người được cho phép tới Hogsmead. Qui trình đó còn kéo dài hơn mọi khi vì Filch kiểm tra mỗi người đến 3 lần với cái Cảm biến bí mật của lão.

“Có vấn đề gì nếu chúng tôi chuyển lậu đồ vật Hắc ám ra ngoài chứ ?”- Ron hỏi, nhìn trừng trừng cái Cảm biến bí mật ốm dài một cách e dè.”Rõ ràng ông nên kiểm tra những thứ bọn tôi mang về kìa!”

Sự láo xược này ban thêm cho nó vài cú thọc bất thình lình của cái Cảm biến. Đến khi đã bước ra ngoài trời với những cơn gió và làn mưa tuyết, nó vẫn còn nhăn nhó bực mình.

Chuyến đi bộ vào làng Hogsmead ko thú vị chút nào. Harry kéo khăn quàng phủ hết phần dưới khuôn mặt; phần mặt để lộ ngay sau đó trở nên vừa buốt vừa tê cóng. Con đường vào làng đầy những học sinh chụm đầu vào nhau trước những cơn gió buốt giá. Nhiều hơn một lần Harry đã tự hỏi ko biết có phải bây giờ mà ở trong Phòng sinh hoạt chung ấm áp thì sẽ dễ chịu hơn ko, và khi cuối cùng bọn chúng cũng tới được Hogsmead và thấy rằng Tiệm giỡn Zonko đã bị bít kín bằng ván, Harry coi đó là sự xác nhận chuyến đi này sẽ ko hề vui vẻ. Ron chỉ, với một bàn tay đeo găng dày sụ, vào tiệm Công tước mật, nơi đã độ lượng mở cửa, còn Harry và Hermione thì lảo đảo theo bước chân nó đi vào cái tiệm đông đúc khách hàng.

https://thuviensach.vn

“Cảm ơn chúa”, Ron run lập cập khi bọn chúng đã được bao kín bởi không khí ấm áp đầy mùi kẹo bơ cứng. “Ở đây nguyên buổi chiều luôn đi hén.”

“Harry, con trai!”- một giọng nói oang oang từ đàng sau tụi nó.

“Thôi rồi,” Harry lẩm bẩm. Ba đứa nó quay lại và nhìn thấy giáo sư Slughorn, ông đội một cái nón lông thú to khủng khiếp và mặc chiếc áo bành tô với cổ áo cũng bằng lông thú cho hợp, tay giữ chặt một túi xách to đầy những quả dứa bọc đường kính, và chiếm đóng ít nhất là một phần tư cái tiệm.

“Harry, con đã bỏ lỡ ít nhất là 3 bữa tối nho nhỏ với ta rồi đấy!” thầy Slughorn nói, thân ái thúc cho nó một cái vào ngực. “vậy ko được, con trai ạ,ta quyết tâm có được con. Cô Granger cũng thích những bữa tối, phải ko ?”

“Dạ,” Hermione tuyệt vọng nói, “ơ, nó thật là…”

“vậy sao lại ko tới, Harry ?” Slughorn hỏi

“Ơ, con phải tập Quiddich, thưa thầy”, Harry nói, nó thật sự đã lên lịch các buổi tập cứ mỗi lần Slughorn gửi tới nó tấm thiệp mời be bé, tô điểm bằng ruy băng tím đó. Chiến lược này có nghĩa Ron sẽ ko bị bỏ rơi, và tụi nó thường sẽ có một trận cười đã đời với Ginny, tưởng tượng ra cảnh Hermione bị kẹp giữa McLaggen và Zabini.

“Ơ, ta tất nhiên là mong con sẽ thắng trận đấu đầu tiên sau tất cả sự luyện tập vất vả như vậy!”-Slughorn nói- “Nhưng một chút giải trí ko làm ai bị thương đâu. Coi, tối thứ Hai thế nào, con ko thể nào muốn tập trong thời tiết như vầy…”

“Con ko được, thưa giáo sư. Con có-ah- một cái hẹn với giáo sư Dumbledore chiều hôm đó rồi.”

“Lại ko may nữa!”- Slughorn xúc động la lên.”A, thôi vậy…trò ko trốn tôi mãi được đâu, Harry à!”

Với một cái vẫy tay như của ông hoàng, ông đi lạch bạch ra khỏi cửa hàng, ko thèm để ý đến Ron như thể nó là một Chùm gián trưng bày.

“ Mình không tin được là bồ lại thoát một lần nữa”- Hermione nói, lắc đầu. “bồ biết đấy, nó ko tệ dữ vậy đâu…thậm chí đôi khi còn khá vui nữa kìa…”. Nhưng sau đó cô bé trông thấy vẻ mặt của Ron. “ồ, coi kìa, họ có cả loại bút lông đường xa xỉ đó – mấy cái đó chắc là mới nhứt!”

Mừng là Hermione đã thay đổi chủ đề, Harry tỏ ra khoái mấy cái bút lông đường ngoại cỡ hơn nó bình thường sẽ làm nhiều lắm, nhưng Ron thì tiếp tục trông buồn bực và chỉ nhún vai khi Hermione hỏi nó muốn đi đâu tiếp theo.

“Tới tiệm Ba cây chổi đi”- Harry nói-“ ở đó sẽ ấm”

Tụi nó lại bọc mấy chiếc khăn quàng lên đến mặt và đi ra khỏi tiệm kẹo. Sau hơi ấm ngọt ngào của Công tước mật, mấy cơn gió buốt giá trên mặt tụi nhỏ cứ tựa như những lưỡi dao. Đường ko đông lắm. Ko ai nấn ná mà trò chuyện, chỉ chăm chú rảo chân nhanh đến chỗ dừng chân. Trường hợp ngoại lệ duy nhất là 2 người đàn ông ở phía trước tụi nó một chút

https://thuviensach.vn

xíu, đứng ngay trước cửa quán Ba cây chổi. Một người rất cao và gầy; Nheo mắt nhìn qua cặp kính đã được mưa tẩy rửa của nó, Harry nhận ra đó là người chủ một quán rượu khác của Hogsmead, quán Đầu Heo. Khi Harry, Ron và Hermione đãđến gần hơn, người chủ quán đó tấn lại cổ áo khoác chặt hơn và bước đi, để lại người đàn ông thấp bé đang lần mò cái gì đó trong cánh tay. Tụi nó chỉ còn cách người đó vài bước chân và Harry bỗng nhận ra gã ta là ai.

"Mundungus!"

Gã đàn ông mập lùn, chân vòng kiềng với mái tóc đỏ dài lộn xộn nhảy dựng lên và làm rớt cái vali cũ kỹ, cái đó tung ra, làm lộ ra những thứ trông như là toàn bộ nội dung của một cái cửa sổ cửa hàng đồ phế thải.

"ô, 'hào, 'Arry"- Mundungus Fletcher nói, với một sự cố gắng làm ra vẻ thoải mái ko thuyết phục chút nào. "ờ, đừng để tôi làm lỡ công chuyện của cậu "

Và gã tiếp tục quờ quạng trên mặt đất tìm mấy thứ đồ từ chiếc vali với một vẻ khao khát được cuốn gói khỏi chỗ đó ngay lập tức.

"ông đang bán mấy thứ này hả ?"-Harry hỏi, nhìn Mudungus chộp lấy một số thứ trông thật bụi bặm dơ dáy

"a,ờ, phải kiếm ăn lần hồi mừ," Mundungus bỗng hét. "Trả cái đó!"

Ron đã cúi xuống và nhặt lên thứ gì bằng bạc.

"Chờ đã," Ron nói chậm rãi, "Cái này nhìn quen quen…"

"Cảm ơn!"Mundungus nói, vồ lấy một cái cốc ra khỏi tay Ron và nhét nó vô lại chiếc vali."A, gặp mấy cậu sau – ahhhhh!"

Harry đã nắm cổ Mundungus dồn vô góc tường của quán. Một tay nắm chặt gã, nó rút đũa phép ra.

"Harry!" Hermione ré lên.

"ông chôm cái đó từ nhà chú Sirius!", Harry nói, mũi nó gần như chạm mũi Mundungus và nó hít vào mùi thuốc lá cũ và rượu mạnh rất khó chịu. "Nó có huy hiệu của dòng họ Black ở trên."

"tui…không có… gì… ?" gã lắp bắp, mặt dần dần chuyển sang tím.

"ông đã làm gì chứ, trở về vào cái đêm chú ấy chết và lấy đi hết mọi thứ hả ?"-Harry gầm lên.

"tui…kh..ông!"

"trả đây!"

"Harry, bồ không được!" –hermione la lên, còn Mudungus thì xanh mét luôn.

Một tiếng nổ vang lên, và Harry thấy tay nó trượt khỏi cổ họng Mundungus. Hổn hển thở phì phì, Mundungus túm lấy cái vali đã rớt, và-CRACK- gã độn thổ mất.

https://thuviensach.vn

Harry lấy giọng to hết cỡ mà rủa, quay qua lập tức và thấy Mundungus đã biến mất.

"quay lại! Đồ ăn trộm!"

"chẳng làm được gì đâu, Harry". Tonks hiện ra từ lúc nào, mái tóc xỉn màu ướt đẫm mưa tuyết.

"bây giờ chắc Mundungus tới tận Luân Đôn rồi. La hét cũng ko được gì"

"hắn ăn trộm đồ của chú Sirius. Ăn trộm!"

"cho dù vậy,"_Tonk nói, vẻ như hoàn toàn ko bị thông tin này làm phiền tí nào, "mấy em nên vào trong quán thì đỡ lạnh hơn"

Cô nhìn tụi nó đi qua cánh cửa quán Ba cây chổi. Vừa vào được bên trong, Harry tức khắc nổ ra: "Hắn ta ăn trộm đồ của chú Sirius !!!"

"Mình biết, Harry à, nhưng đừng có la, mọi người nhìn kìa"-Hermione thầm thì "Tới ngồi xuống đây, mình lấy đồ uống cho!"

Harry vẫn còn nổi giận đến bốc khói luôn lúc Hermione quay lại bàn vài phút sau đó với 3 chai bia bơ.

"bộ Hội ko quản lý được cha đó hả ?"_harry thì thầm với 2 đứa bạn giận dữ.

"bộ họ không thể ít nhất là ngừng chả chôm chỉa hết mọi thứ ko bị đóng chặt vào tường trong Sở chỉ huy sao ?"

"suỵt!"_Hermione liều mạng nói, nhìn quanh để chắc rằng ko ai đang nghe được; có 2 gã phù thủy ngồi cạnh một gã đang nhìn Harry với vẻ khoái chí lắm, còn Zabini thì đang thơ thẩn cạnh một cây cột ko xa tụi nó lắm. "Harry, nếu là mình mình cũng bực lắm, mình biết hắn đang chôm đồ của bồ"

Harry tống bia bơ vô miệng; nó đã nhất thời quên mất là bây giờ nó sở hữu căn nhà số 12, quảng trường Grimmauld.

"ừ, đó là đồ của mình"_nó nói. "hèn gì lão ko khoái chút nào khi thấy mình. Dù sao thì mình cũng sẽ kể với cụ Dumbledore vụ này, thầy là người duy nhất lão biết sợ"

"ý hay đó"- Hermione thầm thì, rõ ràng là vừa lòng khi thấy Harry đã bình tĩnh lại. "Ron, bồ nhìn gì dữ vậy ?"

"Ko có gì"_Ron nói, nhanh nhảu rời mắt khỏi quầy bar, nhưng Harry biết ngay nó đang cố bắt gặp ánh mắt của bà chủ quán có thân hình hấp dẫn, bà Rosmerta, người mà Ron khoái từ lâu.

"Mình biết "ko có gì" là cái lưng của kẻ đang lấy thêm mấy chai whisky lửa kia." – Hermione gắt gỏng.

Ron phớt lờ sự châm chọc này; nhấm nháp ly bia bơ của nó; rõ ràng nó coi đó là một sự im lặng đáng nể. Harry nghĩ về chú Sirius, và, gì chăng nữa, thì chú ấy cũng đã ghét mấy cái cốc bạc đó như thế nào. Hermione đập tay liên tục lên mặt bàn, ánh mắt rực lửa nhìn Ron và

https://thuviensach.vn

bà chủ tiệm. Harry vừa uống hết giọt cuối cùng trong chai của nó thì cô bé lên tiếng. “Vậy thì mình ngừng ở đây và trở về trường nhé ?”

Hai đứa kia gật đầu; chuyến đi chẳng vui vẻ gì và thời tiết đang càng lúc càng tệ hại nếu chúng cứ nấn ná. Một lần nữa, cả bọn khóac áo chặt hơn, chỉnh lại mấy cái khăn quàng, theo bước Katie Bell và một người bạn ra khỏi quán, đi lên đường Lớn. Suy nghĩ của Harry lại lang thang về Ginny khi bọn chúng lê bước qua những đống tuyết đóng băng trên đường về Hogwarts. Tụi nó ko gặp cô bé, chắc chắn là, Harry nghĩ, bởi vì cô và Dean đang ngồi với nhau riêng tư ấm áp trong Tiệm trà Puddifoot, nơi thường xuyên lui tới của những cặp tình nhân hạnh phúc. Nổi cáu, nó cúi đầu tránh những cơn mưa tuyết xoáy tít và tiếp tục khó nhọc lê bước.

Một lúc sau, Harry bắt đầu nhận thấy giọng nói của Katie Bell và bạn chị ấy, đang vọng tới chỗ chúng nó trong gió, đã trở nên chói tai và ầm ĩ hơn. Harry liếc nhìn hình dáng ko rõ của họ. Hai cô gái đang tranh cãi về cái gì đó Katie đang cầm trong tay. “Ko liên quan gì tới chuyện đó, Leanne!”-Harry nghe Katie nói.

Họ rẽ vào một con hẻm nhỏ; tuyết rơi dày và nhanh, làm mắt kính của Harry mờ đi. Nó vừa đưa bàn tay đeo găng lên lau kính thì Leanne bỗng chụp lấy cái gói Katie đang cầm; Katie giựt lại và cái gói liền rớt xuống đất.

Ngay lập tức, Katie bay lên trời, ko giống như Ron đã làm, lơ lửng khôi hài nhờ mắt cá chân, mà rất duyên dáng. Hai tay cô dang rộng, như thể sắp bay thật sự vậy. Dù vậy có cái gì không ổn ở đây, một điều gì đó kỳ quái… Tóc cô quật đập tứ tung quanh người bởi trận gió mạnh, nhưng đôi mắt cô bé nhắm nghiền và khuôn mặt ko biểu lộ cảm xúc gì cả. Harry, Ron, Hermione và Leanne đều ngừng cả lại, ngắm nhìn.

Rồi, khi cách mặt đất 6 feet, Katie phát ra một tiếng thét kinh hoàng. Đôi mắt cô bé bừng mở, nhưng bất kể cô thấy cái gì, hay bất kể cô đã cảm thấy như thế nào, rõ ràng đều đã làm cô đau đớn. Cô chỉ la hét và la hét; Leanne cũng bắt đầu la hét vàtúm lấy mắt cá chân của Katie, cố mang cô bé xuống đất trở lại. Harry, Ron và Hermione lao nhanh đến giúp đỡ, nhưng khi chúng nắm được chân Katie thì cô bé rớt xuống đầu tụi nó; Harry và Ron chụp được cô bé nhưng cô lại lăn lộn dữ quá làm 2 đứa nó ko giữ được. Thay vì vậy, chúng hạ cô bé xuống mặt đất, cô quẫy đạp và la hét, hình như ko nhận ra được bọn chúng.

Harry nhìn xung quanh; Cảnh vật vắng hoe.

“ở đây đi!”_harry hét với đám bạn trong tiếng gió rít. “Mình đi tìm người giúp.”

Nó bắt đầu chạy nước rút về phía trường. Nó chưa từng thấy ai hành động như Katie lúc nãy nên ko thể nghĩ ra cái gì đã làm ra vậy. Nó xoay người chạy vào ngã rẽ của con đường và đụng một cái rầm với cái quái gì đó giống như một con gấu khổng lồ đang đứng.

“Hagrid!”- harry hổn hển nói, tự gỡ mình ra khỏi cái hàng rào nó mới rơi vào.

“Har..ry!”_ Hagrid nói, tuyết dính đầy lông mày và bộ râu, lão mặc một cái áo bờm xờm vĩ đại bằng da hải ly. “..ới thăm Grawp zìa,..ó khẻ lắm, con kh..ỏi..”

“Bác Hagrid, có người bị thương ở đằng kia, hay là bị nguyền, hay là cái gì đó…”

https://thuviensach.vn

“Hả ?”, Hagrid cuối xuống để nghe được Harry trong tiếng gió dữ dội.

“Có người bị ếm bùa!”- Harry gầm lên.

“bị ếm hả ? Ai ?...ko phải Ron hay Hermione chứ ?”

“ko phải…Katie Bell- đường này!”

Họ cùng chạy trở lại con đường đó và ko mất chút thời gian nào để tìm thấy cái nhóm nhỏ xung quanh Katie, cô bé vẫn lăn lộn và la hét trên mặt đất; Ron, Hermione và Leanne đều đang cố làm cho cô bé yên lặng.

“Quay lại!”-Hagrid hét lên-“Để ta coi thử!”

“Cái gì đó xảy ra với cậu ấy”_Leanne nức nở- “Tôi ko biết…”

Hagrid trừng mắt nhìn Katie trong khoảng một giây, rồi ko thèm nói gì, cúi xuống bế cô bé vào tay, chạy thẳng về phía tòa lâu đài. Chỉ trong vài giây, tiếng hét lanh lảnh của Katie tắt dần và âm thanh duy nhất còn lại là những tiếng gào thét của gió.

Hermione chạy vội đến cô bạn đang khóc tấm tức của Katie vàchoàng một tay qua cô gái.

“Chị là Leanne, phải ko ?”

Cô ta gật đầu.

“Việc đó xảy ra hoàn toàn bất ngờ, hay… ?”

“Lúc đó cái gói đó rách ra” Leanne nức nở nói, chỉ tay vào gói giấy màu nâu ướt đẫm đang nằm trên mặt đất, lúc này đã rách làm 2 để lộ ánh sáng xanh lấp lánh. Ron cúi xuống, thò tay ra, nhưng Harry nắm chặt cánh tay nó và kéo nó trở lại.

“Đừng đụng vào!”. Nó cúi xuống, thấy được một cái dây chuyền bằng ngọc mắt mèo lộng lẫy lòi ra khỏi đống giấy.

“Mình đã thấy cái này trước đây rồi!”_Harry nói, chăm chú nhìn vật đó. “Nó được trưng bày trong tiệm Borgin và Burkes từ nhiều năm trước. Cái nhãn nói là nó bị nguyền. Chắc chắn là Katie đã chạm vào nó.” Harry nhìn lên Leanne, bây giờ bắt đầu run rẩy ko ngăn nổi luôn. “Làm sao mà Katie có được cái này ?”

“Oi, đó là điều tụi tui đang cãi nhau đấy. Cậu ấy quay ra từ phòng tắm tiệm Ba cây chổi và tay cầm cái này, nói nó là một sự ngạc nhiên cho ai đó ở Hogwarts mà cậu ấy sẽ phải trao cho. Lúc nói vậy cậu ấy trông kỳ lạ lắm. Oi, ôi, không! Mình cá là cậu ấy đã bị ếm bùa Điều khiển mà mình lại ko nhận ra!”

Leanne lại chịu thêm một đợt run rẩy và nức nở nữa. Hermione nhẹ nhàng vỗ vai cô bé.

“Chị ấy ko nói ai đưa cái đó cho chỉ hả, Leanne ?”

“Không, cậu ấy ko chịu nói… rồi mình nói cậu ấy thật ngu ngốc vàđừng mang thứ đó vào trường, nhưng cậu ấy ko chịu, nên mình giựt lấy cái đó—và—và…”

Leanne thốt ra một tiếng rên thất vọng.

https://thuviensach.vn

“thôi tụi mình về trường đi” Hermione nói, một tay vẫn choàng qua vai Leanne “Tụi mình sẽ biết chị ấy ra sao rồi. Đi nào…”

Harry chần chừ một lúc, sau đó tháo chiếc khăng quàng cổ quanh mặt ra và, mặt kệ Ron thở hổn hển, cẩn thận bọc chiếc dây chuyền trong đó và mang theo.

“tụi mình cần đưa cái này cho bà Promfey”-Nó nói

Theo bước Hermione và Leanne đi, Harry cáu tiết suy nghĩ. Tụi nó vừa vào tới bên trong sân trường thì nó nói, ko giữ nổi những suy nghĩ cho mình nó được nữa.

“Malfoy biết sợi dây chuyền này. Một lần trong Borgin vàBurkes 4 năm trước, mình đã thấy nó khoái cái đó lắm khi mình đang trốn cha nó và nó. Đó chính là cái nó định mua hôm tụi mình đi theo nó! Nó còn nhớ và quay lại là để tìm thứ đó.”

“Mình ko biết, Harry”- Ron lưỡng lự “Nhiều người ra vào Borgin vàBurkes lắm, với lại ko phải cô gái kia nói Katie lấy được cái đó trong nhà tắm à ?”

“Cô ta nói chị ấy trở ra từ nhà tắm với cái đó, chị ấy đâu nhất thiết lấy được cái đó trong nhà tắm chứ ?”

"McGonagall!"- Ron cảnh giác.

Harry nhìn lên. Thật vậy, giáo sư McGonagall đang nhanh nhẹn đi xuống các bậc đá, chạy qua tuyết xoáy để đến chỗ tụi nó.

“Hagrid nói 4 đứa trò nhìn thấy cái xảy ra cho Katie Bell-Làm ơn lên cầu thang đến phòng cô ngay! Trò cầm cái gì vậy, Potter ?”

“là cái chị ấy đã chạm vào ạ”, Harry nói

“trời đất,” giáo sư McGonagall nói, có vẻ hoảng hốt khi cô cầm lấy sợi dây chuyền từ tay Harry. “Không, không, Filch, tụi nó đi với tôi mà!” cô vội thêm vào, khi thấy lão Filch đang hăm hở đi qua lối vào Đại sảnh đường, tay giơ cao cái Cảm biến bí mật của lão. “mang sợi dây chuyền này đền chỗ giáo sư Snape, cẩn thận đừng chạm vào nó, giữ cho nó được bọc bằng cái khăn quàng.”

Harry và mấy đứa khác theo giáo sư McGonagall lên lầu vào văn phòng của cô. Những khung cửa sổ đầy tuyết phát ra tiếng kêu lách cách, căn phòng lạnh lẽo mặc dù ngọn lửa đang réo tanh tách trong lò. Giáo sư Mcgongall đóng cánh cửa phòng và đi vòng qua bàn để đối mặt với Harry, Ron, Hermione và Leanne lúc này vẫn chưa hết nức nở.

“vậy,” Cô sắc sảo nói, “Chuyện gì đã xảy ra ?”

Vừa nói vừa ngắc ngứ, và nhiều lần phải ngừng lại để cố kiềm chế cơn khóc của mình, Leanne kể cho giáo sư McGonagall nghe Katie đã vào phòng tắm ở quán Ba cây chổi như thế nào và trở ra với gói đồ đó, Katie có vẻ hơi là lạ như thế nào, và họ đã tranh cãi về sự khôn ngoan của chuyện đồng ý nhận giao những đồ lạ ra sao, cuộc tranh luận lên đến cực điểm bằng việc giành giựt gói đồ, làm nó rách. Đến chỗ này, Leanne quá mất tinh thần đến nỗi ko thốt ra được một tiếng nào nữa.

https://thuviensach.vn

“thôi được rồi,” Giáo sư nói, ko quá ép buộc, “Làm ơn đi vào bệnh xá, Leanne, và nói bà Pomfrey cho con một loại thuốc nào đó giúp giảm sự xúc động.”

Khi cô bé đã đi khỏi, giáo sư quay lại Harry, Ron và Hermione.

“Chuyện gì xảy ra khi Katie chạm vào sợi dây chuyền đó ?”

“Chị ấy bay lên trời,” Harry trả lời, trước khi Ron và Hermione kịp nói, “và sau đó bắt đầu la hét và bổ nhào xuống. Giáo sư, cho con gặp giáo sư Dumbledore được ko ạ ?”

“Thầy hiệu trưởng đi đến thứ 2 mới về, Harry à”- giáo sư Mcgonagall nói, có vẻ ngạc nhiên.

“thầy đi rồi ạ ?” Harry giận dữ lặp lại.

“Đúng, Potter, đi rồi”_ giáo sư McGonagall gay gắt nói “Nhưng bất cứ điều gì con muốn nói về tai nạn khủng khiếp này con đều có thể nói với ta, ta chắc đấy!”

Trong vòng nửa giây, Harry do dự. Giáo sư McGonagall ko khoái trò tâm sự. Cụ Dumbledore, mặc dù ở nhiều khía cạnh khác đáng sợ hơn cô nhiều, vẫn có vẻ ít coi thường một ý kiến hơn, cho dù nó điên khùng cỡ nào chăng nữa. Nhưng đây lại là một vấn đề sống còn, ko có thời gian để lo về việc sẽ bị chê cười.

“giáo sư, con nghĩ Draco Malfoy đã đưa cho Katie Bell sợi dây đó!”

Ở một bên Harry, Ron chà chà mũi của nó một cách bối rối, ở bên kia, Hermione xoay xoay chân như muốn tạo ra một khoảng cách giữa cô bé và Harry.

“Đó là một sự buộc tội nghiêm trọng, Potter à,”_cô nói, sau một thoáng im lặng ngạc nhiên. “con có bằng chứng gì ko ?”

“không”- Harry nói “nhưng…”, nó kể cho cô McGonagall về chuyện tụi nó đã đi theo Malfoy tới tiệm Borgin vàBurkes và cuộc đối thoại giữa hắn và Borgin mà tụi nó đã nghe trộm được.

Khi nó đã kể xong, giáo sư McGonagall tỏ vẻ hơi bối rối.

“Malfoy mang cái gì đó tới Borgin vàBurkes để sửa hả ?”

“không, thưa giáo sư, nó chỉ muốn Borgin chỉ cách sửa cái gì đó, nó ko mang cái đó theo người. Nhưng đó ko phải là vấn đề, vấn đề là ở chỗ cùng lúc đó hắn ta đã mua một thứ, và con nghĩ đó là sợi dây chuyền_”

“trò thấy Malfoy rời khỏi tiệm đó với một gói đồ giống vậy hả ?”

“không, thưa cô, hắn kêu Borgin để nó ở lại tiệm cho hắn_”

“Nhưng Harry,” hermione ngắt lời, “Borgin hỏi Malfoy có muốn mang thứ đó theo ko, và Malfoy bảo ko-“

“Dĩ nhiên là tại hắn ko muốn đụng đến nó rồi”_Harry giận dữ nói.

https://thuviensach.vn

“Điều mà hắn thực sự nói lúc đó là: “Tôi sẽ trông giống cái gì nếu mang cái đó xuống đường chứ ?”_Hermione nói.

“ừ, thì nó sẽ trông hơi bị giống một thằng ngu nếu mang cái dây chuyền đó xuống đường”_Ron xen vào

“Oi Ron” - Hermione thất vọng nói, “Nó đã được bọc kỹ, Malfoy đâu cần phải chạm vào nó chứ, và giấu nó vào áo khoác thì khó khăn gì, đâu ai có thể thấy được! Mà mình thì nghĩ bất cứ cái gì hắn đã mua ở Borgin và Bukers chắc đều ầm ĩ hay rất lớn, thứ mà hắn biết sẽ làm cho mọi người chú ý đến mình khi hắn xuống đường- vàtrong bất kỳ trường hợp nào đi nữa-” cô bé nhấn mạnh trước khi Harry kịp ngắt lời “mình đã hỏi Borgin về cái dây chuyền đó, mấy bồ nhớ ko ? Khi mình vào để thử tìm xem Malfoy đã kêu ông ta giữ cái gì, mình thấy sợi dây ở đó. Ong chỉ nói cho mình giá cả,chứ ko hề nói là đã bán nó hay gì cả_”

“hừ, chuyện đó quá hiển nhiên mà, ông ta nhận ra ý đồ của bồ trong vòng 5 giây, dĩ nhiên là ổng ko nói cho bồ biết rồi, dù sao đi nữa, Malfoy cũng có thể kêu người ta gửi cái đó đến nhà –"

“đủ rồi!”- giáo sư McGonagall nói, khi Hermione giận dữ tính mở miệng trả đũa. “cô đánh giá cao việc con kể cô nghe chuyện này, nhưng chúng ta ko thể buộc tội Malfoy chỉ vì nó đã đến cái tiệm nơi sợi dây chuyền có thể được mua ở đó. Hàng trăm người có thể cũng như thế-”

“đó là điều con đã nói-”- Ron nói.

“và dù như thế nào thì, chúng ta cũng đã thắt chặt các biện pháp an ninh trong năm nay. Cô ko tin rằng sợi dây chuyền đó vào được trong trường mà chúng ta lại ko hay biết.”

“Thêm nữa,” cô McGonagall nói, với một bầu ko khí dứt khoát rất dễ sợ, “cậu Malfoy ko ở làng Hogsmead ngày hôm nay.”

Harry há hốc nhìn cô giáo, xuội xị:

“giáo sư, làm sao cô biết ?”

“tại vì cậu ấy bị phạt cấm túc với ta. Cậu ta đã ko làm bài tập Biến hóa hai lần liên tục rồi. Nên, cảm ơn đã cho ta biết về những nghi ngờ của con, Potter à,” bà nói khi bước ngang qua tụi nó. “nhưng bây giờ ta phải tới bệnh xá để kiểm tra tình hình của Katie Bell. Chúc mấy trò một ngày tốt lành.”

Bà giữ cánh cửa văn phòng mở rộng. Tụi nó ko còn lựa chọn nào khác ngoài việc sắp hàng ra khỏi phòng mà ko nói thêm một lời nào nữa.

Harry đang nổi khùng với hai đứa bạn đã hùa về phe giáo sư McGonagall; dù vậy, nó thúc mình tham gia ngay khi 2 đứa kia bắt đầu bàn luận về chuyện đã xảy ra.

“Mấy bồ nghĩ ai Katie bị kêu đưa cái dây chuyền cho ?”_Ron hỏi, khi tụi nó leo lên cầu thang đến phòng sinh hoạt chung.

“có trời mới biết”_Hermione nói. “nhưng dù là ai thì cũng suýt chết rồi đó chứ. Ko ai mở được cái gói đó ra mà ko chạm vào chiếc dây chuyền.”

https://thuviensach.vn

“cái đó có thể dành cho nhiều người lắm,”_Harry nói. “như thầy Dumbledore, bọn tử thần thực tử phải thích muốn chết luôn nếu tống cổ được thầy, thầy chắc chắn là một trong những mục tiêu chính của tụi nó. Hay Slughorn, thầy Dumbledore nói Voldermort rất muốn có ổng và chúng ko hề vừa lòng thấy ổng về phe Dumbledore. Hoặc là…”

“hoặc là bồ”_ Hermione nói, trông lo lắng.

“ko thể nào”_Harry nói “ chị ấy chỉ cần rẽ ở khúc ngoặt mà đưa nó cho mình, phải ko ? Mình đã đi phía sau chỉ suốt dọc đường từ tiệm Ba cây chổi đi ra. Sẽ có lý hơn nếu giao cái gói đó bên ngoài trường Hogwarts, khi mà lão Fitch chơi trò khám xét từng người một đi ra đi vào như vậy. Mình tự hỏi ko biết Malfoy kêu chỉ mang cái đó vào Hogwarts làm chi ?”

“Harry, Malfoy đâu có ở Hogwarts đâu!” Hermione nói, thực sự giậm chân chán nản.

“Vậy có thể hắn dùng một kẻ đồng phạm”_Harry nói. “Crabbe hay Goyle, nghĩ coi, hay là một Tử thần thực tử khác. Hắn sẽ có nhiều thằng bạn nối khố hay ho hơn nhiều khi mà bây giờ hắn đã nhập bọn-“

Ron và Hermione trao đổi với nhau cái nhìn rõ ràng hàm ý là tranh-cãi-với-nó-cũng-chả-ít-lợi-gì.

"Dilligrout," Hermione hô một cách chắc chắn khi tụi nó đi đến chỗ Bà Béo.

Bức chân dung quăng mình ra để tụi nó vào phòng sinh hoạt chung. Căn phòng đầy nhóc người và có hơi quần áo ẩm. Dường như nhiều người đã rời Hogsmead từ sớm bởi thời tiết xấu. Mặc dù vậy, ko hề có tiếng ồn của sự lo lắng hay những phỏng đoán; rõ ràng thông tin về số phận Katie chưa bị lan truyền.

“Đó đâu phải một cuộc tấn công sơ sài gì, thật, khi bồ thử suy nghĩ về nó”_ Ron nói, thờ ơ tống một đứa năm nhất ra khỏi một trong những chiếc ghế bành ấm áp bên cạnh lò sưởi để nó ngồi xuống. “Lời nguyền còn không xảy ra ở bên trong lâu đài nữa là…ko phải là điều đồ ngu đến đâu cũng hiểu được.”

“Bồ đúng”- Hermione nói, lấy chân đá Ron ra khỏi ghế và đưa lại nó cho đứa năm nhất. “Kế hoạch đó ko được tính toán kỹ càng chút nào.”

“Nhưng từ khi nào Malfoy lại trở thành một trong những kẻ biết tính toán kỹ càng vậy ?”

Cả Ron và Hermione đều ko trả lời nó.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG XIII: RIDDLE BÍ ẨN

Katie đã được chuyển đến bệnh viện Thánh Mungo vì những Chứng Bệnh và Chấn Thương Phù Thuỷ vào ngày sau đó, vào thời gian đó tin tức về việc cô bé bị trúng bùa ếm đã lan ra khắp trường, mặc dù chi tiết thế nào vẫn còn bị lẫn lộn và không một ai ngoài Harry, Ron, Hermione, và Leanne có vẻ biết rằng bản thân Katie không phải là mục tiêu ban đầu.

"Ôi trời, và chắc chắn là Malfoy biết," Harry nói với Ron và Hermione, trong khi hai đứa vẫn tiếp tục cái chính sách giả vờ điếc của mình mỗi khi Harry nhắc đến cái lý thuyết Malfoy-là-Tử-Thần-Thực-Tử.

Harry rất phân vân không hiểu thày Dumbledore đã về chưa từ cái nơi mà thày đã đến cho buổi học tối thứ Hai, nhưng mà không thấy thày nói gì, nó vẫn đến cửa văn phòng của thày Dumbledore vào tám giờ tối, gõ cửa, và được gọi vào. Ở đó thày Dumbledore ngồi với vẻ mệt nhọc khác thường; tay của thày vẫn còn cháy đen như trước, nhưng thày vẫn cười khi giơ tay mời Harry ngồi xuống. Cái Tưởng Ký lại xuất hiện ở trên bàn, chiếu những đốm sáng bàng bạc lên trần nhà.

"Con đã có một thời gian rất bận rộn khi ta đi vắng," Dumbledore nói. "Ta tin rằng con đã tận mắt chứng kiến tai nạn của Katie."

"Vâng thưa thày. Bạn ấy thế nào rồi ?"

"Vẫn còn tồi tệ lắm, mặc dù cô bé đã rất may mắn đấy. Cô bé xem ra đã chạm vào cái vòng cổ với khả năng nhỏ nhất có thể; có một cái lỗ rất nhỏ ở găng tay của nó. Nếu như nó đeo cái vòng vào, nếu như nó cầm cái vòng bằng đôi tay trần, có thể nó đã chết rồi, thậm chí ngay lập tức cơ đấy. Thật là may, Giáo sư Snape đã làm đủ cách để ngăn cản sự phát tán của bùa mê…"

"Tại sao lại là thày ấy ?" Harry hỏi ngay lập tức. "Tại sao lại không phải là Bà Pomfrey ?"

"Xấc láo quá," một giọng nói nhỏ nhẹ cất lên từ một trong những bức chân dung ở trên tường, và Phineas Nigellus Black, kỵ của chú Sirius, ngẩng đầu lên từ bàn tay mình, nơi mà cụ có vẻ như là đang ngủ. "Ta sẽ không bao giờ chấp nhận một học sinh hỏi về cách Hogwarts được quản lý thế nào ở thời của ta."

"Vâng, cám ơn ngài, Phineas," Dumbledore nói một cách kìm nén. "Giáo sư Snape biết về Nghệ Thuật Hắc Ám nhiều hơn bà Pomfrey nhiều Harry à. Dù sao thì nhân viên của bệnh viện Thánh Mungo đang gửi cho ta những bản báo cáo hàng giờ và ta mong rằng cô bé sẽ kịp hồi phục hoàn toàn."

"Cuối tuần vừa rồi thày ở đâu vậy thưa thày ?" Harry hỏi, bất chấp cái cảm giác mạnh mẽ rằng nó đang đẩy vận may của mình đi quá xa, một cảm xúc mà rõ ràng Phineas Nigellus cũng đang gặp phải, cụ hít hơi nhẹ nhàng.

"Ta sẽ không nói ngay bây giờ đâu," Dumbledore nói. "Nhưng ta sẽ kể cho con lúc hợp lý nhất."

"Thày sẽ kể chứ ?" Harry nói, giọng run run.

https://thuviensach.vn

“Đúng, ta cho là như vậy,” Dumbledore nói, lấy ra một dòng trí nhớ sáng loáng bàng bạc từ bên trong áo choàng và thả nó ra bằng một cái vẫy nhẹ vào đũa thần.

“Thưa thày,” Harry ậm ừ, “Con đã gặp Mundungus ở làng Hogsmeade.”

“À, đúng, ta nhận thấy rằng Mundungus đã phản ứng với việc thừa kế của con bằng một số hành động ăn cắp vặt xấu xa,” Dumbledore nói, hơi có vẻ giận dữ. “Hắn đã đến khu nhà kể từ khi con bắt chuyện với hắn ở ngoài cửa hiệu Ba Cây Chổi Thần; ta thì nghĩ rằng hắn sợ phải giáp mặt với ta. Dù sao thì cứ an tâm rằng hắn sẽ không thể thoát được cùng với bất cứ thứ tài sản nào của Sirius nữa đâu.”

“Cái thằng con lai dơ dáy đó đã ăn cắp đồ gia truyền dòng họ Black à ?” Phineas Nigellus nói, điên tiết lên; và cụ đã chui khỏi bức tranh của cụ, chắc chắn là để đến bức chân dung của cụ ở số 12, Quảng trường Grimmauld.

“Thưa thày,” Harry nói, sau một thời gian ngắn im lặng, “Giáo sư McGonagall đã nói cho thày cái mà con đã nói cho Giáo sư biết sau khi Katie bị thương chưa ạ ? Về Draco Malfoy ấy ?”

“Bà đã nói với ta về những nghi ngờ của con rồi,” Dumbledore nói.

“Thế thày có… ?”

“Ta sẽ xem xét tất cả những biện pháp phù hợp nhất để điều tra bất cứ ai có dính líu đến tai nạn của Katie,” Dumbledore nói. “Nhưng mà điều mà ta quan tâm bây giờ là buổi học của chúng ta, Harry à.”

Harry cảm thấy hơi không bằng lòng về việc này: Nếu như những buổi học của họ thật sự quan trọng, tại sao lại có một khoảng thời gian rất dài giữa tiết học thứ nhất và thứ hai ? Dù sao chăng nữa, nó cũng không nói thêm một lời nào về Draco Malfoy, mà chỉ quan sát khi thày Dumbledore trút những ký ức mới vào trong cái Tưởng Ký và bắt đầu quay cái chậu đá một lần nữa bằng hai bàn tay dài của mình.

“Con sẽ vẫn còn nhớ, ta chắc chắn vậy, rằng chúng ta đã dừng câu chuyện về sự khởi đầu của chúa tể Voldermort tại thời điểm mà một Muggle đẹp trai, Tom Riddle, đã từ bỏ cô vợ phù thuỷ của anh ta, Merope, và trở về ngôi nhà của gia đình ở Little Hangleton. Merope đã bị bỏ một mình ở London,chờ ngày ra đời của đứa trẻ mà một ngày nào đó sẽ trở thành chúa tể Voldermort.”

“Tại sao thày lại biết bà ấy ở London, thưa thày ?”

“Bởi vì có một bằng chứng về Caractacus Burke” Dumbledore nói, “người mà, bằng một sự trùng hợp kỳ lạ, đã giúp tìm ra cái cửa hiệu bán có chiếc vòng cổ mà chúng ta vừa bàn tới lúc nãy.”

Thày trộn đều cái dung dịch ở trong cái Tưởng Ký giống như Harry đã nhìn thấy mấy lần trước, giống như một người đãi vàng đang tìm kiếm những hạt vàng vậy. Ở phía trên của vòng xoáy, một khối bạc làm nổi lên một người đàn ông nhỏ bé quay chầm chậm ở trong chiếc Tưởng Ký, trắng sáng như một con ma nhưng mà có vẻ đặc hơn, với một mái tóc bờm xờm hoàn toàn che lấp đôi mắt của ông ta.

https://thuviensach.vn

“Phải, chúng tôi đã có nó trong những trường hợp thật gây trí tò mò. Nó đã được một nữ phù thuỷ trẻ mang đến ngay trước Giáng sinh, ồ, tất nhiên là từ rất nhiều năm về trước rồi. Cô ta nói rằng cô ấy cần tiền vàng gấp, ừm, điều đó là quá rõ ràng. Bao bọc bởi những miếng giẻ rách và khá xa đằng kia… Sẽ có một đứa con, thấy chưa. Cô ta nói rằng cái mề đay đó đã từng sở hữu bởi Slytherin. Xem nào, chúng ta lúc nào mà chả được nghe những câu chuyện như vậy, ‘Ồ, cái này của Merlin đấy, nó đã là cái ấm trà ưa thích của ông ta,’ nhưng mà khi ta nhìn vào đó, nó đúng là có dấu ấn của ông ta, và một vài bùa chú đơn giản là đủ để nói cho ta biết sự thật là gì. Tất nhiên rằng điều đó làm cho nó gần như vô giá. Cô ta đã không hề biết rằng nó đáng giá thế nào. Bằng lòng với 10 Galleon cho nó, đúng là cuộc mặc cả lời nhất mà ta từng thực hiện!”

Dumbledore lắc cái chậu mạnh hơn nữa và Caractacus Burke chìm xuống vào trong cái khối ký ức đang xoáy tròn, nơi mà ông đã hiện ra.

“Ông ấy chỉ cho bà có 10 Galleon thôi à ?” Harry căm phẫn.

“Caractacus Burke không hề nổi tiếng về tính hào phóng của mình,” Dumbledore nói. “ Vậy chúng ta biết được rằng, trong thời kỳ cuối mang thai của mình, Merope đã ở một mình ở London và rất cần tiền vàng, cần đến mức phải bán tài sản giá trị duy nhất của mình, cái mề đay mà đã từng là tài sản gia truyền của Marvolo.”

“Nhưng mà bà có thể dùng ma thuật chứ!” Harry thiếu bình tĩnh. “Bà có thể có thức ăn và mọi thứ bà muốn bằng phép thuật phải không ?”

“À,” Dumbledore nói, “có thể bà ta có khả năng đó. Nhưng theo ta nghĩ - ta chỉ đoán thôi nhé, nhưng mà ta chắc chắn rằng ta đúng - rằng khi chồng bà bỏ đi, Merope đã ngừng sử dụng ma thuật. Ta không nghĩ rằng bà còn muốn tiếp tục là một phù thuỷ. Tất nhiên rằng, cũng có khả năng là tình yêu không được đáp lại cùng nỗi thất vọng rất lớn đã rút mòn phép thuật ra khỏi bà ta; điều đó cũng có thể lắm chứ. Nhưng trong bất cứ trường hợp nào đi nữa, giống như con sẽ thấy đây, Merope từ chối việc giơ đũa thần lên ngay cả để cứu mạng sống của chính bà.”

“Bà không thể sống vì con trai của bà sao ?”

Dumbledore nhướn lông mày. “Con có thể cảm thấy thương Chúa tể Voldermort cơ à ?”

“Không,” Harry trả lời nhanh chóng, “nhưng mà bà có sự lựa chọn cơ mà, không giống như mẹ của con…”

“Mẹ của con cũng có sự lựa chọn,” thày Dumbledore nói nhẹ nhàng. “Đúng, Merope Riddle chọn lấy cái chết thay cho đứa con đang cần có bà, nhưng mà đừng có xét đoán quá khắc nghiệt nhé Harry. Bà đã yếu đi rất nhiều bởi sự chịu đựng trong thời gian dài và bà không hề có sự dũng cảm của mẹ con. Và bây giờ, nếu như con có thể đứng lên…”

“Chúng ta đi đâu thế ?” Harry hỏi khi thày Dumbledore đứng cùng nó ở trước cái bàn.

“Lần này,” Dumbledore nói, “chúng ta sẽ đi vào ký ức của ta. Ta nghĩ là con sẽ thấy điều đó thật chi tiết và chính xác. Con đi trước đi Harry…”

https://thuviensach.vn

Harry cúi xuống cái Tưởng Ký; mặt của nó chạm vào bề mặt của khối ký ức và sau đó nó lại rơi vào khoảng không tối mù mịt… Vài giây sau, chân nó đáp xuống mặt đất cứng; nó mở mắt ra và thấy rằng nó cùng thày Dumbledore đang đứng trong một con phố ở London, nhộn nhạo và cũ kỹ.

"Ta ở đó kìa," Dumbledore nói vui vẻ, chỉ về phía trước họ vào một hình dáng cao cao đang qua phố ở đằng trước một chiếc xe chở sữa có vẽ hình một con ngựa.

Mái tóc và râu dài của Albus Dumbledore trẻ có màu vàng nâu. Đã đến được phía này của con phố, ông ta bước nhanh trên vỉa hè, kéo theo rất nhiều cái nhìn tò mò vì cái áo ngắn sặc sỡ bằng nhung màu mận mà ông đang mặc.

"Cái áo đẹp đấy thưa thày," Harry nói trước khi nó có thể tự mình dừng lại, nhưng mà Dumbledore chỉ cười khẽ khi họ đi theo cái bản sao trẻ của ông ở một khoảng cách gần, cuối cùng đi qua một lũ những cánh cửa sắt để vào một cái sân xác xơ, đứng trước một toà nhà hình khối, tiều tuỵ, bao bọc bởi hàng rào chắn khá cao. Ông bước thêm một vài bước tới cửa trước và gõ một lần. Sau một vài khoảnh khắc ngắn ngủi, cánh cửa được mở ra bởi một cô bé lếch thếch đang đeo tạp dề.

"Chào cô. Ta có một cuộc hẹn với bà Cole, mà ta tin rằng bà là người quản lý ở đây ?"

"Ồ," cô bé bối rối, nói với vẻ bề ngoài kỳ dị của Dumbledore.

"Ừm… chờ một ch… BÀ COLE!" cô hét to ra đằng sau lưng mình.

Harry nghe thấy một tiếng trả lời gì đó ở xa xa. Cô gái quay lại chỗ thày Dumbledore. "Mời vào, bà chủ đang đến đây."

Dumbledore bước vào một hành lang lát bởi màu đen và trắng; cả nơi này đều tồi tàn nhưng lại sạch không một hạt bụi. Harry và thày Dumbledore già hơn bước theo sau. Trước khi cửa chính đóng lại sau lưng họ, một người phụ nữ gầy gò, có vẻ phiền muộn nhiều, bước nhanh về phía họ. Bà có một nét mặt rất sắc mà có vẻ biểu hiện lo âu hơn là thiếu hiếu khách, và bà đang nói ra phía sau với một người giúp việc khác, cũng đeo tạp dề, khi bà đi về phía Dumbledore.

"… và đem lọ iốt lên gác cho Martha luôn nhé, Billy Stubbs thì cứ bong vảy nến ra, còn Eric Whalley thì vỡ mủ ra đầy giường - trị bệnh thuỷ đậu là trên hết," bà không nói cho cụ thể một ai, sau đó mắt bà dừng lại ở Dumbledore, và bà đứng sững lại, bị bất ngờ như thể có một con hươu cao cổ vừa vào nhà của bà.

"Chào bà," Dumbledore nói, hai bàn tay nắm vào nhau. Bà Cole vẫn há hốc mồm.

"Tên tôi là Albus Dumbledore. Tôi đã gửi cho bà một bức thư xin phép được hẹn gặp và bà đã rất tử tế mời tôi đến đây ngày hôm nay."

Mà Cole chớp mắt. Rõ ràng bà đã chắc chắn rằng Dumbledore không phải là ảo giác, bà nói khẽ, "Ồ vâng. Thế thì… ông nên lên phòng tôi thì hơn. Đúng rồi."

Bà dẫn Dumbledore đến một căn phòng nhỏ mà có lẽ nửa là phòng khách, nửa là văn phòng của bà. Nó cũng tồi tàn như hành lang vậy, và đồ đạc thì đã cũ và rất thiếu ăn nhập.

https://thuviensach.vn

Bà mời Dumbledore ngồi xuống một cái ghế ọp ẹp, còn tự mình ra đằng sau cái bàn làm việc bừa bộn, nhìn ông bồn chồn.

"Tôi ở đây, như đã nói trong thư rồi, để bàn về cậu Tom Riddle và sắp xếp cho tương lai của cậu ta," Dumbledore nói.

"Ông là người trong gia đình à ?" bà Cole hỏi.

"Không, tôi là một giáo viên," Dumbledore nói. "Tôi đến để cho Tom một chỗ trong trường học của tôi."

"Trường gì thế ?"

"Nó được gọi là Hogwarts," Dumbledore nói.

"Tại sao ông lại quan tâm đến Tom như vậy ?"

"Chúng tôi tin rằng nó có những phẩm chất mà chúng tôi đang tìm."

"Ông nói rằng nó có một suất học bổng à ? Làm thế nào mà nó có được ? Nó đã bao giờ đăng ký cho suất học bổng nào đâu ?"

"Ừm, tên của nó đã được gửi đến trường của chúng tôi ngay khi nó sinh…"

"Ai đăng ký cho nó thế ? Cha mẹ nó à ?"

Không thể chối cãi rằng bà Cole là một người sắc sảo đến mức khó chịu. Rõ ràng Dumbledore cũng nghĩ vậy, vì Harry đã thấy ông đang kéo cây đũa thần ra khỏi bộ áo nhung của mình và cùng lúc, lấy một mẩu giấy trắng hoàn toàn trên bàn của bà Cole.

"Đây," Dumbledore nói, vẫy đũa thần một lần khi ông đưa cho bà tờ giấy, "Tôi tin rằng cái này sẽ giải thích mọi thứ."

Bà Cole mất tập trung và rồi lại nhìn chằm chằm vào tờ giấy trắng trong một lúc lâu.

"Tất cả đều đã được sắp xếp rất hợp lý," bà nói khẽ, đưa nó lại cho ông. Sau đó mắt của bà dừng ở một chai rượu gin và hai chiếc ly mà chắc chắn đã không ở đó vài giây trước.

"Ờ… tôi mời ông một cốc rượu gin nhé ?" bà nói với giọng hơi quá lịch sự.

"Cám ơn bà rất nhiều," Dumbledore vui vẻ.

Chẳng mấy chốc mà ta có thể thấy rằng bà Cole không hề ngây thơ với việc uống rượu. Rót cho cả hai người hai cốc đầy rượu, bà đã uống phần của bà trong một hơi. Liếm môi một cách thoải mái, bà cười với Dumbledore lần đầu tiên trong ngày hôm đó, và ông đã không phân vân sử dụng ngay cái ưu thế của mình.

"Tôi phân vân không biết rằng bà có thể kể cho tôi nghe câu chuyện về cuộc đời của Tom Riddle được không ? Tôi nghĩ rằng nó được sinh ra ở trại mồ côi này phải không ?"

"Đúng đấy," bà Cole nói, tự rót cho mình thêm một cốc rượu. "Tôi nhớ nó rõ như những thứ khác nữa, vì vào lúc đó tôi vừa mới mở cái trại mồ côi này thôi. Đêm Giao thừa, lạnh thấu xương, và tuyết nữa, ông biết không. Một đêm tồi tệ. Và cô gái đó, cũng chẳng lớn tuổi

https://thuviensach.vn

hơn tôi là mấy, đã lảo đảo ở cửa trước. Thực ra thì cô ta không phải là người đầu tiên. Tôi cho cô ta vào, và đỡ cho cô ta một giờ sau đó. Cô ta chết một giờ tiếp sau."

Bà Cole gật gù và nhấp thêm một ngụm lớn rượu.

"Thế cô ta có nói gì trước khi chết không ?" Dumbledore hỏi. "Có cái gì liên quan đến cha thằng bé, ví dụ thế ?"

"Bây giờ, nếu đã vậy thì, cô có nói," bà Cole có vẻ tự bằng lòng với chính mình, với cốc rượu trong tay và vị thính giả sốt sắng với câu chuyện của bà. "Tôi nhớ rằng cô ta đã nói với tôi, 'Tôi mong rằng nó sẽ giống ba của nó,' và tôi không nói dối đâu, cô ta đã rất đúng khi mong như thế, vì cô chẳng đẹp tí nào cả - và cô nói rằng thằng bé sẽ được đặt tên là Tom, giống bố nó, và Marvolo, giống bố của cô ta - đúng rồi, tôi biết, cái tên buồn cười thật phải không ? Chúng tôi đã phân vân không biết có phải cô ta đến từ một gánh xiếc không - và cô nói rằng họ của đứa bé là Riddle. Rồi sau đó cô ta chết mà không nói thêm một lời nào.

"Thế nên chúng tôi đặt tên cho nó như cô ta nói, điều đó có vẻ rất quan trọng đối với cô gái tội nghiệp, nhưng mà chẳng có lão Tom hay Marvolo hay ai đó họ Riddle đến tìm nó cả, cũng chẳng có gia đình nào nữa luôn, nên nó ở lại trong trại mồ côi từ bấy đến giờ."

Bà Cole lại rót thêm cho mình một cốc đầy rượu nữa, gần như là phản xạ không điều kiện. Hai nốt màu hồng đã xuất hiện ở trên gò má của bà. Rồi bà nói, "nó là một cậu bé vui tính đấy."

"Vâng," Dumbledore nói. "Tôi đã nghĩ rằng nó sẽ như vậy."

"Nó cũng đã là một đứa bé vui vẻ. Nó chẳng khóc bao giờ. Nhưng sau đó, khi nó lớn dần lên, nó rất là… kỳ lạ."

"Kỳ lạ thế nào thế ?" Dumbledore hỏi nhẹ nhàng.

"Hừm, nó…"

Nhưng mà bà Cole dừng lại ngay lập tức, và chẳng hề có chút lơ mơ hay thiếu thận trọng nào trong cái nhìn xét đoán mà bà ném về phía Dumbledore qua cốc rượu của bà.

"Nó sẽ có được một chỗ trong trường của ông chứ, ông đã nói ?"

"Chắc chắn là vậy," Dumbledore nói.

"Và những gì tôi nói không thể thay đổi được điều đó ?"

"Chẳng có gì cả," Dumbledore nói.

"Ông có thể đem nó đi, bất kể điều gì ?"

"Bất kể điều gì," Dumbledore nhắc lại vẻ nghiêm trang.

Bà liếc sang ông như thể quyết định xem có nên tin tưởng ông hay không. Rõ ràng là bà đã quyết định rằng có, bởi vì bà nói ngay lập tức, "Nó làm những đứa trẻ khác sợ."

"Ý bà nói nó là thằng côn đồ à ?" Dumbledore hỏi.

https://thuviensach.vn

“Tôi nghĩ là nó có thể như vậy,” bà Cole nói hơi có vẻ nghiêm trọng, “nhưng mà khó có thể bắt gặp nó trong những vụ như vậy. Đã có những bằng chứng… những thứ kỳ lạ…”

Dumbledore không giục bà, mặc dù Harry có thể nói rằng ông đang bị cuốn hút. Bà uống thêm một ngụm rượu và hai bên má ửng hồng của bà càng thêm đỏ.

“Con thỏ của Billy Stubbs… ừm, Tom nói là nó không làm vậy, và tôi cũng chẳng biết nó làm thế nào nữa, nhưng mà dù sao đi nữa thì con thỏ cũng không thể tự treo mình lên xà nhà được phải không ?”

“Tôi không nghĩ là như thế, không thể,” Dumbledore nói khẽ.

“Nhưng mà tôi điên mất nếu như tôi biết nó làm thế nào để lên được trên đấy. Tất cả những gì tôi được biết là nó với Billy đã học hoặc với nhau ngày hôm trước. Và sau đó thì…” bà Cole tớp thêm một ngụm rượu, làm vãi một chút ra cằm, “trong buổi đi chơi mùa hè, chúng tôi cho lũ trẻ ra ngoài, ông biết đấy, một năm một lần, đến vùng quê hoặc là ra bãi biển - xem nào, Amy Benson và Dennis Bishop đều kô còn bình thường sau đó, và tất cả những gì chúng tôi nghe được từ hai đứa là bọn nhỏ đã đi cùng Tom vào trong cái hang. Nó thề rằng bọn trẻ chỉ đi vào đó để thám hiểm chút thôi, nhưng mà có cái gì đó đã xảy ra trong cái hang, tôi chắc chắn đấy. Và thêm nữa, có rất nhiều thứ khác, rất buồn cười…”

Bà nhìn quanh vào Dumbledore một lần nữa, và mặc dù má của bà ta đã ửng đỏ lên rồi, cái nhìn của bà ta rất chắc chắn. “Tôi không nghĩ rằng có nhiều người sẽ hối tiếc khi được nhìn thấy lưng của nó.”

“Bà sẽ hiểu rằng, tôi chắc chắn vậy, chúng tôi không giữ nó liên tục đâu,” Dumbledore nói. “Nó sẽ trở lại đây, ít nhất là, mỗi kỳ nghỉ hè.”

“Ồ, điều đó ít ra còn khá hơn bị đập vào mặt bởi một cái que bẩn thỉu,” bà Cole nói trong một cái nấc nhẹ. Bà đứng lên, và Harry rất bất ngờ khi thấy bà vẫn có thể đứng vững được, mặc dù hai phần ba của chai rượu đã vơi đi. “Tôi cho rằng ông muốn gặp thằng bé ?”

“Rất hân hạnh,” Dumbledore nói, cũng đứng dậy.

Bà đưa ông ra khỏi văn phòng và đến một cầu thang bằng đá, phát ra những lời chỉ dẫn và quở trách đến những người giúp việc và lũ trẻ khi bà đi qua. Những đứa trẻ mồ côi, theo Harry nhìn thấy, đều mặc cùng một thứ đồng phục màu xam xám. Bọn chúng có vẻ được chăm sóc rất tử tế, nhưng không thể chối cãi được đây là một nơi khắc nghiệt để lớn lên.

“Đây rồi,” bà Cole nói, khi họ rẽ sang khu thứ hai và dừng ở trước một cánh cửa trong một hành lang dài. Bà gõ hai cái và bước vào.

“Tom ? Con có khách đến thăm này. Đây là ông Dumberton - xin lỗi, Dunberbore. Ông đến để nói với con rằng… thôi ta để ông tự nói thì hơn.”

Harry và cả hai ông Dumbledore đều vào phòng, và bà Cole đóng cửa lại sau lưng họ. Đó là một căn phòng nhỏ trống rỗng trừ một cái tủ quần áo cũ kỹ và một cái khung giường bằng sắt. Đứa bé đang ngồi ở trên một cái chăn màu xám, hai chân giơ ra ở phía trước để giữ một quyển sách.

https://thuviensach.vn

Không hề có vẻ gì của gia đình Gaunt trên mặt của Tom Riddle. Merope đã có được lời ước nguyện cuối cùng trước khi chết: Nó có vẻ đẹp trai của bố, khá cao ở cái tuổi 11, tóc đen, và tai tái. Mắt của nó khẽ khép lại khi nó nhìn thấy cái vẻ kỳ lạ của Dumbledore. Có một khoảnh khắc im lặng.

"Chào con, Tom ?" Dumbledore nói, bước lên trước và giơ tay ra. Cậu bé lưỡng lự, rồi cầm lấy nó, họ bắt tay nhau. Dumbledore mở cái ghế gỗ cứng ở bên cạnh Riddle, hai người họ trông giống như là bệnh nhân và người đến thăm bệnh vậy.

"Ta là Giáo sư Dumbledore."

"Giáo sư à ?" Riddle nhắc lại. Nó có vẻ đề phòng. "Thế có giống 'bác sĩ' không ? Ông làm gì ở đây thế ? Bà ấy cho ông vào để xem chừng ta à ?"

Nó chỉ vào cánh cửa nơi mà bà Cole vừa mới rời khỏi.

"Không, không," Dumbledore cười.

"Ta không tin ông đâu," Riddle nói. "Bà ấy muốn xem chừng ta có phải không ? Nói thật đi!" Nó nói ba từ cuối cùng với cái mãnh lực khiến cho người ta phải phát nghẹn. Đó là một mệnh lệnh, và nó được thốt ra như thể thằng bé đã nói như vậy rất nhiều lần rồi. Mắt nó trừng trừng nhìn vào Dumbledore, trong lúc đó không hề phản ứng gì cả ngoài việc tiếp tục cười thân mật. Sau đó vài giây Riddle không còn trừng mắt nữa, mặc dù nó có vẻ thận trọng hơn.

"Ông là ai ?"

"Ta đã nói với con rồi. Tên ta là Giáo sư Dumbledore và ta làm việc tại một ngôi trường tên là Hogwarts. Ta đến để cho con một chỗ học trong trường của ta… trường học mới của con đấy, nếu như con muốn đến đó."

Phản ứng của Riddle trước sự kiện này mới thật là bất ngờ. Nó trượt khỏi giường và lùi lại khỏi Dumbledore, có vẻ rất tức giận.

"Ông không lừa ta được đâu! Nhà thương điên là nơi ông làm việc phải không ? 'Giáo sư' à, đúng không… ta không đi đâu, thấy chưa ? Cái con mèo già đó mới phải vào nhà thương điên. Ta chẳng làm gì Amy Benson bé nhỏ hay Dennis Bishop cả, và ông có thể hỏi bọn nó, bọn nó sẽ kể cho ông nghe!"

"Ta không đến từ trại thương điên đâu," Dumbledore nói điềm tĩnh. "Ta là một giáo viên, và nếu như con ngồi xuống bình tĩnh lại, ta sẽ kể cho con nghe về Hogwarts. Tất nhiên rằng nếu con không muốn đến trường thì chẳng có ai ép buộc con được cả…"

"Ta muốn xem bọn nó thử bắt ép ta xem thế nào," Riddle gầm gừ.

"Hogwarts," Dumbledore tiếp tục nói, tựa như ông không hề nghe thấy những lời cuối cùng của Riddle, "là trường học dành cho những đứa trẻ có những khả năng đặc biệt…"

"Ta không bị điên đâu!"

"Ta biết rằng con không bị điên. Hogwarts không phải là trường học cho những người điên. Đó là trường dạy phép thuật."

https://thuviensach.vn

Có một sự im lặng. Riddle đã đóng băng ở đó, mặt nó không hề có cảm xúc gì cả, nhưng mà mắt nó thì đưa đi đưa lại giữa hai mắt của Dumbledore, tựa hồ như cố gắng chứng minh rằng một trong hai cái đang nói dối.

"Phép thuật á ?" nó hỏi lại bằng giọng thầm thì.

"Đúng đấy," Dumbledore nói.

"Đó… đó là phép thuật, con có thể làm gì được chứ ?"

"Thế còn làm được cái gì nào ?"

"Tất cả mọi thứ," Riddle thở hổn hển. Một dòng máu hào hứng đã trỗi dậy từ cổ nó lên đến hai gò má, nó có vẻ rất xúc động. "Con có thể làm cho những tờ giấy bay vù vù mà không cần phải động đến chúng. Con có thể sai khiến những con vật mà không cần phải dạy gì cả. Con có thể khiến cho những kẻ làm cho con bực mình phải chịu những điều tồi tệ. Con có thể làm cho bọn chúng đau nếu như con muốn."

Đôi chân của nó run run. Nó vấp lên đằng trước và ngồi xuống giường, nhìn vào đôi tay của mình, đầu cúi gắm xuống như thể đang cầu nguyện.

"Con biết là con khác mọi người mà," nó thì thầm vào những ngón tay lẩy bẩy của mình. "Con biết con là người đặc biệt. Lúc nào cũng vậy, con biết có một cái gì đó…"

"Đúng, con rất đúng," Dumbledore nói, mặc dù không còn cười nữa mà nhìn chăm chú vào Riddle. "Con là một phù thuỷ."

Riddle ngẩng đầu lên. Mặt nó tươi tỉnh hẳn: Có một niềm hạnh phúc dữ dội ở trên đó, nhưng mà vì lý do nào đó điều đó vẫn không làm cho nó dễ ưa hơn; ngược lại, cái nét mặt khắc khổ của nó có vẻ hung dữ hơn, gần như là độc địa.

"Ông cũng là một phù thuỷ à ?"

"Đúng, ta là một phù thuỷ."

"Chứng minh đi," Riddle nói ngay lập tức, cũng với cái giọng ra lệnh như nó đã từng dùng. "Nói sự thật đi."

Dumbledore nhướn lông mày. "Nếu như, theo như ta nghĩ, con chấp nhận vào học trường Hogwarts…"

"Tất nhiên con chấp nhận!"

"Thế thì con phải gọi ta là 'Giáo sư' hoặc 'Thưa thày'"

Cảm xúc của Riddle cứng lại trong một khoảnh khắc trước khi nó nói, với một giọng lịch sự không thể ngờ được, "Con xin lỗi thưa thày. Ý con là… thưa Giáo sư, thày có thể cho con xem… ?"

Harry đã chắc chắn rằng thày Dumbledore sẽ từ chối, rằng thày sẽ nói với Riddle là sẽ có rất nhiều cơ hội để thực hiện phép thuật ở Hogwarts, rằng họ đang ở trong một toà nhà đầy

https://thuviensach.vn

dân Muggle và vì thế có thể bị phát hiện. Nhưng bất ngờ nhất, Dumbledore đã rút gậy phép ra khỏi túi áo của ông, chỉ vào cái tủ áo tồi tàn ở góc phòng, và gõ nhẹ một cái.

Cái tủ bùng lên cháy.

Riddle nhảy dựng lên; Harry không thể trách nó vì vụ hét ầm lên trong sợ hãi và sốc; tất cả tài sản của nó đều ở trong đó. Nhưng ngay khi Riddle ôm lấy Dumbledore, ngọn lửa biến mất, để lại một cái tủ quần áo hoàn toàn không xây xước.

Riddle nhìn chằm chằm vào cái tủ rồi đến Dumbledore; sau đó, lòng đầy ham muốn, nó chỉ vào cái đũa thần. "Con có thể có một cái như thế ở đâu ?"

"Rất đúng lúc đấy," Dumbledore nói. "Ta nghĩ là có cái gì đó muốn thoát ra khỏi cái tủ của con đấy."

Và rất rõ ràng, có một tiếng lục cục nhỏ có thể được nghe thấy phát ra từ trong cái tủ. Lần đầu tiên, Riddle có vẻ sợ hãi.

"Mở cửa ra đi," Dumbledore nói.

Riddle ngập ngừng, rồi cũng chạy qua phía đó và mở toang cánh của tủ. Ở cái giá trên cùng, ở trên một dãy quần áo cũ kỹ, một cái hộp cát tông nhỉ đang lắc lư và kêu lên lục cục như thể có vài con chuột điên rồ đang bị nhốt trong đó.

"Lấy nó ra đây," Dumbledore nói.

Riddle lấy cái hộp đang rung bần bật xuống. Nó có vẻ ngần ngại.

"Có cái gì trong cái hộp mà con không được phép có không ?" Dumbledore hỏi.

Riddle ném một cái nhìn rõ ràng, xét đoán về phía Dumbledore. "Có, con đoán là vậy, thưa thày," cuối cùng nó nói với một giọng thờ ơ.

"Mở nó ra," Dumbledore nói.

Riddle mở nắp ra và đổ hết những thứ trong hộp lên giường mà không nhìn vào chúng. Harry, đang chờ đợi một cái gì đó thú vị hơn, nhìn thấy một lũ những đồ vật nhỏ được sử dụng hàng ngày: một cái yo yo, một cái vòng bạc, và một cái ácmônica bẩn thỉu ở giữa. Ngay khi ra khỏi cái hộp, bọn chúng thôi rung và nằm yên ở trên cái chăn mỏng.

"Con sẽ trả lại cho chủ của chúng với lời xin lỗi chứ," Dumbledore nói điềm tĩnh, nhét cái đũa thần vào trong áo khoác của ông. "Ta sẽ biết điều đó có được làm hay không đấy. Và chú ý rằng: Ăn trộm không được chấp nhận ở Hogwarts."

Riddle không hề bối rối; nó vẫn đứng nhìn chằm chằm vào Dumbledore một cách lạnh lùng và suy xét. Cuối cùng nó nói bằng một giọng bàng quan, "Vâng, thưa thày."

"Tại Hogwarts," Dumbledore tiếp tục, "chúng ta không chỉ dạy con cách sử dụng phép thuật, mà còn điều khiển nó nữa. Con đã, chẳng may, ta biết vậy, sử dụng khả năng của mình bằng cái cách mà sẽ không được dạy lẫn cho phép sử dụng ở Hogwarts. Con không phải là người đầu tiên, và cũng sẽ không phải là người cuối cùng, chấp nhận cho phép thuật trốn thoát cùng với mình. Nhưng con phải biết là Hogwarts có thể đuổi học sinh, và Bộ Phép

https://thuviensach.vn

Thuật - à, có hẳn một Bộ đấy - sẽ trừng phạt những kẻ phá luật lệ thậm chí còn khủng khiếp hơn nữa. Tất cả những phù thuỷ mới đều phải chấp nhận điều đó, khi gia nhập thế giới của chúng ta, họ phải tuân theo luật lệ."

"Vâng, thưa thầy," Riddle nói.

Khó có thể đoán được nó đang nghĩ gì; khuôn mặt nó gần như vô cảm khi nó đặt những thứ ăn cắp được vào trong cái hộp cát tông. Khi làm xong, nó quay sang Dumbledore nói một cách khẩn thiết, "Con chẳng có một đồng nào cả."

"Điều đó dễ thôi," Dumbledore nói, kéo ra một bao tiền nhỏ bằng da từ túi của ông. "Có một quỹ ở Hogwarts dành cho những người cần trợ giúp tiền mua sách và áo choàng. Con có thể sẽ phải mua một vài cuốn sách phép và những thứ đã dùng rồi, nhưng mà…"

"Con có thể mua sách phép ở đâu ?" Riddle chen ngang, cầm lấy túi tiền nặng trịch mà không hề cảm ơn Dumbledore, và lúc này đang xem xét một đồng Galleon vàng to.

"Ở Hẻm Xéo," Dumbledore nói. "Ta đã có danh sách những quyển sách và những dụng cụ con cần ở đây. Ta có thể giúp con tìm mọi thứ…"

"Thày đi cùng con à ?" Riddle nhìn lên.

"Tất nhiên, nếu con…"

"Con không cần," Riddle nói. "Con đã quen với việc tự làm mọi thứ rồi, lúc nào con cũng đi quanh London mà chẳng cần ai chỉ dẫn cả. Làm thế nào để con có thể đến cái Hẻm Xéo này… thưa thày ?" nó hỏi thêm, nhìn vào mắt của Dumbledore.

Harry đã nghĩ rằng thày Dumbledore sẽ khăng khăng đề nghị đi cùng với Riddle, nhưng một lần nữa nó lại bị bất ngờ. Dumbledore đưa cho Riddle cái phong bì chứa danh mục những dụng cụ cần có, và sau khi dặn Riddle chính xác bằng cách nào để đến được quán Vạc Lủng từ trại mồ côi, ông nói, "Con sẽ nhìn thấy nó, mặc dù những Muggle xung quanh con - đó là những người không có phép thuật - không thể. Hãy hỏi Tom người phục vụ - dễ nhớ phải không, vì ông ta cùng tên với con."

Riddle khịt mũi khó chịu, giống như đang cố gắng đuổi một con ruồi phiền nhiễu vậy.

"Con không thích cái tên Tom à ?"

"Có nhiều Tom lắm," Riddle càu nhàu. Sau đó, dường như là nó không thể dừng được câu hỏi này, giống như nó tự động vọt ra từ trong bản thân cậu bé, nó hỏi, "Bố con có phải là phù thuỷ không ? Bố cũng tên là Tom Riddle, người ta bảo con thế."

"Ta sợ rằng ta không biết điều đó," Dumbledore nói, giọng dịu dàng.

"Mẹ của con không thể nào có phép thuật, nếu không thì mẹ đã không mất," Riddle nói, tự với mình hơn là với Dumbledore. "Thế có lẽ là ông ấy. Thế thì, khi con đã có các thứ của con rồi, khi nào con đến Hogwarts ?"

"Tất cả chi tiết đều ở tờ thứ hai của tấm da dê trong phong bì của con," Dumbledore nói. "Con sẽ rời khỏi đây ở nhà ga Ngã Tư Vua vào ngày 1 tháng 9. Có một cái vé tàu trong đó nữa đấy."

https://thuviensach.vn

Riddle gật đầu. Dumbledore đứng dậy và giơ tay ra một lần nữa. Nắm lấy nó, Riddle nói, "Con có thể nói chuyện với rắn. Con phát hiện ra khi con đi cắm trại ra ngoại ô - bọn chúng tìm thấy con, thì thầm với con. Điều đó có bình thường đối với một phù thuỷ không ?"

Harry có thể nói rằng thằng bé đã giữ không nói về khả năng kỳ lạ nhất cho đến lúc này, để gây ấn tượng.

"Điều đó là không bình thường đâu," Dumbledore nói, sau một khoảnh khắc lưỡng lự. "nhưng mà không phải là chưa có bao giờ." Giọng nói của ông vẫn bình thản những cặp mắt đã di chuyển một cách tò mò đến mặt của Riddle. Họ đứng đó một lúc, một người đàn ông và một cậu bé, nhìn chằm chằm vào nhau. Sau đó, họ buông tay nhau ra, Dumbledore ra cửa.

"Tạm biệt Tom. Ta sẽ gặp lại con ở Hogwarts."

"Ta nghĩ thế đủ rồi," thày Dumbledore tóc bạc ở bên cạnh Harry cất tiếng, và vài giây sau, hai người họ bay vút lên khoảng không tối om không trọng lượng một lần nữa, trước khi đặt chân vững vàng xuống văn phòng hiện tại.

"Ngồi xuống đi," Dumbledore nói, ngồi xuống cạnh Harry.

Harry làm theo, tâm trí nó vẫn để ở những gì nó vừa nhìn thấy.

"Nó tin vào điều đó nhanh hơn con, ý con là, khi thày nói cho nó biết nó là một phù thuỷ," Harry nói. "Đầu tiên con không tin bác Hagrid đâu, khi bác nói cho con biết."

"Đúng vậy, Riddle đã hoàn toàn sẵn sàng để tin rằng nó - phải sử dụng từ này - 'đặc biệt'" Dumbledore nói.

"Thế thày có biết không… ?" Harry hỏi.

"Ta có biết rằng ta vừa mới gặp một Phù Thuỷ Hắc Ám nguy hiểm nhất mọi thời đại không à ?" Dumbledore nói. "Không đâu, ta không hề biết rằng sau này nó lại trở thành như ngày nay. Dù sao thì, ta đã bị nó làm cho tò mò. Ta trở về Hogwarts, dự định sẽ để mắt đến nó, một thứ mà ta sẽ phải làm trong bất cứ trường hợp nào, vì nó hoàn toàn cô đơn và không bạn bè, nhưng ngay lập tức, ta cảm thấy rằng ta phải làm thế vì những người khác nữa.

"Khả năng của nó, như con nghe rồi đấy, đã được phát triển một cách bất ngờ trong người một cậu bé và - thú vị và đáng ngại nhất - nó đã phát hiện ra rằng nó có thể điều khiển được mình theo cách nào đó, và đã bắt đầu sử dụng nó theo ý muốn. Và như con thấy đấy, chúng không phải là những hiện tượng bất chợt xảy ra như đối với những phù thuỷ khác: Nó đã sử dụng phép thuật để chống lại những người khác, để làm khiếp sợ, để trừng phạt, để điều khiển. Những câu chuyện nhỏ về con thỏ bị treo, và về hai đứa nhỏ nó lừa vào trong hang đã giải thích một cách rõ nhất… 'Con có thể làm cho bọn chúng đau nếu như con muốn…'"

"Và nó nói được Xà Ngữ," Harry chen ngang.

"Đúng đấy; một khả năng hiếm thấy, và đáng lý ra đó phải có mối liên quan đến Nghệ Thuật Hắc Ám, mặc dù như chúng ta đã biết, có những người dùng được Xà Ngữ trong

https://thuviensach.vn

những người xấu và cả người tốt nữa. Thực ra thì khả năng nói chuyện với rắn của nó không làm cho ta cảm thấy khó chịu như là cái bản năng rõ rệt của nó về sự tàn ác, bí mật và khả năng thống trị.

"Thời gian đã lại trêu ngươi chúng ta thêm một lần nữa," Dumbledore nói, chỉ tay về phía bầu trời tối đen ngoài cửa sổ. "Nhưng trước khi ta chia tay, ta muốn con chú ý tới một vài đặc điểm của những cảnh mà ta vừa mới chứng kiến, vì chúng sẽ giải thích cho nhiều điều mà chúng ta sẽ bàn luận trong những lần gặp tới.

"Đầu tiên, ta muốn con để ý tới phản ứng của Riddle khi ta đề cập đến một người khác cùng tên với nó, 'Tom'."

Harry gật đầu.

"Đó là phản ứng của nó khi coi khinh bất cứ thứ gì liên quan giữa nó và những người khác, bất cứ thứ gì làm cho nó trở nên bình thường hơn. Thậm chí sau đó, nó ước mong trở nên độc lập, khác thường, và khét tiếng. Nó đã bỏ cái tên của nó, như con đã biết, trong vòng có vài năm sau buổi nói chuyện vừa nãy và tạo ra cái vỏ bọc Chúa Tể Voldermort mà nó đã ẩn chứa trong đó từ rất lâu rồi.

"Ta cũng tin là con có để ý đến rằng Tom Riddle đã đủ khả năng, bí mật, và rõ ràng là không có một bạn bè nào. Nó không muốn ta giúp nó hoặc ít ra đi cùng nó đến Hẻm Xéo. Nó thích được hành động một mình. Voldermort lớn cũng vậy. Con sẽ nghe thấy rất nhiều Tử Thần Thực Tử nói rằng bọn chúng ở trong lòng tin của hắn, rằng bọn chúng rất thân thiết với hắn, thậm chí hiểu lòng hắn. Bọn chúng bị đánh lừa cả đấy. Chúa Tể Voldermort không bao giờ có bạn, hoặc là theo ta tin rằng hắn không bao giờ muốn có.

"Và cuối cùng - ta mong rằng con không quá buồn ngủ để có thể tập trung vào điều này, Harry - Tom Riddle trẻ con thích thu thập những chiến lợi phẩm. Con đã nhìn thấy cái hộp mà nó giữ những đồ vật ăn cắp ở trong phòng rồi đấy. Đó là những thứ lấy được từ những nạn nhân chịu những hành động côn đồ của nó, những món quà, nếu con thích, từ những phần không mấy dễ chịu của phép thuật. Hãy nhớ rằng cái xu hướng giống chim ác là, đặc biệt là những biểu hiện này, sẽ rất quan trọng sau này.

"Còn bây giờ, đã đến lúc con phải lên giường ngủ rồi đấy."

Harry đứng dậy. Khi nó đi qua sang bên kia căn phòng, mắt nó dừng lại ở trên cái bàn con mà cái nhẫn của Marvolo Gaunt đã ở đó lần trước nó nhìn thấy, nhưng cái nhẫn không còn ở đó nữa.

"Gì thế Harry ?" Dumbledore nói, vì Harry đứng đó một lúc.

"Cái nhẫn đâu mất rồi," Harry nhìn quanh. "Nhưng con nghĩ thày phải có cái đàn ácmônica hay cái gì đó chứ."

Dumbledore cười rạng rỡ với Harry, nhìn qua đỉnh cái kính hình mặt trăng của ông.

"Rất tinh đó Harry, nhưng mà cái kèn lúc nào cũng chỉ là cái kèn mà thôi."

Và sau lời nói đầy bí ẩn đó ông vẫy chào Harry, nó hiểu đó chính là mệnh lệnh rời khỏi đây.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG XIV: PHÚC LẠC DƯỢC

Harry có lớp Thảo Dược vào ngay sáng hôm sau. Nó đã không có cơ hội để kể cho Ron và Hermione về buổi học tối hôm trước với thày Dumbledore trong bữa sáng được vì sợ bị nghe lén, nhưng nó đã tóm tắt lại khi bọn nhỏ đi qua mảnh vườn rau nhỏ đến ngôi nhà kính. Những ngọn gió tàn ác cuối tuần cuối cùng đã qua; màn sương mù huyền bí đã quay trở lại và điều này khiến cho bọn trẻ mất thêm thời gian để tìm được chính xác ngôi nhà kính.

"Wow, đáng sợ thật, cậu bé mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy," Ron nói khẽ khàng khi bọn chúng ngồi quanh một cái rễ cây Snargaluff xương xẩu - chủ đề của học kỳ này, và bắt đầu kéo găng tay bảo vệ ra. "Nhưng mà tớ vẫn không hiểu tại sao thày Dumbledore lại cho cậu xem tất cả những thứ đó. Ý tớ là, nó cũng rất thú vị đấy, nhưng ý thày là gì chứ ?"

"Chẳng biết nữa," Harry nói, nhét vào một tấm bảo vệ dinh dính. "Nhưng thày nói tất cả điều đó đều rất quan trọng và nó sẽ giúp tớ sống sót."

"Tớ thì nghĩ là nó rất hấp dẫn đấy," Hermione nói sốt sắng. "Rất là đúng khi được biết Voldermort nhiều nhất có thể. Nếu không thì làm thế nào mà biết được điểm yếu của hắn ?"

"Thế bữa tiệc gần nhất của cụ Slughorn thì sao ?"Harry khó nhọc hỏi vọng qua tấm bảo vệ cao su.

"Ồ, nó khá là vui, thật đấy," Hermione nói, lúc này đang đeo kính bảo vệ lên. "Ý tớ là, cụ hơi tán nhiều chuyện về những chiến tích nổi tiếng, và cụ hoàn toàn muốn lấy lòng McLaggen vì ông ta là họ hàng quá gần mà, nhưng cụ đã cho bọn tớ ăn rất ngon và cụ đã giới thiệu bọn tớ với Gwenog Jones."

"Gwenog Jones á ?" Ron hỏi, mắt nó mở to đằng sau cái kính bảo vệ. "Gwenog Jones ? Đội trưởng đội Holyhead Harpies ?"

"Đúng đấy," Hermione nói. "Theo tớ nghĩ thì cô ấy quá tự kiêu với mình, nhưng mà…"

"Tán gẫu ở đó đủ rồi nhé!" Giáo sư Sprout nói cao giọng, chạy đến trông rất nghiêm khắc. "Các con đang theo sau đấy nhé, tất cả mọi người đều đã bắt đầu rồi, cả Neville cũng đã có cái kén đầu tiên rồi đấy nhé!"

Bọn chúng nhìn quanh; chắc chắn rồi, ở đó Neville đang ngồi với đôi môi chảy máu và một vài vết cào dơ dáy ở một bên má của nó, nhưng tay lại đang ôm chặt một thứ khó ưa màu xanh đang phập phồng, to cỡ quả nho.

"Vâng thưa Giáo sư, chúng con bắt đầu ngay đây!" Ron nói khẽ khi bà quay đầu về phía chúng nó, "chúng ta sẽ dùng Muffliato chứ Harry."

"Không chúng ta không được!" Hermione nói ngay lập tức, trông có vẻ, lúc nào cũng vậy, cực kỳ cáu kỉnh với ý nghĩ về chàng Hoàng Tử Lai và những bùa phép của ông ta. "Nào… chúng ta nên bắt tay vào thôi…"

Cô bé nhìn hai đứa kia ái ngại; rồi bọn nhỏ hít một hơi thật sâu và đút tay vào trong cái rễ cây xương xẩu ở giữa chúng.

https://thuviensach.vn

Nó bất chợt cử động; những cái tua dài đầy gai vụt lên trên đỉnh và ngúng nguẩy trong không khí. Một cái đã vướng vào tóc của Hermione, và Ron đã đánh bật nó ra bằng cái kéo tỉa cây; Harry đã thành công trong việc tóm lấy vài cái tua và bó chúng lại; một cái lỗ đã hiện ra ở giữa những cành cây giống xúc tu này; Hermione thọc tay vào cái lỗ một cách dũng cảm, lúc này giống như một cái bẫy ở xung quanh khuỷu tay cô bé; Harry và Ron cùng kéo và vặn những cái tua rất mạnh, cố gắng sao cho cái lỗ mở ra lần nữa, và Hermione rút tay ra thoải mái, nắm trong tay một cái kén giống như cái của Neville. Ngay lập tức, những cái tua gai lại tụt vào trong, và cái rễ xương xẩu lại ngồi đó giống như một khúc gỗ vô tri.

"Các cậu biết không, tớ không nghĩ là tớ sẽ trồng một cây thế này ở trong vườn khi tớ có nhà riêng đâu," Ron nói, kéo cái kính bảo vệ lên trán và lau mồ hôi trên mặt.

"Đưa cho tớ cái bát nào," Hermione nói, cầm cái kén thoi thóp giơ ra xa; Harry đưa một cái ra và cô bé thả cái kén vào trong đó với một vẻ kinh tởm hiện trên mặt.

"Đừng có nản chí chứ, bóp nó ra đi, bọn chúng là tốt nhất khi còn tươi!" Giáo sư Sprout gọi với sang.

"Dù sao thì," Hermione nói, tiếp tục câu chuyện còn dang dở của bọn nhỏ tựa như cái khúc gỗ kia chưa hề tấn công gì cả, "cụ Slughorn sẽ mở một bữa tiệc giáng sinh, Harry ạ, và cậu không thể trốn tránh khỏi lần này đâu vì cụ đã hỏi tớ rằng cậu rỗi những tối nào rồi, để cụ có thể mở tiệc vào buổi tối mà cậu có thể tham dự."

Harry rầm rĩ lên. Trong lúc đó, Ron, đang cố gắng bóp vớ cái kén ở trong bát ra bằng cả hai tay mình, đứng dậy và ép mạnh hết cỡ nó có thể, nói giận dữ, "Và đó là một bữa tiệc nữa chỉ dành cho những người ưa thích của Slughorn thôi phải không ?"

"Chỉ cho Câu lạc bộ Slug, đúng rồi đấy," Hermione nói.

Cái kén bật ra khỏi tay của Ron và bắn vào cửa kính của căn nhà, bật ngược trở lại vào gáy của Giáo sư Sprout và đánh rơi cái mũ cũ kỹ, vá chằng vá đụp của bà. Harry đi lấy lại cái kén; khi nó trở lại, Hermione đang nói, "Thấy chưa, tớ không đề xuất cái tên Câu lạc bộ Slug đâu nhé..."

" Câu lạc bộ Slug, " Ron nhắc lại với cái giọng gầm gừ kiểu Malfoy. "Lâm ly thật đấy. Tốt thôi, tớ mong rằng cả hai cậu đều thích bữa tiệc. Tại sao hai cậu lại không kết bè với McLaggen, để cho lão Slughorn gọi các cậu là Vua và Hoàng Hậu Slug..."

"Chúng tớ được phép đem theo bạn mà," Hermione nói, chẳng hiểu vì lý do gì mà mặt trở nên đỏ ửng, "và tớ đã có ý định mời cậu đấy, nhưng mà nếu cậu nghĩ đó là ngu ngốc thì tớ chẳng làm phiền nữa!"

Harry bỗng chốc ước rằng cái kén ở xa xa một tí, để cho nó không phải ngồi ở đây với hai đứa nó. Không bị để ý bởi hai đứa, nó ôm lấy cái bát chứa cái kén và bắt đầu cố gắng tách nó ra bằng cái cách ồn ào và mãnh liệt nhất mà nó còn có thể nghĩ ra được; nhưng không may nó vẫn có thể nghe được từng từ của cuộc nói chuyện.

"Cậu định mời tớ à ?" Ron hỏi, với một giọng khác hẳn.

"Đúng đấy," Hermione giận dữ. "Nhưng mà rõ ràng cậu muốn tớ kết bè với McLaggen..."

https://thuviensach.vn

Có một phút im lặng trong lúc Harry tiếp tục nện cái kén tưng tưng bằng một cái xẻng.

"Không, tớ không muốn thế," Ron nói lí nhí.

Harry đánh trượt khỏi cái kén, đập vào cái bát vỡ tan.

" Reparo, " nó nói nhanh, chỉ vào những miếng vỡ bằng đũa thần của mình, và cái bát lại liền trở lại. Vụ đổ vỡ này, dù sao chăng nữa, đã chỉ cho Ron và Hermione thấy sự có mặt của Harry. Hermione rất bối rối và ngay lập tức làm nhặng xị lên xem quyển sách "Những Loài Cây Ăn Thịt Trên Thế Giới" của cô bé để tìm cách vắt kén của cây Snargaluff sao cho đúng; mặt khác, Ron có vẻ ngượng ngùng, nhưng cũng rất hài lòng với chính mình.

"Đưa đây Harry," Hermione nói vội vã. "Nó nói rằng chúng ta phải chọc chúng ra bằng một cái gì đó nhọn nhọn..."

Harry đưa cái kén trong bát cho cô bé; nó và Ron cùng đeo kính bảo vệ vào và thọc tay, một lần nữa, vào trong cái rễ cây. Chẳng phải là nó quá bất ngờ, Harry nghĩ, khi nó đánh vật với những sợi gai định tóm lấy cổ họng nó; nó đã có một ý niệm rằng điều này chẳng sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra. Nhưng nó không rõ nó cảm thấy thế nào... Nó và Cho đã quá xấu hổ khi nhìn mặt nhau, lặng im chẳng có gì để nói với nhau cả; nếu Ron và Hermione hẹn hò nhau, rồi lại chia tay, thì sao nhỉ ? Tình bạn của bọn nó có phục hồi được không ? Harry nhớ khoảng thời gian vài tuần lễ trong năm thứ ba mà hai đứa nó chẳng hề nói chuyện với nhau; nó không muốn trở thành cái cầu đo khoảng cách giữa hai đứa. Và sau đó, nếu như bọn nó không chia tay thì sao ? Nếu như bọn nó trở thành giống như anh Bill và chị Fleur thì sao, và nó sẽ cực kỳ xấu hổ khi đi cùng hai đứa, để tốt hơn hết là nó xin rút ra thì hơn.

"Bắt được mày rồi!" Ron hét lên, kéo một cái kén thứ hai ra khỏi cái rễ cây trong lúc Hermione đã đập được cái thứ nhất ra, bây giờ cái bát đầy những cái ống quằn quại giống như những con sâu xanh tím tái.

Những phút còn lại của buổi học trôi qua mà không có lời nào về bữa tiệc của Slughorn. Mặc dù Harry đã soi hai đứa bạn mình rất kỹ trong vài ngày gần đây, Ron và Hermione chẳng có vẻ gì khác ngoài việc bọn chúng hơi có vẻ lịch sự với nhau hơn bình thường. Harry cho rằng nó sẽ phải chờ để xem việc gì sẽ xảy ra dưới tác dụng của bia bơ trong căn phòng chiếu sáng mờ mờ của Slughorn vào cái đêm có bữa tiệc. Trong lúc đó, dù sao chăng nữa nó cũng có những lo lắng cấp thiết hơn.

Katie Bell vẫn còn ở trong bệnh viện Thánh Mungo mà không hề có dấu hiệu của việc rời viện, có nghĩa là đội Gryffindor đầy hứa hẹn mà Harry đã tập luyện rất cẩn thận từ tháng chín thiếu đi một Truy Thủ. Nó vẫn lui việc thay thế Katie lại với hy vọng cô bé sẽ hồi phục, nhưng trận mở màn với Slytherin đang đến gần, và cuối cùng nó phải chấp nhận sự thật rằng cô bé sẽ không thể trở lại kịp trận đấu.

Harry không nghĩ rằng nó có thể chịu đựng thêm một vụ thử vị trí toàn Nhà nữa. Với một cảm giác hụt hẫng chẳng liên quan gì đến Quidditch, nó bắt gặp Dean Thomas sau lớp Biến Hình một ngày kia. Phần lớn lớp học đã rời đi rồi, mặc dù vài con chim sẻ vàng líu lo vẫn còn bay vù vù trong phòng, tất cả đều cả sản phẩm của Hermione; chẳng có ai thành công trong việc biến hình ngoài việc biến ra một cái lông từ không khí.

https://thuviensach.vn

"Cậu có thích chơi ở vị trí Truy Thủ không ?"

"Cá... ? Có chứ, tất nhiên rồi!" Dean nói rất sốt sắng. Đằng sau Dean, Harry nhìn thấy Seamus Finnegan đang ném quyển sách của nó vào trong túi, trông rất bực bội. Một trong những lý do Harry không muốn hỏi Dean về vụ chơi trong đội là vì nó biết Seamus sẽ không thích. Mặt khác, nó phải làm những gì tốt nhất cho đội, và Dean đã qua mặt Seamus trong những lần tập thử.

"Thế thì cậu vào rồi đấy," Harry nói. "Có một buổi tập tối nay, 7 giờ nhé."

"Được rồi," Dean nói. "Vui vẻ nhé Harry! Trời đất ơi, tớ không thể chờ để báo cho Ginny biết được!"

Rồi nó vọt khỏi phòng, để Harry và Seamus lại với nhau, cái khoảnh khắc không thoải mái này cũng chẳng dịu đi khi một cục phân chim rơi lên đầu Seamus khi một con chim hoàng yến của Hermione bay vèo qua đầu bọn chúng.

Seamus không phải là người duy nhất tỏ ra cáu kỉnh với sự lựa chọn người thay thế cho Katie. Có rất nhiều lời thì thầm trong phòng học chung về sự thực là Harry đã chọn hai người cùng lớp với nó vào đội. Nhưng Harry đã từng chịu nhiều tiếng thì thầm hơn thế này nhiều trong quá trình học ở trường, nên nó chẳng hề thấy phiền hà, nhưng dù sao cũng vậy, áp lực càng gia tăng hơn với việc phải chiến thắng đội Slytherin trong trận đấu tới. Nếu Gryfindor thắng, Harry biết rằng toàn bộ Nhà sẽ quên ngay những lời dị nghị và thề rằng họ luôn luôn nghĩ đội nhà là một đội tuyệt vời. Nếu bọn nó thua... Harry nghĩ chua xót, nó sẽ phải chịu thêm những lời thì thầm nữa...

Harry chẳng có lý do nào để ân hận khi nó nhìn thấy Dean bay tối đó; nó chơi rất tốt với Ginny và Demelza. Những Tấn Thủ, Peakes và Coote, lúc nào cũng tiến bộ. Vấn đề duy nhất là Ron.

Harry đã biết rằng Ron là người rất thiếu ổn định, luôn luôn phải chịu đựng những đòn tâm lý và thiếu tự tin, và thật không may, bóng dáng của trận đấu sắp tới đã kéo lại tất cả những bấp bênh của nó. Sau khi để vào những nửa tá điểm, phần lớn là của Ginny, phương pháp chơi của nó càng ngày càng thô bạo, cho đến khi nó đấm Demelza Robins đang bay đến vào mồm.

"Đó là một tai nạn, tớ xin lỗi, Demelza, thực sự xin lỗi!" Ron hét lên khi cô bé bay lập lờ xuống mặt đất, máu rơi vãi khắp nơi. "Tớ mới chỉ..."

"Khiếp quá," Ginny nói giận dữ, hạ xuống cạnh Demelza và kiểm tra đôi môi sưng vù của cô bé. "Anh ngốc lắm Ron ạ, xem chị ấy trong tình trạng thế nào này!"

"Anh chữa được cái đó," Harry nói, hạ xuống bên cạnh hai cô bé, chỉ đũa thần vào miệng Demelza và nói "Episkey." "Và Ginny, đừng gọi Ron là đồ ngốc, em không phải là đội trưởng..."

"Hừm, anh thì quá bận bịu để có thể gọi anh ấy là đồ ngốc và em nghĩ là ai đó nên..."

Harry cố gắng để không phá lên cười.

"Bay lên nào, mọi người, đi thôi..."

https://thuviensach.vn

Xét toàn cục thì đó là buổi tập tồi tệ nhất trong cả học kỳ, mặc dù Harry không cảm thấy rằng sự trung thực là chính sách tốt nhất khi họ đang tiến gần đến trận đấu.

"Tốt lắm mọi người, tớ nghĩ là chúng ta có thể đánh bại Slytherin," nó khích lệ, và những Truy Thủ cùng Tấn Thủ rời phòng thay đồ trông rất vui vẻ với chính mình.

"Tớ chơi như là một thùng phân rồng ấy," Ron nói với giọng trống rỗng khi cánh cửa đóng lại đằng sau Ginny.

"Không đâu," Harry nói chắc nịch. "Cậu là Thủ Quân tốt nhất mà tớ đã chọn ra Ron à. Vấn đề duy nhất của cậu là tâm lý."

Nó tiếp tục động viên không ngừng trên đường về lâu đài, và khi bọn chúng lên đến tầng hai, Ron đã có vẻ vui lên nhiều. Khi Harry mở cái tấm thảm thêu để đi con đường tắt bọn chúng thường đi về Tháp Gryffindor, bọn chúng nhìn thấy Dean và Ginny, đang ôm chặt lấy nhau và hôn thật mãnh liệt tựa hồ như có keo dính hai đứa lại vậy. Điều đó giống như có một thứ gì rất to và rộng đang bùng lên ở trong bụng của Harry, cào cấu bên trong nó: Những dòng máu nóng như đang trào dâng lên trong não, khiến cho mọi suy nghĩ đều lu mờ đi và bị thay thế bởi cái ham muốn man rợ muốn ếm Dean thành một cục thạch. Đang đấu tranh với cơn tức giận bất chợt, nó nghe thấy giọng Ron như từ xa vọng đến.

"Ôi trời!"

Dean và Ginny buông nhau ra và nhìn quanh. "Gì thế ?" Ginny nói.

"Anh không muốn nhìn thấy em hôn hít người ta nơi công cộng!" "Nhưng mà đây là một hành lang trống không cho đến khi anh thò mặt vào!" Ginny nói.

Dean trông rất ngượng nghịu. Nó ném sang Harry một cái cười thiếu thận trọng mà Harry không đáp lại, như thể con ác quỷ vừa mới sinh trong lòng nó đang gào lên ý tưởng đuổi cổ Dean ra khỏi đội ngay lập tức.

"Ờ... đi thôi Ginny," Dean nói, "chúng ta trở lại phòng học chung thôi..."

"Anh đi đi!" Ginny nói. "Em muốn có vài lời với ông anh yêu quý của em!" Dean rời đi, tựa hồ như nó không hề lấy làm tiếc khi thoát khỏi vở kịch này.

"Thế đấy," Ginny nói, gạt mái tóc dài đỏ ra khỏi mặt mình và nhìn chằm chằm vào Ron, "hãy làm rõ mọi chuyện một lần thôi và cứ thế về sau. Đó chẳng phải là để anh xía mũi vào việc em đi với ai hay làm gì, Ron..." "Ừ đúng rồi đấy!" Ron nói, cũng giận dữ như vậy. "Thế em có nghĩ rằng anh muốn mọi người gọi em của anh là..."

"Là cái gì ?" Ginny hét toáng lên, giơ đũa thần ra. "Chính xác là một cái gì hả ?" "Nó không có ý gì đâu, Ginny à..." Harry nói một cách tự động, mặc dù con quỷ trong nó vẫn gào thét lời đồng ý với Ron. "Ồ anh ta có chứ!" cô bé nói, quắc mắt sang Harry. "Chỉ vì anh ta chưa lần nào được ôm ấp một ai cả, chỉ vì nụ hôn tuyệt vời nhất mà anh ta có là của Dì Muriel..."

"Câm ngay!" Ron gầm lên, mặt đã qua ngưỡng đỏ và chuyển sang tím ngắt.

https://thuviensach.vn

"Không đời nào!" Ginny hét to bên cạnh cô bé. "Em đã thấy anh cùng với Phlegm, ước rằng chị ấy hôn anh lên má mỗi lần anh gặp, thật là tội nghiệp! Nếu như anh có hẹn hò và ôm ấp ai đó rồi, anh sẽ chẳng bao giờ phiền lòng khi thấy người khác làm vậy đâu!"

Ron cũng đã kéo đũa thần của nó ra rồi; Harry vội vã nhảy vào giữa hai đứa.

"Mày chẳng biết mày đang nói cái gì đâu!" Ron gào lên, cố gắng chọn một vị trí để dễ dàng tấn công Ginny quanh Harry, vì nó đang đứng trước cô bé hai tay giang rộng. "Chỉ vì anh không muốn làm thế ở nơi công cộng...!"

Ginny hét lên với giọng cười chế giễu, cố gắng đẩy Harry ra khỏi tầm nhìn.

"Hôn con Pigwidgeon hả anh ? Hay là anh có một bức ảnh của dì Muriel giấu ở dưới gối hả ?" "Mày..."

Một vệt sáng da cam bay ngay dưới tay trái của Harry và sượt qua Ginny có vài inch; Harry đẩy Ron bẹp dí vào tường.

"Đừng có điên chứ..."

"Harry đã từng hẹn hò Cho Chang!" Ginny quát lớn, nghe gần như khóc. "Và Hermione đã từng trong vòng tay của Viktor Krum, chỉ có mình anh mới coi đó là một thứ ghê tởm, Ron ạ, và đó là bởi vì anh chỉ có kinh nghiệm của một đứa trẻ 12 tuổi!"

Và sau đó, cô bé chạy vụt đi. Harry nhanh chóng thả Ron ra; vẻ mặt của nó trông thật ghê rợn. Bọn nó đứng đó, thở dốc, cho đến khi bà Norris, con mèo của lão Rich, xuất hiện ở góc tường, phá tan sự căng thẳng.

"Đi thôi," Harry nói, khi âm thanh bước chân lão Filch đang lết đến đập vào tai bọn nhỏ.

Bọn nó vội vã đi lên cầu thang và qua cái hành lang tầng bảy. "Trời ạ, tránh ra nào!" Ron sủa vào một cô bé khiến cho nó bật lên sợ hãi và làm rơi lọ trứng cóc.

Harry chẳng thể để ý đến tiếng vỡ thuỷ tinh loảng xoảng; nó cảm thấy bị mất phương hướng, chóng mặt; bị sét đánh cũng chỉ đến thế này mà thôi. Chỉ vì đó là em gái của Ron, nó tự bảo mình. Mình chỉ không thích nhìn thấy cảnh nó hôn Dean vì nó là em của Ron thôi...

Nhưng không thể cản được trong tâm trí nó xuất hiện một hành lang vắng vẻ y như thế, với nó đang hôn Ginny... Con quỷ trong ngực nó rên lên... nhưng rồi nó thấy Ron gạt tung cái rèm thêu và chĩa đũa thần vào Harry, gào cái gì đó đại loại như "đồ phản bội"... "đáng ra phải là bạn chứ"...

"Cậu có nghĩ là Hermione đã hôn Krum rồi không ?" Ron tự dưng hỏi, khi bọn nó đến chỗ Bà Béo. Harry đã bắt đầu có suy nghĩ xấu xa và phải giật dòng suy nghĩ của nó khỏi một cái hành lang mà chẳng hề có sự xâm phạm của Ron, chỉ có nó và Ginny với nhau thôi... "Cái gì cơ ?" nó nói ngượng ngập. "Ồ... ờ..." Câu trả lời trung thực nhất phải là "có," nhưng nó không muốn nói ra. Dù sao, Ron có vẻ như mong chờ điều tồi tệ nhất dựa vào khuôn mặt của Harry.

"Dilligrout," nó ủ ê nói với Bà Béo, và bọn nó chui qua cái lỗ sau bức tranh để vào phòng học chung.

https://thuviensach.vn

Không ai nhắc nhở về Ginny hay Hermione thêm nữa; thay vào đó, bọn nó chẳng hề nói với nhau một câu nào vào tối đó và trèo lên giường trong im lặng, cả hai cùng chìm trong những suy nghĩ riêng, Harry thao thức một lúc lâu, nhìn lên đỉnh màn treo trên giường và cố gắng tự bảo mình rằng cảm xúc của nó giành cho Ginny chỉ là anh trai em gái mà thôi. Bọn chúng đã sống, có phải không nào, giống như anh trai em gái trong suốt mùa hè, chơi Quidditch, trêu chọc Ron, cười rũ rượi với nhau về Bill và Phlegm. Nó đã quen Ginny từ lâu lắm rồi... Rất là tự nhiên khi nó cảm thấy mình cần bảo vệ cô bé... rất tự nhiên khi nó muốn chăm lo cho cô bé... muốn vặt gãy tay Dean vì đã hôn cô bé... Không... nó sẽ phải điều khiển cái cảm xúc anh trai em gái đó thôi...

Ron ngáy lên một tiếng ủn ỉn rất to.

Cô bé là em của Ron, Harry tự bảo mình. Em của Ron. Nó nằm ngoài vùng kiểm soát. Nó chẳng thể đánh đổi tình bạn của nó với Ron lấy bất cứ thứ nào khác được. Nó đập cái gối của nó cho thoải mái hơn và chờ cho giấc ngủ tới, cố gắng hết mức sao cho tư tưởng của nó không lởn vởn quanh Ginny. Harry thức dậy vào sáng hôm sau, hơi mê mụ và lộn xộn vì một loạt những giấc mơ mà trong đó Ron đuổi nó với cây gậy Tấn Thủ, nhưng mà đến trưa thì nó lại muốn đổi Ron thực tế lấy Ron trong mơ còn hơn, vì lúc này nó không những lạnh nhạt với Ginny và Dean, mà còn coi một Hermione bị tổn thương và bối rối nghiêm trọng giống hệt như vậy, một cách băng giá và độc đoán. Còn gì nữa chứ, Ron đã có vẻ trở nên, trong suốt đêm vừa rồi, dễ bực mình và đánh đập người khác giống như một con Quái Tôm Đuổi Nổ cỡ nhỡ vậy. Harry đã dành cả ngày đó để cố gắng giữ hoà bình giữa Ron và Hermione nhưng chẳng thành công; cuối cùng, Hermione vào giường của mình trong sự tức giận tột độ, và Ron thì hầm hầm đi vào phòng ngủ nam sau khi nguyền rủa cay độc mấy đứa năm nhất đang co rúm lại chỉ vì bọn chúng nhìn nó.

Cùng với sự mất hết nhuệ khí của Harry, tình trạng mới của Ron cũng chẳng biến đổi gì trong vài ngày sau đó. Thậm chí còn tồi hơn, điều đó còn cộng thêm sự tụt dốc thảm hại hơn nữa trong khả năng giữ gôn của nó, làm cho nó càng hung hăng hơn, để rồi trong buổi tập Quidditch cuối cùng trước trận đấu vào thứ Bảy, nó bắt trượt tất cả những cú đánh mà Truy Thủ thực hiện về phía nó, nhưng lại quát mắng mọi người nhiều đến nỗi nó làm cho Demelza Robins bật khóc.

"Cậu im đi và để cho nó yên!" Peakes hét lên, nó chỉ cao bằng hai phần ba Ron, nhưng lại đang cầm một cái chày rất nặng.

"ĐỦ RỒI ĐẤY!" Harry gào lên, vì nó nhìn thấy Ginny đang trừng trừng nhìn về phía Ron và, vẫn còn nhớ danh tiếng của cô bé vì đã hoàn thành mỹ mãn bùa Gậy-Ba-Bị, gầm lên để can thiệp trước khi mọi thứ còn trong vòng quản lý. "Peakes, cậu đi cất những quả Bludger lại đi, ăn ý với nhau chút nào, hôm nay cậu chơi tốt lắm Ron à..." nó chờ đến khi những thành viên còn lại đi đủ xa rồi mới nói, "cậu là bạn thân nhất của tớ, nhưng mà cậu cứ tiếp tục đối xử với những người khác như thế là tớ cho cậu ra khỏi đội đấy."

Nó thực sự nghĩ trong lúc đó rằng Ron đã có thể đánh nó, nhưng mà một điều tồi tệ hơn đã xảy ra: Ron lết thết bên cây chổi của nó. Tất cả ý chí đã biến mất và nó nói, "Tớ xin rút. Tớ quá tồi."

https://thuviensach.vn

"Cậu không tồi và cậu không được rút!" Harry nói một cách dữ dội, kéo Ron lại bằng chiếc áo choàng của nó. "Cậu có thể giữ gôn rất tốt nếu như cậu có chuẩn bị tinh thần, đó chỉ là vấn đề tâm lý mà cậu đang mắc phải thôi!" "Cậu nói tớ có vấn đề tinh thần à ?" "Ừ, có thể tớ nói vậy đấy!"

Bọn nó nhìn nhau mất một lúc, rồi Ron lắc đầu mệt nhọc. "Tớ biết cậu chẳng còn có thời gian để tìm một Thủ Quân mới, nên ngày mai tớ sẽ chơi, nhưng nếu như chúng ta thua, mà chắc chắn là vậy còn gì, tớ sẽ rời khỏi đội."

Chẳng có gì Harry thanh minh có thể thay đổi được tình hình. Nó cố gắng tạo cho Ron thêm tự tin trong suốt bữa tối, nhưng Ron đã quá bận rộn với việc cáu kỉnh và cục cằn với Hermione để quan tâm đến những gì nó nói. Harry lại tiếp tục trong phòng học chung sau đó, nhưng sự khẳng định rằng việc Ron rời khỏi đội có thể làm cho cả đội tan rã đã phần nào bị phá hoại bởi sự thực là những người còn lại của đội đang ngồi túm lại ở một góc xa, rõ ràng là đang bàn tán về Ron và ném cho nó những cái nhìn hiểm ác. Cuối cùng Harry đành phải tự làm cho mình cáu giận thêm một lần nữa, cốt hy vọng khích bác lòng tự kiêu của Ron, và rất có thể cả khả năng giữ gôn của nó nữa, nhưng cách này xem ra cũng chẳng thành công hơn những lời khích lệ; Ron đi ngủ trong tâm trạng chán nản và vô vọng hơn bao giờ hết. Harry đã trằn trọc rất lâu trong bóng đêm. Nó không muốn thua trong trận đấu sắp tới; chẳng phải là vì đây là lần đầu nó làm Đội Trưởng, mà vì nó đã xác định là phải đánh bại Draco Malfoy trong môn Quidditch kể cả khi nó chưa thể chứng minh được những nghi ngờ của mình về Draco. Nhưng nếu Ron mà cứ chơi như nó thể hiện trong mấy lần tập gần đây, hy vọng thắng là rất mong manh...

Nếu như có cái gì đó nó có thể làm để khiến Ron hoà hợp hơn... làm cho nó chơi với khả năng tốt nhất có thể... cái gì có thể chắc chắn rằng Ron có một ngày tuyệt vời...

Và câu trả lời đến với Harry trong một cảm hứng tuyệt vời, bất thình lình.

Bữa sáng là một sự vụ rất dễ gây náo loạn giống như những lần trước; những đứa Slytherin hít hơi và chế giễu rất to mỗi khi có một đứa nhà Gryffindor vào trong Đại Sảnh Đường. Harry nhìn lên trần và thấy một bầu trời xanh, ít mây: một điềm tốt đây.

Bàn của Gryffindor, một khối màu đỏ và vàng, đã chào mừng khi Harry và Ron tới. Harry cười to và vẫy chào; Ron nhăn nhó một cách yếu ớt và lắc đầu.

"Vui lên đi Ron!" Lavender gọi sang. "Tớ biết cậu chơi tuyệt lắm!" : Ron mặc kệ cô bé.

"Trà chứ ?" Harry hỏi nó. "Cà phê ? Nước bí đỏ ?" "Cái gì cũng được," Ron nói rầu rĩ, cắn uể oải vào một miếng bánh mỳ.

Vài phút sau, Hermione, vẫn còn rất mệt mỏi vì những biểu hiện khó ưa gần đây của Ron mà không xuống ăn sáng cùng hai đứa, dừng lại trên đường đến bàn của Nhà.

"Hai cậu thế nào ?" cô bé ướm hỏi, mắt dừng ở đằng sau gáy của Ron.

"Tốt lắm," Harry nói, đang tập trung đưa cho Ron một cốc nước bí đỏ. "Của cậu này Ron. Uống hết nhé."

Ron vừa mới đưa cốc lên môi thì Hermione nói ngay lập tức.

https://thuviensach.vn

"Đừng có uống cái đó Ron!"

Cả Harry và Ron cùng nhìn lên cô bé.

"Tại sao không ?" Ron nói.

Hermione lúc này đang nhìn chằm chằm vào Harry tựa hồ như cô không thể tin nổi mắt mình.

"Cậu vừa cho cái gì đó vào cốc nước."

"Cái gì cơ ?" Harry nói.

"Cậu nghe rồi còn gì. Tớ đã nhìn thấy rồi. Cậu vừa mới đổ cái gì đó vào cốc nước của Ron. Cậu có cái chai trong tay kia kìa!"

"Tớ chẳng biết cậu đang nói cái gì nữa," Harry nói, nhét vội cái chai nhỏ vào trong túi.

"Ron, tớ cảnh báo đấy, đừng có uống!" Hermione nói lần nữa, sợ hãi, nhưng Ron đã cầm cốc lên, uống cạn nó trong có một ngụm thôi, và nói, "Đừng có ra lệnh cho tớ nữa Hermione."

Cô bé cảm thấy bị xúc phạm. Cúi xuống thật thấp để cho chỉ có Harry mới nghe thấy, cô rít lên, "Cậu phải bị đuổi vì hành động đó. Tớ không thể ngờ rằng cậu lại làm thế, Harry ạ!"

"Xem ai đang nói kìa," nó thì thầm lại. "Gần đây không chửi rủa ai à ?"

Cô bé lao thẳng ra khỏi hai đứa. Harry nhìn cô bé chạy đi mà không hề hối tiếc. Hermione chưa bao giờ hiểu được Quidditch quan trọng thế nào. Rồi nó nhìn sang Ron, lúc này đang liếm mép.

"Gần đến giờ rồi đấy..." Harry thờ ơ.

Những ngọn cỏ lạnh buốt cào cào dưới chân khi bọn nhỏ băng ra sân vận động.

"Thật là may thời tiết đẹp thế này phải không ?" Harry hỏi Ron.

"Ừ," Ron nói, lúc này đã tái xám và trông như ốm vậy.

Ginny và Demelza đã mặc áo Quidditch vào và chờ ở trong phòng chờ rồi.

"Điều kiện tuyệt vời thật!" Ginny nói, mặc kệ không để ý tới Ron. "Và đoán xem gì nào ? Truy Thủ Vaisey nhà Slytherin đã bị một trái Bludger đập vào đầu trong buổi tập hôm qua nên không thể ra chơi được vì quá đau! Và thậm chí còn tuyệt vời hơn... Malfoy cũng ốm rồi!"

"Cái gì cơ ?" Harry nói, chạy vòng qua để nhìn cô bé. "Nó ốm á ? Bị sao thế ?"

"Chẳng biết nữa, nhưng mà quá tuyệt cho đội mình còn gì," Ginny nói rạng rỡ. "Họ đưa Harper vào thay thế; nó bằng tuổi em và có cực kỳ ngu ngốc."

Harry cười lơ đãng, nhưng khi nó mặc cái áo choàng màu đỏ tươi vào, đầu óc nó không hề nghĩ về Quidditch. Malfoy đã một lần nói rằng nó không thể chơi vì bị thương, nhưng lần đó

https://thuviensach.vn

nó chắc chắn trận đấu sẽ được rời đến thời điểm phù hợp nhất cho nhà Slytherin. Tại sao giờ nó lại chịu để bị thay thế ? Có phải nó cực kỳ ốm, hay là nó chỉ giả vờ ?

"Đáng ngờ thật phải không ?" nó nói nhỏ với Ron. "Malfoy không ra chơi ?"

"Tớ thì cho đó là may mắn," Ron nói, đã có vẻ sống động hơn. "Và Vaisey cũng ra luôn, nó là người ghi bàn tốt nhất, tớ chẳng thích... hey!" nó nói ngay lập tức, khựng lại nửa chừng lúc đang kéo cái găng tay Thủ Quân vào và nhìn chằm chằm vào Harry.

"Cái gì ?"

"Tớ... cậu..." Ron hạ giọng, nó vừa sợ vừa thích thú. "Nước của tớ... cốc nước bí đỏ của tớ... cậu không... ?"

Harry nhướn lông mày, chẳng nói gì nữa ngoài, "Chúng ta sẽ bắt đầu trong khoảng 5 phút nữa, cậu nên đi giày vào đi."

Bọn nhỏ bước ra trong những tiếng la hét hò reo chói tai. Một đầu sân vận động là màu vàng và đỏ, đầu kia là xanh và bạc. Rất nhiều đứa nhà Hufflepuff và Ravenclaw cũng chia ra: ở giữa những tiếng la hét và vỗ tay Harry có thể phân biệt rõ ràng tiếng gầm rú của cái mũ đầu sư tử nổi tiếng của Luna Lovegood.

Harry bước tới chỗ Bà Hooch, vị trọng tài, đang đứng sẵn sàng thả những quả bóng ra khỏi hòm chứa.

"Đội trưởng bắt tay nào," bà nói, và tay Harry bị bóp chặt bởi Đội trưởng mới nhà Slytherin, Urquhart. "Lên chổi nào. Nghe tiếng còi nhé... ba... hai... một..."

Tiếng còi cất lên, Harry và những đứa khác đạp mạnh xuống nền đất lạnh giá, và bọn chúng bay lên.

Harry gào lên ở viền quanh khu đất, tìm kiếm trái banh Snitch và chú ý tới Harper, lúc này đang bay lập lờ xa đằng sau nó. Rồi một giọng nói rầm rĩ khác hẳn với giọng người thuyết minh bình thường vang lên.

"Xem nào, họ kìa, và tôi nghĩ rằng chúng ta đều rất bất ngờ với đội hình mà Potter đã thiết lập trong năm nay. Rất nhiều ý kiến, với phong độ chập chờn của Ronald Weasley dưới danh nghĩa thủ môn trong năm vừa rồi, cho rằng anh ta có thể bị đuổi khỏi đội, nhưng tất nhiên rằng, một chút tình bạn cá nhân với Đội Trưởng đã giúp..."

Những lời vừa rồi đã được chào đón bằng những lời giễu cợt và vỗ tay từ nhà Slytherin ở đầu kia. Harry nghển cổ quanh cái chổi của mình để tìm cái bục thuyết minh. Một đứa bé cao, gầy nhom tóc vàng với một cái mũi hếch lên đang đứng đó, nói vào cái loa pháp thuật mà đã từng được sử dụng bởi Lee Jordan; Harry nhận ra Zacharias Smith, một cầu thủ của Hufflepuff mà nó ghét cay ghét đắng.

"Ồ, và đây là cơ hội đầu tiên của Slytherin, đó là Urquhart lao xuống vùn vụt và..." bụng Harry xoắn lại.

"... Weasley đã bắt được rồi, anh ta thỉnh thoảng cũng may mắn chứ, tôi cho là vậy..."

https://thuviensach.vn

"Ừ đúng rồi đấy, nó đúng là thế đấy," Harry thì thầm, tự cười với mình, rồi nhào xuống giữ những Truy Thủ căng mắt ra để tìm dấu vết của quả banh Snitch đang lẩn trốn.

Nửa giờ trôi qua, Gryffindor đang dẫn 60 - 0, Ron đã có vài cú cứu nguy ngoạn mục, vài cú chỉ bằng đầu găng tay, và Ginny thì ghi đến 4 trong 6 bàn của Gryffindor. Điều này đã làm cho Zacharias thôi đoán già đoán non ẫm ĩ rằng hai đứa nhà Weasley được vào đội chỉ vì Harry thích thế, và giờ lại quay sang Peakes và Coote.

"Tất nhiên rằng, Coote không được sinh ra làm một Tấn Thủ," Zacharias nói trịch thượng, "họ xem ra có nhiều cơ bắp hơn..."

"Đập một quả Bludger vào nó đi!" Harry gọi Coote khi nó lao đến, nhưng mà Coote, thay vào đó, đang cười rất tươi, đã chọn để đập quả Bludger tiếp theo vào Harper, lúc này vừa mới vọt qua Harry ở hướng đối diện. Harry rất hài lòng khi nghe thấy tiếng bụp lờ mờ, có nghĩa là trái Bludger đã tìm thấy đích đúng của mình.

Có vẻ như là Gryffindor không hề mắc một lỗi nhỏ. Họ cứ tiếp tục tiếp tục ghi bàn, tiếp nữa và tiếp nữa, còn ở đầu kia của sân đấu, Ron đang bảo vệ vòng gôn với sự dễ dàng rõ rệt. Nó đang thực sự cười, và khi đám đông chào mừng một cú đỡ ngoạn mục bằng đoạn điệp khúc đầy phấn khích của một bài hát cũ được ưa thích "Weasley là Vua Của Chúng Ta," nó đã chỉ huy dàn nhạc đó từ trên cao.

"Nó nghĩ nó là cái gì đó đặc biệt trong ngày hôm nay phải không ?" một giọng cạnh khoé cất lên, và Harry gần như rơi khỏi chổi của nó khi Harper va vào nó rất mạnh và có chủ tâm. "Thằng bạn phản bội của mày..." Bà Hooch đang quay đi chỗ khác, và mặc dù nhà Gryffindor ở dưới gào lên phẫn nộ, khi bà quay lại Harper đã biến đi rồi. Vai đau nhức, Harry đuổi theo nó, với ý định nện lại nó một cú...

"Và tôi nghĩ rằng Harper của Slytherin đã thấy trái Snitch!" Zacharias Smith nói qua cái loa. "Vâng, anh ta đã chắc chắn nhìn thấy cái gì đó mà Potter thì không!"

Smith đúng là một thằng ngu, Harry nghĩ, nó không thấy bọn chúng va vào nhau hay sao ? Nhưng khoảnh khắc sau đó, dạ dày nó gần như rơi khỏi khoảng không... Smith đã đúng và Harry đã sai rồi: Harper không hề phóng đi một cách ngẫu nhiên; nó đã nhìn thấy cái mà Harry không thấy: trái Snitch đã vù vù bay ở trên đầu bọn nó, loé sáng lấp lánh ở trên nền trời xanh.

Harry tăng tốc; gió đang gào thét ở trong tai nó đến nỗi nó chẳng nghe thấy những lời bình luận của Smith hay đám đông nữa, nhưng Harper vẫn còn ở đằng trước, và Gryffindor chỉ dẫn có 100 điểm thôi; nếu Harper có trái banh trước thì Gryffindor sẽ thua... và giờ thì Harper chỉ cách đó có vài foot, tay nó giang rộng.

"Ôi trời Harper ơi!" Harry gào lên trong tuyệt vọng. "Malfoy đã trả mày bao nhiêu để mày thế chỗ nó hả ?"

Nó chẳng hiểu ai đã bắt nó phải nói thế, nhưng Harper đã giả vờ kinh ngạc; nó sượt tay khỏi trái Snitch, để cho nó chui khỏi những ngón tay, và vọt đi khỏi nó. Harry thực hiện một cú chộp mạnh về phía trái bóng nhỏ, lửng lơ kia, và tóm lấy nó.

https://thuviensach.vn

"ĐÂY RỒI!" Harry hét lên. Bay vòng quanh, nó lao xuống đất và trái Snitch giơ cao trong tay. Khi đám đông nhận ra điều gì đang diễn ra, một tiếng hò reo vang dội đã gần như nhấn chìm tiếng còi kết thúc trận đấu.

"Ginny, em đi đâu thế ?" Harry gào lên, lúc này đang bị ép bẹp dí ở trong những cái ôm ở trên không trung đến từ những thành viên còn lại của đội, nhưng Ginny vẫn tiếp tục tăng tốc qua bọn chúng, cho đến khi, với một cú va cực kỳ mạnh, cô bé đập vào cái đài thuyết minh. Khi đám đông la inh tai và cười ngặt nghẽo, đội Gryffindor đã đáp xuống bên cạnh những mảnh vụn gỗ mà Zacharias đang run sợ yếu ớt; Harry nghe thấy Ginny nói một cách vô tình với Giáo Sư McGonagall đang tức giận, "Quên phanh, thưa Giáo sư, con xin lỗi."

Cười to, Harry rời khỏi những người khác của đội và ôm lấy Ginny, nhưng mà nó thả ra rất nhanh. Bất chấp cái nhìn của cô bé, nó vỗ tay chào mừng Ron ở đằng sau trong lúc, tất cả sự thù hằn đều mất đi, đội Gryffindor rời sân đấu tay trong tay, đấm vào không khí và vẫy chào những người ủng hộ. Không khí trong phòng thay đồ thật nhộn nhịp. "Tiệc ở phòng học chung nhé, Seamus bảo vậy!" Dean hét lên hồ hởi. "Đi nào, Ginny, Demelza!"

Ron và Harry là hai người cuối cùng ở trong phòng thay đồ. Bọn chúng đang chuẩn bị ra thì Hermione bước vào. Cô bé đang vặn vẹo cái khăn quàng cổ của Gryffindor trong hai tay và trông rất tức giận và kiên quyết. "Tớ muốn nói chuyện với cậu Harry." Cô thở một hơi dài. "Cậu không nên làm thế. Cậu nghe cụ Slughorn rồi đấy, nó bị cấm." "Cậu đang định làm gì thế, tố cáo bọn này à ?" Ron hỏi gặng. "Hai cậu nói về cái gì thế ?" Harry hỏi, quay đi để treo cái áo choàng lên, cốt để bọn chúng không nhìn thấy nó đang cười, "Cậu biết thừa chúng tớ đang nói về cái gì!" Hermione nói bực bội. "Cậu đã pha vào nước của Ron cái thuốc may mắn trong bữa sáng! Felix Felicis ấy!"

"Đâu, tớ đâu có," Harry nói, quay lại để nhìn hai đứa.

"Có cậu có làm Harry ạ, và vì thế mọi thứ trôi qua rất tốt, có cầu thủ nhà Slytherin bị thiếu và Ron bắt được tất cả các cú đánh!"

"Tớ không cho vào đâu!" Harry nói, cười to hơn nữa. Nó thò tay vào túi áo và kéo ra một cái lọ nhỏ mà Hermione đã nhìn thấy sáng nay. Nó chứa đầy một thứ thuốc vàng vàng và cái nắp vẫn còn bị đóng chặt bởi keo. "Tớ muốn Ron nghĩ rằng tớ đã làm vậy, nên tớ đã giả vờ khi tớ biết cậu đang theo dõi." Nó nhìn sang Ron. "Cậu đã cứu nguy vì cậu cảm thấy mình may mắn. Cậu tự làm tất cả đấy."

Nó lại nhét cái chai vào túi.

"Thực sự là không có gì trong cốc nước bí đỏ của tớ chứ ?" Ron sửng sốt. "Nhưng thời tiết tốt... và Vaisey không thể chơi... Tớ không uống thuốc may mắn sao ?"

Harry lắc đầu. Ron nhìn nó một hồi, rồi quay về phía Hermione, giả giọng cô bé. "Cậu cho thuốc Felix Felicis vào nước của Ron sáng nay, vì thế nên cậu ta cứu nguy được tất cả các bàn thắng! Thấy chưa! Tớ giữ gôn đâu cần cái gì giúp đâu Hermione!"

"Tớ chưa bao giờ nói cậu không thể... Ron à, cậu cũng nghĩ là cậu được uống thuốc còn gì!"

Nhưng Ron đã vụt qua cô bé ra cửa với chổi thần ở trên vai.

https://thuviensach.vn

"Ờ," Harry nói vào sự tĩnh lặng; nó không thể ngờ rằng kế hoạch lại đi theo chiều hướng này, "thế... chúng ta đi lên bữa tiệc nhé ?"

"Cậu đi đi!" Hermione nói, nháy mắt ngăn để không khóc. "Tớ đang ngán Ron lắm rồi, tớ không biết tớ phải làm những gì nữa..."

Và cô bé cũng phóng ra khỏi phòng thay đồ.

Harry đi chầm chậm lên cái sân dẫn về lâu đài, qua một đám đông, trong đó có rất nhiều người đang chúc mừng nó, nhưng nó cảm thấy thất vọng quá; nó đã chắc chắn rằng nếu Ron thắng trận, nó và Hermione có thể làm lành với nhau ngay tức thì. Nó chẳng biết làm thế nào để nó có thể giải thích cho Hermione hiểu rằng lý do cô bé làm cho Ron bực chính là vụ hôn Viktor Krum, cũng vì vụ đó xảy ra rất lâu rồi.

Harry không thể tìm thấy Hermione ở bữa tiệc kỷ niệm của nhà Gryffindor, lúc nó đến là lúc sôi nổi nhất. Những lời chào và vỗ tay đã đón sự có mặt của nó, và nó nhanh chóng bị vây quanh bởi một đám người muốn chúc mừng. Rất muốn tống khứ anh em nhà Creevey, lúc này đang muốn diễn lại trận đánh từ cú này sang cú khác, và một nhóm toàn con gái đang bao quanh nó, cười ngặt nghẽo bởi lời nhận xét ít buồn cười nhất của nó và nháy nháy mắt, phải mất một lúc nó mới có thời gian tìm Ron. Cuối cùng nó đã được giải thoát khỏi Romilda Vane, đang nỗ lực gợi ý rằng cô bé có thể đến bữa tiệc của Slughorn cùng với nó. Khi nó đang chui rúc về phía bàn uống nước, nó đi thẳng đến chỗ Ginny, với Arnold con Phù Phì Lùn trên vai và con Crookshanks kêu meo meo đầy hy vọng dưới chân.

"Tìm Ron hả anh ?" cô bé cười ngơ ngẩn. "Anh ta ở kia kìa, một kẻ đạo đức giả bẩn thỉu."

Harry nhìn về phía cái góc nhà mà cô bé chỉ. Ở đó, với tầm nhìn của cả căn phòng, Ron đang đứng, ôm chặt Lavender Brown đến nỗi khó có thể nói đâu là tay của ai.

"Giống như là anh ta đang gặm nhấm cái mặt của cô nàng vậy phải không ?" Ginny nói thản nhiên. "Nhưng em cho rằng anh ta phải thay đổi phương pháp thôi. Một trận đấu tốt đấy, anh Harry."

Cô bé vỗ nhẹ vào tay nó; Harry cảm thấy dạ dày nó như tụt xuống, nhưng sau đó cô bé lại đi ra lấy thêm bia bơ. Crookshanks lon ton theo cô bé, đôi mắt vàng của nó chằm chằm vào con Arnold. Harry quay đi khỏi Ron, lúc này xem chừng chưa muốn gặp nó, ngay khi cái lỗ chân dung đóng lại. Với một cảm xúc hụt hẫng, nó cảm thấy một lọn tóc nâu bù xù lướt qua.

Nó lao lên trước, lại vấp phải Romilda Vane, và kéo bức tranh Bà Béo mở ra. Hành lang phía ngoài xem chừng rất vắng vẻ.

"Hermione ?"

Nó tìm thấy cô bé ở cái phòng học không khoá đầu tiên mà nó vào. Cô bé đang ngồi trên ghế giáo viên, một mình, trừ một cái vòng toàn những chim sẻ vàng kêu líu lo bay trên đầu cô bé, mà rõ ràng là cô vừa biến ra từ không trung. Harry không thể nào thán phục khả năng bùa chú của cô bé vào lúc này được.

"Ồ, chào Harry," cô nói bằng giọng run rẩy. "Tớ đang tập thôi."

"Ừ... cái đó... ờ... giỏi thật đấy..." Harry nói.

https://thuviensach.vn

Nó chẳng biết phải nói gì với cô bé cả. Nó chỉ mong rằng có một cơ hội mỏng manh cô bé không chứng kiến Ron, rằng cô chỉ đơn thuần rời phòng vì bữa tiệc quá ồn ào, khi cô nói, với một giọng the thé thiếu tự nhiên, "Ron có vẻ rất thích buổi tiệc."

"Ờ... thế à ?" Harry nói.

"Đừng có giả vờ cậu không nhìn thấy nó," Hermione nói. "Cậu ta có giấu giếm điều đó đâu phải... ?"

Cánh cửa đằng sau hai đứa mở tung. Trong sự sợ hãi của Harry, Ron bước vào, cười ngặt nghẽo, kéo Lavender bằng tay mình.

"Ồ," nó nói, bật lên ngay lập tức khi nhìn thấy Harry và Hermione.

"Ối!" Lavender nói, và cô bé chạy khỏi phòng, cười rúc rích. Cánh cửa đóng lại phía sau cô bé. Có một sự tĩnh lặng kinh khủng, đang trào dâng và bùng nổ. Hermione đang chằm chằm nhìn vào Ron, lúc này đang tránh nhìn vào mặt cô bé, nhưng lại nói với sự trộn lẫn kỳ dị giữa sự tự tin và lúng túng, "Chào Harry! Chả biết cậu biến đâu mất!"

Hermione trượt khỏi cái bàn. Lũ chim sẻ vàng vẫn cứ tiếp tục líu lo trên đầu cô bé làm cho cô giống như một hệ mặt trời kỳ lạ, được làm bằng lông tơ vậy.

"Cậu không nên để Lavender chờ ở ngoài," cô nói khẽ. "Cô ta sẽ không biết cậu biến đâu mất cho mà xem."

Cô bước chầm chậm và hiên ngang về phía cửa. Harry liếc sang Ron, lúc này vẫn đang an tâm vì chẳng có gì tồi tệ hơn thế xảy ra.

"Oppugno!" một tiếng kêu từ phía cửa vọng vào.

Harry quay phắt lại để thấy Hermione đang chĩa đũa thần vào Ron, vẻ mặt rất hoang dại: Lũ chim nhỏ bé đang phóng vụt đi giống như một trận mưa đạn màu vàng về phía Ron, lúc này đang kêu lên và che lấy mặt bằng hai tay của mình, nhưng lũ chim vẫn tấn công, mổ xẻ, cào cấu bất cứ phần da thịt nào mà chúng gặp.

"Gerremoffme!" nó hét lên, nhưng bằng cái nhìn cuối cùng đầy hận thù, Hermione đạp mạnh cửa và biến mất. Harry có thể nghe thấy một tiếng nức nở trước khi cửa đóng sầm lại.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG XV: PHÉP THỀ BẤT KHẢ BỘI

Tuyết xoáy bên ngoài những cánh cửa sổ đóng băng. Giáng sinh đang tới rất nhanh. Lão Hagrid đã một tay đem vào đại sảnh đường 12 cây thông Noel như thường lệ. Những vòng hoa nhựa ruồi và dây kim tuyến xoay tròn quanh lan can cầu thang. Những ngọn - nến - không - bao - giờ - tắt tỏa sáng từ trong mũ sắt của các bộ áo giáp và hàng chùm tầm gửi vĩ đại treo dọc giữa các hành lang. Từng nhóm con gái cứ túm tụm dưới những chùm hoa nhựa ruồi làm nghẽn cả hành lang mỗi khi Harry đi ngang. Tuy nhiên, thật may mắn, những cuộc lang thang ban đêm thường xuyên của Harry đã giúp nó có một kiến thức phi thường về những đường ngang ngõ tắt của tòa lâu đài, vì vậy nó có thể chẳng mấy khó khăn tìm đường xuyên qua đám hoa nhựa ruồi để đi đến lớp học.

Ron, vốn thấy việc bắt buộc đi vòng như thế là một nguyên cớ đáng ghen tị hơn là vui nhộn, thì chỉ đơn giản cười phá lên về tất cả những trò đó. Dù Harry thích Ron cười như thế hơn cái kiểu ủ rũ, buồn phiền mà Ron đã trải qua trong suốt mấy tuần gần đây, nhưng sự cải thiện này của Ron có giá khá đắt. Đầu tiên, Harry phải chịu đựng sự hiện diện thường xuyên của Lavender Brown, cô nàng có vẻ xem như mỗi giây phút không hôn Ron là một giây phút buồn tẻ. Sau nữa, Harry cảm thấy, lại thêm một lần, hai người bạn thân thiết nhất của nó có vẻ như không bao giờ còn muốn nói chuyện với nhau.

Ron, tay và cẳng tay vẫn còn những vết cào xước trầy trụa bởi cuộc tấn công từ lũ chim của Hermione, thì tự biện hộ với giọng phẫn uất:

- Cô nàng không thể than phiền - nó nói với Harry - Cô nàng đã cặp kè với Krum thì cũng phải thấy một ai đó muốn cặp với mình. Ờ, tự do mà. Tớ chả làm gì sai.

Harry không trả lời, vờ chăm chú vào cuốn sách chúng phải đọc trước buổi học Bùa Mê sắp tới sáng nay (Tinh hoa: Một cuộc truy lùng). Kiên quyết giữ nguyên tình bạn với cả Ron và Hermione, nó trải qua phần lớn thời gian im thin thít.

- Mình chưa bao giờ hứa hẹn gì với Hermione - Ron lầm bầm - Ý mình là, ừ thì, mình đã định đi tiệc Giáng sinh của thầy Slughorn với cô nàng, nhưng cô ấy chưa bao giờ nói... chỉ như một người bạn... Mình hoàn toàn tự do...

Harry lật một trang của bài Tinh hoa, biết là Ron đang nhìn nó. Giọng Ron nhỏ dần thành những tiếng thì thầm vừa đủ nghe bên tiếng lách tách của ngọn lửa, dù Harry nghĩ nó chộp được những tiếng "Krum" và "không thể than phiền" lần nữa.

Thời khóa biểu của Hermione dày đặc đến nỗi Harry không thể nói chuyện với cô bé một cách đàng hoàng vào những buổi tối, khi Ron, bất luận thế nào, cứ quấn chặt quanh Lavender đến nỗi không để ý Harry làm gì. Hermione nhất định không ngồi trong phòng sinh hoạt chung khi Ron ở đó, vì vậy Harry thường gặp cô nàng trong thư viện, điều này có nghĩa là tụi nó luôn phải nói chuyện thì thào.

- Cậu ấy hoàn toàn tự do hôn ai mà cậu ấy thích - Hermione nói, trong khi bà Pince, quản thủ thư viện, lảng vảng ở những cái kệ đằng sau chúng - Mình thực sự chẳng chút quan tâm.

https://thuviensach.vn

Cô nàng nhấc cây bút lông chim lên và chấm một chữ "i" hung tợn đến nỗi đâm một lỗ trên tờ giấy da. Harry không nói gì. Nó cảm thấy giọng nó sẽ sớm biến mất ngay khi cất lời. Nó cúi thấp hơn một chút xuống cuốn Điều chế Độc dược nâng cao và tiếp tục đánh những ghi chú trong bài Thuốc Trường Sinh Bất Tử (Everlasting Elixirs), thỉnh thoảng ngừng lại để giải mã những bổ sung hữu ích của Hoàng Tử cho bài Libatius Borage's.

- Và nhân tiện - Hermione nói, sau một lúc - cậu phải cẩn thận đấy.

- Mình nói lần cuối - Harry nói, giọng thì thầm hơi chút khàn khàn sau 45' im lặng - mình không quay lại chuyện cuốn sách này đâu nhé, mình đã học được từ Hoàng Tử Lai nhiều hơn cả thầy Snape và thầy Slughorn đã dạy mình trong..."

- Mình không nói về cái gọi là Hoàng Tử ngu ngốc của cậu - Hermione nói, nhìn cuốn sách với vẻ cáu kỉnh như thể nó khiếm nhã với cô nàng - Mình nói chuyện lúc nãy. Mình vào phòng tắm nữ trước khi đến đây và ở đó có hàng tá con gái, trong đó có Romilda Vane, đang cố gắng quyết định làm thế nào để lừa cho cậu một ít tình dược. Cả lũ hy vọng chúng sẽ được đi cùng cậu đến buổi tiệc của thầy Slughorn và có vẻ như chúng đã mua tình dược của anh Fred và George, những thứ mà mình có thể đoan chắc là công hiệu...

- Sao bạn không tịch thu ? Harry yêu cầu. Việc Hermione từ bỏ cái ham mê giữ kỷ luật trong trường hợp này có vẻ thật lạ lùng.

Hermione nói vẻ khinh miệt:

- Chúng không đem theo tình dược vào nhà tắm. Chúng chỉ bàn mưu tính kế. Mình ngờ rằng, ngay cả Hoàng Tử Lai - cô nàng lại nhìn cuốn sách cách bực bội - cũng không mơ đến một loại thuốc giải độc cho cả tá tình dược khác nhau liền một lúc. Mình sẽ mời ai đó đi tiệc với bạn, thế là chấm dứt việc những người khác nghĩ họ vẫn còn cơ hội. Tối mai thôi (là tiệc tới rồi), họ đang trở nên liều mạng đấy.

- Chả có ai mình muốn mời cả - Harry lầm bầm, nó vẫn cố hết sức để không nghĩ đến Ginny, bất chấp sự thật là cô bé vẫn hiện ra trong giấc mơ của nó theo những cách khiến nó hết sức hàm ơn việc Ron không thể làm phép Legilimency (Đọc Tư Tưởng ?)

- Thôi thì, hãy cẩn thận với những gì cậu uống, vì Romilda Vane có vẻ có ý định nghiêm túc đấy.

Cô nàng kéo cuộn giấy da dài viết bài luận Số học của mình lên và tiếp tục viết sột soạt bằng cây bút lông chim. Harry nhìn cô bé mà tư tưởng ở đẩu đâu.

- Hượm đã - nó nói chậm rãi - Mình nghĩ thầy Filch cấm tất cả những thứ mua từ cửa hàng Mánh Phù Thủy Nhà Weasley chứ ?

- Và ai chú ý những gì thầy Filch cấm chứ ? Hermione nói, vẫn tập trung vào bài luận của cô nàng.

- Nhưng mình nghĩ tất cả lũ cú đều đã được lục soát ? Thế thì làm sao bọn con gái có thể đem tình dược vào trường được ?

Hermione nói:

https://thuviensach.vn

- Fred và Geogre gởi chúng dưới dạng nước hoa hoặc thuốc ho. Đó là một phần trong Dịch Vụ Đặt Hàng Qua Cú của mấy ảnh.

- Bạn biết nhiều về chuyện đó quá nhỉ!

Hermione nhìn nó cách cáu kỉnh như cách cô nàng đã nhìn cuốn Chế tạo Độc Dược nâng cao của nó:

- Tất cả có ghi đằng sau mớ chai mấy ảnh cho mình và Ginny xem hồi hè - cô nàng nói giọng lạnh lẽo - Mình không chạy vòng vòng để cho độc dược vào đồ uống của người ta... hoặc giả vờ làm thế, cách nào cũng xấu.

- Thôi được, không nghĩ đến chuyện đó nữa - Harry nói nhanh - Điểm chính là, thầy Filch thì ngốc, đúng không ? Lũ con gái đem được cái mớ đó vô trường bằng cách ngụy trang thành thứ gì khác! Thế thì tại sao Malfoy không thể đem cái vòng cổ vô trường... ?

- Ôi, Harry, đừng nói chuyện đó nữa chứ!

- Thôi nào, tại sao ? Harry gặng hỏi.

- Xem này, cái Cảm Biến Bí Mật nhận ra những vật bị ếm, những lời nguyền và bùa phép bí mật, đúng không ? Chúng được dùng để tìm ra những ma thuật và những vật Hắc Ám. Chúng có thể phát hiện những lời nguyền mạnh như của chiếc vòng trong vòng vài giây. Nhưng những thứ chỉ để trong cái chai hỏng không gây chú ý - và dù sao nữa, tình dược không phải là đồ Hắc Ám hay nguy hiểm...

- Cậu nói thì dễ - Harry lầm bầm, nghĩ đến Romilda Vane.

-...vậy nên đừng mong thầy Filch nhận ra chúng không phải là thuốc ho, và ổng cũng không phải là phù thủy giỏi, mình đoán thầy có thể nói thuốc độc từ...

Hermione dừng lại đột ngột. Harry cũng nghe thấy, có ai đó di chuyển ở những kệ sách tối tăm đằng sau lưng chúng. Chúng đợt và một lát sau khuôn mặt như kền kền của bà Pince hiện ra ở góc quanh, đôi má hõm sâu, da như giấy và cái mũi khoằm của bà được rọi sáng bởi cái đèn bà mang theo

- Thư viện đóng cửa - bà nói - Các trò trả về đúng chỗ tất cả những gì các trò mượn. Trò làm gì với cuốn sách đó đó, tên hư hỏng kia ?

- Cái này của em, không phải của thư viện! Harry vội nói, giật cuốn Điều Chế Độc Dược nâng cao của nó khỏi cái bàn khi bà Pince nhào tới với bàn tay như có vuốt.

- Ăn cắp! Bà rít lên - Báng bổ! Nhơ nhuốc!

- Đây chỉ là cuốn sách có viết sẵn! Harry nói, giật cuốn sách khỏi tay bà.

Trông bà có vẻ như định tịch thu cuốn sách. Hermione nhanh chóng thu xếp đồ đạc, túm lấy Harry và kéo nó đi.

- Cô ấy sẽ cấm cậu vào thư viện nếu cậu không cẩn thận. Sao cậu phải mang theo cuốn sách ngu ngốc đó chứ ?

https://thuviensach.vn

- Chẳng phải lỗi của mình mà cô ấy quát điên lên như vậy, Hermione. Sao bạn không nghĩ cô ấy có thể nghe lỏm được cách nói khiếm nhã của cậu về thầy Filch ? Tớ luôn nghĩ có chuyện gì đó giữa hai người...

- Ồ! Ha..ha...

Thích thú với sự thật là chúng lại có thể nói chuyện như thường lệ, chúng đi theo một hành lang hoang vắng, sáng đèn trở về phòng sinh hoạt chung, bàn cãi việc có hay không một chuyện tình bí mật giữa thầy Filch và bà Pince.

- "Đồ lòe loẹt" Harry nói với Bà Béo, đó là mật mã mới nhân ngày lễ.

- Cậu cũng thế! Bà Béo nói với cái cười tinh nghịch, và quăng mình qua cho chúng vào.

- Chào, Harry! Vamilda Vane nói ngay khi nó trèo vào qua cái lỗ chân dung - Uống chút nước (hoa) tử đinh hương không ?

Hermione quăng cho nó một cái nhìn kiểu "Thấy - mình - nói - chưa ?" qua vai cô nàng.

- Không, cảm ơn - Harry nói nhanh - Tôi không thích lắm.

- Ờ, thế thì lấy cái này vậy - Romilda nói, ném một cái hộp vào tay nó - Socola Vạc đấy, có tẩm Whisky Lửa. Bà mình gởi cho mình, nhưng mình không thích.

- Ồ, được, cảm ơn nhiều - Harry không biết nói thế nào - Ơ, tôi chỉ đi ngang qua đây với...

Nó vội vàng theo sau Hermione, giọng nhỏ dần.

- Nói cậu nghe, Hermione nói ngắn gọn, cậu càng mời ai đó sớm, cậu càng sớm được yên thân và cậu có thể...

Nhưng mặt cô nàng bỗng nhiên trống rỗng. Cô nàng vừa nhìn thấy Ron và Lavender ôm nhau trong chiếc ghế bành.

- Ừ thôi, chúc ngủ ngon, Harry - Hermione nói, dù mới chỉ 7 giờ tối, và cô nàng đi về phòng ngủ nữ không nói thêm tiếng nào.

Harry đi về giường, tự an ủi rằng chỉ còn 1 ngày học nữa phải vượt qua, kể cả buổi tiệc của thầy Slughorn, sau đó nó và Ron có thể cùng nhau khởi hành về Hang Sóc. Xem ra thì không cách nào Ron và Hermione có thể làm lành trước khi ngày lễ bắt đầu, nhưng có lẽ, biết đâu, kỳ nghỉ sẽ giúp cả hai bình tĩnh hơn, nghĩ kỹ hơn về cách xử sự của mình.

Nhưng hy vọng của nó không nhiều, và bọn họ vẫn rất tệ trong suốt bài học biến hình ngày hôm sau. Chúng bắt tay vào bài học biến hình người cực khó, thực hành trước gương, cố gắng đổi màu lông mày của chính mình. Hermione cười cách chẳng tử tế chút nào trước nỗ lực thảm hại của Ron, trong suốt lúc anh chàng không biết làm thế nào xoay sở với bộ ria ghi-đông kỳ lạ của mình. Ron trả đũa bằng cách bắt chước một cách ác nghiệt mà chính xác kiểu nhấp nhổm trên ghế của Hermione mỗi khi Giáo sư McGonagall đưa ra một câu hỏi, làm Lavender và Parvati thấy cực kỳ buồn cười, và khiến Hermione suýt khóc lần nữa. Cô nàng chạy nhanh ra khỏi lớp học ngay khi chuông reo, để lại cả đống đồ của mình đằng sau. Harry, quyết định rằng lúc này Hermione cần nó hơn Ron, vơ hết những thứ cô nàng bỏ lại và chạy theo.

https://thuviensach.vn

Nó cuối cùng cũng bắt được cô bé khi cô nàng xuất hiện từ phòng tắm nữ. Cô nàng đi cùng Luna Lovegood, cô bé này đang vỗ nhẹ sau lưng Hermione cách lơ đãng.

- Ồ, chào Harry - Luna nói - anh có biết một bên lông mày của anh màu vàng chói không ?

- Chào Luna. Hermione, bạn để quên đồ...

Nó đưa mớ sách cho cô nàng.

- Ừ, phải - Hermione nói, giọng nghẹn lại, cầm mấy cuốn sách của mình và quay đi thật nhanh để giấu sự thật là cô nàng đã lau nước mắt - Cám ơn Harry. À, mình đi thì hơn...

Và cô nàng vội vã bỏ đi, không để cho Harry có chút thời gian nào để nói gì đó an ủi, dù phải thừa nhận là nó không thể nghĩ ra điều gì.

Luna nói:

- Chị ấy hơi đau khổ. Đầu tiên em nghĩ Myrtle - khóc - nhè trong đây, nhưng hóa ra là Hermione. Chị ấy nói gì đó về Ron Weasley.

Harry đáp:

- Ừ, họ mới cãi nhau

Luna nói, khi bọn chúng đi xuống hành lang cùng nhau:

- Anh ấy đôi lúc cũng hài hước, đúng không. Nhưng anh chàng hơi độc ác. Em để ý thấy thế hồi năm ngoái.

- Anh nghĩ vậy - Harry trả lời. Luna biểu hiện theo thói quen thường có của cô bé khi nói về những sự thực khó chịu. Nó chưa bao giờ gặp ai giống cô bé này - Thế học kỳ rồi của em tốt chứ ?

- À, ổn cả - Luna nói - Em hơi cô đơn khi không có đội DA (Đoàn quân Dumbledore). Dù sao, Ginny rất tốt. Hôm trước, cô ấy đã ngăn không cho 2 đứa con trai trong lớp Biến Hình gọi em là "Khùng"...

- Em có muốn đi cùng anh đến buổi dạ tiệc của thầy Slughorn hôm nay không ?

Ngôn từ buột khỏi miệng Harry trước khi nó có thể dừng lại. Nó nghe chính mình nói như thể ai xa lạ đang nói vậy.

Luna quay cặp mắt ốc nhồi lại nhìn nó đầy kinh ngạc:

- Tiệc của thầy Slughorn ? Với anh ?

- Ừ - Harry nói - Tụi anh được quyền mời khách, và anh nghĩ em có thể thích... ý anh là... - Nó cố sức làm cho ý định của nó thật rõ ràng - ý anh là... chỉ như một người bạn, em biết đấy. Nhưng nếu em không thích...

Nó hầu như hy vọng cô bé sẽ không muốn đi.

https://thuviensach.vn

- Ồ không, em rất thích đi với anh với tư cách bạn bè! Luna cười tươi, nó chưa từng thấy cô bé rạng rỡ như thế bao giờ. “Chưa từng có ai mời em đi tiệc như một người bạn. Vậy nên anh mới nhuộm màu lông mày anh sao, cho buổi tiệc ấy ? Em có phải làm vậy luôn không ?

- Không - Harry kiên quyết - Đây chỉ là sơ suất thôi, anh sẽ nhờ Hermione sửa lại cho anh. Vậy nhé, anh sẽ gặp em ở Đại Sảnh đường vào 8 giờ.

- A ha... một tiếng thét và hai đứa nó cùng nhảy dựng lên. Không đứa nào chú ý rằng chúng vừa đi ngang qua ngay dưới Peeves, con ma này đang treo ngược mình trên chùm đèn và nhìn bọn chúng, ngoác miệng cười nham hiểm.

- Potty mời Loony đi tiệc! Potty iu Loony! Potty iuuuuu Looooony!

Và nó phóng vụt đi, hét lảm nhảm ầm ĩ “Potty yêu Loony”

Harry nói:

- Làm ơn giữ kín giùm đi! - Và nó chắc chắn, chẳng bao lâu cả trường sẽ biết Harry Potter mời Luna Lovegood đến buổi tiệc thầy Slughorn.

- Cậu có thể mời bất cứ ai! Ron nói suốt bữa ăn tối với giọng không - tin - nổi - Bất cứ ai! Và cậu chọn Lovegood Khùng ?

- Đừng gọi cô ấy như thế, Ron - Ginny nạt, dừng lại đằng sau Harry khi đang đi nhập bọn với lũ bạn - Em rất vui khi anh mời bạn ấy đấy, Harry. Bạn ấy rất sôi nổi.

Và cô bé đi xuống ngồi với Dean. Harry cố gắng cảm thấy hài lòng rằng Ginny vui khi nó mời Luna đi tiệc, nhưng hoàn toàn không thể. Ở một cái bàn góc xa, Hermione ngồi một mình ăn món thịt hầm. Harry thấy Ron lén nhìn cô nàng.

- Cậu có thể xin lỗi - Harry đề nghị thẳng.

- Cái gì ? Để nhận được một cuộc tấn công khác của lũ hoàng yến à ? Ron càu nhàu.

- Thế cậu đã làm gì để nhại cô ấy ?

- Cô nàng cười bộ ria của mình!

- Mình cũng thế. Mình chưa từng thấy điều gì ngớ ngẩn như thế.

Nhưng Ron không tỏ vẻ nghe thấy gì. Lavender vừa đến cùng Parvati. Ép mình giữa Harry và Ron, Lavender vòng tay quanh cổ Ron.

- Chào Harry - Parvati nói, có vẻ cũng ngượng ngùng và phiền hà như Harry bởi lối xử sự của hai người kia.

- Chào! Bạn khỏe chứ ? Bạn vẫn ở lại Hogwarts à ? Mình nghe nói ba mẹ bạn muốn bạn về.

- Mình xoay sở để nói Bố mẹ đừng lo lắng lúc này - Parvati nói - Rằng chuyện Katie thực sự chỉ là trò đùa, và từ đó đến giờ không có chuyện gì... Ồ, chào Hermione!

https://thuviensach.vn

Parvati cười tươi. Harry có thể nói cô nàng cảm thấy có lỗi vì đã cười Hermione trong giờ học biến hình. Nó nhìn quanh và thấy Hermione cười đáp lễ, trông thậm chí còn rạng rỡ hơn. Đôi khi con gái thật lạ lùng.

- Chào Parvati - Hermione nói, hoàn toàn phớt lờ Ron và Lavender - Bạn có đi dự tiệc thầy Slughorn tối nay không ?

- Mình không được mời - Parvati nói vẻ buồn rầu - dù mình thích đi lắm. Nghe có vẻ sẽ thật tuyệt đấy. Bạn sẽ đi chứ, phải không ?

- Ừ, mình đã hẹn Cormac lúc 8 giờ và chúng mình sẽ...

Một tiếng động như tiếng ống hơi rút khỏi mặt nước và Ron xuất hiện. Hermione làm như thể không nghe không thấy gì cả.

-... chúng mình sẽ cùng đi dự tiệc.

- Cormac ? Parvati nói - Ý bạn là Cormac McLaggen hả ?

- Đúng đấy - Hermione ngọt ngào - Người mà gần như - cô nàng đặc biệt nhấn mạnh vào từ trên - sẽ trở thành Thủ môn của đội Gryffindor.

- Và rồi bạn sẽ đi chơi với anh ấy chứ - Parvati nói, mắt mở to

- Ừ, Bạn biết rồi à ? Hermione trả lời, với một cái cười khúc khích phi-Hermione nhất.

- Không! Parvati nói, trông cực kỳ phấn khích bởi câu chuyện tầm phào này - Chà, bạn có vẻ thích những cầu thủ Quidditch nhỉ. Đầu tiên là Krum, giờ là McLaggen...

- Mình thích những cầu thủ Quiddtch thực sự giỏi - Hermione chỉnh lại, vẫn cười tươi - Thôi, chào bạn, mình phải đi và chuẩn bị cho bữa tiệc đây...

Cô nàng đi mất. Ngay lập tức Lavender và Parvati bàn luận về đề tài mới này, với tất cả những gì chúng đã từng nghe nói về McLaggen và từng đoán về Hermione. Ron trông đờ đẫn kỳ lạ và không nói gì. Harry rời khỏi đó, suy nghĩ về sự trả đũa của tụi con gái.

Khi nó đến Đại Sảnh Đường lúc 8 giờ tối, nó thấy một đám đông bất thường con gái nấp ở đấy, tất cả đều nhìn chằm chằm khi nó đến chỗ Luna. Cô bé mặc một cái váy hoa chìm màu trắng bạc là đối tượng tấn công của một trận cười khúc khích từ đám khán giả xung quanh, nhưng thực ra cô bé trông khá xinh. Dù sao, Harry rất mừng là cô bé đã bỏ đôi bông tai củ cải, cái dây chuyền bằng nắp chai bia bơ và cái kính của cô bé đi.

- Chào - Nó nói - Chúng ta đi chứ ?

- Ồ vâng - Cô bé nói, đầy hạnh phúc - Tiệc ở đâu hả anh ?

- Văn phòng thầy Slughorn - Harry trả lời, dẫn cô bé đi trên cầu thang đá hoa, tránh xa những cái nhìn chằm chằm và tiếng xì xào - Em có nghe nói có ma cà rồng cùng đến không ?

- Rufus Scrimgeour ấy hả ?

- Anh... gì cơ ? Harry chưng hửng - Ý em là Bộ trưởng Pháp thuật ?

https://thuviensach.vn

- Vâng, ông ấy là ma cà rồng - Luna nói vẻ nghiêm trọng - Ba em viết một bài dài về chuyện đó khi Scrimgeour thắng cử Cornelious Fudge, nhưng bị cấm xuất bản bởi người nào đó trong Bộ. Đương nhiên là họ không muốn sự thật vỡ lở.

Harry không trả lời, nó nghĩ khó mà có chuyện Rufus Scrimgeour là ma cà rồng, nhưng Luna thường hay lặp lại những quan điểm kỳ lạ của cha mình như thể chúng là sự thật. Hai đứa đã đến gần phòng thầy Slughorn và tiếng cười, tiếng nhạc, tiếng trò chuyện lớn dần theo từng bước chân của chúng.

Hoặc là căn phòng được xây như vậy, hoặc thầy Slughorn đã dùng một pháp thuật nào đó, văn phòng của ông rộng hơn so với phòng bình thường của giáo viên. Trần và tường được treo rèm màu ngọc lục bảo, màu đỏ thắm và màu vàng kim tạo cảm giác như chúng đang ở trong một cái lều rộng mênh mông. Căn phòng đông đúc, ngột ngạt và tràn ngập trong ánh sáng đỏ phát ra từ một cái đèn vàng lộng lẫy giữa trần nhà, với những nàng tiên thật đang vẫy cánh, cô nào cũng tỏa sáng rạng rỡ. Tiếng đồng ca bởi những âm thanh như của đàn mandolin phát ra từ một góc xa. Khói từ tẩu thuốc của những bậc trưởng lão phù thủy tỏa ra như một làn sương mù, và đám gia tinh tìm đường đi xuyên qua rừng chân cẳng bằng những tiếng kêu the thé, bị che khuất bởi những chiếc mâm bạc nặng đựng đầy thức ăn mà chúng mang vác, khiến chúng trông như những chiếc bàn di động.

- Harry, nhóc con của ta! Thầy Slughorn nói oang oang, hầu như ngay khi Harry và Luna vừa thò qua cánh cửa - vào đây, vào đây nào, có rất nhiều người ta muốn con gặp đấy!

Thầy Slughorn đội một cái mũ tua rua rất hợp với bộ vét màu khói của ông. Túm chặt lấy tay Harry như thể định Độn thổ với nó, thầy Slughorn quả quyết dắt nó vào bàn tiệc. Harry nắm tay Luna và kéo cô bé theo nó.

- Harry, thầy muốn con gặp Eldred Worple, một học trò cũ của thầy, tác giả Anh em của Máu: Đời tôi giữa Ma cà rồng - và, dĩ nhiên, bạn Sanguini của trò ấy.

Worple, một người đàn ông nhỏ thó đeo kính, lò mò tìm tay Harry và lắc một cách thật nhiệt tình. Ma cà rồng Sanguini, cao và hốc hác với cặp mắt thâm quầng, chỉ gật đầu. Trông ông ta có vẻ chán nản. Một đám nữ sinh đứng gần ông ta, vẻ tò mò thích thú.

Worple nói, săm soi khuôn mặt Harry bằng cặp mắt cận thị của mình:

- Harry, mới hôm trước anh vừa nói với thầy Slughorn, Đâu là tiểu sử của Harry Potter mà tất cả chúng ta đều mong đợi ?

- Ơ... vậy hả... ?

- Thật khiêm tốn đúng như thầy Slughorn miêu tả!

Dáng vẻ của Worple thay đổi, đột nhiên mang tính-công-việc:

- Nhưng nghiêm túc mà nói, anh rất vui sướng được tự tay viết, công chúng khao khát được biết thêm nữa về em, em trai ạ, khao khát đấy! Nếu em chuẩn bị cho anh một vài cuộc phỏng vấn, nói chuyện trong vòng bốn, năm tiếng đồng hồ, sao nào, chúng ta có thể hoàn thành cuốn sách trong vòng vài tháng! Mà em chỉ phải bỏ sức ra một chút thôi, anh bảo đảm với em. Hãy hỏi Sanguini đây nếu không đúng... Sanguini, ở yên đây!

https://thuviensach.vn

Worple thêm vào, đột nhiên trở nên nghiêm khắc với con ma cà rồng đang định đi theo một nhóm con gái, vẻ đói khát hiện lên trong mắt anh ta.

- Này, ăn chả nướng đi!

Worple lấy một miếng chả từ một con gia tinh đi ngang qua và ấn vào tay Sanguini trước khi quay sự chú ý lại phía Harry:

- Em trai yêu dấu của ta, em có thể kiếm được nhiều vàng, em không tưởng được đâu...

Harry kiên quyết:

- Em chẳng thích chút nào, và xin lỗi nhé, em vừa thấy một người bạn.

Nó kéo Luna theo sau vào đám đông. Nó thực sự vừa nhìn thấy một mái tóc nâu dài biến mất giữa cái gì đó trông như hai thành viên của băng nhạc Quái Tiểu Muội

- Hermione! Hermione!

- Harry! Cậu đây rồi, cảm ơn trời! Chào Luna!

- Chuyện gì xảy ra với cậu vậy ? Harry hỏi, trông Hermione thực sự đầu bù tóc rối, như thể cô nàng vừa thoát khỏi bụi cây Bẫy Quỷ.

- Ồ, mình chỉ vừa thoát khỏi... ý mình là, mình vừa rời khỏi Cormac - Hermione trả lời - Dưới 1 bụi tầm gởi - Cô nàng giải thích thêm, khi Harry tiếp tục nhìn dò hỏi.

Nó nói gay gắt:

- Thật đáng đời bạn, ai biểu bạn đi với hắn!

Hermione bình thản:

- Mình nghĩ hắn là chọc tức Ron tốt nhất. Mình đã cân nhắc một lúc về Zacharias Smith, nhưng mình nghĩ, xét về mọi mặt...

Harry ghê tởm:

- Bạn tính mời Smith ?

- Ừ, và tớ bắt đầu ước đã chọn anh chàng đó. McLaggen khiến Grawp trông như một trang nam tử (So với McLaggen thì tên khổng lồ Grawp cũng còn là lịch sự chán!). Đi lối này đi, chúng ta có thể thấy hắn đi đến, hắn rất cao...

Ba đứa bọn chúng đi qua một góc khác của căn phòng, múc một mớ rượu mật ong trên đường đi, và nhận ra quá trễ Giáo sư Trelawney đang ứng một mình ở đó. Luna lịch sự:

- Chào cô!

Giáo sư Trelawney tập trung nhìn Luna với vẻ khó khăn. Harry có thể ngửi thấy mùi rượu sêri dội lại. Bà nói:

- Chào em yêu quý. Gần đây không thấy em trong lớp cô...

- Vâng, năm nay em học với thầy Firenze.

https://thuviensach.vn

Giáo sư Trelawney trả lời với vẻ giận dữ, khúc khích vì say:

- Ồ, đương nhiên, Firenze - hoặc Ngựa Thồ, như ta thích nghĩ thế hơn về hắn. Em có thấy là, bây giờ, khi ta đã trở lại đứng lớp thì giáo sư Dumbledore lẽ ra phải tống khứ con ngựa đó ? Nhưng không... chúng ta chia lớp ra dạy... Đó là một sự lăng mạ, thẳng thắn mà nói, một sự lăng mạ. Em biết không...

Giáo sư Trelawney có vẻ quá say để nhận ra Harry. Thừa lúc bà đang điên tiết chỉ trích thầy Firenze, Harry kéo Hermione lại gần và nói:

- Hãy thẳng thắn nào, cậu có định với với Ron rằng cậu đã nói tầm bậy về buổi kiểm tra Thủ môn ?

Hermione nhướng mày:

- Bộ cậu nghĩ mình hạ mình tới vậy hả ?

Harry nhìn cô nàng sắc sảo:

- Hermione, nếu cậu có thể mời McLaggen...

Hermione chững chạc:

- Chuyện đó khác. Mình không định nói với Ron bất cứ điều gì đúng hoặc không đã xảy ra tại buổi kiểm tra đó.

Harry sôi lên:

- Tốt! Bởi vì Ron sẽ lại tự cô lập nữa, và chúng ta sẽ thua trong trận tới...

Hermione giận dữ:

- Quidditch! Cả lũ con trai chỉ quan tâm có nhiêu đó sao ? Cormac không hỏi mình lấy một câu về bản thân mình, không, mình chỉ được thết đãi bởi Hàng Trăm Cú Cứu Gôn Vĩ Đại của McLaggen không-ngưng-nghỉ, cho đến khi... Ồ không, hắn đến kìa!

Cô nàng chuồn nhanh như thể Độn thổ. Một giây trước cô nàng còn ở đây, giây sau đã lách mình giữa hai phù thủy đang cười ha hả và biến mất.

Một phút sau, McLaggen băng qua đám đông, đến hỏi:

- Có thấy Hermione đâu không ?

- Không, rất tiếc - Harry nói, và nó quay nhanh qua nói chuyện với Luna, quên phắt việc cô bé đang nói chuyện với ai.

- Harry Potter! Giáo sư Trelawney nói, giọng khàn khàn run run, lần đầu tiên chú ý đến nó.

Harry trả lời, giọng không mấy nồng nhiệt:

- Ồ, chào cô!

Bà giáo nói với giọng vô cùng thì thào:

https://thuviensach.vn

- Con trai của ta! Những tin đồn! Những câu chuyện! Người Được Chọn! Dĩ nhiên, ta đã biết từ rất lâu... Những điềm triệu chưa bao giờ tốt, Harry... nhưng sao con không quay lại lớp Tiên Tri ? Với con, cũng như với tất cả mọi người, môn học này cực kỳ quan trọng!

Một giọng nói to vang lên:

- À, Sybill, tất cả chúng ta đều nghĩ môn học của mình là quan trọng nhất!

Và thầy Slughorn xuất hiện bên cạnh Giáo sư Trelawney, mặt đỏ nhừ, cái mũ hơi lệch, ly rượu trong một tay và một miếng thịt băm vĩ đại trong tay kia:

- Nhưng tôi không nghĩ tôi đã từng biết một năng khiếu bẩm sinh nào như thế trong môn Độc dược! Thầy Slughorn nói, nhìn Harry âu yếm bằng cặp mắt đỏ ké - Khả năng thiên phú - cô biết đấy, như Mẹ trò ấy! Tôi chỉ từng dạy một vài người có khả năng như thế, tôi có thể nói với cô vậy đấy, Sybill, sao nào, kể cả Severus...

Với sự kinh hãi của Harry, thầy Slughorn vẫy tay và như thể múc thầy Snape từ không khí đến chỗ họ. Slughorn nấc lên đầy hạnh phúc:

- Tôi vừa nói về khả năng điều chế độc dược hiếm có của Harry! Chắc thầy phải công nhận chứ, dĩ nhiên rồi, thầy đã dạy trò ấy trong 5 năm!

Vướng trong vòng tay thầy Slughorn quấn quanh vai, Snape cúi chiếc mũi khoằm xuống nhìn Harry, cặp mắt nheo lại:

- Khôi hài thật, tôi chưa từng có ấn tượng gì về tất cả chuyện đó khi tôi dạy Potter.

Slughorn la lên:

- Ồ, thật đấy, một khả năng bẩm sinh! Thầy phải thấy những gì trò ấy làm trong bài học đầu tiên, Thuốc Sống Dở Chết Dở (the Draught of Living Death). Chưa từng có học sinh nào làm tốt đến thế ngay lần đầu, tôi không nghĩ ngay cả thầy, Severus...

- Thật ư ? Snape nói lặng lẽ, mắt vẫn nhìn Harry một cách chán ghét. Nó thấy hơi lo lắng. Nó sợ nhất là Snape có thể điều tra về nguyên nhân cái khả năng tài hoa mới tìm thấy của nó trong môn Độc dược.

Slughorn hỏi:

- Cho ta biết con đăng ký học những môn nào, Harry ?

- Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám, Bùa Mê, Biến Hình, Thảo Dược...

Snape nói với nụ cười uể oải, khinh bỉ:

- Tóm lại, tất cả những môn cần thiết cho một Thần Sáng.

Harry bướng bỉnh:

- Vâng, đúng thế, đó là tất cả những gì em muốn.

Slughorn oang oang:

- Và con cũng sẽ trở thành một Thần Sáng tuyệt vời!

https://thuviensach.vn

- Em không nghĩ anh có thể trở thành Thần Sáng đâu Harry - Luna bất ngờ nói. Mọi người nhìn cô bé.

- Thần Sáng là một phần của Âm Mưu Nanh Rữa, em nghĩ mọi người đều biết. Họ làm việc ở đó để khiến bộ Pháp thuật dùng một sự kết hợp pháp thuật Hắc ám với bệnh nha chu.

Harry sặc cả nửa ly rượu mật ong lên mũi vì cười. Thật tình, đáng để mời Luna đến bữa tiệc này! Hiện ra từ cái cốc của mình, ho sặc sụa, ướt sũng nhưng vẫn tiếp tục cười, nó thấy một thứ còn khiến tinh thần nó phấn chấn hơn: Draco Malfoy bị thầy Argus Filch xách tai dẫn đến chỗ mọi người.

Thầy Filch khò khè, cằm run lên và đôi mắt lồi sáng lên ánh điên cuồng vẻ phát-hiện-mối-nguy:

- Giáo sư Slughorn, tôi bắt được thằng nhãi này núp trong một hành lang trên lầu. Nó nói nó được mời đến tiệc của thầy và đến trễ. Thầy có mời nó không vậy ?

Malfoy vùng khỏi thầy Filch, trông điên tiết. Nó giận dữ:

- Thôi được, tôi không được mời. Tôi chỉ cố lẻn vào cửa, hài lòng chưa ?

- Chưa! Thầy Filch đáp, một tuyên bố hoàn toàn mâu thuẫn với vẻ vui sướng trên mặt ông - Trò gặp rắc rối rồi, trò đấy! Ngài hiệu trưởng đã nói không được lảng vảng bên ngoài vào ban đêm, trừ khi được phép, đúng không, hử ?

Thầy Slughorn vẫy vẫy tay:

- Thôi được rồi, Argus, được rồi. Hôm nay Giáng sinh mà, và chẳng phải là tội ác gì khi muốn tham gia vào một bữa tiệc. Dịp này, chúng ta quên mọi chuyện trừng phạt đi. Trò có thể ở lại, Draco.

Vẻ thất vọng bất bình của thầy Filch hoàn toàn có thể đoán trước được. Nhưng, Harry tự hỏi, quan sát Malfoy, tại sao trông nó vẫn chẳng vui chút nào ? Và sao thầy Snape nhìn Malfoy như thể vừa giận dữ vừa... có thể chăng ?... vừa có chút e ngại ?

Nhưng hầu như trước khi Harry nhận ra được nó đã thấy gì, thầy Filch lê bước quay đi, lầm bầm càu nhàu. Malfoy soạn ra trên mặt mình một nụ cười và cám ơn thầy Slughorn về sự khoan dung của ông. Gương mặt thầy Snape lại trở nên bí hiểm.

Thầy Slughorn vẫy tay khi Malfoy cám ơn:

- Không sao không sao! Ta từng biết ông nội trò, sau hết...

Malfoy nói nhanh:

- Ông em thường đánh giá rất cao về thầy, rằng thầy là nhà điều chế độc dược giỏi nhất mà ông từng biết...

Harry nhìn chằm chằm Malfoy. Không phải vẻ nịnh nọt làm nó ngạc nhiên. Nó đã thấy Malfoy nịnh thầy Snape suốt thời gian dài. Nhưng sự thực là Malfoy làm điều đó, xét cho cùng, với cái vẻ như muốn bệnh. Đây là lần đầu tiên nó nhìn gần Malfoy sau một thời gian, nó thấy những quầng thâm dưới mắt Malfoy và làn da hắn nhuốm màu xám rõ rệt.

https://thuviensach.vn

Thầy Snape thình lình lên tiếng:

- Tôi muốn nói chuyện với trò, Draco.

Thầy Slughorn nấc cục lần nữa:

- Thôi nào Severus, Giáng sinh mà, đừng quá nghiêm...

Thầy Snape đáp cộc lốc:

- Tôi là Chủ nhiệm Nhà trò ấy, và tôi sẽ quyết định cần nghiêm khắc hay không. Theo tôi, Draco.

Họ rời đi, Snape dẫn đầu, Malfoy tỏ rõ vẻ bực bội phẫn uất. Harry đứng lại một chốc, phân vân, rồi nói:

- Lát anh quay lại ngay, Luna... Ơ... nhà vệ sinh...

Cô bé vui vẻ:

- Dạ vâng.

Và nó nghĩ nó vẫn nghe tiếng cô bé lại tiếp tục đề tài về Âm Mưu Nanh Rữa với Giáo sư Trelawney - bà có vẻ quan tâm chân thành - khi nó hối hả chạy khỏi đám đông.

Rất dễ rời khỏi bữa tiệc, kéo cái áo tàng hình của nó ra khỏi túi và phủ lên người, vì hành lang hoàn toàn vắng tanh. Nhưng khó làm sao để tìm thấy thầy Snape và Malfoy. Harry chạy xuống hành lang, tiếng chân của nó được tiếng nhạc và tiếng nói chuyện ồn ào từ phòng thầy Slughorn át đi. Có lẽ thầy Snape đưa Malfoy xuống căn hầm phòng thầy... cũng có thể thầy hộ tống hắn về phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin, nhưng Harry áp tai nó lên từng cánh cửa mà nó đi qua trong hành lang cho đến khi, với một cú kích động mạnh, nó cúi xuống một lỗ khóa của phòng học cuối cùng trong hành lang và nghe những giọng nói.

-...không thể có lỗi lầm được, Draco, vì nếu trò bị đuổi học...

- Tôi không làm bất cứ điều gì với nó, được chưa ?

- Ta hy vọng trò nói sự thật, vì điều này nghe vừa vụng về vừa ngu ngốc. Trò đã bị nghi ngờ nhúng một tay vào chuyện đó.

Malfoy giận dữ:

- Ai nghi ngờ tôi ? Nói lần cuối, tôi không làm chuyện đó, được chưa ? Con Bell đó có thể có kẻ thù nào đó mà không ai biết. Đừng nhìn tôi kiểu đó! Tôi biết thầy định làm gì, tôi không ngu, nhưng chuyện đó không thành đâu. Tôi có thể ngăn thầy!

Một khoảng lặng và rồi thầy Snape nói, giọng lặng lẽ:

- À, vậy ra Dì Bellatrix của trò đã dạy trò Occlumency (thần chú ngăn chặn ?). Trò đang cố che giấu điều gì với thầy mình vậy, Draco ?

- Tôi không cố giấu giếm gì thầy mình, tôi chỉ không muốn ông xía vào!

https://thuviensach.vn

Harry ấn tai nó sát hơn vào lỗ khóa... điều gì khiến Malfoy nói với thầy Snape kiểu đó, thầy Snape, người mà hắn luôn tỏ vẻ kính trọng, thậm chí yêu thương ?

- Vì vậy mà trò tránh mặt ta suốt học kỳ này ? Trò sợ sự can thiệp của ta ? Trò có thấy rằng, đã từng có ai quên đến văn phòng của ta khi ta lặp đi lặp lại rằng phải đến đó, Draco...

Malfoy giễu cợt:

- Vậy thì cấm túc tôi đi! Tố cáo tôi với Dumbledore!

Lại một lúc im lặng. Rồi thầy Snape nói:

- Trò hoàn toàn biết rằng ta không muốn làm bất cứ điều nào trong hai việc đó.

- Vậy thì tốt hơn đừng bắt tôi đến văn phòng thầy nữa.

Thầy Snape nói, giọng trầm đến nỗi Harry phải ấn tai nó thật mạnh vào lỗ khóa để nghe:

- Nghe đây. Ta đang cố giúp trò. Ta đã thề với mẹ trò là sẽ bảo vệ trò. Ta đã lập một Lời Nguyền Không Thể Phá Vỡ, Draco...

- Có vẻ như thầy sẽ phải phá vỡ nó đó, vì tôi cóc cần sự bảo vệ của thầy. Đây là việc của tôi, ông ấy giao cho tôi và tôi thực hiện. Tôi có kế hoạch và nó sẽ hoạt động, chỉ có lâu hơn tôi nghĩ một chút.

- Kế hoạch gì của trò ?

- Không phải việc của thầy!

- Nếu trò nói với tôi trò đang cố làm gì, tôi có thể hỗ trợ trò...

- Tôi có mọi sự hỗ trợ mà tôi cần, cảm ơn! Tôi không đơn độc!

- Tối nay, trò rõ ràng chỉ có một mình, và quả là ngu ngốc cực độ khi đi thơ thẩn trong hành lang mà không có ai trông chừng hay bọc hậu. Đó là những lỗi sơ đẳng...

- Tôi đã có Grabbe và Goyle đi cùng nếu thầy không cấm túc chúng!

- Nhỏ giọng thôi!

Thầy Snape thốt lên, vì giọng Malfoy dâng cao xúc động.

- Nếu bạn Crabbe và Goyle của trò có ý định thi đậu bằng Pháp sư Thường Đẳng cho môn Phòng chống Nghệ Thuật Hắc Ám trong vòng thi này thì chúng phải siêng năng hơn hiện t...

Malfoy ngắt lời:

- Vấn đề là gì chứ ? Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám - không phải tất cả chỉ là trò đùa, vờ vịt sao ? Làm như có ai trong chúng ta cần bảo vệ để chống lại Nghệ thuật Hắc ám vậy...

Thầy Snape nói:

- Đó là một sự giả trá quyết định để thành công, Draco! Trò nghĩ tôi sẽ ở đâu trong suốt từng ấy năm, nếu tôi không hành động như vậy ? Giờ hãy nghe đây! Trò đang khinh suất, đi

https://thuviensach.vn

vơ vẩn vòng vòng trong đêm, để chính mình bị tóm, và nếu trò đặt sự tín nhiệm của mình vào những trợ thủ như Crabbe và Goyle...

- Không chỉ có chúng, tôi có những người khác bên phe tôi, những người giỏi hơn!

- Vậy sao trò không tiết lộ cho tôi, và tôi có thể...

- Tôi biết thầy định làm gì! Thầy muốn cướp công của tôi!

Một khoảng lặng khác, và thầy Snape nói lạnh lẽo:

- Trò nói năng như một đứa trẻ. Tôi hoàn toàn hiểu chuyện cha trò bị bắt và đi tù đã khiến trò đau khổ, nhưng...

Harry có vừa đủ 1 giây cảnh giác, nó nghe thấy tiếng chân Malfoy ở bên kia cánh cửa và vừa kịp quăng mình ra khỏi chỗ cánh cửa mở bung. Malfoy sải chân đi xuống hành lang, băng qua cánh cửa để ngỏ của phòng thầy Slughorn, quành qua một góc xa và biến mất khỏi tầm nhìn.

Khó mà liều để thở, Harry tiếp tục núp xuống khi thầy Snape chậm rãi xuất hiện từ phòng học. Vẻ mặt bí hiểm khôn dò, thầy quay lại bữa tiệc. Harry đứng lại trên sàn, giấu mình dưới tấm áo choàng, suy nghĩ hết tốc lực (đầu óc chạy đua).

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG XVI: MỘT MÙA GIÁNG SINH BUỐT GIÁ

"Vậy là Snape đề nghị giúp đỡ ? Ông ấy thực sự đề nghị giúp đỡ sao ?"

"Nếu bồ mà còn hỏi một lần nữa," Harry nói, "mình sẽ thọc cây cải này -"

"Mình chỉ hỏi cho chắc thôi!" Ron nói. Chúng nó đang đứng một mình tại bồn rửa chén trong gian bếp trang trại Hang Sóc, lột vỏ các cây cải bruxen cho bà Weasley, tuyết đang phủ đầy trên cái cửa sổ trước mặt chúng.

"Ừ, Snape đã đề nghị giúp đỡ!" Harry nói. "Ông ấy nói rằng ông đã hứa với mẹ Malfoy là sẽ bảo vệ nó, rằng ổng đã hứa bằng Lời Thề Không thể phá vỡ hay đại loại như vậy -"

"Lời Nguyền Vĩnh Viễn hả ?" Ron nói, trông sửng sốt. "Không, ông ấy không thể... Bồ có chắc không ?"

"Ừ mình chắc mà," Harry nói. "Tại sao, nó có ý nghĩa gì ?"

"À thì bồ không thể phá vỡ một Lời Nguyền Vĩnh Viễn..."

"Mình làm hỏi như vậy là cho bản thân mình, kì quặc đủ rồi. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu phá vỡ nó ?"

"Bồ sẽ chết," Ron nói đơn giản. "Anh Fred và George đã cố bắt mình thề nó khi mình mới năm tuổi. Mình gần như đã thề, mình nắm tay anh Fred và mọi thứ khi đó bố tìm thấy bọn mình. Bố gần như mất trí," Ron nói với đôi mắt hồi tưởng. "Đó là lần duy nhất mình thấy bố giận dữ giống như mẹ, Fred cho rằng left buttock của anh ấy sẽ không bao giờ tái phạm nữa."

"À ừ. băng qua left buttock của anh Fred -"

"Chuyện gì thế ?" Fred nói khi hai anh em sinh đôi bước vào bếp.

"Aaah, George, nhìn kìa. Bọn nó dùng những con dao và mọi thứ. Ối trời ơi!"

"Em sẽ lên mười bảy tuổi trong hơn hai tháng nữa," Ron gắt gỏng nói, "và lúc đó em mới có thể làm chúng bằng phép thuật!"

"Nhưng cho đến lúc đó," George nói, nó ngồi lên cái bàn ăn và để chân lên đó, "bọn anh sẽ được xem em biểu diễn cánh làm chính xác của - ờ - như thường lệ."

"Anh bắt em phải làm như thế!" Ron giận dữ nói, mút ngón tay vừa bị cắt của nó. "Các anh chờ xem, khi em mười bảy tuổi -"

"Anh chắc rằng em sẽ làm cho bọn anh kinh ngạc với những kỹ năng phép thuật không thể tin được từ trước tới nay," Fred vừa nói vừa ngáp.

"Sẵn nói về những kỹ năng không thể tin được từ trước tới nay, Ronald," George nói, "có chuyện gì thế, bọn anh nghe Ginny nói về em và một cô bé tên - hoặc thông tin của bọn anh sai - Lavender Brown ?"

https://thuviensach.vn

Ron hơi đỏ mặt, nhưng không thể hiện ra vì nó đã cắm cúi vào bọn cải Bruxen. "Hãy lo chuyện kinh doanh của các anh ấy."

"Thật là một câu trả lời đốp chát," Fred nói. "Anh thật không biết em nghĩ gì về họ. Không, chuyện mà bọn anh muốn biết là... nó xảy ra thế nào ?"

"Ý anh là sao ?"

"Có phải cô bé bị tai nạn hay đại loại như vậy không ?"

"Cái gì ?"...

"À, làm sao cô bé có thể chống đỡ được hư hại não lớn như thế ? Hãy cẩn thận đó!"

Bà Weasley bước vào ngay lúc thấy Ron ném con dao đang cắt cải vào Fred, Fred lập tức biến nó thành một cái máy bay giấy bằng một cái vẩy đũa uể oải.

"Ron!" bà nói một cách điên tiết. "Đừng bao giờ để mẹ thấy con ném dao một lần nữa!"

"Con sẽ không," Ron nói, "để mẹ thấy," nó thì thầm nói thêm và quay đầu vào đống cải Bruxen.

"Fred, George, ta rất tiếc, con yêu, chú Remus sẽ đến vào tối nay, vì thế Bill sẽ dùng chung phòng với hai con."

"Không sao cả," George nói.

- "Vì Charlie không về nhà nên Harry và Ron sẽ ở tầng thượng, và nếu Fleur chịu chung phòng với Ginny -" "- điều này sẽ làm cho Gián sinh của Ginny -" Fred lầm bẩm. "- mọi người sẽ thoải mái cả thôi. À dù sao thì họ cũng sẽ ngủ cả thôi," bà Weasley nói, nghe có chút phiền muộn.

"Percy dứt khoác không chường bộ mặt xấu xa về sao mẹ ?" Fred hỏi. Bà Weasley quy đi trước khi trả lời. "Không nó bận, mẹ chắc là nó ở lại Bộ pháp thuật."

"Anh ấy là cái đồ ngu nhất thế giới," Fred nói khi bà Weasley đã ra khỏi bếp. "Hoặc ít nhất là một trong hai. À chúng ta đi thôi chứ George."

"Hai anh phải làm gì à ?" Ron hỏi. "Sao các anh không giúp bọn em với cái đống cải này ? Các anh chỉ cần vẩy đũa và sau đó tụi em cũng sẽ được rảnh rang!"

"Không, anh không nghĩ là bọn anh có thể làm được," Fred nghiêm trang nói. "Đây là bài học xây dựng tính cách, học cách gọt cải mà không dùng phép thuật sẽ giúp em hiểu rõ khó khăn của Muggle và Squib [á phù thủy] -" "- và Ron, nếu em muốn mọi người giúp em," George nói thêm, ném cái máy bay giấy về phía Ron, "thì đừng có mà quăng dao về phía họ. Mà hãy gợi ý bóng gió. Bọn anh phải đi ra làng, có rất nhiều các cô gái đẹp ở quầy bán báo, những người luôn cho rằng trò bài bịp của bọn anh thật tuyệt diệu..., giống như phép thuật thực sự... "

"Xí," Ron hậm hực nói, nhìn Fred và George băng qua cái sân phủ đầy tuyến đi ra ngoài. "Các ảnh chỉ cần tốn mười giây và chúng ta cũng có thể đi chung luôn."

https://thuviensach.vn

"Mình không thể," Harry nói. "Mình đã hứa với cụ Dumbledore là mình sẽ không lang thang ra ngoài trong lúc ở đây."

"Ừ há," Ron nói. Nó gọt thêm vài cây cải rồi nói, "Bồ sẽ kể cho thầy Dumbledore biết những gì bồ đã nghe Snape và Malfoy nói với nhau chứ ?"

"Ừ," Harry nói. "Mình sẽ nói cho tất cả những ai có thể ngăn chặn chuyện này được, và thầy Dumbledore là người đứng đầu danh sách. Mình cũng sẽ kể với bố của bồ."

"Tiếc là bồ không nghe được là Malfoy thực sự làm gì." "Con không thể nói được, phải không ? Đó là toàn bộ vấn đề, nó từ chối kể cho Snape."

Hai đưa im lặng một lúc, rồi Ron nói, "Như vậy, bồ biết họ sẽ nói gì chứ ? Bố mình và thầy Dumbledore và mọi người nữa. Họ sẽ nói là Snape không thực sự muốn giúp Malfoy mà ổng chỉ muốn tìm hiểu nhiệm vụ mà Malfoy phải làm."

"Họ không tin ông ấy đâu," Harry nói dưt khoát. "Không ai có thể đóng kịch hay đến thế, ngay cả Snape."

"Ừm... mình chỉ nghĩ thế thôi." Ron nói.

Harry quay sang nhìn thẳng vào mặt nó, cau mày. "Bồ nghĩ mình đúng, đúng không ?"

"Ừ, đương nhiên!" Ron vội nói. "Mình nghiêm túc nghĩ thế! Nhưng họ đều tin chắc Snape là người của Hội, phải không ?"

Harry không nói gì. Điều này hầu như là sự chống đối lại bằng chứng của nó; nó có thể nghe thấy lời căn dặn của Hermione: "Harry, rõ ràng là, ông ấy giả bộ đề nghị giúp đỡ để ông ấy có thể lừa cho Malfoy nói ra nhiệm vụ mà nó sẽ làm..."

Đây là hình dung rất rõ ràng, dù sao thì nó cũng không có cơ hội kể với Hermione những gì nó đã nghe lóm được. Cô bé đã biến mất sau bữa tiệc của thầy Slughorn trước khi nó quay lại hoặc nó đã được McLaggen giận dữ thông báo cô bé đã đi ngủ trước khi nó quay trở về phòng sinh hoạt chung. Khi nó và Ron rời trường để đi đến trang tại Hang Sóc ngày hôm sau, nó đã không có thời gian để nói lời chúc mừng Giáng Sinh với cô bé và kể những tin tức quan trọng cho cô bé khi bọn nó trở về sau khi kỳ nghỉ lễ. Nó hoàn toàn chắc rằng cô bé đã nghe nó nói; Ron và Lavender đã hoàn toàn không chào tạm biệt bằng lời nói [nonverbal good-bye] ngay sau lưng nó vào lúc đó.

Dù vậy, ngay cả Hermione cũng không thể phù nhận một điều là: Malfoy có nhiệm vụ phải làm gì đó, và Snape biết, vì thế Harry cảm thấy hoàn toàn có lý do chính đáng để nói "Mình đã nói với bồ như vậy," nó đã nói vài lần như thế với Ron.

Harry không có cơ hội để nói chuyện với ông Weasley, ông hiện đang làm việc rất nhiều giờ ở Bộ pháp thuật, cho đến đêm Giáng Sinh. Gia đình Weasley và khách của họ ngồi trong phòng khách, nơi mà Ginny đã trang trí rất lộn xộn trông giống như ngồi trên những dây bông giấy nổ. Fred, George, Harry và Ron là những đứa duy nhất biết con thiên thần trên đỉnh cây thông thực sự là con ma lùm giữ vườn, kẻ đã cắn vào mắt cá chân của Fred khi nó đang kéo các củ cà rốt lên để dùng cho bữa tối Giáng sinh. Làm cho nó đần độn, mạ vàng, mặc một cái váy xòe với đôi cánh nho nhỏ dán vào sau lưng, nó nhìn trừng trừng vào bọn

https://thuviensach.vn

nhỏ, đó là con thiên thần xấu nhất mà Harry từng thấy, với một cái đầu to đen như củ khoai tây và đôi chân lông lá.

Bọn chúng buộc phải nghe ca sĩ mà bà Weasley thích, Celestina Warbeck trên chương trình phát thanh Giáng Sinh, giọng của cô ả líu lo từ cái máy radio. Fleur, người cho rằng Celestina chán ngắt, ngồi trong góc phòng nói lớn rằng bà Weasley cau có đang chỉa đũa phép vào nút âm lượng, vì thế giọng của Celestina to hơn, to hơn nữa. Dưới sự bao trùm của bài hát nhạc Jazz tên "A Cauldron Full of Hot, Strong Love" [Cái vạc chứa đầy tình yêu mạnh mẽ nóng bỏng], Fred và George bắt đầu chơi bài nổ vơi Ginny. Ron thì bắn những cái nhìn lén lút về phía Bill và Fleur như hi vọng sẽ tìm được tiền quà. Trong khi đó, Lupin Remus, người trông gầy hơn, quần áo xơ xác hơn trước đây, đang ngồi cạnh lò sưởi, nhìn chằm chằm vào bên trong như không hề nghe thấy giọng hát của Celestinas.

Ôi, hãy lại đây và khuấy cái vạc của em,

Và nếu như anh làm đúng,

Em sẽ làm anh sôi sục bằng tình yêu mạnh mẽ nóng bỏng,

Để giữ cho anh ấm áp tối nay.

"Chúng ta đã nhảy bài này khi chúng ta nười tám tuổi!" bà Weasley nói, chùi mắt bằng miếng len đan. "Anh nhớ không, anh Arthur ?"

"Ơ hả ?" ông Weasley nói, ông đang gọt những quả quất. "Ờ phải... giai điệu tuyệt vời..."

Với sự nỗ lực, ông đứng thẳng dậy, nhìn vào Harry, nó đang ngồi kế bên ông.

"Bác xin lỗi về chuyện này," ông nói, hất đầu về hướng cái radio khi mà Celestina bắt đầu vào đoạn điệp khúc. "Sẽ kết thúc sớm thôi."

"Không sao cả bác," Harry nói, cười toe toét. "Công việc ở Bộ pháp thuật bận lắm hả bác ?"

"Bận lắm," ông Weasley nói. "Bác không phiền nếu các bác phải lục lọi khắp nơi, nhưng bởi ba vụ bắt giữ các bác đã làm trong hai tháng cuối này, bác nghi ngờ một tên trong số bọn chúng đích thực là Tử Thần Thực Tử - đừng lặp lại chuyện này, Harry" ông nói thêm, trông ông như vừa mới đột ngột tỉnh lại.

"Họ không còn giữ anh Stan Shunpike chứ bác ?" Harry hỏi.

"Bác e là không được như thế," ông Weasley nói. "Bác biết cụ Dumbledore đã cố yêu cầu sự giúp đỡ trực tiếp của Scrimgeour về chuyện của Stan.... ý bác là tất cả những ai đã thực sự nói chuyện riêng với cậu ấy đều đồng ý là cậu ấy chỉ giống như một Tử Thần Thực Tử, cũng như quả quất này... nhưng những quan chức cao cấp muốn xem chuyện này như việc họ đã có những tiến triển, và ba vụ bắt giữ nghe có vẻ hay hơn là ba vụ bắt giữ sai lầm và phóng thích... nhưng một lần nữa, đây là việc tối mật..."

"Cháu sẽ không nói gì đâu," Harry nói. Nó ngập ngừng một lúc, tự hỏi đâu là cách tốt nhất để mở đầu cho những điều no muốn nói; khi nó đã sắp xếp các ý nghĩ trong đầu xong thì Celestina Warbeck bắt đầu một bản nhạc ballad có tên You Charmed the Heart Right Out of Me [Anh đã quyến rũ con tim em].

https://thuviensach.vn

"Bác Weasley, bác còn nhớ chuyện cháu kể với bác ở nhà ga khi chúng cháu lên tàu đến trường không ?"

"Bác đã kiểm tra, Harry," ông Weasley nói ngay. "Bác đã đến nhà Malfoy lục soát, nhưng không có thứ gì đáng ra không nên có ở đó, cả thứ bể và thứ nguyên vẹn."

"Dạ, cháu biết, cháu xem trong tờ Tiên tri rằng bác đã tìm... nhưng có thứ gì đó khác... à, một thứ gì đó rất..."

Và nó kể cho ong Weasley những gì nó đã nghe lóm được giữa Malfoy và Snape. Khi nó kể, nó thấy thầy Lupin khẽ quay đầu nhìn nó... lắng nghe từ lời. Khi nó kể xong, mọi người đều im lặng, ngoại trừ tiếng Celestina đang ngâm nga.

Ôi, trái tim đang thương của tôi, nó đi đâu rồi ? Nó chỉ để lại cho tôi một câu thần chú...

"Có phải đó chỉ là ý nghĩ nảy ra trong đầu con không Harry," ông Weasley nói, "rằng Snape chỉ là giả bộ - ?"

"Giả bộ đề nghị giúp đỡ, nhờ thế mà ông ấy có thể tìm ra nhiệm vụ mà Malfoy phải làm ?" Harry nói nhanh. "Dạ đúng, con nghĩ là con nói vậy. Nhưng làm sao chúng ta biết được chứ ?"

"Đó không phải là việc mà chúng ta cần biết," Lupin đột nhiên nói. Ông quay đã quay lưng lại phía lò sưởi và đối mặt với Harry và ông Weasley. "Đó là việc của cụ Dumbledore. Cụ Dumbledore tin tưởng Snape, và điều đó đủ cho tất cả chúng ta."

"Nhưng," Harry nói, "có thể - có thể thầy Dumbledore nhầm về Snape -"

"Mọi người đều nói thế, rất nhiều lần rồi. Nó được truyền lại là có tin hay không tin vào quyết định của cụ Dumbledore. Ta tin cụ, và vì thế, ta tin Severus."

"Nhưng cụ Dumbledore có thể nhầm lẫn," Harry cãi lại. "Cụ nói thế vì cụ tin thế. Còn thầy -" nó nhìn thẳng vào mắt Lupin -"thầy có thật lòng thích Snape không ?"

"Ta không thích cũng không ghét Severus," Lupin nói. "Không, Harry, ta nói thật," ông nói thêm khi thấy nét mặt Harry thể hiện sự nghi ngờ. "Chúng ta sẽ không bao giờ trở thành những người bạn che chở đùm bọc cho nhau, có lẽ, sau tất cả những gì đã xảy ra giữa James, Sirius với Severus, nó có rất nhiều sự cay đắng. Nhưng ta không quên nguyên năm học ta dạy ở trường Hogwarts, Severus đã pha chân dược Wolfsbane [thuốc dành cho người sói] cho ta vào mỗi tháng, làm hoàn hảo đến mức ta đã không phải chịu đựng đau đớn như trước đây vẫn thường bị vào những ngày trăng tròn."

"Nhưng ông ấy đã tình cờ để lộ chuyện thầy là người sói, vì thế nên thầy phải rời khỏi trường!" Harry nói giận dữ.

Lupin nhún vai. "Chuyện này dù sao cũng sẽ bại lộ thôi. Chúng ta đều biết ông ấy muốn dạy môn của ta, nhưng ông ấy có thể gây tổi tệ hơn nhiều cho ta bằng cách làm giả chân dược cho ta. Ông ấy đã giữ cho ta khỏe mạnh. Ta phải biết ơn nhiều."

"Có thể ông ấy không dám làm hỏng chân dược của thầy khi cụ Dumbledore luôn dám sát ông ấy!" Harry nói.

https://thuviensach.vn

"Con đã kiên quyết căm ghét ông ấy, Harry," Lupin nói với cái cười yếu ớt. "Và ta hiểu, với James là cha của con, và với Sirius là cha đỡ đầu của con, con thừa kế cả những định kiến của họ. Dù sao thì con cũng hãy kể với cụ Dumbledore những gì con vừa mới kể cho ta và Arthur, nhưng đừng trông mong là cụ sẽ có cùng quan điểm với con về việc này, và cũng đừng trông mong là cụ sẽ bất ngờ về những gì con kể. Đó có thể là lệnh mà cụ Dumbledore bảo Severus hỏi Malfoy."

... và bây giờ anh đã xé nó ra em cám ơn vì anh đã trả lại trái tim cho em!

Celestina kết thúc bài hát của cô ả bằng một âm cao và dài và một tràng pháo tay lớn phát ra từ trong cái radio, chỗ mà bà Weasley đang tham gia rất nồng nhiệt.

"Nớ hít rùi hở ?" Fleur nói to. "Cám ơn trời, thật là kin khủn -"

"Chúng ta làm một chén rượu không ?" ông Weasley hỏi to, nhảy bật dậy. "Ai muốn một chén rượu trứng nào ?"

"Thầy ở đâu vào lúc muộn vậy ?" Harry hỏi Lupin khi mà ông Weasley đang lăng xăng rót món rượu trứng, những người còn lại thì đang mải mê nói chuyện với nhau.

"Ờ, ta ở dưới hầm," Lupin nói. "Hầu như là thế. Đó là lý do vì sao ta không thể viết thư, Harry, gửi thư cho con có thể sẽ bị thất lạc."

"Ý thầy là sao ?"

"Ta sống cùng những người bạn của ta, những người giống ta," Lupin nói. "Những người sói," ông nói thêm khi Harry thể hiện thái độ khó hiểu. "Bọn họ là bè lũ của Voldemort. Cụ Dumbledore cần một người gián điệp và ta ở đó và ta... làm."

Ông nói một cách cay đắng, và có lẽ ông cũng nhận ra vậy, nên ông cười một cách ấm áp và nói tiếp, "Ta không phàn nàn gì; đây là một công việc cần thiết và chẳng ai có thể làm tốt việc này hơn ta. Dù sao thì, thật khó khăn để lấy được niềm tin tưởng của họ. Ta đã phải chịu đựng những biểu hiện rõ ràng khi cố để sống trong cộng đồng phù thuỷ, con thấy đấy, nơi mà họ lảng tránh xã hội thông thường và sống ở ngoài rìa, trộm cắp - và đôi lúc phải giết chóc - để có cái ăn."

"Sao họ lại trở nên thích Voldemort ?"

"Họ nghĩ rằng, dưới trướng của hắn, họ sẽ có cuộc sống tốt đẹp hơn," Lupin nói. "Và thật khó khăn khi tranh cãi với Greyback ở đó..."

"Greyback là ai ?"

"Con chưa bào giờ nghe về nó hả ?" Lupin nắm chặt hai bàn tay vào vạt áo. "Fenrir Greyback là, có lẽ, là Người sói hoang dã nhất còn sống ngày nay. Nó tôn kính điều này như một sứ mệnh trong cuộc sống là cắn và làm hại càng nhiều người nếu có thể; nó muốn tạo ra một lượng người sói đủ để đánh bại phù thủy. Voldemort đã hứa với nó để đổi lại nhận được sự phục tùng của nó. Greyback khi trở về lốt người thì nó là một đứa trẻ... Cắn bọn trẻ con, nó nói, nuôi dưỡng chúng tránh xa bố mẹ chúng, dạy cho chúng biết căm ghét lũ phù thủy. Voldemort dọa sẽ giải thoát cho những cậu bé, cô bé đó; và đó là lời đe dọa luôn luôn đem lại những kết quả tốt."

https://thuviensach.vn

Lupin ngừng lại rồi nói, "Đó là Greyback, kẻ đã cắn ta." "Cái gì ?" Harry ngạc nhiên nói. "Khi - ý thầy là khi thầy còn là một đứa bé sao ?"

"Phải. Cha ta đã đề nghị nó. Ta không biết, suốt một thời gian rất lâu, nhân thân của tên người sói đã tấn công ta; ta đã cảm thấy tiếc cho nó, nghĩ rằng nó không thể điều khiển nổi bản thân, ta biết cảm giác đó khi biến hình. Nhưng Greyback không giống như vậy. Khi trăng tròn, nó tiến lại gần những nạn nhân, đảm bảo là khoảng cách đủ gần để tấn công. Nó tính toán toàn bộ. Và đây chính là kẻ mà Voldemort dùng làm kẻ cầm đầu người sói. Ta không thể giả đò như mục đích của cuộc tranh luận hợp lý giữa ta và Greyback là nhằm chống đối là cái khẳng định của Greyback rằng người sói chúng ta thèm máu, rằng chúng ta buộc phải trả thù con người bình thường." "Nhưng thầy bình thường!" Harry nói mãnh liệt. "Thầy chỉ có - có vấn đề -"

Lupin cười to. "Đôi lúc con nhắc ta nhớ nhiều đến James. Ba con gọi đó là vấn đề nhỏ như con thỏ. Nhiều người đã rất ấn tượng khi ta có nuôi một con thỏ cộc tính."

Ông nhận một cái ly rượu trứng từ ông Weasley và nói cám ơn, trông một chút hân hoan, Harry trong khi đó cảm thấy hơi thích thú. Việc đề cập đến bố nó vừa rồi đã nhắc nó nhớ đến nó có một chuyện đang rất trông mong để hỏi Lupin.

"Thầy có nghe về người được gọi là Hoàng Tử Lai bao giờ chưa ?"

"Cái gì Lai ?"

"Hoàng Tử," Harry nói, nhìn kỹ ông tìm một dấu hiệu nhận biết.

"Không hề có Hoàng Tử phù thủy nào cả," Lupin nói, và cười. "Đó là một cái tựa mà con nghĩ là người ta đang nói về con hả ? Ta nghĩ làm Người được chọn là đủ lắm rồi."

"Đó không phải nói về con!" Harry nói phẫn nộ. "Hoàng Tử Lai là người nào đó đã từng ở Hogwarts, con có cuốn sách Độc dược cũ của ông ấy. Ông ấy viết đầy những câu thần chú trên đó, những câu thần chú mà ông ấy tự sáng chế. Một trong số chúng là Levicorpus -"

"Ồ, nó đã từng là câu thần chú thịnh hành nhất trong suốt thời gian ta ở Hogwarts," Lupin hồi tưởng lại nói. "Có một vài tháng trong năm học thứ năm của ta khi mà không ai có thể di chuyển vì bị nhấc bổng lên không khí bởi mắt cá chân của chính mình."

"Bố con đã dùng nó," Harry nói. "Con thấy bố con ở Pensieve, dùng nó lên Snape."

"Ba con đã thử nó một cách tình cờ, như là đó là một câu nói vất đi không có gì thực sự quan trọng, nhưng anh ấy đã không chắc rằng mình sẽ đạt được hiệu quả đúng," Lupin cười cảm thông.

"Phải," ông nói, "nhưng anh ấy không phải là người duy nhất. Khi ta nói, nó trở nên phổ biến rộng rãi. Con biết những câu thần chú ra đời và sử dụng thế nào rồi đấy..."

"Nhưng như vậy là nó được sáng chế ra khi thầy còn đi học," Harry cố chấp nói.

"Không hẳn thế," Lupin nói. "Những lời nguyền ra đời và hết thịnh hành cũng giống như những thứ khác."

https://thuviensach.vn

Ông nhìn vào mặt Harry và khẽ nói, "James mang dòng máu thuần chủng, Harry à, và ta thề với con là anh ấy chưa bao giờ bảo chúng ta gọi anh ấy là Hoàng Tử."

Tỏ vẻ thất vọng, Harry nói, "Và đó cũng không phải chú Sirius ? Hay thầy sao ?"

"Dứt khoát là không phải."

"Ồ." Harry nhìn chằm chằm vào ngọn lửa trong lò sưởi. "Con chỉ nghĩ - ờ ông ấy đã giúp con rất nhiều trong các bài học độc dược, vị Hoàng Tử ấy."

"Cuốn sách cũ như thế nào, Harry ?"

"Con không biết, con chưa bao giờ kiểm tra nó."

"Ờ, có lẽ nó sẽ cho con một vài bằng chứng về thời điểm Hoàng Tử ở Hogwarts," Lupin nói.

Một lúc sau, Fleur bắt chước Celestina hát bài "A Cauldron Full of Hot, Strong Love" [Một cái vạc chứa đầy tình yêu mạnh mẽ nóng bỏng], và được mọi người hưởng ứng, và sau đó bà Weasley ra hiệu cho bọn nó đi ngủ. Harry và Ron leo lên hết cầu thang là đến cái phòng ngủ gác mái của Ron, nơi có sẵn một cái giường ngủ cắm trại vừa được đặt thêm vào cho Harry.

Ron gần như ngủ ngay tức khắc, nhưng Harry thì moi cái rương của nó và lấy cuốn Bào chế độc dược cao cấp ra đọc trước khi đi ngủ. Nó lật các trang, tìm kiếm, cho đến khi cuối cùng tìm ra, ở mặt trước cuốn sách có ghi ngày xuất bản. Nó gần như đã năm mươi năm tuổi. Cả cha nó và những người bạn của ông đều không ở Hogwarts cách đây năm mươi năm. Cảm thấy thất vọng, Harry quăng cuốn sách vào rương, tắt đèn, và lăn mình, nghĩ về người sói, Snape, Stan Shunpike và Hoàng Tử Lai và cuối cùng nó chìm vào giác ngủ lo âu với đầy những cái bóng ghê rợn và tiếng khóc của những đứa trẻ bị cắn...

"Chắc con bé ấy trêu mình..."

Harry tỉnh dậy và bắt đầu lục cái với to phình nằm ở dưới chân giường nó. Nó đeo mắt kính vào và nhìn quanh, cái cửa sổ nhỏ thì hầu như bị tuyết phủ kín và ở trước đó, Ron đang ngồi thẳng đứng trên giường nó và đang kiểm tra chuyện gì sẽ xảy ra với cái dây chuyền vàng dầy cui.

"Cái gì nói thế ?" Harry hỏi.

"Nó là quà từ Lavender," Ron nói, nghe có vẻ chán ghét. “Có thật bạn ấy nghĩ rằng mình sẽ đeo..."

"Harry lại nhìn gần và phát ra một tràng cười sặc sụa, lủng lẳng từ sợi dây chuyền là dòng chữ vàng to:

"Người yêu của tôi"

"Hay lắm," nó nói, "Xuất sắc. Bồ có thể đeo nó trước mặt anh Fred và George á."

"Nếu bồ kể với hai ảnh," Ron nói, nhét sợi dây chuyền xuống dưới gối nó một cách thô bạo, "mình - mình - mình sẽ -"

https://thuviensach.vn

"Nói càm lăm với mình hả ?" Harry nói, cười toe toét. "Ôi thôi nào, mình không nói đâu."

"Sao bạn ấy có thể nghĩ là mình thích cái thứ giống thế này chứ ?" Ron gặng hỏi, trông nó khá sốc.

"Ờ, nghĩ thử xem," Harry nói. "Bồ có bao giờ tiết lộ với ai đó rằng bồ thích chườn mặt ra ngoài đường với dòng chữ Người yêu của tôi vòng quanh cổ không ?"

"Ơ... bọn mình chưa bao giờ thực sự nói chuyện với nhau nhiều," Ron nói. "Cái chính là..."

"Ôm hôn nhau thôi à ?" Harry nói

"À ừ," Ron nói. Nó ngập ngừng rồi nói, "Có phải Hermione đang thực sự cặp kè vớI thằng McLaggen không ?"

"Mình không biết," Harry nói. "Họ đi cùng với nhau tại bữa tiệc của thầy Slughorn, nhưng mình không nghĩ là tới mức đó."

Ron trông hớn hở hơn một chút rồi moi tiếp cái vớ của nó.

Quà của Harry bao gồm một cái áo len có hình trái Snitch vàng to ở mặt trước do chính bà Weasley đan, một hộp bự những sản phẩm của tiệm Wizard Wheezes từ anh em sinh đôi Weasley, một cái hộp nhỏ có mùi mốc meo cùng với tấm nhãn ghi Gửi Ông chủ, Từ Kreacher.

Harry nhìn nó chằm chằm. "Bồ có nghĩ là an toàn nếu mở nó không ?" nó hỏi. "Có thể là bất cứ thứ gì nguy hiểm, toàn bộ thư và quà chuyển tới đều đã được Bộ pháp thuật kiểm tra," Ron trả lời mặc dù mắt nó nhìn cái hộp một cách khả nghi.

"Mình không tặng lại Kreacher thứ gì cả. Mọi người có thường tặng quà Giáng sinh cho những con gia tinh của họ không ?" Harry hỏi, mở cái hộp cẩn thận.

"Chỉ có Hermione thôi," Ron nói. "Nhưng chúng ta cứ chờ và xem nó là gì trước khi bồ cảm thấy có lỗi."

"Một giây sau, Harry hét lớn và nhảy ra khỏi cái giường ngủ cắm trại của nó; cái hộp chứa đầy con giòi. "Hay lắm," Ron nói, cười sặc sụa. "Rất chu đáo." "Mình thà nhận được chúng còn hơn là cái sợi dây chuyền," Harry nói, nó làm Ron im bặt.

Mọi người đều mặc áo len mới khi họ cùng ngồi ăn bữa trưa Giáng sinh, mọi người ngoại trừ Fleur (người duy nhất không có vì bà Weasley cho rằng việc đó thật lãng phí) và bản thân bà Weasley, bà đang giỡn bằng cách đội một cái nón phù thủy mới màu xanh đen lấp lánh bởi những thứ trông giống như những hạt kim cương hình ngôi sao nhỏ, và một cái vòng cổ bằng vàng rất đẹp.

"Fred và George tặng cho bác đó! Chúng đẹp không ?" "À... bọn con cho rằng bọn con đã đánh giá đúng giá trị của mẹ hơn nhiều rồi, mẹ, giờ bọn con giặt vớ của bọn con đây," George nói, vẫy tay. "Chú Remus."

"Harry, trên tóc anh có một con giòi kìa," Ginny vui vẻ nói, cô bé băng qua bàn để bốc con giòi ra; Harry cảm thấy như có con ngỗng kêu trong cổ nó rằng nó chẳng biết phải làm gì với một con giòi.

https://thuviensach.vn

"Ôi kin khủn quá," Fleur nói và rùng mình một chút.

"Có phải không đó ?" Ron nói. "Súp thịt không, Fleur ?". Trong sự háo hức muốn giúp cô ấy, nó va đụng làm cho cái dĩa đựng súp thịt bay lên; Bill vẩy đũa phép phần súp bay lên ngoan ngoãn quay lại cái dĩa.

"Cậu cũng tệ như cô Tonks kia," Fleur nói với Ron sau khi cô nàng hôn cám ơn Bill xong. "Cô ấy luôn luôn va đụng -"

"Tôi đã mời Tonks thân yêu đến chơi hôm nay," bà Weasley nói, đặt những củ cà rốt xuống một cách không cần thiết và nhìn Fleur trừng trừng. "Nhưng cô ấy sẽ không đến. Anh đã nói chuyện với cô ấy chưa, Remus ?"

"Không, tôi không liên lạc với mọi người nhiều," Lupin nói. "Nhưng Tonks có gia đình của cô ấy mà phải không ?"

"Ừm," bà Weasley nói. "Có lẽ. Tôi có cảm giác là cô ấy định ăn Giáng sinh một mình."

Bà nhìn Lupin một cách khó chịu cứ như là việc Fleur trở thành con dâu của bà thay vì Tonks hoàn toàn là lỗi của ông, còn Harry, nó nhìn trừng trừng Fleur, cô nàng đang đang đút Bill ăn một miếng thịt gà tây từ đĩa của cô, trong khi bà Weasley đang cố gắng đấu tranh cho một điều mà không có hi vọng gì thành công. Dù sao thì ông cũng nhắc nó nhớ đến nó có câu hỏi thăm về Tonks, và có ai tốt hơn để hỏi hơn Lupin chứ, người biết tất cả về Patronus.

"Patronus của cô Tonks đã thay đổi hình dạng," nó kể với ông. "Snape đã nói như vậy. Con không biết chuyện gì đã xảy ra. Tại sao Patronus của thầy lại thay đổi ?"

Lupin nhai miếng thịt gà tây và nuốt trước khi nói chậm rãi, "Đôi khi... một cú sốc mạnh... cảm xúc tăng cao..."

"Nó trông to, và có bốn chân," Harry nói, chợt nảy ra một ý nghĩ và nó hạ thấp giọng xuống. "Hơ... không thể nào - ?"

"Anh Arthur!" bà Weasley bất ngờ nói. Bà đứng bật dậy, đũa phép đặt lên tim, bà nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ bếp. "Anh Arthur - đó là Percy!"

"Cái gì ?"

Ông Weasley nhìn quanh. Mọi người vội nhìn ra cửa sổ; Ginny đứng thẳng dậy để nhìn cho dễ hơn. Đằng đó, chắc chắn, là Percy Weasley, đang sải chân băng qua sân phủ đầy tuyết, cái mắt kính gọng sừng của anh ấy lấp lóe trong ấnh nắng. Dù sao, anh ấy cũng không đi một mình.

"Anh Arthur, nó - nó đi cùng với ngài Bộ trưởng!"

Và chắc rằng, người đàn ông Harry có lần thấy trên tờ Nhật Báo Tiên Tri đang đi cùng Percy, bước hơi khập khiễng, ông ấy có mái tóc bờm màu xám, và cái áo khoác đen của ông dính đầy tuyết. Trước khi mọi người có thể nói điều gì, trước khi ông bà Weasley có thể làm điều gì hơn là nhìn sửng sốt, cánh cửa sau mở ra và Percy đứng đó.

Một phút bối rối yên lặng. Sau đó Percy nói khó nhọc, "Chúc mừng Giáng sinh, mẹ."

https://thuviensach.vn

"Ôi Percy!" bà Weasley nói và chạy lại ôm anh ấy.

Rufus Scrimgeour dừng lại ở lối vào, ông chống cây gậy đứng đó và mỉm cười quan sát.

"Xin tha thứ cho sự viếng thăm này," ông nói khi bà Weasley nhìn ông, cười rạng rỡ. "Percy và tôi đang - làm việc ở vùng lân cận, mọi người biết đấy - và cậu ấy không thể ghé về thăm mọi người."

Nhưng Percy không tỏ ý muốn chào đón bất cứ người nào còn lại trong gia đình. Anh ta đứng thẳng như khúc gỗ trông ngượng ngịu, và nhìn chằm chằm mọi người. Ông Weasley, Fred và George quan sát anh ấy bằng gương mặt lạnh như đá.

"Mời vào và ngồi, Bộ trưởng!" bà Weasley giơ tay mời nói, chỉnh cái nón của bà thẳng lại. "Ông dùng một ít món purkey hay tooding không... ý tôi là -"

"Không, không, Molly thân mến," ông Scrimgeous nói. Harry đoán là ông đã hỏi Percy tên bà trước khi đến đây. "Tôi không muốn làm phiền, tôi đã không đến nếu Percy không đòi rất muốn gặp mọi người..."

"Ôi Perce!" bà Weasley rơm rớm nước mắt nói, tiến lại hôn Percy.

"... Chúng tôi chỉ có thể ghé đây năm phút thôi, vì thế tôi sẽ đi dạo ngoài vườn trong khi trò chuyện với Percy. Không, không cam đoan với mọi người là tôi không muốn can thiệp vào chuyện gia đình! À, nếu có ai muốn hướng dẫn ta về khu vườn dễ thương này... A, cậu bé này ăn xong rồi đây, tại sao cậu lại không đi dạo một vòng với ta ?"

Không khí tại bàn ăn thay đổi trông thấy. Mọi người nhìn ông Scrimgeous và Harry. Dường như không ai cho rằng thái độ giả vờ của Scrimgeous rằng ông không biết tên Harry đủ thuyết phục, và bởi vì lúc đó Ginny, Fleur và George cũng vừa ăn xong.

"Vâng, được thôi ạ," Harry nói pha tan sự yên lặng.

Nó không phải là thằng ngốc, với toàn bộ những gì ông Scrimgeous đa nói răng họ chỉ vừa đến khu này, rằng Percy muốn về thăm gia đình, đây mới là nguyên nhân chính mà họ đến đây là để ông Scrimgeous có thể nói chuyện riêng với Harry.

"Sẽ tốt thôi ạ," nó khẽ nói khi đi ngang qua Harry, ông đang gần như nửa đứng đậy. "Tốt thôi ạ!" nó nói thêm thì ông Weasley mở miệng toan định nói.

"Tuyệt lắm!" ông Scrimgeous nói, quay lưng đi ra cửa với Harry. "Chúng tôi chỉ đi quanh quẩn trong vườn thôi, đi nhé Percy. Mọi người cứ tiếp tục đi!"

Harry bước ra khu vườn um tùm của nhà Weasley, tuyết phủ đầy Scrimgeous đi khập khiễng kê bên nó. Harry biết, ông ấy đã từng là người đứng đầu của Trụ sở Dũng Sĩ Diệt Hắc Ám; ông ấy trông rất mạnh mẽ và dũng chiến, khác hẳn với với ông Fudge béo tốt với cái mũ quả dưa.

"Đẹp quá," ông Scrimgeous nói, dừng lại ở hàng rào quanh vườn nhìn ra bãi cỏ phủ đầy tuyết và những cái cây không thể phân biệt được. "Đạp quá."

Harry không nói gì. Nó có thể nói rằng ông Scrimgeous đang nhìn nó.

https://thuviensach.vn

"Ta đã muốn gặp cháu rất lâu rồi," ông Scrimgeous nói. "Cháu có biết không ?"

"Dạ không," Harry thành thật nói.

"Ừ, phải, đã từ rất lâu rồi. Nhưng cụ Dumbledore đã giữ cháu rất kỹ," ông Scrimgeous nói. "Tất nhiên, đương nhiên là tất nhiên sau những gì cháu đã trải qua... Đặc biệt là những gì đã xảy ra ở Bộ pháp thuật..."

Ông chờ một lúc để Harry nói, nhưng nó đã không hé miệng, vì thế ông nói tiếp, "Ta đã hi vọng có dịp để nói chuyện với cháu từ khi ta nhận chức, nhưng cụ Dumbledore đã - có thể hiểu được như ta đã nói - ngăn cản việc này."

Harry vẫn chẳng nói gì, chỉ chờ đợi.

"Tin đồn đã được lan truyền!" ông Scrimgeous nói. "À, đương nhiên, cả hai ta đều biết câu chuyện đã bị xuyên tạc như thế nào... toàn bộ lời thì thầm của quả cầu tiên tri... về việc cháu trở thành Người Được Chọn..."

Họ đang tiến gần đến vấn đề chính, Harry nghĩ, đó là nguyên nhân khiến ông Scrimgeous đến đây.

"Ta chắc rằng cụ Dumbledore đã bàn bạc vấn đề này với cháu rồi phải không ?"

Harry cân nhắc xem nó có nên nói dối hay không. Nó nhìn xuống những dấu vết của con ma lùm xung quanh những luống hoa, di di chân tại chỗ mà Fred đã bắt được con ma lùm, con mà bây giờ đang mặc một cái váy xòe đứng trên đỉnh cây thông noel. Cuối cùng nó quyết định nói sự thật... một ít sự thật.

"Dạ, cháu và thầy đã có nói về chuyện này."

"Vậy cháu, cháu..." ông Scrimgeous nói. Harry có thể thấy ông đang liếc mắt về nó, vì thế nó giả đò như đang chú ý đến con ma lùm vừa mới thò đầu ra từ bên dưới lớp tuyết phủ lên cây đỗ uyên. "Vậy cụ Dumbledore đã nói gì với cháu, Harry ?"

"Cháu xin lỗi, nhưng đó là chuyện giữa thầy và cháu," Harry nói. Nó giữ cho giọng nói thật dễ thương đến mức có thể, và giọng của ông Scrimgeous cũng thế, rất nhỏ nhẹ và thân thiện ông nói, "Ồ, đương nhiên, nếu đó là chuyện riêng tư thì ta không bắt cháu phải tiết lộ đâu... không, không đâu... nhưng dù sao thì, đó có thực sự là chuyện cháu là Người Được Chọn hay không vậy ?"

Harry phải nghĩ đi nghĩ lại hơn một vài giây trước khi trả lời, "Cháu thực sự không hiểu ý của bác là gì, thưa Bộ trưởng."

"Ờ, đương nhiên, đối với cháu thì đây là một vấn đề hết sức to lớn," ông Scrimgeour nói và cười. "Nhưng đối với cộng đồng phù thủy thì... nó là cả một sự nhận thức, phải không ? Đó là những gì mà mọi người tin là nó quan trọng."

Harry không nói gì. Nó nghĩ nó đã thấy lờ mờ những gì mà họ đang hướng tới, nhưng nó sẽ không giúp ông Scrimgeour đến được đó. Con ma lùm đang bới bới tìm sâu ngay cái rễ cây, và Harry giữ đôi mắt nó chăm chú vào đó.

https://thuviensach.vn

"Mọi người tin rằng cháu là Người Được Chọn cháu thấy đó," ông Scrimgeour nói. "Họ nghĩ cháu hoàn toàn là một anh hùng - đương nhiên, cháu đúng như vậy, Harry, dù có được chọn hay không! Đã bao nhiêu lần cháu đối mặt với Kẻ-Mà-Chớ-Gọi-Tên-Ra ? À, dù sao," ông tiếp tục, mà không chờ câu trả lời, "điều quan trọng là cháu là biểu tượng của niềm hi vọng của rất nhiều người, Harry. Cái ý nghĩ rằng có một người nào đó có thể, được chọn, để hủy diệt Kẻ-Mà-Chớ-Gọi-Tên-Ra - ờ, tất nhiên là nó đã làm mọi người phấn chấn lên. Mà ta thì không thể giúp nhưng ta biết rằng cháu hình dung được việc này, cháu có thể suy nghĩ kỹ về nó, ờ, nó hàu như là trách nhiệm, sát cánh cùng Bộ pháp Thuật để giúp mọi người yên tâm."

Con ma lùm vừa đào một cái lỗ để bắt con sâu, nó giật mạnh để moi con sâu ra khỏi bề mặt tuyết. Harry im lặng lâu quá nên ông Scrimgeour nói tiếp, nhìn xuống con ma lùm, "Cái con này tức cười quá phải không ? Nhưng ý cháu thế nào, Harry ?"

"Cháu không chính xác hiểu điều bác muốn," Harry chậm rãi nói. "Sát cánh cùng Bộ pháp thuật... Nghĩa là sao ạ ?"

"À, ừ, không có gì nặng nhọc cả đâu, ta cam đoan với cháu," ông Scrimgeour nói. "Nếu mọi người thỉnh thoảng thấy cháu thình lình ra vào Bộ pháp thuật, ví dụ như, nó sẽ gây ấn tượng với mọi người. Và đương nhiên, trong khi cháu ở đó, cháu sẽ có nhiều cơ hội nói chuyện với Gawain Robards, người kế nhiệm ta làm người đứng đầu Trụ sở Dũng Sĩ Diệt Hắc Ám. Dolores Umbridge đã nói với ta rằng cháu đang ấp ủ ước muốn trở thành Dũng Sĩ Diệt Hắc Ám. À, chuyện đấy có thể sắp xếp dễ dàng..."

Harry cảm thấy sự tức giận sôi lên trong dạ dày nó. Vậy là mụ Dolores Umbridge vẫn còn làm ở Bộ pháp thuật sao ?

"Vậy là về cơ bản," nó nói như thể nó chỉ muốn làm rõ vài chuyện, "bác muốn gay ấn tượng bằng việc cháu làm việc cho Bộ ?"

"Nó sẽ làm cho mọi người yên tâm khi nghĩ rằng cháu rất chú tâm vào công việc, Harry," ông Scrimgeour nói, nghe như muốn làm yên lòng Harry để nó đồng ý nhanh chóng. " Người Được Chọn, cháu biết đấy... Đó chỉ là làm cho mọi người hi vọng, càm thấy những thứ tốt đẹp đang diễn ra..."

"Nhưng nếu cháu cứ ra ra vào vào Bộ," Harry nói, cố giữ giọng nói cho thật thân thiện, "nó như thể cháu tán thành với những việc mà Bộ làm sao ?"

"Ờ," ông Scrimgeour nói, hơi lo lắng, "à, phải, đó chỉ là phần nào lý do chúng ta muốn -"

"Không, cháu không nghĩ chuyện này thành công đâu," Harry vui vẻ nói. "Bác thấy đấy, cháu không thích những việc Bộ đang làm. Việc bắt giữ Stan Shunpike chẳng hạn."

Ông Scrimgeour không nói gì một lúc nhưng mặt ông đanh lại. "Ta không trong mong cháu sẽ hiểu," ông nói, ông đã không thành công trong việc giữ cho sự tức giận không có trong giọng nói như Harry đã làm được. "Đây là thời kỳ nguy hiểm. Những hành vi vi phạm cần được bắt giữ. Cháu chỉ mới mười sáu tuổi -"

"Thầy Dumbledore lớn hơn tuổi mười sáu rất nhiều, và thầy cũng không nghĩ là Stan đáng bị tống vào ngục Azkaban," Harry nói. "Ông chỉ xem Stan như người để thí mạng, cũng giống như xem tôi như thằng đem lại phước may."

https://thuviensach.vn

Họ nhìn nhau, lâu và gay gắt. Cuối cùng ông Scrimgeour nói mà không giả bộ nhỏ nhẹ, "Ta hiểu rồi. Mi thích - giống như vị anh hùng của mi, Dumbledore - không hợp tác với Bộ phải không ?" "Tôi không muốn bị sử dụng," Harry nói.

"Vài người sẽ nói đó là trách nhiệm khi Bộ sử dụng họ!" "Phải rồi, còn những người khác nói trách nhiệm của họ là phải kiểm tra rằng kẻ nào mới thực sự là Tử Thần Thực Tử trước khi tống cổ người ta vô tù," Harry nói, giờ đây sự tức giận của nó đã tăng vụt lên. "Ông đang làm những gì mà Barty Crouch đã làm. Ông không bao giờ hiểu đúng, ông mọi người, phải không ? Cũng giống như thời ông Fudge, giả đò như mọi thứ vẫn rất tốt đẹp trong khi mọi người đang bị giết ngay dưới mũi ông ấy, hay trong thời của ông, tống cổ những người vô tội vào tù và cố giả bộ rằng các ông có Người Được Chọn làm việc cho mình!"

"Vậy mi không phải là Người Được Chọn sao ?" ông Scrimgeour nói.

"Tôi tưởng ông nói việc này không cũng không có nghĩa gì ?" Harry nói, và cười cay đắng. "Dù sao thì, không phải là việc của ông."

"Ta không ý nói thế," ông Scrimgeous vội nói. "Thật sống sượng -"

"Không, đó là câu nói thành thật đấy," Harry nói. "Một trong những điều thành thật nhất mà ông nói với tôi. Ông không quan tâm tôi sống hay chết, nhưng ông chỉ quan tâm đến việc tôi có giúp ông thuyết phục mọi người rằng ông sẽ thắng trong cuộc chiến tranh với Voldemort hay không thôi. Tôi sẽ không quên đâu, thưa Bộ trưởng..."

Nó nắm chặt tay lại. Ở đó, trên mu bàn tay nó là vết thẹo mà mụ Dolores Umbridge đã buộc nó phải khắc lại trên da thịt của nó câu: Tôi không được nói dối.

"Tôi không nhớ rằng ông xông vào sự phòng thủ của tôi khi tôi cố gắng nói với mọi người là Voldemort đã trở lại. Bộ đã không tỏ ra là muốn làm bạn vào năm ngoái."

Họ đứng đó trong yên lặng lạnh băng như lớp đất tuyến dưới chân họ. Con ma lùm cuối cùng cũng đã gỡ được con sâu và đang ăn nó ngon lành, hướng về phía những nhánh cây của bụi đỗ uyên.

"Nhiệm vụ của Dumbledore là gì ?" ông Scrimgeour hỏi cộc cằn. "Ông ấy đã đi đâu vào những lúc vắng mặt ở Hogwarts ?"

"Không biết," Harry nói.

"Và mi sẽ không nói cho ta nếu mi biết," ông Scrimgeour nói, "phải không ?"

"Phải, tôi sẽ không nói," Harry nói.

"Ồ, vậy, ta sẽ phải xem ta có thể tự tìm hiểu được không."

"Ông cứ thử," Harry lãnh đạm nói. "Nhưng ông có vẻ không ngoan hơn ông Fudge, vì vậy tôi nghĩ răng ông nên rút kinh nghiệm từ ông ấy. Ông ấy đã cố quấy rầy Hogwarts. Ông có thể để ý thấy ông ấy không còn làm Bộ trưởng nhưng thầy Dumbledore vẫn tiếp tục làm Hiệu trưởng. Tôi sẽ mặc kệ thầy Dumbledore nếu tôi là ông."

Một khoảng im lặng rất lâu.

https://thuviensach.vn

"Ờ, ta rõ ràng đã hiểu rằng ông ấy đã huấn luyện mi rất tốt," ông Scrimgeour nói, đôi mắt ông lạnh lùng và khó chịu đằng sau cái kiếng có vành rộng, "Dumbledore là người rất hoàn hảo, phải không Potter ?"

"Phải, tôi nghĩ thế," Harry nói "Thật vui vì chúng ta đã giải quyết xong."

Rồi nó quay lưng lại ngài Bộ trưởng pháp thuật, sải từng bước dài đi vào nhà.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG XVII: MỘT KÝ ỨC Bị NHIỄU

Vào buổi chiều muộn, vài ngày sau năm mới, Harry, Ron, và Ginny cùng đứng trước lò sưởi trong bếp để trở về Hogwarts. Bộ đã thiết lập kết nối từ đó đến mạng Floo để đưa học sinh về trường một cách nhanh chóng và an toàn. Chỉ có bà Weasley ở đó để chào tạm biệt bọn nhỏ, còn ông Weasley, Fred, George, Bill và Fleur đều đang đi làm. Bà Weasley đã bật khóc trong cảnh chia tay. Phải thừa nhận rằng gần đây rất khó có thể bắt bà dừng được; bà đã khóc rất nhiều kể từ khi Percy lao ra khỏi nhà vào ngày Giáng sinh với cặp kính nổ lộp bộp đầy những củ cải nấu nhừ (mà cả Fred, George, và Ginny đều phải chịu trách nhiệm.)

"Đừng khóc mà mẹ," Ginny nói, vỗ nhẹ vào lưng bà Weasley khi bà đang khóc ở trên vai cô bé. "Mọi thứ sẽ ổn thôi..."

"Đúng đấy mẹ, không cần phải lo cho chúng con đâu," Ron nói, nhận một cái hôn ướt đẫm nước mắt của mẹ mình lên má, "và cả cho Percy nữa. Anh ta chỉ là đồ ngu thôi, chẳng mất gì đâu mẹ à."

Bà Weasley khóc nhiều hơn bao giờ hết khi bà ôm Harry trong tay mình.

"Hứa với bác rằng con sẽ tự lo cho mình nhé... Tránh gặp rắc rối nhé..."

"Con luôn luôn cố gắng bác Weasley à," Harry nói. "Con thích một cuộc sống yên tĩnh mà, bác biết con rồi còn gì."

Bà cười trong nước mắt và lùi lại. "Bảo trọng nhé, tất cả các con..."

Harry bước vào trong ngọn lửa màu xanh lục và hô to "Hogwarts!" Nó có một hình ảnh cuối cùng thoáng qua về căn bếp nhà Weasley và bộ mặt đầy nước của bà Weasley trước khi chìm trong ngọn lửa; xoay mòng mòng rất nhanh, nó có những ấn tượng mờ mờ về những căn phòng phù thuỷ khác, mà rồi cũng vượt qua khỏi tầm mắt trước khi nó có thể nhìn kỹ; rồi nó bay chậm lại, cuối cùng dừng lại chắc chắn ở trong văn phòng của Giáo sư McGonagall. Bà hầu như không ngẩng lên từ bàn làm việc khi nó trèo ra khỏi cái lò sưởi.

"Chào Potter. Cố gắng đừng để rơi tro ra thảm nhé."

"Vâng thưa giáo sư."

Harry đeo lại kính và vuốt tóc cho thẳng khi Ron đang xoay tít trước mặt nó. Khi Ginny đến, ba đứa nó kéo nhau ra khỏi văn phòng của cô McGonagall và về tháp Gryffindor. Harry nhìn ra phía ngoài cửa sổ của hành lang bọn chúng đi qua; mặt trời đã chìm xuống dưới mặt đất bao phủ bởi tuyết mà còn dày hơn cả ở Trang trại Hang Sóc. Ở đằng xa, nó thấy bác Hagrid đang cho con Buckbeak ăn ở trước cabin của bác.

"Baubles," Ron nói tự tin khi bọn chúng đến chỗ Bà Béo, lúc này trông có vẻ xanh xao hơn thường lệ và nhăn mặt nói to.

"Không phải," bà nói.

" Không phải là sao ?"

"Có một mật mã mới," bà nói. "Và làm ơn đừng có hét lên."

https://thuviensach.vn

"Nhưng mà chúng cháu đã không ở đây, làm thế nào mà... ?"

"Harry! Ginny!"

Hermione đang chạy vội về phía bọn nó, mặt tái lại và đang mặc một cái áo choàng, mũ và găng tay.

"Tớ mới trở về được vài tiếng. Tớ vừa đến thăm bác Hagrid và con Buck... ý tớ là Witherings," cô bé nói chẳng ra hơi. "Kỳ nghỉ Giáng sinh vui vẻ chứ ?"

"Ừ," Ron nói ngay lập tức, "rất nhiều sự kiện, Rufus Scrim..." "Tớ có cái này cho cậu Harry à," Hermione nói, không hề nhìn vào Ron hay tỏ vẻ gì báo hiệu rằng cô bé đã nghe thấy nó nói. "Ô, chờ đã... mật mã. Abstinence."

"Chính xác," Bà Béo nói với giọng mệt mỏi và kéo ra đằng trước, để lộ ra cái lỗ chân dung.

"Bà ấy bị sao thế ?" Harry hỏi.

"Rõ ràng là bà đã thoải mái quá mức," Hermione nói, mắt láo liên khi cô bé vào trong phòng học chung chật ních. "Bà và bạn Violet của bà đã uống hết sạch rượu trong bức tranh những thày tu say rượu ở hành lang Bùa Chú ấy. Dù sao thì..."

Cô bé lục lọi trong túi mất một lúc, rồi kéo ra một cuộc giấy da với chữ của thày Dumbledore trên đó.

"Hay quá," Harry nói, mở nó ra ngay lập tức để thấy rằng tiết học tiếp theo với Dumbledore đã được lên kế hoạch vào tối hôm sau. "Tớ có rất nhiều thứ để nói với thày... và cậu nữa. Ngồi xuống đi..."

Nhưng vào lúc đó có một tiếng hô lớn "Won-Won" và Lavender Brown chẳng biết lao đến từ đâu vọt vào trong vòng tay của Ron. Một vài người chứng kiến cười khẩy; Hermione cười phá lên và nói, "Có một cái ở đây này... Có xem không Ginny ?"

"Không ạ, em đã nói em sẽ gặp Dean rồi," Ginny nói, mặt dù Harry không thể không cảm thấy rằng cô bé có vẻ không nhiệt tình cho lắm. Mặc cho Ron và Lavender dính lấy nhau trong một trận đấu đấm bốc kiểu đứng, Harry dẫn Hermione vào một cái bàn còn trống.

"Giáng sinh của cậu thế nào ?"

"Ờ, cũng tốt," cô bé nhún vai. "Chẳng có gì đặc biệt cả. Thế ở nhà Won-Won thế nào ?"

"Tớ sẽ kể cho cậu ngay," Harry nói. "Kìa Hermione, cậu không thể..."

"Không, tớ không thể," cô bé nói một cách thờ ơ. "Nên đừng hỏi thì hơn."

"Tớ nghĩ là, có thể, cậu biết đấy, qua Giáng sinh này..."

"Đó chính là Bà Béo đã uống một hũ lớn rượu ngâm được 500 năm rồi Harry à, không phải tớ. Thế cái tin quan trọng mà cậu muốn báo cho tớ biết là gì thế ?"

Cô bé quá hung hăng để có thể tranh cãi trong lúc này, nên Harry đã bỏ qua cái chủ đề về Ron và thuật lại toàn bộ những gì nó nghe được trong mẩu hội thoại giữa Malfoy và Snape. Khi nó kết thúc, Hermione đã ngồi ngẫm nghĩ một hồi lâu rồi nói, "Cậu không nghĩ là... ?"

https://thuviensach.vn

"... thày đã nhận lời giúp đỡ cốt để lừa Malfoy nói về thứ nó đang làm phải không ?"

"Ừ đúng đấy," Hermione nói.

"Ba của Ron và thày Lupin nghĩ vậy," Harry miễn cưỡng. "Nhưng điều này hoàn toàn chứng minh rằng Malfoy đang có kế hoạch gì đó, cậu không thể phủ định điều này được đâu."

"Ừ, tớ không thể," cô bé trả lời chậm rãi.

"Và nó đang diễn kịch theo mệnh lệnh của Voldermort, giống như tớ đã nói!"

"Hmm... thế có ai trong hai người thực sự nhắc đến cái tên Voldermort không ?"

Harry vẻ mặt rất nghiêm trang, cố gắng nhớ lại. "Tớ cũng không chắc... Snape đã nói chủ của con, và còn ai vào đấy nữa ?"

"Tớ cũng chẳng biết," Hermione cắn môi. "Có thể là bố của nó ?"

Cô bé nhìn qua căn phòng, rõ ràng là đang chìm đắm trong suy nghĩ, thậm chí còn không thèm để ý đến Lavender đang cù léc Ron. "Thế thày Lupin thì sao ?"

"Không tốt lắm," Harry nói, và nó nói với cô bé tất cả mọi thứ về nhiệm vụ của Lupin giữa những người sói và những khó khăn ông đang phải đối mặt. "Cậu đã bao giờ nghe nói về Fenrir Greyback chưa ?"

"Rồi, tớ có nghe!" Hermione giật thót mình. "Và cậu cũng nghe rồi đấy Harry à!"

"Khi nào cơ, Lịch Sử Phép Thuật à ? Cậu biết thừa là tớ chẳng bao giờ nghe..."

"Không không, không phải Lịch Sử Phép Thuật - Malfoy đã đe dọa lão Borgin bằng Kim!" Hermione nói. "Ở cái Hẻm Knockturn đấy, cậu không nhớ à ? Nó đã nói với lão Borgin rằng Greyback là một người bạn cũ của gia đình và rằng ông ta sẽ kiểm tra thường xuyên tiến độ công việc của Borgin!"

Harry há hốc mồm trước những lời của cô bé. "Tớ quên mất! Nhưng mà điều này càng chứng minh Malfoy là Tử Thần Thực Tử, nếu không thì làm thế nào mà nó có thể liên lạc với Greyback và nói cho hắn biết phải làm những gì ?"

"Cái này khá đáng nghi đây," Hermione thốt lên. "Trừ khi..." "Ôi, xem nào," Harry nói bực tức, "cậu không thể cãi được cái này đâu!"

"Hừm... có khả năng đó là một lời đe dọa dối trá." "Cậu không thể tin được nữa, đúng thế đấy," Harry nói, lắc đầu.

"Chúng ta sẽ biết ai đúng... Cậu sẽ phải thừa nhận sai lầm của cậu thôi Hermione ạ, giống như Bộ Pháp Thuật vậy. Ồ đúng rồi, tớ cũng có một bữa tranh cãi với Rufus Scrimgeour nữa đấy..."

Và phần còn lại của buổi tối hôm đó đã qua đi một cách thân thiện với việc xỉ vả Bộ Trưởng Bộ Pháp Thuật; Hermione, giống như Ron, nghĩ là sau rốt thì Bộ đã làm cho Harry phải chịu đựng cả một năm vừa rồi, họ sẽ chẳng còn dám nhờ nó giúp việc gì nữa.

https://thuviensach.vn

Học kỳ mới bắt đầu vào sáng hôm sau với một sự bất ngờ dễ chịu trong năm thứ sáu: một bảng hiệu to đùng đã được đính ở bảng thông báo trong phòng học chung từ đêm qua.

NHỮNG BUỔI HỌC ĐỘN THỔ

Nếu như các bạn đã 17 tuổi, hoặc sẽ lên 17 tuổi vào ngày hoặc trước ngày 31 tháng 8 năm nay, các bạn đủ tư cách để tham gia một khóa học Độn Thổ 12 tuần do người hướng dẫn bộ môn Độn Thổ của Bộ Phép Thuật. Hãy ký xuống dưới nếu như bạn muốn tham gia. Giá: 12 Galleon.

Harry và Ron nhập vào đám đông đang chen lấn quanh bảng thông báo và thay phiên nhau viết tên vào cuối bảng. Ron đang lấy cái bút lông ra để ký sau Hermione thì Lavender trườn ra đằng sau nó, nắm chặt mắt nó và nói, "Đoán xem ai nào, Won-Won ?" Harry quay sang để nhìn thấy Hermione chạy vụt đi; nó đuổi kịp cô bé, không hề mong ước được ở lại đằng sau với Ron và Lavender, nhưng trong sự ngạc nhiên của nó, Ron cũng đã đuổi kịp hai đứa, chỉ cách có một đoạn từ cái lỗ chân dung, tai đỏ ửng lên và cảm xúc của nó rất bực tức. Không một lời, Hermione chạy nhanh lên để đi với Neville.

"Vậy thì... Độn Thổ," Ron nói, giọng của nó bình thường đến nỗi Harry chẳng dám nhắc về điều vừa mới xảy ra. "Có vẻ buồn cười nhỉ ?"

"Tớ chẳng biết," Harry nói. "Có thể tự mình thực hiện sẽ tốt hơn, tớ đã không thích thú cho lắm khi được thày Dumbledore đưa đi."

"Tớ quên mất là cậu đã làm rồi... tốt nhất là tớ nên qua bài kiểm tra ngay trong lần đầu tiên," Ron có vẻ lo lắng. "Fred và George đã làm được," "Charlie trượt còn gì ?" "Đúng, nhưng mà anh Charlie to hơn tớ nhiều" Ron giơ tay ra quanh người mình dường như anh ta to như một con khỉ đột vậy - "thế nên anh Fred và George không thực hiện nhiều lắm... ít ra là trước mặt anh ta..." "Khi nào thì mình phải làm bài kiểm tra nhỉ ?" "Ngay khi mình đủ 17 tuổi. Đối với tớ chỉ là tháng ba tới thôi!" "Đúng rồi, nhưng mà cậu sẽ không thể Độn Thổ ở đây, trong lâu đài này..."

"Vấn đề không phải là ở chỗ đó phải không ? Mọi người sẽ đều biết là tớ có thể Độn Thổ bất cứ lúc nào tớ muốn."

Không chỉ có mình Ron là có vẻ hào hứng với cái viễn cảnh của phép Độn Thổ. Cả ngày hôm đó đã có rất nhiều tiếng xì xào về những bài học sắp tới; việc có thể biến đi và hiện hình lại ngay tức thì đã được đánh giá rất cao.

"Chẳng biết nó tuyệt vời thế nào khi chúng ta chỉ cần..." Seamus búng tay tanh tách để chỉ sự biến mất. "Anh họ Fergus của tớ làm thế chỉ để trêu chọc tớ, cứ chờ đi cho đến khi tớ làm được... Anh ta sẽ chẳng bao giờ có một giây phút bình yên nữa đâu..."

Chìm trong ảo giác về viễn cảnh tươi sáng này, nó lắc cái đũa thần quá hào hứng đến nỗi thay vào việc biến ra một cái bồn nước sạch - mục tiêu của bài học Bùa Chú hôm nay - nó đã làm ra một cái vòi nước phản lực mà đã nảy bật lên trên trần nhà và đập thẳng vào mặt Giáo sư Flitwick.

"Harry đã độn thổ rồi đấy," Ron nói với Seamus, lúc này đang hơi luống cuống, sau khi Giáo sư Flitwick đã sấy khô mình bằng một cái vẫy đũa thần và chú thích với Seamus: "Ta là

https://thuviensach.vn

một phù thủy, chứ không phải là một con khỉ đầu chó khua khoắng một cái que." "Thày Dum... ơ... người ta đã cho nó đi cùng. Độn Thổ Cùng Nhau, cậu biết không."

"Wow!" Seamus thì thầm, và nó, Dean, với Neville chụm đầu vào để nghe xem Độn Thổ có cảm giác thế nào. Trong phần còn lại của ngày hôm đó, Harry đã bị bao vây bởi những đứa năm sáu khác yêu cầu miêu ta cảm giác lúc Độn Thổ. Tất cả bọn chúng đều có vẻ sợ hãi, hơn là lảng tránh, khi nó nói với chúng về việc bùa chú đó khó chịu thế nào, và nó vẫn còn trả lời những câu hỏi chi tiết vào tám giờ kém mười tối hôm đó, đến khi nó buộc phải nói dối là nó phải trả một quyển sách cho thư viện, để có thể đến kịp giờ buổi học với thày Dumbledore.

Những cái đèn ở trong văn phòng thày Dumbledore đã được thắp lên, những bức chân dung của những vị hiệu trưởng cũ vẫn đang ngáy đều đều ở trong khung của họ, và cái Tưởng Ký lại một lần nữa được sẵn sàng ở trên bàn. Tay của Dumbledore đặt ở hai bên của nó, tay phải vẫn đen và cháy nắng như thường. Nó chẳng có vẻ gì là được chữa lành cả và Harry phân vân, chắc là phải đến lần thứ 100 rồi, rằng cái gì có thể gây nên chấn thương kỳ lạ như vậy, nhưng nó chẳng hỏi; Dumbledore đã nói rằng nó cuối cùng cũng sẽ biết và trong bất cứ trường hợp nào nó đều có những chủ đề khác để nói. Nhưng trước khi Harry có thể nói về thày Snape và Malfoy, Dumbledore đã nói.

"Ta nghe nói rằng con đã gặp Bộ Trưởng Bộ Pháp Thuật trong giáng sinh phải không ?" "Vâng," Harry nói. "Ông ta không vui lắm khi gặp con."

"Đúng," Dumbledore thở dài. "Ông ta cũng không vui khi gặp ta nữa. Chúng ta phải cố gắng không để bị nhấn chìm trong nỗi thống khổ của mình Harry à, mà phải chiến đấu đến cùng."

Harry cười toét miệng.

"Ông ta muốn con nói với cộng đồng phù thủy rằng Bộ đã làm việc rất tốt."

Dumbledore cười.

"Vốn đó là ý kiến của Fudge, con biết không. Trong ngày cuối cùng ở văn phòng, khi ông đang cố bám lấy chỗ của mình một cách tuyệt vọng, ông đã muốn gặp con, hy vọng rằng con có thể ủng hộ ông ta..."

"Sau tất cả những gì ông Fudge đã làm năm ngoái ư ?" Harry tức giận. "Sau Umbridge ?"

"Ta đã nói với Cornelius là không có cơ hội nào đâu, nhưng cái tư tưởng đó vẫn không rời ông khi ông rời khỏi văn phòng. Trong có vài giờ sau khi Scrimgeour lên chức chúng ta đã gặp nhau và ông ta đề nghị ta sắp xếp một buổi hẹn với con."

"Đó là lý do tại sao thày cãi lại!" Harry buột miệng thốt ra. "Điều này đã được đăng trong tờ Nhật Báo Tiên Tri."

"Tờ Tiên Tri thường thì phải đăng sự thật," Dumbledore nói, "trừ khi đó là chẳng may. Đúng, đó là lý do tại sao chúng ta cãi nhau. Hừm, có vẻ như là cuối cùng thì Rufus đã tìm thấy con đường để đến với con rồi đấy."

"Ông ta tố cáo con Hoàn toàn bị chi phối bởi Dumbledore. "

https://thuviensach.vn

"Ông ta đúng là quá đáng thật."

"Con nói với ông ta con là như vậy mà."

"Dumbledore định mở miệng ra để nói gì đó rồi lại khép lại. Bên cạnh Harry, con phượng hoàng Fawkes thốt ra một tiếng khóc du dương, nhỏ nhẹ. Trong sự xấu hổ cực kỳ của Harry, nó bất chợt nhận ra rằng đôi mắt xanh sáng của thày Dumbledore đang ngân ngấn nước, nó vội nhìn chằm chằm xuống đầu gối mình. Khi Dumbledore nói, dù sao thì, giọng ông vẫn bình thản.

"Ta rất xúc động Harry à."

"Ông Scrimgeour muốn biết thày đi đâu khi thày không ở Hogwarts," Harry nói, mắt vẫn dính vào đầu gối của mình.

"Ừ, ông ta quả là quá tò mò đối với điều đó," Dumbledore nói, lúc này nghe rất vui vẻ, và Harry nghĩ rằng lúc này đã an toàn để nhìn lên rồi. "Ông ta đã cố gắng để theo chân ta. Buồn cười thật đấy. Ông ta cho Dawlish theo chân ta. Đúng là không tốt một tí nào cả. Ta đã buộc phải ếm bùa lên Dawlish một lần; rồi ta lại làm thế tiếp với một sự hối hận tột cùng."

"Thế người ta vẫn chưa biết thày đi đâu phải không ?" Harry hỏi, hy vọng sẽ biết thêm được nhiều thông tin về cái chủ đề gây tò mò này, nhưng thày Dumbledore chỉ cười qua cái kính nửa vầng trăng của ông.

"Không, họ không biết đâu, và cũng chưa đến lúc con cần biết. Bây giờ, ta đề nghị chúng ta nên bắt đầu, trừ khi có một thứ nào khác... ?" "Thực ra có đấy thưa thày," Harry nói. "Đó là về Malfoy và Snape."

"Giáo sư Snape Harry à."

"Vâng thưa thày. Con đã tình cờ nghe thấy họ trong bữa tiệc của Giáo sư Slughorn... thực ra thì con theo chân họ..."

Thày Dumbledore nghe câu chuyện của Harry với một vẻ mặt bình thản. Khi Harry kết thúc ông đã không nói gì mất một lúc, rồi nói, Cám ơn con đã nói cho ta biết điều này, Harry, nhưng ta khuyên con nên quên ngay chuyện này đi. Ta không nghĩ rằng cái đó lại quan trọng đến vậy."

"Không quan trọng ạ ?" Harry nhắc lại một cách ngờ vực. "Thưa Giáo sư, thày có hiểu là... ?"

"Có Harry à, ta may mắn có một trí óc lạ thường nên ta hiểu tất cả những gì con vừa nói," Dumbledore nói, hơi có vẻ cứng rắn. "Ta nghĩ con còn thậm chí cho rằng ta còn hiểu câu chuyện này hơn cả con. Một lần nữa, ta rất vui con đã tin tưởng vào ta, nhưng hãy để ta cam đoan với con một lần nữa rằng con chưa bao giờ nói cho ta một điều gì có thể làm cho ta bất an cả."

Harry ngồi lặng im trong xao động, nhìn chằm chằm vào thày Dumbledore. Cái gì đã xảy ra vậy nhỉ ? Có phải điều này có nghĩa là thày Dumbledore đã yêu cầu thày Snape đi tìm hiểu xem Malfoy đang làm gì, tức là thày đã được nghe tất cả những gì Harry vừa mới nói về Snape ? Hay là thày thực sự lo lắng về điều này, nhưng lại cố tỏ vẻ không có gì cả ?

https://thuviensach.vn

"Thế thưa thày," Harry nói, với một giọng nói mà nó hy vọng rằng sẽ nhỏ nhẹ và lịch sự, "thày vẫn thực sự còn tin vào... ?"

"Ta đã quá đủ bao dung để trả lời câu hỏi đó rồi," Dumbledore nói, nhưng mà ông chẳng hề tỏ vẻ bao dung thêm một chút nào nữa. "Câu trả lời của ta vẫn không thay đổi."

"Ta cho rằng không phải vậy," một giọng nói cạnh khoé cất lên; Phineas Negellus rõ ràng là chỉ giả vờ ngủ. Thày Dumbledore mặc kệ ông ta.

"Và bây giờ, Harry, ta thực sự đề nghị chúng ta nên bắt đầu. Ta có nhiều thứ quan trọng hơn phải bàn luận với con trong tối hôm nay."

Harry ngồi đó, sôi sục. Mọi việc sẽ thế nào nếu nó từ chối thay đổi chủ đề, nếu nó vẫn khăng khăng đòi nói về trường hợp của Malfoy ? Giống như là thày đã đọc được tâm tư của Harry, Dumbledore lắc đầu.

"Ah Harry, điều này xuất hiện thật nhiều lần, thậm chí giữa những người bạn tốt nhất! Mỗi người trong chúng ta đều cho rằng thứ họ nói là quan trọng nhất, hơn cả bất cứ thứ gì mà những người khác đóng góp!"

"Con không nghĩ rằng những gì thày nói không quan trọng thưa thày," Harry nói cứng rắn.

"Hừm, con đúng lắm, bởi vì nó không hề quan trọng," Dumbledore tươi tỉnh. "Ta có hai ký ức cần cho con xem vào tối nay, cả hai đều có được bởi sự khó khăn rất lớn, và cái thứ hai, theo ta nghĩ, là cái quan trọng nhất mà ta thu thập được."

Harry chẳng nói gì về điều này cả; nó vẫn còn tức giận bởi sự tiếp đón mà lòng tự trọng của nó đã nhận được, nhưng nó cũng không biết nó sẽ thu được những gì nếu như nó tranh cãi thêm.

"Nào," Dumbledore nói, với một giọng hân hoan, "chúng ta gặp nhau tối hôm nay để tiếp tục câu chuyện về Tom Riddle, mà chúng ta đã dừng lại trong buổi học trước lúc nó đang chững lại ở ngưỡng cửa những năm học tại Hogwarts. Con sẽ nhớ lại nó đã vui sướng thế nào khi biết mình là phù thuỷ, rằng nó đã từ chối sự có mặt của ta trong chuyến đi đến Hẻm Xéo, và rằng ta, đến lượt mình, lại cảnh cáo nó về việc trộm cắp liên tục khi nó đến trường.

"Hừm, thời gian bắt đầu năm học cuối cùng cũng đã đến và cùng với đó là cậu bé Tom Riddle ít nói, trong một cái áo choàng cũ, đã xếp hàng cùng với những đứa năm nhất khác. Nó đã được đưa vào nhà Slytherin hầu như ngay lập tức khi cái mũ Phân Loại chạm vào đầu nó," Dumbledore tiếp tục, đưa cánh tay đen thui của mình về phía cái giá nơi chiếc mũ Phân Loại được cất giữ, cũ kỹ và bất động. "Khi nào Riddle biết được người sáng lập nhà nổi tiếng có thể nói chuyện với rắn, ta không được rõ, có thể là buổi tối nọ. Sự việc này càng làm cho nó thích thú hơn và làm tăng lên cái cảm giác quan trọng của chính mình.

"Tuy nhiên, nếu như nó đã gây sợ hãi hoặc ấn tượng cho những đứa Slytherin khác bằng Xà Ngữ trong phòng học chung, điều đó chẳng hề được biết đến bởi những giáo viên. Nó đã không hề có biểu hiện tự hào hoặc thô bạo một chút nào. Như một đứa trẻ mồ côi rất thông minh hiếm thấy và đẹp trai, nó đã tự nhiên lấy được sư chú ý và thông cảm từ những giáo

https://thuviensach.vn

viên ngay từ khi nó tới trường. Nó có vẻ lịch sự, ít nói, và rất khát khao được hiểu biết. Hầu như tất cả mọi người đều bị ấn tượng bởi nó."

"Thế thày không nói với họ à, thưa thày, về những gì thày đã chứng kiến ở trại mồ côi ?" Harry hỏi.

"Không, ta đã không làm vậy. Mặc dù nó không hề có một biểu hiện tội lỗi nào, có thể có khả năng rằng nó cảm thấy có lỗi với những gì nó đã biểu hiện trước kia và cố gắng để quay mặt tốt ra ngoài. Ta đã lựa chọn để cho nó một cơ hội."

Dumbledore dừng lại và nhìn một cách dò xét vào Harry, lúc này đã mở miệng ra định nói. Ở đây, một lần nữa, lại là xu hướng của Dumbledore đối với việc tin tưởng người khác mặc dù có những chứng cứ quá rõ ràng rằng họ không xứng đáng được như vậy! Nhưng sau đó Harry nhớ một điều gì đó...

"Nhưng thày không thực sự tin hắn ta có phải không ? Hắn đã nói với con... Riddle mà đã thoát ra từ cuốn nhật ký đã nói rằng, "Dumbledore chẳng bao giờ có vẻ thích ta bằng những giáo viên khác. "

"Hãy cứ nói rằng ta đã không coi việc nó đáng tin cậy là hiển nhiên," Dumbledore nói. "Ta đã, như ta đã chỉ ra rồi, cố gắng để mắt tới nó, và ta đã làm vậy. Ta không thể cho rằng ta đã thu thập được nhiều thứ từ những quan sát của ta trong thời gian đầu. Nó đã có vẻ rất đề phòng ta; nó cảm thấy điều đó, ta chắc vậy, trong sự sợ hãi rằng người khác sẽ biết được cái bản chất thật của nó mà nó đã nói với ta hơi nhiều quá mức. Nó đã rất cẩn thận để không bị lộ quá nhiều như vậy một lần nữa, nhưng nó không thể nào lấy lại được những gì nó đã thốt ra trong sự vui sướng, hay những gì mà bà Cole đã thổ lộ với ta. Tuy nhiên, nó đã có cái cảm giác rằng không bao giờ ếm ta giống như nó đã ếm rất nhiều đồng nghiệp của ta.

"Khi nó lên dần từng lớp, nó đã tập hợp được một nhóm những người bạn sẵn sàng cống hiến; ta gọi họ như vậy, với một hy vọng có thể tìm được một từ thích hợp hơn, mặc dù như ta đã nói một lần, Riddle rõ ràng là không hề có cảm tình gì với bọn họ cả. Nhóm này đã có một kiểu hoạt động mờ ám trong lâu đài. Bọn chúng là một tập hợp tạp nham; một sự trộn lẫn của những người yếu kém tìm sự bảo vệ, những kẻ nhiệt tình muốn tìm một vinh quang, và những tên tàn bạo bị thu hút về phía người đứng đầu, người có thể cho họ thấy một bản mặt đẹp đẽ hơn của tội ác. Nói cách khác, bọn chúng là những tiền đề của những Tử Thần Thực Tử, và sự thực là một vài đứa đã trở thành Tử Thần Thực Tử ngay sau khi rời Hogwarts.

"Được điều khiển chặt chẽ bởi Riddle, bọn chúng chưa bao giờ bị phát hiện trong một sai phạm nào cả, mặc dù bảy năm học ở Hogwarts của bọn chúng đã được đánh dấu bởi một số lượng những sự kiện tồi tệ mà bọn chúng chẳng bao giờ có liên quan một cách rõ ràng cả, vụ khủng khiếp nhất là, chắc chắn rồi, việc mở được cửa của Hòm Chứa Bí Mật, mà cuối cùng đã dẫn đến cái chết của một cô bé. Như con đã biết, Hagrid đã bị buộc tội sai trong tội ác đó.

"Ta đã không thể thu thập nhiều ký ức về Riddle tại Hogwarts," Dumbledore nói, đặt bàn tay mệt mỏi lên cái Tưởng Ký. "Một vài đứa biết về nó sau đó đã được sắp xếp để nói chuyện về nó; họ đã thực sự sợ hãi. Những gì ta biết được ta đều tìm ra sau khi nó rời

https://thuviensach.vn

Hogwarts, sau rất nhiều cố gắng cẩn thận, sau khi theo chân một vài đứa đã bị lừa phải nói ra, sau khi tìm hiểu những bản ghi chép cũ và hỏi han những nhân chứng Muggle và phù thuỷ khác.

"Những người mà ta có thể thuyết phục nói với ta rằng Riddle đã bị ám ảnh bởi bố mẹ của nó. Điều này hoàn toàn có thể hiểu được, tất nhiên rồi; nó đã lớn lên trong trại mồ côi và rõ ràng rất mong ước được biết làm thế nào nó đến được đó. Có vẻ như là nó đã tìm kiếm trong tuyệt vọng những dấu hiệu của một Tom Riddle lớn ở trong những cái giá trong phòng truyền thống, ở trong danh sách những Huynh Trưởng ở trong những bản ghi chép cũ của trường, thậm chí trong những quyển sách về lịch sử Phù Thuỷ. Cuối cùng nó đã phải chấp nhận sự thật rằng cha nó chưa bao giờ đặt chân đến Hogwarts. Ta tin rằng từ đó nó đã bỏ cái tên đó mãi mãi, tạo ra cái tên Chúa Tể Voldermort, và bắt đầu tìm hiểu về gia đình người mẹ bị ruồng bỏ của nó - người đàn bà mà, con vẫn còn nhớ đấy, nó đã nghĩ rằng không thể là một phù thuỷ nếu bà đã bị đánh bại bởi sự yếu đuối đáng xấu hổ của con người là chết đi.

"Tất cả những gì mà nó có thể dựa vào là chỉ là cái tên Marvolo, mà nó biết từ những người điều hành cái trại mồ côi rằng đó đã là tên của ông ngoại nó. Cuối cùng, sau những nghiên cứu kỹ lưỡng, qua những quyển sách cũ về những gia đình phù thuỷ, nó đã tìm ra được sự tồn tại của dòng máu Slytherin. Vào mùa hè năm nó 16 tuổi, nó rời cái trại mồ côi mà sau này nó vẫn quay lại hàng năm để tìm những người thân của Gaunt. Và bây giờ, Harry, nếu con đứng lên..."

Dumbledore đứng dậy, và Harry lại thấy ông cầm lên một cái lọ nhỏ với một ký ức lung linh, xoáy tròn.

"Ta đã rất may mắn khi có ký ức này," ông nói khi ông đổ khối ký ức sáng vào trong cái Tưởng Ký. "Và con sẽ biết ngay ta đã có nó lúc nào. Chúng ta đi chứ ?"

Harry bước lên phía cái chậu đá và cúi xuống theo chỉ dẫn đến khi mặt của nó chìm vào trong bề mặt của ký ức; nó lại có cái cảm giác quen thuộc khi rơi qua một khoảng không và dừng lại ở một cái sàn đá bẩn thỉu trong bóng tối tột cùng.

Nó mất mấy giây sau mới nhận ra nơi này, ngay lúc đó Dumbledore đã đáp xuống bên cạnh nó. Nhà của Gaunt thực sự bẩn thỉu không thể tả được hơn bất cứ nơi nào Harry đã từng đến. Trần nhà đầy những mạng nhện, sàn thì phủ bởi đất bẩn; thức ăn mốc meo hôi thiu nằm ở trên bàn giữa một đống lọ sần sùi. Ánh sáng duy nhất đến từ một cây nến leo lắt duy nhất ở dưới chân một người đàn ông với tóc và râu mọc dày đến nỗi Harry không thể thấy được mắt và miệng của ông đâu cả. Ông đang ngồi lỳ trong xe đẩy bên cạnh lò sưởi, và Harry đã phân vân không biết rằng liệu ông đã chết hay chưa. Nhưng rồi sau đó, một tiếng gõ cửa to vang lên và người đàn ông vụt thức giấc, giơ đũa thần lên bằng tay phải và một con dao ngắn bằng tay trái.

Cánh cửa ken két mở ra. Ở đó nơi cửa ra vào, tay cầm một cái đèn cũ kỹ, là một đứa bé mà Harry nhận ra ngay lập tức: cao, tai tái, tóc đen, và đẹp trai - Voldermort hồi còn bé.

https://thuviensach.vn

Mắt của Voldermort di chuyển chầm chậm trong căn lều và cuối cùng tìm thấy người đàn ông trong xe đẩy. Trong một vài giây họ đã nhìn nhau, rồi người đàn ông vụt đứng dậy, rất nhiều lọ rỗng va vào nhau dưới chân ông và leng keng trên sàn.

"MÀY!" ông thét lên. "MÀY!"

Và ông lao như điên đến Riddle, đũa thần và dao giơ cao.

"Dừng lại."

.

Riddle nói bằng Xà Ngữ. Người đàn ông ngã nhào về phía cái bàn, đẩy lũ chai lọ mốc meo vỡ tan xuống sàn. Ông nhìn chằm chằm vào Riddle. Phải im lặng mất một lúc lâu khi họ tìm hiểu nhau. Người đàn ông đã nói trước.

"Mày nói được cái đó à ?"

"Đúng ta nói được," Riddle nói. Nó tiến lên trước trong căn phòng, rồi đóng sầm cửa lại đằng sau mình. Harry không thể không cảm thấy một lòng cảm phục đối với sự hoàn toàn không sợ hãi của Voldermort. Mặt của hắn chỉ đơn giản tỏ vẻ kinh tởm, và có thể, thất vọng nữa.

"Marvolo ở đâu ?" hắn hỏi.

"Chết rồi," người kia nói. "Chết nhiều năm về trước, có phải không nhỉ ?"

Riddle tức giận.

"Thế lão là ai ?"

"Ta là Morfin, có phải không ?"

"Con của Marvolo à ?"

"Tất nhiên là vậy rồi, thế..."

Morfin vén tóc ra khỏi bộ mặt bẩn thỉu của mình, để có thể thấy Riddle được dễ hơn, và Harry nhìn thấy ông đang đeo cái nhẫn đá đen của Marvolo ở trên tay phải.

"Ta nghĩ mày là đứa Muggle đó," Morfin thì thầm. "Mày trông giống hệt thằng Muggle đó."

"Muggle nào ?" Riddle nói đanh thép.

"Thằng Muggle mà em gái ta đã rất yêu quý, thằng Muggle mà đã sống trong ngôi nhà rất to," Murfin nói, và ông oẹ ra bất thình lình ở ngay giữa hai người. "Mày trông giống hệt nó. Riddle. Nhưng nó đã già hơn nhiều rồi phải không ? Nó già hơn mày nhiều, giờ ta đã biết..."

Morfin có vẻ tha thẩn và hơi ngà ngà, vẫn còn nắm chặt mép cái bàn để đứng vững, "Nó trở lại rồi, thấy chưa," ông nói thêm với vẻ ngốc nghếch.

Voldermort nhìn xoáy vào Morfin như thể đang xét đoán ông. Rồi nó bước tới gần hơn và nói, "Riddle quay lại đây à ?"

https://thuviensach.vn

"Ar, nó đã bỏ con bé, và phục vụ con bé tốt đấy chứ, cuộc hôn nhân bẩn thỉu!" Morfin nói, lại nôn ra sàn. "Đã ăn cướp chúng ta, xem nào, trước khi con bé trốn đi. Viên đá của Slytherin ở đâu, ơ, viên đá của Slytherin ở đâu rồi ?"

Voldermort không trả lời. Morfin đang tiếp tục giận dữ; ông khua dao lên và quát, "Phản bội chúng ta, con bé đã làm vậy, đồ con gái hư hỏng! Và đã đẻ ra mày, đến đây và hỏi những câu hỏi như thế ? Nó qua rồi phải không... Nó đã qua rồi..."

Ông nhìn ra chỗ khác, hơi choáng váng, và Voldermort bước tới. Khi nó làm vậy, một bóng tối lạ thường rơi xuống, làm lu mờ ánh đèn của Voldermort và nến của Morfin, lu mờ tất cả mọi thứ... Những ngón tay của Dumbledore nắm chặt tay của Harry và họ đang bay vút lên hiện tại. Ngọn đèn vàng mờ mờ trong văn phòng của thày Dumbledore có vẻ làm Harry loá mắt sau cái bóng tối không thể phá vỡ đó.

"Thế thôi ạ ?" Harry nói ngay lập tức. "Tại sao nó lại tối như thế, cái gì đã xảy ra ?"

"Bởi vì Morfin không thể nhớ được những gì xảy ra sau đó," Dumbledore nói, chỉ Harry ngồi xuống ghế của nó. "Khi ông tỉnh dậy vào sáng hôm sau, ông đang nằm tên sàn, chỉ có một mình. Chiếc nhẫn của Marvolo đã mất.

"Trong lúc đó, trong làng Little Hangleton, một người hầu gái đang chạy qua High Street, hét lên rằng đã có ba xác chết trong phòng vẽ trong nhà: Tom Riddle già và bố mẹ của ông ta.

"Giới pháp quyền của người Muggle đã bị làm cho bối rối. Trong lúc ta còn để ý, họ vẫn không thể biết tại sao những người nhà Riddle lại chết, vì phép Avadu Kedavra thường thì không để lại dấu hiệu tàn phá nào... Trường hợp ngoại lệ thì đang ngồi bên cạnh ta," Dumbledore nói thêm, với một cái hất đầu về phía vết sẹo của Harry. "Bộ, mặt khác, lại biết ngay lập tức rằng đó là một vụ giết người phù thuỷ. Họ cũng biết rằng một kẻ ghét Muggle đã có tiền án sống ở phía kia thung lũng đối với nhà Riddle, kẻ ghét Muggle mà đã bị tù một lần vì tội tấn công một trong những người bị giết đó.

"Thế là Bộ cho gọi Morfin lên. Họ không cần phải hỏi ông ta, hay dùng bùa Veritaserum hay Legilimency. Ông thừa nhận vụ giết người ngay lập tức, nói ra những chi tiết mà chỉ có kẻ giết người mới biết. Ông ta rất tự hào, ông nói, vì đã giết những tên Muggle, đã chờ cơ hội từ lâu lắm rồi. Ông nộp lại đũa thần, cái mà đã được chứng minh ngay rằng đã được dùng để giết những người nhà Riddle. Và ông cũng tự mình chấp nhận việc bị đưa đến Azkaban mà không hề phản đối.

Tất cả những gì còn làm cho ông phân vân là việc cái nhẫn của bố ông ta đã mất. Ông sẽ giết tôi vì làm mất nó, ông tóm lấy người giải tù lần này qua lần khác. Ông sẽ giết tôi vì làm mất chiếc nhẫn,. Và đó rõ ràng là điều cuối cùng mà ông còn được nói. Ông đã sống đến cuối đời ở Azkaban, than vãn về sự mất tích của kỷ vật cuối cùng của Marvolo, và đã được chôn cất ở bên cạnh nhà tù, cùng với những linh hồn tội nghiệp mà cũng đã bị nhốt ở trong những bức tường nhà tù."

"Thế tức là Voldermort đã lấy đũa thần của ông Morfin và sử dụng nó ?" Harry nói, ngồi thẳng dậy.

https://thuviensach.vn

"Đúng thế," Dumbledore nói. "Chúng ta không có ký ức nào cho điều này, nhưng ta nghĩ rằng ta có thể chắc chắn điều gì đã xảy ra. Voldermort đã làm tê liệt bác của nó, lấy đũa thần, và đi sang phía bên kia của thung lũng để đến ngôi nhà to. Ở đó nó giết người đàn ông Muggle mà đã từ bỏ mẹ nó, và vì chắc chắn, cả ông bà Muggle của nó nữa, để xoá đi hoàn toàn dòng máu Riddle cuối cùng và tự mình trả thù người cha mà đã không bao giờ muốn có nó. Rồi nó trở về căn lều của Gaunt, thực hiện một số bùa chú phức tạp để đưa vào trong trí óc ông bác một chút ký ức sai làm, đặt cái đũa thần của Morfin bên cạnh người chủ bất tỉnh của nó, lấy đi cái nhẫn cổ mà ông đeo, rồi rời khỏi đó."

"Và Morfin không bao giờ nhận ra ông không làm những điều đó ?"

"Không bao giờ," Dumbledore nói. "Ông đã cho thấy, như ta đã nói, một lời thú tội hoàn toàn và đầy đủ."

"Nhưng ông vẫn có những ký ức thực trong đầu mình chứ!" "Đúng, nhưng phải có một bùa chú Legilimency từ một người thực sự có kinh nghiệm mới có thể lấy nó ra được," Dumbledore nói, "và tại sao người ta lại moi móc vào trí óc của Morfin sâu thêm nữa khi ông ta đã tự nhận mọi tội lỗi về mình ? Dù sao thì, ta đã có thể thực hiện một cuộc gặp với Morfin vào những tuần cuối đời của ông, vào thời gian mà ta đã cố gắng để tìm hiểu hết sức về quá khứ của Voldermort. Ta đã lôi cái ký ức vừa rồi ra bằng một sự khó khăn lớn. Khi ta nhìn thấy những gì ẩn chứa trong đó, ta đã thử dùng nó để đưa Morfin ra khỏi Azkaban. Trước khi Bộ ra quyết định, Morfin đã chết."

"Nhưng làm thế nào mà Bộ không nhận ra rằng chính Voldermort đã làm những điều đó đối với Morfin ?" Harry giận dữ. "Hắn vẫn chưa đến tuổi thành niên mà, phải không ? Con nghĩ là họ có thể phát hiện ra những pháp thuật chưa đến vị thành niên chứ!" "Con gần đúng - họ có thể phát hiện ra phép thuật, nhưng không phải là kẻ thực hiện nó. Con sẽ vẫn còn nhớ rằng con đã bị khiển trách bởi Bộ cho một Bùa Bay Lượn mà thực ra là được làm bởi..."

"Dobby," Harry càu nhàu; sự bất công này vẫn còn làm phiền nó. "Thế nên nếu người ta chưa đến tuổi và người ta thực hiện phép thuật trong một căn nhà của một phù thuỷ lớn tuổi, Bộ sẽ không biết."

"Họ sẽ hiển nhiên không thể nói ai là người thực hiện phép thuật," Dumbledore nói, cười khẽ khàng vào cái nhìn đầy căm phẫn trên mặt Harry. "Họ tin tưởng vào những cha mẹ phù thuỷ trong việc bắt những đứa con của họ tuân theo họ trong gia đình."

"Hừm, đúng là rác rưởi," Harry ngắt lời. "Xem cái gì đã xảy ra, xem cái gì đã xảy ra cho ông Morfin!"

"Ta đồng ý," Dumbledore nói. "Bất kể Morfin là ai, ông không hề đáng phải chết như ông đã như vậy, bị trách tội cho một vụ giết người mà ông không thực hiện. Nhưng giờ đã muộn rồi, ta muốn con xem một ký ức khác trước khi chúng ta chia tay..."

Dumbledore rút ra từ trong túi một cái lọ thuỷ tinh nhỏ và Harry yên lặng ngay lập tức, vẫn còn nhớ rằng thày Dumbledore đã nói đó là cái quan trọng nhất mà ông từng thu thập được. Harry để ý rằng những gì trong lọ đã khá khó khăn để chảy hết vào trong cái Tưởng Ký, tựa hồ như nó đã hơi đông cứng lại; những ký ức có trở nên tàn tệ hơn không ?

https://thuviensach.vn

"Cái này sẽ không mất nhiều thời gian đâu," Dumbledore nói khi ông cuối cùng đã đổ hết cái lọ nhỏ. "Con sẽ trở lại đây trước khi con để ý đến. Một lần nữa vào cái Tưởng Ký..."

Harry lại rơi vào trong cái bề mặt bàng bạc một lần nữa, lần này đáp xuống phía trước một người đàn ông mà nó nhận ra ngay.

Đó là một Horace Slughorn trẻ hơn rất nhiều. Harry đã quen với việc nhìn thấy ông bị hói, để đến nỗi nó thấy hình ảnh của Slughorn với mái tóc dày, ánh lên, màu vàng rơm rất bối rối; điều đó giống như ông đã lợp rạ mái tóc mình vậy, mặc dù đã có một mảng hói cỡ đồng Galleon trên đỉnh đầu. Râu của ông, ít hơn nhiều so với ngày nay, có màu vàng hoe. Ông không phục phịch lắm như Slughorn mà Harry biết, mặc dù những chiếc nút bằng vàng trên chiếc áo gilê thêu của ông đã bị căng lên khá nhiều. Đôi chân nhỏ của ông đang nghỉ ngơi trên một tấm đệm nhung, ông đang ngồi yên vị trong một cái ghế bành thoải mái, một tay nắm một cốc rượu nhỏ, tay kia tìm kiếm trong một cái hộp gồm những quả dứa thuỷ tinh.

Harry nhìn quanh khi thày Dumbledore xuất hiện bên cạnh nó và nhìn thấy họ đang ở trong văn phòng của Slughorn. Nửa tá những thằng con trai đang ngồi quanh Slughorn, tất cả đều ngồi ở trên nền cứng hơn và thấp hơn ông, và tất cả đều ở khoảng 15 tuổi. Harry nhận ngay ra Voldermort. Nó có bộ mặt đẹp trai nhất và trông có vẻ thoải mái nhất trong tất cả lũ trẻ. Tay phải của nó thả lơ đễnh lên cái tay vịn của ghế bành; với một sự giật mình, Harry nhìn thấy nó đang đeo chiếc nhẫn vàng đen của Marvolo, nó đã giết bố của nó.

"Thưa thày, có thực là Giáo sư Merrythought đang nghỉ hưu không ạ ?" nó hỏi.

"Tom, Tom, nếu ta biết rằng ta không thể nói cho con biết được," Slughorn nói, ve vẩy một ngón tay đầy những đường về phía Riddle quở trách, mặc dù đã làm sụp đổ ý nghĩa đó bằng một cái nháy mắt. "Ta phải nói rằng, ta rất muốn được biết con đã lấy những thông tin này từ đâu, con trai à, đúng là con có nhiều kiến thức hơn một nửa số giáo viên ở đây."

Riddle cười; những đứa trẻ khác cười phá lên và nhìn nó vẻ khâm phục.

"Cái gì đã tạo nên cái khả năng kỳ lạ của con về việc biết trước những thứ con không nên biết, và cách nâng đỡ cẩn thận của con đối với những người con quan tâm - cám ơn con về những quả dứa, tiện đây, con đúng lắm, thứ quả ưa thích của ta đấy..."

Khi một vài đứa trẻ cười lên khúc khích, một điều rất kỳ lạ đã xảy ra. Cả căn phòng đã bất thình lình bị bao phủ bởi sương mù dày đặc, đến nỗi Harry không thể nhìn thấy cái gì ngoài mặt của thày Dumbledore, lúc này đang đứng cạnh nó. Rồi giọng nói của Slughorn vang lên trong màn sương, to một cách thiếu tự nhiên, "Các con sẽ sai lầm hết thôi, hãy nhớ lời của ta."

Màn sương mờ tan đi ngay lập tức giống như khi nó hiện ra và chẳng một ai ám chỉ gì về nó cả, hoặc ít ra là biểu lộ cái gì đó về một điều bất bình thường vừa xảy ra. Rất lúng túng, Harry nhìn quanh khi cái đồng hồ vàng nhỏ ở trên bàn của Slughorn điểm 11 giờ.

"Ôi trời, đã đến giờ rồi hả ?" Slughorn nói. "Các con nên đi thôi, nếu không chúng ta sẽ gặp rắc rối cả đấy. Lestrange, ta muốn con nộp cho ta bài luận vào ngày mai nếu không thì bị cấm túc đấy. Cả Avery cũng thế."

https://thuviensach.vn

Slughorn đứng dậy khỏi cái ghế bành và đặt cái cốc trống rỗng lên bàn khi những đứa trẻ rời khỏi phòng. Voldermort, mặc dù vậy, lại ở lại trong đó. Harry có thể nói rằng nó đã có chủ ý, muốn là người cuối cùng ở trong phòng với Slughorn.

"Trông rất cứng rắn đấy Tom," Slughorn nói, quay lại và thấy rằng nó vẫn còn ở trong phòng. "Con không muốn bị phát hiện đã ra khỏi giường vào giờ này, và con là một Huynh Trưởng..."

"Thưa thày, con muốn hỏi thày một điều."

"Cứ hỏi đi, con của ta, cứ hỏi đi..."

"Thưa thày, con muốn hỏi thày biết những gì về... về Horcruxes ?"

Và điều đó lại xuất hiện: Màn sương dày đặc bao phủ căn phòng khiến cho Harry chẳng thể nhìn thấy Slughorn và Voldermort một tí nào cả; chỉ có Dumbledore, cười im lặng bên cạnh nó. Rồi giọng của Slughorn lại vang lên, giống như ông đã làm một lần rồi.

"Ta không biết gì về Horcruxez và ta cũng sẽ không nói cho con nếu ta biết! Giờ hãy ra khỏi đây ngay và đừng cho ta bắt gặp con nói về điều này một lần nữa!"

"Rồi, thế thôi," Dumbledore nói yên lặng bên cạnh Harry.

"Đến lúc phải đi rồi."

Và đôi chân của Harry rời mặt sàn để rồi lại rơi, vài giây sau, xuống tấm thảm trước bàn của Dumbledore.

"Chỉ có thế thôi sao ?" Harry nói ngây ra.

Dumbledore đã nói rằng đây là ký ức quan trọng nhất, vậy mà nó chẳng thấy được ý nghĩa nào từ đó cả. Phải công nhận rằng màn sương, và sự thật rằng chẳng có ai để ý đến điều này cả, là thực sự kỳ lạ, nhưng ngoài điều đó ra chẳng còn có gì khác xuất hiện, trừ việc Voldermort có hỏi một câu hỏi và đã không được trả lời.

"Nếu như con có thể để ý thấy," Dumbledore nói, ngồi đằng sau cái bàn của ông, "rằng ký ức này đã bị sửa đổi."

"Bị sửa đổi sao ?" Harry lặp lại, cũng ngồi xuống.

"Chắc chắn vậy," Dumbledore nói. "Giáo sư Slughorn đã xử lý những ký ức của bản thân ông."

"Nhưng tại sao thày ấy lại làm thế ?"

"Bởi vì, theo ta nghĩ, ông ta xấu hổ về những gì ông ta còn nhớ," Dumbledore nói. "Ông ta đã cố gắng để làm lại ký ức của mình để cho thấy một tia sáng tốt hơn, xoá đi những phần mà ông ta không muốn ta thấy. Điều này, như con thấy đấy, đã được làm rất sơ sài, và đó đều là những ký ức tốt, rõ ràng chỉ thấy rằng ký ức thực vẫn còn giấu ở đằng sau những sự thay đổi đó.

https://thuviensach.vn

"Và vì thế, lần đầu tiên, ta cho con bài tập về nhà Harry à. Chính con sẽ phải thuyết phục Giáo sư Slughorn tiết lộ ra ký ức thực, mà không thể chối cãi được, đó sẽ là những mẩu thông tin chủ yếu nhất mà chúng ta cần biết."

Harry nhìn chằm chằm vào thày.

"Nhưng chắc chắn rằng, thưa thày," nó nói, giữ cho giọng nói đủ tôn trọng đến mức cần thiết, "thày không cần con đâu - thày đã có thể dùng phép Legilimency... hoặc phép Veritaserum..."

"Giáo sư Slughorn là một phù thuỷ có thừa khả năng đối phó với hai phép đó," Dumbledore nói. "Ông ta đã hoàn thành phép Occlumency tốt hơn nhiều so với ông Morfin Gaunt tội nghiệp, và ta sẽ rất bất ngờ nếu như ông ta không có phép trừ bùa Veritaserum trong mình kể từ khi ta ép ông ta phải cho ta thấy cái ký ức bị nham nhở này.

"Không, ta nghĩ rằng rất là điên rồ nếu như ta cố gắng lôi sự thật ra từ Giáo sư Slughorn bằng bạo lực, và từ đó có thể gây hại nhiều hơn lợi; ta không mong muốn ông ta rời Hogwarts. Mặc dù vậy, ông ta vẫn có những điểm yếu giống hệt những người khác, và ta tin rằng con là người có thể xuyên thủng màn bảo vệ của ông. Điều quan trọng nhất là ta phải thu được ký ức thật, Harry à... Quan trọng đến mức nào, ta chỉ được biết khi ta thấy được bản chất sự thật. Vì vậy, chúc con may mắn... và chúc ngủ ngon."

Một chút hẫng lại vì sự giải tán bất thình bình, Harry bước đi rất nhanh, "Chúc thày ngủ ngon, thưa thày."

Khi nó đóng cửa phòng học lại sau lưng, nó loáng thoáng nghe thấy Phineas Nigellus nói, "Ta không hiểu tại sao đứa trẻ này lại có thể làm tốt hơn ông, Dumbledore à."

"Và ta cũng không trông chờ ông làm tốt hơn, Phineas," Dumbledore trả lời, và con Fawkes lại rên rỉ với giọng nhỏ nhẹ, ngân vang.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG XVIII: NHỮNG BẤT NGỜ SINH NHẬT

Ngày hôm sau Harry đã kể cho cả Ron và Hermione về nhiệm vụ thày Dumbledore đã giao cho nó, mặc dù vẫn riêng biệt nhau vì Hermione vẫn còn từ chối có mặt cùng với sự tồn tại của Ron trong khoảng thời gian đủ dài để cho nó một cái nhìn khinh khỉnh.

Ron thì nghĩ là Harry chẳng hề có một vấn đề khó khăn nào với Slughorn cả.

"Ông ta thích cậu mà," nó nói trong bữa sáng, vung vẩy trên không trung một cái dĩa đầy trứng rán. "Không hề từ chối điều gì phải không ? Chẳng phải cậu là Hoàng Tử Độc Dược của ông ta sao. Chỉ cần ở lại trong lớp cuối ngày hôm nay và hỏi ông ta thôi."

Hermione, mặc dù vậy, mang một vẻ ảm đạm.

"Ông ta phải cố giấu những gì thực sự đã xảy ra nếu thày Dumbledore không thể lấy điều đó ra từ ông ấy được," cô bé nói bằng một giọng trầm trầm, khi chúng đứng ở sân sau vắng vẻ, đầy tuyết trong thời gian nghỉ ngơi. "Horcruxes… Horcruxes… Tớ chưa bao giờ nghe thấy cái này…"

"Cậu chưa nghe thấy á ?"

Harry đã rất thất vọng; nó đã hy vọng rằng Hermione đã có thể cho nó một manh mối về Horcruxes là cái gì.

"Cái đó có thể là một phép thuật Hắc Ám cao cấp, nếu không tại sao Voldemort lại muốn biết về chúng ? Tớ nghĩ rất khó có thể lấy được thông tin này, Harry ạ, cậu sẽ phải rất cẩn thận về việc làm cách nào để tiến đến thày Slughorn, nghĩ ra một phương pháp đi…"

"Ron nghĩ rằng tớ có thể ở lại cuối tiết Độc Dược vào chiều nay…"

"Ồ, tốt thật, nếu như Won-Won nghĩ như vậy thì cậu cứ làm thế đi," cô bé nói, bừng bừng tức giận. "Sau cùng thì, có khi nào mà những đánh giá của Won-Won lại sai được chứ ?"

"Hermione, cậu không thể…"

"Không!" cô bé nói bực bội, và chạy vụt đi, bỏ lại Harry với tuyết ngập đến mắt cá chân.

Những tiết học Độc Dược đã đủ thiếu tự nhiên trong những ngày này, chứng kiến việc Harry, Ron và Hermione phải ngồi cùng một bàn. Hôm nay, Hermione chuyển cái vạc của cô bé sang bên kia bàn để ngồi gần Ernie, mặc kệ Harry và Ron.

"Cậu đã làm gì thế ?" Ron thầm thì với Harry, nhìn vào vẻ mặt kiêu căng của Hermione.

Nhưng trước khi Harry có thể trả lời, Slughorn đã yêu cầu trật tự từ bục giảng của phòng học.

"Trật tự nào, trật tự nào! Nhanh lên nào, rất nhiều thứ phải làm trong chiều hôm nay! Định Luật Thứ Ba của Golpalott… ai có thể nói cho ta nào ? Nhưng mà cô Granger có thể, tất nhiêu rồi!"

https://thuviensach.vn

Hermione thuật lại với tốc độ cao nhất: 'Định-Luật-Thứ-Ba-của-Golpalott-chỉ-ra-rằng-thuốc-giải-độc-cho-những-chất-độc-đã-trộn-lẫn-với-nhau-sẽ-phải-mạnh-hơn-tổng-hợp-của-từng-thuốc-giải-cho-từng-thành-phần-độc."

"Rất chính xác!" Slughorn cười lớn. "Mười điểm cho Gryffindor! Bây giờ, nếu như chúng ta chấp nhận Định Luật Thứ Ba của Golpalott là đúng…"

Harry đành phải công nhận lời của Slughorn rằng Định Luật Thứ Ba của Golpalott là đúng, vì nó chẳng hiểu một chút nào về cái đó cả. Mà cũng không một ai ngoài Hermione có vẻ hiểu được những gì thày Slughorn nói cả.

"… có nghĩa là, tất nhiên rồi, giả sư chúng ta đã có được chính xác thành phần chất độc từ cuốn Revelaspell của Scarpin, nhiệm vụ chính của chúng ta không phải là sự kết hợp đơn giản của những chất giải độc được chọn cho những thành phần đó trong một hỗn hợp, mà là tìm ra rằng những thành phần nào được thêm vào sẽ, gần giống như một quá trình giả kim, chuyển hoá những nhân tố đơn lẻ này…"

Ron đang ngồi bên cạnh Harry với miệng há hốc ra, ghi chú một cách lơ đãng vào cuốn sách Độc Dược Cao Cấp mới của nó. Ron đã quên rằng nó không còn có thể nhờ vào sự giúp đỡ của Hermione cho nó thoát khỏi những khúc mắc khi nó không thể nắm được những điều gì đang diễn ra ở đây.

"… và vì thế," Slughorn kết thúc. "Ta muốn mỗi người trong các con lên lấy một cái lọ ở trên bàn của ta đây. Các con sẽ phải chế ra thuốc giải cho chất độc trong đó trước khi buổi học này kết thúc. Chúc may mắn, và đừng quên găng tay bảo vệ!"

Hermione đã rời khỏi ghế và đi được nửa đường lên bàn của thày Slughorn khi những đứa còn lại trong lớp kịp nhận ra là đã đến lúc phải làm việc, và vào lúc Harry, Ron, và Ernie quay lại bàn học, cô bé đã đổ chất trong lọ của cô vào vạc và nhúm một ngọn lửa phía dưới nó.

"Thật là xấu hổ khi Hoàng Tử không thể giúp cậu làm việc này Harry à," cô bé nói vẻ rạng rỡ khi ngồi thẳng dậy. "Cậu phải hiểu được bản chất trong lần này. Không hề có đường tắt hay ăn gian nữa đâu!"

Rất khó chịu, Harry mở cái lọ chất độc mà nó đã lấy từ bàn của Slughorn, cái này có màu hồng sặc sỡ, đổ vào trong vạc của nó và đốt một ngọn lửa ở phía dưới. Nó không hề có một ấn tượng mỏng manh nào về việc phải làm gì tiếp theo. Nó liếc sang Ron, lúc này đang đứng trơ ra đấy trông hơi ngớ ngẩn, bắt chước toàn bộ những gì Harry vừa làm.

"Cậu có chắc là Hoàng Tử không hề có gợi ý nào không ?" Ron thì thầm với Harry.

Harry kéo quyển sách Độc Dược Cao Cấp đáng tin cậy của nó ra và giở đến chương về Thuốc Giải Độc. Có Định Luật Thứ Ba của Golpalott ở đó, y hệt những gì mà Hermione vừa mới nhắc đến, nhưng không hề có một ghi chú nào của Hoàng Tử giải thích về ý nghĩa của nó cả. Rõ ràng là Hoàng Tử, giống như Hermione, đã không có một khó khăn nào để hiểu được định luật này.

"Chẳng có gì cả," Harry nói buồn rầu.

https://thuviensach.vn

Hermione lúc này đã vẫy vẫy cái đũa thần của cô bé một cách sốt sắng trên cái vạc. Thật không may, chúng không thể bắt chước những bùa cô đã dùng vì lúc này cô bé đã quá xuất sắc với việc niệm chú không lời nói nên cô không cần dùng một lời nào cả. Ernie Macmillan, mặc dù vậy, đang thì thầm, 'Specialis Revelio!' lên cái vạc của nó, nghe có vẻ rất ấn tượng, nên Harry và Ron nhanh chóng làm theo nó.

Harry chỉ cần có năm phút để nhận ra rằng sự nổi tiếng về người chế thuốc tốt nhất trong lớp đã sụt đổ xung quanh nó. Slughorn đã ngó rất hy vọng vào cái vạc của nó trong lần đầu ông đi dạo xung quanh phòng, chuẩn bị vẻ rạng rỡ như ông vẫn thường làm như vậy, nhưng cuối cùng lại thụt đầu lại nhanh chóng, ho lớn khi mùi trứng thối đã làm ông khó chịu. Vẻ mặt của Hermione chưa có lúc nào tự mãn hơn; cô bé đã rất bực mình vì bị qua mặt trong mọi tiết học độc được. Giờ đây cô đang gạn những thành phần được tách riêng biệt một cách khó hiểu từ chất độc của cô ra mười cái lọ thuỷ tinh nhỏ. Cốt để không phải nhìn thấy cái cảnh khó chịu này hơn tất cả những lý do khác, Harry cúi xuống quyển sách của Hoàng Tử Lai và giở tiếp vài trang sách một cách không cần thiết.

Và ở đó nguệch ngoạc một danh sách dài những chất giải độc.

Chỉ cần đẩy một viên đá ruột dê nhỏ vào cổ họng của họ.

Harry nhìn chằm chằm vào những từ này mất một lúc. Có phải nó đã nghe thấy, từ rất lâu rồi, cái gì đó về những viên đã ruột dê ? Có phải thày Snape đã nhắc đến chúng từ bài học Độc Dược đầu tiên không nhỉ ? 'Một viên đá nhỏ lấy từ ruột một con dê, có thể bảo vệ khỏi phần lớn chất độc."

Đó không phải là câu trả lời cho vấn đề Golpalott, và vì Snape đã là giáo viên của chúng, Harry không dám làm điều này, nhưng lúc này lại là thuộc về vấn đề tuyệt vọng hay không. Nó đã nhanh chóng đi về phía tủ chứa và lục lọi trong đó, đẩy sang bên cạnh những cái sừng bằng mã và những bó rối tinh mù của thảo dược khô cho đến khi nó tìm thấy, ở trong cùng, một hộp nhỏ có ghi dòng chữ "Đá ruột dê".

Nó mở hộp ra ngay khi Slughorn gọi, "Còn hai phút nữa, các con!" Trong đó có một nửa tá những thứ nhăn theo màu nâu, giống như những quả thận khô hơn là những viên đá thực sự. Harry nắm lấy một cái, cất cái hộp lại vào trong tủ và nhanh chóng trở về vạc của mình.

"Thời gian… đã hết!" Slughorn nói thoải mái. "Nào, hãy cùng xem chúng ta đã làm như thế nào nào! Blaise… con có gì cho ta xem thế ?"

Chậm rãi, thày Slughorn di chuyển quanh phòng, kiểm tra những chất giải độc khác nhau. Chẳng một ai có thể hoàn thành nhiệm vụ, mặc dù Hermione đang cố gắng nhồi thêm một vài chất vào lọ của cô bé khi Slughorn đến bàn của cô. Ron đã hoàn toàn từ bỏ, và chỉ đơn thuần đang cố gắng khỏi phải ngửi thứ mùi thôi thối bốc lên từ vạc của nó mà thôi. Harry đang đứng chờ ở đó, viên đá được nắm chắc trong một bàn tay hơi ươn ướt mồ hôi.

Thày Slughorn đến bàn của bọn nó cuối cùng. Ông ngửi thuốc của Ernie và chuyển sang Ron với một vẻ ghê tởm. Ông không nấn ná ở vạc của Ron mà lùi lại ngay lập tức, hơi buồn nôn oẹ.

"Và con, Harry," ông nói. "Con có gì cho ta xem thế ?"

https://thuviensach.vn

Harry giơ tay ra, viên đá ruột dê ở giữa lòng bàn tay nó.

Slughorn nhìn vào đó trong vòng mười giây. Harry rất phân vân trong lúc đó rằng liệu ông có la mắng nó hay không. Rồi ông ngẩng đầu lên và sặc sụa cười.

"Con rất là có đầu óc đấy cậu bé!" ông cười to, lấy viên đá ra và giơ lên để cả lớp có thể nhìn thấy. "Ôi, con thật là giống mẹ của con… ừ, ta đã không nhìn lầm… một viên đá ruột dê chắc chắn có thể làm thuốc giải cho tất cả những chất độc này!"

Hermione, lúc này đang toát mồ hôi đầy mặt và mũi đầy bồ hóng, trông rất cáu tiết. Chất giải độc gần hoàn thành của cô bé bao gồm năm mươi hai thành phần khác nhau tính cả một đoạn tóc của cô bé, sôi lăn tăn chậm chạp bên cạnh Slughorn, mà lúc này chỉ nhìn vào Harry thôi.

"Và cậu nghĩ tự mình nghĩ đến viên đá ruột dê đó phải không Harry ?" cô bé hỏi qua hàm răng nghiến ken két.

"Đó là một tinh thần mà một người bào chế thuốc thực sự cần phải có!" Slughorn nói vui vẻ, trước khi Harry có thể trả lời. "Giống như mẹ của cậu bé, cô có một cái sức mạnh trực giác về bào chế thuốc, không chệch vào đâu được nó đã lấy từ Lily cái sức mạnh đó… đúng vậy, Harry, đúng vậy, nếu con có viên đá trong tay, tất nhiên cái này có thể áp dụng được… mặc dù chúng không phải lúc nào cũng công hiệu, và cũng rất hiếm nữa, vẫn đáng kể biết cách pha chế thuốc giải chứ…"

Người duy nhất trong phòng còn tức giận hơn cả Hermione là Malfoy, người mà, Harry rất vui khi thấy vậy, đã làm vãi một cái gì đó trông giống phân mèo từ đầu đến chân nó. Mặc dù vậy, trước khi một trong hai đứa có thể bùng lên vì Harry đã vươn lên đứng đầu lớp mà chẳng phải làm gì cả, chuông đã reo vang.

"Đến giờ dọn đồ đạc rồi đấy!" Slughorn nói. "Và thêm mười điểm nữa cho Gryffindor vì đã làm ta cười thoải mái!"

Vẫn còn khúc khích, ông lắc lư đi về phía chiếc bàn ở phía trước căn hầm.

Harry lững lờ ở đằng sau, dành một thời gian quá mức cần thiết để gói ghém đồ của nó. Cả Ron và Hermione đều không chúc nó may mắn khi chúng rời đi, cả hai đều trông có vẻ rất khó chịu. Cuối cùng thì Harry và thày Slughorn là hai người còn lại duy nhất trong phòng.

"Mau lên nào Harry, con sẽ bị muộn tiết học sau mất," Slughorn nói niềm nở, cài cái móc vàng để đóng cái cặp da rồng của ông.

"Thưa thày," Harry nói, tự dưng nhớ lại Voldemort không thể cưỡng lại được, "con muốn hỏi thày một thứ."

"Cứ hỏi đi, con trai, cứ hỏi đi…"

"Thưa thày, con không biết thày có biết gì về… về Horcruxes ?"

https://thuviensach.vn

Slughorn ngồi im như đá. Bộ mặt tròn trịa của ông dường như đang muốn chìm vào trong chính nó. Ông liếm môi và nói bằng giọng khàn khàn, "Con vừa nói cái gì cơ ?" "Con hỏi là thày có biết gì về Horcruxes không, thưa thày. Thày biết đấy…"

"Dumbledore bảo con làm cái này phải không," Slughorn thì thầm.

Giọng của ông đã thay đổi hoàn toàn. Nó không còn ân cần nữa, mà giờ đã trở nên choáng và sợ hãi. Ông dò dẫm trong túi áo ngực và lôi ra một cái khăn mặt, lau mồ hôi trên lông mày.

"Dumbledore đã cho con cái… cái ký ức đó," Slughorn nói. "Ơ. Phải không ?"

"Đúng vậy," Harry nói, quyết định đến mức này tốt nhất là không nói dối nữa.

"Ờ, tất nhiên là vậy rồi," Slughorn nói lặng lẽ, vẫn còn vỗ nhẹ vào cái mặt trắng bệch của ông. "Tất nhiên rồi… ờ, nếu như con đã xem cái ký ức đó, Harry, thì con phải biết là ta chẳng biết gì cả… chẳng có gì cả…" ông nhắc lại lời nói một cách mạnh mẽ "…về Horcruxes."

Ông túm lấy cái cặp da rồng, nhét cái khăn tay lại vào trong túi áo và đi về phía cửa căn hầm.

"Thưa thày," Harry nói tha thiết, "con chỉ nghĩ là có thể có một chút nữa của cái ký ức đó…"

"Con nghĩ thế à ?" Slughorn nói. "Thế thì con sai rồi, phải không ? SAI RỒI!"

Ông hét lên những từ cuối cùng và, trước khi Harry có thể nói được một lời nào, đóng sầm cánh cửa hầm lại sau lưng ông ta.

Cả Ron và Hermione đều không hề tỏ ra thông cảm khi Harry kể cho chúng nghe về cuộc dò hỏi tệ hại này. Hermione vẫn còn rất bực bội vì cái cách Harry tiến lên đầu lớp mà không cần phải làm việc gì cả. Ron thì tức giận vì Harry đã không vứt cho nó một viên đá ruột dê như thế.

"Trông thật là ngốc nghếch nếu cả hai đứa đều có chung một thứ!" Harry nói vẻ khó chịu. "Nghe này, tớ phải cố gắng và làm ông ta dịu xuống để tớ có thể hỏi ông ta về Voldemort, phải không ? Ôi trời, cậu hiểu cho tớ được không!" nó thêm vào trong sư bực tức, khi Ron hơi nhăn mặt khi nghe thấy cái tên.

Rất bực mình về thất bại của nó và về thái độ của Ron và Hermione, Harry đã nghiềm ngẫm trong mấy ngày sau đó về việc phải làm gì tiếp theo đối với Slughorn. Nó đã quyết định rằng, vào lúc đó, nó sẽ để cho Slughorn nghĩ rằng nó đã quên hết về Horcruxes; điều tốt nhất lúc này phải là ru ông ta vào một cảm giác sai lầm về sự tự bảo vệ mình trước khi quay lại tấn công tiếp.

Khi Harry không còn hỏi Slughorn nữa, bậc thày Độc Dược lại quay lại với cách đối xử ân cần như bình thường đối với nó, và có vẻ như là đã bỏ cái vấn đề đó ra khỏi đầu. Harry đã chờ đợi một lời mời đến những bữa tiệc tối nho nhỏ của ông, và lần này sẽ chấp nhận ngay, thậm chí khi nó phải rời ngày tập Quidditch đi. Thật không may, chẳng hề có lời mời nào cả. Harry đã hỏi Hermione và Ginny: cả hai đứa đó cũng không nhận được những lời mời, và kể cả, như bọn chúng được biết, những người khác nữa. Harry không thể nào ngừng tự hỏi

https://thuviensach.vn

mình rằng có phải điều này có nghĩa là Slughorn vẫn chưa hoàn toàn quên như ông đang thể hiện ra hay không, chỉ đơn giản là không cho Harry thêm một cơ hội nào khác để hỏi ông.

Trong lúc đó, thư viện Hogwarts đã lần đầu tiên trong đời không làm Hermione thoả mãn. Cô bé đã rất bất ngờ, cô thậm chí đã quên bẵng đi rằng cô đã rất bực mình với Harry vì cái mẹo về viên đá ruột dê của nó.

"Tớ không hề tìm thấy một dấu ấn nhỏ nhất nào về Horcruxes!" cô bé nói với nó. "Không một cái nào! Tớ đã kiểm tra ở khu vực hạn chế và thậm chí trong những quyển sách tồi tệ nhất, trong đó họ bảo cậu làm thế nào để pha những độc dược khủng khiếp nhất – chẳng có gì cả! Tất cả những gì tớ tìm thấy là cái này, trong lời giới thiệu về những Ma Thuật Khủng Khiếp Nhất – nghe này – 'về Horcrux, nguy hiểm nhất trong những sáng tạo ma thuật, chúng ta không nên nói về nó hay hướng dẫn ai làm nó'… ý tớ là, tại sao lại nhắc đến nó chứ ?" cô bé nói thiếu bình tĩnh, đóng mạnh cuốn sách cũ kỹ; nó kêu lên một tiếng rền rĩ đau đớn. "Ôi, im đi nào," cô quát lên, nhét nó vào trong cặp của mình.

Tuyết đang tan xung quanh trường khi tháng Hai đến, để được thay thế bởi một sự ẩm ướt lạnh lẽo, ảm đạm. Những đám mây xám, hơi tim tím, trôi lờ đờ ở ngay phía trên lâu đài và một những đợt mưa lạnh cóng không ngớt đã làm cho bãi cỏ trở nên trơn tuột và lầy lội. Đích tới của những điều này là bài học Độn Thổ đầu tiên của những học sinh năm sáu, đã được sắp xếp vào sáng thứ Bảy để không ai bị mất một buổi học nào, ở trong Đại Sảnh Đường thay vì ở ngoài sân.

Khi Harry và Hermione đến Đại Sảnh (Ron đã đi cùng với Lavender) chúng thấy rằng những chiếc bàn đã biến mất. Mưa đang táp vào những cửa sổ cao ở trên và trần nhà được yểm bùa thì đang quay tròn tối mịt ở trên đầu bọn chúng khi bọn chúng xếp hàng ở trước mặt Giáo sư McGonagall, Snape, Flitwick, và Sprout – những người chủ nhiệm của các Nhà – và một phù thuỷ nhỏ bé mà Harry có thể đoán đó là người Hướng Dẫn môn Độn Thổ đến từ Bộ. Ông ta đúng là nhợt nhạt một cách kỳ lạ, với mi mắt trong suốt, làn tóc mỏng manh và một hơi thở không có thực, dường như một cơn gió nhẹ thôi cũng có thể cuốn ông ta đi rồi. Harry tự hỏi liệu việc cứ biến đi biến lại có làm giảm được khối lượng cơ thể mình đi không, hoặc là cái thân hình mảnh dẻ này là rất tuyệt vời cho ai đó muốn biến đi nhanh chóng.

"Chào buổi sáng," vị phù thuỷ của Bộ nói, khi tất cả học sinh đã đến và những vị Chủ Nhiệm Nhà đã yêu cầu trật tự. "Tên của ta là Wilkie Twycross và ta sẽ là Người Hướng Dẫn Độn Thổ của Bộ cho các con trong mười hai tuần tới. Ta hy vọng có thể chuẩn bị cho các con trong buổi kiểm tra Độn Thổ sắp tới…"

"Malfoy, trật tự đi và tập trung vào!" Giáo sư McGonagall quát.

Mọi người nhìn quanh. Malfoy đã đỏ ửng hết cả mặt một cách ngờ nghệch; nó trông rất tức giận khi nó bước ra khỏi chỗ của Crabbe, có vẻ như bọn chúng đã có một trận thì thầm cãi nhau. Harry nhìn vội sang phía Snape, lúc này trông rất bực mình, mặc dù Harry rất ngờ rằng nguyên nhân cho điều này là việc cô McGonagall quở trách một học sinh trong nhà ông hơn là do sự bất lịch sự của Malfoy.

https://thuviensach.vn

"… mà vào lúc đó, rất nhiều người trong các con đã sẵn sàng cho bài kiểm tra," Twycross tiếp tục, tựa hồ như không hề có sự gián đoạn nào.

"Và như các con biết, thường là không thể Độn Thổ đi và về bên trong Hogwarts được. Thày hiệu trưởng đã bỏ bùa chú này đi, chỉ trong Đại Sảnh Đường này thôi, trong vòng một giờ, để các con có thể luyện tập. Ta phải cảnh báo rằng các con không thể Độn Thổ qua những bức tường của Đại Sảnh được đâu, và rằng các con rất thiếu khôn ngoan nếu thử làm việc đó.

"Ta muốn mỗi người các con kiếm lấy một chỗ cho mình, để các con có một khoảng năm feet trống trải trước mặt."

Có một cảnh chen lấn và xô đẩy khi mọi người chia nhau ra, đập vào người nhau, và kêu những người khác ra khỏi chỗ của mình. Những vị Chủ Nhiệm Nhà thì di chuyển giữa những học sinh, xếp bọn chúng vào vị trí và ngăn cản các cuộc cãi lộn.

"Harry, cậu đi đâu đấy ?" Hermione hỏi.

Nhưng mà Harry không trả lời, nó đang di chuyển nhanh nhẹn giữa đám đông, qua vị trí mà Giáo su Flitwick đang cố gắng kêu lên the thé để định vị trí cho mấy đứa nhà Revenclaw, mà tất cả bọn chúng đều muốn ở phía trước, qua cả Giáo sư Sprout, lúc này đang rượt theo những đứa nhà Hufflepuff cho chúng vào thành hàng, cho đến khi, lách qua Ernie Macmillan, nó đã dành được một vị trí ở đằng sau đám đông, ngay đằng sau Malfoy, lúc này đang lợi dụng sự di chuyển của đám đông để tiếp tục cãi nhau với Crabbe, đứng cách nó năm feet và trông rất nổi loạn.

"Tao không biết là còn bao lâu nữa, được chưa ?" Malfoy quát nó, rõ ràng là không biết có Harry đứng ngay đằng sau. "Nó đã kéo dài hơn tao nghĩ."

Crabbe mở miệng ra, nhưng Malfoy đã đoán ra được điều nó muốn nói.

"Nghe này, không phải việc của mày để xía vào việc tao đang làm nhé, Crabbe, mày và Goyle chỉ cần làm như tao nói và cố gắng trông chừng thôi!"

"Tao sẽ nói với bạn tao về việc tao đang làm nếu như tao muốn họ trông chừng cho tao," Harry nói, chỉ đủ to để cho Malfoy có thể nghe thấy.

Malfoy quay lại, tay nó giơ cao đũa thần, nhưng ngay vào thời điểm đó những vị Chủ Nhiệm Nhà đã hô vang, "Trật tự!" và sự im lặng lại tràn ngập. Malfoy chậm chạp quay sang phía đằng trước.

"Cám ơn," Twycross nói. "Nào bây giờ…"

Ông vẫy đũa thần. Những cái vòng gỗ cũ kỹ xuất hiện ở trên sàn ở trước mỗi học sinh.

"Những điều quan trọng cần phải nhớ khi Độn Thổ là ba chữ D!," Twycross nói. "Đích Đến, Định Rõ, và Sự Cẩn Thận!

"Bước thứ nhất: tập trung toàn bộ tư tưởng của mình vào đích đến đã chọn," Twycross nói. "Trong trường hợp này, đó là bên trong cái vòng của các con. Hãy tập trung vào đích đến ngay đi."

https://thuviensach.vn

Mọi người liếc khẽ sang xung quanh để xem những người khác có nhìn vào vòng của họ hay không, rồi cũng nhanh chóng làm như vừa được bảo. Harry nhìn chằm chằm vào cái phần hình tròn ở trên sàn nhà bụi bặm được ngăn bởi cái vòng của nó và cố gắng để không nghĩ đến một cái gì khác. Nhưng dường như là không thể, vì nó chẳng làm cách nào để không nghĩ đến việc gì mà Malfoy làm lại cần đến người trông chừng.

"Bước thứ hai," Twycross nói, "tập trung toàn bộ quyết tâm của mình để chiếm lấy khoảng không các con có thể nhìn thấy! Hãy để cho ý muốn được vào đó của các con tràn ngập từ trong ý thức cho đến mỗi nhân tố trong cơ thể!"

Harry lén lút nhìn quanh. Một khoảng cách nhỏ bên trái nó, Ernie Macmillan đang tập trung vào cái vòng của nó căng đến nỗi mặt của nó tím tái lại; điều này trông giống như nó đang căng ra để đẻ một quả trứng to bằng trái Quafle vậy. Harry cố nén một cái cười khẽ và nhanh chóng quay lại cái vòng của nó.

"Bước thứ ba," Twycross nói, "và chỉ khi nào ta ra hiệu lệnh… tập trung vào điểm đến, tự cảm thấy mình trôi qua một khoảng không, chuyển động với sự cân nhắc kỹ. Nghe hiệu lệnh của ta, nào… một, hai…"

Harry lại nhìn quanh; rất nhiều người đang thực sự hoảng sợ vì bị kêu Độn Thổ quá nhanh.

Harry cố gắng tập trung suy nghĩ của nó vào cái vòng; nó đã quên mất ba chữ D là gì rồi.

"… BA!"

Harry lộn nhào, bất thăng bằng và gần như ngã xuống. Nó không phải là người duy nhất. Cả Đại Sảnh bỗng dưng chứa toàn những người đang choáng váng; Neville ngã đập lưng xuống đất; Ernie Macmillan, mặt khác, đã làm một động tác múa xoay tròn vào trong cái vòng của nó và trông rất sợ hãi trong lúc đó, cho đến khi nó thấy Dean Thomas đang cười ngặt nghẽo vì nó.

"Đừng lo, đừng lo," Twycross nói lạnh nhạt, có vẻ như ông không trông chờ một điều tốt hơn xảy ra. "Chỉnh lại những cái vòng của các con đi, và trở về vị trí ban đầu nào…"

Lần thứ hai cũng chẳng tốt hơn so với lần đầu. Lần thứ ba cũng chỉ tồi như vậy. Cho đến lần thứ tư một điều thú vị đã xảy ra. Có một tiếng kêu thất thanh vì đau đớn vang lên và mọi người nhìn quanh, sợ hãi, khi nhìn thấy Susan Bones nhà Hufflepuff run rẩy loạng choạng trong vòng của cô bé với chân trái vẫn còn đứng cách đó năm feet, nơi cô bắt đầu.

Những vị Chủ Nhiệm Nhà vụt đến chỗ cô bé; có một tiếng nổ lớn và một túm khói màu tím, lúc tan đi để lộ ra Susan đang nức nở, chân đã gắn lại nhưng vẫn còn rất sợ hãi.

"Tách Thân, hay là sự chia rẽ các thành phần trong cơ thể," Wilkie Twycross nói một cách thản nhiên, "xảy ra khi tinh thần không đủ xác định rõ. Các con phải tập trung liên tục vào điểm đến, và di chuyển, không cần nhanh, chỉ cần cẩn thận… vì thế…"

Twycross bước tới, quay lại điệu đà về phía điểm đến với đôi tay giang rộng và biến mất trong một vòng quay của áo choàng, và xuất hiện trở lại ở đằng sau Đại Sảnh. "Nhớ ba chữ D nhé," ông nói, "và thử lại nào… một-hai-ba…"

https://thuviensach.vn

Nhưng trong một giờ sau, sự Tách Thân của Susan vẫn là thứ thú vị nhất xảy ra. Twycross không hề tỏ ra chán nản. Buộc lại áo choàng ở trên cổ, ông chỉ nói, "Thứ bảy tuần sau tiếp tục, mọi người, và đừng quên: Đính Đến, Định Rõ, và sự Cẩn Thận."

Với câu nói đó, ông vẫy đũa thần, những cái vòng biến mất, và ông ra khỏi Đại Sảnh cùng Giáo sư McGonagall. Những lời bàn tán ngay lập tức nổ ra khi mọi người chuẩn bị ra Sảnh Ngoài.

"Cậu làm tốt không ?" Ron hỏi, chạy nhanh về phía Harry. "Tớ nghĩ tớ đã làm rớt thứ gì lần vừa rồi. – hơi ngưa ngứa trong chân tớ."

"Tớ cho rằng những người huấn luyện cậu quá nhỏ đấy, Won-Won," một giọng nói đằng sau cất lên, và Hermione đi qua, vẻ tự mãn.

"Tớ chẳng thấy gì cả," Harry nói, mặc kệ sự ngắt quãng. "Nhưng mà lúc này tớ không quan tâm đến nó nữa."

"Ý cậu là gì, cậu không quan tâm à… cậu không muốn học Độn Thổ à ?" Ron ngờ vực.

"Tớ không thích thú lắm, thật đấy. Tớ thích bay hơn," Harry nói, quay lại qua vai nó để xem Malfoy ở đâu, và chạy vội khi bọn chúng đến Sảnh Ngoài. "Nghe này, nhanh lên nhé, có một thứ tớ muốn…"

Rất lúng túng, Ron chạy theo Harry về tháp Gryffindor. Bọn chúng đã bị cản trở bởi Peeves, lúc này đang đóng cánh cửa ở tầng bốn lại và từ chối cho học sinh qua đó cho đến khi bọn chúng phải tự đốt quần dài của mình, nhưng Harry và Ron thì đơn thuần là quay sang đường tắt đáng tin cậy của bọn chúng. Trong vòng năm phút, bọn chúng đã trèo vào trong cái lỗ chân dung.

"Cậu có định nói cho tớ biết cậu đang làm gì không thế ?" Ron hỏi, hơi thở hổn hển.

"Ở trên đây," Harry nói, và khi nó qua phòng sinh hoạt chung và dẫn đường đến cánh cửa vào cầu thang của tụi con trai.

Phòng ngủ, như Harry đã hy vọng, hoàn toàn vắng vẻ. Nó mở bật cái nắp rương của nó và bắt đầu lục lọi trong đó, lúc này Ron đang nhìn vẻ thiếu bình tĩnh.

"Harry…"

"Malfoy đang sử dụng Crabbe và Goyle như những người trông chừng. Nó đã cãi nhau với Crabbe lúc vừa rồi. Tớ muốn biết… aha."

Nó đã tìm thấy, một mảnh giấy da trắng được gấp lại, mà nó đang vuốt thẳng ra và đập vào đó bằng đầu đũa thần.

"Tôi long trọng thề rằng tôi không làm điều gì tốt cả… hoặc là Malfoy như vậy."

Ngay lập tức, Bản Đồ Đạo Tặc đã xuất hiện trên mặt tờ da dê. Đó là một bản đồ chi tiết về tất cả mọi người trong các tầng của lâu đài và, chuyển động xung quanh nó, là những đốm đen có nhãn hiệu chỉ từng người trong lâu đài.

"Giúp tớ tìm Malfoy đi," Harry nói vội vã.

https://thuviensach.vn

Nó trải tờ giấy ra giường và nó cùng Ron trườn lên trên đó, tìm kiếm.

"Ở đó!" Ron nói, sau một phút, tầm đó. "Nó đang ở trong phòng sinh hoạt chung của Slytherin, xem này… cùng với Parkinson và Zabini và Crabbe và Goyle…"

Harry nhìn vào trong bản đồ, thất vọng, nhưng hồi lại ngay lập tức.

"Tốt rồi, từ giờ tớ sẽ để mắt vào nó," nó nói chắc chắn. "Và vào thời điểm tớ thấy nó lẻn đi đâu đó cùng với Crabbe và Goyle trông chừng ở ngoài, tớ sẽ mặc áo tàng hình vào và đi xem nó làm cái…"

Nó bật dậy khi Neville vào trong phòng, mang theo nó một thứ mùi của một vật hơi cháy, và bắt đầu lục lọi trong hòm của nó tìm một cái quần dài sạch.

Mặc cho sự quyết tâm tìm hiểu Malfoy, Harry đã không hề có may mắn trong vài tuần sau đó. Mặc dù nó xem bản đồ nhiều đến mức có thể, thỉnh thoảng vẫn phải vào trong phòng vệ sinh một cách không cần thiết giữa những tiết học để kiểm tra, nó vẫn không thấy Malfoy ở chỗ nào đáng nghi ngờ đến một lần. Cũng phải công nhận rằng nó đã thấy Crabbe và Goyle chuyển động quanh lâu đài một mình nhiều hơn bình thường, thỉnh thoảng lại còn đứng yên ở trong những hành lang vắng vẻ, nhưng vào những lúc đó Malfoy không ở đâu xung quanh tụi nó, mà thậm chí còn không thể tìm thấy ở những nơi nào khác trên bản đồ. Điều này là kỳ lạ nhất. Harry vật lộn với cái giả thuyết rằng Malfoy đã thực sự rời khỏi trường, nhưng không thể đoán được xem nó làm điều đó như thế nào, vì một sự bảo vệ rất ngặt nghèo đã được áp đặt lên trường vào thời gian này. Nó chỉ có thể cho rằng nó đã lạc dấu Malfoy ở giữa hàng trăm những điểm đen nhỏ tí trên bản đồ. Và với sự thật là Malfoy, Crabbe và Goyle xuất hiện ở trên những con đường khác nhau trong khi chúng thường là không rời nhau bao giờ, những điều này xảy ra khi người ta lớn lên – Ron và Hermione, Harry liên tưởng đến một cách chán nản, là một bằng chứng sống.

Tháng Hai đến rồi tháng Ba mà không hề có sự thay đổi nào của thời tiết ngoài việc nó đã trở trên lộng gió hơn và ẩm ướt hơn. Cùng với một sự phẫn nộ chung, một bảng hiệu đã được dựng lên ở tất cả các bảng thông báo của các phòng sinh hoạt rằng chuyến đi sắp tới đến Hogsmeade đã bị huỷ bỏ. Ron rất tức giận.

"Ngày đó là sinh nhật tớ!" nó nói, "tớ đã rất trông chờ ngày đó rồi!"

"Không phải là một bất ngờ lớn phải không ?" Harry nói. "Xem những gì xảy ra cho Katie đấy."

Cô bé vẫn chưa trở về từ bệnh viện Thánh Mungo. Và còn nhiều hơn nữa, những sự biến mất đã được đăng trên tờ Nhật Báo Tiên Tri, trong đó có vài vụ của những họ hàng học sinh Hogwarts.

"Nhưng mà giờ tất cả những gì tớ còn có thể mong đợi là cái bài kiểm tra Độn Thổ ngu xuẩn!" Ron gắt gỏng. "Một món quà sinh nhật to đấy chứ…"

Ba bài học tiếp theo, Độn Thổ vẫn khó khăn như cũ, mặc dù một vài đứa đã cố gắng để bị Tách Thân. Những sự tức giận đã lên cao độ và có một cảm giác muốn bệnh dành cho Wilkie Twycross và ba chữ D của ông ta, lúc này đã tạo cảm hứng cho một loạt những bí danh cho ông, mà hai cái lịch sự nhất là 'Hơi Chó' và 'Đầu Phân'.

https://thuviensach.vn

“Chúc mừng sinh nhật Ron,” Harry nói khi bọn chúng tỉnh dậy vào ngày đầu tiên của tháng Ba vì Seamus và Dean đã rời đi một cách rất ồn ào để ăn sáng. “Có quà đấy.”

Nó ném gói quà sang giường của Ron, để nhập cùng với một đống nhỏ mà, Harry nghĩ, đã được đem đến bởi những con gia tinh trong đêm.

“Chúc mừng,” Ron uể oải, và khi nó xé giấy bọc ra, Harry đã rời khỏi giường, mở cái hòm của nó ra và lục tìm Bản Đồ Đạo Tặc trong đó, nơi nó giấu kỹ sau mỗi lần dùng. Nó lôi ra đến một nửa cái hòm trước khi nó tìm thấy cái bản đồ được giấu dưới những cái tất được cuốn cẩn thận, chỗ nó giấu cái lọ thuốc may mắn, Felix Felicis.

“Đúng rồi,” nó thì thào, lấy cái bản đồ lên giường cùng với nó, đập nhẹ một cách yên lặng và thì thầm, “Tôi lọng trọng thề rằng tôi không làm điều gì tốt cả,” để cho Neville, đang đi qua chân giường nó, không nghe thấy.

“Đẹp lắm Harry!” Ron nói vui sướng, vẫy vẫy đôi găng tay Thủ Môn mới mà Harry đã tặng nó.

“Không có gì,” Harry nói không tập trung, vì nó đang tìm kỹ trong phòng ngủ nhà Slytherin xem có Malfoy ở đó không. “Này… tớ không nghĩ nó lại ở trên giường của nó đâu…”

Ron không trả lời; nó đang quá bận bịu với việc mở những món quà, thỉnh thoảng lại thốt lên một câu tỏ vẻ hài lòng.

“Đúng là năm nay được một mẻ lớn!” nó thông báo, cầm lên một cái đồng hồ vàng nặng trĩu với những dấu hiệu cổ xưa xung quanh mép và những ngôi sao nhỏ chuyển động thay cho những chiếc kim. “Cậu đã xem ba mẹ cho tớ cái gì chưa ? Trời đất ơi, tớ nghĩ là năm sau tớ cũng sẽ muốn lên tuổi trưởng thành lần nữa mất thôi…”

“Tuyệt,” Harry kêu lên, cho cái đồng hồ một cái liếc mắt rồi lại nhìn chăm chú hơn vào bản đồ. Malfoy ở đâu nhỉ ? Nó có vẻ không ở bàn của Slytherin trong Đại Sảnh, đang ăn sáng… nó cũng không ở gần thày Snape, lúc này đang ngồi ở phòng của ông nghiên cứu… nó không ở trong bất cứ một cái phòng tắm hay phòng bệnh nào…

“Thử một cái không ?” Ron nói khó khăn, giơ lên một hộp Sô Cô La Vạc.

“Không, cám ơn,” Harry nói, nhìn lên. “Malfoy lại biến lần nữa rồi!”

“Không thể nào dừng được à,” Ron nói, ném một viên Vạc thứ hai vào trong mồm khi nó cởi áo ngủ ra. “Đi nào, nếu cậu không muốn phải Độn Thổ với một cái bụng rỗng… có thể làm cho điều đó dễ hơn đấy, tớ nghĩ vậy…”

Ron nhìn ngần ngừ vào cái hộp Sô Cô La Vạc, rồi nhún vai và lấy cho mình cái thứ ba.

Harry đập vào bản đồ với cái đũa thần của mình, thì thầm, “Trò quỷ đã hoàn thành,” mặc dù nó đã không hoàn thành, và mặc quần áo vào, nghĩ ngợi rất căng. Phải có một lời giải thích nào đó cho sự biến mất thường xuyên của Malfoy, nhưng nó chỉ đơn giản là không thể nghĩ ra được đó là gì. Cách tốt nhất để tìm ra là theo đuôi nó, nhưng thậm chí với cái áo tàng hình cách này cũng không hề hiệu quả chút nào; nó còn có những tiết học nữa, buổi tập

https://thuviensach.vn

Quidditch, bài tập về nhà và Độn Thổ nữa; nó không thể theo đuôi Malfoy quanh trường suốt ngày mà không bị đánh giá về chuyên cần được.

"Xong chưa ?" nó nói với Ron.

Nó đã ra nửa đường đến cánh cửa phòng ngủ khi nó nhận ra rằng Ron vẫn đứng yên đó, đang vịn vào cột giường, nhìn ra ngoài cánh cửa sổ ngập mưa với một cái vẻ thẫn thờ kỳ lạ trên mặt.

"Ron ? Bữa sáng."

"Tớ không đói."

Harry nhìn nó chằm chằm.

"Tớ nghĩ cậu vừa nói… ?"

"Ừ, được rồi, tớ sẽ xuống cùng cậu," Ron thở dài, "nhưng tớ không muốn ăn."

Harry xem xét nó một cách nghi ngờ.

"Cậu vừa mới ăn hết nửa hộp Sô Cô La Vạc phải không ?"

"Không phải cái đó," Ron lại thở dài. "Cậu… cậu không hiểu được đâu."

"Tốt thôi," Harry nói, mặc dù vẫn bối rối, khi nó quay lại mở cửa.

"Harry!" Ron nói bất thình lình.

"Gì thế ?"

"Harry, tớ không thể chịu được!"

"Cậu không thể chịu được cái gì cơ ?" Harry hỏi, lúc này đã bắt đầu thực sự cảm thấy sợ hãi. Ron trông hơi xanh xao và trông như nó đang ốm vậy.

"Tớ không thể nào dừng nghĩ về cậu ấy được!" Ron nói với giọng khàn khàn.

Harry nhìn nó há hốc mồm. Nó đã không ngờ đến điều này và cũng không chắc là nó có muốn nghe không. Bạn bè thì có thể được, nhưng nếu Ron đã bắt đầu gọi Lavender là 'Lav-Lav', nó phải giữ vững lập trường của mình chứ.

"Thế tại sao điều này lại làm cậu không ăn sáng được ?" Harry hỏi, cố gắng đưa một việc bình thường vào vấn đề.

"Tớ không nghĩ là cậu ấy coi tớ tồn tại trên đời," Ron nói với vẻ tuyệt vọng.

"Cậu ấy hoàn toàn biết cậu có tồn tại," Harry nói hoang mang. "Cậu ấy vẫn còn cặp kè với cậu còn gì nữa ?"

Ron chớp mắt.

"Cậu đang nói về ai thế ?"

https://thuviensach.vn

“Cậu đang nói về ai thế ?” Harry nói, với một cảm giác ngày càng tăng rằng tất cả lý trí đã tuột khỏi câu chuyện.

“Romilda Vane,” Ron nói khẽ, và cả bộ mặt nó dường như sáng lên khi nó nói ra, tựa hồ như bị chiếu bởi một chùm ánh nắng mặt trời trong lành nhất. Chúng nhìn nhau đến gần một phút, rồi Harry nói, “Đó là một lời nói đùa phải không ? Cậu đang đùa.”

“Tớ nghĩ… Harry, tớ nghĩ tớ đã yêu cậu ấy mất rồi,” Ron nói trong một giọng nghèn nghẹn.

“Được rồi,” Harry nói, bước về phía Ron để có một cái nhìn tốt hơn vào đôi mắt đờ đẫn và bộ dạng xanh xao của nó, “Được rồi… nói lại điều đó ngẩng mặt lên xem nào.”

“Tớ yêu cậu ấy,” Ron nói gần như không thở được. “Cậu đã nhìn thấy tóc của cậu ấy chưa, nó rất đen và bóng và mượt như lụa… và mắt của cậu ấy nữa ? Đôi mắt to đen láy của cậu ấy ? Và…”

“Điều này thật buồn cười,” Harry nói thiếu bình tĩnh, “nhưng trò đùa đã qua phải không ? Quên nó đi!”

Nó đã quay đi; nó bước được hai bước về phía cửa thì một cú đánh mạnh đập vào tai phải của nó. Choáng váng, nó quay lại. Nắm đấm của Ron đã được rút lại, mặt của nó méo mó vì tức giận; nó lại chuẩn bị tấn công lần nữa.

Harry phản ứng lại theo bản năng; đũa thần nó được rút ra khỏi túi và một câu thần chú hiện lên trong đầu nó mà không cần suy nghĩ: Leicorpus!

Ron hét lên khi gót chân của nó bị vặn mạnh lên đằng trước; nó quằn quại một cách vô vọng, lộn ngược đầu đuôi, áo choàng của nó treo lơ lửng cùng với nó.

“Cái đó để làm gì hả ?” Harry gào lên.

“Cậu đã sỉ nhục bạn ấy, Harry! Cậu nói đó là một trò đùa!” Ron hét lớn, lúc này đang dần dần tím mặt lại khi máu dồn lên đầu.

“Đúng là điên rồ thật!” Harry nói. “Cái gì đã làm… ?”

Rồi nó nhìn thấy cái hộp nằm ở trên giường của Ron và sự thật đã ập đến đầu nó với áp lực như một dòng người khổng lồ.

“Cậu lấy cái hộp Sô Cô La Vạc này ở đâu hả ?”

“Đó là quà sinh nhật của tớ!” Ron hét lên, quay vòng chầm chậm trên không trung khi nó cố gắng vẫy vùng để thoát thân. “Tớ đã mời cậu một cái phải không ?”

“Cậu chỉ nhặt nó lên từ sàn nhà phải không ?”

“Nó rơi trên giường của tớ, được chưa ? Thả tớ ra đi!”

“Cái đó không rơi lên giường của cậu, ngốc ạ, cậu không hiểu sao ? Nó là cho tớ, tớ đã lôi nó ra từ trong hòm của tớ khi tớ tìm cái bản đồ. Đó là lũ Sô Cô La Vạc mà Romilda cho tớ từ trước Giáng Sinh và nó chứa đầy Tình Dược!”

https://thuviensach.vn

Nhưng chỉ có một từ trong đó có vẻ nhập vào đầu Ron.

"Romilda ?" nó nhắc lại. "Cậu vừa nói Romilda à ? Harry – cậu có biết cậu ấy không ? Cậu giới thiệu tớ nhé ?"

Harry nhìn chằm chằm vào Ron đang đung đưa ở trên, mặt trông cực kỳ tràn đầy hy vọng, và cố gắng nhịn cười. Một phần của nó – phần gần nhất với cái tai phải đau nhói – rất thích thú với cái ý kiến thả Ron ra và xem nó chạy như điên cho đến khi thuốc hết tác dụng… nhưng mặt khác, bọn chúng là bạn, Ron đã không còn là nó từ khi nó bị tấn công, và Harry nghĩ rằng nó xứng đáng một cú đấm nữa nếu như nó chấp nhận cho Ron công bố một tình yêu bất tử đối với Romilda Vane.

"Ừ, tớ sẽ giới thiệu cậu," Harry nói, nghĩ rất nhanh. "Tớ sẽ cho cậu xuống đây, được không ?"

Nó thả Ron rơi bịch xuống sàn (tai của nó cũng khá đau đấy), nhưng Ron chỉ đơn thuần là đứng lại bằng chân của mình, cười rất to.

"Cậu ấy sẽ ở trong văn phòng của thày Slughorn," Harry nói đầy tự tin, dẫn đường ra đến cửa.

"Tại sao cậu ấy lại ở trong đó ?" Ron hỏi lo lắng, nhanh chân đuổi kịp.

"Ồ, cậu ấy có những bài học Độc Dược phụ đạo với thày," Harry nói, bịa ra một cách lộn xộn.

"Có thể tớ sẽ hỏi xem tớ có được học cùng cậu ấy không ?" Ron hỏi sốt sắng.

"Ý kiến tuyệt đấy," Harry nói. Lavender đang chờ ở ngoài lỗ chân dung, một sự rắc rối mà Harry không lường trước được.

"Cậu đã muộn đấy Won-Won!" cô bé nhăn mặt. "Tớ có một món…"

"Để mặc tớ," Ron nói thiếu bình tĩnh, "Harry đang định giới thiệu tớ với Romilda Vane."

Và không nói thêm một lời nào với cô bé, nó đẩy mình ra khỏi cái lỗ chân dung. Harry cố gắng tạo một vẻ mặt xin lỗi với Lavender, nhưng nó trông giống như đang buồn cười hơn, bởi vì cô bé có vẻ như bị xúc phạm hơn bao giờ hết khi Bà Béo đóng lại đằng sau chúng.

Harry đã hơi lo lắng rằng thày Slughorn đã đi ăn sáng, nhưng ông đã mở cửa ra ngay từ cái gõ đầu tiên, mặc một cái áo choàng nhung xanh và một cái mũ ngủ hợp với nó và trông hơi lờ đờ.

"Harry," ông lầm bầm. "Quá sớm để gọi ta đấy… Ta thường dậy muộn vào sáng thứ bảy…"

"Thưa giáo sư, con rất xin lỗi khi phải làm phiền thày," Harry nói đến mức khẽ nhất có thể, trong khi Ron đang đứng trên ngón chân của mình, cố gắng để nhìn qua Slughorn vào trong phòng của ông, "nhưng bạn Ron của con đã chẳng may nuốt phải một liều Tình Dược. Thày không thể làm cho cậu ấy một liều thuốc chữa phải không ? Để con đưa cậu ta xuống chỗ bà Pomfrey vậy, nhưng chúng con không được phép có một thứ nào từ cửa hiệu Wizard Wheezes nhà Weasley và, thày biết đấy… những câu hỏi bất tiện…"

https://thuviensach.vn

“Ta đã nghĩ rằng con có thể chế cho nó một liều thuốc rồi Harry à, một người bào chế bậc thầy như con ?” Slughorn hỏi. “Ơ,” Harry nói, hơi bị phân tâm bởi sự thực là lúc này Ron đang thúc vào sườn nó bằng khuỷu tay với mục đích đẩy nó vào trong phòng, “nhưng, con chưa bao giờ pha một liều thuốc chữa cho Tình Dược cả, thưa thày, và vào lúc con làm xong thì Ron đã có thể làm điều gì đó khủng khiếp rồi…”

Thật là hữu ích, Ron đã chọn đúng lúc này để kêu lên, “tớ không nhìn thấy cậu ấy. Harry – có phải thày giấu cậu ấy đi không ?”

“Thuốc này được chế trong ngày à ?” Slughorn hỏi, lúc này đang nhìn Ron với một sự thích thú chuyên nghiệp. “Chúng có thể sự làm tăng sức mạnh lên, con biết đấy, càng mạnh nếu càng được giữ lâu.”

“Điều này chứng minh rất nhiều thứ,” Harry thở hổn hển, lúc này đang thực sự vật lộn với Ron để giữ cho nó khỏi đánh bật thày Slughorn ra khỏi cửa. “Hôm nay là sinh nhật cậu ấy, Giáo sư à,” nó khẩn nài.

“Được rồi, vào đi, vào đi,” Slughorn dịu lại. “Ta có một vài thứ cần thiết ở đây trong túi của ta, đó không phải là một liều khó chế…”

Ron lao qua cánh cửa để vào văn phòng quá nóng và chật chội của Slughorn, vấp phải cái ghế để chân có núm tua, lấy lại thăng bằng của nó bằng cánh nắm chặt Harry ở cổ và thì thầm, “Cậu ấy không thấy điều này chứ ?”

“Cậu ấy chưa đến đâu,” Harry nói, nhìn thày Slughorn mở bộ đồ chế thuốc của ông ra và thêm vài nhúm nhỏ cái này cái kia vào trong một cái lọ thuỷ tinh nhỏ.

“Điều đó rất tốt,” Ron nói nhiệt thành. “Trông tớ thế nào ?”

“Rất đẹp trai,” Slughorn nói nhẹ nhàng, đưa cho Ron một cốc đầy chất lỏng trong suốt. “Giờ hãy uống cái này vào, đây là chất tăng lực cho não, giúp con bình tĩnh khi cô bé đến đây, con biết không.”

“Tuyệt thật,” Ron nói hăm hở, và nó uống chất giải độc ừng ực.

Harry và thày Slughorn cùng nhìn nó. Một lúc sau, Ron cười với họ. Rồi, rất chậm rãi, nụ cười của nó chùng xuống và biến mất, để bị thay thế bởi một cảm giác cực kỳ sợ hãi.

“Trở lại bình thường rồi phải không ?” Harry nói, cười to. Slughorn cười lặng lẽ. “Cám ơn rất nhiều thưa Giáo Sư.”

“Đừng bận tâm con trai, đừng bận tâm,” Slughorn nói, khi Ron sụp xuống vào cái ghế bành gần đó, trông rất tàn tệ. “Nhấc-tôi-lên, đó là cái nó cần,” Slughorn tiếp tục, lúc này hối hả tiến về cái bàn chứa đầy đồ uống. “Ta có Bia Bơ, ta có rượu, ta có chai cuối cùng của rượu mật ong sồi vừa chín… hmm… lẽ ra phải đưa cái này cho Dumbledore trong giáng sinh… à thôi được…” ông nhún vai “… nó không thể để nhỡ thứ mà nó chưa bao giờ được nếm! Tại sao lại không mở chai ra bây giờ và chúc mừng sinh nhật Ngài Weasley nhỉ ? Chẳng có gì ngoài một linh hồn trong sáng có thể đánh bật những đau đớn của một tình yêu thất vọng…”

Ông lại cười như nắc nẻ và Harry tham gia. Đây là lần đầu tiên nó thấy mình hầu như ở một mình với Slughorn kể từ sự cố gắng thảm hại đầu tiên của nó để lấy được ký ức từ ông.

https://thuviensach.vn

Có thể, nếu như nó cố gắng giữ Slughorn ở trong một tâm trạng tốt… có thể nếu họ uống đủ một lượng rượu mật ong sồi vừa chín tới…

"Con đây rồi," Slughorn nói, đưa cho Harry và Ron mỗi người một cốc rượu mật, trước khi giơ cốc của chính ông. "Nào, một sinh nhật cực kỳ hạnh phúc, Ralph…"

"-Ron-" Harry thì thầm.

Nhưng Ron, có vẻ như không hề nghe lời ca tụng, đã đổ cốc rượu vào trong mồm và nuốt ực.

Có một giây, có lẽ không dài hơn một nhịp tim đập là mấy, mà Harry biết là có một thứ gì đó thực sự tồi tệ mà Slughorn dường như không nhận ra.

"… và chúc con có thêm nhiều…"

"Ron!"

Ron đã làm rơi cốc rượu của nó; nó đã nâng lên nửa chừng rồi gục xuống, tứ chi nó giật đùng đùng không kiểm soát được. Bọt phun ra từ mồm nó và đôi mắt nó thì căng ra từ trong hốc mắt.

"Giáo sư!" Harry gào lên. "Làm gì đó đi chứ!"

Nhưng Slughorn có vẻ như bị cứng đơ vì sốc. Ron co giật và nghẹt thở: da của nó đã chuyển sang màu xanh.

"Cái gì… nhưng…" Slughorn ấp úng.

Harry lao qua cái bàn thấp và tới cái tủ thuốc đang mở của Slughorn, kéo ra những cái lọ và túi, trong khi âm thanh khủng khiếp của hơi thở hục hoặc của Ron vang khắp phòng. Rồi nó tìm ra thứ đó – viên đá nhăn nheo giống quả thận khô mà Slughorn đã lấy từ tay nó trong buổi học Độc Dược.

Nó vụt chạy về phía bên cạnh Ron, cạy mở hàm nó ra và nhét viên đá ruột dê vào trong mồm nó. Ron rùng mình một cái rất mạnh, rồi thở rất gấp và người nó mềm nhũn ra, nằm yên.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG XVIX: GIA TINH BÁM ĐUÔI

"Xét cho cùng, đây chẳng phải là một sinh nhật vui vẻ của Ron phải không ?" Fred nói.

Trời đã tối rồi, phòng bệnh rất yên tĩnh, cửa sổ được che rèm, những chiếc đèn được thắp lên. Giường của Ron là cái duy nhất có người nằm. Harry, Hermione, và Ginny đang ngồi xung quanh nó; chúng đã giành ra cả ngày để chờ ở ngoài cánh cửa đôi, cố gắng ngó vào bên trong mỗi khi có người ra vào. Bà Pomfrey chỉ cho chúng vào lúc 8 giờ. Fred và George đã đến vào mười giờ kém.

"Bọn anh chẳng tưởng tượng rằng sẽ phải tặng quà em trong hoàn cảnh này," George cười to, đặt xuống một gói quà to đùng lên cái tủ bên cạnh giường của Ron và ngồi cạnh Ginny.

"Ừ, khi chúng ta thấy thì nó vẫn còn tỉnh táo," Fred nói.

"Ở đó khi chúng ta còn ở Hogsmeade, chờ để làm nó bất ngờ…" George nói.

"Các anh đã ở Hogsmeade á ?" Ginny nhìn lên.

"Các anh đang nghĩ đến việc mua lại tiệm Zonko," Fred nói ủ rũ. "Một chi nhánh ở Hogsmeade, em biết đấy, nhưng mà chẳng hơn được nếu như các em không được ra ngoài mua đồ vào cuối tuần nữa… Thôi quên cái đó đi."

Nó biến ra một cái ghế bên cạnh Harry và nhìn vào bộ mặt tái xám của Ron.

"Thế chính xác là nó xảy ra thế nào, Harry ?"

Harry kể lại câu chuyện mà nó đã từng phải kể lại chi tiết, gần như là đến một trăm lần rồi, cho thày Dumbledore, cô McGonagall, Bà Pomfrey, Hermione, và cho Ginny.

"… rồi em cho mẩu đá vào họng nó và nó đã có vẻ thở dễ hơn một chút, ông Slughorn chạy đến giúp, cô McGonagall và Bà Pomfrey quay lại và họ mang Ron đến đây. Họ cho là Ron sẽ tốt cả thôi. Bà Pomfrey thì nói là nó sẽ phải ở lại đây khoảng một tuần… tiếp tục phải uống nước cây cửu lý hương…"

"Ôi trời, rất may là em nghĩ ra cái viên đá ruột dê đấy," George nói thầm thì.

"Rất may là có một viên ở trong phòng," Harry nói, vẫn còn lạnh sống lưng bởi cái ý nghĩ là chẳng biết điều gì sẽ xảy ra nếu như nó không đặt tay đúng vào viên đá nhỏ.

Hermione kêu lên một tiếng sụt sịt gần như không nghe thấy. Cô bé đã im lặng cả ngày một cách bất thường. Đã lao đi rất nhanh, mặt trắng bệch, đến chỗ Harry ở căn phòng bệnh viện và yêu cầu được biết điều gì đã xảy ra, cô bé đã không hề tham gia vào những lời bàn luận gây ám ảnh của Harry và Ginny về việc làm thế nào mà Ron bị bỏ độc, mà chỉ đơn thuần là ngồi bên cạnh hai đứa, ngậm chặt miệng và rất sợ hãi, cho đến khi bọn chúng được phép vào thăm.

"Thế ba mẹ có biết không ?" Fred hỏi Ginny. "Họ đã thăm anh ấy rồi, họ vừa đến cách đây 1 giờ… họ đang ở trong văn phòng thày Dumbledore trong lúc này, nhưng họ sẽ quay lại ngay…"

https://thuviensach.vn

Có một khoảnh khắc im lặng khi cả lũ đều nhìn Ron lầm bầm trong giấc ngủ của mình.

"Thế chất độc ở trong cốc nước à ?" Fred nói khẽ.

"Vâng," Harry nói ngay lập tức; nó không thể nghĩ ra thứ nào khác và rất vui khi có cơ hội được bàn luận tiếp. "Slughorn đã bỏ nó vào…"

"Làm thế nào mà lão ta có thể bỏ cái gì đó vào cốc của Ron mà em không thấy được ?"

"Có thể chứ," Harry nói, "nhưng tại sao Slughorn lại muốn đầu độc Ron ?"

"Chả biết," Fred nghiêm trang. "Em không nghĩ là ông ta bỏ nhầm cốc à ? Muốn đầu độc em ý ?"

"Tại sao mà ông Slughorn lại muốn đầu độc Harry chứ ?" Ginny hỏi. "Anh chả biết," Fred nói, "nhưng mà có rất nhiều người muốn đầu độc Harry phải không ? 'Kẻ Được Chọn' và mọi thứ đó ?" "Thế anh nghĩ Slughorn là Tử Thần Thực Tử à ?" Ginny nói.

"Mọi thứ đều có thể," Fred sa sầm. "Ông ta có thể bị dính Lời Nguyền Độc Đoán," George nói. "Hoặc là ông ta vô tội," Ginny nói. "Chất độc có thể đã ở trong lọ, trong trường hợp nó được giành cho chính ông Slughorn."

"Ai mà muốn giết Slughorn chứ ?"

"Thày Dumbledore nghĩ rằng Voldermort muốn có Slughorn ở phía của hắn," Harry nói. "Slughorn đã lẩn trốn mất một năm trước khi ông đến Hogwarts. Và…" Nó nghĩ về ký ức mà thày Dumbledore đã không thể lấy ra được từ Slughorn. "Và có thể Voldermort muốn ông ta biến đi khỏi mắt mình, có thể ông ta nghĩ mình có giá trị trong mắt của thày Dumbledore."

"Nhưng cậu đã nói là Slughorn đã dự định cho thày Dumbledore món Untie trong Giáng Sinh," Ginny nhắc lại cho nó. "Nên kẻ bỏ thuốc độc có thể dễ dàng có mục tiêu là thày Dumbledore."

"Nếu thế thì kẻ đó phải không biết rõ Slughorn," Hermione nói, lần đầu tiên trong nhiều giờ và nghe như là cô bé đang bị cảm nặng vậy. "Nhưng ai biết Slughorn đều hiểu rằng có một khả năng rất lớn ông ta giữ cho mình một thứ đầy hương vị như vậy."

"Ôi, đầu gối của tôi," Ron kêu lên không báo trước ở giữa bọn trẻ.

Bọn nó đều lặng im nhìn nó lo lắng, nhưng sau khi phát ra những âm thanh không thể hiểu được mất một lúc, nó lại tiếp tục ngáy.

Cánh cửa phòng ngủ bật mở, làm cho bọn chúng đều giật nảy mình: Hagrid sải bước về phía bọn nó, mái tóc ướt mưa, cái áo khoác da gấu của ông bay phần phật bên mình, một mũi tên trong tay, ông để lại một vệt những vết chân bùn to bằng con cá heo nhỏ ở trên sàn.

"Ở trong rừng cả ngày hôm nay!" ông thở hổn hển. "Aragog ngày càng tồi hơn, ta đã đọc cho nó nghe… nó không thức dậy để ăn tối cho đến tận bây giờ và sau đó Giáo sư Sprout nói cho ta về Ron! Nó sao rồi ?"

"Không tồi lắm," Harry nói. "Họ nói là nó sẽ tốt thôi."

https://thuviensach.vn

“Một lúc không được có nhiều hơn 6 người thăm hỏi!” bà Pomfrey nói, vội ra khỏi văn phòng của bà.

“Hagrid thêm vào mới là sáu,” George chỉ ra.

“Ồ… đúng rồi…” Bà Pomfrey nói, xem chừng như đã đếm Hagrid thành mấy người vì sự to lớn của ông. Để che đậy sự nhầm lẫn của mình, bà vội vã đi lau những vết bùn trên sàn bằng đũa thần của mình.

“Ta không tin được,” Hagrid nói khàn khàn, lắc lắc cái đầu bù xù của ông khi ông nhìn xuống Ron. “Không thể tin được… Xem nó nằm đó kìa… Mà mà muốn làm hại nó chứ ?”

“Đó là điều mà chúng cháu đang bàn,” Harry nói. “Chúng cháu không biết.”

“Cháu không nghĩ là ai đó lại cố gắng khử cả một đội Quidditch,” Fred nói thẳng thắn. “Anh Wood đã làm thế với đội Slytherins nếu anh có thể thoát được tội.”

“Hừm, cháu không nghĩ là Quidditch, nhưng cháu cho rằng có mối liên hệ giữa những vụ tấn công,” Hermione nói lặng lẽ.

“Tại sao em lại kết luận thế ?” Fred nói.

“Vì một điều, họ đều đã có thể thiệt mạng và đều được cứu sống, mặc dù đều chỉ là may mắn mà thôi. Và một điều khác nữa, cả chất độc và cái vòng cổ đều có vẻ không đến đúng địa chỉ người đáng lẽ bị tấn công. Tất nhiên,” cô bé ủ ê, “điều này làm cho kẻ đứng sau những vụ này càng nguy hiểm hơn, vì có vẻ như họ không quan tâm đến việc họ phải giết bao nhiêu người, miễn là họ thực sự xoá sổ được nạn nhân của họ.”

Trước khi mọi người có thể phản ứng với lời nhận xét đáng ngại này, cánh cửa thiếc phòng khám lại mở ra và ông bà Weasley chạy vào trong giường. Họ chẳng còn có thể làm gì được ngoài việc sự bảo mình rằng Ron sẽ hồi phục hoàn toàn trong lần thăm cuối cùng của họ; bây giờ bà Weasley đã túm lấy Harry và ôm nó rất chặt.

“Cụ Dumbledore đã nói với ta con đã cứu nó thế nào bằng những viên sỏi,” bà nức nở. “Ôi Harry, chúng ta còn có thể nói gì nữa đây ? Con cứu Ginny, con cứu Arthur, giờ đây con lại cứu cả Ron nữa…”

“Đừng làm… con không có…” Harry thì thào một cách ngượng nghịu. “Một nửa gia đình này đã nợ con nhiều mạng sống rồi, giờ ta phải dừng lại và nghĩ về điều đó thôi,” ông Weasley nói bằng một giọng ngại ngùng. “Ta phải nói rằng đó đúng là một điềm lành cho nhà Weasley khi Ron đã quyết định ngồi trong buồng tàu cùng với cháu trên chuyến tàu đến Hogwarts, Harry à.”

Harry không thể nghĩ được thứ gì để nói trong lúc này cả và nó gần như rất vui mừng khi bà Pomfrey nhắc nhở họ rằng chỉ được phép có 6 người thăm bệnh xung quanh giường của Ron mà thôi; nó và Hermione đứng dậy ngay lập tức, và bác Hagrid quyết định đi cùng bọn nó, để Ron lại với gia đình mình.

“Tồi tệ thật,” Hagrid càu nhàu trong bộ râu rậm rạp của mình, khi ba người đi bộ trở lại qua cái hành lang để đến cầu thang đá hoa. “Cả một hệ thống an ninh mới, vậy mà bọn nhỏ

https://thuviensach.vn

vẫn bị tấn công… Cụ Dumbledore đang rất lo lắng… Cụ chẳng nói nhiều, nhưng mà ta có thể nói vậy…"

"Thày không có ý kiến gì sao bác Hagrid ?" Hermione nói tha thiết.

"Ta cho rằng cụ có rất nhiều ý kiến chứ, đầu óc như cụ thì," Hagrid nói. "Nhưng mà cụ vẫn không biết ai đã gửi cái vòng cổ hay cho thuốc độc vào cốc rượu đó, nếu không thì bọn chúng sẽ bị bắt ngay phải không ? Điều làm ta lo lắng," Hagrid nói, hạ thấp giọng và nhìn quanh qua vai mình (Harry, cũng vì một lý do như vậy, ngước lên trần để xem có Peeves ở đó không), "là Hogwarts có thể hoạt động thêm được bao lâu nữa khi bọn trẻ cứ bị tấn công thế này. Lại giống như vụ Phòng Chứa Bí Mật phải không ? Sẽ có rất nhiều vụ náo loạn, rồi sẽ có thêm phụ huynh lôi con họ ra khỏi trường, và điều tiếp đó, các con biết đấy, hội đồng những người điều hành…"

Hagrid không nói nữa khi một con ma nữ tóc dài trườn qua trong tĩnh lặng, rồi lại tiếp tục thầm thì bằng giọng khàn khàn, "… những người điều hành sẽ phải bàn đến chuyện đóng cửa để bảo đảm an toàn."

"Chắc chắn là không thế đâu phải không ?" Hermione nói, trông rất lo lắng.

"Phải nhìn trong quan điểm của họ cơ," Hagrid nói nặng nề. "Ý ta là, lúc nào cũng có một chút liều lĩnh khi gửi con đến học ở Hogwarts có phải không ? Các con đã chuẩn bị tinh thần cho những tai nạn phải không, với hàng trăm phù thuỷ dưới tuổi thành niên bị nhốt chung vào với nhau thế này, nhưng mà ám sát có kế hoạch, điều đó khác hoàn toàn. Vì thế nên chẳng trách cụ Dumbledore tức giận với Sn…"

Hagrid dừng lại đột ngột, một cảm xúc có lỗi quen thuộc đã xuất hiện trên bộ mặt của ông, phía trên bộ râu bù xù đen thui.

"Sao cơ ạ ?" Harry nói nhanh. "Thày Dumbledore tức giận với Snape á ?"

"Ta chưa bao giờ nói vậy," Hagrid nói, mặc dù cái bộ mặt hoang mang của ông không thể nào rõ ràng hơn thế. "Xem đồng hồ kìa. Đã gần nửa đêm rồi. Ta phải…"

"Bác Hagrid, tại sao thày Dumbledore lại tức giận với thày Snape ?" Harry hỏi lớn.

"Shhh!" Hagrid nói, vừa tức giận vừa lo lắng. "Đừng có hét lên như thế chứ Harry, con không muốn ta bị mất việc chứ. Đừng quan tâm, ta không cho rằng con lại quan tâm phải không, nhất là lúc này con đã không còn học môn Chăm Sóc Sinh…"

"Đừng làm cho con cảm thấy có lỗi nữa, không tác dụng gì đâu!" Harry nói mạnh mẽ. "Thày Snape đã làm gì thế ?"

"Ta không biết Harry à, ta cũng chẳng nên nghe nó nữa kia! Ta… hừm… ta đang ra khỏi rừng vào một tối nọ và ta đã nghe thấy họ nói chuyện… hừm, cãi nhau. Không muốn bị chú ý, nên ta lánh đi và cố gắng để không nghe, nhưng đó là… hừm, một buổi tranh cãi nảy lửa và rất là khó để nó ngoài tai."

"Thế sao ?" Harry giục ông, khi Hagrid lê bàn chân nặng nề của ông một cách khó nhọc.

https://thuviensach.vn

“Hừm… ta chỉ nghe thấy Snape nói cụ Dumbledore đã quá dựa dẫm và có thể ông ta – Snape – không muốn làm điều đó nữa…”

“Làm gì cơ ?”

“Ta không biết Harry à, có vẻ như Snape đã cảm thấy làm việc quá sức, chỉ thế thôi… dù sao thì, cụ Dumbledore nói với ông ta rất nhanh rằng ông đã chấp nhận làm việc đó và đó là tất cả. Rất cứng rắn với ông ta. Và sau đó cụ nói rất nhiều về việc Snape thực hiện những vụ điều tra trong Nhà của ông ta, ở Slytherin. Hừm, chẳng có gì kỳ lạ trong việc này cả!” Hagrid thêm vào vội vã, khi Harry và Hermione ném cho nhau những cái nhìn đầy ý nghĩa. “Tất cả những Chủ Nhiệm Nhà đều được yêu cầu tham gia vào vụ cái vòng cổ đấy…”

“Vâng, nhưng mà thày Dumbledore cũng không trách mắng những người còn lại đúng không ?” Harry nói.

“Nghe này,” Hagrid vặn cái cung tên một cách không thoải mái trong tay của ông; có một tiếng gãy lớn và nó bật làm đôi. “Ta biết con nghĩ gì về Snape, Harry, và ta không muốn con tìm hiểu sâu thêm về chuyện này nữa.”

“Nhìn kìa,” Hermione nói cụt lủn.

Họ quay sang vừa đúng lúc nhìn thấy bóng của Argus Filch lập lờ ở bức tường đằng sau họ trước khi ông rẽ sang, lưng gù, hàm ông run lẩy bẩy.

“Ô hô!” ông thở khò khè. “Ở ngoài phòng ngủ quá muộn, tức là bị cấm túc đây!”

“Không đâu Filch,” Hagrid nói ngắn gọn. “Bọn chúng đi với tôi phải không nào ?”

“Và thế thì có khác gì nào ?” Filch nói khinh khỉnh.

“Tôi là một thày giáo mạnh khoẻ, phải không, ông bạn Pháo Xịt lén lút!” Hagrid nói, bật lại ngay lập tức.

Có một tiếng hít hơi kinh tởm khi Filch căng lên vì tức giận; bà Noris đã đến, không bị nhìn thấy, và đang bước vòng quanh khúc khuỷu quanh mắt cá chân gầy guộc của Filch.

“Đi đi,” Hagrid nói ra trên khoé miệng.

Harry không chờ để được nhắc lần thứ hai; nó và Hermione cùng vụt đi; tiếng của Hagrid và Filch vẫn còn vang lên đằng sau khi chúng chạy. Chúng chạy qua Peeves ở gần chỗ rẽ vào Tháp Gryffindor; nhưng nó đang rẽ không khí một cách hạnh phúc đến nơi có tiếng quát tháo, cười khúc khích và gọi,

Khi nào có cãi nhau và ở đâu có vấn đề

Cứ gọi Peeves, nó sẽ nhân lên gấp đôi

Bà Béo đang ngáy và rất không bằng lòng để bị đánh thức, nhưng vẫn vươn lên trước một cách cục cằn để cho bọn nó trèo vào trong phòng sinh hoạt chung bình an và trống rỗng. Có vẻ như mọi người vẫn chưa biết gì về Ron cả; Harry rất bình tâm: Nó đã bị thẩm vấn đủ trong ngày hôm đó rồi. Hermione chúc nó ngủ ngon và vào phòng ngủ nữ. Harry, mặc dù

https://thuviensach.vn

vậy, vẫn ở lại, ngồi vào một cái ghế cạnh lò sưởi và nhìn xuống những cục than hồng đang tàn.

Thế là Dumbledore đã cãi nhau với Snape. Mặc kệ tất cả những điều mà ông đã nói với Harry, mặc kệ tất cả những lời khăng khăng rằng ông hoàn toàn tin tưởng Snape, ông đã mất tự chủ với thày rồi… Ông đã không nghĩ rằng Snape đã đủ cố gắng tìm hiểu trong nhà Slytherin… hoặc là, có thể, tìm hiểu một đứa Slytherin thôi: Malfoy.

Có phải là vì Dumbledore không muốn Harry làm điều gì ngu ngốc, nhận những rắc rối vào bàn tay mình, để thày đã khăng khăng cho rằng chẳng có gì trong sự nghi ngờ của Harry cả. Có vẻ đúng lắm. Thậm chí còn có khả năng thày Dumbledore không muốn một cái gì gây cho Harry bị phân tâm khỏi những bài học của họ, hay khỏi công việc lấy những ký ức của Slughorn. Có thể Dumbledore không nghĩ rằng sẽ hợp lý khi nói về những nghi ngờ đối với một giáo viên cho những đứa 16 tuổi…

"Cậu đây rồi Potter!"

Harry nhảy dựng lên trong bàng hoàng, đũa thần đã sẵn sàng. Nó đã hoàn toàn nghĩ rằng phòng sinh hoạt chung đã trống trơn; nó không hề chuẩn bị cho một khối hình nặng nề đột ngột bật dậy ở một cái ghế đằng xa. Nhìn rõ hơn, nó thấy đó là Cormac McLaggen.

"Tớ đã chờ cậu quay trở lại," McLaggen nói, không quan tâm đến cây đũa thần giơ lên của Harry. "Tớ đã ngủ quên mất. Nghe này, tớ thấy họ đem Weasley đến phòng khám lúc trước. Có vẻ như nó không thể chơi trong trận đấu tuần tới."

Phải mất một lúc Harry mới nhận ra McLaggen muốn nói về cái gì.

"Ờ… đúng rồi… Quidditch," nó nói, đặt lại cái đũa thần vào trong thắt lưng quần bò và đưa tay lên vuốt tóc một cách mệt mỏi. "Ừ… có thể nó không chơi được."

"Thế thì, tớ sẽ chơi ở vị trí Thủ Môn, phải không ?" McLaggen nói.

"Ừ," Harry nói. "Ừ, tớ cho là vậy…"

Nó không thể nghĩ đến một lời phản đối; sau cùng, McLaggen tất nhiên là người tốt thứ nhì sau những buổi thử.

"Tuyệt vời thật," McLaggen nói bằng một giọng thoả mãn. "Thế tập lúc nào ?"

"Cái gì ? À… tối mai có một buổi tập."

"Tốt lắm. Nghe này Potter, chúng ta phải nói chuyện trước đó một chút. Tớ có một số ý kiến về một số phương pháp mà cậu có thể sẽ thấy có ích."

"Được," Harry nói thiếu hoạt bát. "Hừm, tớ sẽ nghe vào ngày mai được không. Tớ mệt lắm rồi… gặp lại sau nhé…"

Tin tức về Ron bị đầu độc đã lan ra rất nhanh vào ngày hôm sau, nhưng điều này cũng không làm mất đi cái cảm giác vụ tấn công Katie đã qua. Mọi người có vẻ cho rằng đó chỉ là một tai nạn, cho rằng nó đã ở trong phòng của bậc thầy Độc Dược suốt ngày, và rằng nó đã được cho uống thuốc chữa ngay lập tức nên không nguy hại gì. Thực ra, những đứa Gryffindor phần lớn là quan tâm đến trận đấu Quidditch sắp tới với Hufflepuff, vì rất nhiều

https://thuviensach.vn

đứa muốn xem Zacharias Smith, Tấn Thủ của đội Hufflepuff, bị trừng phạt thế nào vì bài tường thuật của nó trong trận mở màn chống lại Slytherin.

Harry, mặc dù vậy, lại ít quan tâm đến Quidditch; nó đã nhanh chóng bị ám ảnh bởi Draco Malfoy. Liên tục kiểm tra cái Bản Đồ Đạo Tặc khi có cơ hội, thỉnh thoảng nó còn đi loanh quanh đến những nơi Malfoy xuất hiện, nhưng mà nó chẳng thể biết được thằng bé làm một việc gì khác thường cả. Và vẫn còn có những lúc không thể giải thích được tại sao Malfoy lại biến khỏi tấm bản đồ…

Nhưng Harry chẳng có nhiều thời gian để xem xét vấn đề đó, bởi vì những buổi tập Quidditch, bài tập về nhà, và sự thật là giờ nó đã bị bám dai dẳng ở bất cứ đâu bởi Cormac McLaggen và Lavender Brown.

Nó không thể quyết định ai trong hai đứa gây khó chịu hơn. McLaggen thì liên tục đưa đến một luồng những gợi ý mà thằng bé có thể trở thành một Thủ Môn chính cho đội tốt hơn Ron, và rằng giờ đây Harry đã được nhìn thấy thằng bé chơi thường xuyên, nó cũng chắc chắn có một suy nghĩ như vậy; nó cũng rất thích được chỉ trích những người còn lại trong đội và cung cấp cho Harry cả một chương trình luyện tập chi tiết, đến nỗi không kém một lần Harry phải nhắc nhở nó xem ai là Đội trưởng.

Trong lúc đó, Lavender cứ sán đến Harry để hỏi về Ron, mà Harry cũng cảm thấy gần như mệt mỏi hơn cả những bài thuyết trình về Quidditch của McLaggen. Đầu tiên, Lavender đã rất gây phiền hà khi nói rằng chẳng ai có ý tưởng muốn nói cho cô bé rằng Ron ở trong phòng bệnh – "Ý tớ là, tớ là bạn gái của cậu ấy cơ mà!" – nhưng không may hơn nữa, cô bé đã quyết định tha thứ cho việc lỡ quên mất đó của Harry và rất sốt sắng tán chuyện với Harry một cách rất sâu vào những suy nghĩ của Ron, một kinh nghiệm không hề thoải mái mà Harry đã cố gắng tránh nhắc đến.

"Nghe này, tại sao cậu lại không nói chuyện với Ron về những thứ này nhỉ ?" Harry hỏi, sau một cuộc chất vấn đặc biệt dài của Lavender về những thứ từ chính xác những gì Ron nói về cái áo choàng mới của cô bé đến việc Harry có nghĩ hay không rằng Ron coi mối quan hệ với Lavender là "nghiêm túc."

"Ừ, tớ sẽ đến, nhưng mà cậu ấy toàn ngủ mỗi khi tớ đến gặp thôi!" Lavender bực bội.

"Thế á ?" Harry bất ngờ, vì nó đã thấy Ron hoàn toàn tỉnh táo mỗi khi nó thức dậy trong phòng bệnh, đều dành một sự quan tâm giống nhau đến những tin tức của thày Dumbledore và trận tranh cãi của Snape, cùng với việc chê bai McLaggen nhiều đến mức có thể.

"Thế Hermione Granger vẫn còn thăm cậu ấy chứ ?" Lavender hỏi bất thình lình.

"Ừ, tớ nghĩ vậy, họ là bạn mà, phải không ?" Harry thiếu thoải mái.

"Bạn à, đừng có làm tớ cười chứ," Lavender nói vẻ khinh miệt. "Nó đã không nói chuyện với bạn ấy từ lâu rồi sau khi bạn ấy đi cùng tớ! Nhưng tớ cho là nó muốn hẹn hò với cậu ấy, và giờ cậu ấy lại hoàn toàn thú vị…"

"Cậu gọi việc bị bỏ thuốc độc là thú vị à ?" Harry hỏi. "Dù sao thì… xin lỗi nhé, tớ phải đi đây… McLaggen đang đến nói chuyện về Quidditch đấy," Harry nói vội vã, và nó lách sang

https://thuviensach.vn

một đường khác qua một cánh cửa mà trông như một bức tường vậy, và lướt đến con đường tắt đưa nó đến lớp Độc Dược, ơn trời, cả Lavender và McLaggen đều không thể theo chân nó được.

Vào buổi sáng có trận đấu Quidditch với Hufflepuff, Harry rẽ qua phòng bệnh trước khi đến sân đấu. Ron rất kích động; Bà Pomfrey không cho nó xuống xem trận đấu, bà cho rằng nó sẽ làm cậu bé bị quá khích.

"Thế McLaggen chơi thế nào ?" nó hỏi Harry một cách lo lắng, rõ ràng đã quên rằng nó đã hỏi câu này hai lần rồi.

"Tớ đã nói rồi," Harry nói bình tĩnh, "cậu ta là nhất thế giới và tớ không muốn giữ cậu ta làm gì cả. Cậu ta liên tục bảo bọn tớ phải làm gì, cậu ta nghĩ là cậu ta có thể chơi ở mọi vị trí tốt hơn tất cả bọn tớ. Tớ không thể chờ để cho cậu ta một cú. Và nói về việc cho ai đó một cú," Harry thêm vào, cúi xuống nhặt cái chổi thần Firebolt, "cậu có thể dừng việc giả vờ ngủ mỗi khi Lavender đến thăm được không ? Nó cũng làm tớ phát điên lên đấy."

"Ô," Ron nói, vẻ ngượng ngùng. "Ừ, được rồi."

"Nếu cậu không muốn đi với nó nữa, cứ nói với nó như vậy," Harry nói.

"Ừ… hừm… chẳng dễ thế đâu phải không ?" Ron nói. Nó dừng lại. "Hermione định vào thăm trước trận đấu à ?" nó thêm vào một cách tình cờ.

"Không, cậu ấy đã xuống sân cùng Ginny rồi."

"Ờ," Ron nói, có vẻ rầu rĩ. "Được rồi. Chúc may mắn nhé. Mong rằng cậu sẽ nện được McLag… ý tớ là Smith."

"Tớ sẽ cố," Harry đặt cây chổi lên vai. "Gặp lại cậu sau trận đấu nhé."

Nó nhanh chóng đi xuống qua những hành lang vắng vẻ; cả trường đang ở ngoài sân, hoặc là đang ngồi trong sân vận động hay đang đi đến đó. Nó nhìn qua những cửa sổ khi đi qua, cố gắng định lượng xem gió mạnh đến mức nào, một âm thanh hiện ra ở đằng trước làm cho nó phải nhìn lên và nó thấy Malfoy đang đi về phía mình, cùng với hai cô bé, cả hai đều có vẻ bực bội và sưng sỉa.

Malfoy dừng lại ngay khi nhìn thấy Harry, rồi cười lên một tiếng ngắn gọn ít hài hước và đi tiếp.

"Mày đang đi đâu thế ?" Harry dò hỏi.

"Ừ, tao thực sự đang muốn nói với mày đấy, vì đó là việc của mày Potter à," Malfoy rít lên. "Mày phải nhanh lên đấy, chúng nó đang chờ thằng 'Đội Trưởng Được Chọn' – 'Thằng Bé Ghi Bàn' – bất cứ cái gì chúng nó gọi mày."

Một trong hai cô bé cười khúc khích vẻ bất đắc dĩ. Harry nhìn chằm chằm vào cô bé. Cô bé đỏ mặt. Malfoy tiếp tục qua Harry và cô bé cùng bạn mình chạy theo, rẽ sang hướng khác và biến khỏi tầm mắt.

Harry đứng trân trân ở đó và nhìn bọn chúng biến mất. Đúng là điên tiết thật; nó đã cố gắng hết sức để đến trận đấu đúng giờ nhưng lại có Malfoy, lỉnh đi trong lúc toàn bộ trường

https://thuviensach.vn

học không có ở đó: cơ hội tốt nhất của Harry để tìm hiểu xem Malfoy đang làm gì. Những giây yên lặng trôi qua, và Harry vẫn còn ở nơi đó, đứng như phỗng, nhìn chằm chằm vào nơi mà Malfoy đã biến mất…

"Anh ở đâu thế ?" Ginny hỏi khi Harry vọt vào trong phòng thay đồ. Cả đội đã thay đồ rồi và đã sẵn sàng; Coote và Peakes, những Tấn Thủ, đều đang gõ gõ cái gậy một cách lo lắng vào chân mình.

"Anh đã gặp Malfoy," Harry nói khẽ với cô bé khi nó kéo cái áo choàng đỏ lên đầu.

"Nên anh muốn biết nó làm gì ở trên lâu đài cùng với hai đứa bạn gái của nó khi mọi người khác đang ở đây…"

"Điều đó có quan trọng trong lúc này không ?"

"Hừm, anh đã không đi tìm hiểu điều đó phải không ?" Harry nói, túm lấy cây Firebolt và kéo kính lên cho thẳng. "Đi thôi!"

Và không nói thêm một lời nào nữa, nó ra sân đấu trong tiếng hò reo đến điếc tai.

Hôm nay trời khá lặng gió; mây rất lẻ tẻ; thỉnh thoảng lại có một ánh sáng chói của mặt trời hiện lên.

"Điều kiện rất dễ lừa đây!" McLaggen khuyến khích cả đội. "Coote, Peakes, các cậu sẽ muốn bay khỏi ánh mặt trời đấy, làm thế thì bọn nó sẽ không nhìn thấy các cậu bay đến…"

"Tớ là Đội Trưởng, McLaggen, thôi ngay cái việc chỉ dẫn họ đi," Harry tức giận. "Đứng ra dưới chân cột gôn đi!"

Khi McLaggen đi khỏi, Harry quay về phía Coote và Peakes.

"Hãy bảo đảm rằng các cậu sẽ tránh khỏi ánh mặt trời nhé," nó bảo hai đứa một cách miễn cưỡng.

Nó bắt tay với đội trưởng Hufflepuff, và sau đó, trong tiếng còi của bà Hooch, bật lên và bay trong không khí, cao hơn toàn bộ những người khác, lượn lờ quanh sân để tìm trái Snitch. Nếu như nó bắt được trái banh nhanh gọn và sớm sủa, nó còn có cơ hội quay lại lâu đài, lấy Bản Đồ Đạo Tặc, và tìm hiểu xem Malfoy đang làm gì…

"Và đó là Smith của Hufflepuff với trái Quaffle," một giọng mơ màng vang lên trên toàn sân đấu. "Anh ấy đã thuyết minh trong lần trước, tất nhiên rồi, và Ginny Weasley đang bay về phía anh, tôi nghĩ là hoàn toàn có mục đích, có vẻ như vậy. Smith đã rất bất lịch sự với đội Gryffindor, tôi ngờ rằng anh đang ân hận vì hôm nay phải chơi với họ… ồ nhìn kìa, anh đã mất trái Quaffle, Ginny lấy khỏi tay anh ta, tôi rất thích bạn ấy, bạn ấy tốt thật…"

Harry nhìn xuống cái cột dành cho người thuyết minh. Chắc chắn rằng chẳng ai còn tỉnh táo có thể để cho Luna thuyết minh. Nhưng thậm chí ở trên đó, không hề có một sự lầm lẫn nào, một mái tóc dài màu vàng, hay một cái vòng cổ có nút chai bia bơ… Bên cạnh Luna, Giáo sư McGonagall đang có vẻ thiếu thoải mái, tựa hồ như bà đang nghĩ lại việc cho cô bé làm việc này.

https://thuviensach.vn

"… nhưng giờ một cầu thủ Hufflepuff to đùng đã lấy trái banh từ cô bé, tôi không thể nhớ được tên anh ta, cái gì đó giống như Bibble… không phải, Buggins…"

"Đó là Cadwallader!" Giáo sư McGonagall nói to từ bên cạnh cô bé. Đám đông cười phá lên.

Harry nhìn quanh tìm trái Snitch; chẳng hề có dấu hiệu nào về nó cả. Vài giây sau, Cadwallader ghi bàn. McLaggen đang mắng mỏ Ginny vì đã để trái Quaffle khỏi tầm kiểm soát của cô bé, với kết quả là nó không thể để ý thấy trái banh đỏ to đùng vụt qua tai phải mình.

"McLaggen, cậu có thể tập trung vào việc cậu phải làm và mặc kệ những người khác được không!" Harry gầm lên, bay vòng lại để đối mặt với Thủ Môn của mình.

"Cậu không phải là một ví dụ tốt đâu!" McLaggen gào lại, mặt đỏ gay và rất tức giận.

"Và giờ Harry Potter đang cãi nhau với Thủ Môn của anh ta," Luna nói bình thản, trong khi cả nhà Hufflepuff và Slytherin đều giễu cợt và mừng rỡ. "Tôi không nghĩ điều này lại giúp anh ta tìm thấy trái Snitch, nhưng rất có thể đây lại là một mánh thông minh…"

Chửi thề một cách tức giận, Harry quay đi và bay xung quanh sân lần nữa, tìm trên bầu trời dấu hiệu của một quả bóng vàng nhỏ lấp lánh.

Ginny và Demelza ghi mỗi người một bàn, cho những người ủng hộ trong trang phục vàng đỏ một cái gì đó để ăn mừng. Rồi Cadwallader lại ghi bàn, cân bằng điểm số, nhưng Luna có vẻ như không để ý; cô bé dường như không quan tâm đến những thứ trần tục như là điểm số chẳng hạn, và đã cố gắng lấy sự chú ý của đám đông đến những thứ như những đám mây có hình kỳ lạ và khả năng của Zacharias Smith đã không thể kiểm soát được trái Quaffle lâu hơn một phút, mà lúc này đang phải chịu đựng cái tên "Kẻ Thua Cuộc Bệnh Tật."

"70-40 cho nhà Hufflepuff!" Giáo sư McGonagall gầm lên vào cái loa của Luna.

"Thế rồi cơ ạ ?" Luna nói lơ đãng. "Ồ nhìn kìa! Thủ Môn của Gryffindor đang cầm cái gậy của Tấn Thủ."

Harry quay lại ở giữa không trung. Chắc chắn vậy, McLaggen, với lý do mà chỉ mình nó biết, đã kéo lấy cái gậy của Peakes từ nó và chỉ dẫn làm cách nào để đánh một trái Bludger về phía Cadwallader đang bay đến.

"Cậu có thể đưa cho nó cái gậy và quay trở về vị trí gôn được không hả!" Harry gào lên, lào vùn vụt xuống McLaggen ngay khi nó vung cái gậy lên một cách dữ tợn và đập một cái vụng về.

Một cơn đau kinh khủng, mờ mịt… một chút ánh sáng… những tiếng la hét ở xa xa… và cái cảm giác bị rơi xuống một đường ống dài…

Và điều tiếp sau Harry còn để ý được, nó đang nằm ở trong một cái giường cực kỳ ấm và thoải mái và nhìn lên một cái đèn đang ném ra những vệt sáng hình tròn lên trần nhà loang lổ. Nó nhấc đầu lên cực nhọc. Ở bên trái là một người quen thuộc, tóc đỏ, mặt tàn nhang.

"Cậu rất tốt khi vào đây cùng tớ đấy," Ron nói, cười to.

https://thuviensach.vn

Harry chớp mắt và nhìn quanh. Tất nhiên rồi: Nó đang ở trong bệnh thất. Bầu trời phía ngoài đã nhuộm màu chàm và đỏ. Trận đấu đã kết thúc từ trước đó lâu rồi… và cả những hy vọng về Malfoy nữa. Đầu của Harry nặng nề một cách kỳ lạ, nó nhấc tay lên và cảm thấy bị cuốn băng một cách nặng nề.

"Điều gì đã xảy ra thế ?"

"Gãy xương sọ," Bà Pomfrey nói, vội lao đến và ấn nó xuống gối. "Chẳng có gì phải lo cả, ta sẽ chữa ngay thôi, nhưng ta sẽ phải giữ con ở đây cả đêm. Con không nên quá sức trong vài giờ tới."

"Con không muốn ở đây cả đêm," Harry tức giận, ngồi dậy và ném cái chăn ra. "Con muốn tìm McLaggen và giết thằng đó."

"Ta sợ rằng con đang đến ngưỡng cửa của 'sự quá khích' đấy," bà Pomfrey nói, đẩy nó lại vào giường và nâng đũa thần lên bằng một động tác đe doạ. "Con phải ở đây cho đến khi ta cho con về, Potter, hoặc là ta sẽ gọi thày Hiệu trưởng đấy."

Bà lại vụt vào trong văn phòng, để lại Harry giữa những cái gối của nó, tức giận.

"Cậu có biết mình bị thua bao nhiêu không ?" nó hỏi Ron trong hàm răng nghiến chặt.

"Có, tớ biết," Ron nói vẻ tiếc nuối. "Kết quả chung cuộc là ba trăm hai mươi và sáu mươi."

"Tuyệt thật," Harry nói một cách dữ tợn. "Rất tuyệt vời! Khi mà tớ tìm thấy McLaggen…"

"Cậu không cần phải tìm nó đâu, giờ nó to như thằng khổng lồ ý," Ron nói. "Bản thân tớ thì nghĩ là có rất nhiều thứ đã được bàn luận về việc ám bùa nó bằng cái vật hình móng chân của Hoàng Tử. Dù sao thì, những người còn lại của đội đã phải xử lý nó trước khi cậu ra khỏi đây, họ không vui vẻ tí nào…"

Có một dấu ấn của một niềm vui không thể cưỡng lại được trong giọng Ron; Harry có thể nói rằng nó đã không thiếu sợ hãi về McLaggen có thể làm mọi thứ tan tác thế này. Harry nằm đó, nhìn chằm chằm vào những vệt sáng trên trần nhà, hộp sọ vừa mới được chữa của nó không đau mà thực ra, nó rất dễ chịu dưới lớp băng bó.

"Tớ có thể nghe được tiếng thuyết minh từ đây," Ron nói, giọng nó giờ khục khặc bởi những tiếng cười. "Tớ mong rằng từ giờ trở đi Luna sẽ thuyết minh… Kẻ Thua Cuộc Bệnh Hoạn…"

Nhưng Harry đã quá tức giận để có thể cảm thấy buồn cười trong hoàn cảnh này, và sau một lúc thì những tiếng khục khặc của Ron đã bớt dần.

"Ginny đã đến thăm cậu lúc cậu còn đang bất tỉnh đấy," nó nói sau một lúc lâu im lặng, và tâm trí của Harry dồn nén lại để tạo ra nhanh chóng một hình ảnh trong đó, Ginny khóc lóc tức tưởi trước cơ thể không cử động của nó, thú nhận rằng cô bé đã có thực sự có cảm tình với nó trong khi Ron cầu chúc chúng nó may mắn… "Nó cho rằng cậu đến vừa kịp trận đấu. Sao lại thế được ? Lúc cậu rời đi vẫn còn sớm cơ mà."

"Ồ…" Harry nói, khi cái viễn cảnh trong mắt nó vụt tan. "Ừ… tớ đã thấy Malfoy lỉnh khỏi cùng với mấy đứa con gái mà trông không có vẻ như họ muốn đi cùng nó, và đó là lần thứ

https://thuviensach.vn

hai nó đã không ở sân bóng cùng với toàn trường; nó cũng bỏ trận trước đó nữa, nhớ không ?" Harry thở dài. "Ước gì tớ có thể theo nó trong lúc này, trận đấu đúng là thất bại thảm hại…"

"Đừng có điên chứ," Ron nói cứng rắn. "Cậu không thể bỏ một trận đấu Quidditch chỉ vì Malfoy, cậu là đội trưởng đấy!"

"Tớ muốn biết nó đang làm gì," Harry nói. "Và đừng nói rằng những thứ đó do tớ tưởng tượng ra, sau khi tớ đã nghe thấy những gì nó với Snape nói với nhau…"

"Tớ chưa bao giờ nói cậu tưởng tượng ra những thứ đó," Ron nói, tự nhấc mình lên bằng khuỷu tay và nghiêm nghị với Harry, "nhưng mà chẳng có cái luật nào nói rằng chỉ có một người trong một thời điểm mới được phép lên bày mưu kế gì đó ở cái nơi này! Cậu đã hơi quá ám ảnh bởi Malfoy, Harry à. Ý tớ là, nghĩ đến việc bỏ một trận đấu chỉ để đi theo nó…"

"Tớ muốn bắt nó tại trận!" Harry nói trong bực tức. "Tớ muốn nói là, nó đã đi đâu trong những lúc mà nó biến mất khỏi bản đồ ?"

"Tớ chả biết… Hogsmeade ?" Ron gợi ý, ngáp dài.

"Tớ chưa bao giờ thấy nó đi lại trong những hành lang bí mật trên bản đồ cả. Tớ nghĩ rằng giờ những cái đó cũng đã bị giám sát rồi."

"Ừ, mà tớ cũng chẳng biết," Ron nói.

Sự im lặng tràn xuống giữa hai đứa. Harry nhìn chằm chằm lên những cái vòng đèn chiếu sáng trên trần, nghĩ ngợi…

Nếu như nó có được quyền như Rufus Scrimgeour, nó đã có thể cho ai đó theo đuôi Malfoy, nhưng rất không may Harry chẳng có một văn phòng nào đầy Thần Sáng nghe theo lệnh của nó cả… Nó nghĩ nhanh chóng đến việc sử dụng cách nào đó với đội DA, nhưng lại một lần nữa vấn đề nảy sinh là sẽ có người phải nghỉ học; phần lớn bọn nó, xét cho cùng, đều đã có kế hoạch chật ních rồi…

Có một tiếng ngáy đều đều, nhỏ nhẹ bên giường của Ron. Sau đó một lúc Bà Pomfrey ra khỏi văn phòng, lần này mặc một cái áo dài dày cộp. Rất là dễ để giả vờ ngủ; Harry quay người về phía nó và nghe tiếng những cái rèm tự đóng vào khi bà vẫy đũa thần. Ánh đèn mờ đi, và bà quay lại vào trong văn phòng; nó nghe thấy cánh cửa kêu lách cách đằng sau bà và biết rằng bà đã lên giường đi ngủ.

Đây đã là, Harry tự nghĩ lại trong bóng tối, lần thứ ba nó bị đưa vào phòng khám bởi chấn thương Quidditch. Lần trước đó nó đã bị rơi khỏi chổi thần vì sự xuất hiện của những giám ngục quanh sân đấu, và lần trước nữa, toàn bộ xương đã bị rút khỏi tay nó bởi Giáo sư Lockhart vớ vẩn không thể chịu được… Đó là lần bị thương nặng nhất của nó… nó vẫn còn nhớ sự đau đớn cực độ từ những cái xương mọc lại trên toàn cánh tay của nó trong một đêm, một sự thiếu thoải mái mà chẳng hề dễ chịu hơn tí nào khi những vị khách không mời cứ đến thăm vào giữa…

https://thuviensach.vn

Harry ngồi bật dậy, tim đó đập thình thịch, cái băng cuốn trên đầu nó lệch đi. Cuối cùng nó đã có cách: Có một phương án để theo đuôi Malfoy… tại sao nó lại quên nhỉ, tại sao nó lại không nghĩ về điều đó từ trước nhỉ ?

Nhưng câu hỏi ở đây là, làm thế nào để gọi nó ? Mình phải làm gì nhỉ ? Yên tĩnh, ngập ngừng, Harry nói vào trong bóng tối.

"Kreacher ?"

Có một tiếng rắc rất lớn, và tiếng đập nhau và cãi nhau chí choé lấp đầy sự tĩnh lặng. Ron tỉnh dậy kêu lên.

"Cái gì đang… ?"

Harry vội chĩa đũa thần về phía cửa văn phòng bà Pomfrey và thì thầm, "Muffliato!" để bà không thể ra ngay được. Rồi nó trườn xuống cuối giường để nhìn rõ hơn cái gì đang xảy ra.

Hai gia tinh đang lăn lộn trên sàn ở giữa phòng bệnh, một con thì đang mặc một cái áo choàng phụ nữ teo tóp màu mận và một vài cái mũ len, con kia thì có một cái khăn cũ bẩn buộc quanh sườn như một cái thắt lưng. Rồi có một tiếng đập lớn, và con yêu tinh Peeves vụt hiện ra trong không trung giữa hai con gia tinh đang đánh nhau.

"Ta đã xem bọn chúng đánh nhau, Potty!" nó nói Harry vẻ bực bội, chỉ vào vụ đánh nhau bên dưới, trước khi phát ra một tiếng khúc khích rất to. "Xem những sinh vật bé nhỏ kia đánh nhau kìa, cắn nào cắn nào, đấm đi đấm đi…"

"Kreacher sẽ không sỉ nhục Harry Potter trước mặt Dobby nữa đâu, nó không làm thế nữa đâu, nếu không Dobby sẽ làm nó phải câm miệng cho cậu ta!" Dobby ré lên với một giọng cao vút.

"… đá đi, cào đi!" Peeves cũng ré lên sung sướng, lúc này đang trút những mẩu phấn xuống hai con gia tinh để làm cho chúng bực tức thêm nữa. "Vặn nhau đi, chọc nhau đi!"

"Kreacher sẽ nói bất cứ thứ gì nó thích về chủ của nó, ồ đúng rồi, và loại chủ nào lại thế, đồng bọn bẩn thỉu của bọn Máu Bùn, ôi, bà chủ tội nghiệp của Kreacher sẽ nói gì đây…"

Chính xác điều gì mà bà chủ của Kreacher nói bọn chúng đã không tìm hiểu được, vì tại thời điểm đó Dobby đã thọc cái khuỷu tay xương xẩu nhỏ bé của nó vào họng Kreacher và đánh bật ra đến một nửa số răng của nó. Harry và Ron phải nhảy ra khỏi giường của chúng để kéo rời hai con gia tinh ra khỏi nhau, mặc dù chúng vẫn còn tiếp tục cố gắng đấm đá nhau, trộn thêm cả Peeves nữa, lúc này đang nhào xuống quanh cái đèn và ré lên, "Thọc tay vào mũi nó đi, đánh cho hộc máu mũi và kéo tai nó đi nào…"

Harry nhắm đũa thần về phía Peeves và nói, "Langlock!" Peeves túm lấy họng nó, nuốt nước bọt, rồi nhào ra khỏi phòng với điệu bộ rất kinh tởm nhưng không thể nói được, với sự thật là lưỡi của nó đã bị dính vào hàm trên của miệng.

"Tốt đấy," Ron nói vẻ khâm phục, giơ Dobby lên trên không trung cốt để cho cái tay đang đập của nó không thể chạm vào Kreacher được. "Đó phải là một bùa chú khác của Hoàng Tử phải không ?"

https://thuviensach.vn

"Ừ," Harry nói, vặn đôi tay gầy gò của Kreacher ra sau. "Đúng rồi… tôi không cho phép hai cậu đánh nhau! Hừm, Kreacher, cậu không được phép đánh Dobby. Dobby, tôi biết là tôi không được phép ra mệnh lệnh cho cậu…"

"Dobby là một gia tinh tự do và nó sẽ nghe lời bất cứ ai nó thích và Dobby sẽ làm bất cứ thứ gì Harry Potter muốn nó làm!" Dobby nói, nước mắt lúc này đã chảy dài trên bộ mặt xương xẩu nhỏ bé của nó xuống cái áo chui đầu.

"Tốt rôi," Harry nói, rồi nó và Ron đều thả hai con gia tinh ra, bọn chúng rơi xuống sàn nhưng không còn đánh nhau nữa.

"Cậu chủ gọi tôi ?" Kreacher kêu lên, chìm xuống trong một cái cúi chào khi nó cho Harry một cái nhìn như thể nó muốn Harry chết trong đau đớn tột cùng.

"Đúng, tôi đã gọi," Harry nói, ngước mắt về phía cửa phòng bà Pomfrey để xem xem phép Muffliato vẫn còn hoạt động hay không; có vẻ như bà không hề có ấn tượng gì về cuộc chấn động này cả. "Tôi có một công việc cho cậu."

"Kreacher sẽ làm bất cứ thứ gì mà cậu chủ muốn," Kreacher nói, cúi xuống thấp đến nỗi môi của nó gần chạm vào những ngón chân gầy guộc, "vì Kreacher chẳng có lựa chọn nào khác, nhưng Kreacher rất xấu hổ khi có một cậu chủ như vậy, vâng…"

"Dobby sẽ làm, Harry Potter!" Dobby kêu lên, đôi mắt to như trái bóng bàn của nó vẫn còn chìm trong nước mắt. "Dobby rất vinh dự được giúp Harry Potter!"

"Nghĩ về điều này, rất tốt khi có cả hai cậu," Harry nói. "Được rồi… ta muốn các cậu theo đuôi Draco Malfoy."

Mặc kệ cái cảm xúc trộn lẫn giữa bất ngờ và cáu tiết trên mặt Ron, Harry tiếp tục, "Tôi muốn biết nó đang đi đâu, nó đã gặp ai, và nó đang làm gì. Tôi muốn các cậu theo nó suốt ngày đêm."

"Vâng Harry Potter!" Dobby nói ngay lập tức, đôi mắt to của nó sáng lên thích thú. "Và nếu Dobby làm hỏng việc, Dobby sẽ tự ném nó khỏi toà tháp cao nhất, Harry Potter!"

"Không cần phải làm thế đâu," Harry nói vội vàng.

"Cậu chủ muốn tôi theo người trẻ tuổi nhất của nhà Malfoy ?" Kreacher the thé. "Cậu chủ muốn tôi thám thính chắt trai cùng dòng máu sạch của bà chủ cũ của tôi ?"

"Đúng nó đấy," Harry nói, đang tưởng tượng ra những nguy hiểm lớn và cố gắng ngăn cản ngay lập tức. "Và cậu không được phép mách lẻo cho nó biết, Kreacher, hoặc cho nó biết cậu đang làm gì, hoặc nói chuyện với nó, hoặc gửi nó những lời nhắn, hoặc… hoặc liên lạc với nó bằng bất cứ cách nào. Hiểu chưa ?"

Nó nghĩ nó đã có thể thấy Kreacher vật lộn để tìm ra một lỗ hổng trong lời chỉ bảo mà nó đã đưa ra và chờ đợi. Sau một hai giây, và với sự thoả mãn rất lớn của Harry, Kreacher cúi xuống rất sâu một lần nữa và nói, với sự oán giận cay đắng, "Cậu chủ đã nghĩ tới tất cả mọi thứ, và Kreacher phải tuân theo cậu mặc dù Kreacher vẫn mong được hầu hạ cậu bé Malfoy hơn nhiều, ồ vâng…"

https://thuviensach.vn

“Mọi thứ ổn rồi,” Harry nói. “Tôi muốn những bản báo cáo thường xuyên, và hãy cố gắng sao cho tôi không bị ai vây quanh khi các cậu hiện ra. Ron và Hermione thì được. Và không được nói cho ai biết việc các cậu đang làm. Cứ theo đuôi Malfoy như mấy cái vảy mụn cơm trên nó vậy.”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG XX: THỈNH CẦU CỦA CHÚA TỂ VOLDEMORT

Harry và Ron rời phòng bệnh ngay buổi sáng hôm sau, hồi phục sức khoẻ hoàn toàn bằng sự chăm sóc của Bà Pomfrey và giờ đã có thể hưởng thụ mặt có lợi của việc bị đánh và bỏ độc, mà điều tốt nhất là Hermione đã làm hoà với Ron. Hermione đã theo bọn chúng đến ăn sáng, đem theo một tin tức là Ginny đã cãi nhau với Dean. Con quỷ đang ngủ gật trong ngực Harry bỗng nhiên nhỏm dậy, hít hít không khí một cách hy vọng.

"Bọn nó cãi nhau vì cái gì thế ?" nó hỏi, cố gắng tỏ ra bình thường khi bọn chúng rẽ sang hành lang tầng bảy vắng vẻ, ngoại trừ một cô gái nhỏ bé đang ngắm cái thảm thêu những người khổng lồ trong váy ngắn. Cô bé đã rất sợ hãi trước sự có mặt của những đứa năm sáu và làm rơi cái cân đồng cô đang cầm.

"Không có gì đâu ?" Hermione nói dịu dàng, chạy vội lên giúp cô bé. "Đây…"

Cô gõ nhẹ lên cái cân vỡ bằng đũa thần và nói, "Reparo." Cô bé không nói lời cảm ơn, mà chỉ đứng sững ra ở đó khi bọn chúng đi qua và nhìn theo đến khi chúng ra khỏi tầm mắt; Ron quay lại nhìn về phía cô bé.

"Tớ cược là bọn chúng càng ngày càng bé," nó nói.

"Đừng quan tâm đến nó," Harry nói, hơi thiếu kiên nhẫn. "Thế Ginny và Dean cãi nhau về cái gì hả Hermione ?"

"À, Dean đã cười vì McLaggen đập trái Bludgu vào cậu," Hermione nói.

"Nó có thể trông buồn cười lắm chứ," Ron gật đầu. "Nó không hề vui chút nào!" Hermione nóng nảy. "Nó rất là tồi tệ và nếu Coote và Peakes không giữ Harry thì cậu ta sẽ còn đau nữa đấy!"

"Ừ, mà, chẳng cần thiết để cho Ginny và Dean phải chia tay vì điều đó," Harry nói, vẫn cố gắng giữ vẻ bình thường. "Hay là bọn chúng vẫn còn đi với nhau ?"

"Ừ, hai đứa vẫn còn… Mà tại sao cậu lại quan tâm quá thế ?" Hermione hỏi, nhìn Harry một cách sắc sảo.

"Tớ chỉ không muốn đội bóng Quidditch của tớ bị loạn lên một lần nữa thôi!" nó nói vội vàng, nhưng Hermione vẫn còn rất nghi ngờ, và nó đã thở phào nhẹ nhõm khi một giọng nói đằng sau vang lên "Harry!" khiến cho nó có lý do để quay lưng về phía cô bé. "Ồ, chào, Luna."

"Em đã đến phòng bệnh để tìm anh đấy," Luna nói, lục lọi trong túi của cô bé. "Nhưng người ta nói anh đã rời đi…"

Cô bé lôi mạnh ra một cái gì đó có vẻ như là một củ hành màu xanh, một cái nấm lốm đốm to đùng, và một lượng lớn cái gì đó trông giống phân mèo lên tay Ron, cuối cùng kéo ra một cuộn giấy da bẩn thỉu cho Harry.

https://thuviensach.vn

"… Em được dặn đem cái này cho anh."

Đó là một cuộc giấy da nhỏ, mà Harry nhận ra ngay đó là lời mời cho buổi học tiếp theo với Dumbledore.

"Tối nay," nó nói với Ron và Hermione, khi nó mở cuộn giấy ra.

"Bài tường thuật trận vừa rồi hay lắm!" Ron nói với Luna khi cô bé lấy lại củ hành màu xanh, cây nấm và lũ phân mèo. Luna cười ngờ ngợ.

"Anh đang trêu em đấy phải không ?" nó nói. "Tất cả mọi người đều nói em dở tệ."

"Không, anh nghiêm túc đấy!" Ron sốt sắng. "Anh không thể nhớ anh đã bao giờ thích nghe tường thuật hơn lúc đó chưa! Mà, cái gì đây ?" nó thêm vào, giơ cái vật giống củ hành lên ngang mắt.

"Ồ, đây là một Gurdyroot," cô bé nói, nhét những cái phân mèo và cây nấm vào trong túi. "Anh có thể giữ cái đó nếu anh thích, em có mấy cái liền. Bọn chúng rất tuyệt để bảo vệ mình khỏi Gulping Plimpies đấy." Và cô bé đi khỏi, để Ron lại cười như nắc nẻ, tay vẫn nắm cái Gurdyroot.

"Cậu biết không, nó đã vượt qua tớ rồi đấy, Luna," nó nói, khi bọn chúng lại rời khỏi đó để đến Đại Sảnh Đường. "Tớ biết nó bị hâm hâm, nhưng điều đó lại tốt…" Nó dừng lại bất thình lình. Lavender Brown đang đứng ở chân cầu thang cẩm thạch, trông rất hung dữ. "Chào," Ron nói lo lắng.

"Đi nào," Harry thì thầm với Hermione, và bọn chúng vượt lên, mặc dù trước đó chúng vẫn nghe Lavender nói, "Tại sao cậu không nói cho tớ biết là cậu ra ngày hôm nay hả ? Mà tại sao con bé kia lại đi cùng cậu ?"

Ron trông vừa sưng sỉa vừa bực mình khi nó xuất hiện trong bữa sáng nửa tiếng sau, và mặc dù nó ngồi cùng Lavender, Harry không thấy bọn chúng nói một lời nào cả. Hermione đang tỏ vẻ không hề quan tâm đến việc này một tí nào, nhưng mà một hay lần gì đó Harry thấy một nụ cười thoả mãn ẩn chứa trên mặt cô bé. Cả ngày hôm đó cô có vẻ ở trong một tâm trạng đặc biệt tốt, và tối hôm đó cô còn ưng thuận xem lại (hay nói cách khác, hoàn thành) bài luận Thảo Dược của Harry, điều mà cô bé đã cương quyết từ chối cho đến thời điểm này, vì cô bé biết rằng Harry sẽ để Ron chép bài của nó.

"Cám ơn nhiều Hermione," Harry nói, vỗ nhẹ vào lưng cô bé khi nó kiểm tra đồng hồ và thấy rằng đã gần đến 8 giờ. "Nghe này, tớ sẽ phải nhanh chân thôi nếu không thì muộn bài học với thày Dumbledore mất…"

Cô bé không trả lời, mà chỉ đơn thuần gạch đi vài câu thiếu rõ ràng của nó bằng một động tác chán nản. Cười to, Harry chạy nhanh qua cái lỗ chân dung và đến phòng thày hiệu trưởng. Cái đầu máng xối trượt sang một bên khi món kẹo bơ cứng được nhắc đến, và Harry lao vụt lên trên cầu thang cuốn hai bậc một nhịp, gõ cửa đúng lúc chuông đồng hồ chỉ tám giờ.

"Vào đi," Dumbledore gọi, nhưng khi Harry đưa tay ra mở cửa, nó đã bật ra từ bên trong. Ở đó Giáo sư Trelawney hiện ra.

https://thuviensach.vn

“Aha!” bà kêu lên, chỉ tay đầy kịch tính vào Harry khi bà chớp chớp mắt với nó qua cái kính phóng đại của bà.

“Thế ra đây là lý do tôi bị đuổi một cách không tử tế khỏi văn phòng của ông đấy hả Dumbledore!”

“Sybill thân mến của ta,” Dumbledore nói với giọng hơi cáu giận, “chẳng có một lời đề nghị bà rời đi một cách không tử tế nào cả, nhưng Harry đã có hẹn trước rồi, và tôi thực sự không nghĩ sẽ cần phải nói…”

“Tốt thôi,” Giáo sư Trelawney nói, trong một giọng bị tổn thương sâu sắc. “Nếu như ông không trục xuất ngay cái con ngựa khệnh khạng đó, thì tốt thôi…”

Có thể tôi sẽ tìm một ngôi trường khác, nơi mà tài năng của tôi thực sự được trọng vọng…”

Bà vọt khỏi Harry và biến mất sau cái cầu thang xoắn; họ nghe thấy tiếng bà vấp ngã khi xuống được nửa đường, và Harry cho rằng bà đã vướng vào một trong những cái khăn choàng dài loằng ngoằng của bà.

“Hãy đóng cửa vào và ngồi xuống đi, Harry,” Dumbledore nói, nghe hơi mệt mỏi.

Harry tuân theo, để ý khi nó ngồi xuống vị trí quen thuộc trước bàn của thày Dumbledore rằng cái Tưởng Ký lại nằm giữa hai người, và có cả hai lọ thuỷ tinh nhỏ chứa đầy những ký ức bạc nữa.

“Giáo sư Trelawney vẫn còn không vui vẻ vì thày Firenze vào dạy phải không ạ ?” Harry hỏi.

“Ừ,” Dumbledore nói, “Tiên tri hoá ra lại lắm vấn đề hơn ta tưởng, ta chưa bao giờ học môn này cả. Ta không thể bảo Firenze về rừng được vì giờ anh ta đã là người ngoài luồng rồi, mà ta cũng không thể bảo Sybill Trelawney rời khỏi đây. Giữa hai chúng ta, cô ta không thể hiểu được cô sẽ nguy hiểm thế nào nếu rời khỏi lâu đài. Cô không thể biết – mà ta nghĩ sẽ là thiếu thận trọng nếu nói cho cô biết – rằng cô ta đã có lời tiên tri về con và Voldemort, con biết đấy.”

Dumbledore buông một cái thở dài, và nói, “Nhưng đừng quan tâm đến vấn đề giáo viên của ta. Chúng ta còn có nhiều thứ quan trọng hơn nhiều để bàn tới. Đầu tiên… con đã thực hiện nhiệm vụ đó chưa. Điều mà ta bảo con làm cuối buổi học trước ý ?”

“À,” Harry bật dậy ngay lập tức. Với những bài học Độn Thổ và Quidditch, rồi Ron bị bỏ độc và nó bị gãy xương sọ và sự cố gắng tìm hiểu xem Malfoy làm gì, Harry là hầu như quên khuấy đi cái ký ức mà thày Dumbledore đã muốn nó lấy ra từ Giáo sư Slughorn. “Vâng, con đã hỏi Giáo sư Slughorn về điều này vào cuối tiết học Độc Dược, thưa thày, nhưng, er, thày đã không muốn nói ra cho con biết.” Có một thoáng im lặng.

“Ta hiểu,” Dumbledore cuối cùng lên tiếng, nhìn Harry qua đỉnh cái kính nửa vầng trăng của ông và cho Harry cái cảm giác quen thuộc rằng nó đang bị soi X quang. “Và con cảm thấy rằng con đã cố hết sức trong việc này phải không ? Rằng con đã thử mọi khả năng nói

https://thuviensach.vn

chuyện khéo léo của mình phải không ? Rằng con không thể còn một sự tinh ranh nào ẩn chứa trong việc điều tra và lấy ký ức đó phải không ?"

"Thưa thày," Harry ngừng lại, chẳng biết sẽ phải nói gì nữa. Cố gắng duy nhất của nó để có được ký ức tự dưng trở nên kém cỏi một cách đáng xấu hổ. "Hmm… cái ngày Ron chẳng may uống phải Tình Dược con đã đưa nó đến Giáo sư Slughorn. Con nghĩ rằng nếu con gặp giáo sư Slughorn trong một tâm trạng tốt hơn…" "…mà, một cách hiển nhiên, đã làm cho con quên sạch về việc lấy ký ức đó; ta đã không trông đợi điều gì cả trong khi bạn thân nhất của con đang ở trong nguy hiểm. Ngay khi mọi thứ đã rõ ràng rằng Weasley đã có thể hồi phục hoàn toàn, mặc dù vậy, ta đã hy vọng rằng con sẽ quay lại với nhiệm vụ ta giao cho. Ta nghĩ rằng ta đã nói rõ với con rằng ký ức đó quan trọng thế nào. Thật ra, ta đã làm hết sức để gây ấn tượng cho con rằng đó là ký ức chủ chốt nhất và rằng chúng ta sẽ phí thời gian ở đây nếu không có nó."

Một cảm giác xấu hổ bừng bừng và đau nhói tràn xuống toàn bộ cơ thể từ đỉnh đầu của Harry. Thày Dumbledore không hề lên giọng, thậm chí thày không hề có cảm xúc tức giận, nhưng Harry thà nghe thày la mắng còn hơn; sự không bằng lòng một cách lạnh lùng này tồi tệ hơn bất kỳ điều gì khác.

"Thưa thày," nó nói, hơi có vẻ tuyệt vọng, "đó không phải là điều con không quan tâm hay gì khác, chỉ là con có những thứ… thứ khác…"

"Những thứ khác trong tâm trí con," Dumbledore kết thúc câu nói hộ nó. "Ta hiểu rồi."

Im lặng lại rơi vào giữa hai người, sự im lặng thiếu thoải mái nhất mà Harry đã từng cảm thấy giữa nó với Dumbledore; nó dường như là càng lúc càng tồi tệ, chỉ bị chọc thủng bởi tiếng ngáy lục cục từ bức chân dung của Armado Dippet trên đầu Dumbledore. Harry tự dưng cảm thấy nhỏ bé một cách kỳ lạ, tựa hồ như nó đã co ngắn lại từ khi nó bước vào phòng. Khi nó không thể chịu được nữa, nó nói, "Thưa giáo sư Dumbledore, con thực sự xin lỗi. Con đã có thể làm hơn thế… Con đã có thể nhận ra rằng thày sẽ không đề nghị con làm việc này nếu nó không thực sự quan trọng."

"Cám ơn con vì đã nói vậy, Harry," Dumbledore nói lặng lẽ. "Ta hy vọng rằng con sẽ đặt nhiệm vụ này lên hàng đầu từ lúc này được không ? Sẽ có ít thứ trong lần gặp sau tối nay trừ khi chúng ta có được ký ức đó."

"Con sẽ làm thưa thày, con sẽ lấy nó từ ông ấy," nó nói nghiêm túc.

"Thế chúng ta không nói gì về điều này nữa nhé," Dumbledore nói ân cần hơn, "để tiếp tục những gì chúng ta đã dừng lại. Con có nhớ mình dừng ở đâu không ?"

"Có thưa thày," Harry nói nhanh. "Voldemort đã giết cha và ông hắn và làm cho nó có vẻ như là do chú Morfin của hắn làm. Rồi hắn trở lại Hogwarts và hắn hỏi… hắn đã hỏi giáo sư Slughorn về Horcruxes," nó lầm bầm một cách bẽn lẽn.

"Tốt lắm," Dumbledore nói. "Bây giờ, con sẽ nhớ, ta hy vọng, rằng ta đã nói với con ngay thời gian đầu của những buổi học này rằng chúng ta sẽ phải đi vào lĩnh vực của sự dò xét và suy đoán."

"Vâng thưa thày."

https://thuviensach.vn

“Nên đến lúc này, ta hy vọng rằng con sẽ đồng ý, rằng ta đã chỉ cho con thấy những nguồn thông tin rất chính xác cho những suy luận của ta về những gì Voldemort đã làm dưới tuổi 17 của hắn.”

Harry gật đầu.

“Nhưng bây giờ, Harry,” Dumbledore nói, “bây giờ mọi thứ đã tối tăm và kỳ lạ hơn. Nếu như khó có thể tìm những chứng cứ về đứa bé Riddle, thì việc tìm ra những người vẫn còn nhớ về người đàn ông Voldemort là gần như không thể. Thực ra, ta ngờ rằng có khả năng có một linh hồn còn sống, bên cạnh hắn, người có thể cho ta một cái nhìn tổng quát về cuộc sống của hắn sau khi hắn rời Hogwarts. Tuy nhiên, ta có hai ký ức cuối cùng mà ta muốn cho con xem.” Dumbledore chỉ vào hai chai thuỷ tinh nhỏ sáng loáng ở bên cạnh cái Tưởng Ký. “Ta sẽ rất vui khi có ý kiến của con về những kết luận mà ta có từ đó có vẻ đúng hay không.”

Cái ý tưởng rằng Dumbledore coi trọng ý kiến của nó cao như vậy càng làm cho Harry thêm xấu hổ rằng nó đã không hoàn thành nhiệm vụ lấy ra ký ức Horcrux, và nó nhấp nhổm vẻ có lỗi trong ghế của mình khi Dumbledore giơ cái chai thứ nhất trong hai cái lên ánh sáng và kiểm tra nó.

“Ta hy vọng rằng con sẽ không chán nản về việc nhào vào ký ức của người khác, vì đây sẽ là những hồi ức khá gây tò mò, hai cái này,” ông nói. “Cái đầu tiên đến từ một con gia tinh rất già tên là Hokey. Trước khi chúng ta xem những gì Hokey chứng kiến, ta phải thuật lại nhanh chóng về Voldemort đã rời Hogwarts như thế nào.

“Nó lên năm thứ bảy của khoá học với, như con đã có thể nghĩ đến, những điểm cao nhất trong tất cả những bài thi nó đã làm. Xung quanh nó, những đứa bạn cùng lớp đều đã quyết định về công việc họ sẽ làm khi họ rời Hogwarts. Gần như tất cả mọi người đều trông đợi những thứ tuyệt vời từ Tom Riddle, Huynh trưởng, Đứng đầu nhóm con trai, người thắng cuộc của Giải thưởng dành cho những Giúp ích Đặc biệt cho trường. Ta biết rằng một vài giáo viên, Giáo sư Slughorn ở trong đó, gợi ý là nó nên gia nhập Bộ Pháp Thuật, đề nghị có những buổi hẹn gặp, đưa nó vào trong những mối liên hệ có lợi. Nó từ chối tất cả những lời đề nghị, Voldemort đã làm việc ở quán Borgin và Burkes.”

“Ở Borgin và Burkes ý ạ ?” Harry lặp lại, bất ngờ.

“Ở Borgin và Burkes,” Dumbledore nhắc lại nhẹ nhàng. “Ta nghĩ rằng con sẽ thấy những điều thích thú đã lôi cuốn nó khi con vào ký ức của Hokey. Nhưng đây không phải là lựa chọn đầu tiên về nghề nghiệp của chúa tể Voldemort. Khó có ai có thể biết về nó – ta đã là một trong một số những người mà vị hiệu trưởng hồi đó tin tưởng – nhưng Voldemort đầu tiên đã đến Giáo sư Dippet và hỏi xem nó có thể ở lại Hogwarts để làm một giáo viên được không.”

“Hắn muốn ở lại đây à ? Tại sao chứ ?” Harry hỏi, thậm chí còn bất ngờ hơn nữa.

“Ta tin rằng nó có vài lý do, mặc dù nó chẳng nói cái nào cho Giáo sư Dippet nghe cả,” Dumbledore nói. “Đầu tiên, và rất quan trọng, Voldemort đã, ta tin vậy, gắn bó với ngôi trường này hơn cả nó gắn bó với một người. Hogwarts đã là nơi nó hạnh phúc nhất; nơi đầu tiên và duy nhất nó cảm thấy như ở nhà.”

https://thuviensach.vn

Harry hơi thiếu tự nhiên khi nghe những lời này, vì đó cũng là chính xác những gì nó cảm thấy về Hogwarts.

"Thứ hai, lâu đài là một thành trì của những phép thuật cổ xưa. Không thể cãi được rằng Voldemort đã xuyên thủng nhiều bí mật của nó hơn phần lớn học sinh khác đi qua nơi này, nhưng nó có thể cảm thấy rằng vẫn còn những điều kỳ lạ để khám phá, chứa đựng những phép thuật chờ được biết đến.

"Và thứ ba, là một giáo viên, nó có thể có một quyền lực và tầm ảnh hưởng lớn đến những phù thuỷ nhỏ tuổi. Có thể nó đã lấy cái tư tưởng đó từ Giáo sư Slughorn, người thày giáo mà nó đã có quan hệ mật thiết nhất, người đã chỉ ra vai trò của một người giáo viên có thể gây ảnh hưởng thế nào. Ta không thể tưởng tượng ra một ví dụ nào mà Voldemort đã cố gắng dành toàn bộ thời gian còn lại của cuộc đời nó tại Hogwarts, nhưng ta nghĩ rằng nó đã xem đó như một nơi tuyển dụng, và một nơi nó có thể bắt đầu xây dựng cho nó một đội quân."

"Nhưng hắn đã không được nhận, phải không thày ?"

"Không, nó không được. Giáo sư Dippet nói với nó rằng nó quá trẻ ở tuổi 18, nhưng mời nó quay lại sau một vài năm, nếu nó vẫn còn muốn giảng dạy."

"Thế hắn cảm thấy gì về điều đó thưa thày ?" Harry hỏi, lưỡng lự. "Bực bội cực kỳ," Dumbledore nói. "Ta đã khuyên Armando từ chối lời đề nghị - ta đã không có những lý do mà ta cho con biết, vì Giáo sư Dippet đã rất ưa thích Voldemort và tin rằng nó trung thực. Nhưng ta không muốn chúa tể Voldemort ở lại trường, và đặc biệt không ở một vị trí có quyền lực."

"Thế hắn muốn làm việc gì thưa thày ? Hắn muốn dạy môn nào thế ?"

Mặc dù vậy, Harry đã biết câu trả lời thậm chí trước khi thày Dumbledore nói ra.

"Phòng chống Nghệ Thuật Hắc Ám. Nó đang được dạy trong lúc đó bởi một giáo sư đã già tên là Galatea Merrythought, người đã làm việc ở Hogwarts gần 50 năm.

"Vậy Voldemort rời đến tiệm Borgin và Burkes, và tất cả những giáo viên ngưỡng mộ nó đều cho rằng thật là phí hoài, một phù thuỷ trẻ tuổi tài năng như vậy, làm việc trong một cửa hiệu. Tuy nhiên, Voldemort không chỉ đơn thuần là một nhân viên. Lịch sự và đẹp trai và thông minh, nó đã nhanh chóng được giao những công việc đặc thù mà chỉ có ở những nơi như Borgin và Burkes, mà đặc trưng là, như con biết đấy Harry, những vật dụng với những tính chất không bình thường và đầy năng lực. Voldemort đã được gửi đi để thuyết phục người ta cho đi những đồ quý giá để được bán trong tiệm, và nó đã, trong mọi khía cạnh, thực sự làm tốt công việc một cách thiếu bình thường."

"Con cược rằng hắn đã như vậy," Harry nói, không thể kìm mình lại được.

"Ừ, rất đúng," Dumbledore nói, với một nụ cười kín đáo. "Và giờ đã đến lúc nghe câu chuyện từ con gia tinh Hokey, người đã làm việc cho một phù thuỷ già nua và rất giàu có tên là Hepzibah Smith."

https://thuviensach.vn

Dumbledore gõ lên cái chai bằng đũa thần của mình, cái nút chai bật ra, và ông đổ phần ký ức quay tròn vào trong cái Tưởng ký, ông nói trong khi đang làm, "Con đi trước đi Harry."

Harry đứng dậy và một lần nữa cúi đầu xuống cái hợp chất bàng bạc lăn tăn trong cái chậu đá cho đến khi mặt của nó chạm vào đó. Nó đổ nhào qua một khoảng không đen thui và rơi xuống một phòng khách trước một bà già vô cùng béo, mang một bộ tóc giả màu nghệ tinh xảo và một cái áo choàng màu hồng tuyệt vời chùm kín người bà, khiến cho bà trông như một cái bánh đang chảy ra. Bà đang nhìn mình trong một cái gương dát ngọc nhỏ và đánh phấn hồng lên trên hai gò má đã đỏ sẵn của bà với một lượng lớn, trong khi con gia tinh nhỏ bé nhất và già cỗi nhất mà Harry từng thấy đưa đôi chân gày gò vào trong đôi dép sa tanh chật chội.

"Nhanh lên Hokey!" bà Hepzibah nói hống hách. "Nó nói nó sẽ đến vào 4 giờ, chỉ còn vài phút nữa thôi và nó thì chưa bao giờ đến muộn."

Bà gấp cái hộp phấn của bà lại khi con gia tinh đứng thẳng dậy. Đỉnh đầu của con gia tinh hơi chạm vào chỗ ngồi trong cái ghế của bà Hepzibah, và làn da mỏng dính của nó treo trên bộ xương như thể một mảnh vải lanh cứng mà nó mặc như một cái áo chùm.

"Trông ta thế nào ?" Hepzibah hỏi, quay quay cái đầu để chiêm ngưỡng những góc khác nhau trên bộ mặt của bà ở trong gương.

"Rất đẹp thưa bà chủ," Hokey kêu rít lên.

Harry có thể cho rằng đó đã là bổn phận của Hokey phải nói dối qua kẽ răng của mình khi được hỏi những câu hỏi như vậy, vì Hepzibah Smith trông còn lâu mới đến được "đẹp" theo ý kiến của nó.

Cái chuông cửa leng keng kêu lên và cả bà chủ cùng gia tinh bật nhổm dậy.

"Nhanh lên, nhanh lên, nó đến rồi, Hokey!" Hepzibah cuống cuồng và con gia tinh chạy vội vã ra khỏi căn phòng chật chội toàn những vật dụng mà rất là khó có ai có thể lách qua mà không làm rơi ít nhất một tá thứ: Có những cái tủ chứa toàn những chiếc hộp bé nhỏ bóng loáng, những cái kệ đầu những quyển sách nạm vàng, những cái giá có những quả thiên cầu, và rất nhiều những cây hoa bay bướm trồng trong những bình chứa bằng đồng. Thực ra, căn phòng trông giống như một sự kết hợp giữa một cửa hiệu đồ cổ ma thuật và một nhà kính.

Con gia tinh trở lại trong vài phút và đi theo nó là một người đàn ông cao lớn mà Harry không hề có một khó khăn gì khi nhận ra đó là Voldemort. Hắn chỉ đơn giản mặc một bộ lễ phục màu đen; tóc của hắn đã dài hơn khi hắn còn ở trong trường và gò má của hắn đã gầy gò hơn, nhưng tất cả những thứ này rất hợp với hắn; hắn trông đẹp trai hơn bao giờ hết. Hắn lách qua căn phòng chật chội với cái vẻ đã đến đây rất nhiều lần rồi và cúi xuống thấp trước bàn tay mập mạp bé nhỏ của bà Hepzibah, hôn nhẹ lên đó bằng môi của mình.

"Tôi mang cho bà những bông hoa này," hắn nói nhẹ nhàng, biến ra một chùm hoa hồng từ không trung.

https://thuviensach.vn

“Cậu bé tinh nghịch này, cậu đừng có làm thế chứ!” bà già Hepzibah ré lên, mặc dù Harry để ý rằng bà đã có một cái lọ rỗng sẵn sàng ở cái bàn nhỏ gần nhất. “Cậu đang làm hư bà già này đấy hả, Tom… ngồi xuống, ngồi xuống đi… Hokey đâu rồi ? À…”

Con gia tinh đã vụt vào trong phòng mang theo một đĩa bánh nhỏ, mà nó đang đặt ở dưới đầu gối bà chủ.

“Tự nhiên đi Tom,” Hepzibah nói, “ta biết cậu thích bánh của ta. Nào, cậu có khoẻ không ? Cậu trông rất tái đấy. Họ đã bắt cậu làm việc quá sức ở cái cửa hiệu đó hả, ta đã nói đến hàng trăm lần rồi…”

Voldemort cười một cách máy móc và bà Hepzibah cười điệu đà.

“Thế, mục đích của cậu đến đây lần này là gì ?” bà hỏi, chớp chớp đôi mi mắt.

“Ông Burke muốn có một đề xuất nữa về cái áo giáp làm bởi yêu tinh,” Voldemort nói. “Năm trăm Galleon, ông nghĩ rằng đó thực sự công bằng…”

“Nào nào, đừng có nhanh quá thế chứ, nếu không ta lại nghĩ là cậu đến đây chỉ vì trang sức của ta thôi!” bà Hepzibah chề môi.

“Tôi được giao nhiệm vụ đến đây chỉ vì cái đó thôi,” Voldemort nói khẽ. “Tôi chỉ là một nhân viên quèn thưa bà, người mà sẽ phải làm những gì ông bảo. Ông Burke muốn tôi hỏi xem…”

“Ôi dào, cái ông Burke này!” Hepzibah nói, vẫy bàn tay nhỏ bé của bà. “Ta có cái này cho cậu xem mà ta chưa bao giờ chỉ cho ông Burke thấy! Cậu giữ bí mật nhé Tom ? Cậu có hứa cậu không nói cho ông Burke biết ta có nó được không ? Ông ta sẽ không cho ta yên nếu như ông biết ta chỉ cho cậu cái này đâu, và ta sẽ không bán, không phải cho Burke, không cho ai hết! Nhưng còn cậu, Tom, cậu sẽ rất trân trọng nó vì lịch sử của bản thân nó, không phải là vì cậu có thể có nó với bao nhiêu Galleon.”

“Tôi sẽ rất hân hạnh được xem thứ mà bà Hepzibah cho tôi xem” Voldemort nói khẽ, và bà Hepzibah khúc khích cười rất ngây thơ.

“Ta đã bảo Hokey mang đến đây cho ta… Hokey, mày đâu rồi ? Ta muốn cho ông Riddle đây xem tài sản quý nhất của tao… Thực ra thì, mang cả hai ra đây, trong khi mày còn ở đấy…”

“Đây thưa bà,” con gia tinh rít lên, và Harry nhìn thấy hai cái hộp da, cái này đặt lên trên cái kia, chuyển động qua căn phòng dường như chính bằng khả năng đặc biệt của chúng, mặc dù nó biết là con gia tinh bé tí xíu đang đặt chúng lên trên đầu mình khi nó tìm đường đi qua những chiếc bàn, nệm và ghế để chân.

“Bây giờ,” bà Hepzibah nói vui vẻ, lấy những cái hộp từ con gia tinh, đặt lên đùi mình, và chuẩn bị mở cái ở trên ra, “Ta nghĩ cậu sẽ thích cái này, Tom… ồ, nếu như gia đình ta mà biết được ta cho cậu xem nhỉ… họ không thể chờ để được đụng tới cái này đâu!”

Bà mở cái nắp hộp. Harry nhướn lên trước một chút để nhìn rõ hơn và thấy một cái gì đó giống một cái cốc vàng nhỏ với hai cái quai được chạm trổ tinh vi.

https://thuviensach.vn

“Ta phân vân tự hỏi cậu có biết đây là cái gì không Tom ? Cầm nó lên đi, xem cho kỹ vào!” bà Hepzibah thì thầm, và Voldemort giơ bàn tay dài của hắn ra và cầm lấy cái cốc bằng một bên quai ra khỏi tổ ấm bọc bằng lụa của nó. Harry nghĩ rằng nó đã nhìn thấy một tia sáng đỏ loé lên trong đôi mắt đen của hắn. Cảm giác ham muốn của hắn đã gần như tương xứng một cách kỳ lạ với vẻ mặt của bà Hepzibah, trừ việc đôi mắt nhỏ tí của bà đang dán vào nét đẹp trai của Voldemort.

“Một con lửng ở đây,” Voldemort lầm bầm, xem xét nét chạm trổ trên chiếc cốc. “Vậy đây là… ?”

“Của Helga Hufflepuff, giống như cậu đã biết rõ, cậu bé thông minh!” Hepzibah nói, vươn lên trước với một tiếng cọt kẹt rõ to của áo nịt và sự thực là bà đang véo đôi má gầy gò của hắn. Ta chưa nói với cậu là ta có họ hàng xa phải không ? Cái này đã được truyền lại trong nhà ta từ nhiều năm rồi. Rất đẹp phải không ? Và tất cả những quyền năng mà nó thể hiện được, nhưng ta đã không thử tìm hiểu hết chúng, ta chỉ giữ nó an toàn và đẹp đẽ ở đây thôi…”

Bà tóm lấy cái cốc từ ngón tay trỏ dài của Voldemort và đưa nó nhẹ nhàng trở về trong hộp, rất tập trung vào việc đặt nó vững vàng vào vị trí và để ý cái bóng hiện ra trên mặt Voldemort lúc cái cốc được đưa đi.

“Bây giờ thì,” bà Hapzibah nói vui vẻ, “Hokey đâu rồi ? Ồ, mày đây rồi… đem cái này đi Hokey.”

Con gia tinh tuân lệnh cầm lấy cái hộp cốc, và Hepzibah quay sang cái hộp đẹp hơn nhiều trên đùi bà ta.

“Ta nghĩ cậu sẽ còn thích cái này hơn nữa, Tom à,” bà thì thầm. “Cúi xuống tí nữa đi cậu bé, để có thể nhìn thấy… Tất nhiên rồi, Burke biết ta có cái này, ta mua nó từ ông ta, và dám nói rằng ông ta rất muốn được có lại nó khi ta rời khỏi…”

Bà tháo cái móc bạc chạm đồng ra và mở cái hộp. Ở đó trên một lớp nhung đỏ thẫm là một cái mề đay nặng bằng vàng.

Voldemort giơ tay ra, không cần mời, và giơ nó lên ánh sáng, nhìn chằm chằm vào nó.

“Dấu hiệu của Slytherin,” hắn nói khẽ, khi ánh sáng làm hiện rõ một chữ S tinh vi, cách điệu hình con rắn.

“Đúng đấy!” Hepzibah nói, hài lòng, và rõ ràng là, với cái nhìn của Voldemort vào cái mề đay, bị sững sờ. “Ta đã phải trả giá bằng một cánh tay và một cái chân cho nó, nhưng ta không thể bỏ lỡ được, một vật báu thực sự như thế, ta phải có nó trong bộ sưu tập của ta. Burke đã mua nó, rõ ràng là, từ một người đàn bà rách rưới có vẻ như đã ăn trộm nó ở đâu, mà đã không hề biết được giá trị thực của nó…”

Lần này không chệch đi đâu được: mắt của Voldemort đã lấp láy đỏ khi nghe những lời đó, và Harry có thể nhìn thấy những đốt ngón tay của hắn trắng bệch ra ở trên cái dây đeo mề đay.

https://thuviensach.vn

"… Ta dám nói rằng Burke đã trả rất rẻ cho cái này nhưng nó lại ở đây… Rất đẹp phải không ? Và một lần nữa, có rất nhiều năng lực ẩn chứa trong này, mặc dầu ta chỉ giữ nó an toàn ở đây thôi…"

Bà vươn ra để lấy lại cái mề đay. Lúc đó, Harry nghĩ rằng Voldemort sẽ không bỏ tay ra khỏi nó, nhưng rồi nó trượt khỏi tay Voldemort và trở lại vào trong cái nệm nhung đỏ.

"Được rồi, Tom, được chưa, ta hy vọng cậu thích cái đó!"

Bà nhìn hoàn toàn vào mặt của hắn và không phải lần đầu tiên, Harry thấy nụ cười vụng về ngu xuẩn của bà ta.

"Cậu có sao không thế cậu bé ?"

"Ồ," Voldemort nói khẽ. "Vâng, tôi rất tốt…"

"Ta nghĩ rằng… nhưng đó chỉ là một sự lừa dối của ánh sáng mà thôi, ta cho là vậy…" Hepzibah nói, trông có vẻ suy nhược, và Harry ngờ rằng bà cũng đã nhìn thấy cái tia sáng đỏ lập loà từ trong mắt của Voldemort. "Đây, Hokey, đem những cái này đi và khoá lại nhé… Những bùa chú như thường lệ…"

"Đến lúc phải đi rồi, Harry," thày Dumbledore khẽ nói, và khi con gia tinh lóc cóc cầm mấy cái hộp chạy đi, Dumbledore lại nắm lấy Harry một lần nữa ở trên khuỷu tay và họ cùng bay lên qua sự lãng quên và trở lại văn phòng thày Dumbledore.

"Hepzibah Smith đã chết hai ngày sau cái cảnh vừa rồi," Dumbledore nói, trở về ghế ngồi và ra hiệu rằng Harry cũng làm như vậy. "Con gia tinh Hokey đã bị kết án bởi Bộ vì tội đầu độc cốc ca cao buổi tối của bà chủ một cách không cố ý."

"Không thể như thế được!" Harry tức giận.

"Ta thấy là chúng ta cùng có một suy nghĩ," Dumbledore nói. "Tất nhiên rồi, có rất nhiều sự tương đồng giữa cái chết này và cái chết của nhà Riddle. Trong cả hai trường hợp, một ai đó đã bị đổ tội, một ai đó đã có một ký ức rất rõ ràng là đã gây ra tội ác…" "Hokey đã tự thú ạ ?"

"Nó đã nhớ lại rằng đã bỏ một cái gì đó vào cốc ca cao của bà chủ mà hoá ra lại không phải là đường, mà là một chất độc chết người ít được biết đến," Dumbledore nói. "Người ta đã kết luận là nó không muốn làm vậy, mà chỉ vì già nua và lầm lẫn…"

"Voldemort đã sửa đổi ký ức của nó, giống như hắn đã làm với ông Morfin!" "Đúng, đó cũng là kết luận của ta," Dumbledore nói. "Và, giống hệt như trường hợp của Morfin, Bộ đã hiển nhiên nghi ngờ Hokey…"

"… vì nó chỉ là con gia tinh," Harry nói. Nó đã hiếm khi cảm thấy thông cảm hơn với cái tổ chức SPEW mà Hermione là thành lập. "Rất chính xác," Dumbledore nói. "Nó đã già rồi, và nó đã công nhận việc dính líu đến cốc nước, và không một ai trong Bộ muốn nghiên cứu thêm trường hợp này. Giống như trong trường hợp của Morfin, vào thời gian mà ta gặp nó và cố gắng lấy được trí nhớ này từ nó, cuộc sống của nó đã gần như kết thúc… nhưng ký ức của nó, tất nhiên rồi, đã chẳng chứng minh một điều gì khác ngoài việc Voldemort biết về sự tồn tại của cái cốc và cái mề đay.

https://thuviensach.vn

“Vào thời gian Hokey bị kết án, gia đình Hepzibah đã nhận ra rằng hai tài sản quý nhất đã mất. Phải mất một thời gian lâu họ mới nhận ra điều đó, vì bà ta đã có quá nhiều nơi cất giấu, luôn bảo vệ bộ sưu tập của bà trong sự ganh tị. Nhưng khi họ có thể chắc chắn không chút nghi ngờ nào rằng cái cốc và mề đay đã biến mất, người nhân viên làm việc tại cửa hiệu Borgin và Burkes, người đàn ông trẻ đã gặp Hepzibah rất thường xuyên và đã bỏ bùa bà rất khéo léo, đã xin thôi việc và biến mất. Những người thuê nó không hề biết nó biến đi đâu; họ cũng bất ngờ như những người khác vì sự mất tích này. Và đó là lần cuối mà người ta còn nghe thấy hoặc nhìn thấy Tom Riddle trong một thời gian rất dài.

“Giờ,” Dumbledore nói, “nếu như con không phiền, Harry, ta muốn dừng lại một lần nữa để cho con chú ý vào một số điểm trong câu chuyện của chúng ta. Voldemort đã thực hiện thêm một tội ác nữa, có phải là vụ đầu tiên sau khi nó giết nhà Riddle không, ta không được biết, nhưng ta nghĩ có lẽ vậy. Lần này, như con sẽ thấy ngay, là nó không giết vì trả thù mà vì lợi ích. Nó muốn có cái chiến lợi phẩm kỳ diệu mà người đàn bà tội nghiệp già nua ngu ngốc kia đã cho nó xem. Giống như hồi nó đã ăn cướp từ những đứa trẻ khác trong trại mồ côi, giống như nó đã ăn trộm cái nhẫn của chú Morfin của nó, nên nó đã chạy trốn với chiếc cốc và cái mề đay của Hepzibah.”

“Nhưng,” Harry nói, bực tức, “có vẻ như là điên rồ ý… Bất chấp mọi thứ, vứt đi công việc của hắn, chỉ vì những thứ đó…”

“Điên rồ với con, có thể lắm, nhưng không đối với Voldemort,” Dumbledore nói. “Ta hy vọng rằng con sẽ hiểu trong thời gian tới chính xác những vật dụng đó có ý nghĩa với nó thế nào, Harry, nhưng con cũng phải công nhận rằng thật không khó gì để suy ra rằng nó đã xem cái mề đay, ít ra là, đúng ra phải là của nó.” “Cái mề đay thì có thể,” Harry nói, “nhưng tại sao lại lấy cả cái cốc nữa ?”

“Nó đã thuộc về một trong những người sáng lập ra Hogwarts,” Dumbledore nói. “Ta nghĩ là nó vẫn còn cảm thấy rất gắn bó với trường và nó không thể cưỡng lại một vật dụng rất quan trọng trong lịch sử của trường như vậy. Cũng có những nguyên nhân khác nữa, ta nghĩ vậy… Ta hy vọng rằng sẽ có thể cho con thấy những điều đó vào thời gian hợp lý.

“Và giờ là ký ức cuối cùng ta muốn cho con xem, ít ra cho đến khi con cố gắng lấy được ký ức của Giáo sư Slughorn về cho chúng ta. Mười năm dài đã trôi qua từ ký ức của Hokey cho đến cái này, mười năm mà chúng ta chỉ có thể đoán xem Chúa tể Voldemort đang làm gì…” Harry lại nhổm dậy một lần nữa khi thày Dumbledore đổ hết ký ức cuối cùng vào trong cái Tưởng Ký.

“Ký ức của ai đấy ạ ?” nó hỏi. “Của ta,” Dumbledore trả lời.

Và Harry nhào xuống sau thày Dumbledore qua những khối bạc rung rinh, đáp xuống đúng cái văn phòng mà nó vừa rời khỏi. Có con Fawkes đang ngủ thoải mái trên cái nhành cây của nó, và có cả ở đằng sau cái bàn thày Dumbledore, trông rất giống với thày Dumbledore đang ở bên cạnh Harry, mặc dù hai cánh tay vẫn còn nguyên vẹn không bị thương và mặt của thày, có vẻ vậy, ít nếp nhăn hơn. Điều khác nhau duy nhất giữa văn phòng hiện tại và phòng ở đây là lúc đó đang có tuyết; nhưng đốm tuyết xanh xanh đang rơi qua khung cửa sổ trong bóng tôi và đóng đầy ở rìa phía ngoài.

https://thuviensach.vn

Thày Dumbledore trẻ có vẻ đang chờ cái gì đó, và chắc chắn vậy, một lúc sau khi họ đến, có một tiếng gõ cửa và ông nói, "Vào đi."

Harry thở ra một cái nặng nhọc. Voldemort đã vào phòng. Những nét mặt của hắn không phải là những gì giống như Harry đã nhìn thấy chồi lên từ cái vạc đá lớn gần hai năm về trước: Hắn không hề giống hắn, đôi mắt chưa đỏ, bộ mặt chưa giống như đeo mặt nạ, và tuy vậy hắn không còn là Tom Riddle đẹp trai nữa. Điều đó tựa hồ như những vẻ đẹp của hắn đã bị cháy và mờ đi; chúng đã như bị đóng sáp và méo mó một cách kỳ lạ, và giờ phần lòng trắng của mắt đã vĩnh viễn trông như máu, mặc dù đồng tử vẫn chưa co chặt lại như Harry biết rằng chúng sẽ trở nên như vậy. Hắn đang mặc một cái áo choàng dài, và mặt của hắn cũng tím tái như những bông tuyết trên vai hắn.

Thày Dumbledore ngồi đằng sau bàn không hề có một biểu hiện bất ngờ nào. Rõ ràng là cuộc gặp này đã được hẹn trước.

"Chào buổi tối, Tom," thày Dumbledore nói rõ ràng. "Con không ngồi xuống à ?"

"Cám ơn," Voldemort nói, và hắn ngồi xuống cái ghế mà Dumbledore chỉ vào – chính là cái ghế mà, theo cái vẻ của nó, Harry đã ngồi ở hiện tại. "Con nghe rằng thày đã lên làm hiệu trưởng," hắn nói, và giọng của hắn hơi cao hơn và lạnh lùng hơn trước đó. "Một sự lựa chọn rất đáng đấy."

"Ta rất vui con chấp nhận điều này," Dumbledore cười. "Ta mời con một đồ uống nhé ?"

"Điều đó sẽ được hoan nghênh đấy," Voldemort nói. "Con đã đi một chặng đường dài."

Dumbledore đứng dậy và quay sang cái tủ mà ông để cái Tưởng Ký trong hiện tại, nhưng lúc đó lại chứa đầy những lọ. Đưa cho Voldemort một cốc rượu và tự rót cho mình một cốc, ông trở lại ghế ngồi của mình. "Thế, Tom… ta có được hân hạnh gì nào ?"

Voldemort không trả lời ngay, mà chỉ nhấp nháp cốc rượu của mình.

"Người ta không gọi con là 'Tom' nữa," hắn nói. "Những ngày gần đây, con được biết đến bởi…"

"Ta biết con được biết đến bởi cái tên gì," Dumbledore nói, cười thoải mái. "Nhưng với ta, ta sợ rằng, con vẫn luôn luôn là Tom Riddle. Đó là một trong những điều khó chịu của những giáo viên già cỗi. Ta sợ rằng họ không thể quên được những sự bắt đầu đầy nhiệt huyết dưới trách nhiệm của họ."

Ông đưa cốc lên như thể đang chúc mừng Voldemort, lúc này mặt vẫn không tỏ một thái độ nào cả. Tuy vậy, Harry cảm thấy không khí trong phòng thay đổi một cách khó tả: Việc từ chối sử dụng cái tên mà Voldemort đã chọn của Dumbledore đã là một sự từ chối cho Voldemort cái quyền được nêu những điều khoản của cuộc gặp, và Harry có thể nói rằng Voldemort cũng đã hiểu như vậy.

"Con rất bất ngờ rằng thày đã ở lại đây lâu như vậy," Voldemort nói sau một thời gian ngắn. "Con luôn luôn tự hỏi rằng một phù thuỷ như thày tại sao lại không bao giờ muốn rời trường."

https://thuviensach.vn

“Ừ,” Dumbledore nói, vẫn tiếp tục cười, “với một phù thuỷ như ta, chẳng có gì quan trọng hơn việc tiếp tục dạy những kỹ năng cổ xưa, giúp mài giũa những tâm hồn trẻ tuổi. Nếu như ta nhớ chính xác, con một lần cũng đã thích thú với việc dạy học.”

“Con vẫn còn thấy điều đó,” Voldemort nói. “Con chỉ đơn thuần không hiểu tại sao thày… người mà rất thường xuyên được hỏi ý kiến từ Bộ, và người đã hai lần, con nghĩ vậy, được đề nghị một vị trí chủ chốt của Bộ…”

“Thực ra là ba lần tính cả lần cuối cùng nữa,” Dumbledore nói. “Nhưng mà Bộ chưa bao giờ hấp dẫn ta dưới danh nghĩa một công việc. Một lần nữa, một số thứ chúng ta có chung suy nghĩ, ta cho là vậy.”

Voldemort cúi đầu xuống, không cười, và uống thêm một ngụm rượu nữa. Dumbledore không phá vỡ sự im lặng đang tràn ra giữa họ trong lúc này, mà chờ đợi, với một sự mong đợi rất bình thản, rằng Voldemort sẽ nói trước.

“Con đã trở lại,” hắn nói, sau một lúc, “lâu hơn, có thể vậy, so với Giáo sư Dippet có thể tưởng tượng… nhưng con đã trở lại, mặc dù vậy, để đề nghị một lần nữa về điều mà thày ấy đã một lần nói với con rằng con quá trẻ để làm. Con đã tới thày để hỏi xem thày có chấp nhận cho con trở lại lâu đài, để dạy không. Con nghĩ rằng thày phải biết rằng con đã chứng kiến và thực hiện được rất nhiều thứ kể từ khi con rời nơi này. Con có thể chỉ bảo và hướng dẫn những học sinh của thày những thứ mà bọn chúng không thể có được từ những phù thuỷ khác.”

Dumbledore quan sát Voldemort từ cái đỉnh cốc rượu của mình một lúc trước khi nói.

“Đúng, ta chắc chắn có biết rằng con đã chứng kiến và làm được nhiều điều kể từ khi con rời chúng ta,” ông nói khẽ. “Những lời đồn về những việc con làm đã vang đến trường cũ của con rồi đấy Tom à. Ta rất hối tiếc để tin vào một nửa trong số đó.”

Vẻ mặt của Voldemort vẫn còn dửng dưng khi hắn nói, “Sự vĩ đại gây ra lòng đố kỵ, lòng đố kỵ đem lại thù hằn, thù hằn thì sinh ra dối trá. Thày phải biết điều này chứ thày Dumbledore.”

“Con gọi nó là ‘sự vĩ đại,’ cho những gì con đã làm phải không ?” Dumbledore hỏi sắc sảo.

“Chắc chắn vậy,” Voldemort nói, và mắt của hắn dường như cháy bùng lên. “Con đã thử nghiệm; con đã đẩy cái giới hạn của phép thuật ra xa hơn, có thể, hơn tất cả những gì người ta có thể làm…”

“Đối với một vài loại phép thuật,” Dumbledore chữa câu nói của hắn một cách nhẹ nhàng. “Một vài loại. Còn đối với những loại khác, con vẫn còn… tha thứ cho ta… ngu ngốc một cách đáng thương.”

Lần đầu tiên, Voldemort cười. Đó là một cái lườm đểu cáng, một thứ xấu xa, đáng sợ hơn cả một cái nhìn giận dữ.

“Một sự tranh cãi từ lâu rồi,” hắn nói êm ái. “Nhưng chẳng có gì trên thế giới này con đã từng chứng kiến có vẻ chứng minh cho câu nói nổi tiếng của thày về tình yêu mạnh hơn cả những phép thuật của con, Dumbledore ạ.”

https://thuviensach.vn

“Có thể con đã tìm sai nơi rồi đấy,” Dumbledore gợi ý.

“Hừm, vậy thì, nơi nào tốt cho con có thể bắt đầu những nghiên cứu mới của mình hơn nơi này, Hogwarts ?” Voldemort nói. “Thày có cho con trở lại không ? Thày có cho con chia sẻ những hiểu biết của mình với những học sinh của thày không ? Con đặt bản thân mình và tài năng của mình dưới quyền của thày. Con ở dưới quyền kiểm soát của thày.”

Dumbledore nhướn lông mày. “Thế những đứa dưới quyền kiểm soát của con thì thành cái gì ? Cái gì sẽ xảy ra cho những đứa mà tự gọi là – mà chỉ là tin đồn thôi phải không – những Tử Thần Thực Tử ?”

Harry có thể nói Voldemort không nghĩ rằng thày Dumbledore có thể biết đến cái tên này; nó nhìn thấy ánh mắt đỏ rực của Voldemort một lần nữa và khe lỗ mũi bùng lên.

“Những người bạn của con,” hắn nói, sau một thời gian im lặng, “sẽ tiếp tục mà không cần con, con chắc chắn là vậy.”

“Ta rất vui khi nghe thấy con gọi họ là bạn,” Dumbledore nói. “Ta đã có cảm giác rằng họ giống như những nô lệ phục tùng mệnh lệnh hơn.”

“Thày đã sai rồi,” Voldermort nói.

“Thế thì nếu như ta đến Quán Đầu Heo ngày tối nay, ta sẽ không thể tìm thấy họ phải không – Nott, Rosier, Muldber, Dolohov – đang chờ con quay lại ? Những người bạn rất cống hiến, ta phải nói vậy, đi cùng con một quãng đường xa như vậy trong một đêm đầy tuyết, chỉ đơn thuần là chúc con may mắn trong khi con đang cố gắng để có một vị trí tốt trong việc dạy học.”

Không gì chối cãi được việc Dumbledore biết chi tiết về những ai hắn đi cùng đã làm cho hắn đón nhận kém vui thích hơn; mặc dù vậy, hắn hồi lại ngay lập tức.

“Thày vẫn tinh tường như hồi nào, Dumbledore à.”

“Ồ không, chỉ đơn thuần là bạn của người bồi bàn thôi,” Dumbledore nói nhẹ nhàng. “Bây giờ, Tom…”

Dumbledore cất cái cốc trống rỗng của mình đi và ngồi lên ghế, đầu những ngón tay của ông đan vào nhau như một cử chỉ quen thuộc vốn có.

“Hãy nói chuyện thẳng thắn cởi mở. Tại sao con lại đến đây hôm nay, bao quanh bởi những kẻ thân tín, để đề nghị một công việc mà cả hai chúng ta đều rõ là con không muốn ?”

Voldemort trông hơi bất ngờ một cách lạnh lùng. “Một công việc con không muốn ư ? Ngược lại, Dumbledore, con rất muốn có nó đấy.”

“Ồ, con muốn quay lại Hogwarts, nhưng con không muốn dạy học như hồi con còn 18 tuổi. Thế mục đích của con là gì thế Tom ? Tại sao con lại không nói thẳng lời đề nghị ra ngay lúc này ?”

Voldemort rít lên. “Nếu thày không muốn cho con một công việc…”

https://thuviensach.vn

“Tất nhiên ta không muốn,” Dumbledore nói. “Và ta không nghĩ rằng vào lúc này con cho rằng ta muốn. Tuy vậy, con đã đến đây, con đã hỏi, con phải có một mục đích.”

Voldemort đứng dậy. Hắn trông không hề giống Tom Riddle hơn bất cứ lúc nào, cả bộ dạng của nó tràn ngập tức giận. “Đó là lời cuối cùng của ông phải không ?”

“Đúng đấy,” Dumbledore nói, cũng đứng dậy.

“Vậy thì chúng ta không còn gì để nói với nhau nữa.”

“Không, chẳng còn gì,” Dumbledore nói, và một nỗi buồn lớn buông trên mặt của ông. “Thời gian đó đã qua đi khi ta còn có thể làm con hoảng sợ bởi một cái tủ áo bị cháy và bắt con phải trả giá những tội ác của mình. Nhưng ta mong rằng ta đã có thể, Tom… ta mong rằng ta đã có thể…”

Trong một giây, Harry đã đến ngưỡng cửa của việc hét lên một lời cảnh báo vô giá trị: Nó đã chắc chắn rằng tay của Voldemort đã lần đến cái túi của hắn và trong đó có đũa thần; nhưng khoảnh khắc đã qua, Voldemort đã quay đi, cánh cửa đã đóng lại, và hắn đã rời khỏi đây.

Harry thấy tay của Dumbledore nắm chặt cánh tay nó một lần nữa và vài giây sau, họ lại đứng cùng nhau gần như cùng một vị trí, nhưng mà lần này thì không có tuyết đóng ở trên mép cửa sổ, và tay của Dumbledore lại đen thui và trông như chết.

“Tại sao chứ ?” Harry nói ngay, nhìn vào mặt thày Dumbledore. “Tại sao hắn lại quay lại ? Thày có bao giờ biết không ?”

“Ta có những ý tưởng,” Dumbledore nói, “nhưng không còn gì khác.”

“Ý tưởng gì thưa thày ?”

“Ta sẽ nói cho con, Harry, khi con lấy được ký ức của Giáo sư Slughorn,” Dumbledore nói.

“Khi con có được mẩu cuối cùng đó của bức tranh ghép hình, mọi thứ sẽ, như ta hy vọng, rõ ràng cả thôi… cho cả hai chúng ta.”

Harry vẫn còn sôi sục tò mò và mặc dù thày Dumbledore đã đi đến cửa và giữ cánh cửa mở ra, nó vẫn còn đứng trơ ra đấy.

“Thế hắn có theo đuổi công việc Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám nữa không thưa thày ? Hắn đã không nói…”

“Ồ, hắn rõ ràng là muốn công việc Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám,” Dumbledore nói. “Kết quả của buổi gặp ngắn ngủi của chúng ta đã chứng minh điều này. Con thấy không, chúng ta đã chưa bao giờ giữ được giáo viên Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám lâu hơn một năm kể từ khi ta từ chối vị trí của Voldemort.”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG XXI: PHÒNG BẤT KHẢ TRI

Harry suy nghĩ muốn nát óc mấy tuần liền sau đó làm thế nào mà nó có thể thuyết phục được Slughorn đưa ra ký ức thật, nhưng chẳng một cái gì có tính chất của một ý tưởng nảy ra cả, thành ra nó buộc phải làm điều nó đang làm mỗi lúc một nhiều dạo này mỗi khi chán nản, đó là: nghiền ngẫm cuốn độc dược của nó, hi vọng "Hoàng tử" đã nguệch ngoạc vài điều gì đó hữu ích bên rìa sách, như cậu ta đã làm rất nhiều lần trước đó.

"bồ ko kiếm được gì trong đó đâu", Hermione nói một cách chắn chắn, vào buổi chiều Chủ Nhật muộn.

"đừng có lại bắt đầu, Hermione". Harry nói "nếu ko nhờ "Hoàng tử", Ron ko còn ngồi ở đây được như thế này đâu"

"nó sẽ còn chỉ cần bồ đã nghe lời Snape vào năm học đầu tiên."_Hermione thô bạo trả lời. Harry mặc kệ cô bé. Nó vừa tìm được một câu thần chú, "sectum-sempra", được viết tháu bên dưới một dòng chữ rất gợi tò mò. "Dành cho kẻ thù!". Cực kỳ muốn được thử, nhưng nó nghĩ tốt nhất là ko làm trước mặt Hemione. Thay vào đó, nó lén đánh dấu trang giấy. Tụi nó đang ngồi bên lò sưởi trong phòng sinh hoạt chung, những người duy nhất còn thức ngoài tụi nó đều làbọn bạn năm 6. Trước đó đã có một sự náo nhiệt nhất định nổ ra khi bọn chúng trở về từ bữa ăn tối và trông thấy một mẩu giấy mới trên bảng tin thông báo ngày giờ kì kiểm tra Năng lực Độn thổ của tụi nó. Những người bước sang tuổi 17 vào trước hay đúng ngày đầu tiên của kỳ kiểm tra, ngày 21 tháng 4, sẽ có quyền ghi danh cho những buổi luyện tập thêm sẽ được tổ chức (được giám sát kỹ càng) ở Hogsmead.

Ron phát hoảng khi đọc tờ thông báo này; nó vẫn chưa độn thổ được và lo rằng mình vẫn chưa sẵn sàng cho kỳ kiểm tra; Hermione, tới lúc này đã độn thổ được 2 lần, có vẻ tự tin hơn được một chút; nhưng Harry, đứa chưa tròn 17 tuổi cho tới 4 tháng nữa, thì ko thể tham dự cuộc kiểm tra cho dù có sẵn sàng hay ko.

"dù vậy, ít nhất bồ có khả năng độn thổ", Ron căng thẳng nói, "bồ sẽ ko gặp khó khăn gì vào tháng 7 tới"

"mình mới làm được có 1 lần à" Harry nhắc Ron nhớ; Nó cuối cùng mới xoay xở được biến mất và hiện hình trở lại bên trong cái vòng của nó vào buổi học trước đó. Do tiêu phí quá nhiều thời gian để lớn tiếng lo lắng về vụ Độn thổ của mình, Ron bây giờ đang phải chiến đấu để hoàn thành bài luận văn xấu xa cực kỳ khó của lão Snape mà Harry và Hermione đều đã làm xong. Harry hoàn toàn hiểu nó sẽ nhận được điểm số tệ hại cho bài làm này, bởi nó đã tranh cãi với Snape về cách tốt nhất để giải quyết bọn Giám ngục; nhưng nó cóc thèm quan tâm, điều quan trọng nhất đối với nó bây giờ là ký ức của lão Slughorn.

"mình nói bồ nghe, Harry, cái tên hoàng tử ngu ngốc đó ko giúp gì được bồ giải quyết chuyện này đâu" Hermione nói, to tiếng hơn. "Chỉ có một cách duy nhất để bắt người khác làm theo cái mà bồ muốn, đó là xài lời nguyền Điều khiển, mà điều đó thì phạm pháp…"

"yeah, mình biết cái đó rồi, cảm ơn" Harry nói, ko nhìn lên từ quyển sách. "đó là lý do mình đang tìm một cái gì đó khác hơn, thầy Dumbledore nói phép Veritaserum cũng ko được, nhưng hẳn là có một cái gì khác, một loại độc dược hay một câu thần chú."

https://thuviensach.vn

“bồ đang bắt đầu công việc một cách lầm đường” Hermione nói “Thầy Dumbledore bảo chỉ có bồ lấy được đoạn ký ức đó, có nghĩa là chỉ có bồ mới thuyết phục được lão ấy trong khi mọi người khác đều ko thể. Ko có chuyện dụ lão uống thuốc độc đâu, điều đó ai mà chẳng làm được…”

“bồ đánh vần chữ belligerent như thế nào ?” Ron hỏi, lắc mạnh cây bút lông ngỗng và nhìn chằm chằm vào tờ giấy da của nó; “ko thể là B—U—M …”

“ko, ko phải” Hermione nói, kéo mảnh giấy của Ron về phía mình. “Và “augury” ko phải bắt đầu bằng o—r—g luôn. Bồ đang dùng bút lông loại gì vậy ?”

“một trong những cây “Kiểm tra chính tả” của Fred và George, nhưng mình nghĩ phép thuật của nó rơi rụng rồi”

“ừ, chắc chắn vậy” Hermione nói, chĩa cây đũa phép của mình vào phần tiêu đề của bài viết. “bởi vì chúng ta được yêu cầu trả lời làm cách nào để đối phó với Demontors (giám ngục) chứ ko phải Dug-bogs, và mình cũng ko nhớ bồ đổi tên bồ thành Roonil Wazlib từ hồi nào”

“A, ko.” Ron nói, kinh hãi nhìn bài làm của nó “ Đừng có nói là mình phải viết mọi thứ lại từ đầu nhé!”

“ko sao đâu, tụi mình có thể sửa nó lai.” Hermione nói, kéo bài viết về phía cô bé và rút cây đũa phép ra.

“ôi, tôi yêu bồ, Hermione”. Ron nói, thụt trở lại trong chiếc ghế bành, mệt mỏi dụi đôi mắt của nó. Mặt Hermione chuyển thành màu hồng nhạt, nhưng cô bé chỉ nói “đừng có để Lavender nghe thấy bồ nói vậy”

“ko đâu” Ron nói trong 2 bàn tay của nó. “hoặc có lẽ mình sẽ nói, rồi cô ta sẽ chịu tha cho mình”

“tại sao bồ ko bỏ cô ấy nếu bồ muốn kết thúc ?”-Harry hỏi

“bồ chưa bao giờ bỏ ai, phải ko Harry ?” Ron nói “Bồ và Cho chỉ…”

“kiểu như cùng rời xa nhau, đúng vậy” Harry nói.

“ước gì đó là điều sẽ xảy ra giữa mình và Lavender”, Ron rầu rĩ nói, ngắm Hermione đang lặng lẽ cạo từng chữ sai chính tả của nó ra bằng đuôi cây đũa phép của cô bé, để chúng sẽ tự sửa chữa trên giấy. “nhưng mình càng nói bóng gió là mình muốn kết thúc thì cô nàng càng bám chặt lấy mình. Giống như mình đang hẹn hò với một khẩu súng khổng lồ vậy(?).”

“Rồi đó” Hermione nói, khoảng 20 phút sau đó, đưa trả lại Ron mảnh giấy da.

“Cảm hơn hàng ngàn lần” Ron nói “Cho mình mượn cây bút của bồ để viết kết luận đi ?”. Harry, chưa tìm ra cái gì hữu ích trong cuốn độc dược của “Hoàng tử lai” cho đến lúc này, nhìn quanh; bây giờ 3 đứa nó là những kẻ duy nhất còn lại trong phòng sinh hoạt chung, Seamus vừa mới đi ngủ sau khi nguyền rủa Snape và bài luận văn dở hơi của chả. Những âm thanh duy nhất là tiếng lách cách của ngọn lửa trong lò sưởi và tiếng sột soạt của ngòi bút

https://thuviensach.vn

Hermione do Ron xài viết đoạn cuối bài làm về Giám ngục cạ vào giấy. Harry vừa mới đóng cuốn sách của Hoàng tử máu lai lại, ngáp dài, thì—:

Crack!

Hermione thốt ra một tiếng hét nho nhỏ. Ron làm đổ mực lên bài làm vừa mới hoàn thành của nó, và Harry kêu lên, "Kreacher!"

Con gia tinh cúi thấp đầu và nói với những ngón chân xương xẩu của nó: "Ong chủ muốn tôi mang tin tức đều đặn về cậu Malfoy về và Kreacher đến để đưa tin—"

"Crack!" Dobby hiện ra bên cạnh Kreacher, cái nón ấm ủ trà của nó lệch sang một bên. "Dobby cũng đã giúp đỡ, Harry Potter!" nó the thé nói, ném cho Kreacher một cái nhìn căm phẫn, "và Kreacher lẽ ra nên nói với Dobby khi nào hắn ta đi tìm Harry Potter để bọn tôi có thể cùng báo cáo với cậu"

"Chuyện gì đây ?" Hermione hỏi, trông vẫn rất sốc trước những sự xuất hiện bất ngờ này. "cái gì đang xảy ra vậy, Harry ?". Harry ngần ngừ trước khi trả lời, bởi vì nó vẫn chưa kể với Hermione về chuyện nhờ Kreacher và Dobby theo đuôi Malfoy; nhữngcon gia tinh luôn là một đề tài dễ làm đụng chạm đối với cô bé.

"ơ, tụi nó đã theo dõi Malfoy giùm mình.." Harry nói

"cả ngày lẫn đêm" Kreacher nói

"Dobby đã ko ngủ suốt cả tuần, thưa Harry Potter!" Dobby tự hào nói, lắc lư ở chỗ nó đứng. Hermione coi căm phẫn hết sức. "Cậu ko ngủ hả, Dobby. Nhưng chắc chắn là, Harry, bồ ko có bắt…"

"dĩ nhiên là mình ko có" Harry vội nói. "Dobby, bồ có thể ngủ, được chứ ? Nhưng có ai trong 2 người đã tìm ra được điều gì chưa ?" Nó hấp tấp hỏi, trước khi Hermione xen vào một lần nữa.

"cậu chủ Malfoy di chuyển với một sự cao quí phù hợp với dòng máu thuần chủng của cậu" –ngay lập tức Kreacher càu nhàu nói. "dáng người cậu ấy gợi nhớ đến bộ xương đẹp đẽ của bà chủ tôi và phong thái của cậu ấy là của…."

"Draco Malfoy là một đứa xấu xa!" Dobby rít lên giận dữ "một đứa xấu xa đã..đã…"

Rồi nó run rẩy từ cái tua của chiếc nón ấm ủ trà đến đầu những ngón chân trong vớ của nó, và chạy đến ngọn lửa như thể sắp bổ nhào vào đó. Harry (đối với nó chuyện này hoàn toàn ko bất ngờ một chút nào) ôm ngang bụng Dobby lại và giữ nó thật chặt. Dobby vùng vẫy, rồi rũ ra.

"Cảm ơn, Harry Potter!"_Dobby hổn hển nói. "Dobby vẫn cảm thấy khó khăn khi nói xấu về chủ cũ của nó". Harry thả Dobby ra, nó sửa lại cái mũ ấm ủ trà cho thẳng rồi nói với Kreacher một cách bướng bỉnh. "Nhưng Kreacher nên biết là Draco Malfoy ko phải là một ông chủ tốt đối với gia tinh"

"Nè, bọn ta ko cần nghe về chuyện mi yêu đương Malfoy. Nhanh chóng kể ta nghe Malfoy thực sự đã đi đâu" Harry nói với Kreacher. Kreacher lại cúi đầu, trông điên tiết, rồi nói "Cậu

https://thuviensach.vn

chủ Malfoy ăn trong Đại sảnh đường, cậu ngủ ở ký túc xá trong tầng hầm, cậu tới học ở một đống lớ…"

"Dobby, bồ nói!" Harry nói, cắt ngang Kreacher. "Hắn có tới bất kỳ nơi nào hắn ko nên tới ko ?"

"Thưa cậu Harry Potter", Dobby rít lên, 2 con mắt to khủng bố như 2 quả cầu lấp lánh trong ánh lửa, "thằng con nhà Malfoy ko hề phá vỡ bất kỳ luật lệ nào theo như Dobby thấy, nhưng hắn vẫn lo ngại bị phát hiện. Hắn thường hay lui tới tầng lầu thứ 7 với một đống những học sinh khác, tụi nó đứng canh chừng khi hắn đã vào..."

"Phòng Cần thiết!"- Harry nói, vỗ mạnh vào trán bằng cuốn Pha chế độc dược cao cấp của nó. Ron và Hermione nhìn nó chằm chằm. "Đó là nơi hắn đã lẻn tới! Đó là nơi hắn đang hành động…bất cứ là hành động gì! Và mình cá đó là lý do vì sao hắn đã biến mất trên bản đồ. Nghĩ coi, mình chưa từng thấy Phòng cần thiết trên đó."

"có lẽ tấm bản đồ ko hề biết căn phòng có ở đó" Ron nói.

"mình nghĩ đó là một phần ma lực của căn phòng" Hermione nói "Nếu bồ muốn nó ko hiển thị trên bản đồ được, nó sẽ ko hiển thị."

"Dobby, bồ có xoay xở vô được bên trong và biết được Malfoy đang làm gì hay ko ?"_Harry tha thiết hỏi.

"ko, Harry Potter, chuyện đó ko thể được" Dobby nói

"ko"Harry nói ngay lập tức "Malfoy vào trụ sở của chúng ta bằng đường đó vào năm ngoái, nên mình cũng có thể vào đó và do thám nó, ko vấn đề gì"

"nhưng mình ko nghĩ cậu sẽ làm vậy, Harry à" Hermione chậm rãi nói. "Malfoy đã biết chính xác cách mình vận hành căn phòng rồi, vì con nhỏ Marietta ngu si ấy đã ba hoa. Năm ngoái bồ cần căn phòng trở thành trụ sở để luyện tập Phòng chống Hắc ám nên nó biến thành vậy. Nhưng bồ ko biết căn phòng sẽ trở thành cái gì khi Malfoy vào trong đó, nên bồ đâu biết kêu nó biến đổi ra cái gì chứ!"

"sẽ có cách thôi" Harry thô bạo nói. "bồ đã hoàn thành công việc tuyệt vời, Dobby!"

"Kreacher cũng làm giỏi lắm",Hermione tử tế nói; nhưng ko những ko tỏ vẻ biết ơn, Kreacher còn quay đôi mắt to tướng, đầy vết hằn đỏ như máu của nó đi chỗ khác và cằn nhằn với cái trần nhà, "tên máu bùn đang nói chuyện với Kreacher kìa, Kreacher sẽ giả vờ như nó ko thể nghe…"

"dẹp cái kiểu đó đi!" Harry táp lại nó, và Kracher cúi đầu lần cuối rõ thấp rồi độn thổ mất. "bồ cũng nên đi ngủ một chút đi, Dobby"-Harry nói

"cảm ơn, cậu Harry Potter" Dobby nói hạnh phúc. Và nó cũng biến mất.

"Thấy tuyệt ko ?" Harry phấn khởi hỏi, lập tức quay lại nhìn Ron và Hermione khi căn phòng ko còn bóng gia tinh một lần nữa. "Tụi mình biết Malfoy đang đi đâu! bây giờ tụi mình sẽ dồn hắn vào chân tường!"

https://thuviensach.vn

“ừ, hay thật,” Ron nói rầu rĩ, cố sức lau chùi một đống mực ướt nhẹp mà trước đó ko bao lâu đã là bài tập về nhà gần hoàn tất của nó. Hermione kéo đống đó về phía cô bé và bắt đầu chà rửa vết mực bằng cây đũa phép của cô.

“Nhưng chuyện hắn tới đó với nhiều đứa khác là như thế nào ?” Hermionenói. “Bao nhiêu người đang tham gia chuyện này ? Bồ ko cho rằng hắn lại đi tin tưởng bọn kia và cho chúng biết hắn đang âm mưu chuyện gì chứ ?” “ừ, điều đó lạ thật,” Harry nói, cau mày. “Mình nghe hắn bảo Crabbe việc hắn đang làm ko liên quan gì đến nó…vậy hắn đã nói gì với bọn đó chứ…bọn đó” giọng Harry nhỏ dần; nó chăm chú nhìn ngọn lửa. “Trời đất, mình ngốc thật”, nó lặng lẽ nói. “điều đó hiển nhiên quá mà. Có cả một chum lớn thứ đó trong hầm...hắn có thể chôm một ít vào bất kỳ lúc nào trong suốt buổi học…”

“chôm cái gì cơ ?”

“Độc dược Polyjuice. Hắn đã ăn trộm một ít Polyjuice thầy Slughorn cho tụi mình xem trong buổi học Độc dược đầu tiên…đâu có một đống học sinh đứng bảo vệ cho Malfoy đâu…chỉ là Crabbe và Goyle như mọi khi vậy… đó, mọi thứ đều ăn khớp!” Harry nói, nhảy cẫng lên và bắt đầu bước nhanh đến bên lò sưởi. “Bọn chúng đủ ngốc để làm bất kỳ việc gì được giao cho dù Malfoy ko tiết lộ hắn đang mưu tính cái gì, nhưng hắn đâu muốn chúng bị trông thấy đang lẩn lút bên ngoài Phòng Cần Thiết, nên hắn bắt chúng uống Polyjuice để trông như những người nào khác. 2 đứa con gái mình thấy Malfoy đi với…ha, đó là Crabbe và Goyle!”

“ý bồ là,” Hermione nói bằng một giọng nín lặng, “em gái mà mình sửa cái cân cho chính là…” “Dĩ nhiên rồi” Harry nói to, chằm chằm nhìn cô bé “Dĩ nhiên! Malfoy chắc chắn đang ở bên trong căn phòng lúc đó, nên cô ta- mình nói gì vầy nè trời- nên hắn ta làm rớt cái cân để báo động cho Malfoy biết là đừng có ra, bởi vì có người đang đứng ngoài đó! Và cũng cô bé đó đã làm rớt quả trứng cóc nữa. Bọn mình đã đi qua hắn hoài mà ko hề nhận ra chuyện đó!”

“Malfoy bắt Crabbe và Goybe biến thành con gái ?” Ron cười sặc sụa “điên thật…hèn chi dạo này bọn chúng coi thật là ngầu…mình ngạc nhiên sao chúng chưa kêu hắn làm vậy luôn!”

“ừm, chúng ko thể, phải ko ? Nếu hắn đã cho chúng xem dấu hiệu Hắc ám của hắn” Harry nói

“hừm… mình đâu biết có dấu hiệu hắc ám đó ko” Hermione ngờ vực nói, cuộn bài luận văn đã ráo mực của Ron lại trước khi nó nhận thêm bất kỳ sự tổn hại nào khác và đưa cho Ron. “Rồi mình sẽ biết” Harry tự tin nói.

“Đúng, mình sẽ biết thôi” Hermione nói, đứng dậy và vươn vai. “nhưng mà, Harry, trước khi bồ trở nên quá kích động về chuyện này, mình vẫn ko nghĩ là bồ nên đi vào căn Phòng cần thiết đó nếu bồ ko biết có thứ gì trong đó trước tiên. Và mình cũng ko nghĩ là bồ nên quên”—cô bé quăng chiếc cặp của mình lên vai và ném cho Harry một cái nhìn cực kỳ nghiêm nghị “ nhiệm vụ của bồ lúc này là tập trung vào việc lấy ký ức đó từ Slughorn. Chúc ngủ ngon!”

https://thuviensach.vn

Harry nhìn cô bé đi, cảm thấy hơi hơi bực mình. Ngay khi cánh cửa dẫn vào phòng ngủ nữ sinh đóng lại sau lưng cô bé, Harry quay lại Ron "Bồ nghĩ sao ?" "Ước là mình có thể Độn thổ như bọn gia tinh" Ron nói, nhìn chòng chọc vào nơi Dobby đã biến mất. "Rồi mình sẽ làm bài thi Độn thổ dễ như lấy đồ trong túi".

Harry ko ngủ ngon buổi tối hôm đó. Nó nằm chong chong trong khoảng thời gian dường như là hàng giờ, tự hỏi Malfoy đã sử dụng Phòng cần thiết như thế nào và nó, Harry, sẽ thấy cái gì khi nó đi vào đó vào ngày hôm sau, bởi vì bất kể Hermione đã nói gì, Harry chắc chắn rằng nếu Malfoy đã có thể thấy trụ sở của nhóm Phòng chống nghệ thuật hắc ám, thì nó cũng có thể thấy nơi đến của Malfoy. Cái đó có thể là gì ? Một nơi gặp mặt ? Nơi ẩn náu ? 1 căn phòng bằng đá ? Hay 1 xưởng chế tạo ? Bộ não của Harry hoạt động đến phát sốt, và những giấc mơ của nó, khi cuối cùng rồi thì nó cũng rơi vào giấc ngủ, chập chờn và bị quấy rầy bởi hình ảnh của Malfoy biến thành Slughorn, rồi trở thành Snape.

Harry ở trạng thái chuẩn bị hành động trong bữa ăn sáng vào ngày hôm sau; nó có một tiết học trống ngay trước giờ học Phòng chống nghệ thuật hắc ám và nhất quyết dùng nó để tìm cách vào được Phòng Cần thiết. Hermione khoe ra một vẻ mặt ko thích thú gì hết với những kế hoạch về việc tìm ra lối vào căn phòng mà Harry thì thào, điều đó làm Harry bực hết sức, bởi vì nó nghĩ cô bé sẽ giúp được rất nhiều nếu như cô bé muốn.

"Coi này," Harry nhoài người tới và để một tay lên tờ Nhật báo tiên tri chỉ vừa mới được lấy ra từ hộp thư cú, để ngăn cô bé mở nó ra và biến mất đằng sau nó. "Mình ko quên về chuyện Slughorn, nhưng mình vẫn chưa có một manh mối nào về cách thức lấy cái ký ức đó ra từ ổng, và cho tới khi mình nảy ra một ý tưởng, tai sao mình lại ko nên tìm ra việc Malfoy đang làm chứ ?"

"mình nói với bồ rồi, bồ cần phải thuyết phục Slughorn" Hermione nói "ko phải là làm sao để lừa hay bỏ bùa ổng, tại vì cụ Dumbledore có thể làm việc đó chỉ trong 1 giây. Thay vào việc cứ làm chuyện tào lao bên ngoài Phòng Cần thiết--" cô bé giật lấy tờ Tiên tri ra khỏi tay Harry, mở nó ra và liếc qua trang đầu "Bồ nên đi kiếm Slughorn và bắt đầu cầu xin một sự tử tế hơn từ ổng đi"

"có ai mình biết trong đó không ?" Ron hỏi, trong khi Hermione kiểm tra các dòng tít.

"có!" Hermione nói, làm cả Harry và Ron mắc nghẹn bữa sáng của tụi nó. "nhưng ko sao, người đó ko chết- đó là Mundungus, lão bị bắt và bị tống vào Azkaban! Việc gì đó liên quan tới giả dạng một Inferius trong một vụ nỗ lực chôm chỉa, và người nào đó tên Octavius Pepper đã biến mất. Oi, và thật kinh khủng, một đứa bé 9 tuổi đã bị bắt vì định giết chết bố mẹ nó, họ nghĩ nó đã bị ếm bùa Điều khiển".

Tụi nó giải quyết xong bữa sáng trong sự im lặng. Hermione lên đường ngay cho buổi học Cổ ngũ Rune của cô bé; Ron thì tới phòng sinh hoạt chung, nơi nó phải làm cho xong phần kết bài tiểu luận về Giám ngục của thầy Snape, và Harry thì tới hành lang ở tầng thứ 7 nơi có bức tường đối diện với tấm thảm thêu trong đó Barnabas và Barmy đang dạy bọn quỷ khổng lồ múa ba-lê. Harry khoác vội tấm áo tàng hình lên ngay khi nó đến được một hành lang trống, nhưng lẽ ra nó ko nên bận tâm về chuyện đó. Khi nó đến được nơi nó cần đến, chẳng có ai ở đó. Harry ko chắc cơ hội mà nó vào được căn phòng có khá hơn hay ko nếu

https://thuviensach.vn

Malfoy đang ở trong hay ngoài phòng, nhưng ít ra thì nỗ lực đầu tiên của nó ko bị rắc rối bởi sự xuất hiện của Crabbe hay Goyle giả dạng thành 1 đứa con gái 11 tuổi.

Nó nhắm mắt lại khi đến gần nơi cánh cửa Phòng Cần thiết được che giấu. Nó biết nó phải làm gì; năm ngoái nó gần như đã đạt tới mức hoàn hảo ở việc này. Tập trung toàn bộ sức lực của mình, nó suy nghĩ: "tôi cần biết Malfoy đang làm gì trong này… tôi cần biết Malfoy đang làm gì trong này… tôi cần biết Malfoy đang làm gì trong này…". Nó đi qua đi lại cánh cửa 3 lần; và, tim nó đập thình thịch háo hức.

Nó mở mắt ra để đối diện - nhưng nó vẫn đang nhìn vào một khoảng tường trần thế trống trải. Nó tiến lên phía trước và thử đẩy một cái. Bức tường đá vẫn y nguyên, rắn rỏi và ko khuất phục.

"Thôi được" Harry nói to "Thôi được…mình nghĩ sai hướng rồi…" nó cân nhắc một phút và bắt đầu lần nữa, mắt nhắm lại, cố tập trung hết mức có thể. "Mình cần biết nơi mà Malfoy cứ bí mật tìm đến… mình cần biết nơi mà Malfoy cứ bí mật tìm đến…".

Sau 3 lần đi qua, Harry mở mắt hy vọng. Ko có cánh cửa nào.

"Ôi dẹp đi" Harry bực tức nói với bức tường. "Đó là 1 lời chỉ dẫn rõ ràng mà! Được thôi!" Harry suy nghĩ dữ lắm trong nhiều phút trước khi bắt đầu đi lại một lần nữa, "Tôi muốn bạn trở thành nơi bạn trở thành đối với Malfoy".

Nó ko mở mắt ngay khi kết thúc chuyến tuần tra 3 lần của mình. Nó chăm chú lắng nghe, như thể nó có thể nghe được tiếng cánh cửa nổ cái bốp hiện ra. Dù vậy, nó ko nghe thấy gì cả, ngoại trừ tiếng ríu rít xa xa của những chú chim ngoài trời. Nó mở mắt ra.

Vẫn ko có cánh cửa nào cả.

Harry rủa. Ai đó đang la hét. Nó nhìn quanh và thấy một đám học sinh năm nhất chạy ngược vòng vòng góc tường, rõ ràng mang vẻ mặt như chúng vừa mới chạm trán với một con ma ăn nói thô lỗ vậy.

Harry thử mọi biến thể của câu "Tôi cần nhìn thấy Draco Malfoy đang làm gì bên trong bạn" mà nó có thể nghĩ đến trong cả giờ đồng hồ, cuối cùng thì nó buộc phải thừa nhận là Hermione có lẽ đã có lý: căn phòng đơn giản là ko muốn mở cửa cho nó. Thất vọng và bực mình, nó lên đường tới lớp học Phòng chống nghệ thuật hắc ám, kéo tấm áo khoác tàng hình ra và nhét vào cặp khi nó bước đi.

"lại trễ nữa, Potter", Snape lạnh lùng nói, khi Harry nhanh chân bước vào căn phòng học được chiếu sáng bằng đèn cầy. "Trừ Griffindor 10 điểm." Harry quắc mắt nhìn Snape và quăng mình xuống chiếc ghế bên cạnh Ron. Phân nửa lớp học vẫn còn đang đứng khi nó bước vào, lấy sách ra và sắp xếp đồ đạc của chúng; nó ko thể đã trễ quá nhiều so với ai trong số họ.

"Trước khi bắt đầu, ta muốn bài tiểu luận về Giám ngục của các trò" Snape nói, vẫy chiếc đũa bất cẩn, và 25 cuộn giấy da bay vút vào ko khí, đáp xuống thành một chồng ngăn nắp trên bàn ổng. "Và ta hi vọng, vì quyền lợi của các trò, mấy cái này sẽ khá hơn thứ mà ta phải chịu đựng ở bài "Chống đỡ với bùa Điều khiển" lần trước". Bây giờ, hãy mở sách ra đến trang- gì đó, ông Finnigan ?"

https://thuviensach.vn

“Thưa thầy,” Seamus nói, “con đã thắc mắc làm sao để nhận ra sự khác biệt giữa một Inferius và một con ma ạ ? Bởi vì có cái gì đó trong tờ báo nói về Inferius--”

“ko có,” Snape nói bằng một giọng chán nản.

“nhưng thưa thầy, con nghe mọi người nói—”

“nếu trò đã đọc bài báo đang được nhắc đến một cách thực sự, ông Finnigan à, thì trò nên biết cái gọi là Inferius đó ko gì khác ngoài một thằng trộm hôi rình lén lút có tên là Mundungus Fletcher”.

“Mình nghĩ Mundungus và Snape là cùng 1 giuộc,” Harry thì thầm với Ron và Hermione. “Sao ổng lại ko buồn khi Mundungus bị bắt nhỉ ?—”

“Nhưng Potter có vẻ có rất nhiều cái để nói về đề tài này,” Snape nói, thình lình chỉ vào phía cuối căn phòng, đôi mắt đen của ổng nhìn chằm chằm vào Harry. “Chúng ta hãy hỏi Potter làm sao trò ấy nhận ra được sự khác biệt giữa 1 Inferius và một con ma.” Cả lớp quay lại nhìn Harry, nó vội vàng cố nhớ lại điều mà thầy Dumbledore đã nói với nó vào đêm họ đi đến chỗ Slughorn. “ơ—àh—ma thì trong suốt—” nó nói.

“ôi, giỏi lắm,” Snape cắt lời, môi lão cong cớn lên. “ờ, thật dễ để thấy rằng 6 năm dạy dỗ phép thuật đã ko uổng phí ở trò. ma thì trong suốt ”. Pansy Parkinson thốt ra một tiếng khúc khích the thé. Nhiều người khác thì cười ngớ ngẩn. Harry hít thở sâu và bình tĩnh tiếp tục, mặc dù bên trong nó đang sôi sùng sục. “Dạ, hồn ma thì trong suốt, nhưng Inferius là những xác chết, phải ko ạ, nên chúng sẽ rắn chắc—”

“Một đứa con nít 5 tuổi cũng có thể nói ta biết nhiêu đó” Snape nhếch mép cười. “Inferius là một xác chết đã được thổi sinh khí vào một lần nữa bởi những lời nguyền của các pháp sư Hắc ám. Nó ko sống, nó chỉ được dùng như một con rối thi hành theo mệnh lệnh của các pháp sư. Một hồn ma, như ta tin các trò đều đã biết cho đến lúc này, là dấu vết của một linh hồn đã khuất còn để lại trên mặt đất, và dĩ nhiên, như Potter đã rất thông thái mà nói cho chúng ta biết, trong suốt.”

“ Thưa thầy, điều mà Harry nói chính là điều hữu ích nhất khi chúng ta đang cố mà phân biệt giữa chúng!” Ron nói. “Nếu chúng ta phải mặt đối mặt với nó dưới một thung lũng đi, chúng ta sẽ xem coi nó có rắn chắc ko, phải ko ? Chúng ta đâu có đi màhỏi nó Xin lỗi, bồ có phải là dấu vết của 1 người quá cố ko dzậy ? ”.Một làn sóng những tiếng cười lớn nổ ra, ngay lập tức bị dập tắt ngay bởi cái nhìn Snape ném cho cả lớp.

“Trừ 10 điểm nữa từ Griffindor” Snape nói. “Ta ko mong đợi bất cứ thứ gì công phu hơn từ trò đâu, ông Ronald Weasley, cậu bé rắn chắc đến nỗi ko thể độn thổ đến nửa inch ngang qua phòng.”

“Ko!” Hermione thì thào, nắm chặt lấy cánh tay Harry khi nó hung hăng mở miệng. “Ko được ích lợi gì đâu, bồ chỉ lại kết thúc bằng một buổi cấm túc nữa thôi, bỏ đi!”

“Bây giờ, mở sách của các trò tới trang 213” Snape cười khinh bỉ “và đọc 2 đoạn đầu về lời nguyền Cruciatus!”

https://thuviensach.vn

Ron đã rất thờ ơ suốt bài giảng. Khi tiếng chuông vang lên vào cuối giờ học, Lavender bắt kịp Ron và Harry (Hermione đã bí ẩn biến đâu mất tiêu khi cô ta đến gần) và xỉ vả Snape kịch liệt vì sự chế nhạo của Snape về phép Độn thổ của Ron, nhưng điều này dường như chỉ làm Ron thêm buồn bực, và nó tống khứ cô bé bằng cách vào lánh nạn ở phòng vệ sinh nam với Harry. "Dù vậy, Snape nói đúng, phải ko ?" Ron nói, sau khi nhìn chằm chằm vào chiếc gương vỡ 1 hay 2 phút. Mình ko biết có đáng để cho mình tham gia kỳ kiểm tra đó ko, mình chỉ thật sự là ko nắm được phép độn thổ."

"dù vậy bồ cũng nên tham gia buổi ngoại khóa thực hành ở Hogsmead rồi xem coi mọi chuyện tới đâu," Harry nói một cách triết lý "dù sao thì như thế cũng thú vị hơn việc cố nhảy vào một bức tường như mình. Sau đó, nếu bồ vẫn—bồ biết đấy—ko được giỏi như bồ mong muốn, bồ có thể hoãn kỳ kiểm tra lại, cùng làm với mình trong mùa hè—Myrtle, đâu là phòng tắm của con trai!" Bóng ma của một cô gái bơi lên từ cái toi-let của căn phòng đằng sau tụi nó và bây giờ thì lơ lửng trong ko khí, chòng chọc nhìn tụi nó qua cặp mắt kính tròn, dày và có màu trắng. "ồ," nó rầu rĩ nói. "là 2 trò à"

"Chứ cô đang ngóng ai vậy ?" Ron hỏi, nhìn cô ta trong chiếc gương.

"ko ai hết," Myrtle nói, nặn 1 cái mụn trên cằm một cách đăm chiêu. "cậu ấy nói cậu ấy sẽ quay trở lại gặp tôi, sau đó trò cũng nói trò sẽ ghé vào thăm tôi"—cô ta ném cho Harry một cái nhìn trách móc—"và tôi thì ko gặp cậu hàng tháng, háng tháng trời. Tôi đã học được cách ko nên mong đợi quá nhiều từ bọn con trai"

"Tôi tưởng cô sống trong nhà vệ sinh nữ chứ ?" Harry nói, nó đã cẩn thận tránh xa nơi đó suốt mấy năm nay. "đúng vậy," cô ta nói, với một cái nhún vai nhỏ hờn dỗi. "nhưng như vậy đâu có nghĩa là tôi ko được đến các nơi khác, tôi đã đến thăm cậu trong phòng tắm một lần, nhớ ko ?"

"nhớ rõ lắm" Harry nói

"Tôi tưởng cậu ấy thích tôi," cô ta ai oán nói. "Cólẽ nếu 2 trò đi đi, cậu ấy sẽ trở lại một lần nữa. Chúng tôi rất là hợp nhau. Tôi chắc chắn cậu ấy cũng cảm thấy điều đó". Và cô ta nhìn ra cửa một cách tràn đầy hi vọng.

"Khi cô nói mấy người hợp nhau lắm," Ron nói, lúc này nghe giọng khá là thích thú. "ý cô là hắn ta cũng sống trong một cái bồn cầu luôn ha ?"

"ko" Myrtle bướng bỉnh nói, giọng cô ta vang dội khắp nhà vệ sinh cũ kỹ. "ý tôi là cậu ấy rất nhạy cảm, người khác cũng ăn hiếp cậu ấy, và cậu ấy cảm thấy cô đơn và ko có ai để trò chuyện, và cậu ko sợ hãi việc bày tỏ tình cảm và khóc!"

"có một đứa con trai khóc trong này hả ?" Harry tò mò hỏi. "một đứa còn trẻ ?"

"ko liên quan tới cậu" Myrtle nói, đôi mắt nhỏ của cô ta hướng về Ron, nó lúc này rõ ràng đang toe toét cười. "Tôi đã hứa tôi là tôi ko kể với ai hết, và tôi sẽ giữ bí mật của cậu ta cho tới khi xuống—"

"chắc ko phải là xuống mồ chứ ?" Ron nói với một tiếng khịt mũi. "xuống cống, có lẽ vậy".

https://thuviensach.vn

Myrtle rít lên một tiếng giận dữ rồi nhào xuống cái toi-let trở lại, làm nước tràn ra hai bên và xuống cả sàn nhà. Chọc tức Myrtle dường như đã làm cho Ron phấn chấn lên được một ít. "Bồ nói đúng", nó nói, quăng cặp của nó lên vai, "mình sẽ tham gia buổi thực hành ở Hogsmead trước khi quyết định có dự kiểm tra hay ko"

Và như thế nên ngày cuối tuần sau đó, Ron nhập bọn với Hermione và những đứa năm sáu vừa kịp lên 17 tuổi để tham dự bài kiểm tra trong 2 tuần. Harry hơi cảm thấy ghen tị khi nhìn tụi nó đều đã sẵn sàng để đi vào làng; nó rất nhớ những chuyến đi đến đó, và hôm đó là một ngày mùa xuân đẹp tuyệt vời, một trong những bầu trời quang đãng nhất tụi nó từng thấy trong một khoảng thời gian rất lâu rồi. Mặc dù vậy, nó đã quyết định dành thời gian để cố gắng làm thêm một cuộc tấn công nữa vào Phòng cần thiết.

"Bồ sẽ làm tốt hơn" Hermione nói, khi Harry tiết lộ kế hoạch của nó cho Ron và Hermione trong lối vào Đại sảnh đường. "nếu bồ đi thẳng tới văn phòng Slughorn và lấy kí ức đó của ổng."

"mình đang cố đây!" Harry bực dọc nói, điều đó hoàn toàn là sự thật. Nó đã luôn đi tụt lại phía sau sau mọi buổi học Độc dược tuần đó trong một nỗ lực dồn Slughorn vào thế bí, nhưng vị giáo sư môn Độc dược luôn luôn rời khỏi căn phòng nhanh đến nỗi Harry ko tài nào bắt kịp ổng. Đã 2 lần Harry đến trước văn phòng ông ấy và gõ cửa, nhưng ko ai trả lời, mặc dù vào lần thứ 2 nó chắc rằng nó đã nghe thấy âm thanh từ một máy hát cũ bị ai đó dập tắt nhanh chóng. "ổng ko muốn nói chuyện với mình, Hermione! Ong biết mình đang cố dụ ổng một lần nữa, và ổng ko để cho chuyện đó xảy ra đâu!"

"ừ, nhưng bồ chỉ cần kiên trì một chút thôi, được ko ?"

Dòng người ngắn ngủn xếp hàng chờ để lần lượt đi qua Fitch nhích lên trước một ít, lão đang thi hành công việc thích thú thường lệ với cái Cảm biến bí mật. Harry ko trả lời vì sợ bị nghe lén bởi lão giám thị. Nó chúc Ron và Hermione may mắn, rồi quay người và lại leo lên chiếc cầu thang cẩm thạch một lần nữa, kiên quyết, dù Hermione có nói gì chăng nữa, dành 1 hay 2 giờ đồng hồ cho Phòng cần thiết.

Một khi đã ra khỏi tầm nhìn từ hành lang đại sảnh đường, Harry rút tấm bản đồ đạo tặc và áo khóac tàng hình từ cặp của nó ra. Sau khi đã giấu mình trong tấm áo, nó gõ lên tấm bản đồ, lẩm bẩm: "tôi trang trọng thề rằng tôi là người vô tích sự", và kiểm tra một cách cẩn thận.

Bởi vì đó là một buổi sáng chủ nhật nên gần như tất cả các học sinh đều ở trong phòng sinh hoạt chung khác nhau của các nhà. Dân Griffindor ở trong một tòa tháp, Ravenclaw trong một cái tháp khác, Slytherin trong tầng hầm, và học sinh Hufflepuffs trong một căn hầm gần nhà bếp. Đây đó một vài người lạc lõng lang thang xung quanh thư viện hay đi lên cầu thang. Một vài người thì ở trong sân trường, và, một mình trong hành lang tầng thứ 7, là Gregory Goyle. Ko có dấu hiệu gì của Phòng cần thiết, nhưng Harry ko bận tâm về chuyện đó; nếu Goyle đang đứng canh cửa ở ngoài thì chứng tỏ căn phòng đag mở cửa, cho dù tấm bản đồ có nhận ra điều đó hay ko. Bởi vậy nên nó chạy hết tốc lực lên cầu thang, chỉ hãm tốc độ lại khi nó đã tới góc tường dẫn vào hành lang, và nó bắt đầu đi rón rén, cực kỳ chậm, về phía cô bé nhỏ xíu rất quen thuộc đang nắm chặt những cái cân bằng đồng mà Hermione đã

https://thuviensach.vn

rất tử tế giúp sửa lại 2 tuần lễ trước. Nó chờ cho tới lúc nó ở ngay đàng sau cô nàng trước khi cuối xuống rất thấp và tỉ tê: "Xin chào…bồ xinh đẹp quá, phải ko ?"

Goyle phát ra một tiếng thét the thé kinh hoàng, quăng những cái cân lên trời và chạy nước rút ra xa, rồi biến mất tiêu trước cả khi những âm thanh loảng xoảng của mấy cái cân ngừng dội lại trong hành lang. Cười sằng sặc, Harry quay lại để ngắm bức tường trống trải, mà sau nó, Harry chắc rằng, Draco Maldoy lúc này đang đứng đông cứng bởi nhận ra bên ngoài có một kẻ ko trông đợi đã tới, nhưng ko dám liều mạng xuất hiện. Điều đó cho Harry một cảm giác dễ chịu nhất của sức mạnh khi nó cố gắng nhớ xem các kiểu nói nào nó chưa dùng thử.

Nhưng tâm trạng hi vọng này ko kéo dài được lâu lắm. Nửa tiếng sau, sau khi đã thử thêm nhiều biến dạng của yêu cầu được biết Malfoy đang âm mưu điều gì, bức tường vẫn ko có cửa nguyên xi như lúc đầu. Harry cảm thấy nản đến ko tin nổi. Malfoy có lẽ chỉ đang đứng cách nó vài bước, vậy màvẫn ko có một tí chứng cớ gì cả về cái nó đang theo đuổi ở đây. Hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, Harry chạy tới bên bức tường và đá cho nó một cái. "ouch!"

Nó nghĩ dám nó làm gãy hết mấy ngón chân rồi; nó nắm chặt ngón chân cái và nhảy cò cò trên một chân còn lại, tấm áo choàng tàng hình bỗng bị trượt ra khỏi nó.

"Harry ?"

Nó quay vòng vòng trên một chân, và ngã lăn ra đất. Và đang đứng đó, làm cho nó ngạc nhiên kinh khủng, chính là Tonks. Cô rảo bước về phía nó như thể cô thường xuyên đi tản bộ ở hành lang này lắm vậy. Harry nghĩ cô ấy trông thật thảm hại: cô ốm hơn mọi khi, và mái tóc màu lông chuột thì rũ rượi.

"Cô làm gì ở đây vậy ?" Harry nói, lồm cồm đứng dậy; Tại sao cô ta cứ phải luôn thấy nó nằm lăn ra sàn vậy ta ?

"Tôi tới tìm cụ Dumbledore"

"Văn phòng của thầy đâu có ở đây." Harry nói " Nó ở phía bên kia của lâu đài, đằng sau cái máng xối -"

"tôi biết chứ" Tonks nói "ông ấy ko có ở đó. Rõ ràng là ổng lại đang đi đâu nữa rồi."

"vậy sao ?" Harry nói, cẩn thận đặt bàn chân bầm tím của nó xuống sàn. "à…em nghĩ cô ko biết thầy đang đi đâu đâu, phải ko ?" "tôi ko biết" Tonks nói.

"cô muốn gặp thầy làm chi vậy ?"

"ko có gì đặc biệt cả" Tonks nói, chọc chọc vạt tấm áo chùng một cách rõ ràng lơ đễnh, "tôi chỉ nghĩ có lẽ cụ ấy biết điều gì đang diễn ra…tôi chỉ vừa mới nghe đồn đãi rằng…có người bị thương."

"dạ, tất cả đều đã được đề cập trong báo," Harry nói "cái thằng nhỏ định giết chết cả bố mẹ nó…"

"Tờ tiên tri thường đi sau thời đại lắm", Tonks nói, cô ko có vẻ gì là đang nghe nó nói cả "Em ko nhận được thư từ gì của ai từ Hội hết hả ?"

https://thuviensach.vn

“ko ai trong Hội viết cho em nữa” Harry nói “từ khi chú Sirius—.” Harry thấy đôi mắt Tonks bỗng giàn giụa nước mắt.

“Em xin lỗi” Harry lúng túng nói khẽ “ý em là… em cũng nhớ chú ấy lắm”

“Gì cơ ?” Tonks nói giọng trống rỗng, như thể cô ko nghe thấy gì cả. “Thôi, cô sẽ gặp lại em sau, Harry”

Rồi cô đột ngột quay đi vàbước dọc hành lang, để lại Harry phía sau chăm chú đứng nhìn. Sau khoảng một phút hay cỡ đó, nó khoác tấm áo choàng lên trở lại và lấy lại tinh thần để cố tìm cách vào Phòng Cần thiết một lần nữa, nhưng tâm trí nó ko tập trung vào việc đó được. Cuối cùng thì, một cảm giác uể oải trong bụng và cái kiến thức là Ron và Hermione sẽ sớm trở về vào bữa ăn trưa làm nó vội từ bỏ nỗ lực cuối cùng và trả lại cái hành lang trống cho Malfoy, với hi vọng tràn trề rằng Malfoy sẽ sợ quá mà ko dám đi khỏi đó trong nhiều tiếng đồng hồ nữa.

Nó tìm thấy Ron và Hermione trong Đại sảnh đường, đã ăn hết phân nữa bữa ăn trưa sớm của tụi nó. “Mình làm được rồi –ừ, đại khái vậy!” Ron phấn khởi nói với Harry ngay khi Ron vừa trông thấy nó. “Mình được kêu Độn thổ tới bên ngoài tiệm trà của bà Puddifoot và mình lại hơi phóng xa hơn một tí, đáp xuống gần Scrivenshafts lận, nhưng ít ra thì mình đã di chuyển được!”

“Hay lắm,” Harry nói. “còn bồ làm tốt ko, Hermione ?”

“ôi giời, dĩ nhiên quá hoàn hảo,” Ron nói, trước khi Hermione kịp trả lời. “hoàn hảo về khả năng suy nghĩ, năng lực dự đoán, và biết liều lĩnh hay cái quái gì tương tự vậy ấy. Tụi mình đều đi uống một chút ở quán Ba cây chổi và bồ nên có mặt mà nghe Tyycross nói về bồ ấy—mình sẽ quá ngạc nhiên nếu nó ko dạm hỏi Hermione làm vợ sớm thôi”

“Và bồ thì sao ?” Hermione hỏi, làm lơ Ron. “Bồ ở chỗ Phòng cần thiết suốt từ nãy đến giờ hả ?” “ừ” Harry nói “Và đoán coi mình gặp ai ở đó ? Tonks!”

“Tonks ?” Cả Ron và Hermione cùng lặp lại, ngạc nhiên quá sức.

“ừ, cổ nói cổ đến tìm thầy Dumbledore”

“Theo ý mình,” Ron nói sau khi Harry đã kết thúc công việc miêu tả lại cuộc nói chuyện giữa nó và Tonks. “Cô ấy hơi bị kiệt sức rồi. Bị mất tinh thần sau tất cả những điều đã xảy ra ở Bộ pháp thuật”.

“Điều đó lạ lùng thật” Hermione nói, vì một lẽ gì đó mà trông có vẻ rất ưu tư. “Cô ấy có nhiệm vụ phải canh gác ngôi trường, tại sao cô ấy lại bất thình lình rời bỏ vị trí để tới tìm thầy Dumbledore trong khi thầy còn ko có ở đó nữa ?”

“Mình có một giả thuyết”, Harry nói một cách ngập ngừng. Nó cảm thấy kỳ lạkhi thốt ra chuyện này. Điều này thuộc lĩnh vực của Hermione hơn là nó. “Mấy bồ ko nghĩ là…cô ấy..bồ biết…ơ…yêu chú Sirius à ?” Hermione chăm chú nhìn nó “Điều gì làm bồ nghĩ như vậy ?”

“Mình ko biết nữa” Harry nói, nhún vai, “nhưng cô ấy suýt khóc khi mình nhắc đến tên chú ấy, và thần hộ mệnh của cô ấy bây giờ là 1 thứ gì đó 4 chân, mình tự hỏi ko biết nó có phải là…bồ biết đấy…chú ấy”

https://thuviensach.vn

“Đó là một suy nghĩ” Hermione chậm rãi nói “Nhưng mình vẫn ko hiểu tại sao cô ấy lại xộc vào lâu đài để tìm thầy Dumbledore, nếu như đó thực sự là lý do cô ấy có mặt ở đó”

“Vậy là quay trở lại những điều mình nói khi nãy rồi” Ron nói, tọng một đống khoai tây bằm vào miệng. “Tại cô ấy mất tinh thần đấy.Đúng là phụ nữ,” nó thông thái nói với Harry “họ dễ u sầu lắm”

“dù vậy,” Hermione nói, đã thoát ra khỏi những suy tư của cô bé. “Tôi đố bồ tìm ra được một phụ nữ nào hờn dỗi cả nửa giờ đồng hồ chỉ vì bà Rosmerta ko cười nổi với trò đùa của họ về 1 mụ phù thủy, 1 bà thầy thuốc (healer ?) và1 cây Mimbulus mimbletonia.”

Ron quắc mắt cáu kỉnh.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG XXII: SAU TANG LỄ

Những mảng trời màu xanh rực rỡ đã bắt đầu hiện ra bên trên toà tháp, thế nhưng những dấu hiệu sắp đến của mùa hè này cũng không làm tâm trạng Harry khá hơn. Nó đã bị cản trở, cả trong sự cố gắng tìm hiểu xem Malfoy đang làm cái gì, và cả trong nỗ lực nói chuyện với slughorn để cố gắng tìm được kí ức của ông ta….

"Theo tôi (? ?-Lỗi font-wasabi), cậu chỉ cần quên Malfoy đi" Hermione nói kiên quyết.

Bây giờ tụi nó đang ngồi với Ron trong góc sân đầy nắng sau bữa ăn trưa. Hermione và Ron đang nắm chặt tờ giấy tuyên truyền của Bộ Pháp Thuật - Những Lỗi Xuất Hiện Thông Thường và Làm Cách Nào Để Tránh Chúng - để nói về bài kiểm tra.

Bổng Ron giật mình và cố gắng núp phía sau Hermione khi có một cô bé đi vòng qua phía tụi nó.

"Không phải Lavender đâu." Hermione mệt mỏi.

"Ôi, may quá" Ron noi, bải hoải.

"Bạn là Harry Potter ?" Cô bé nói," Tôi được yêu cầu để đưa cho bạn cái này."

"cám ơn."

Tim Harry chùn xuống khi nó cầm cuộn giấy da nhỏ. Khi cô bé đã ở ngoài tầm nghe, nó nói, "Cụ Dumbldore nói chúng ta sẽ không nhận thêm bài học nào nữa cho tới khi mình tìm ra được kí ức."

"Có thể cụ ấy muốn kiểm tra xem chúng ta đang làmg gì ?" Hermione nhận xét, Harry mở cuộn giấy da; vớI kiểu viết dài ngắn lộn xộn ngoằn ngoèo không gọn gàn tí nào, rất khó đọc cho đúng bởi những vết mực lớn cứ tìm cách chạy trốn hoài.

Harry. Ron và Hermione yêu quý!

Aragog đã chết tối qua. Harry và Ron, các cháu đã gặp nó và biết nó đặc biệt thế nào.

Hermione, Bác biết cháu không thích nó.

Sẽ rất có ý nghĩa với ta nếu các cháu chịu khó xuống đây trong buổi chôn cất chậm trễ vào tối nay.

Ta đang lên kế hoạch để làm nó trong buổi tối, đó là thời gian yêu thích của nó trong ngày.

Ta biết cháu không được phép ra ngoài ban đêm, nhưng cháu có thể sử dụng tấm áo khoác tàng hình.

Đừng hỏi gì, nhưng ta sẽ không làm nó một mình đâu.

Hagrid.

https://thuviensach.vn

"Nhìn này." Harry nói, trao bức thư cho Hermione." Oh, chúa ơi!" cô bé nói, đọc lướt qua nó và nhìn Ron, đang đọc nó với sự ngờ vực ngày càng tăng dần."Bác ấy điên rồi." Nó giận dữ." Nói là Bảo tụi nó tự giúp chúng đi! Và giờ bác Hagrid lại mong chờ chúng ta đi xuống đó và khóc lóc trên cái xác đầy lông lá đó!"

"Không chỉ vậy đâu." Hermione nói. "Bác ấy bảo chúng ta rời khỏi lâu đài vào ban đêm và bác ấy biết an ninh đang được thắt chặt và sẽ rắc rối như thế nào nếu chúng ta bị bắt."

"Chúng ta sẽ xuống gặp bác ấy trước đêm nay," Harry nói.

"Được thôi, nhưng vì điều gì chứ ?" Hermione nói. "Chúng ta đã mạo hiểm để giúp bác Hagrid, nhưng sau tất cả - cái chết của con Aragog. Nếu đó là câu hỏi của việc cứu sống nó -"

"-Mình không muốn đi," Ron kiên quyết."Bồ không được gặp bác ấy, Hermione. Tin mình đi, chết sẽ tốt hơn với nó."

Harry cầm là thư đầy mực lấm lem và trải xuống. Những miếng bị rách rõ ràng, mập và nhanh trôi lên phía trên tấm giấy…

"Harry, cậu không thể nghĩ việc đi được/" Hermione nói. "Không đáng để bị cấm túc đâu."

Harry thở dài." Ừ, mình biết," nó nói."Bác ấy sẽ tự chôn Aragog mà không có chúng ta."

"Đúng, bác ấy sẽ làm." Hermione nói, vẻ mặt thanh thản. "Nhìn này, môn Độc Dược hầu như rảnh chiều nay, với bài kiểm tra của chúng ta… Cố gắng làm cho lão Slughorn dịu xuống một tí đi."

"Thuốc may mắn, nghĩ sao hả ?" Hary nói.

"May mắn," Ron nói bất thình lình." Harry, đúng rồi !"

"Ý bồ muốn gì ?"

"Sữ dụng độc dược may mắn"

"Ôi Ron, Đúng!" Hermione nói, nghe sững sờ."Dĩ nhiên rồi! Tại sao mình không nghĩ ra nhỉ ?"

"Felix Felicis" Harry nói." Mình không biết…Mình không phải người để xài nó…:

"Nghĩa là sao ?" Ron hỏi một cách ngờ vực.

"Còn cái gì trên đờI này mà quan trọng hơn kí ức của lão Slughorn, hả Harry ?" Hermione hỏi.

Harry không trả lời. Hình ảnh mái tóc đỏ bồng bềnh cứ lớn quởn trong đầu, nó bị dính vào những kế hoạch mơ hồ và không sao bày tỏ được, là Ginny chia tay với Dean, và Ron sẽ vui vẽ chấp nhận Ginny với thằng bạn trai mới đó, đã sôi sục tận sâu trong não nó, luôn chống lại nó trong suốt những giấc mơ lúc trời sắp sáng hoặc lúc nửa tỉnh nửa mơ….

"Harry ? Bồ vẫn còn ngồi với tụi mình đấy chứ ?" Hermione hỏi

https://thuviensach.vn

"Ha.. ả - A, dĩ nhiên," nó lấy lại bình tĩnh."Thôi được…Ok. Nếu mình không thể kéo Slughorn ra nói chuyện chiều nay, thì có lẽ mình xài Felix và mình sẽ đi đến một nơi khác tối nay."

"Điều đó rõ ràng rồi" Hermione nói mạnh mẽ và múa múa cái chân."Nơi gởi tới…Xác định…Suy nghĩ…" Cô bé thì thầm.

"Oh, Dừng lại" Ron năn nỉ," Mình cảm thấy đủ mệt mỏi rồi - Nhanh, giấu mình!"

"Không phảI Lavender đâu!!" Hermione nói một cách sốt ruột, khi có 2 cô gái xuất hiện sân và Ron nhảy ra phía sau Hermione.

"Tuyệt!" Ron nhìn qua vai Hermione nói." Ồ, bọn họ không được vui vẽ lắm, nhỉ ?"

"Họ là chị em Montgomery và dĩ nhiên là bọn họ không vui vẽ tí nào, bộ bồ không nghe chuyện gì đã xảy ra với em trai bọn họ hả ?" Hermione nói.

"Mình đang muốn biết chuyện gì đang xảy đến với người bà con của bọn họ đâ y, rất chân thành đấy," Ron nói.

"Ừm, em bọn họ đã bị người sói tấn công. Người ta đồn rằng mẹ họ đã từ chối giúp đỡ bọn Tử Thần Thực Tử. Dù sao, cậu bé cũng chỉ mới 5 tuổi và đã chết trong bệnh viện Thánh Mungos, họ không thể cứu sống cậu bé."

"Nó chết à ?" Harry lặp lại giọng căm phẫn. "Nhưng rõ ràng là người sói không giết, họ chỉ biến người khác thành bọn họ ?"

"Thỉnh thoảng họ có giết," Ron nói, bây giờ trông cực kì nghiêm nghị khác thường." Mình đã nghe nói chuyện đó đã đã xảy ra khi người sói bị người khác lôi kéo."

"Người sói đó tên gì ?" Harry hỏi nhanh.

"Thế đấy, theo tin đồn thì, là Fenrir Greyback," Hermione nói.

"Mình biết hắn - tên điên thích cắn trẻ con,thầy Lupin đã nói với mình!" Harry giận dữ.

Hermione nhìn nó chán chường.

"Harry, bồ phải lấy được kí ức đó," cô bé nói. "Đó là tất cả để ngăn chặn Voldemort lại, đúng không ? Những điều khủng khiếp mà đang xảy ra này đánh gục đượoc hắn…

Tiếng chuông reo trên toà lâu đài làm cả Hermione và Ron nhảy dựng, nhìn rất khủng khiếp.

"Hai bồ sẽ làm tốt thôi," Hary nói với tụi nó, khi chúng đi về toà tháp để gặp những người còn lại trong hội trường đang nói về bài kiểm tra bùa Hiện Hình. "Chúc may mắn."

"Bồ cũng vậy!" Hermione nói một cách đầy ý nghĩa, khi Harry đi về toà tháp canh.

Chiều nay chỉ có 3 người trong tiết Độc Dược: Harry, Ernie và Draco Malfoy.

"Ah tốt lắm," Slughorn phấn khởi, "Vì lớp học của chúng ta khá là ít, chúng ta sẽ làm vài thứ cho vui. Tôi muốn các trò bày cho tôi vài trò vui nào!"

https://thuviensach.vn

"Nghe hay đó, thưa giáo sư," Ernie nịnh hót, hai ngón tay xoa vào nhau. Malfoy, không thèm nhếch mép. "Ý thầy là gì, vài trò vui à ?" Nó cáu kỉnh. "Ồ, trò làm tôi ngạc nhiên đấy," Slughorn nhẹ nhàng.

Malfoy mở cuốn Pha Chế-Độc Dược Cao Cấp với nét mặt ảm đạm. Không đơn giản chỉ là nó nghĩ rằng bài học này thật phí thời gian. Một cách chắc chắn, Harry nghĩ, khi đang quan sát nó qua đầu cuốn sách, Malfoy đã thèm muốn khoảng thời gian mà hắn không trải qua ở Phòng Cần Thiết.

Theo suy nghĩ của nó, giống như cô Tonks, là Malfoy, nhìn có vẽ gầy đi. Dĩ nhiên là Malfoy nhìn trông gầy đi nhiều; da nó đã nhuốm sang màu tro, mà trong khi thường thì hầu như nó rất ít khi bị nhìn thấy dưới nắng; không huyênh hoang, nghênh ngáo như nó thường làm trên mọi chuyến tàu Tốc Hành Hogwarts, hoặc khi mà nó công khai khoe khoang cái nhiệm vụ mà Voldemort giao cho hắn… Những điều này chỉ có một kết luận duy nhứt, mà theo quan điểm của Harry: cái nhiệm vụ, dù bất cứ lí do gì đi nữa, cũng đang diễn ramột cách rất là tệ.

Được khích lệ bởi cái suy nghĩ đó, Harry đọc lướt qua cuốn Pha Chế Độc Dược Cao Cấp và tìm một sự giải thích nào đó của Hoàng Tử lai về món "Thuốc gây mất trí," mà dường như không những không tuân theo lời chỉ dẫn của thầy Slughorn, mà với cái sức mạnh (Tim Harry nhảy lên khi suy nghĩ đó đập vào đầu nó) sẽ làm cho Slughorn có tâm trạng khá hơn và ông sẽ sẳng sàng để trao kí ức của ông cho Harry nếu như Harry có thể thuyết phục ông ta nếm thử một tí…

"Tốt lắm, bây giờ, chúng nhìn có vẽ rất tuyệt," Slughorn nói sau một tiếng rưỡi đồng hồ, vỗ hai tay khi ông ta trải xuống dung dịch vàng trong vạc của Harry dưới ánh nắng. " Thuốc gây mất trí, Đưa ta coi nào ? Và để xem ta ngữi thấy mùi gì nào ? Mmmm…Trò cho thêm nhánh cây bạc hà, phải không ? Không chính xác lắm, nhưng với những gì trò cố gắng, Harry, dĩ nhiên, nó sẽ không có tác dụng phụ quá mức và không véo-mũi người nào cố gắng ngữi nó…

"Ta thực sự không biết trò có được bộ não tuyệt vời này ở đâu, con trai!… trừ phi - "

Harry lấy chân kéo cuốn sách của Hoàng Tử Lai giấu vô trong cặp.

"- đó là do gen của mẹ trò truyền cho trò!"

"Ồ…Vâng, có thể lắm," Harry nói, cảm thấy hết căng thẳng.

Ernie đang trông có vẽ khá là gắt gỏng: dung dịch của nó bị đông lại thành một cục giống như cái bánh bao màu tía nằm ngay giữa cái vạc. Malfoy thì đã sẳng sàng để gói đồ lại. Slughorn tuyên bố rằng dung dịch Nấc-cục của nó chỉ đượ c gọi là "tạm chấp nhận."

… ;

Chuông reo, cả Ernie và Malfoy rời khỏi đó cùng một lúc. "Thưa Giáo sư!" Harry bắt đầu, nhưng Slughorn ngay lập tức liếc qua vai nó; khi ông ta thấy c ăn phòng không còn ai trừ ông và Harry, ông ta vội biến đi một cách lẹ nhất mà ông ta có thể.

"Giáo sư - Giáo sư! bộ thầy không muốn nếm thử -" Harry liều mạng gọi.

https://thuviensach.vn

Nhưng Slughorn đã đi khỏi. Thất vọng, Harry đổ hết chúng vô cái vạc, gói lại và rời khỏi tháp, và xuống cầu thang về phòng giáo viên một cách chậm chạp.

Ron và Hermione đã trở lại đó từ buổi chiều.

"Harry!" Hermoine gào khi cô bé chui qua cái lỗ chân dung." Harry, mình đậu rồi!"

"Giỏi lắm!" nó noi. " Và Ron đâu ?"

"Cậu ấy - cậu ấy trượt," Hermione thì thầm, khi Ron thừ thừ đi xuống phòng với vẻ mặt trông rầu rĩ hết sức."Thiệt là xui xẻo, chỉ vì một điều nhỏ xíu thôi, tay chấm thi đã phát hiện ra hắn đã bỏ sót cái lông mày sau mông đít…Còn chuyện của cậu với Slughorn thế nào ?"

"Không vui vẽ lắm," Harry nói khi Ron chen vào. "Xui xẻo thôi mà, nhưng lần sau cậu sẽ đậu - chúng ta có thể cùng làm nó."

"Ừ, mình nghĩ vậy," Ron gắt gỏng," Nhưng một nữa cái lông mày - chẳng có vấn đề gì cả!"

"Mình biết," Hermione dịu dàng," Quả là bực mình…"

Tụi nó dành cả buổi tối để nói xấu người chấm thi môn Biến Hình, làm Ron cũng phấn chấn lên nhiều và bây giờ tụi nó lại tiếp tục bàn về vấn đề kí ức của Slughorn.

Thế là, Harry - cậu sẽ sữ dụng Felix Felicis hay thứ gì khác ?" Ron gặng hỏi.

"Đúng, mình cho là mình sẽ làm tốt," Harry nói."Mình không nghĩ là mình cần cả chúng, không tới hai-mươi-bốn giờ, không thể dùng cả đ êm được…Mình chỉ uống một ngụm thôi. Hai hoặc ba giờ sau sẽ dùng nó."

"Đó là một cảm giác rất tuyệt vời khi cậu dùng nó," Ron hồi tưởng. "Giống như là câu không thể nào làm điều gì sai được"

"Bồ đang nói gì vậy ?" Hermione cười." Bồ chưa bao giờ xài nó mà!"

"Ừ, nhưng minhg nghĩ mình đã xài rồi, phải không ?" Ron cố gắng giải thích." Thật sự rất khác biệt…"

Tụi nó vừa thấy Slughorn bước vào Đại Sảnh Đường và biết ông ta sẽ ngồi đó cho tới hết bữa ăn, cho nên tụi nó đành nán lại một lúc tại phòng sinh hoạt chung, và cái kế hoạch là Harry sẽ đi tới phòng của Slughorn một lần nữa cho tớI khi ổng có thời gian trở lại đây. Khi mặt xuống tới trên đầu những ngọn cây trong khu rừng cấm, tụi nó quyết định đi, và sau khi kiểm tra một cách cẩn thận là Neville, Dean và Seamus đều ở cả trong phòng giáo viên, tụi nó lặng lẽ đến kí túc xá dành cho con trai.

Harry rút mấy chiếc vớ được cuộn lạ nằm giữa cái vali và lôi ra một cái bình nhỏ xíu, phát ra những tia lửa yếu ớt.

"Được rồi, lại đây," Harry nói, nó giơ cái bình nhỏ lên và sau khi đo kĩ nực thuốc trong bình, nó nuốt cái ực.

"Bồ cảm thấy thế nào" Hermione thì thầm.

https://thuviensach.vn

Harry không trả lời trong một lúc. Sau đó, một cách chậm chạp nhưng rất rõ ràng, cái cảm giác phấn khởi vô bờ bến đã xuyên xuốt nó; nó cảm thấy nó có thể làm được mọi thứ, tất cả mọi thứ…và việc lấy kí ức của Slughorn dường như không không những có thể thực hiện được mà còn rất dễ dàng…

Nó bắt đầu nhịp chân, cười và đầy tự tin.

"Xuất sắc," nó nói. "Thật sự xuất sắc. Phải…mình sẽ đi xuống gặp bác Hagrid".

"Cái gì ?". Ron và hermione kêu lên kinh ngạc.

"Không, Harry - cậu phảI đi gặp Slughorn, nhớ không ?" Hermione nói.

"Không," Harry tự tin." Minhg sẽ đến nhà Hagrid, mình có một cảm giác rất tuyệt để đi đến gặp bác ấy."

"Bồ thấy việc chôn một con nhền nhện khổng lồ là tuyệt vời hả ?" Ron kinh ngạc.

"Phải" Harry nói, kéo tấm áo khoác tàng hình ra khỏi túi xách của nó."Mình cảm thấy chính là nơi đó, cậu biết điều đó nghĩa là gì không ?"

"Không," Ron và Hermione đồng thanh, bây giờ trông tụi nó cực kì hoảng sợ.

"Đây là Felix Felicis, mình nghĩ thế ?" Hermione lo lắng, giơ cái bình ra ngoài sáng." Cậu không còn cái bình nào nữa đầy những - Mình không biết -"

"- Chất gây mất trí ?" Ron đề nghị, khi Harry vác cái áo choàng qua vai nó.

Harry cười to, và Ron và Hermione trông càng hoảng sợ hơn.

"Tin mình đi" nó nói" Mình biết mình đang làm gì… hoặc ít nhất là như vậy" Nó tự tin bước ra cửa -

Nó kéo tấm áo tàng hình trùm lên đầu và bắt đầu đi ra cầu thang, Ron và Hermione nhanh chóng tiến về phía trước nó. đến cuối cầu thang, Harry nhẹ nhàng luồn ua cánh của mở.

"Này Các cậu đang làm cái trò gì ở trên này với cô ta thế!" Lavender Brown cười ngặt ngẽo, nhìn chằm chằm vào Harry lúc Ron và Hermione cùng nhau hiện ra trong phòng kí túc xá nam. Harry nghe thấy Ron lắp bắp phía sau nó trong khi nó lao nhanh ra khỏi phòng.

Chui qua cái lỗ chân dung trở thành việc dễ dàng, khi nó lại gần đó, Ginny và Dean đã đi qua đó, và Harry chạy lẫn qua tụi nó. Khi nó chạy qua, nó đụng phải Ginny.

"Đừng có xô em, làm ơn. Dean," cô bé nói, nghe như bị quấy rầy ;" Anh lúc nào cũng làm như vậy…"

Bức chân dung đã đóng lạI phía sau Harry, nhưng nó cũng nghe thấy Dean bắt bẻ lại… Cảm giác phấn chấn của nó càng tă ng dần, Harry sãi bước về phía lâu đài. Nó không phảI đi rón rén, và cũng không gặp ai trên đường, nhưng điều đó không làm nó ngạc nhiên tí xíu nào cả. BuổI tốI này, nó là ngườI may măn nhất ở Hogwarts.

nó không có ý kiến về việc vì sao nó biết rằng việc đi gặp Hagrid là một điều đúng đắn, Đó là mặc dù thuốc đã chiếu sáng vài bước nó đi lúc này. Nó không thể thấy được đích đến cuốI

https://thuviensach.vn

cùng, nó không thể thấy thấy nơi nào Slughorn đến, nhưng nó biết nó đang đi theo hướng đúng để lấy được kí ức. Khi nó đến đạI sảnh, nó thấy là thầy Flich đã quên khoá cửa trước. Tươi cườI, Harry mở của và hít thở trong cái mùi sạch sẽ của không khí, và # một lúc trước khi đi xuống bậc thang đi vào bóng đêm mờ mịt.

Đó là khi nó đi tới tận những bậc thang cuối cùng bổng chợt nảy lên trong óc nó là sẽ thật là dễ thương nếu nó sẽ mang vài miếng rau trên đường đi của nó tới cho Hagrid. Nó lập tức hướng tới chổ có miếng rau, mà nó đã hài lòng, nhưng cũng không ngạc nhiên lắm, khi tìm thấy giáo sư Slughorn trong một cuộc nói chuyện với giáo sư Sprout. Harry núp sau bức tường bằng đá thấp, cảm thấy như hoà bình với cả thế giới và nó lắng nghe cuộc nói chuyện của họ.

"Tôi cảm ơn bà đã dành thời giờ, Pomona,"slughorn nhã nhặn," Nhiều chuyên gia đồng ý rằng chúng rất hiệu quả nếu được hái vào lúc chạng vạng tối,"

"Ồ, tôi hoàn toàn đồng ý," Giáo sư Sprout nói một cách ấm áp." Như thế này đã đủ chưa ?"

"Quá đủ, quá đủ," Slughorn nói, mà Harry thấy, đang ôm một đống cây đầy lá. " Nó sẽ cho vài lá cho mỗI năm thứ ba của ta, và dư một ít nêu ai đó chịu khó hầm thịt chúng…Tốt lắm, chào bà, một lần nữa cảm ơn bà rất nhiều"

Giáo sư Sprout đi vào bóng tốI mịt mờ trên đường về phía nhà kính của mình, và slughorn tiến về nơi mà harry đ ang đứng, tàng hình.

:

Chộp lấy cơ hộI đang hiện ra ngay trước mắt nó, Harry vung tay cởI tấm áo khoác.

"Chào buổI tốI, thưa giáo sư."

"Thề có bộ râu của Merlin, Harry, trò làm tôi giật cả mình," Slughorn nói, # " Làm thế nào trò ra đực khỏI lâu đài ?"

"Con nghĩ là thầy Filch quên khoá cửa," Harry vui vẽ, và cảm thấy hài lòng khi thấy Slughorn giận dữ,

"Ta sẽ phải báo cáo lại rằng tên này, hắn quan tâm về rác rưởi nhiều hơn là an ninh cho đúng đắn nếu trò hỏi ta …Nhưng tạI sao trò lạI ra ngoài này, Harry ?"

"Vâng, thưa giáo sư, đó là vì bác Hagrid." Harry nói, mà nó biết rằng điều duy nhất nó phải làm lúc này là nói ra sự thật. "Bác ấy đang bị khủng hoảng… Nhưng thầy sẽ không nói ai, phảI không giáo sư ? Con không muốn bác ấy gặp rắc rối…"

Sự tò mò của Slughorn rõ ràng đã bị đánh thức, "Ừm, ta không thể hứa điều đó," ông ta cộc cằn. " Nhưng ta biết rằng Dumbldore tin lão ấy, cho nên ta chắc rằng hắn ra không thể làm điều gì quá sức khủng khiếp…"

"Dạ vâng, đó là một con nhện khổng lồ, bác ấy nuôi nó cả năm… Nó sống trong khu rừng…Nó có thể nói được và đủ thứ hết -"

"Ta nghe đồn rằng hắn có mấy con nhện trong rừng," Slughorn dịu dàng, nhìn ra đống cây đen thui. " Đó là sự thật, phải không ?"

https://thuviensach.vn

"Vâng," Harry nói. " Nhưng đó là một con, Aragog, con duy nhất mà Hagrid có, nó đã chết tốI hôm qua. Bác ấy bị mất tinh thần. Bác ấy cần có bầu bạn khi bác chôn con đó và con nói là con sẽ tới."

"cảm động quá, cảm động quá," Slughorn nói một cách đãng trí, hai con mắt ủ rủ của ông ta tập trung nhìn vào ánh sáng xa x ăm từ túp lều của Hagrid." "Nhưng nọc độc nhện rất là đáng giá… Nếu con vật đó chỉ mới chết thì sức mạnh của nó vẫn chưa mất đi… Dĩ nhiên rồi, ta sẽ không làm điều gì vô tình nếu Hagrid đ ang bị đau khổ… Nhưng nếu không có bất cứ cách nào để kiếm được nó…Ý ta là, hầu như không thể thực hiện được việc lấy nọc độc từ một con nhện nếu nó còn sống…"

Slughorn dường như đang nói chuyện với chính ổng hơn là với Harry. "…thiệt là một sự phí phạm khủng khiếp nếu không lấy đượcnó... một pint sức mạnh đó đáng cả trăm Galleons…Nói thật, tiền lương của ta không nhiều…"

Và bây giờ Harry thấy rõ ràng nó đã làm gì," Vâng," nó nói, với một sự ngập ngừng thuyết phục nhất,"Vâng, nếu thầy muốn đến đó, giáo sư, Hagrid chắc chắn sẽ vui lòng... Cho Argord một cuộc tiễn đưa lưu luyến nhất, thầy biết đó…"

"Phải, dĩ nhiên rồi," Slughorn nói, với sự nhiệt tình bây giờ phát ra từ mắt ông ta yếu ớt. "Ta nói trò rằng, Harry, ta sẽ gặp trò dưới đó với một hoặc hai cái bình… Chúng ta sẽ uống vì con vật dễ sợ đó - Ừm - không được khoẻ mạnh - nhưng chúng ta sẽ tiễn đưa nó với một phong cách khác, đại khái là, vì chỉ một lần nó được chôn. Và ta sẽ thay đổi sự ràng buộc của ta, đây là một chút ít ỏi tình cảm chứa chan của ta cho dip này…"

Ông ta hối hả quay trở lại lâu đài, và Harry đi nhanh tới chổ Hagrid, tự cảm thấy hài lòng.

"Tới rồi à." Hagrid làu bàu, khi oông ta mở của và thầy Harry hiện ra từ tấm áo khoác tàng hình trước mặt.

"Vâng - mặc dù Ron và Hermione không thể tới," Harry nói, " Bọn họ thực sự lấy làm tiếc"

"Không-không sao… Nó…"

Hagrid nấc một cái thật là vĩ đại, Ông ta đã tự làm một cái găng tay màu đ en mà ở ngoài nhìn giống như miếng giẻ được nhúng vào xi đánh giày, và mắt ông ta sưng húp, đỏ, và c ăng phồng. Harry vỗ nhẹ vào khuỷ tay bác ấy, mà là điểm cao nhất mà nó có thể vươn tới.

"Chúng ta chôn nó ở đâu ?" nó hỏi. "Trong rừng hả ?"

"ồ, không," Hagrid nói, chùi hai con mắt đang chảy nước ròng ròng xuống giữa áo của mình. " Những con nhện khác không cho ta đến gần mạng lưới của bọn chúng. Nó là mệnh lệnh duy nhất bảo tụi nó không được ăn thịt ta! Con có thể tin điều đó không, Harry ?"

"Câu trả lời rất thành thật là "Có"; Harry nói lại với một sự cố gắng thoải mái một cách khó nhọc khi nó và ron đã đến đối mặt với lũ nhện. Tụi nó chắc chắn rõ ràng rằng Aragog là thứ duy nhất mà chặn được chúng trong việc ăn thịt lão Hagrid.

"Chưa bao giờ có nơi nào trong rừng mà ta chưa đến trước đây!" Hagrid nói, lắc lắc cái đầu. " Điều đó không dễ dàng, để cái xác con Aragod ở đây, ta có thể nói với con là - bọn

https://thuviensach.vn

chúng thường ăn thịt xác chết của đồng loại, thấy không… Nhưng ta muốn cho nó một cuộc chôn cất tử tế… một cuộc đưa tiễn thật lưu luyến…"

Ông ta lại nức nỡ lên một lần nữa và Harry lại vỗ vỗ lên khuỷu tay ông ấy, nói rằng ông ta đã làm rất là tôt (mà chất thuốc đó dường như tỏ ý rằng đó là điều phải làm), "Giáo sư Glughorn xuống gặp chúng ta ở đây, bác Hagrid."

"Không có rắc rối gì đấy chứ ?" Hagrid nói, trông hoảng sợ. "Con không được ra khỏi lâu đài vào ban đêm, ta biết, đó là lỗi của ta -"

"Không, không, khi thầy ấy nghe những gì con làm, thầy ấy nói là thầy sẽ vui lòng đến và dành sự tôn trọng của thầy ấy tới Aragog," Harry nói.

"Thầy ấy nói là sẽ đến đây để thay đổi một số điều cho phù hợp hơn, con nghĩ là… và thầy ấy nói sẽ mang theo vài cái bình và chúng ta sẽ uống để tưởng nhớ Aragog…"

"Ông ấy làm vậy sao ?" Hagrid nói, trông vuèa ngạc nhiên vuèa xúc động." Thật - thật là một người tử tế, quả là,.. Ta thật sự chưa bao giờ nói chuyện với Slughorn trước đây…Đến đây và tiễn đưa Aragog ? Hic, nó sẽ thích điều đó, Aragog sẽ…"

:

Harry nghĩ một cách riêng tư là Aragog sẽ thích Slughorn nhiều về phần thịt của Slughorn mà nó có thể ăn được, nhưng nó chỉ đơn thuần đi tới phía sau cửa sổ của túp lều của lão Hagrid, khi nó thấy con nhện khủng khiếp đầy lông là nằm chết ở ngoài, những cái chân rối vào nhau và lộn xộn.

" Chúng ta sẽ chôn nó ở đây, bác Hagrid, trong vườn hả ?"

"Ta nghĩ là ở phía bên kia mấy cây bí ngô," lão Hagrid nói trong tiếng ngẹt. " Ta đã đào sẵn - con biết đấy - cái mồ. Ta chỉ nghĩ là chúng ta sẽ nói vài điều tốt về nó - những kĩ niêm vui vẽ, con biết đấy -"

Giọng lão run run và bị bể. Cửa mở và lão quay sang trả lời nó, thổi cái mùi từ chiếc khăn tay vĩ đại lốm đốm dơ của lão. Slughorn đã lật đật đứng chổ cửa, trên tay kẹp mấy cái bình, và khoác một cái cà vạt màu đ en sẫm.

"Hagrid," ông ta nói giọng nghiêm trang."Rất lấy làm tiếc về sự mất mát của ông."

"Ngài thật là tử tế," Hagrid nói." Cám ơn rất nhiều, và cảm ơn vì đã không nhốt Harry…"

"Một đêm buồn bã, buồn bã…Con vật đáng thương đó đâu rồi ?"

"Ngoài kia", Hagrid nói trong tiếng lắc."Chúng ta - chúng ta sẽ làm nó chứ ?"

Ba bọn họ bước trở ra ngoài vườn. Mặt trăng vẫn sáng lấp lánh xuyên qua những tán cây, và những tia sáng đó trộn lẫn với ánh sáng từ cửa sổ của Hagrid soi sáng cái xác con Aragog đang nằm cạnh cái hố thiệt bự bên cạnh một cái ụ đất cao mười foot.

"Th ật l ộng l ẫy," Glugh orn n ói, đi t ới ch ổ c ái đ ầu con nhe ệnh, n ơi m à t ám con m ắt tr ắng d ã đang nh ìn ch ằm ch ằm m ột c ách v ô h ồn l ên tr ời v à hai c ái c àng kh ổng l ồ, cong queo, b ất đ ộng, trong ánh tr ăng. Ê á ch ết tui

https://thuviensach.vn

"Thật lộng lấy" Slughorn nói, đi tới chổ cái đầu con nhệnh, nơi mà tám con mắt đang nhìn chằm chằm một cách vô hồn lên trời và hai cái càng khổng lồ, cong queo, nằm bất động dưới ánh trăng. Harry nghĩ là nó có thể nghe đực tiếng kêu leng keng phát ra từ mấy cái bình khi Slughorn đến chỗ mấy cái càng, nhìn như là đang khám xét cái đầu tóc của nó.

"Không ai có thể hiểu được chúng đẹp như thế nào" Hagrid nói khi Slughorn quay trở lạI, nước mắt lão chảy ra từ hai khoé mắt. " Tôi không biết là ngài cũng quan tâm đến một sinh vật như là Aragog, Horace à."

"Quan tâm ? Lạy chúa Hagrid, tôi tôn sùng chúng!" Slughorn nói, bước lạI gần từ cái xác. Harry thấy những tia sáng lấp lánh của cái bình hiện ra bên dướI tấm áo khoác của ông. Harry nghĩ, chùi hai mắt nó một lần nữa, là không có gì cần phảI nói."Bây giờ...chúng ta có thể bắt đầu việc chôn cất được chưa ?"

Hagrid gật đầu và đi theo. Lão cố nhấc con nhện bự chảng lên tay mình, và vớI một tiếng lầm bầm lơn, lão lăn nó xuống cái hố đen, làm nó rớt xuống giữa hố kêu một cái uỵch thiệt là dữ dội. Hagrid bắt đầu khóc một lần nữa.

"Dĩ nhiên rồI, thật khó cho ông, ngườI biết nó rõ hơn ai hết." Slughorn nói, ngườI mà cũng giống như Hary, là không thể vớI tớI khuỷ tay của Hagrid, nhưng cũng vỗ nhẹ vào nó một cái giống như Harry đã làm.

" Ta cũng có một vài lờI"

Ông ta hẳn phải lấy đực nhiều nọc độc chất lượng xịn từ con Aragog, hary nghĩ vậy, và dành cho Slughorn một nụ cười ngớ ngẩn khi ông ta bước xuống cạnh cái hố và nói, trong sự chậm chạp, với một cái giọng uy nghi " Tạm biệt, Aragog, vua của loài nhện, người bạn trung thành mà ta sẽ không quên. Dù xác ngươi có bị thối rữa, thì linh hồn mi vẫn tồn tại trên những cái mạng nhện nằm yên tĩnh trong khu rừng, nhà của mi. Và con cháu của mi sẽ sống sung túc và những người bạn của mi sẽ tìm thấy niềm an ủi đối với sự mất mát của họ."

"Siệt...siệt là... đẹp." Hagrid tru lên, lão sụn xuống đống phân và khóc to hơn bao giờ hết.

"Đây, đây" Slughorn nói, vẫy đũa phép của mình đến nỗI đống đất khổng lồ đó nẩy lên cao và rớt xuống ke^u cái rầm, lên trên con nhện chết, tạo thành một cái mộ trơn nhẵn. " Hãy vô trong này và uống đi..trèo lên đây"

Bọn họ đặt Hagrid xuống ghế cạnh cái bàn. Con Fang, nãy giờ vẫn trốn trong cái thúng trong suốt quá trình chôn, bây giờ nhẹ nhàng đến chỗ bọn họ và rúc mạnh cái đầu vào lòng Harry như nó vẫn thường làm, Slughorn mở một cái bình rượu mà ông mang theo.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG XXIII: NHỮNG TRƯỜNG SINH LINH GIÁ

Harry có thể cảm thấy chất thuốc May Mắn đang tan dần khi nó lẻn trở lại tòa lâu đài. Cửa trước vẫn không khóa, nhưng ở tầng 3 Harry chạm trán con yêu tinh Peeves và may mà không bị phát hiện nhờ kịp thời chui tọt vào một đường tắt bên cạnh. Khi lên đến chỗ bức chân dung Bà Béo, cởi áo khoác Tàng hình ra, nó không mấy ngạc nhiên khi thấy Bà Béo tỏ ra rất khó chịu.

"Biết mấy giờ rồi không mà còn gọi cửa hả ?"

"Cháu xin lỗi. Cháu phải ra ngoài vì mấy việc quan trọng…"

"Mật khẩu đã thay đổi lúc nửa đêm rồi, cậu chịu khó ngủ ngoài hành lang vậy nhé."

"Bà đùa à ? Sao lại phải đổi mật khẩu lúc nửa đêm chứ ?"

"Đấy là lệnh," Bà Béo đáp. "Nếu cậu không bằng lòng thì cứ việc đi khiếu nại với ông hiệu trưởng. Chính ông ta ra lệnh thắt chặt an ninh chứ ai."

"Hay thật," Harry cay đắng nhìn xuống sàn đá cứng. "Quá hay! Giá mà có cụ Dumbledore ở đây thì tôi sẽ đi liền, bởi chính cụ muốn tôi…"

"Giáo sư Dumbledore đã về rồi." Một giọng nói vang lên sau lưng Harry. "Ông ấy mới trở lại trường cách đây một tiếng đồng hồ."

Nick Suýt Mất Đầu lướt tới bên Harry, cái đầu lắc lư trên cổ áo xếp nếp. "Ta nghe Nam Tước Đẫm Máu nói vậy. Hắn thấy cụ trở về, trông hơi mệt một chút nhưng vui vẻ."

"Vậy ông ấy đâu rồi ?" Harry hỏi, tim đập dồn.

"Lại đang rên rỉ và đập phá loảng xoảng các thứ trên Tháp Thiên văn ấy. Đó là trò chơi ưa thích của hắn mà…"

"Tôi không nói Nam tước Đẫm máu, tôi muốn nói đến cụ Dumbledore cơ."

"Ơ, ông ấy đang ở trong văn phòng. Qua những gì Nam tước Đẫm máu nói, ta nghĩ ông hiệu trưởng có việc phải làm trước khi đi ngủ…"

"Dĩ nhiên rồi," Harry đáp, vô cùng hào hứng khi nghĩ đến lúc kể cho cụ Dumbledore nghe về việc nó lấy được ký ức của thầy Slughorn. Nó xoay một vòng và chạy hết tốc lực, bỏ mặc Bà Béo gọi ơi ới sau lưng.

"Quay lại đi! Này, ta nói dối đấy! Ta bực vì cậu đánh thức ta dậy mà! Mật khẩu vẫn là 'tapeworm' thôi!"

Nhưng Harry đã chạy ngược hành lang và vài phút sau, dừng trước cái máng xối hình đầu thú của cụ Dumbledore. Khi nó nói "toffee eclairs", cái máng xối nhảy sang một bên, cho phép Harry bước vào cầu thang xoắn.

"Mời vào," cụ Dumbledore nói khi Harry gõ cửa. Nghe giọng cụ có vẻ mệt mỏi. Harry đẩy cửa vào. Văn phòng của cụ Dumbledore vẫn như mọi khi, cái khác duy nhất là bầu trời sao đen thăm thẳm ngoài cửa sổ.

https://thuviensach.vn

“Trời đất, Harry à ?” cụ Dumbledore ngạc nhiên. “Làm sao mà thầy lại hân hạnh được gặp con vào lúc muộn mằn thế này ?”

“Thầy ơi, con lấy được rồi. Con có được ký ức của Slughorn rồi!”

Harry lôi cái chai thủy tinh nhỏ ra và chìa cho cụ Dumbledore. Thầy hiệu trưởng sững sờ một thoáng. Rồi gương mặt cụ nở một nụ cười rạng rỡ.

“Harry, đúng là tin sốt dẻo đây. Tốt quá. Thầy luôn tin là con làm được mà.”

Dường như quên là đã muộn lắm rồi, cụ vội bước ra khỏi bàn, dùng bàn tay không bị thương đỡ lấy chai đựng ký ức của thầy Slughorn rồi sải bước tới chỗ cái tủ đặt chậu Tưởng Ký.

“Và bây giờ,” cụ Dumbledore đặt cái chậu đá lên bàn, dốc hết chất trong chai xuống. “Giờ chúng ta sẽ biết. Nhanh lên Harry…”

Harry ngoan ngoãn cúi người xuống chậu Tưởng Ký và cảm thấy hai chân rời khỏi sàn nhà… Một lần nữa nó lại rơi vào trong bóng tối và đáp xuống văn phòng của Horace Slughorn nhiều năm về trước. Thầy Slughorn lúc này trông trẻ hơn nhiều, mái tóc dày màu vàng rơm bóng mượt và hàng ria mép hoe vàng. Thầy đang ngồi thoải mái trên chiếc ghế bành, chân gác lên tấm thảm nhung, một tay cầm ly rượu vang nhỏ, tay kia sục vào hộp dứa tẩm đường. Và có khoảng nửa tá con trai đang ngồi quanh Slughorn, Tom Riddle ngồi giữa cả bọn, chiếc nhẫn vàng-và-đen của Marvolo lấp lánh trên tay hắn.

Cụ Dumbledore đáp xuống cạnh Harry đúng vào lúc Riddle hỏi, “Thưa thầy, có đúng là Giáo sư Merrythought sẽ nghỉ hưu không ạ ?”

“Tom, Tom, nếu ta biết thì ta cũng không nói với con được,” Slughorn vung vẩy ngón tay về phía Riddle ra vẻ quở trách, nhưng đồng thời lại nháy mắt. “Thầy rất muốn biết con lấy tin này từ đâu. Con biết nhiều hơn quá nửa số giáo viên ở đây đấy, chàng trai ạ.”

Riddle mỉm cười, đám con trai cười theo và nhìn hắn đầy ngưỡng mộ.

“Con có cái khả năng kỳ lạ là biết được những điều không nên biết, cộng thêm việc khéo tâng bốc những người con cần – tiện đây cũng phải cám ơn con về hộp dứa, đúng là thứ ta thích. Thế này thì ta nghĩ 20 năm nữa con sẽ lên đến chức Bộ trưởng Bộ Pháp thuật. Không, 15 năm thôi nếu con cứ chịu khó gửi dứa cho ta, ta quen thân nhiều người bên Bộ Pháp thuật lắm.”

Tom Riddle chỉ mỉm cười trong khi cả đám con trai lại cười phá lên lần nữa. Harry để ý rằng dù Riddle không phải là đứa lớn tuổi nhất trong nhóm, nhưng đám trẻ dường như đều coi hắn là đại ca.

“Con không biết liệu con có hợp với chính trị không, thưa thầy,” hắn nói khi tiếng cười đã tắt. “Đầu tiên là con không có gốc gác… thích hợp.”

Vài đứa con trai lén cười với nhau. Harry dám chắc rằng chúng đang cười cợt về những gì chúng biết, hoặc nghĩ là biết, liên quan đến vị tổ tiên lừng danh của đại ca chúng.

https://thuviensach.vn

“Vớ vẩn,” Slughorn nói nhanh, “đương nhiên là con xuất thân từ gia đình phù thủy dòng dõi. Con tài năng như thế cơ mà! Ồ, con sẽ còn tiến xa. Ta chưa bao giờ nhìn nhầm một học sinh nào cả.”

Chiếc đồng hồ vàng nhỏ trên bàn thầy Slughorn điểm 11 giờ, và ông ta nhìn quanh.

“Trời ạ, đến giờ rồi. Các con nên đi ngủ đi kẻo gặp rắc rối đấy. Lestrange, thầy muốn con nộp bài luận vào ngày mai, nếu không sẽ bị cấm túc. Con cũng vậy, Avery.”

Từng đứa một rời khỏi căn phòng. Slughorn ráng nhấc người lên khỏi chiếc ghế bành và đặt ly rượu rỗng không lên bàn. Có tiếng gì đó chuyển động đằng sau làm ông ta quay lại: Riddle vẫn đứng đó.

“Nhanh lên Tom, con không muốn bị tóm vì quá giờ ngủ chứ. Nên nhớ con là huynh trưởng…”

“Thưa thầy, con muốn hỏi thầy vài điều.”

“Cứ hỏi đi, con yêu, cứ hỏi đi…”

“Dạ thưa, thầy có biết gì về… về Horcrux không ạ ?”

Slughorn nhìn chằm chằm vào Riddle, các ngón tay nần nẫn vô tình siết chặt lấy đế ly rượu.

“Đây có phải là một Đề tài Phòng chống nghệ thuật Hắc ám không nhỉ ?”

Nhưng Harry có thể nói thầy Slughorn biết thừa đó chẳng phải là bài tập trên lớp.

“Không hẳn thưa thầy,” Riddle đáp. “Con bắt gặp từ này khi đang đọc sách và con không thật hiểu lắm.”

“Không à ? Phải rồi… còn lâu con mới tìm được quyển sách nào ở Hogwarts nói cho con biết chi tiết về Horcrux, Tom ạ. Đó là thứ đồ Hắc ám, vô cùng xấu xa.”

“Nhưng thầy biết rõ mọi điều về chúng, phải không ạ ? Ý con là, một pháp sư cỡ như thầy – xin lỗi, con muốn nói là nếu thầy còn không biết thì liệu ai có thể biết đây – do đó con mới…”

Tuyệt hảo, Harry nghĩ, vẻ ngập ngừng này, điệu bộ tự nhiên này, và một chút tâng bốc khéo léo, tất cả đều vừa đủ. Harry đã có quá nhiều kinh nghiệm về việc moi thông tin từ những người không sẵn lòng nói ra, nên nó phải thừa nhận Riddle quả là bậc thầy. Rõ ràng Riddle rất thèm muốn điều Slughorn biết, và có thể đã chuẩn bị cho thời khắc này hàng tuần nay rồi.

Slughorn không nhìn Riddle, tay nghịch nghịch cái nơ trên nắp hộp dứa tẩm đường. “Thực ra thì cũng không có hại gì lắm nếu cho con biết qua. Chỉ để con hiểu thêm về thuật ngữ này thôi. ‘Horcrux’ là một vật mà người ta dùng để giấu một phần linh hồn mình vào đó.”

“Thưa thầy con vẫn chưa hiểu cách làm,” Riddle nói. Giọng hắn đã cố nén xuống, nhưng rõ ràng hắn đang rất khích động.

https://thuviensach.vn

“Nghĩa là ta có thể tách đôi linh hồn mình ra, và giấu một phần linh hồn vào một vật nào đó bên ngoài cơ thể. Nếu ai làm như thế thì dù cơ thể có bị tấn công hoặc phá hủy, hắn vẫn không thể chết, bởi một phần linh hồn hắn vẫn còn ở cõi trần và không bị suy chuyển. Nhưng tất nhiên, tồn tại theo cách như vậy thì…”

Gương mặt Slughorn co rúm lại. Harry chợt nhớ đến những lời nó đã nghe gần 2 năm về trước: “Ta bị xé khỏi thân thể ta, ta còn thua cả hồn ma, thua cả con ma hèn kém nhất… Nhưng ta vẫn sống.”

“Chẳng ai muốn tồn tại theo cách đó đâu Tom ạ. Thà chết còn dễ chịu hơn.”

Nhưng sự thèm khát của Riddle ngày càng rõ rệt, hắn không che giấu nổi vẻ tham lam nữa.

“Làm sao để chia nhỏ linh hồn mình ?”

Thầy Slughorn tỏ ra rất miễn cưỡng. “Con phải hiểu rằng linh hồn cần được giữ nguyên vẹn. Chia nhỏ nó ra là hành động đi ngược lại tạo hóa.”

“Nhưng làm thế nào ạ ?”

“Bằng cách phạm một tội ác. Một tội ác khủng khiếp nhất. Bằng cách giết người. Khi giết người, linh hồn kẻ phạm tội sẽ bị xé ra. Tay phù thủy nào định tạo ra một Horcrux sẽ lợi dụng điều đó. Hắn sẽ đóng hộp phần linh hồn bị xé.

“Đóng hộp ư ? Bằng cách nào ?”

“Bằng một phép thuật nào đó. Đừng có hỏi ta, ta đâu có biết.” Slughorn lắc đầu tựa như con voi già bị lũ muỗi quấy rầy. “Trông ta giống kẻ giết người để đóng hộp linh hồn mình lắm sao ?”

“Dĩ nhiên là không, thưa thầy,” Riddle nhanh nhảu đáp. “Con xin lỗi, con không có ý xúc phạm.”

“Không sao đâu,” Slughorn khàn giọng. “Con tò mò về những chuyện đó thì cũng dễ hiểu. Những pháp sư đã đạt đến đẳng cấp nhất định luôn bị những vấn đề như thế hấp dẫn…”

“Vâng thưa thầy. Nhưng con vẫn chưa hiểu – dĩ nhiên con chỉ tò mò thôi – Liệu một Horcrux thì có đủ không ? Liệu có tốt hơn không, có khiến ta mạnh hơn không nếu ta tách linh hồn mình thành nhiều phần ? Bảy phần chẳng hạn. Số 7 là con số huyền diệu nhất, hùng mạnh nhất, phải không ạ ?”

“Thề có bộ râu của Merlin,” Slughorn la lên. “Những bảy! Nghĩ đến việc giết một người còn chưa đủ tội lỗi sao ? Chia linh hồn ra, dù vì nguyên nhân nào đi nữa, cũng đủ tệ hại lắm rồi…đằng này lại chia thành những 7 mảnh…”

Slughorn bây giờ trông lo lắng ra mặt. Ông ta đăm đăm nhìn Riddle tựa như hối hận vì đã trả lời hắn.

“Tất nhiên,” Slughorn lầm bầm. “Những gì chúng ta đang nói chỉ là giả thiết thôi… Chuyện sách vở thôi mà, phải không nào ?”

https://thuviensach.vn

“Vâng thưa thầy”, Riddle đáp gọn.

“Nhưng Tom này, dù thế nào đi nữa cũng đừng hở ra với ai những điều thầy vừa nói, tức là, những điều thầy trò mình vừa mới thảo luận nhé. Mọi người mà biết thì không hay đâu. Chuyện Horcrux bị cấm ở Hogwarts, con biết đấy… Đặc biệt Dumbledore rất nghiêm khắc về chuyện này…”

“Con sẽ không hở ra một lời nào đâu, thưa thầy.” Riddle nói và bỏ đi, nhưng Harry vẫn kịp để ý trên mặt hắn một niềm vui cuồng bạo hệt như lần đầu tiên hắn biết mình là phù thủy. Niềm vui đó không làm Riddle trông đẹp trai hơn, mà trái lại, khiến những đường nét trên mặt hắn càng có vẻ thiếu tính người…

“Cám ơn con, Harry.” Cụ Dumbledore nói nhỏ. “Chúng ta đi thôi.”

Khi Harry đáp xuống văn phòng thầy hiệu trưởng thì cụ đã ngồi sau bàn mình. Harry cũng ngồi xuống, yên lặng chờ đợi.

“Thầy đã đợi bằng chứng này từ lâu lắm rồi,” Cuối cùng cụ Dumbledore cất lời. “Nó xác nhận giả thuyết của thầy là đúng, và cũng cho thấy chúng ta còn quá nhiều việc phải làm…”

Harry nhận thấy đột nhiên các ông bà hiệu trưởng cũ trong những bức chân dung treo tường đều thức giấc và lắng nghe cuộc nói chuyện. Một ông pháp sư mũi đỏ béo mập thậm chí còn lôi ra một cái ống nghe dành cho người điếc.

“Harry à, thầy chắc con hiểu tầm quan trọng của những gì chúng ta vừa mới nghe. Chỉ mới khoảng bằng tuổi con bây giờ mà Tom Riddle đã dám làm tất cả mọi thứ để có thể trở nên bất tử.”

“Thầy có nghĩ là hắn đã thành công không ạ ?” Harry hỏi dồn. “Có phải hắn đã tạo được một Horcrux ? Nhờ vậy hắn không chết khi tấn công con ? Hắn giấu Horcrux ở đâu đó chăng ? Một phần linh hồn hắn vẫn nguyên vẹn chăng ?”

“Nhiều hơn là một. Con đã nghe Voldemort nói rồi, hắn rất muốn biết ý kiến của Horace về chuyện gì có thể xảy ra nếu tạo ra nhiều hơn một Horcrux, chuyện gì có thể xảy ra với một phù thủy quyết trở thành bất tử đến nỗi dám giết người nhiều lần, dám xé linh hồn mình thành nhiều mảnh và đem cất giấu chúng ở những Horcrux khác nhau. Không sách nào cho hắn biết điều đó. Theo thầy biết, mà thầy chắc Voldemort cũng biết, chưa có phù thủy nào dám xé linh hồn mình thành nhiều hơn hai mảnh.”

Cụ Dumbledore dừng lại một lát, sắp xếp lại dòng suy nghĩ rồi tiếp. “Bốn năm trước, thầy nhận được một thứ là bằng chứng chắc chắn cho thấy Voldemort đã chia nhỏ linh hồn hắn.”

“Ở đâu ạ ? Như thế nào ạ ?” Harry hỏi.

“Chính con đưa nó cho ta mà Harry. Quyển nhật ký của Riddle, với lời hướng dẫn làm thế nào để mở lại căn phòng bí mật.”

“Thưa thầy, con không hiểu.”

“Dù thầy không chứng kiến Riddle bước ra khỏi cuốn nhật ký, những gì con kể cho thầy không giống với bất cứ hiện tượng nào thầy từng thấy trước đây. Chỉ một ký ức thôi mà có

https://thuviensach.vn

thể tự mình suy nghĩ và hành động ư ? Chỉ một ký ức thôi mà có thể hút hết sinh khí của cô bé giữ cuốn nhật ký đó ư ? Không, phải có cái gì khác, nguy hiểm hơn ẩn mình trong đó… một mảnh linh hồn, thầy dám chắc như vậy. Quyển nhật ký ấy phải là một Horcrux.

Thế nhưng lại nảy sinh thêm nhiều câu hỏi. Điều thầy muốn biết nhất và cũng lo ngại nhất, đó là cuốn nhật ký dường như không chỉ có tác dụng bảo vệ linh hồn. Nó còn được dùng như một thứ vũ khí."

"Con vẫn chưa hiểu ạ."

"Cuốn nhật ký có chức năng của một Horcrux, nghĩa là nó bảo vệ cho linh hồn giấu bên trong được an toàn và giúp chủ nhân của nó tránh khỏi cái chết. Nhưng đồng thời Riddle lại rất muốn người khác đọc được cuốn nhật ký ấy, muốn linh hồn hắn nhập vào hoặc chiếm lấy một thể xác khác để có thể tháo cũi sổ lồng cho con quái vật của Slytherin một lần nữa."

"Rõ là hắn không muốn công sức của mình bị phí phạm rồi." Harry nói. "Hắn muốn tất cả mọi người biết hắn là người thừa kế của Slytherin, bởi vì hồi ấy hắn chưa thể tiết lộ ra được."

"Hoàn toàn chính xác," cụ Dumbledore gật đầu. "Nhưng nếu hắn định truyền lại cuốn nhật ký cho một học sinh Hogwarts tương lai nào đó, lẽ nào hắn có thể thờ ơ với mẩu linh hồn quý giá giấu trong đó ? Như giáo sư Slughorn đã giải thích, mục đích của Horcrux là để giữ cho một phần linh hồn được an toàn, chứ không phải đem quẳng cho người khách qua đường nào đó, để rồi có nguy cơ bị tiêu hủy. Và thực vậy, điều đó đã xảy ra. Mảnh linh hồn kia không còn nữa. Chính con đã lo liệu chuyện đó mà Harry."

"Chính sự bất cẩn của Voldemort khi sử dụng cái Horcrux này khiến thầy lo ngại. Hắn là hắn đã làm ra, hoặc định làm ra nhiều Horcrux nữa, để nếu hắn có mất cái Horcrux đầu tiên thì cũng không đến nỗi tai hại lắm. Thầy không muốn tin vào điều này, nhưng chẳng còn cách giải thích nào hay hơn."

"Và rồi 2 năm sau đó, con kể cho thầy nghe rằng vào cái đêm Voldemort trở lại với thân xác của hắn, hắn tuyên bố một điều đáng sợ nhất, rõ ràng nhất với đám Tử thần Thực tử: "Ta đã vượt xa hơn bất kỳ ai trên con đường đạt tới sự bất tử". 'Vượt xa hơn bất kỳ ai' - đám Tử thần thực tử có thể không hiểu, nhưng thầy hiểu hắn muốn nói gì. Hắn nói về những Horcrux, NHIỀU Hocrux, Harry ạ, mà ta tin là chưa có phù thủy nào đạt được như vậy. Tuy nhiên mọi sự đều ăn khớp: Chúa tể Voldemort ngày càng mất nhân tính hơn bao giờ hết. Sự thay đổi đó chỉ có thể giải thích bằng việc linh hồn hắn đã bị cắt xé vượt xa cái mức mà người ta vẫn gọi là 'tội lỗi thông thường'…"

"Như vậy hắn giết người khác để không ai có thể giết được hắn ư ?" Harry hỏi. "Sao hắn không chế tạo một Hòn đá Phù thủy hoặc đánh cắp nó, nếu hắn thèm được bất tử đến thế ?"

"Ồ, chúng ta đều biết hắn đã thử làm vậy 5 năm về trước. Nhưng có vài lý do khiến thầy tin rằng Hòn đá Phù thủy không hấp dẫn Chúa tể Voldemort bằng Horcrux.

Dù Thuốc Trường Sinh có thể kéo dài sự sống, nhưng nếu muốn được bất tử thì phải uống nó thường xuyên. Do đó, Voldemort sẽ phải phụ thuộc hoàn toàn vào Thuốc Trường Sinh. Giả sử thuốc hết hoặc bị đầu độc, hoặc nếu Hòn đá Phù Thủy bị đánh cắp, hắn sẽ chết

https://thuviensach.vn

như người thường. Hãy nhớ là Voldemort thích hành động một mình. Thầy nghĩ hắn không chịu nổi nếu cảm thấy bị phụ thuộc, dù phụ thuộc vào chất Thuốc Trường Sinh đi nữa.

Tất nhiên, Voldemort sẵn sàng uống thuốc nếu nó giúp hắn thoát khỏi kiếp sống vật vờ khủng khiếp mà hắn phải chịu sau khi tấn công con. Nhưng chỉ để có lại một thân thể mà thôi. Còn sau đó, thầy tin là hắn tiếp tục dựa vào các Horcrux. Hắn chẳng cần gì thêm nữa sau khi lấy lại được hình người. Voldemort đã sẵn sàng để trở nên bất tử, con thấy đấy, gần với sự bất tử hơn bất kỳ ai.

Nhưng giờ đây, Harry à, có được thông tin này, một thông tin tối quan trọng, chúng ta cũng tiến gần đến khả năng kết liễu Voldemort hơn bất cứ ai. Con nghe hắn nói đấy: "Liệu có tốt hơn không, có khiến ta mạnh hơn không nếu ta tách linh hồn mình thành nhiều phần… Số 7 là con số huyền diệu nhất, hùng mạnh nhất…" Phải, việc có được 7 mảnh linh hồn có sức hấp dẫn lớn đối với Chúa tể Voldemort."

"Hắn làm ra đến 7 Horcrux ư ?" Harry hỏi, choáng váng, trong khi đó những bức chân dung trên tường tỏ ra vừa sững sờ vừa phẫn nộ. "Những Horcrux này có thể ở bất cứ chỗ nào trên thế giới, được cất giấu, được chôn, tàng hình…"

"Thầy rất mừng là con đã nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề." Cụ Dumbledore bình tĩnh đáp. "Nhưng Harry à, thứ nhất, không có 7, mà chỉ có 6 Horcrux thôi. Mảnh linh hồn thứ 7, dù bị cắt xén tơi tả đến đâu, cũng phải nằm trong cơ thể Voldemort mới tạo ra. Chính phần linh hồn này của Voldemort đã sống vật vờ như bóng ma suốt những năm qua, không có phần hồn này thì cũng không có hắn. Đây sẽ là mảnh linh hồn cuối cùng mà ta phải tiêu diệt nếu muốn giết được Voldemort, mảnh này nằm trong chính thân thể hắn."

"Nhưng 6 Horcrux còn lại… làm sao tìm ra chúng ?"

"Con quên rồi sao, con đã phá hủy một cái. Thầy mới diệt một cái nữa."

"Thế ạ ?" Harry phấn khởi hỏi.

"Đúng thế Harry," cụ Dumbledore nói và chìa bàn tay sạm đen như bị đốt ra. "Nó là chiếc nhẫn của Marvolo. Một lời nguyền khủng khiếp được gài trong đó. Xin lỗi nếu thầy tỏ ra hơi thiếu khiêm tốn, nhưng nếu không nhờ khả năng phi thường của thầy, cộng với sự giúp đỡ kịp thời của Giáo sư Snape khi thầy về đến Hogwarts trong tình trạng bị thương nặng, thì có lẽ thầy đã chẳng còn sống mà kể lại câu chuyện này. Giờ đây chiếc nhẫn không còn là một Horcrux nữa."

"Nhưng làm sao thầy tìm ra nó ạ ?"

"Bây giờ con đã biết, thầy rất quan tâm đến việc khám phá quá khứ của Voldemort. Thầy đã đi nhiều nơi, ghé thăm những chỗ Voldemort từng biết. Thầy tình cờ tìm thấy chiếc nhẫn được giấu trong đống đổ nát của nhà Gaunt. Một khi Voldemort đã gắn được một phần linh hồn vào bên trong chiếc nhẫn, có lẽ hắn không muốn đeo nó nữa. Hắn bảo vệ nó bằng nhiều phép thuật hùng mạnh, đem giấu nó trong túp lều tổ tiên hắn từng sống (dĩ nhiên là Morfin đã bị tống vào ngục Azkaban.) Nhưng hắn không thể ngờ rằng một ngày nọ, thầy lại chịu khó ghé vào đống đổ nát ấy và để ý tìm những thứ bị che dấu bằng pháp thuật.

https://thuviensach.vn

Nhưng chúng ta cũng không nên tự khen mình nhiều quá. Con đã hủy cuốn nhật ký, thầy hủy chiếc nhẫn, nhưng nếu giả thiết 7 mảnh linh hồn là đúng, thì vẫn còn 4 Horcrux nữa."

"Và chúng có thể là bất kỳ cái gì, phải không thầy ? Có thể là những cái vỏ đồ hộp, chai thuốc rỗng…"

"Con đang nghĩ đến những cái Khóa Cảng, Harry à, thứ đồ vật tầm thường không ai chú ý tới. Nhưng lẽ nào Chúa tể Voldemort mà lại dùng vỏ đồ hộp với chai thuốc cũ để giữ gìn linh hồn quý báu của hắn sao ? Con quên những thứ thầy cho con xem rồi. Chúa tể Voldemort thích sưu tầm các chiến tích, và đặc biệt ưa thích thứ đồ có lai lịch phép thuật hùng mạnh. Hắn tự hào, hắn tin vào sự ưu việt của bản thân, hắn quyết tâm ghi tên mình vào vị trí nổi bật nhất trong trang sử pháp thuật… Những điều đó khiến thầy tin Voldemort phải rất cẩn thận khi chọn đồ vật dùng làm Horcrux, và ưu tiên những thứ có vẻ cao quý."

"Quyển nhật ký đâu có đặc biệt như vậy."

"Quyển nhật ký, như chính con đã nói, là bằng chứng cho thấy hắn là người thừa kế của Slytherin. Với Voldemort nó có tầm quan trọng khác thường.

"Vậy những Horcrux khác thì sao ? Thầy đã biết chúng là cái gì chưa ạ ?"

"Thầy chỉ có thể đoán thôi. Dựa trên những nguyên nhân đã nêu, thầy nghĩ Voldemort sẽ chọn những vật mà tự chúng đã mang vẻ huy hoàng cao quý. Vì thế thầy mới ra soát lại quá khứ của Voldemort để xem có đồ vật nào bị biến mất ở những nơi hắn xuất hiện hay không."

"Chiếc cúp của Hufflepuff!" Harry kêu lên. "Và cái mặt dây chuyền nữa!"

"Đúng thế." Cụ Dumbledore mỉm cười. "Thầy sẵn lòng đặt cược, không phải cả bàn tay lành đâu mà chỉ cược vài ngón tay thôi, rằng đó là cái Horcrux thứ 3 và thứ 4. Nếu Voldemort đã tạo ra 6 Horcrux thì hai cái còn lại khó đoán hơn, nhưng thầy cũng thử liều vậy. Sau khi có được 2 di vật của Hufflepuff và Slytherin, hắn sẽ đi tìm những món đồ thuộc về Gryffindor và Ravenclaw. Bốn đồ vật của 4 nhà sáng lập trường Hogwarts hẳn là rất hấp dẫn trí tưởng tượng của Voldemort. Thầy không biết liệu hắn đã kiếm được thứ gì của Ravenclaw hay chưa, nhưng di vật duy nhất được biết đến của Gryffindor thì hiện vẫn an toàn."

Cụ Dumbledore chỉ ngón tay đen sạm về bức tường phía sau, nơi thanh gươm nạm hồng ngọc vẫn nằm im lìm trong vỏ bao thủy tinh.

"Có phải vì thế hắn rất muốn quay lại Hogwarts không ạ ? Để tìm kiếm vài món đồ của những người thành lập trường ?"

"Suy nghĩ chính xác đấy Harry, nhưng chẳng giúp chúng ta tiến xa hơn chút nào, bởi vì Voldemort đã phải ra đi mà không có dịp lục lọi ngôi trường này. Thầy buộc phải kết luận rằng hắn chưa hoàn tất được giấc mơ thu thập đủ di vật của cả bốn nhà sáng lập. Hắn chắc chắn có 2 thứ rồi – có thể đã tìm thấy 3 - đó là tất cả những gì chúng ta được biết."

"Nếu hắn có được thứ gì đó của Ravenclaw hoặc Gryffindor, thì vẫn còn một Horcrux thứ sáu nữa." Harry vừa nói vừa đếm. "Trừ khi hắn có đủ di vật của cả hai người."

https://thuviensach.vn

“Thầy không nghĩ vậy đâu. Có lẽ thầy biết Horcrux thứ sáu là cái gì. Con sẽ nói sao nếu thầy cho con hay, thầy từng rất tò mò về hành vi của con rắn Nagini ?”

“Rắn ạ ?” Harry giật mình. “Lẽ nào có thể dùng động vật làm Horcrux ?”

“Thực ra làm vậy là không khôn ngoan, vì phó thác một phần linh hồn của mình cho một thứ có thể tự suy nghĩ và di chuyển thì liều lĩnh vô cùng. Tuy nhiên, nếu thầy tính đúng, thì khi Voldemort vào nhà bố mẹ con để giết con, hắn vẫn chưa tạo ra Horcrux cuối cùng trong bộ 6 cái. Dường như hắn muốn tạo ra Horcrux từ những cái chết đặc biệt quan trọng, mà con là một trong số đó. Hắn tin là bằng cách giết con, mối nguy mà lời tiên tri nhắc đến sẽ tiêu tan, hắn sẽ trở nên vô địch. Thầy chắc hắn định làm cái Horcrux cuối cùng từ cái chết của con. Và rồi hắn thất bại. Tuy nhiên sau vài năm vắng bóng, hắn đã dùng con rắn Nagini để giết một ông già Muggle. Thế rồi có lẽ hắn đã biến Nagini thành cái Horcrux cuối cùng. Con rắn thể hiện sự liên quan với Slytherin, mà điều này càng làm tăng tính huyền bí của Chúa tể Voldemort. Chắc hắn yêu quý con rắn cũng ngang với những thứ kia. Rõ ràng hắn thích giữ nó gần bên mình, và điều khiển nó nhiều hơn mức một Xà Khẩu bình thường vẫn làm.”

“Vậy là,” Harry nói, “quyển nhật ký và chiếc nhẫn đã bị hủy. Cái mặt dây chuyền bằng vàng, chiếc cúp và con rắn vẫn nguyên vẹn. Và thầy nghĩ có thể Horcrux thứ sáu là di vật của Ravenclaw hoặc Gryffindor ?”

“Một bản tóm tắt cô đọng chính xác rất đáng ngưỡng mộ.” Cụ Dumbledore nói và nghiêng mình.

“Và… thầy vẫn đang tìm chúng chứ ạ ? Có phải thầy đi tìm chúng mỗi lần rời trường ?”

“Đúng thế. Thầy đi tìm từ lâu rồi. Thầy nghĩ… có thể sắp tìm ra một Horcrux nữa. Có nhiều dấu hiệu đáng mừng.”

“Nếu thầy tìm được,” Harry nói nhanh, “con có thể đi cùng để giúp thầy hủy nó không ạ ?”

Cụ Dumbledore chăm chú nhìn Harry một lát trước khi đáp, “Thầy nghĩ là được.”

“Thật ạ ?” Harry hỏi lại, không tin vào tai mình.

“Thật”, cụ Dumbledore cười. “Thầy nghĩ con có quyền ấy.”

Harry thấy nhẹ nhõm cả người. Thật tốt biết bao khi không phải nghe mãi những lời nhắc nhở về chuyện cẩn thận giữ gìn nữa. Nhưng mấy ông bà hiệu trưởng quanh tường có vẻ không mấy ấn tượng với quyết định của cụ Dumbledore. Harry thấy một vài người lắc đầu. Phineas Nigellus thậm chí còn khịt mũi rõ to.

“Liệu Voldemort có biết mỗi khi Horcrux bị phá hủy không, thưa thầy ? Hắn có cảm nhận được điều đó không ?” Harry hỏi, không thèm đếm xỉa đến mấy ông bà phù thủy trong tranh.

“Câu hỏi hay đấy Harry. Thầy nghĩ là không. Khi mà Voldemort ngày càng chìm đắm trong cái ác, khi những mảnh linh hồn kia bị cắt rời khỏi hắn đã quá lâu, hắn không có được cảm giác như người thường nữa. Có thể khi cái chết đến, hắn sẽ nhận ra… Dù sao, hắn cũng không hề biết chuyện quyển nhật ký bị hủy, mãi cho đến khi hắn buộc Lucius Malfoy phải

https://thuviensach.vn

nói ra sự thật. Khi khám phá ra cuốn sách đã bị tiêu hủy và mất hết sức mạnh, thầy được biết là Voldemort đã nổi cơn thịnh nộ."

"Nhưng con tưởng chính hắn muốn Lucius Malfoy tuồn nó vào Hogwarts cơ mà ?"

"Phải, Voldemort từng muốn thế nhiều năm về trước, khi hắn chắc chắn là có thể tạo thêm những Horcrux mới. Lucius phải đợi lệnh hắn, nhưng chẳng bao lâu sau khi đưa cho Lucius cuốn nhật ký, hắn biến mất. Hẳn Voldemort nghĩ Lucius rất kính sợ chủ nhân nên sẽ không dám làm gì khác ngoài việc giữ gìn cẩn thận cuốn sách. Nhưng hắn đã tính sai. Hắn biến mất trong suốt một thời gian dài và Lucius nghĩ chủ mình đã chết. Vả lại Lucius cũng không biết cuốn sách kia thực ra là cái gì. Chắc Voldemort chỉ nói với Lucius rằng quyển nhật ký có thể giúp mở cửa Phòng Chứa Bí Mật bởi vì nó đã được ếm bùa rất khéo léo, vậy thôi. Nếu mà Lucius biết được hắn đang nắm trong tay một phần hồn của ông chủ, hắn ắt sẽ tôn kính cuốn sách hơn. Nhưng thay vào đó, hắn lập một kế hoạch khác để đạt mục đích riêng của mình. Bằng cách đẩy quyển nhật ký cho con gái của Arthur Weasley, hắn hy vọng vừa làm Arthur mất uy tín, lại vừa rũ bỏ được thứ đồ vật ma thuật rất dễ khiến hắn bị bắt.

Ôi… Lucius khốn khổ… Sau khi biết Lucius đã dám vứt cái Horcrux đó đi để mưu đồ lợi riêng, cộng thêm lần thảm bại ở bộ Pháp thuật năm ngoái, Voldemort nổi điên. Thầy chẳng ngạc nhiên nếu lúc này Lucius thích được an toàn trong nhà ngục Azkaban hơn."

Harry nghĩ một lát rồi hỏi: "Vậy nếu tất cả Horcrux đều bị hủy, ta có thể giết được Voldemort ?"

"Phải, thầy nghĩ vậy. Không có đám Horcrux ấy, Voldemort sẽ chỉ là một con người bình thường với một mẩu linh hồn tàn tật. Tuy nhiên, con nên nhớ là dù linh hồn hắn có bị tổn thương đến mức không thể khôi phục lại nữa thì quyền năng pháp thuật và trí tuệ của hắn vẫn còn nguyên. Cần phải có sức mạnh và kỹ năng phi thường mới có thể tiêu diệt một phù thủy cỡ Voldemort, ngay cả khi hắn đã mất hết Horcrux."

"Nhưng con có quyền năng phi thường nào đâu." Harry không nhịn được nói.

"Con có chứ," cụ Dumbledore đáp quả quyết. "Con có thứ sức mạnh mà Voldemort không bao giờ có. Con có thể…"

"Con biết rồi ạ," Harry nóng nảy. "Con có thể yêu." Khó khăn lắm nó mới nhịn được không thêm một câu "Khả năng lớn quá nhỉ!"

Cụ Dumbledore tựa như đọc được điều Harry đang cố nhịn không nói ra. "Phải, Harry à, con biết yêu. Và điều đó, thể hiện qua những gì đã xảy đến với con, thực là vĩ đại. Con vẫn còn quá trẻ nên chưa hiểu con khác thường thế nào đâu Harry."

"Vậy, khi lời tiên tri phán rằng con có "một sức mạnh mà Chúa tể Hắc ám không biết đến", đó chỉ là… tình yêu thôi ư ?" Harrry hơi thất vọng.

"Phải, chính là tình yêu. Nhưng Harry, nên nhớ rằng lời tiên tri chỉ quan trọng khi chínhVoldemort làm cho nó trở nên quan trọng. Cuối năm ngoái thầy đã nói với con điều này. Voldemort coi con là người nguy hiểm nhất, và bằng cách đó, hắn khiến con thực sự trở thành người đáng sợ nhất với hắn."

https://thuviensach.vn

“Như thế thì có khác gì…”

“Khác chứ!” Cụ Dumbledore bắt đầu tỏ ra mất kiên nhẫn. Và chỉ ngón tay đen khô quắt về phía Harry, cụ nói, “Con đã quá coi trọng những gì lời tiên tri nói.”

“Nhưng,” Harry ấp úng, “thầy nói rằng lời tiên tri có nghĩa là…”

“Ví thử Voldemort không nghe được lời tiên tri, liệu nó có được thực hiện không ? Có còn giá trị gì không ? Dĩ nhiên là không! Chẳng lẽ con nghĩ mọi lời tiên tri ở Phòng Tiên Tri đều xảy ra hết sao ?”

“Nhưng,” Harry thực sự hoang mang, “năm ngoái thầy nói con và Voldemort sẽ phải giết lẫn nhau…”

“Harry, Harry, đó là bởi Voldemort đã phạm một sai lầm nghiêm trọng: hắn đã hành động theo những gì Giáo sư Trelawney nói! Nếu Voldemort không giết cha con, liệu hắn có gieo rắc trong con khát vọng trả thù mãnh liệt đến thế ? Chắc chắn là không. Nếu hắn không khiến mẹ con phải chết để bảo vệ con, liệu hắn có tạo cho con lớp bảo vệ kỳ diệu mà hắn không thể xâm nhập được ? Ôi Harry! Con vẫn chưa hiểu sao ? Giống như mọi bạo chúa trên đời này, Voldemort đã tự tạo ra cho hắn kẻ thù đáng sợ nhất. Con có biết bạo chúa nào cũng e sợ những người chúng áp bức không ? Tất cả bọn chúng đều biết rằng, một ngày nào đó, trong những nạn nhân sẽ có một người đứng lên chống lại chúng. Voldemort cũng thế thôi. Hắn không ngừng tìm kiếm kẻ có thể thách thức quyền lực của hắn. Hắn nghe được lời tiên tri và vội vã hành động. Kết quả là hắn đã tự chọn ra người có khả năng kết liễu đời hắn, hơn thế nữa còn trao cho người ấy thứ vũ khí độc nhất vô nhị!”

“Nhưng…”

“Quan trọng nhất là con phải hiểu được điều này!”, cụ Dumbledore nói, đứng lên và sải bước quanh căn phòng, chiếc áo choàng lấp lánh kêu sột soạt. Harry chưa bao giờ thấy cụ xúc động như vậy.

“Bằng cách cố gắng giết con, Voldemort đã tạo nên con người đang ngồi trước mặt ta đây, và trao cho con năng lực để hoàn thành sự nghiệp. Chính nhờ sai lầm của Voldemort mà con có thể nhìn thấu những suy nghĩ, những tham vọng của hắn, con có thể hiểu tiếng rắn giống hắn. Tuy nhiên, Harry ạ, dù con có thể xâm nhập thế giới của Voldemort – đó là một khả năng đặc biệt mà gã Tử thần Thực tử nào cũng thèm đến chết người – nhưng con không bao giờ bị phe Hắc ám quyến rũ. Con chẳng bao giờ thể hiện một chút mong muốn nào dù nhỏ nhất, là được gia nhập vào đội ngũ của Voldemort!”

“Dĩ nhiên là con không thể rồi!” Harry phẫn nộ đáp. “Hắn đã giết cha mẹ con!”

“Tóm lại, con được bảo vệ, nhờ khả năng biết yêu!” Giọng cụ Dumbledore vang to. “Đó là lớp bảo vệ duy nhất tỏ ra có hiệu quả khi chống lại sự lôi cuốn của quyền lực Hắc ám! Bất chấp những cám dỗ con đã trải qua, những nỗi đau khổ, trái tim con vẫn trong sạch như ở tuổi mười một, khi con nhìn vào chiếc gương thần phản chiếu mọi ước vọng thầm kín của mình. Và chiếc gương hiện ra cho con cách duy nhất để đánh bại Chúa tể Voldemort, chứ không thể hiện mong muốn được bất tử hay giàu có. Harry, con có biết là chẳng mấy phù thủy có thể nhìn thấy những gì con đã thấy trong gương không ? Lẽ ra trước đây Voldemort

https://thuviensach.vn

nên biết hắn đang đương đầu với cái gì, nhưng hắn không biết! Còn giờ đây hắn đã biết. Con có thể xâm nhập vào đầu óc của Voldemort mà vẫn yên ổn, ngược lại hắn không thể có được con mà không phải chịu những cơn đau ghê gớm, như hắn đã thấy ở Bộ Pháp thuật. Thầy nghĩ hắn không thể hiểu vì sao, Harry ạ. Bởi vì khi vội vã cắt xé linh hồn mình ra, Voldemort đâu có ngừng lại để hiểu được sức mạnh vô song của một linh hồn vẹn toàn, trong sạch."

"Nhưng thưa thầy," Harry nói, cố gắng tỏ ra bình tĩnh, "cuối cùng thì kết quả vẫn giống nhau, phải không ạ ? Con sẽ phải giết hắn, hoặc là…"

"PHẢI ư ? Dĩ nhiên là con phải làm thế. Nhưng không phải bởi lời tiên tri đã phán truyền. Đó là bởi vì con, chính con, sẽ không bao giờ cảm thấy yên ổn nếu con không hành động! Cả hai ta đều biết thế! Hãy tưởng tượng, nếu con chưa bao giờ nghe nói đến lời tiên tri thì con cảm thấy thế nào về Voldemort ? Thử nghĩ xem nào!"

Harry nhìn cụ Dumbledore đi qua đi lại trước mặt nó, lặng người suy nghĩ. Nó nghĩ về mẹ, về cha, về chú Sirius. Nó nghĩ đến Cedric Diggory. Đến những tội ác ghê tởm mà Voldemort đã làm. Một ngọn lửa cháy trong lồng ngực nó, làm nó khô cả họng.

"Con muốn hắn phải chết!" Harry lặng lẽ nói. "Và con muốn tự mình giết hắn."

"Phải rồi. Con thấy đấy, lời tiên tri không có nghĩa là con phải làm bất cứ thứ gì! Nhưng nó đã khiến Chúa tể Voldemort coi con là địch thủ ngang hàng… Nói cách khác, con tự do lựa chọn con đường riêng của mình, thậm chí hoàn toàn có thể quay lưng lại với lời tiên tri! Nhưng Voldemort vẫn coi trọng lời tiên tri ấy. Hắn tiếp tục săn đuổi con… tất yếu sẽ dẫn đến…"

"Đến việc một trong hai kẻ sẽ phải kết liễu cuộc đời kẻ kia," Harry đáp. "Đúng vậy."

Cuối cùng thì nó cũng hiểu những gì cụ Dumbledore đang cố giải thích. Harry nghĩ, phải lê gót đến đấu trường để đối diện với cái chết hoàn toàn khác với khi nó ngẩng cao đầu bước vào cuộc giao tranh. Ai đó sẽ bảo rằng hai điều này chẳng khác gì nhau, nhưng cụ Dumbledore biết, và Harry nghĩ với một niềm tự hào sôi sục, "Con biết, giống như cha mẹ con đã từng biết, rằng đó mới là sự khác biệt lớn nhất trên thế gian này!".

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG XXIV: CẮT SÂU MÃI MÃI

Kiệt sức nhưng hết sức phấn khởi về công việc tối hôm qua, Harry kể tất cả mọi chuyện đã xảy ra cho Hermione và Ron trong lớp học Bùa Chú sang nay (Harry cũng không quên dung bùa Muffiato để ngăn những người chung quanh nghe được câu chuyện.) Cả hai đều tỏ vẻ ấn tượng và hài long với cách thức Harry đã dung để lấy được kí ức của Giáo Sư Slughorn, và cũng cực kì sợ hãi khi Harry kể về Horcruxes của Voldemort và lời Giáo sư Dumbledore đã hứa sẽ mang Harry đi cùng khi tìm được Horcruxes.

"Wow," Ron thốt lên khi Harry hoàn tất câu chuyện của mình, không hề ý thức rằng mình đang vẫy đũa thần một cách lơ đãng về phía trần nhà. "Wow, cậu thật sự sẽ đi cùng Giáo sư Dumbledore… cố gắng phá hủy … Wow!"

"Ron, cậu đang làm tuyết rơi kìa," Hermione nói một cách nhẹ nhàng, kéo cổ tay Ron và chuyển hướng đũa thần của cậu ấy cách xa trần nha, nơi một khối tuyết đang bắt đầu rơi. Harry để ý thấy Lavender Brown đang lườm Hermione từ bàn bên cạnh với đôi mắt đỏ au. Hermione buông tay Ron ngay lập tức.

"Ôi…" Ron lên tiếng khi nhìn xuống vai mình một cách ngạc nhiên. "Xin lỗi … trông như thể chúng ta đầy gàu vậy…"

Lavender òa khóc khi Ron phủi những bông tuyết giả trên vai Hermione. Trông thật có lỗi, Ron quay lưng về phía cô ấy.

"Chúng tớ chia tay tối qua," Ron khe khẽ kể cho Harry nghe. "Khi cô ấy bắt gặp chúng ta đi ra khỏi phòng tập thể. Hiển nhiên là cô ấy không thể trông thấy cậu dưới lớp áo tàng hình nên cho rằng chỉ có mình và Hermione đi với nhau…"

"À, nhưng cậu đâu tiếc khi mọi chuyện kết thúc, đúng không ?" Harry hỏi.

"Hoàn toàn không," Ron thừa nhận. "Mọi chuyện thật kinh khủng khi cô ấy la hét nhưng ít nhất tớ không phải đứng ra để kết thúc mọi chuyện."

"Hèn nhát," Hermione mỉa mai dù trông cô thật thích thú. "Đêm qua không phải là một đêm tốt lành cho những câu chuyện lãng mạn xung quanh. Harry này, Ginny và Dean cũng chia tay tối qua."

Harry cảm thấy dường như ánh mắt của Hermione ẩn chứa một điều gì đó nhưng cậu vẫn tin rằng chắc chắn cô ấy không thể biết trái tim cậu đột nhiên nhảy múa ở bên trong. Cố gắng không để lộ một chút khác lạ trên khuôn mặt cũng như giọng nói, Harry hỏi: "Tại sao thế ?"

"Ồ, một lí do khá buồn cười… Ginny nói rằng Dean luôn tìm cách giúp cô leo qua lỗ chân dung bà Béo, như thể cô ấy không tự vào được vậy… nhưng bọn họ vốn không mấy suôn sẻ cũng khá lâu rồi."

Harry liếc về phía bên kia lớp, Dean trông thật không vui.

"Hiển nhiên việc này sẽ đặt cậu vào tình trạng thật khó xử, đúng không ?" Hermione hỏi.

https://thuviensach.vn

“Ý cậu là sao ?” Harry vội đáp.

“Đội Quidditch,” Hermione trả lời. “Nếu Ginny và Dean không thèm nói chuyện với nhau…”

“Ồ, … phải rồi.” Harry đáp.

“Flitwick.” Ron cảnh báo. Vị giáo sư nhỏ bé lớp bùa mê đang tiến về phía chúng, và Hermione là người duy nhất trong nhóm đã có thể biến dấm thành rượu. Bình thuỷ tinh của cô đựng đầy chất lỏng màu đỏ thẫm, trong khi chất lỏng của Harry và Ron vẫn có màu nâu đậm.

“Này này các chàng trai,” Giáo Sư Flitwick rít lên the thé một cách đầy trách cứ. “Nói ít thôi và luyện tập nhiều lên… thử làm cho ta xem nào.”

Cả hai cùng giơ đũa thần lên và tập trung hết sức chỉ vào bình của mình. Dấm của Harry đông thành băng trong khi bình của Ron phát nổ.

“Được rồi… bài tập về nhà là Luyện Tập.” Giáo sư Flitwick nói trong khi trồi lên từ dưới bàn và lấy những mảnh vỡ ra khỏi chóp mũ.

Cả ba đứa có được một giờ nghỉ chung hiếm hoi sau lớp Bùa mê nên cùng đi về phòng họp chung. Ron dường như cảm thấy thật thoải mái sau khi mối quan hệ giữa cậu ấy và Lavender kết thúc. Hermione cũng trông rất vui tươi mặc dù khi được hỏi đang cười toe toét vì chuyện gì thì cô ấy chỉ trả lời một cách đơn giản: “Hôm nay quả là một ngày đẹp trời.” Cả hai người đều không có vẻ lưu ý đến cuộc chiến dữ dội đang diễn ra trong đầu Harry:

Cô ấy là em gái của Ron.

Nhưng cô ấy bỏ Dean.

Cô ấy vẫn là em gái của Ron.

Mình là bạn thân nhất của cậu ấy.

Điều đó còn làm mọi chuyện tệ hơn nữa.

Nếu mình nói trước với Ron—

Cậu ấy sẽ đánh ngươi.

Nếu mình không để tâm thì sao ?

Cậu ấy là bạn thân nhất của ngươi.

Harry chỉ hơi nhận ra rằng ba đứa đang trèo vào phòng họp chung đầy ánh nắng qua lỗ chân dung bà Béo, và lơ đãng liếc qua một nhóm học sinh năm thứ 7 đang túm tụm trong đó, cho đến khi nghe thấy Hermione reo lên: “ Katie! Chị trở lại rồi à ? Chị có sao không ?”

Harry nhìn chằm chằm: đó đúng là Katie Bell, trông thật khỏe mạnh và được vây quanh bởi những người bạn hết sức vui mừng của cô.

https://thuviensach.vn

“Mình khỏe lắm!” Cô trả lời một cách vui vẻ. “Họ cho phép mình xuất viện thứ hai vừa rồi, mình ở nhà với bố mẹ vài ngày và quay lại trường sáng nay. Leanne vừa mới kể cho mình nghe về McLaggen và trận đấu vừa rồi, Harry…”

“Phải rồi,” Harry đáp lời, “Ừ, chị đã trở lại và Ron cũng đã khỏe, chúng ta sẽ có một cơ hội tốt để đánh bại Ravenclaw, nghĩa là vẫn còn cơ hội giành được chiếc cúp. Nghe này Katie…”

Harry cần phải hỏi cô ấy ngay lập tức. Sự tò mò tạm thời đẩy Ginny qua một bên trong tâm trí Harry. Trong khi những người bạn của Katie đang thu gom vật dụng vì cả bọn sắp trễ giờ học Biến Hình, Harry hỏi nhỏ:

“… chiếc vòng cổ đó… chị có nhớ ai đã đưa cho chị không ?”

“Không,” Katie trả lời, lắc đầu một cách buồn bã. “Tất cả mọi người đều hỏi mình về điều đó, nhưng mình hoàn toàn không có một manh mối gì cả. Điều cuối cùng mình có thể nhớ được là mình đang bước vào nhà vệ sinh nữ trong quán Ba Cây Chổi.”

“Vậy thì chị chắc chắn rằng mình đã vào trong nhà vệ sinh chứ ?” Hermione xen vào.

“Ừ, mình biết mình đã đẩy cánh cửa mở ra.” Katie trả lời. “Vì vậy mình nghĩ là người đã dùng bùa sai khiến mình hẳn phải đứng ngay phía sau cánh cửa. Những chuyện sau đó mình hoàn toàn không nhớ gì hết cho đến những việc xảy ra cách đây hai tuần ở bệnh viện thánh Mungo. Nghe nè, mình phải đi đây. Mình không muốn bị Giáo Sư McGonagall la cho chù hôm nay là ngày đầu tiên mình trở lại trường…”

Katie vớ vội sách vở cùng túi của mình và rượt theo những người bạn của mình để mặc Harry, Ron và Hermione ngồi lại bàn nơi cửa sổ, trầm tư suy nghĩ về những điều cô đã nói.

“Vậy thì đó phải là một cô gái hoặc phụ nữ đã đưa cho Katie chiếc vòng cổ đó,” Hermione lên tiếng, “để có thể vào trong nhà vệ sinh nữ.”

“Hoặc một ai đó trông như một cô gái hoặc phụ nữ,” Harry đáp lại. “Đừng quên là có một vạc đầy Polyjuice Potion (chú thích:có lẽ là thuốc biến hình ?) ở Hogwarts. Chúng ta biết một ít đã bị lấy cắp.”

Trong tâm trí Harry hiện lên cảnh Crabbes và Goyles đi nghênh ngang trong hình dạng con gái.

“Mình nghĩ là mình sẽ uống vài giọt Felix và trở lại Phòng Nhu Cầu một lần nữa.” Harry nói.

“Đó sẽ là một sự phí phạm.” Hermion nói một cách dứt khoát và đặt cuốn âm tiết của Spellman vừa được lấy ra khỏi cặp. “May mắn chỉ có thể giúp cậu trong chứng mực thôi Harry. Trường hợp của giáo sư Slughorn không giống như vầy, cậu luôn có khả năng thuyết phục ông ta, chỉ cần nắm bắt lấy thời cơ thích hợp. May mắn không đủ sức giúp cậu phá bỏ bùa chú mạnh mẽ đâu. Đừng có lẵng phí phần thuốc còn lại, cậu sẽ cần đến tất cả may mắn có thể có khi GS Dumbledore đưa cậu đi cùng…” nói đến đây giọng cô chùng xuống như thì thầm.

“Chúng ta không thể pha chế thêm sao ?” Ron hỏi Harry, phớt lờ Hermione. “Thật tuyệt nếu có dự trữ sẵn món thuốc đó… Kiếm trong sách thử xem.”

https://thuviensach.vn

Harry lôi cuốn "Độc Dược Cao Cấp" ra khỏi túi của mình và tìm Felix Felicis.

"Ồ, cực kì rắc rối," Harry trả lời trong khi lướt qua danh sách thành phần thuốc. "Và mất sáu tháng để bào chế…phải hầm nhừ…"

"Chán thật." Ron đáp.

Vừa chuẩn bị cất cuốn sách sang một bên, Harry chợt nhìn thấy góc trang được đánh dấu và lật sang. Đó chính là lời chú Sectumsempra, chú thích: dành cho kẻ thù, mà Harry đã đánh dấu cách đây vài tuần. Phần lớn vì không muốn để Hermione trông thấy, Harry vẫn chưa tìm ra hiệu quả của lời chú và tự nhủ sẽ dùng thử trên McLaggen khi đến gần hắn mà không bị hay biết lần sau. (Chỗ này mình không chắc lắm vì cả hai đều dùng him, không biết ý bà ấy là ai đến sau lưng ai ? ? ?)

Người duy nhất đặc biệt không hài lòng về sự trở lại của Katie là Dean Thomas vì biết rằng mình không còn được cần đến để trám vào vị trí của Katie trong đội Quidditch nữa. Khi Harry thông báo với Dean về điều đó, hắn ta chỉ hơi cằn nhằn và nhún vai, chấp nhận quyết định của Harry một cách lạnh lùng. Nhưng Harry có cảm giác hết sức rõ rệt rằng hắn ta cùng Seamus thì thầm một cách chống đối sau lưng mình.

Đêm hôm sau là lần tập dượt tuyệt vời nhất kể từ khi Harry làm thủ quân. Cả đội cực kì hài lòng khi được giải thoát khỏi McLaggen và có lại Katie trong đội hình đến nỗi tất cả đều bay rất tốt.

Ginny không có vẻ gì buồn bã về việc chia tay với Dean, trái lại, cô còn là linh hồn và sức sống của cả đội. Ginny diễn lại cảnh Ron nhoi lên hụp xuống trước khung thành một cách lo lắng, và cảnh Harry bị McLaggen lấn lướt trước khi bị đánh ngã bất tỉnh, khiến cho mọi người hết sức vui vẻ. Harry cũng tham gia cười đùa cùng mọi người và không khỏi vui mừng khi có lí do chính đáng để nhìn Ginny. Trong buổi tập luyện Harry lãnh thêm không ít chấn thương do banh Bludger vì không để tâm đi tìm trái banh Snitch.

Cuộc chiến giữa Ron và Ginny vẫn diễn ra trong tâm trí Harry. Đôi khi cậu tự nhủ Ron, sau sự cố với lavender, sẽ không mấy lưu tâm nếu Harry hẹn hò với Ginny, nhưng rồi phản ứng của Ron khi bắt gặp em gái mình và Dean hôn nhau xuất hiện trước mắt Harry, khiến cậu tin rằng chỉ cần mình nắm tay Ginny cũng đủ để Ron cho rằng đó là sự phản bội hèn hạ.

Tuy nhiên, Harry cũng không thể không trò chuyện với Ginny, cười giỡn cùng cô, cùng trở về sau giờ luyện tập; dù lương tâm khá cắn rứt nhưng Harry nhận ra mình đang tìm cách tốt nhất để đi riêng với Ginny. Giả như GS Slughorn tổ chức một bữa tiệc nhỏ như trước kia thì thật là thuận tiện, vì Ron sẽ không có mặt ở đó. Nhưng tiếc thay GS Slughorn có vẻ như đã từ bỏ chúng. Cũng có đôi lần Harry nghĩ đến chuyện nhờ Hermione giúp, nhưng nghĩ rằng mình không thể chịu đựng được ánh nhìn tự mãn của Hermione mà Harry vẫn cảm nhận được mỗi khi bị cô bắt gặp cậu đang chăm chú nhìn Ginny hoặc cười với những trò đùa của cô ấy. Như thể mọi việc chưa đủ rắc rối, Harry còn cảm thấy lo lắng đến khó chịu rằng nếu mình không nói với Ginny sớm, sẽ có một ai đó đi trước một bước, vì cả Ron lẫn Harry đều phải công nhận rằng bản thân Ginny rất nổi tiếng trong trường.

Tóm lại, ý định dùng Felix Felicis ngày càng mạnh mẽ trong Harry, đây chính là trường hợp, mà theo như Hermion nói, Harry cần một thời điểm thích hợp. Những ngày tháng năm

https://thuviensach.vn

ấm áp nhẹ nhàng trôi qua, và Ron lúc nào cũng ở ngay cạnh bên mỗi khi Harry gặp Ginny. Harry thấy mình như đang ao ước một vận may kì diệu nào đó khiến cho Ron chợt nhận ra rằng: không có gì tuyệt vời hơn bạn thân và em gái của mình có cảm tình với nhau, đồng thời để cho hai người một chút riêng tư dù chỉ là vài giây. Dường như cả hai ước muốn đó không có cách nào thực hiện được khi trận chung kết Quidditch ngày càng đến gần, khiến cho Ron lúc nào cũng hăng hái bàn luận chiến thuật với Harry và không mấy để tâm đến bất cứ chuyện gì khác.

Ron không phải là người duy nhất lưu tâm đến chuyện này mà sự phấn khởi lan khắp cả trường vì đây là trận đấu quyết định người đoạt cúp của giải năm nay. Nếu Gryffindor thắng Ravenclaw với tỉ số cách biệt 300 điểm (một mục tiêu khá cao, và Harry cũng chưa bao giờ thấy đội mình bay tốt hơn thế này) Gryffindor sẽ đứng đầu. Dù Gryffindor có thắng nhưng dưới 300 điểm sẽ phải đứng thứ hai sau Ravenclaw. Trong trường hợp đội của Harry thua 100 điểm, Gryffindor sẽ đứng thứ 3,và thứ 4 nếu thua hơn 100 điểm. Harry tin chắc rằng sẽ không một ai sẽ để Harry quên được mình là người thủ quân đầu tiên trong hai thế kỉ đưa Gryffindor đến hạng bét nếu điều đó xảy ra.

Cuộc đua trong trận chiến mang tính quyết định này có đủ các nét đặc trưng xưa nay: thành viên của hai nhà đối thủ cố gắng hăm dọa đối phương trong hành lang; những bài hát giễu cợt về mỗi thành viên trong đội được tập dượt ầm ĩ khi chúng đi ngang qua. Các cầu thủ Quidditch không đi huênh hoang khắp nơi và tận hưởng sự chú ý thì cũng chui tọt vào nhà vệ sinh để nôn mửa. Bằng cách nào đó, kết quả trận đấu đã trở nên không thể tách rời với sự thành công hay thất bại của kế hoạch về Ginny trong tâm trí Harry. Tin rằng nếu Gryffindor có thể thắng với hơn 300 điểm, khung cảnh hài lòng và một bữa tiệc náo nhiệt sau trận đấu cũng đủ để thay thế một ngụm lớn Felix Felicis.

Giữa bao nhiêu mối lo như thế, Harry vẫn không quên khát vọng tìm ra Malfoy đang âm mưu gì trong Phòng Nhu Cầu. Thường xuyên xem xét Bản Đồ Đạo Tặc và mỗi khi không tìm ra Malfoy, Harry đoán chắc rằng hắn đang dùng rất nhiều thời gian trong căn phòng đó. Mặc dù không còn hy vọng có thể đột nhập vào, Harry vẫn thử đi thử lại khi có cơ hội tiếp cận, nhưng dù Harry có sắp xếp lại hoặc thay đổi yêu cầu trong đầu mình bao nhiêu lần, cánh cửa vẫn không xuất hiện.

Vài ngày trước trận chung kết với Ravenclaw, Harry đi xuống phòng ăn một mình từ phòng họp chung, trong khi Ron vội vàng chạy tới nhà vệ sinh để ói một lần nữa, và Hermione cung hối hả đi tìm GS Vector về một lỗi mà cô cho rằng mình đã phạm phải trong bài luận Arithmancy vừa nộp. Theo thói quen, Harry đi dọc hành lang tầng thứ 7 trong khi xem xét Bản Đồ Đạo Tặc. Ban đầu Harry không thể tìm thấy tên Malfoy trên bản đồ nên cho rằng hắn ra đang ở trong Phòng Nhu Cầu. Nhưng rồi tên của Malfoy xuất hiện với một dấu chấm nhỏ trong nhà vệ sinh nam ở tầng dưới, nhưng không có cả Crabbes lẫn Goyle bên cạnh mà là con ma khóc nhè Myrtle.

Harry không ngừng nhìn chăm chăm vào hai dấu chấm đó mãi cho đến khi cậu va vào một bộ giáp. Được đánh thức khỏi cơn mơ màng bởi tiếng rơi loảng xoảng và không muốn bị bắt gặp bởi Flitch, Harry chạy vội xuống cầu thang đá, vào hành lang phía dưới. Bên ngoài nhà vệ sinh nam, Harry áp sát tai vào cánh cửa nhưng vẫn không thể nghe thấy gì. Một cách nhẹ nhàng, Harry đẩy mở cánh cửa.

https://thuviensach.vn

Draco Malfoy đang đứng đó, quay lưng về phía cửa, hai tay giữ chặt hai bên bồn rửa mặt, cái đầu màu bạch kim đang cúi xuống.

"Đừng," tiếng khóc của con ma khóc nhè Myrtle chợt vang lên từ một góc trong phòng thay quần áo. "Đừng… nói cho Myrtle nghe có chuyện gì… Myrtle có thể giúp cậu…"

"Không ai có thể giúp tôi cả," Malfoy trả lời, run rẩy. "Tôi không làm được… tôi không thể… tất cả đều thất bại… nhưng nếu tôi không làm sớm… hắn nói hắn sẽ giết tôi…"

Harry nhận ra rằng, với một cú sốc khá lớn, cậu đứng chôn chân một chỗ khi trông thấy Malfoy khóc, khóc thật sự, nhưng giọt nước mắt chảy dài trên khuôn mặt nhợt nhạt và rơi xuống chiếc bồn rửa mặt bám đầy bụi. Malfoy hết sụt sịt lại nghẹn ngào, và rồi rùng mình một cái, ngước lên nhìn vào chiếc gương nứt trên tường và trông thấy Harry ở phía sau đang chăm chú nhìn mình.

Malfoy quay ngược lại, rút đũa thần ra hường về Harry cũng vừa rút đũa thần của mình ra theo bản năng. Lời nguyền của Malfoy trượt qua Harry chỉ cách vài inch, đập bể chiếc đèn treo tường ngay bên cạnh. Harry né qua một bên, vung đũa thần và nghĩ đến Levicorpus, nhưng Malfoy đã ngăn được lời chú và giơ đũa thần lên cho một lời nguyền khác.

"Không! Không! Ngừng lại!" Myrtle thét lên với giọng vang dội khắp căn phòng lát đá. "Ngừng lại! Ngừng lại!"

Một tiếng va mạnh và chiếc thùng phía sau Harry nổ tung; Harry thử bùa khóa chân và gây cháy bức tường phía sau Malfoy và phá tan chiếc bình chứa phía dưới Myrtle la hét ầm ĩ; nước tràn ra khắp nơi, Harry trượt té khi Malfoy nhăn nhó hét lên "Cruci-- "

"Sectumsempra!" Ở dưới sàn, Harry vẫy đũa thần một cách hoang dại.

Máu phun ra từ mặt và ngực Malfoy như thể hắn vừa bị chém bởi một thanh gươm vô hình. Malfoy lảo đảo ngã về phía sau và gục xuống sàn sũng nước một cách nặng nề, chiếc đũa thần rơi khỏi cánh tay không còn chút sức lực.

"Không—" Harry thốt lên.

Trơn trượt và lảo đảo, Harry đứng dậy và lao về phía Malfoy đang nằm đó với khuôn mặt đẫm máu và đôi bàn tay trắng nhợt đang cào vào bộ ngực đầy máu của mình.

"Không—tôi không—"

Harry không biết mình đang nói gì, quỳ xuống bên cạnh Malfoy đang run rẩy một cách không kiềm chế được trong vũng máu của mìn. Con ma khóc nhè Myrtle la hét inh ỏi: "Giết người! Giết người trong nhà vệ sinh. Giết người!"

Cánh cửa bật ra sau lưng Harry, cậu ngước lên đầy sợ hãi khi trông thấy Snape lao vào phòng với khuôn mặt tái mét. Đẩy vội Harry sang một bên, ông ta quỳ xuống bên Malfoy, dùng đũa thần lần theo dấu vết thương khủng khiếp Harry gây ra, lẩm bẩm một câu thần chú nghe giống như một bài hát. Dòng chảy của máu dường như chậm lại, Snape lau sạch phần còn lại từ gương mặt Malfoy và lập lại lời chú. Lúc này những vết thường dường như đang liền lại.

https://thuviensach.vn

Harry vẫn đứng đó trong cơn sốc về việc mình đã làm, mơ hồ nhận ra rằng chính mình cũng ướt đẫm máu và nước. Con ma khóc nhè Myrtle vẫn đang thổn thức và rên rỉ trên đầu mọi người. Khi Snape hoàn tất lời chú của mình đến lần thứ ba, ông nâng nhẹ Malfoy đứng lên.

"Cậu cần đến phòng y tế ngay. Có thể sẽ để lại khá nhiều sẹo, nhưng nếu dùng cây bạch tiễn ngay lập tức có thể điều đó cũng ngăn chặn được… Đi nào…"

Ông giúp Malfoy đi ra khỏi nhà vệ sinh, và dừng ngay cửa, quay lại lạnh lùng nói với Harry, giận giữ: "Còn cậu, Potter… Đợi tôi ở đây."

Harry không hề có ý định phản đối, đứng dậy một cách chậm rãi, run rẩy, và nhìn xuống sàn ướt đẫm. Những vệt máu lững lờ trôi trên mặt nước như những bông hoa đỏ. Harry cũng không hề nghĩ đến việc bảo con ma khóc nhè Myrtle im lặng khi Myrtle vẫn đang tiếp tục khóc lóc và rên rỉ, rõ ràng ngày càng trở nên thích thú.

Snape quay lại sau 10 phút, bước vào nhà vệ sinh và đóng cánh cửa lại.

"Đi," Ông bảo Myrtle, và con ma nhào xuống bồn cầu ngay lập tức để lại sự yên lặng sau lưng.

"Con không cố ý," Harry nói ngay lập tức. Giọng cậu dội lại trong không gian lạnh lẽo và ẩm ướt. "Con đã không biết hậu quả của lời chú đó."

Nhưng Snape phớt lờ tất cả. "Thật không may ta đã đánh giá ngươi quá thấp, Potter," Ông nói một cách lặng lẽ, "Ai đã dạy ngươi ma thuật hắc ám đến thế ? Ai đã dạy ngươi câu thần chú đó ?

"Con—đọc đường ở đâu đó…"

"Ở đâu ?"

"Trong – một cuốn sách thư viện," Harry trả lời bừa. "Con không thể nhớ tên cuốn sách đó.

"Dối trá," Snape đáp lại. Cổ họng Harry trở nên khô rát. Cậu biết biết ông ta sẽ làm gì, điều mà cậu chưa từng ngăn được.

Nhà vệ sinh như mờ đi trước mắt Harry, cậu cố gắng ngăn lại mọi suy nghĩ, nhưng dù cố gắng đến đâu, cuốn sách Độc Dược Cao Cấp của Hoàng Tử mang nửa dòng máu vẫn hiện ra trước mắt.

Và rồi Harry chăm chăm nhìn Snape lần nữa, giữa căn phòng đổ nát và ướt át. Chăm chú nhìn vào cặp mắt đen của Snape, hy vọng rằng ông ta sẽ không nhìn ra điều Harry đang sợ hãi nhưng ---

"Đưa cặp ngươi đây," Snape nhẹ nhàng ra lệnh, "và tất cả sách của ngươi. Tất cả. Mang đến đây cho ta. Ngay lập tức."

Biết rằng không còn cách tranh cãi, Harry quay đi và lao ra khỏi nhà vệ sinh. Một khi đã ra đến hành lang, Harry chạy vội về phía tháp Gryffindor. Hầu hết tất cả mọi người đang đi

https://thuviensach.vn

ngược lại, há hốc miệng khi nhìn thấy cậu ướt sũng với máu và nước, nhưng Harry không hề trả lời bất cứ câu hỏi vang lên.

Harry hết sức sửng sốt, như thể một con vật cưng đột nhiên trở nên hoang dại, không hiểu vị hoàng tử đó nghĩ gì mà lại chép một lời nguyền như thế vào sách của mình ? Và điều gì sẽ xảy ra khi Snape nhìn thấy cuốn sách ? Liệu ông ta có kể cho Slughorn nghe không ?— Bao tử Harry nhộn nhạo cả lên—bằng cách nào cậu đã đạt được vị trí tốt đến thế trong lớp Độc Dược cả năm nay ?! Liệu ông ấy có tịch thu và tiêu hủy nó không ? Cuốn sách đó đã dạy Harry biết bao điều và trở thành người hướng dẫn cũng như bạn của Harry. Cậu không thể để điều đó xảy ra… không thể…

“Cậu đã ở đâu-- ? Tại sao cậu ướt nhẹp -- ? Máu ư ?” Ron đang đứng trên đầu cầu thang, nhìn Harry một cách sửng sốt.

“Mình cần sách của cậu,” Harry thở hổn hển. “Sách Độc Dược của cậu. Nhanh lên… đưa nó cho mình.”

“Nhưng còn cuốn của Hoàng tử mang—“

“Mình sẽ giải thích sau…”

Ron lấy cuốn sách Độc Dược Cao Cấp của mình ra khỏi cặp và đưa cho Harry; cậu cầm lấy và chạy lướt qua Ron ra phòng họp chung. Ở đó, Harry chụp vội cặp sách của mình, phớt lờ ánh mắt ngạc nhiêu của bao nhiêu người đã ăn tối xong, lao ra ngoài qua lỗ chân dung và chạy lên hành lang tầng 7.

Harry thẳng gấp lại bên cạnh tấm thảm thêu hình chú lùn nhảy múa, nhắm mắt lại và bắt đầu bước chậm.

Mình cần một chỗ để giấu cuốn sách… Mình cần một chỗ để giấu cuốn sách…Mình cần một chỗ để giấu cuốn sách…

Harry đi qua đi lại ba lần trước bức tường dài trống không. Cuối cùng cậu cũng thấy nó khi mở mắt ra: cánh cửa dẫn đến Phòng Nhu Cầu. Harry kéo mạnh cánh cửa mở ra, lao vào trong phòng, và đóng sầm cánh cửa sau lưng.

Harry há hốc miệng kinh ngạc. Dù đang trong tình huống gấp rút, hoảng hốt, sợ hãi về điều đang chờ đợi cậu ở nhà vệ sinh, Harry không thể không hết hồn trước cái mình đang nhìn. Căn phòng cậu đang đứng lớn như một thánh đường, với những cửa sổ lớn trên cao chiếu những tia sáng xuống cái trông như một thành phố với những bức tường cao chót vót, được xây bằng những vật dụng được dấu bởi biết bao thế hệ những người sống ở Hogwarts. Ở đó có những lối đi và đường nhỏ được bao quanh bởi những cây cột nghiêng ngả gồm vật dụng vỡ, được xếp vào, có lẽ để dấu đi những bằng chứng của sử dụng sai bùa chú, hoặc được dấu bởi những gia tinh đầy tự hào của lâu đài. Hàng ngàn sách không chút nghi ngờ, hoặc bị cấm, hoặc vẽ vời, hoặc bị đánh cắp được giấu trong phòng. Còn có cả chai vỡ chứa độc dược đã bị đông cứng, nón, trang sức, áo choàng; thậm chí có cả những thứ trông như vỏ trứng rồng, những chai đóng kín chứa độc dược tỏa ánh lung linh đáng sợ, không ít, gươm rỉ, và một chiếc rìu nặng nề dính đầy máu.

https://thuviensach.vn

Harry chạy vội vào một trong những lối đi giữa những vật dụng được giấu đó. Quẹo phải ngay chỗ một bức tranh thêu khổng lồ, chạy một đoạn ngắn, và quẹo trái ngay chỗ chiếc tủ Tiêu Tan mà Montague biến mất năm ngoái, Harry cuối cùng cũng dừng lại bên cạnh một chiếc tủ ly trông như từng bị đổ acid lên bề mặt phồng rộp lên của nó. Cậu mở một trong những cánh cửa cọt kẹt của chiếc tủ: nơi đó từng là chỗ trốn cho vật gì đó trong chiếc lồng và đã chết từ lâu chỉ còn lại bộ xương khô có năm chân. Harry đút cuốn sách của Hoàng Tử mang nửa dòng máu vào phía sau chiếc lồng và đóng sầm cánh cửa. Ngập ngừng vài giây, tim Harry đập dữ dội khi cậu ngước nhìn đống lộn xộn chung quanh… Liệu cậu có thể tìm lại nơi này giữa một đống đổ nát ? Harry với lấy bức tượng nửa người của một vị phù thuỷ trên một chiếc thùng gần đó và đặt nó phía trên chiếc tủ ly nơi cuốn sách được giấu, cậu đội lên bức tượng một bộ tóc giả cũ kĩ, bụi bặm, và một chiếc mũ tiara đã ố để làm cho nó dễ tìm thấy hơn. Chạy vội qua các lối cũ nhanh hết mức có thể, Harry trở lại chỗ cánh cửa, lao ra ngoài, đóng sầm cánh cửa sau lưng. Trong chớp mắt cánh cửa trở lại bức tường đá.

Harry chạy ngay về phía nhà vệ sinh, cố nhồi cuốn sánh của Ron vào cặp mình. Một phút sau, cậu đã đứng trước mặt Snape đang đưa tay ra để lấy cặp sách của Harry mà không thèm nói một lời nào. Harry đưa cho ông ta, thở hổn hển, nỗi sợ hãi như đang cháy bừng trong ngực, và chờ đợi.

Snape rút từng cuốn sách của Harry ra, kiểm tra kĩ lưỡng. Cuối cùng, ông chăm chú nhìn cuốn sách Độc Dược thật kĩ trước khi lên tiếng.

“Đây là sách Độc Dược Cao Cấp của ngươi sao, Potter ?”

“Dạ phải,” Harry trả lời trong tiếng thở gấp.

“Ngươi có chắc chắn không, Potter ?”

“Dạ vâng,” Harry trả lời với một chút thách thức.

“Đây là cuốn sách Độc Dược Cấp Cao ngươi mua từ Flourish và Blotts ?”

“Phải.” Harry đáp kiên quyết.

“Vậy thì,” Snape hỏi, “tại sao bìa trong của cuốn sách có tên ‘Roonil Wazlib’ ?”

Tim Harry như ngừng đập trong giây lát. “Đó là tên gọi đùa của con.” Harry trả lời.

“Tên gọi đùa của ngươi,” Snape lập lại.

“Phải, các bạn thuờng gọi đùa con như thế,” Harry đáp.

“Ta biết thế nào là tên thường gọi,” Snape nói. Đôi mắt đen lạnh lùng của ông ta lại soi vào mắt Harry một lần nữa; cậu cố gắng không nhìn vào cặp mắt đó. Đóng chặt tâm trí ngươi lại… Đóng chặt tâm trí ngươi lại… Nhưng cậu chưa bao giờ thật sự học cách làm điều đó….

“Ngươi có biết ta đang nghĩ gì không, Potter ?” Snape nói một cách lặng lẽ. “Ta nghĩ rằng ngươi là kẻ dối trá, lừa đảo và xứng đáng bị cấm túc mỗi thứ bảy cho đến khi niên học kết thúc. Ngươi nghĩ sao ?”

“Con—Con không đồng ý, thưa giáo sư,” Harry trả lời, vẫn tránh không nhìn vào mắt ông ta.

https://thuviensach.vn

“Được thôi, chúng ta sẽ xem cậu cảm thấy thế nào sau các buổi cấm túc,” Snape đáp. “Mười giờ sáng thứ bảy, Potter. Tại văn phòng của ta.”

“Nhưng thưa Giáo Sư…” Harry lên tiếng, liều ngước lên. “Quidditch… trận đấu cuối cùng của…”

“Mười giờ,” Snape nói nhỏ với một nụ cười khoe những chiếc răng vàng. “Gryffidor tội nghiệp… đứng bét năm nay, ta sợ là như thế…”

Và ông ta rời khỏi nhà vệ sinh không nói thêm một lời, để lại Harry đứng nhìn chăm chăm vào chiếc gương nứt trên tường, cảm thấy thật tồi tệ hơn những gì Ron từng trải qua trong đời, Harry tin chắc như thế.

“Mình sẽ không nói ‘Mình đã bảo mà’,” Hermione lên tiếng trong phòng họp chung một giờ sau đó.

“Thôi đi, Hermione,” Ron đáp giận dữ.

Harry đã bỏ bữa ăn tối vì không còn cảm giác muốn ăn nữa. Cậu vừa kể lại với Ron, Hermione, và Ginny những chuyện đã xảy ra, dẫu không mấy cần thiết. Tin tức đã lan ra một cách nhanh chóng: hình như con ma khóc nhè Myrtle đã nhảy lên từ bất cứ nhà vệ sinh nào để kể lại câu chuyện; Malfoy đã được Pansy Parkinson đến thăm trong phòng y tế, cô ta không tốn chút thời gian để nói xấu Harry khắp nơi, và Snape đã kể lại với tất cả các giáo viên chuyện đã xảy ra khá chính xác. Harry đã được gọi ra khỏi phòng họp chung và chịu đựng năm mươi phút căng thẳng trong văn phòng của Giáo Sư MacGonagall, người cho rằng cậu đã hết sức may mắn khi không bị đuổi học và hết sức tán thành quyết định kỷ luật của Snape dành cho Harry mỗi thứ bảy cho đến hết niên học.

“Mình đã bảo có điều gì đó không bình thường về cái tên Hoàng Tử đó,” Hermione nói, hiển nhiên không thể ngừng lại. “Và mình đã đúng, không phải sao ?”

“Không, mình không nghĩ là cậu nói đúng,” Harry nói một cách cứng đầu.

Cậu đã có đủ thời gian tệ hại chưa kể sự giảng dạy của Hermione; cái nhìn của đội Quidditch khi Harry tuyên bố mình không thể chơi vào ngày thứ bảy đã là hình phạt nặng nề nhất. Harry cảm nhận được ánh nhìn của Ginny nhưng không dám nhìn vào mắt cô, sợ rằng mình sẽ nhìn thấy sự thất vọng hoặc giận dữ nơi đó. Cậu vừa thông báo Ginny sẽ chơi ở vị trí Tầm Thủ vào thứ bảy, và Dean sẽ chơi thế chỗ Ginny. Có lẽ, nếu Gryffindor thắng, Ginny và Dean sẽ làm hòa với nhau … Ý nghĩ đó xuyên qua Harry như một con dao băng…

“Harry,” Hermione lên tiếng, “Làm sao cậu vẫn có thể bám lấy cuốn sách đó khi lời chú –“

“Cầu có ngừng nhai đi nhai lại mỗi chuyện cuốn sách được không ?!” Harry ngắt lời cô. “Vị Hoàng Tử chỉ có chép lại lời chú đó thôi! Đâu phải ông ta khuyên mọi người dùng nó! Chúng ta chỉ biết là có thể ông ấy chỉ lưu lại những gì được dùng chống lại ông ấy.”

“Mình không tin,” Hermione nói. “Thật ra cậu chỉ tìm cách bào chữa --“

“Mình không bào chữa việc mình đã làm!” Harry nhanh chóng đáp lại. “Mình ước là mình chưa từng làm chuyện đó, không chỉ vì mình có khoảng mười hai buổi cấm túc. Cậu biết rằng mình sẽ không dùng một lời chú như thế, dù là đối với Malfoy; nhưng cậu không thể đổ

https://thuviensach.vn

hết lỗi cho vị Hoàng Tử đó, ông ấy đã không viết 'thử cái này, rất hay' – ông ấy chỉ ghi chép cho bản thân, chứ không phải ai khác…"

"Có phải cậu đang nói rằng," Hermione nói, "cậu sẽ quay trở lại –"

"Và lấy cuốn sách ? Phải," Harrt tiếp lời một cách mạnh mẽ. "Nghe này, nếu không nhờ vị Hoàng Tử đó, mình đã không đạt được Felix Felicis. Mình đã không thể cứu Ron khi cậu ấy bị đầu độc, không—"

"—đạt được danh tiếng xuất sắc về Độc Dược mà cậu không xứng đáng," Hermion xen vào một cách khó chịu.

"Thôi đi, Hermione!" Ginny lên tiếng, và Harry hết sức kinh ngạc, biết ơn, cậu ngước lên. "Theo như tình hình lúc ấy, Malfoy đã định dùng một Lời Nguyền Không Thể Tha Thứ, chị nên mừng khi Harry có gì đó tốt trong tay để đấu lại!"

"Tất nhiên chị mừng Harry không trúng lời nguyền đó!" Hermione nói như thể bị xúc phạm. "Nhưng em không thể gọi lời nguyền Sectumsampra đó là tốt, Ginny, nhìn những gì nó gây ra cho cậu ấy! Và mình đang nghĩ là, với những gì nó gây ra cho cơ hội của đội trong trận đấu –"

"Ồ, đừng bắt đầu diễn như thể chị hiểu rõ Quidditch," Ginny cướp lời, "chị chỉ tự làm xấu mình thôi."

Harry và Ron sững sờ nhìn Hermione và Ginny, hai người trước nay luôn hết sức hòa thuận với nhau, bây giờ cả hai ngồi đó khoanh tay, mỗi người nhìn một hướng hết sức giận dữ. Ron nhìn Harry một cách lo lắng, rồi vồ lấy một cuốn sách bất kì và trốn sau đó. Tuy nhiên, Harry, dù biết rằng mình đáng bị như thế, lại đột nhiên thấy vui không thể tin được dẫu cho cả bọn không đứa nào nói chuyện với nhau cả buổi tối hôm đó.

Sự vô tư của Harry không kéo dài được lâu. Cậu còn phải chịu đựng sự chế nhạo của thành viên nhà Slytherin ngày hôm sau, chưa kể sự giân dữ của chính thành viên Gryffindor khi biết rằng Thủ Quân của đội tự làm mình bị cấm thi đấu trong trận cuối cùng của mùa. Sáng thứ bảy, mặc kệ mình đã nói gì với Hermione, Harry sẵn sàng đánh đổi tất cả Felix Felicis trên thế giới để được cùng với Ron và Ginny và những người khác đi xuống sân Quidditch. Cậu cảm thấy như không thể chịu đựng được khi phải quay lưng lại với dòng người đang tuôn ra ngoài không gian đầy ánh nắng, tất cả bọn họ đều đeo huy hiệu hoa hồng, nón, băng rôn bay lượn và khăn quàng, để đi xuống căn hầm tối tăm và đi cho đến khi âm thanh của đám đông dường như tắt hẳn, biết rằng mình sẽ không thể nghe dù chỉ là một từ bình luận hoặc cổ động hay la hét.

"À, Potter," Snape nói, khi Harry gõ cửa và bước vào văn phòng quen thuộc một cách khó chịu mà Snape vẫn chưa bỏ trống dù bây giờ lớp học ở tầng trên; căn phòng vẫn mập mờ như bao giờ, và vẫn đầy những sinh vật chết nhầy nhụa lơ lửng trong những lọ độc dược xung quanh tường. Đáng ngại thay, trên chiếc bàn nơi Harry sẽ ngồi xuống có rất nhiều những chiếc hộp đầy mạng nhện; trông như đó sẽ là một công việc tẻ nhạt, khó khăn và vô ích.

https://thuviensach.vn

“Thầy Giám Thị Filch đang tìm một ai đó để dọn dẹp những hồ sơ cũ này,” Snape nói nhẹ nhàng. “Đó là những ghi nhận về những trường hợp vi phạm luật của trường Hogwarts và hình phạt của họ. Những nơi nào mà mực đã mờ, hoặc những thẻ bị chuột cắn, ngươi sẽ chép lại tội lỗi và hình phạt, và chắc chắn chúng được xếp theo thứ tự chữ cái, và đặt trở lại hộp.”

“Vâng, thưa Giáo Sư,” Harry đáp, với tất cả sự coi thường cậu có thể dùng, vào ba chữ cuối.

“Ta nghĩ ngươi có thể bắt đầu,” Snape nói với một nụ cười hiểm độc trên môi, “từ hộp thứ một ngàn không trăm mười hai đến một ngàn không trăm năm mươi sáu. Ngươi sẽ tìm thấy một vài cái tên quen thuộc trong đó khiến cho công việc thêm thú vị. Đây rồi, xem nào…”

Ông ta rút ra một tấm thẻ từ một trong những hộp trên cùng một cách gây chú ý, và đọc: “James Potter và Sirius Black. Bị bắt gặp sử dụng bùa không hợp pháp trên Bertram Aubrey khiến cho đầu của Aubrey to gấp hai lần. Kỉ luật gấp đôi.” Snape cười nhếch mép. “Đó hẳn là một sự an ủi khi nghĩ rằng, dù họ đã khuất, những ghi chép về những thành quả tuyệt vời của họ vẫn còn…”

Harry cảm nhận được cảm giác sôi sục quen thuộc trong bụng. Nghiến chặt răng để cố không trả đũa lại, cậu ngồi xuống trước những chiếc hộp và rút một tấm thẻ về phía mình.

Như Harry đã đoán trước, đó thật sự là một công việc chán ngấy, vô ích, đôi khi bị ngắt quãng (như Snape dự định một cách rõ ràng) với những cơn nhói lên trong bụng khi Harry đọc thấy tên ba mình và người cha đỡ đầu Sirius, thường xuyên đi cùng nhau trong những trò quậy phá nhỏ nhặt, đôi khi được tham gia bởi Remus Lupin và Peter Pettigrew. Và trong khi Harry chép lại tất cả những vi phạm và hình phạt khác nhau của họ, cậu không khỏi thắc mắc chuyện gì đang diễn ra bên ngoài, nơi trận đấu vừa bắt đầu… Ginny chơi ở vị trí Tầm Thủ đối đầu với Cho…

Harry liên tục liếc nhìn chiếc đồng hồ giây khổn lồ trên tường. Dường như những chiếc kim chạy nhanh bằng một nửa những chiếc đồng hồ bình thường, có lẽ Snape đã làm phép khiến nó quay hết sức chậm chạp. Cậu không thể nào chỉ mới ở đây được nửa tiếng… một tiếng… một tiếng rưỡi…

Bao tử Harry như thót lại khi chiếc kim đồng hồ chỉ mười hai rưỡi. Snape không hề lên tiếng kể từ sau khi giao công việc cho Harry cuối cùng cũng nhìn lên đồng hồ lúc một giờ mười.

“Ta nghĩ thế là đủ,” ông ta nói một cách lạnh lùng. “ Đánh dấu nơi đã ngươi đã làm tới. Tiếp tục vào lúc mười giờ thứ bảy tuần sau.”

“Vâng, thưa Giáo Sư.”

Harry nhét một tấm thẻ đã được gấp đại vào trong hộp và vội vàng ra khỏi cửa trước khi Snape đổi ý, chạy nhanh về phía những bậc thang đá, căng tai ra hy vọng nghe thấy bất cứ âm thanh gì từ sân Quidditch, nhưng mọi thứ đều im lặng… Vậy thì trận đấu đã kết thúc…

https://thuviensach.vn

Do dự trong đại sảnh đông đúc, sau đó Harry chạy nhanh lên cầu thang cẩm thạch; dù Gryffindor có thắng hay thua, cả đội cũng sẽ ăn mừng hoặc chia buồn trong phòng họp chung.

“Quid agis ?” cậu nói một cách ngập ngừng với bà Béo, thắc mắc điều gì đang diễn ra bên trong.

“Cậu sẽ thấy,” bà Béo trả lời không để lộ chút biểu cảm.

Và bà né qua một bên.

Tiếng la hét của tiệc ăn mừng vang ra từ cái lỗ sao lưng bà. Harry há hốc miệng khi mọi người la hét khi nhìn thấy cậu; hàng loạt cánh tay lôi cậu vào trong.

“Chúng ta thắng!” Ron hét lên, nhảy nhót và vẫy chiếc cúp trong tay về phía Harry. “Chúng ta thắng rồi! Bốn trăm năm mươi điểm so với một trăm bốn mươi! Chúng ta thắng!”

Harry đưa mắt nhìn chung quanh; ở đằng kia là Ginny đang chạy về phía cậu; với ánh mắt thật cứng cỏi và sáng rực, cô vòng tay ôm lấy Harry. Và không hề suy nghĩ, hay dự định trước, không hề để tâm đến chuyện năm mươi người đang nhìn, Harry hôn Ginny.

Sau một thời gian dài—hoặc có lẽ đã qua nửa tiếng—cũng có thể sau vài ngày ngập nắng—hai người tách ra. Cả căn phòng trở nên im lặng. Rồi một vài người huýt sáo và những tiếng cười rúc rích vang lên. Harry nhìn qua đầu Ginny, trông thấ Dean Thomas đang cầm một chiếc ly vỡ trong tay, và Romilda Vane trông như thể sắp ném một thứ gì đó. Hermione trông hết sức rạng rỡ, nhưng ánh mắt Harry tìm kiếm Ron. Cuối cùng Harry cũng tìm thấy cậu ấy vẫn đang nắm chặt chiếc cúp và mang vẻ mặt giống như bị một gậy vào đầu. Trong vòng một phần nhỏ của giây hai người nhìn nhau, rồi Ron hơi gật đầu mà Harry hiểu là có nghĩa, Hmm—nếu cậu phải.

Kẻ trong ngực Harry hét lên trong chiến thắng, cậu nhìn xuống cười với Ginny, và không một lời, ra hiệu đi ra ngoài bức chân dung. Một chuyến dạo bộ trong sân dường như cần thiết, trong đó—nếu có thời gian—cả hai có thể bàn luận về trận đấu.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG XXV: NHÀ TIÊN TRI BỊ NGHE TRỘM

Việc Harry đi chối với Ginny Weasley có vẻ rất được mọi người quan tâm, nhất là đám con gái,Dù sao, những tuần vừa qua Harry cũng thấy vui khi nói về chuyện này.Sau cùng, có 1 sự thú vị làm Harry vui hơn mà nó vẫn còn nhớ hoài bởi vì nó bị cuốn hút vào tình hình khủng khiếp của phép thuật hắc ám.

"Anh biết là bây giờ người ta bàn tán gì về anh không ?" Ginny nói khi đang ngồi trên sàn nhà, trong phòng sinh hoat chung và đọc tờ Nhật báo Tiên tri.Ba dementor công kích trong một tuần, và tất cả những gì Rolmida Vane làm là hỏi em xem có thật là anh có xăm một con hà mã trên ngực hay không ?

Cả Ron và Hermione cùng cười rống lên nhưng Harry phớt lờ họ.

"Rồi em nói gì với nó ?"

"Em nói với nó đó là con ong rừng Hungary",Ginny nói, vừa lật sang trang khác một cách lười nhác."hơn cả bậc trượng phu"

"Cám ơn",Harry nhe răng cười."Còn Ron ?"

"Một người lùn, nhưng mà em chưa nói là xăm ở đâu "

Ron quắc mắt khi Hermione bò lăn ra cười.

"Coi chừng đó",Ron chỉ tay vào Harry và Ginny "Chỉ vì tui cho phép không có nghĩa là tui không thể rút lại lời hứa."

"Cho phép",Ginny chế giễu."Anh cho phép em làm gì từ khi nào ?Dù sao, chính anh cũng đã nói anh thích anh Harry hơn là anh Micheal hay anh Dean mà"

"Đúng vậy, tao có nói ",Ron miễn cưỡng" miễn là hai đứa đừng có ôm hôn nhau trước mặt mọi người như vậy."

"Anh thật là một kẻ đạo đức giả ! Còn anh và Lavender thì sao. hai người cứ quấn lấy nhau như một cặp giun ở mọi nơi."Ginny vặn lại.

nhưng sự chịu đựng của Ron không nên bị thử thách nhiều khi bọn họ....., mặc dù thời gian Harry và Ginny bên nhau ngay càng it hơn. Kì thi Pháp sư thượng đẳng của Ginny đang tới gần nên nó buộc phải ôn tập thêm vào ban đêm.Vào một buổi tối, Ginny thi đã đến thư viện, còn Harry thì đang ngồi trong phòng sinh hoạt chung, bên cạnh cửa sổ, nó vờ như đang hoàn thành bài tập môn thảo dược học nhưng mà kì thực là nó đang hồi tưởng lại khoảng thời gian thật vui ở ngoài bờ hồ, bên cạnh Ginny giờ ăn trưa.Bỗng Hermione từ đâu xen vào ngồi giữa nó và Ron với khuôn mặt không mấy dễ chịu lắm.

"Mình muốn nói chuyện với bồ, Harry"

"Chuyện gì ?" harry hỏi một cách nghi ngờ. Chỉ vừa mới hôm qua thôi, Hermione đã nạt thẳng vào mặt nó vì chuyện nó làm cho Ginny xao lãng tâm trí khi ngày thi đang tới gần.

"Cái gọi là Hoàng tử lai."

https://thuviensach.vn

"Ồ,đừng "harry rên rỉ "Làm ơnn dẹp nó qua một bên đi"

Nó còn không dám trở lại căn phòng Cần Thiết đó để lấy lại cuốn sách,những hành vi của nó ở trong lớp độc dược cung đủ làm nó đau khổ lắm rồi (mặc dù Slughorn,người mà tán thành Ginny đã đùa cợt cho là Harry bị tương tư). nhưng mà nó chắc là thầy Snape vẫn chưa từ bỏ hy vọng được chạm tay đến quyển sách và nó phải để quyển sách lai ở đó trong khi thầy Snape còn đang đề phòng nó.

"Mình không dẹp" Hermione kiên quyết "..cho tới khi bồ nghe mình nói. Giờ mình đang cố gắng tìm một chút manh mối về kẻ mà có hứng thú với việc tạo ra phép thuật hắc ám. "

"Người đó không thích nó."

"Người đó, người đó là ai ?"

"Ta nên kết thúc chuyện này đi " Harry gắt."Prince, Hermione, Prince"

"Đúng rồi "Hermione nói, hai má hơi đỏ trong khi lôi từ trong cặp ra một miếng báo cũ và ném phịch xuống bàn, trước mặt Harry."Nhìn nè, nhìn bức hình này đi"

Harry cầm miếng báo lên, nhìn chằm chằm vao bức hình đã bị ố,Ron cũng cúi xuống để xem. Trong hình là một đứa con gái khoảng mười lăm tuổi.Cô ta không đẹp lắm,trông có vẻ khó chịu và rầu rĩ với cặp chân mày đậm và dài, khuôn mặt xanh xao. Bên dưới tấm ảnh là dòng ghi chú : Eileen Prince, đội trưởng đội Gobstoned,trường Hogwarts.

"Thật là " Harry nói, mắt nhìn chăm chú vào bài báo viết về tấm ảnh.Đó là một câu chuyện ngu ngốc về cuộc thi Cúp liên trường.

"Tên cô gái là Eileen Prince. Prince, hiểu hông Harry "

Họ nhìn nhau và rồi Harry nhận ra điều Hermione vừa nói. Nó bật cười.

"Không phải "

"Chuyện gì ?"

"Bồ nghĩ cô ta là Half-blood.. ? Ồ thôi nào "

"Tại sao lại không ? Harry, không có hoàng tử thật sự nào trong thế giới pháp thuật cả! Đó có thể là mật danh, một danh xưng tự nào đó mà người ta tự đặt,hoặc có thể là tên thông thường của họ, đúng không ? Ồ, nghe này ! Nếu như thế thì cha của cô ta là một pháp sư mang họ Prince, còn mẹ của cô ta là dân Muggle nên cô ta là "Prince - máu - lai"

"woa, thật là tài tình, Hermione à..."

" Có thể cô ta tự hào vì là một Prince - máu - lai "

"Nghe này Hermione, mình có thể nói đó không phải là một cô gái, và mình chỉ có thể nói vậy thôi ".

"Sự thật là bạn không nghĩ con gái có thể có đủ tài giỏi như vậy !" Hermione giận dữ.

https://thuviensach.vn

"Vậy miình chối với bạn như thế nào trong suốt năm năm qua mà bạn cho rằng mình nghĩ con gái không thể tài giỏi." Harry chua chát " Đó chỉ là cách người ta viết thôi. Mình chỉ biết Prince là một gã. Cô gái này không mắc mớ gì phải làm những chuyện đó.Dù sao,bồ lấy cái này ở đâu vậy ?"

"thư viện " Hermione trả lời"Ở đó có cả một bộ sưu tập về những nhà tiên tri cổ xưa. À, mình định tìm thêm một chút thông tin về Eileen nếu có thể. "

"Tự bạn đi mà làm " Harry cáu kỉnh.

"Cũng được " Hermione nói "Và nơi đầu tiên tôi kiếm " Cố chọc tức Harry khi đi về phía bức chân dung"là thành tích giải thưởng của môn độc dược."

Harry quắc mắt nhìn Hermione một cái rồi tiếp tục thả hồn vào bầu trời đem ngoài kia.

"Cô ta không bao giờ cho là bồ có thể tốt hơn cô ta ở môn độc dược." Ron nói, rồi trở lại bài copy môn Một ngàn loại nấm và thảo dược thần diệu của nó.

"Bồ không muốn tui nổi giận chứ, tui sẽ lấy lại quyển tập đó."

"Dĩ nhiên là không rồi "Ron nói một cách mạnh mẽ." Prince là một thiên tài. Dù sao...nếu không có đũa phép...." Ron đưa ngón tay cắt ngang qua cổ một cách có ý nghĩa. "Mình không muốn bàn cãi về chuyện này.Ý mình là phép thuật bạn sử dụng cho Molfoy thì thật là tuyệt."

"Mình cũng vậy " Harry nhanh nhảu.

"nhưng mà nó cũng được chữa khỏi đúng không ? "

"đúng thế "Harry nói "hoàn toàn đúng,mặc dù trong lòng nó cũng thấy khó chịu trong suốt thời gian đó.Cũng nhờ thầy Snape...."

"Mà bồ vẫn còn bị cấm túc ở chỗ thầy Snape hả ?" ron tiếp tục

"Còn, hết thứ bảy này đến thứ bảy khác " Harry thở dài. "Ông ta còn nói nếu mình không làm xong việc ổng giao trong năm nay thì năm sao sẽ tiếp tục. "

Nó thấy thật sự rất chán việc bị cấm túc bởi vì việc đó đã ngốn gần hết khoảng thời gian bên cạnh Ginny của nó. Quả thực, gần đây nó luôn tự hỏi xem thầy Snape có biết việc này hay không vì càng ngày thầy Snape càng giữ nó lại lâu hơn.

Bỗng sự xuất hiện của Jimmy Peakes lôi nó ra khỏi những suy nghĩ chua chat kia.Jimmy đưa cho nó cuộn giấy da.

"Cám ơn Jimmy,...A, thầy Dumbledore!" Harry phấn khởi mở cuộn giấy và chăm chú đọc."Thầy muốn mình tới gặp thầy gấp."

Bọn harry cùng nhìn nhau.

"Ồ" Ron khẽ kêu "Bồ đã đoán sai... Thầy đã không biết... ?"

"Tốt hơn là mình nên mau tới đó " Harry nói rồi nhảy vội ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Nó vội ra khỏi phòng sinh hoạt, đi dọc hành lang tầng bảy với tốc độ nhanh nhất. Trên hành lang không có ai ngoại trừ con yêu Peeves nhào qua nhào lại, chọi phấn vào người Harry như nó vẫn thường làm rồi cười tinh ranh.Rồi con Peeves biến mất, hành lang trở nên im ắng; còn mọi người thì đã trở về phòng sinh hoạt của mình 15 phút trước giờ giới nghiêm.

Bỗng Harry nghe tiếng la cùng với tiếng đổ vỡ. Nó dừng lại và lắng nghe.

"Sao-mày-dám-a!"

Âm thanh phát ra từ một hành lang gần đó. harry chạy nhanh cề phía đó, sẵn sang đũa phép trong tay, đến góc hành lang, nó thấy giáo sư Trelawney nằm sóng soài trên sàn, trên đầu quấn cái khăn choàng,còn bên cạnh là những cái chai rượu, có một cái bị bể.

"Giáo sư "

Harry vội chạy tới giúp giáo sư Trelawney đứng dậy.Mấy cái dây chuỗi hạt của cô bị vướng vào cặp kính. Cô ấy nấc to, vỗ nhẹ vào đầu, đẩy tay Harry ra.

"Có chuyện gì vậy, thưa cô "

"Hình như con hỏi nhiều quá" Cô nói bằng giọng the thé "Cô đang đi tản bộ, vừa suy ngẫm về những điềm gỡ hắc ám vừa thoáng qua trong đầu.."

nhưng harry không để ý lắm tới chuyện đó. Nó đang chú ý nơi nó đang đứng : ở bên trái là tấm thảm thêu hình những chú lùn đang nhảy múa, ở bên phải là dãy tường đá dày như che đậy cái gì đó.

"Thưa giáo ssư, có phải cô đang cố vào căn phòng Cần Thiết phải không ạ ?"

"....điềm cô được báo - Cái gì ?" Cô dò xét.

"Phòng Cần Thiết "Harry lặp lại."Có phải cô đang cố đi vào đó phải không ?

"Cô - à - cô không biết là hoc sinh cũng được phép biết về nó"

"Không có gì là họ không biết cả " Harry nói."nhưng mà có chuyện gì vậy ? Cô thét lên...Nghe như là cô bị tấn công..."

"Cô-ừm-" Giáo sư tralawnwy nói,quấn lại cái khăn và nhìn Harry với đôi mắt mở to."Cô muốn-àh-cất an toàn -ừm-một vài vât dụng cá nhân trong phòng.."và cô lẩm bẩm chuyện gì đó nghe đại loại như "lời buộc tội bẩn thỉu ".

"Được" hary nói, nhìn chằm chằm vào những cái chai dưới sàn"nhưng mà cô không vào giấu chúng được ?"

Harry thấy rất lạ.Lúc trước căn phòng đã hiện ra khi nó muốn giấu quyển sách Hoàng tử lai.

"Ồ, không, cô đã vào đó rồi " Cô Trelawney nói, mắt nhìn trừng trừng vào bức tường."nhưng mà đã có ai vào trước rồi."

"Ai " Harry gặng hỏi. "Ai ở trong đó ?"

https://thuviensach.vn

"Cô không biết " Cô Tralawney nói, hơi sửng sốt với giọng điệu nài nỉ của Harry."Cô đi vào phòng thì nghe một giọng nói, cái giọng mà cô chưa từng nghe trước đây, trong những năm cô ẩn náu, sử dụng căn phòng này."

"Một giọng nói ? Nó nói gì ?"

"Cô không biết nó nói gì, hình như nó reo mừng. "

"Reo mừng ?"

"Một cách vui sướng " Cô khẽ gật đầu.

Harry nhìn cô.

" Đó là giọng nam hay nữ ?"

"Cô đoán là giọng nam " cô đáp.

"Và nó nghe có vẻ vui mừng ?"

"Đúng, rất vui " cô quả quyết.

"như thể là nó đang ăn mừng cái gì ?"

"Chắc chắn như thế ".

"Và sau đó -"

"Kế đó cô hỏi Ai đó ? "

"Cô không thể tìm ra kẻ đó là ai trước khi lên tiếng sao ?" Harry hỏi, hơi nản chí.

"Con mắt tâm linh " Cô nói với vẻ nghiêm trọng,nắn lại cái khăn choàng đầu và những sợi chuỗi. " được chọn để lắng nghe tiếng nói trần tục "

"Vậy à "Harry vội nói ; nó đã từng nghe nhiều về Con mắt tâm linh của cô Trelawney trước đây."Và giọng nói cho biết ai ở đó ".

"Không " Cô nói "Mọi thứ tối đen như mực và tiếp sau đó là cô bị ném mạnh ra khỏi phòng !"

"Và cô không biết gì nữa ?" Harry nói.

"Không, cô không biết, như cô đã nói, cú ném-"Cô ngừng nói và nhìn Harry một cách nghi ngờ.

"Con nghĩ là cô nên nói cho thầy Dumbledore biết."Harry nói "Thầy nên được biết về việc ăn mừng của Malfoy - ý con là về kẻ đã ném cô "

hơi bất ngờ, cô Trelawney sững lại vì đề nghị này, có vẻ khó chịu.

"Thầy hiệu trưởng đã nói là ông sẽ ít gặp tôi hơn " Cô lạnh lùng. "Ta không muốn nói chuyện với người mà không hiểu giá trị những lời ta tiên tri. Nếu cụ Dumbledore muốn phớt lờ lời cảnh báo của những lá bài về -"

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên cánh tay xương xẩu của cô xiết chặt cổ tay Harry.

"Lần nào cũng vậy, bất kể ta chỉ ra cho họ thấy -"

Đột ngiên, cô Trelawney rút từ cái khăn choàng đầu của mình một lá bài.

" - toà tháp bị sét đánh " Cô ta thì thầm "Tai ương.Thảm hoạ. Đang tới rất gần... "

"Đúng rồi " Harry lặp lại "À, con vẫn nghĩ là cô nên nói cho thầy Dumbledore biết về giọng nói,những thứ đã xảy ra trong bóng tối, và việc cô bị ném ra khỏi phòng..."

"Con nghĩ vậy sao ?" Giáo sư Trelawney hơi lưỡng lự một chốc, nhưng có thể nói là ý tưởng kể lại cho thầy Dumbledore nghe là hơi phiêu lưu.

"Bây giờ con phải đến gặp thầy " Harry " Con có hẹn với thầy. Ta có thể đi cùng nhau ".

" À, nếu vậy cũng được " Giáo sư mỉm cười. Cô cuối xuống, nhặt những cái chai rượu lên và ném chúng một cách thô bạo vào cái bình to màu sọc trắng xanh ở hốc tường gần đó.

"Cô đã bỏ rrơii con trong lớp " Cô xúc động trong khi họ cùng lên đường." Con có thể không là nhà tiên tri giỏi... nhưng mà con là một Object tuyệt vời...

Harry không đáp ; nó miễn cưỡng trở thành một Object của lời tiên tri về những số phận bất hạnh của cô Trelawney.

"Cô e là " Cô tiếp tục " con ngựa con, à không, một con nhân mã - không biết về về bói bài. Cô đã hỏi hắn ta có biết về nó, cô có cảm nhận về tai ương sắp tới không rõ ràng ? nhưng mà có vẻ hắn thấy cô thật khôi hài. Đúng, thật khôi hài !"

Giọng của cô hơi kích động, và Harry nghe thấy một luồng hơi mạnh từ chai mặc dù nó đã bị vứt lại đằng sau.

"Có lẽ con nhân mã đó nghe người ta nói rằng cô được thừa kế món quà từ người bà vĩ-vĩ-đại của cô. Những cái tin đồn thường được những người ghen tỵ bàn tán trong nhiều năm. Con biết cô nói tới ai chứ,Harry ? Thầy Dumbledore đã để cô dạy ở ngôi trường tuyệt vời này, đặt rất nhiều niềm tin vào cô trong suốt những năm qua, có phải là cô chưa chứng tỏ cho thầy thấy được điều đó ?"

Harry lầm bầm điều gì đó không rõ.

"Cô vẫn còn nhớ rất rõ lần đầu thầy Dumbledore phỏng vấn cô. "Cô Trelawney tiếp tục bằng giọng khàn khàn. "Thầy thật sự là rất ấn tượng, đúng, rất ấn tượng...Cô đang ngồi trong quán Đầu Heo, một cách ngẫu nhiên- những con rệp, ccưng à - nhưng mà lương thấp.Thầy Dumbledore đã lịch sự gọi tôi vào phòng. Thầy ấy đã hỏi cô... Cô phải thú nhận là, ngay lần đầu tiên, cô nghĩ thầy không có lợi cho bói toán...và người cô bắt đầu cảm thấy hơi lạ, hôm đó cô không ăn gì nhiều... nhưng sau đó..." và bây giờ Harry đang hết sức chú ý vào lần đầu tiên, vì nó biết những chuyện đã diễn ra vào lúc đó : cô Trelawney đã tiên tri về điều mà làm thay đổi cả cuộc đời nó, về Voldemort.

"... nhưng sau đó bọn cô bị chen ngang một cách thô lỗ bởi thầy Severus Snape !"

"Sao ?"

https://thuviensach.vn

"Đúng, có gì đó ngoài cửa và nó bật mở, tên pha rượu bất lịch sự đứng cùng với Snape, nói rằng họ nhầm phòng. Dù vậy, cô e là hắn đang nghe lén cuộc phỏng vấn giữa cô và thầy Dumbledore, con biết đấy, vào thời điểm đó chính lão cũng đang kiếm việc làm, và không nghi ngờ gì là sẽ kiếm được một việc ! À, sau đó, con biết đấy, dường như thầy Dumbledore dường như sẵn sàng cho cô một công việc, còn cô thì không thể không nghĩ, Harry, đó là vì thầy ấy đánh giá cao sự khác nhau hoàn toàn giữa thái độ khiêm tốn và tài năng thật sự của cô so với kẻ lanh chanh, háo thắng, kẻ đang nghe lén ngoài kia - Harry - ccưng ơi ?"

Nhìn qua, cô Trelawney nhận ra Harry không còn đứng cạnh mình nữa ; nó đã đứng lại, cách cô khoảng mười bước chân.

"Harry " cô ngập ngừng kêu.

Hình như khuôn mặt nó trắng bệch, làm cho côTrelawney hơi khiếp đảm và lo sợ. Harry đang đứng bất động như bị một cú sốc nào đó giáng xuống, liên tiếp, xoá sạch mọi thứ ngoại trừ những thứ mà nó không muốn nhớ...

Chính là thầy Snape, kẻ đã nghe lén được lời tiên tri. Chính hắn đã mang lời tiên tri về cho Voldemort. Snape cùng với Peter Pettigrew đã giúp Voldermort lùng kiếm Lily và Jame và đứa con trai của họ...

Mọi thứ khác đều trở nên vô nghĩa đối với Harry vào lúc này.

"Harry " Cô Trelawney lặp lại. "Cô nghĩ là chúng ta phải đi tới gặp thầy hiệu trưởng chứ ?"

"Cô ở lại đây " Harry nói qua đôi môi đã tê cứng.

"nhưng mà,cưng ơi... cô phải kể cho thầy chuyện cô bị tấn công như thế nào ở phòng - "

"Cô ở lại đây " Harry lặp lại đầy giận dữ.

Cô Trelawney thấy hơi hoảng khi Harry chạy ngang qua cô, vòng qua góc hành lang để tới phòng thầy Dumbledore, nơi được một tượng đầu thú canh giữ. Harry hét mật khẩu vào tượng đầu thú, rồi chạy lên cầu thang xoắn ốc đang chuyển động, nó phóng lần ba bậc. Tới nơi, nó không gượmà dộng mạnh vào cánh cửa, rồi nhảy bổ vào phòng trước khi giọng nói điềm đạm "Mời vào " vang lên.

Con Fawles nhìn quanh, đôi mắt đen sáng của nó lấp lánh, ánh vàng, phản xạ với ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ. Thầy Dumbledore đang đứng bên cửa sổ, nhìn ra ngoài sân, trên tay đang cầm chiếc áo choàng dài.

"À Harry, thầy có hứa là cho con đi cùng."

Trong một thoáng, Harry không hiểu thầy đang nói gì. Cuộc nói chuyện với cô Trelawney ban nãy đã làm rối tung mọi thứ trong đầu nó và não của nó có vẻ như đang hoạt động một cách chậm chạp.

"Đi... với thầy... ?"

"Chỉ khi nào con muốn, dĩ nhiên"

"Nếu con..."

https://thuviensach.vn

Chợt Harry nhớ ra lý do nó hăm hở chạy tới đây lúc đầu.

"Thầy tìm ra rồi hả ? Có phải thầy đã tìm ra Horcux ?"

"Thầy cho là như vậy. "

Sự oán giận và giận dữ đã gây ra một cú sốc cho Harry, nó bị kích động mạnh :trong một chốc, nó không nói nên lời.

"Con sợ cũng là lẽ đương nhiên thôi " thầy nói.

"Con không sợ !" ngay lập tức Harry nói, nhưng điều đó hoàn toàn đúng ; sợ là cảm giác duy nhất nó cảm nhận được vào lúc này. "Horcux gì ? Ở đâu ?"

"Thầy không chắc - dù thế, thầy nghĩ ta có thể loại trừ mấy con rắn - nhưng thầy tin là nó trốn trong một cái hang trên một bờ biển cách đây nhiều dặm, cái hang thầy đã tìm kiếm trong một thời gian dài : trong đó Tom Riddle đã hăm doạ hai đứa trẻ cùng chung trại mồ côi với hắn trong chuyến đi hàng năm ; con nhớ không ?"

"Nhớ ạ " Harry đáp. "Nó đươc bảo vệ như thế nào ạ ?"

"Thầy không biết ; thầy ngờ là có gì đó mờ ám " thầy ngập ngừng, rồi nói "Harry, thầy hứa với con là con có thể đi cùng thầy, và thầy giữ lời hứa đó, nhưng thầy thật sai lầm khi không báo cho con biết là chuyện này sẽ cực kì nguy hiểm. "

"Con sẽ đi ",Harry nói, dù trước đó thầy Dumbledore vừa cảnh báo nó. Sục sôi lòng thù hận thầy Snape, sự thèm muốn làm một điều gì đó thật mạo mạo hiểm và liều lĩnh của nó đã tăng gấp mười lần. Có vẻ như điều này đã thể hiện trên mặt Harry, vì thầy Dumbledore rời bên cửa sổ, đến gần Harry và nhìn nó một cách gần gũi hơn, nhiều nếp nhăn xuất hiện giữa cặp lông mày bạc của thầy.

"Con có chuyện gì à ?"

" Dạ, không có gì " Harry nói dối.

"Cái gì làm con lo lắng vậy ?"

"Con không lo lắng."

"Harry, con không bao giờ là một Occlumens tốt - "

Lời nói như tia lửa làm bùng trở lại ccơnn thịnh nộ của Harry.

"Snape !" Nó la to, con Fawkes khẽ kêu lên sau lưngng họ." Mọi việc là do Snape ! hắn đã nói cho Voldemort về lời tiên tri. Chính hắn. Hắn đã nghe lén bên ngoài, cô Trelawney đã nói thế."

Sắc mặt thầy Dumbledore vẫn không có biểu hiện gì khác, nhưng Harry cho là mặt thầy đã biến sắc dưới ánh đỏ của mặt trời chiếu vào. Trong một lúc, thầy không nói gì.

"Con nghe chuyện đó khi nào ?, cuối cùng thầy nói.

https://thuviensach.vn

"Vừa ban nãy !" Harry nói, cố nhịn để không phải hét lên.Bỗng nhiên sau đó, nó không còn làm chủ bản thân được nữa.

"VÀ THẦY ĐÃ ĐỂ CHO HẮN DẠY Ở ĐÂY VÀ HẮN ĐÃ KÊU VOLDEMORT TÌM KIẾM CHA MẸ CON !"

Thở hổn hển như vừa mới đánh nhau, Harry ngoảnh mặt không nhìn thầy, người vẫn không thèm có một chút gì thay đổi, và vẫn đi đi lại lại trong phòng, xoa mấy khớp ngón tay vào nhau. Harry muốn nổi xung lên và lao vào thầy, mà nó cũng muốn đi với thầy để tiêu diệt Horcux ; nó muốn nói với thầy rằng: thầy là một ông già ngu ngốc vì đã tin lão Snape, nhưng nó sợ thầy sẽ không dẫn nó theo nếu thầy không kiểm soát được cơn giận của mình...

"Harry " thầy khẽ nói "Làm ơn nghe thầy nói "

Việc ngăn không cho thầy đi tới đi lui cũng khó như chuyện nó phải tự kiềm chế để không hét toáng lên. Nó ngừng suy nghĩ, mím môi, nhìn vào khuôn mặt nhăn nheo của thầy.

"Giáo sư Snape đã làm một việc - "

"Đừng có nói với con đó chỉ là một lỗi lầm, thưa thầy, ông ta đã nghe lén ngoài cửa !"

"Đừng có ngắt lời thầy." Thầy Dumbledore đợi Harry gật đầu một cách cộc lốc rồi mới tiếp "Giáo sư Snape đã phạm một sai lầm nghiêm trọng. Thầy ấy vẫn còn là tay sai của Voldemort vào cái đêm thầy ấy nghe lén được một nửa đầu lời tiên tri của giáo sư Trelawney. Lẽ đương nhiên là thầy ấy phải báo ngay cho chủ chuyện đó vì nó có ảnh hưởng sâu sắc tới chủ của thầy ấy. nhưng thầy ấy đã không biết - thầy không thể nào biết được - đứa bé mà Voldemort săn được trước đó, tức là cha mẹ của nó đã bị giết trong cuộc tàn sát của Voldemort là những người mà thầy ấy biết rất rõ, đó chính là cha mẹ của thầy ấy -

Harry không la hét nữa mà thay vào đó là một nụ cười rầu rĩ.

"Hắn ghét ba con giống như ghét chú Sirius vậy ! Thầy có để ý thấy không, thưa giáo sư, hắn ghét cho tới chết ".

"Con không thể hình dung được là thầy ấy đã cảm thấy hối hận như thế nào đâu khi thầy ấy thấy cái cách mà Voldemort thực hiện lời tiên tri. Harry à, thầy tin đó là điều hối tiếc lớn nhất trong cuộc đời thầy ấy và đó là lý do thầy đó quay trở lại."

"nhưng hắn là một Occlumens tốt phải không, thưa thầy ?" Harry nói, giọng nó run run, cố gắng giữ cho mình được bình tĩnh. " Và Voldemort không thuyết phục được thầy Snape đứng về phe hắn ? thưa thầy... làm sao con có thể tin chắc là thầy Snape đã đứng về phía chúng ta ?"

Thầy Dumbledore không nói gì, thầy trông có vẻ như đang quyết định điều gì đó.Cuối cùng thầy nói :"Thầy chắc chắn. Thầy tin giáo sư Severus Snape."

Harry hít sâu, cố giữ ý kiến của riêng mình.

"À, con thì không " Harry nói to đến mức có thể " Hiện giờ Snape đang có chuyện gì đó mờ ám với Malfoy, ngay dưới mũi của thầy, mà thầy vẫn - "

https://thuviensach.vn

"Ta đã nói về điều này rồi, Harry " thầy nói, bây giờ giọng thầy nghe có vẻ hơi lạnh lùng."Thầy đã nói cho con biết quan điểm của thầy. "

"Thầy sẽ rời trường tối nay và con cá là thầy sẽ không biết được Snape và Malfoy có lẽ đã quyết định - "

" làm gì ?" thầy nhướn mày."Con đoán họ đang làm gì ?"

"Con... họ đang quyết định gì đó " Harry nói, hai tay nó xoa vào nhau." Giáo sư Trelawney vào phòng cần thiết, cô ấy muốn giấu mấy chai rượu, và cô ấy nghe tiếng Malfoy reo mừng, nó đang cố làm gì đó rất nguy hiểm. Và nếu thầy vẫn có ý định ra khỏi trường mà không có - "

"Đủ rồi " thầy Dumbledore nói. Thầy nói thật bình tĩnh, Harry ngưng bặt. Nó biết nó đã đi quá giới hạn."Con có thấy là thầy vắng mặt mà không đặt sự bảo hộ ở trường lần nào trong năm học này chưa ? Tối nay, khi thầy đi khỏi, sẽ có thêm những sự bảo hộ khác thay thế.Làm ơn đừng có nghĩ là thầy không quan tâm một cách nghiêm túc tới sự an toàn của học trò thầy, Harry à "

"Con không phải." Harry lí nhí, có một chút bối rối, nhưng thầy Dumbledore không để ý.

" Thầy không muốn bàn thêm gì về vấn đề này nữa

Nó toan cãi nhưng kìm lại, sợ rằng nó sẽ lại quá đà mà làm hỏng ccơ hội được đi cùng thầy, nhưng thầ tiếp tục, "Con có muốn đi với thầy tối nay không ?"

"Có ạ " Harry nói ngay lập tức.

"Tốt thôi, mà nghe này ".

Thầy đứng thẳng người dậy.

"Thầy sẽ dẫn con đi với điều kiện : con phải tuân theo mọi yêu cầu thầy đưa ra sau đây, không được hỏi gì cả"

"Vâng ạ "

"Chắc là con hiểu chứ, Harry. Ý thầy là con phải làm theo cả những mệnh lệnh như chạy, trốn, lùi lại, con hiểu không "

"Con - vâng, được ạ."

"Nếu thầy bảo con nấp, con sẽ làm thế chứ ?"

"Vâng ạ ".

"Nếu thầy bảo con trốn, con sẽ vâng lời ?"

"Vâng ạ ".

" Nếu thầy bảo con bỏ mặc thầy đi và hãy tự cứu mình, con sẽ làm như thầy nói chứ ?"

"Con --"

https://thuviensach.vn

"Harry ?"

Hai thầy trò nhìn nhau.

"Vâng, thưa thầy."

"Rất tốt. Giờ thầy muốn con về lấy áo tàng hình và gặp lại thầy ở đại sảnh trong năm phút nữa."

Thầy quay trở lại, bên cửa sổ. Mặt trời bây giờ đang chiếu những tia sáng màu hồng ngọc ở cuối chân trời. Harry đi nhanh ra khỏi phòng, xuống cầu thang xoắn ốc. Lòng nó bỗng có gì đó rất khó tả.Nó biết nó đang làm gì.

Ron và Hermione đang ngồi trong phòng sinh hoạt chung lúc nó trở về. " Thầy Dumbledore nói gì vậy ?" Hermione hỏi ngay."Harry, bồ ổn chứ ?" Nó nóng lòng.

"Mình ổn " Harry đáp ngắn gọn, đi nhanh qua bọn bạn.Nó phóng nhanh lên cầu thang, vào phòng ngủ nam sinh, mở tung cái rương của nó, lôi ra tấm bản đồ đạo tặc và cặp vớ len.Sau đó, nó trở lại phòng sinh hoạt chung, dừng lại ở chỗ Ron và Hermione ngồi, đang nhìn nó với ánh mắt kinh ngạc.

"Mình không có nhiều thời gian." Harry hổn hển. "Thầy Dumbledore kêu mình lấy áo tàng hình, nghe này..."

Nó nói nhanh về nơi nó sắp tới và lí do.Nó không thể ngừng mặc cho Hermione há hốc miêng vì sợ hay những câu hỏi thiếu suy nghĩ của Ron.Sau này bọn nó có thể bàn chi tiết hơn.

"... vì thế hai bồ hiểu ý mình chứ ?" Harry nói nhanh. "Thầy Dumbledore sẽ không có ở đây đêm nay, vì vậy Malfoy sẽ dễ dàng thực hiện ý đồ của nó. Không, nghe mình nè !" Nó xuyt một cách giận dữ khi cả Hermione và Ron có ý muốn cắt ngang. "Mình biết Malfoy tổ chức cái gì trong phòng Cần thiết. Đây - " Nó đẩy tấm bản đồ đạo tặc vào tay Hermione." Mấy bồ phải canh chừng thằng đó lẫn lão Snape. Thầy Dumbledore nói thầy ấy sẽ tăng cường bảo vệ ở trường, nhưng nếu lão Snape có tham gia, lão sẽ biết thầy Dumbledore đặt bẫy gì và cách vô hiệu hoá chúng - nhưng mà lão không biết mấy bồ canh phòng lão,đúng không ?"

"Harry " Hermione bắt đầu, đôi mắt mở to vì sợ.

"Mình không có thì giờ để tranh cãi " Harry sẳng giọng."Giữ lấy cái này "- Nó giúi vào tay Ron đôi vớ.

"Cám ơn " Ron nói "ơ, mà tại sao mình lại cần vớ ?"

"Thì bồ phải gói nó lại chứ. Đó là Felix Felicis. Chia đều cho Ginny với. Gởi lời chào tạm biệt tới cô ấy giùm mình. Thôi, mình phải đi đây, thầy Dumbledore đang đợi - "

"Không" Hermione nói, trong khi Ron đang mở chai thuốc màu vàng bé tí ra, hơi hốt hoảng." Bọn mình không cần nó, bồ cứ giữ lấy, bồ biết là bồ sắp phải đối mặt với cái gì mà ?"

"Mình ổn. Mình sẽ đi với thầy Dumbledore." Harry nói. "Mình muốn biết là mấy bồ vẫn ổn... Ồ, đừng như thế chứ, Hermione. Mình sẽ gặp lại mấy bồ sau."

https://thuviensach.vn

Rồi harry bỏ đi, chui qua lỗ chân dung,chạy nhanh đến đại sảnh.

Thầy Dumbledore đang đợi nó ở trước cánh cửa bằng gỗ sồi. Thầy quay lại khi Harry vừa đến bậc tam cấp, nó thở hổn hển, thấy hơi xốc hông.

"Thầy muốn con mặc áo choàng vào, làm ơn." Thầy Dumbledore nói, và đợi harry mặc vào xong mới tiếp "Rất tốt. Ta đi thôi"

Thầy đi ngay xuống mấy bậc thang bằng đá. Harry vội vã đi bên cạnh, dưới chiếc áo tàng hình, vẫn còn thở hổn hển và đổ nhiều mồ hôi.

"nhưng người ta sẽ nghĩ gì nếu biết thầy rời trường ?" harry hỏi, trong lòng nó nghĩ về Malfoy và Snape.

"Thầy phải vào làng Hogmead để uống gì cái gì đó " thầy nhẹ nhàng nói. "Đôi khi thầy là khách quen của Rosmerta, hoặc là quán Đầu heo... Đó là cách tốt nhất để che giấu địa điểm thật sự mình muốn đến. "

Họ xuống tới dưới sân vào lúc chạng vạng tối. Không khí đầy mùi cỏ dễ chịu, mùi hồ nước và mùi củi cháy bay ra từ ngôi nhà của bác Hagrid. Thật khó mà tin là họ đang phải đối đầu với những điều nguy hiểm, khủng khiếp.

"Thưa thầy " Harry khẽ gọi, khi cánh cổng hiện ra ở cuối đường, "Chúng ta sẽ là Apparating chứ ?"

"Đúng, con có thể Apparate bây giờ, thầy tin thế " thầy đáp.

"Vâng, nhưng mà con chưa có chứng chỉ " harry nói.

Nó cảm thấy tốt nhất là nên trung thực ; chuyện gì sẽ xảy ra nếu nó làm hỏng mọi thứ bằng sự xuất hiện của nó ở nơi nó định tới cách đây hàng trăm dặm.

"Không vấn đề gì cả " Thầy Dumbledore nói " Thầy có thể giúp con lần nữa ".

Họ đi qua cánh cổng, khuất vào trong bóng tối, rời con đường mòn để tới làng Hogmead. Màn đêm buông nhanh khi họ đi và lúc họ ra tới đường lớn thì trời đã tối hẳn.Những ánh sáng lập loè phát ra từ cửa sổ của những cửa hiệu. Khi họ gần tới cửa hiệu Ba cây chổi thì họ nghe một giọng hét khàn khàn.

"- đi ra ngoài !" bà Rosmerta hét lên, một người đàn ông trông-bẩn-thỉu bị ném mạnh ra ngoài. "Ồ, chào Albus...Ông ra ngoài trễ vậy..."

"Buổi tối tốt lành, bà Rosmerta,.... thứ lỗi cho tôi, tôi đến quán Đầu Heo.... không có ý làm bà phiền, nhưng đêm nay tôi thích bầu không khí yên tĩnh hơn..."

Một phút sau, họ tới góc đường bên cạnh, bảng hiệu của quán Đầu Heo đưa cót két dù không có chút gió.Trái ngược với cửa hiệu Ba cây chổi, quán rượu trống rỗng, không có khách.

"Chúng ta không cần phải vào " Thầy khẽ nói, chăm chú nhìn xung quanh."Miễn là đừng có ai thấy chúng ta...còn bây giờ, con hãy giữ chặt tay thầy, Harry. Không cần phải chặt như vậy, đơn thuần là thầy dẫn con đi thôi. Nào, cùng đếm đến ba : một...hai...ba..."

https://thuviensach.vn

Harry quay lại.Ngay lập tức, một cảm giác kinh tởm là nò bị bóp chặt bởi một cái ống cao su chật cứng, nó không thể thở được,khắp cơ thể nó đều bị dồn nén dù nó đa cố chịu đựng, và chỉ đến khi nó nghĩ mình sẽ chết ngạt thì hình như sợi dây vô hình đó bị đứt ra. Nó thấy mình đang đứng trong bóng tối lạnh lẽo, nó hít đầy phổi cái không khí tươi mát, mằn mặn.

Cuối cùng, sau bao đêm quên ăn, ngày quên ngủ, cuối cùng tui cũng dịch xong. Pà con cứ từ từ mà đọc đi ha.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG XXVI: HÀNH ĐỘNG

Harry có thể cảm thấy vị mằn mặn của biển, những tiếng sóng xô vào bờ xung quanh; một cơn gió nhẹ lạnh lẽo khẽ làm rối mái tóc, khi nó dõi tầm nhìn về phía biển – biển sáng trăng và bầu trời trải đầy sao. Nó đang đứng trên một mõm đá cao, biển khuấy tung những bọt sóng bên dưới. Nó khẽ liếc nhìn qua vai. Một vách đá dựng đứng phía sau họ, dốc, đen tuyền và không hình thù. Những phiến đá mà Harry và cụ Dumbledore đang đứng, nhìn cứ như rằng chúng đã bị rời ra từ bức tường đá vậy. Khung cảnh thật khô khan và trống trải, biển và đá cứ thế ôm lấy nhau mà không cần một bóng cây, một bụi cỏ hoặc một bờ cát nào.

"Con nghĩ sao ?" Cụ Dumbledore hỏi. Ý cụ muốn hỏi ý kiến của Harry rằng liệu đây có phải là một địa điểm tốt cho một buổi picnic.

"Họ đã mang những đứa trẻ từ viện mồ côi đến đây phải không ạ ?" Harry hỏi, cậu khó có thể tưởng tượng ra nổi một nơi hẻo lánh đến vậy cho một buổi picnic.

"Không phải chính xác là nơi đây". Cụ Dumbledore nói. "Có một ngôi làng ở khoảng nửa đường dọc theo những vách đá phía sau chúng ta. Ta nghĩ rằng bọn trẻ đã được dẫn đến đó để hứng gió biển và nhìn những cơn sóng. Không, ta nghĩ rằng chỉ Tom Riddle và một vài nạn nhân của hắn đã đến đây. Không Muggle nào có thể leo đến đây nếu không là một tay leo núi giỏi, những con thuyền không thể đậu vào vách đá, những luồng nước xung quanh vách đá quá nguy hiểm. Ta tưởng rằng Riddle đã không leo xuống, phép thuật sẽ tốt hơn những sợi dây thừng. Và hắn ta đã mang hai đứa bé theo bên mình, chắc là cho việc thích thú của hắn khi làm chúng sợ hãi. Ta nghĩ đi một mình cũng buồn lắm chứ, phải không ?

Harry ngước nhìn vách đá lần nữa và cảm thấy nao nao.

"Nhưng còn điểm dừng cuối của hắn – của chúng ta nữa– nằm khá xa đây. Đến đây."

Dumbledore vẫy Harry tới sát bờ vực nơi mà những hốc đá lởm chởn sẽ là điểm tựa để leo xuống phía dưới, để đến những tảng đá nửa ngập chìm trong nước và gần bên cái mỏm đá. Đó là một cuộc trèo xuống khó tin và Dumbledore bị cản trở một chút bởi bàn tay bị thương, di chuyển chầm chậm. Những phiến đá phía dưới trơn trượt vì tảo biển. Harry có thể nhận thấy lốm đốm những hơi nước biển va vào mặt cậu. "Lumos", cụ Dumbledore nói, khi vừa chạm đến tảng đá gần nhất của vách đá. Những ánh vàng lấp lánh trên mặt nước đen ngòm phía dưới nơi mà cụ đang đứng; vách đá đen phía sau cụ cũng lấp lánh theo. "Con thấy không ?" cụ Dumbledore nói nhỏ, khẽ nâng chiếc đũa phép. Harry thấy một cái khe mở ra trên vách đá, những dòng nước xoáy tròn xung quanh. "Con sợ bị ướt chứ ?"

"Không ạ" Harry trả lời.

"Cởi áo tàng hình của con ra đi – bây giờ không cần nữa – chúng ta hãy xuống phía dưới," Và với sự nhanh nhẹn của một người trẻ tuổi, rời tảng đá cụ Dumbledore nhảy xuống mặt biển, và bắt đầu bơi, với những sải tay hoàn hảo, tới kẻ hở đen ngòm của vách đá, chiếc đũa thần được ngậm chặt trong miệng. Harry cởi áo tàng hình của nó, xếp vào trong túi, và theo sau. Nước lạnh cóng, quần áo của Harry lúc này đã ngấm nước, nặng và khá vướng víu. Những hơi thở khó khăn với đầy mùi muối và tảo biển, Harry chẳng bận tâm và cố gắng bơi theo cái ánh sáng leo lét, mờ mờ bây giờ đang tiến sâu hơn vào hang đá. Cửa hang chẳng

https://thuviensach.vn

bao lâu mở ra một hang động tối tăm mà Harry cho rằng có lẽ nó sẽ bị ngập kín khi thủy triều lên. Hai bên vách đá cách nhau một khoảng cách nhỏ bé, ẩm ướt và mờ ảo với ánh sáng ít ỏi từ cây đũa phép của cụ Dumbledore. Tiến vào sâu hơn, đường ngầm uốn cong về bên trái, và nó thấy rằng đường ngầm đã ăn khá sâu vào bên trong vách đá. Nó tiếp tục bơi theo cụ Dumbledore, đầu những ngón tay đã bắt đầu tê cóng của nó chạm vào vách đá gồ ghề và ẩm ướt.

Vào lúc ấy nó thấy cụ Dumbledore nhô lên khỏi mặt nước, mái tóc bạc và chiếc áo choàng của cụ lóng lánh nước. Khi Harry đến nơi, nó thấy những bậc thang dẫn vào một cái hang lớn. Nó trèo lên một cách khó khăn, nước nhiễu xuống từ bộ quần áo sũng nước của nó, nó khó mà kìm chế được sự run rẩy trước không khí lạnh cóng xung quanh.

Cụ Dumbledore đứng giữa trung tâm của hang động, giơ cao đũa phép, chầm chậm kiểm tra những vách đá và trần hang.

“Vâng, chính là nơi này,” cụ Dumbledore nói.

“Sao cụ biết ạ ?” Harry thì thầm.

“Nó bị ma thuật,” cụ Dumbledore nói ngắn gọn. Harry khó có thể xác định được cái sự run rẩy của nó lúc này là do cái rét hay là do niềm phấn khích nữa. Nó nhìn cụ Dumbledore giờ đang tiếp tục nhìn quanh, rõ ràng đang chú tâm vào những điều mà Harry không thể biết. “Đây đơn thuần chỉ là phía bên ngoài, cửa vào mà thôi,” cụ Dumbledore nói sau một lúc. “Chúng ta cần vào phía bên trong.... Đó chính là những rào cản của Vodemort dành cho chúng ta, hơn là những khó khăn của thiên nhiên....”

Dumbledore tiến tới vách hang và khẽ sờ bằng những ngón tay nám đen của cụ, thì thầm những từ bằng giọng khác lạ mà Harry không hiểu được. Cụ Dumbledore cứ vậy hai lần vòng quanh hang động, xem xét hầu như tất cả những phiến đá, đôi khi lưỡng lự khẽ rút tay về rồi lại chạm vào một chỗ nào đó, cho đến khi cuối cùng cụ dừng hẳn, chỉ tay môt cách dứt khoát vào vách đá. “Chỗ này đây,” cụ nói. “ Chúng ta tiếp tục từ đây, nơi lối vào đã được che đậy.” Harry không hỏi làm sao mà cụ biết. Nó chưa hề nhìn thấy một phù thủy nào làm bằng cách này, đơn giản chỉ bằng những cái nhìn và chạm tay; nhưng Harry đã từ lâu học được rằng những tiếng nổ và khói thường là những dấu vết của sự kém cỏi hơn là khả năng thực sự. Dumbledore lùi lại phía sau, chỉ chiếc đũa thần vào phiến đá. Trong khoảnh khắc, hình bóng của một khung vòm xuất hiện, với ánh sáng trắng rực rỡ phía sau.

“Cụ mở đư-được nó rồi!” Harry nói trong sự run lập cập của hàm răng, nhưng trước khi những lời nói đó kịp ra khỏi miệng của nó thì cái hình bóng đã biến mất, trở thành phiến đá trơ trọi lại như trước.

“Harry, ta xin lỗi, ta quên mất,” cụ và nói và chĩa đũa phép vào Harry, quần áo của nó giờ trở nên khô và ấm áp cứ như là chúng đã được hong khô dưới lửa.

“Cảm ơn cụ,” Harry nói một cách chân thành, nhưng cụ Dumbledore giờ đang chú tâm trở lại vào vách động. Cụ không dùng bất cứ phép thuật nào nữa, giản đơn đứng đó và quan sát một cách chăm chú, như rằng có một điều gì đó cực kì hấp dẫn được viết trên nó. Harry đứng im, nó không muốn phá vỡ sự tập trung của cụ Dumbledore. Sau khoảng chừng 2 phút

https://thuviensach.vn

với không khí khá căng thẳng, cụ Dumbledore nói một cách trầm tĩnh, “Oh, không phải vậy chứ. Quá tàn ác.”

“Điều gì vậy, Giáo sư ?”

“Ta nghĩ rằng,” cụ Dumbledore và nói và đặt bàn tay bị thương của cụ vào bên trong áo choàng và rút ra một con dao bạc ngắn giống như loại mà Harry dùng để cắt khi pha chế trong lớp Độc dược, “chúng ta được đòi hỏi phải trả một cái gì đó để đi qua.”

“Trả ư ?” Harry hỏi. “Chúng ta phải đưa cho cánh cửa một thứ gì đó ư ?”

“Đúng vậy,” cụ Dumbledore trả lời. “Máu, nếu ta không lầm.”

“Máu ?”

“Ta đã nói rằng nó thật độc ác,” cụ Dumbledore trả lời, với giọng khinh bỉ và thậm chí thất vọng, như rằng Vodemort đã đi xa hơn một chút những điều mà cụ Dumbledore phán đoán. “Ý ta, chắc rằng con sẽ hiểu, là chúng ta phải tự làm yếu mình để vào bên trong. Một lần nữa, chúa tể Voldemort lại thất bại trong việc hiểu rằng còn nhiều thứ còn tệ hơn là đau đớn về thể xác.”

“Yeah, nhưng, nếu ta có thể tránh nó...” Harry nói, nó đã chịu nhiều đau đớn nên có vẻ hơi lo lắng.

“Đôi lúc, tuy nhiên, không thể tránh được,” cụ Dumbledore và nói và vén ống tay áo lên, để lộ ra cánh tay bị thương của cụ.

“Thưa thầy!” Harry phản đối, ngay khi cụ Dumbledore giơ con dao lên. “Con sẽ làm nó, Con-“ Nó không biết phải nói điều gì nữa- trẻ hơn, thích hợp hơn ?

Nhưng cụ Dumbledore chỉ khẽ mỉm cười. Một ánh chớp bạc, và những tia máu đỏ bắn ra, mặt của tảng đá lấm tấm những hạt máu óng ánh.

“Con thật rất tốt, Harry,” cụ Dumbledore nói, chĩa đũa phép lên vết cắt sâu mà cụ đã tạo trên cánh tay, nó lành ngay lập tức, như lúc Snape làm lành vất thương cho Malfoy vậy, và lần này nó không biến mất nữa: Tảng đá vớ máu bắn lên đã biến mất hẳn, mở ra một lối vào hoàn toàn tối tăm. “Theo sau ta,” cụ Dumbledore nói, và bước vào bên trong với Harry theo sát, lúc này đang hấp tấp thắp sáng cái đũa thần của mình.

Một quang cảnh kì lạ trước mắt họ: Họ thì đang đứng trên bờ của một cái hồ vĩ đại, rộng đến nỗi Harry không thể nào hình dung ra được bề rộng, cái hang thì to đến nỗi trần của nó thì quá tầm nhìn. Một ánh sáng xanh mờ mờ phía xa nơi có lẽ là ở giữa hồ nước; nó được phản chiếu bởi mặt nước hoàn toàn phẳng lặng phía dưới. Ánh sáng xanh cùng với những tia sáng từ hai cây đũa phép có lẽ là những thứ duy nhất phá vỡ bóng tối, mặc dầu những tia sáng không thể đi xa như Harry muốn. Bóng tối dường như dày đặc hơn thông thường.

“Chúng ta hãy đi bộ,” cụ Dumbledore nói nhỏ. “Cẩn thận đừng dẫm lên nước. Đi sát theo ta.” Những bước chân của họ tạo nên những tiếng vang vọng trên bờ đá hẹp dọc bờ hồ.Cứ vậy họ cứ đi, nhưng quang cảnh chẳng khác là bao, vẫn là vách đá khô khốc ở một bên, bên kia là một chiếc gương khổng lồ, đen tối của hồ nước, ở phía giữa kia vẫn là ánh sáng xanh mờ mờ huyền ảo. Harry cảm thấy nơi đây một cảm giác ngột ngạt và tuyệt vọng.

https://thuviensach.vn

“Thầy ơi ?” nói hỏi. “Thầy nghĩ rằng Horcrux ở đây sao ?”

“Oh đúng,” cụ Dumbledore trả lời. “Ta chắc nó ở đây. Khó là, làm sao kiếm ra nó ?”

“Sao chúng ta không... không dùng phép triệu hồi ?” Harry nói, chắc rằng đó là một đề nghị ngốc nghếch. Nhưng Harry bây giờ đã có phần ít lo lắng hơn.

“Chúng ta có thể chứ,” cụ Dumbledore nói, “Sao con không thử nó ?”

“Con sao ? Oh... vâng...” Harry không lường được tình huống như vậy, nhưng nó chóng vượt qua khỏi sự ngập ngừng và gọi to và vẫy đũa phép, “Accio Horcrux!”

Một tiếng động như là tiếng nổ, một thứ gì đó rất lớn trồi lên khỏi mặt nước cách đó khoảng chừng 20 feet, trước khi Harry kịp nhận ra nó là cái gì, nó đã biến mất, để lại những cơn sóng trên lớn trên mặt hồ. Harry đã bất ngờ và va vào vách đá; tim vẫn còn đập khi hỏi cụ Dumbledore.

“Nó là cái gì ạ ?”

“Một thứ gì đó, Ta nghĩ nó sẵn sàng xuất hiện khi chúng ta cố gắng gọi Horcrux.”

Harry nhìn mặt nước. Bế mặt hồ nước giờ đã phẳng lì như mặt gương trở lại. Những cơn sóng đã biến mất một cách bất thường; Tim của Harry, tuy nhiên. Vẫn còn đập mạnh.

“Thầy biết trước điều đó chứ ạ ?”

“Ta biết rằng một thứ gì đó sẽ xuất hiện nếu chúng ta cố gắng lấy Horcrux bằng những nỗ lực bình thường. Nó dù sao cũng là một ý hay, Harry, nhưng đơn giản quá.”

“Nhưng chúng ta chẳng biết cái vừa rồi là cái gì,” Harry nói, nhìn mặt nước phẳng lặng.

“Những thứ đó chứ,” cụ Dumbledore trả lời. “Ta nghi ngờ rằng không chỉ là một. Chúng ta nên đi tiếp phải không nào ?”

“Thưa thầy ?”

“Vâng, Harry ?”

“Thầy có nghĩ rằng chúng ta phải xuống phía dưới hồ nước ?”

“Xuống dưới à ? Duy nhất nếu chúng ta rất kém may mắn.”

“Cụ không nghĩ cái Hocrux thì ở bên dưới sao ?”

“Oh không.... ta nghĩ nó ở phía giữa kia.” Và cụ Dumbledore chỉ tay vào nơi có thứ ánh sáng xanh huyền hão ở giữa hồ.

“Vậy chúng ta phải băng qua hồ để đến đó ạ ?”

“Vâng, ta nghĩ vậy.” Harry không nói gì. Suy nghĩ của nó bây giờ toàn về những con quái vật nước, những con rắng khổng lồ, về những con quỉ, yêu tinh….

https://thuviensach.vn

“Aha,” cụ Dumbledore thốt lên, và bất ngờ dừng lại, Harry đâm vào cụ, nó súyt ngã nhào xuống mặt nước, và cánh tay không bị thương của cụ đã kéo nó lại. “Xin lỗi, Harry, ta nên cảnh báo con. Đứng sát vào vách đá nhé, ta nghĩ ta đã tìm ra chỗ ấy.”

Harry không có khái niệm về điều cụ Dumbledore nói; nơi này hoàn toàn giống những chỗ đã đi qua, nhưng hình như cụ Dumbledore đã phát hiện điều gì đó khác lạ. Lần này cụ dùng tay, nhưng không phải trên vách đá mà trong không gian xung quanh cụ, như rằng đang tìm kiếm và nắm lấy một thứ gì tàng hình vậy.

“Oho,”cụ Dumbledore thốt lên vui sướng, một chốc sau. Tay cụ đã chạm tới một thứ gì đó trong không gian mà Harry không thể nhìn thấy. Cụ Dumbledore di chuyển gần hơn đến mặt nước, Harry quan sát một cách tò mò trong lúc mũi giày của cụ sát gần đến mép của bờ đá. Vẫn giữ bàn tay nắm chặt trong không khí, cụ Dumbledore nâng đũa phép bằng cánh tay còn lại và gõ nhẹ nắm tay của cụ lên chỗ đó.

Ngay lập tức một sợi dây xích xanh dày bằng đồng xuất hiện, nối từ bàn tay đang nắm của cụ đến phía sâu dưới mặt hồ. Cụ Dumbledore kéo sợi dây xích, quấn quanh tay cụ như một con rắn, nó va vào bờ đá tạo nên những âm thanh chói tai vang vào vách đá, cụ kéo một thứ gì đó từ dưới mặt hồ lên. Harry nói không ra hơi khi một chiếc thuyền bé nổi lên trên mặt nước, màu xanh như sợi dây xích, với những gợn sóng lăn tăn, nó từ từ chạm vào bờ đa nơi mà Harry và cụ Dumbledore đang đứng.

“Làm sao cụ biết nó ở đó ạ ?” Harry hỏi hết sức ngạc nhiên.

“Phép thuật luôn luôn để lại những dấu vết,” cụ Dumbledore trả lời, khi chiếc thuyền chạm vào bờ đá với một tiếng va nhẹ, “thỉnh thoảng những dấu vết rất cá biệt. Ta đã dạy Tom Riddle. Ta biết phong cách của hắn.”

“Nó…. Chiếc thuyền liệu có an toàn không ạ ?”

“Oh vâng, ta nghĩ vậy. Voldemort đã phải cần tạo ra một công cụ để băng qua hồ mà không chọc giận những thứ mà hắn đã tạo ra trong trường hợp hắn muốn thăm hoặc lấy lại Horcrux.”

“Vậy là những thứ bên dưới mặt nước sẽ không làm gì chúng ta nếu chúng ta dùng thuyền của Voldemort phải không ạ ?”

“Ta nghĩ cúng ta nên nghĩ đến việc bọn chúng sẽ nhận ra, chúng ta không phải là chúa tể Voldemort. Nhưng dù sao, đến bây giờ chúng ta đã làm rất tốt. Chúng đã cho chúng ta lấy con thuyền.”

“Nhưng tại sao chúng lại cho chúng ta ?” Harry hỏi, cảm thấy những cái nhìn từ dưới mặt nước khi nó quay đi.

“Voldemort có thể có lý do để tin rằng không ai trừ một phù thủy cực giỏi có thể tìm ra con thuyền,” cụ Dumbledore trả lời. “Ta nghĩ hắn cũng đã chuẩn bị cho chuyện này, hắn biết vậy, vì người nào đã có thể tìm ra con thuyền, cũng biết rằng hắn đã có những rào cản phía trước mà chỉ có hắn mới có thể đi qua. Chúng ta chờ xem có thực là vậy không.”

https://thuviensach.vn

Harry nhìn con thuyền. Nó thực sự nhỏ bé. “Nó không giống như là có thể chứa được hai người một lúc. Nó có thể chứa cả hai chúng ta chứ ạ ? Chúng ta có nặng quá không ?”

Cụ Dumbledore lắc đầu.”Voldemort không quan tâm về vấn đề trọng lượng, hắn chỉ quan tâm về phép thuật khi qua cái hồ của hắn. Ta nghĩ một lời nguyền đã được đặt trên con thuyền để duy nhất một phù thủy có thể dùng mà thôi.”

“Nhưng ---- ?”

“Ta không nghĩ rằng con có vấn đề gì, Harry: Con còn nhỏ và không đủ sức sao. Voldemort sẽ không bao giờ nghĩ đến việc một cậu bé mười sáu tuổi có thể đến được đây: Ta nghĩ rằng thêm phép thuật của con nữa cũng không sao.” Những lời đó chẳng làm Harry phấn khích lên; có lẽ Dumbledore biết điều đó, nên cụ nói thêm, “Voldemor đã sai lầm, Harry, Voldemort đã sai lầm.... Tuổi tác thực là ngu ngốc khi chúng ta coi thường tuổi trẻ.... Bây giờ, con trước, và cẩn thận đừng cho dính nước.” Cụ Dumbledore đứng cạnh bên và Harry trèo một cách cẩn thận vào bên trong thuyền. Dumbledore bước vào sau đó, và cuộn sợi d6y xích đặt vào sàn thuyền. Harry ngồi một cách khó khăn. Con thuyền bắt đầu di chuyển, không gian yên ắng chỉ có tiếng con thuyền lướt nước; nó tự động di chuyển, như rằng có một lực vô hình nào đó kéo nó đi tới cái ánh sáng ở giữa hồ vậy. Một lúc sau, những vách đá biến mất khuất xa dần. Họ như đang ở giữa đại dương, đại dương không có sóng.

Harry nhìn những con sóng nhỏ do con thuyền tạo ra, nó bất chợt nhìn thấy một ánh trắng dưới mặt nước. “Thầy ơi!” nó hét lên.

“Harry ?”

“Con nghĩ con đã thấy một cánh tay dưới nước – một cánh tay người!”

“Vâng, ta chắc là con thấy,” cụ Dumbledore nói bình tĩnh.

Harry nhìn mặt nước như muốn nhìn thấy cánh tay một lần nữa.

“Có phải vừa rồi nó đã nhảy lên khỏi mặt nước - ?” Nhưng Herry đã có câu trả lời trước khi cụ Dumbledore đáp; dưới ánh sáng của cây đũa phép, một xác người đàn ông nằm dưới mặt nưới một vài inches, mắt mở to, tóc và áo choàng bồng bềnh. “Có những xác người ở đây!” Harry nói giọng khẩn trương.

“Đúng,” cụ Dumbledore bình thản đáp, “nhưng vào lúc này chúng ta không cần bận tâm về chúng.”

“Vào lúc này ạ ?” Harry lập lại, chuyển cái nhìn từ mặt nước sang cụ Dumbledore.

“Chẳng sao cả khi mà chúng chẳng làm gì,” cụ Dumbledore trả lời. “Chẳng nên sợ những cái xác, Harry, cũng giống như chẳng nên sợ bất cứ thứ gì phía sau bóng tối. Chúa tể Voldemort tất nhiên tự hắn cũng sợ và nghĩ chúng ta sẽ. Vì vậy một lần nữa hắn đã chứng tỏ thêm sự kém khôn ngoan của hắn. Thật vô nghĩa khi chúng ta sợ hãi khi nhìn vào cái chết và bóng tối.: Harry chẳng nói gì; nó đồng tình, nhưng nó vẫn còn bên trong đầu cái ý nghĩ kinh khủng về những cái xác nổi xung quanh và bên dưới hõ, và nó không thể tin rằng chúng không nguy hiểm.

“Nhưng một trong chúng đã nhảy lên,” nó nói “Khi con thử gọi Horcrux”

https://thuviensach.vn

“Đúng,” cụ Dumbledore trả lời. “Ta chắc rằng khi chúng ta lấy được cái Horcrux, chúng sẽ chẳng thân thiện nữa đâu. Tuy nhiên, cũng giống như những thứ sinh ra từ lạnh giá và tối tăm, chúng sợ ánh sáng và sự ấm áp, cái mà chúng ta sẽ gọi để hỗ trợ khi cần. Lửa, Harry.” Cụ Dumbledore nói thêm vời một nụ cười khi trả lời Harry.

“Dạ.... vâng....” Harry đáp nhanh. Nó nhìn về phía vệt sáng xanh mà con thuyền vẫn đang lướt đến. Nó không giấu nổi sợ mà nó có. Cái hồ rộng và đầy chết chóc.... Dường như rất nhiều giờ đã trôi qua từ khi nó gặp giáo sư Trelawney, từ khi nó dưa Ron và Hermione Felix Felicis.... Nó tự nhiên muốn nói những lời tạm biệt lâu hơn với chúng.... và nó vẫn chưa gặp được Ginny...”

“Gần đến rồi,” cụ Dumbledore nói một cách hào hứng. Vết sáng xanh đã trở nên to hơn, con thuyền cập vào một cái gì đó với một tiếng va mà Harry không thể nhận ra lần đầu tiên, nhưng khi nó soi ánh sáng của cây đũa phép, nó nhận ra họ đã cập vào một hòn đảo nhỏ ở giữa hồ. “Cẩn thận đừng cho dính nước,” cụ Dumbledore lập lại khi Harry trèo ra khỏi con thuyền.

Hòn đão không lớn hơn văn phòng của cụ Dumbledore là mấy, là sự mở rộng của cái tảng đá, nguồn của cái thứ ánh sáng xanh khi nhìn từ xa. Harry nheo mắt nìn, nó cứ tưởng rằng đó là một loại đèn nào đấy, nhưng sau đó nó nhận ra rằng ánh sáng phát ra từ một cái chậu đá giống như cái Pensieve, và được đạt trên một cái bệ. Cụ Dumbledore và Harry tiến đến cái chậu. Họ nhìn vào bên trong. Bên trong nó là đầy một thứ chất lỏng phát ra ánh sáng xanh lân tinh rực rỡ.

“Nó là thứ gì ạ ?” Harry hỏi.

“Ta không chắc,” cụ Dumbledore trả lời. “Cái gì đó đáng lo hơn là máu và những cái xác.” Cụ Dumbledore vén tay áo choàng phía bên bàn tay bị nám đen lên, và chĩa những ngón tay ấy vào mặt của chất nước.

“Thầy, không, đừng chạm vào -!”

“Ta không chạm đâu,” cụ Dumbledore trả lời, cười nhẹ. “Xem, ta không thể chạm vào gần hơn nữa. Con thử xem.”

Harry đạt bàn tay của nó vào bên trong chậu, và cố chạm vào thứ nước đó. Nó chạm phải một cái rào chắn vô hình ngăn cách nó chỉ gần một inch, bất kể nó cố gắng như thế nào.

“Tránh ra nào, Harry,” cụ Dumbledore nói. Cụ nâng đũa phép và làm những động tác phức tạp bên trên chất lỏng, và lầm bầm lặng lẽ. Không có gì xảy ra, ngoại trừ chất nước có vẻ sáng hơn một chút. Harry vẫn im lặng và nhìn cụ Dumbledore, nhưng sau khi cũ rút đũa phép ra, Harry cảm thấy bây giờ thì tốt để nói chuyện.

“Thầy nghĩ cái Horcrux thì ở đây ạ ?”

“Oh, vâng,” Cụ Dumbledore cúi gần hơn đến cái chậu. Harry nhìn thấy gương mặt cụ phản chiếu trên nền chất lỏng xanh. “Nhưng làm sao để chạm nó ? Nó thì không thể chạm tới bằng tay, biến mất nó, hoặc lấy ra, cũng không thể dùng những bùa chú.” Giống như không suy nghĩ, cụ Dumbledore nâng đũa phép lên lần nữa, xuất hiện một chiếc cốc nhỏ bằng thủy tinh dường như cụ tạo ra vậy. “Ta có thể duy nhất phán đoán rằng chất lỏng này để uống.”

https://thuviensach.vn

“Cái gì ?” Harry nói.”Không!”

“Vâng, ta nghĩ rằng chỉ có thể uống hết, ta mới có thể biết được cái gì phía bên dưới.”

“Nhưng nếu – nó giết thầy thì sao ?”

“Oh, ta nghii ngờ về điều đó vậy,” cụ Dumbledore trả lời. “Chúa tể Voldemort không muốn giết người mà đã lên hòn đảo của hắn.” Harry không tin điều đó. Có phải cụ Dumbledore đã đi quá xa trong việc nhìn nhận cái tốt bên trong mọi người ?

“Thầy,” Harry cố giữ bình tĩnh, “Thầy, đó là Voldemort chúng ta –“

“Ta xin lỗi, Harry; Ta nên nói rằng, hắn không muốn ngay lập tức giết chết người đã đến hòn đảo của hắn,” cụ Dumbledore nói. “Hắn muốn cho họ sống để biết được rằng vì sao họ có thể thâm nhập qua khỏi hết các rào cản của hắn, và quan trọng nhất là, tại sao họ lại dám uống hết cái chậu. Đừng quên rằng chúa tể Voldemort tin rằng chỉ duy nhất hắn biết về những Horcrux.”

Harry muốn nói nhưng cụ Dumbledore ra dấu im lặng, nhìn vào thứ chất lỏng, dường như suy nghĩ rất nhiều. “Không nghi ngờ nữa,” cụ nói, “Thứ nước này sẽ làm nhiệm vụ của nó để ngăn ta lấy cái Horcrux. Nó có lẽ sẽ làm thay đổi ta, làm ta không còn nhớ rằng tại sao ta ở đây, hoặc tạo ra nhiều đau đớn, hoặc làm cho ta mất khả năng. Lúc đó, Harry, nhiệm vụ của con là tiếp tục cho ta uống, ngay cả ép ta. Con hiểu chứ ?”

Mắt của họ nhìn vào cái chậu. Harry không nói gì. Tại sao nó lại được bảo là phải cho cụ Dumbledore uống thứ mà có thể làm cho cụ đau đớn ?”

“Con nhớ không,” cụ Dumbledore nói, “Điều kiện để ta cho con theo ?”

Harry ngập ngừng, nhìn vào đối mắt xanh của cụ, giờ đã chuyển sang màu xanh lá cây do chất nước phản chiếu.

“Nhưng nếu - ?”

“Con đã hứa, phải không, sẽ làm theo bất cứ gì ta dặn ?”

“Dạ, nhưng-“

“Ta đã cảnh báo con, phải không, là sẽ có nguy hiểm ?”

“Dạ,” Harry trả lời, “nhưng mà-“

“Tốt,” cụ Dumbledore trả lời, vén tay áo lên và nâng chiếc cốc, “con đã có những yêu cầu của ta.”

“Tại sao con không thể uống thay ạ ?” Harry hỏi một cách liều lĩnh.

“Bởi vì ta già hơn con, thông minh hơn, và nhiều lần không hữu ích bằng.” Cụ Dumbledore trả lời. “Lần cuối cùng, Harry, ta muốn có sự đồng ý của con rằng con sẽ làm tất cả để ta uống hết chứ ?”

“Không thể sao – ?”

https://thuviensach.vn

“Ta có thể có nó chứ ?”

“Nhưng-“

“Con nói đi, Harry.”

“Con-dạ được rồi, nhưng mà-“

Trước khi Harry có thể phản ứng khác hơn, cụ Dumbledore đã đạt chiếc cốc thủy tinh vào chất nước. Trong khoảnh khắc, Harry ước rằng cụ không thể nào chạm vào nó, nhưng chiếc cốc đã chạm vào như không có gì ngăn cản, khi chiếc cốc đã đầy chất nước, cụ Dumbledore đưa nó lên miệng. “Chúc sức khỏe, Harry.”

Và cụ uống hết cốc nước. Harryquan sát, lo lắng, và sợ hãi.

“Thưa thầy ?” nó hỏi một cách tò mò, khi cụ Dumbledore hạ cái cốc rỗng xuống, “Thầy cảm thấy sao ạ ?”

Cụ Dumbledore lắc đầu, mặt nhắm nghiền. Harry tự hỏi rằng cụ có đau đớn hay không. Cụ Dumbledoređạt cái cốc trở lại vào chậu nước, múc đầy nó, và uống lần nữa.

“thầy ơi ?” Harry nói giọng sợ hãi. “Thầy nghe con chứ ?”

Cụ Dumbledore không trả lời. Gương mặt cụ giống như đang ngủ rất say, nhưng đang mơ mọt cơn ác mộng. Nắm tay của cụ trên cốc nước lỏng dần, và nước bên trong như muốn trào ra. Harry lấy cái cốc và cầm thẳng nó. “Thầy ơi, có nghe con nói không ?” Nó lập lại thật lớn, tạo nên một sự vang vọng trong hang động.

Cụ Dumbledore tỉnh dập và nói với một giọng Harry mà nó không nhận ra.

“Ta không muốn.... Đừng ép ta....”

Harry nhìn chằm chằm vào cụ, nó chẳng biết phải làm gì.

“.... không thích.... muốn dừng....” cụ Dumbledore rên rỉ.

“Thầy.... thầy không thể ngừng,thưa thầy.” Harry nói, “thầy nói là sẽ tiếp tục uống mà, phải không ? Thầy nói là thầy phải uống tiếp. Đây...” Tự mắng nó về điều mà nó đang làm. Harry đưa cốc nước vào miệng cụ và trút nó.

“Không....” cụ rên rỉ khi Harry múc tiếp một cốc nữa, “Ta không muốn.... ta không muốn.... Để ta đi....”

“Không sao, thầy ơi.” Hary nói. “Không sao, con đây –“

“Dừn nó đi, dừng nó đi,” cụ Dumbledore van nài.

“Vâng... vâng, cái này thôi,” Harry nói dối. Nó đổ hết cốc nước vào miệng của cụ. Cụ Dumbledore hét vang.

“Không, không, không, không, ta không thể, ta không thể, đừng ép ta, ta không muốn....”

“Nó không sao, thầy ơi, nó không sao đâu!” Harry nói to, nó không thể giữ yên chiếc cốc thứ sáu với đôi tay run rẩy của mình, cái chậu đã vơi phân nửa. “Không có gì đâu ạ, thầy vẫn

https://thuviensach.vn

an toàn, nó không thực đâu, con thề là nó không có thực- uống nó đi, uống nữa....” Và một cách ngoan ngoãn, cụ Dumbledore đã uốngnhư rằng nó là thuốc giải độc mà Harry đưa cho cụ, nhưng sau đó, cụ úp mặt vào gối và run rẩy.

“Nó là lội của ta, tất cả,” cụ nức nở. “Xin hãy dừng nó, ta biết ta đã sai, oh dừng nó đi, ta sẽ không bao giờ nữa...”

“Cái nay sẽ làm nó ngừng, thầy.” Harry nói và đổ chiếc cốc thứ bảy cho cụ uống.

Cụ Dumbledore co rúm lại như là có những sự dày vò vô hình xung quanh cụ; bàn tay vẫy như điên dại của cụ gần như suýt làm đổ cái cốc mới múc đầy trên tay Harry, “Đừng hại chúng, đừng hại chúng, nó là lỗi của ta, hại ta đi....”

“Đây, uống nó, uống nó đi, thầy sẽ khỏe,” Harry nói một cách liều lĩnh, và một lần nữa cụ Dumbledore nghe lời nó. Cụ ngã về phía trước, tiếp tục kêu thét, đấm những nắm tay lên đất, khi Harry múc cốc thứ chín.

“Làm ơn, làm ơn, không.... không phải nó. Ta sẽ làm tất cả....”

“Chỉ uống một chút, giáo sư, chỉ uống....”

Cụ Dumbledore đã uống giống như một đứa trẻ chết khát, nhưng khi vừa xong, cụ lại hét như rằng bên trong cụ là những ngọn lửa. “Không, làm ơn, không tiếp tục....”

Haeey múc đầy cốc thứ mười và cảm thấy chiếc cốc đã chạm đáy cái chậu. “Chúng ta gần sắp xong rồi, giáo sư. Uống nó, uống nó đi....”

Nó đỡ cụ Dumbledore dậy và một lần nữa cụ đã uống cạn cái cốc; khi Harry vừa bước đi, múc cốc tiếp theo thì cụ Dumbledore lại bắt đầu hét lên to hơn bao giờ, “Ta muốn chết! Ta muốn chết! Dừng nó lại, dừng nó lại, Ta muốn chết!”

“Uống nó, giáo sư. Uống nó đi....”

Dumbledore lại uống, và ngay khi xong, cụ lại hét, “GIẾT TA ĐI!”

“Cái – cái này sẽ!” Harry thở hổn hển. “Uống cái này thôi.... Nó hết rồi.... hết rồi ạ!” Cụ Dumbledore giật lấy cái cốc, uống hết tất cả, và một điều gì đó cụ muốn nói hiện lên trên nét mặt cụ.

“Không!” Harry hét lên, thay vì múc tiếp; nó chạy lại và đỡ cụ dậy; Cặp mắt kính của cụ gần như rơi ra, miệng há hốc, mắt nhắm nghềin. “Không,” Harry và nói và lay cụ Dumbledore, “Không, thầy không chết phải không, thầy đã nó nó không phải là độc dược mà, tỉnh dậy đi thầy, tỉnh dậy đi – Rennervate!” nó khóc, chĩa đũa phép vào ngực cụ; một ánh chớp đỏ nhưng không có gì xảy ra. “Rennervate - thầy ơi – làm ơn – “

Mắt cụ Dumbledore khẽ mở; trái tim Harry đập mạnh, “Thầy ơi, thầy - ?”

“Nước,” cụ Dumbledore thì thào.

“Nước,” Harry thở mệt nhọc. “Dạ – “ Nó bật dập và lấy cái cốc vẫn còn bên trong chậu; nó chú ý đến một mặt dây chuyền nằm bên trong, quấn quanh cái cốc.

https://thuviensach.vn

“Aguamenti!” nó hét to, làm đầy cái cốc bằng chiếc đũa thần. Cái cốc chứa đầy nước sạch; Harry đến bên cụ Dumbledore, đỡ cụ dậy và cho cụ uống – nhưng nó hoàn toàn trống rỗng. Cụ Dumbledore bắt đều thở dốc. “Con có nó đây – chờ – Aguamenti!” Harry lập lại, chĩa đũa phép vào chiếc cốc. Một lần nữa chiếc cốc lại đầy nước sạch, nhưng khi đưa đến miệng của cụ Dumbledore thì nó lại hoàn toàn trống rộng. “Thầy, con đang cố, con đang cố!” Harry nói tuyệt vọng, dù cụ Dumbledore có nghe được nó hay không; “Aguamenti – Agguamenti – AGUAMENTI!”

Chiếc cốc lại đầy nước một lần nữa. Giờ đây cụ Dumbledore đang thở yếu ớt. Harry nghĩ, chỉ còn cácch còn lại, bởi vì Voldemort muốn vậy... Nó nhoài người ra khỏi bờ đá và đưa chiếc cốc xuống hồ, múc đầy thứ nước lạnh đó cái mà sẽ không biến mất. “Thầy ơi – đây!” Harry vừa nói vừa cố tạt nước vào mặt cụ Dumbledore.

Đó là điều duy nhất nó có thể làm, cái cảm giác lạnh buốt nơi cánh tay không cầm chiếc cốc của nó không phải là do sự giá lạnh của nước. Một cách tay gầy nhom đã nắm chặt và cố kéo nó xuống khỏi bờ đá. Mặt hồ giờ đây không còn phẳng lặng nữa; khắp nơi, nó bị quấy động bởi những cái đầu và những cánh tay trắng bệch xuất hiện từ dưới mặt nước, đàn ông, đàn bà và những đứa con nít với những hốc mắt sâu thẫm và mờ mịt đang tiến gần đến hòn đảo” một đạo quân chết chóc từ dưới mặt nước đen ngòm.

“Petrificus Totalus!” Harry quát, cố lùi vào bờ đá vừa chĩa đã phép vào cái Inferius đang nắm cánh tay nó. Nó buông ra và chìm lại vào mặt nước; nó đã đứng lên được, nhưng còn nhiều nữa những Inferi đang sẵn sàng trèo lên hòn đảo. Những bộ mặt của cúng đang liếc nhìn Harry.

“Petrificus Totalus!” Harry kêu lên lần nữa, đẩy lùi sáu hoặc bảy tên nữa, nhưng nhiều tên đang tiến đến gần nó hơn. “Impedimenta! Incarcerous!” Một vài tên vấp ngã, một hoặc hai thì bị trói lại, nhưng những tên khác cứ tiến lên dẫm lên những tên trước. Vẫn nắm chặt cây đũa phép, Harry hét to, “Sectumsempra! SECTUMSEMPRA!” Nhưng ngoài vết rạch trên làn da trắng bệch, chúng không có máu để chảy: Chúng cứ tiến tới, không cảm xúc, những cánh tay đưa về phía Harry, và khi nó đang cố lùi lại xa hơn, nó cảm thấy những cánh tay lạnh giá từ phía sau, nó bị nhấc bổng lên, và chúng bắt đều mang nó đi, xuống dưới mặt nước, nó cảm thấy rằng chẳng có hy vọng nào cứu thoát nó nữa, và sẽ trở thành một tên bảo vệ cho linh hồn của Voldemort nơi đây....

Nhưng, xuyên qua màn đêm, một ánh lửa hiện lên, đỏ thẫm và vàng rực, một chiếc vòng lửa bao quanh lấy hòn đảo, những cái Inferi đang nắm chặt Harry loạng choạng và chúng trở nên yếu đi; chúng không dám vượt qua cái vòng lửa và trở về mặt nước. Chúng buông Harry, nó bị ném xuống đất, với cánh tay tên chồn, sau nó nó đứng dậy nhanh, giơ đũa phép lên phòng thủ.

Cụ Dumbledore giờ đây đã đứng dậy, xanh tái như những cái Inferi xung quanh, nhưng cao hơn, những ngọn lửa lấp lánh trong mắt cụ, chiếc đũa péhp của cụ như một ngọn đuốc, từ chiếc đầu của nó tạo nên những vòng lửa, như những dây thòng lọng, xiết chặt chúng với cái nóng. Những cái Inferi va vào nhau, vô vọng để thoát khoải chúng....

Cuụ Dumbledore cúi xuống và nhặt lấy cái mặt dây chuyền từ phía đáy chậu và cất vào bên trong áo choàng. Bị xiết bởi những chiếc vòng lửa, những cái Inferi không biết rằng con

https://thuviensach.vn

mồi của chúng đang rời khỏi khi mà cụ Dumbledore và Harry đã trở lại bên trong con thuyền, chiếc vòng lửa theo họ, vòng quanh, những cái Inferi theo họ cho đến khi rời bờ, nơi mà chúng cũng biến mất sau làn nước tối.

Harry, đã rất sợ, nó nghĩ rằng cụ Dumbledore không thể trèo vào con thuyền, cụ đã choáng váng một chút khi cố gắng làm điều đó, tất cả sức lực cụ đã dồn vào việc tạo cái vòng lửa để bảo vệ họ. Harry đỡ lấy cụ Dumbledore vào chỗ ngồi. Khi họ đã an toàn bị ép chặt chật chội trên con thuyền, nó bắt đầu di chuyển, chiếc vòng lửa vẫn bao quanh họ, và dường như những cái xác Inferi đang bơi phía dưới họ nhưng chúng không dám xuất hiện.

"Thưa thầy," Harry thì thầm, Con đã quên – về việc gọi lửa – chúng tấn công và con đã hoảng sợ –"

"Ta hiểu mà," cụ Dumbledore nói nhỏ. Harry có thể nhận ra giọng nói cụ rất yếu.

Họ trở lại bờ bên này với một tiếng chạm nhỏ của con thuyền vào bờ đá, Harry trèo xuống, và nhanh chóng quay lại để giúp cụ Dumbledore. Khi cụ Dumbledore vừa bước xuống, cụ đã buông rơi chiếc đũa phép vủa cụ; chiếc vòng lửa biến mất, nhưng những cái xác Inferi không xuất hiện nữa. Chiếc thuyền con chìm lại vào mặt nước, sợ dây xích cũng vậy từ từ chìm xuống dưới hồ trong tiếng loảng xoảng. Cụ Dumbledore thở dài và dựa vào vách hang.

"Ta yếu quá...." cụ nói

"Không sao đâu, thưa thầy," Harry nói, lo âu về vẻ xanh xao cực độ và nhịp thở của cụ. "Đừng lo, con sẽ đưa cụ về.... Dựa vào con, thầy...."

Và nó khoác cánh tay không bị thương của cụ lên vai nó, Harry hết sức cốdìu vị hiệu trưởng vòng quanh hồ để trở về.

"Sự phòng thủ... đã được nghĩ rất chu đáo," cụ Dumbledore nói yếu ớt. "Một ngươi sẽ chẳng làm được gì.... Con đã làm rất tốt, rất tốt, Harry...."

"Đừng nói thưa thầy," Harry nói, "Dưỡng sức nha, thầy.... Chúng ta sắp ra khỏi đây rồi...."

"Cánh cổng đã bị đóng lại.... Con dao của ta..."

"Không cần đâu ạ, con sẽ cắt bằng đá," Harry nói một cách tỉnh táo. "Thầy chỉ cho con, nó ở đâu ạ...."

"Ở đây...."

Harry chà cổ tay của nó lên hòn đá: Khi đã nhận ra sự dâng hiến của máu cho nó, cánh cổng mở ra lần nữa. Họ thoát ra động ngoài, và Harry giúp cụ Dumbledore xuống dòng nước lạnh cóng trong đường ngầm.

"Sẽ tốt thôi, thưa thầy." Harry lập lại nhiều lần, nó sợ sự im lặng của cụ, hơn là khi cụ nói một cách yếu ớt nữa. "Chúng ta sắp đến rồi.... Con có thể độn thổ cho cả hai trở về... thầy đừng lo...."

"Ta không sao đâu, Harry," cụ Dumbledore nói, giọng của cụ lớn hơn cả tiếng của dòng nước. "Ta ở bên con."

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG XXVII: THÁP SÉT ĐÁNH

Trở lại bầu trời đầy sao, Harry kéo cụ Dumbledore lên tảng đá gần nhất. Ướt đẫm và run lẩy bẩy, với sức nặng của cụ Dumbledore ở trên, nó tập trung một cách khó khăn đến đích: Hogsmeade. Nhắm mắt lại, ôm cánh tay của cụ Dumbledore thật chặt, Harry lại tiếp tục cái cảm giác dồn ép khủng khiếp.

Trước khi mở mắt, Harry biết nó đã làm được: mùi của cát, những cơn gió biển đã biến mất. Nó và cụ Dumbledore đang ở giữa con đường tối mịt dẫn tới Hosgmeade. Trong một khoảng khắc, nó thấy nhiều Inferi đang dần dần tiến lại phía nó từ các cửa hàng, thế nhưng sau một cái chớp mắt, chúng biến mất. Quanh nó, chỉ còn lại bóng tối với một vài cây đèn đường le lói.

“Chúng ta đã đến, thưa thầy” Harry nói một khó khăn. Nó bất ngờ nhận ra mũi khâu ở ngực đã khô. “Chúng ta đã đến, chúng ta đã đến Horcrux rồi ! ”

Cụ Dumbledore đứng lảo đảo trước mặt nó. Trong một thoáng, Harry nghĩ rằng phép độn thổ của nó đã làm cho cụ mất thăng bằng. Rồi nó thấy mặt cụ, tái nhợt và ướt đẫm dưới ánh sáng từ xa của cây đèn đường

“Thầy ổn không ạ ?”

“Ta sẽ khá hơn” cụ Dumbledore nói yếu ớt, mặc dù góc miệng của cụ giật mạnh “ Liều thuốc đó… không phải là liều thuốc giải”

Và khi thấy cái rùng mình của Harry, cụ cúi thấp xuống.

“Đừng lo lắng, thầy sẽ ổn mà”

Nó nhìn xung quanh một cách tuyệt vọng, nhưng không có ai cả. Tất cả những gì nó có thể nghĩ được bây giờ là phải bằng mọi cách đưa cụ Dumbledore đến trạm xá.

“Chúng ta cần về trường, thưa thầy…..Bà Pomfrey…”

“Không” cụ nói “ Người ta cần bây giờ là giáo sư Snape… nhưng ta không nghĩ… ta có thể đi xa như vậy…”

“Vâng, thưa thầy. Con sẽ tìm một nơi để thầy nghỉ, rồi con sẽ đi kiếm bà…”

“Severus” cụ Dumbledore nói rõ ràng “ ta cần Severus..”

“Vậng ạ, Snape. Nhưng con sẽ phải đi một lúc, vì vậy con có thể…”

Nhưng trước khi Harry kịp làm gì thì nó nghe thấy tiếng bước chân đang chạy. Trái tim của nó nhảy lên:

Người nào đó đã thấy, người nào đó đã biết là họ cần giúp đỡ. Và nó thấy bà Rosmerta đang chạy xuống con đường tối mịt phía trước họ với đôi guốc cao gót và mặc cái áo choàng lụa thêu những con rồng.

“Ta thấy con Độn Thổ khi kéo cái màn phòng ngủ. Cảm ơn Chúa, cảm ơn Chúa, ta không thể nghĩ cái gì để… nhưng chuyện gì xảy ra với ngài, ngài Albus ?”

https://thuviensach.vn

Bà dừng lại, thở hổn hển rồi nhìn chằm chằm, với đôi mắt mở rộng, xuống cụ Dumbledore.

“Thầy bị thương”, Harry nói “ bà Rosmerta, bà có thể đưa cụ vào quán Ba Cây Chổi khi con đi vào trường và tìm người giúp đỡ ? “

“Con không thể đi tới đó một mình được, Con không nhận ra- con không thấy là.. ?”

“Nếu bà giúp con” Harry nói, không nghe những gì bà Rosmerta nói “ con nghĩ chúng ta có thể đưa cụ vào trong- ? “

“Chuyện gì xảy ra ? “ cụ Dumbledore nói: “ chuyện gì đã xảy, Rosmerta ? “

“Dấu - dấu hiệu đen, thưa cụ”

Và rồi bà chỉ lên bầu trời, về phía Hogwarts. Sự sợ hãi tràn ngập trong Harry… Nó ngước nhìn lên.

Nó ở đó, lở lửng trên bầu trời phía trên trường: cái sọ màu xanh lá cây, đang cháy sáng với cái lưỡi hình con rắn, cái dấu hiệu mà Tử Thần Thực Tử để lại khi chúng vào tòa nhà nào… mọi khi chúng giết ai đó…

“Nó xuất hiện khi nào ? “ cụ Dumbledore hỏi, và bàn tay của cụ siết chặt lên vai của Harry khi cụ cố gắng đứng dậy một cách khó khăn.

“ Chắc hẳn khoảng vài phút trước, khi tôi đưa con mèo ra ngoài thì không có nó, nhưng khi tôi lên gác thì - ?”

“Chúng ta cần trở lại lâu đài một lần nữa” cụ Dumbledore nói “ Rosmerta”, và mặc dầu lảo đảo một chút, cụ hầu như hoàn toàn ở vị trí của người điều ra lệnh “ chúng ta cần những cây chổi”

“ tôi có một cặp ở sau quán” bà nói, trông có vẻ rất hoảng sợ “ Tôi có thể chạy đi và lấy về - ?”

“ Không, Harry có thể làm nó”

Harry giơ cây đũa của nó lên lần nữa

“ Accio chổi của bà Rosmerta”

Một giây sau, họ nghe thấy một tiếng nổ lớn khi cửa trước cửa quán rượu vỡ tung lên, hai cây chổi phóng ra ngoài đường và đua nhau đến bên Harry, nơi mà chúng dừng đột ngột, rung nhẹ, ở tốc độ cao nhất.

“Rosmerta, làm ơn gửi một bức thư đến Bộ pháp thuật” cụ Dumbledore nói, khi cụ cưỡi lên cây chổi gần nhất “ Có thể không ai trong Hogwarts nhận ra có cái gì không ổn…Harry, mặc chiếc áo tàng hình của con vào đi”

Harry kéo chiếc áo khoác tàng hình ra khỏi túi, và trùm nó vào người trước khi leo lên chổi, bà Rosmetra đi lảo đảo trở lại quán rượu của bà, khi Harry và cụ Dumbledore đạp xuống đất và bay lên. Khi họ tăng tốc về phía lâu đài, Harry lướt qua một bên cụ

https://thuviensach.vn

Dumbledore, sẵn sàng túm lấy cụ nếu cụ rơi, nhưng hình như dấu hiệu đen dã kích thích cụ: cụ cúi thấp người xuống, mắt nhìn chằm chằm dấu hiệu đen, râu và mái tóc bạc của cụ bay về phía sau trong bầy trời đêm. Và Harry cũng nhìn cái đầu sọ, nổi sợ lớn dần trong nó, như quả bong bóng độc ác, nén phổi nó lại, cuốn theo tất cả sự lo lắng khác trong tâm trí nó…

Họ đã đi bao lâu ? Có phải may mắn của Ron, Hermione, và Ginny đã hết rồi không ? Toàn trường hay là Neville, hay Luna hay các thành viên khác của DA có phát hiện được những kẻ đã gây nên dấu hiệu đen không ? Và nếu … ông ta là người bảo họ đi tuần tra các hành lang, ông ta sẽ nói cho họ để rời khỏi giường an toàn… ông ta có đáng tin cậy, một lần nữa, vì cái chết của một người bạn ?

Khi bay xuyên qua màn đêm, lượn vòng xuống con đường mà nó đã đi trước đó, dù tiếng rít của không khí ban đêm, Harry lại nghe thấy cụ Dumbledore nói khẽ bằng một thứ tiếng lạ.Nó biết vì sao cây chổi của nó rung lên một chút khi họ bay vào sân: cụ Dumbledore đã phá bỏ những bùa mê mà chính cụ đã ếm lên xung quanh lâu đài, để họ có thể nhanh chóng tiến vào lâu đài. Dấu hiệu đen đang lấp lánh ở phía trên tháp thiên văn, nơi cao nhất của lâu đài. Có phải là cái chết đã xảy ở đó không ?

Cụ Dumbledore vừa mới băng qua bức tường thành và đang đáp xuống, Harry đáp xuống sau cụ vài giây và nhìn xung quanh.

Tòa thành trống không. Cánh cửa dẫn đến cầu thang xoắn ốc đi vào lâu đài đang đóng. Không có một dấu hiệu về một trận đánh đến chết hay một người nào cả.

“Chuyện này có nghĩa là gì ạ ?” Harry hỏi cụ Dumbledore, rồi nhìn lên cái đầu lâu màu xanh với cái lưỡi rắn đang lấp lánh một cách độc ác.” Nó có đúng là dấu hiệu đen ? Phải có người nào đó xác định là - thưa thầy ?”

Dưới ánh sáng xang lờ mờ của dấu hiệu đen, Harry thấy cụ Dumbledore đang ôm ngực của mình bằng bàn tay đen sẫm.

“ Đi thức Severus dậy” cụ nói yếu ớt nhưng rõ ràng. ” Nói với ông ta những gì đã xảy ra và bảo tới gặp ta. Đừng làm gì khác, đừng nói với bất kỳ ai và đừng cởi cái áo khoác của con. Ta sẽ đợi ở đây.”

“Nhưng-“

“Con đã thề là tuân theo ta, Harry à – đi đi!”

Harry vội vàng chạy đến cánh cửa dẫn đến cầu thang xoắn ốc, nhưng bàn tay của nó vừa mới chạm vào cái vòng sắt của cánh cửa thì nó nghe thấy bước chân từ phía bên kia. Nó nhìn về phía cụ Dumbledore đang ra hiệu cho nó lùi lại. Nó vừa lùi xa cánh cửa, vừa rút cây đũa thần.

Cánh của bật tung và một người hiện ra, hét lớn “ Expelliarmus!”

Người Harry trở nên cứng và bất động, và nó cảm thấy nó rơi vào bức tường của tháp, đứng sững như tượng, không thể di chuyển hay nói được. Nó không biết chuyện gì đã xảy ra – Expelliarmus đâu phải là một lời nguyền đông cứng.

https://thuviensach.vn

Rồi, bằng ánh sáng của dấu hiệu đen, nó thấy cây đũa của cụ Dumbledore đang bay vòng qua bờ thanh, và nó đã hiểu ra… Cụ đã im lặng làm bất động Harry, và chính cái giây thực hiện lời nguyền đó đã làm cho cụ phải trả giá bằng cơ hội phòng thủ bản thân.

Đứng đối diện với bờ thành, khuôn mặc trắng bệch, cụ Dumbledore vẫn không có dấu hiệu nào của sự hoảng sợ hay đau đớn. Cụ chỉ đơn thuần nhìn vào kẻ đã đánh bật cây đũa thần của cụ và nói " Chào buổi tối, Draco"

Malfoy bước tới, liếc nhanh xung quanh để kiểm tra có còn ai khác không. Mắt của hắn dừng lại ở cây chổi thứ hai.

" Có ai khác ở đây nữa ? "

"đó là câu hỏi đáng kẽ ta nên hỏi cậu, hay cậu đang hành động một mình ?"

Harry nhìn thấy đôi mắt tái nhợt của Malfoy quay qua cụ Dumbledore dưới ánh sáng xanh nhạt của dấu hiệu

"không" hắn nói" tôi đang nổi cáu đây. Có tử Thàn Thực tử trong trường của ông tối nay"

"À, À" cụ Dumbledore nói, như thể là Malfoy đang trình bày một bài tập về nhà đầy tham vọng." quả thực là rất tốt. Cậu đã tìm ra cách để đưa chúng vào, phải không ?"

"Đúng thế" Malfoy nói, thở hổn hển " ngay dưới mũi ông mà ông không bao giờ nhận ra"

"tài tình" cụ Dumbledore nói " Bây giờ…tha thứ cho ta…chúng đang ở đâu ? Cậu hình như không được giúo đỡ."

"Họ gặp những người canh gác của ông. Họ đang đnáh nhau ở dưới. họ sẽ không trễ đâu…tôi đi lên trước. tôi - tôi có việc phải làm"

"À, vậy thì, cậu phải tự xoay xở thôi, cậu bé đáng mến" cụ Dumbledore nói nhẹ nhàng.

Rồi tất cả im lặng. Harry bị giam cầm trong chúng cơ thể tàng hình, tê liệt của mình, nhìn chằm chằm vào hai người họ, đôi tai nó căng ra để nghe những âm thanh của các tử thần thực tử từ xa, và phía trước nó, Draco Malfoy không làm gì cả ngoại trừ chỉ nhìn chằm chằm vào cụ Albus Dumbledore, người mà, không thể tin được, đang mỉm cười.

"Draco, Draco, cậu không phải là một kẻ giết người"

"Làm sao ông biết ?" Malfoy nói

Hắn hình như đã nhận ra những từ ấy trẻ con như thế nào, Harry thấy hắn đỏ ứng dưới ánh sáng xanh của dấu hiệu đen

"ông không biết khả năng của tôi " Malfoy nói mạnh mẽ hơn " ông không biết tôi vừa mới làm gì đâu "

"Ồ, vâng, ta biết" cụ Dumbledore nói nhẹ nhàng " cậu suýt nữa đã giết Katie Bell và Ronald Weasley. Cậu đã cố giết ta, với sự tuyệt vọng ngày càng tăng dần, trong suốt cả năm học. Hãy tha thứ cho ta, Draco à, nhưng đó thực sự là những sự cố gắng yếu ớt… quá yếu ớt, một cách trung thực, ta muốn biết trái tim của cậu có thực sự cho phép…

https://thuviensach.vn

“nó cho phép!” Malfoy nói dữ dội “ tôi đã làm việc đó trong cả năm học, và tối nay – “

Ở một nơi nào đó sâu trong lâu đài phía dưới, Harry nghe thấy một tiếng hét. Malfoy đông cứng lại, rồi liếc nhìn ra sau.

“ Ai đó đang đánh một trận hay” cụ Dumbledore nói vui vẻ. “ Nhưng cậu đang nói là…vâng, cậu đã xoay xở để đưa các Tử Thần Thực Tử vào trường của ta mà, ta thừa nhận, ta nghĩ là không thể…cậu làm như thế nào vậy ?”

Nhưng Malfoy không nói gì, hắn vẫn đang lắng nghe những gì xảy ra bên dưới và hắn hầu như tê liệt như Harry.

“ Có lẽ cậu phải thực hiện công việc này một mình” cụ Dumnledore nói “ nếu người của cậu bị ngăn cản thì sao ? Có thể cậu đã nhận ra, các thành viên của hội phượng hoàng cũng ở đây tối nay. Rốt cuộc, cậu thực sự không cần giúp đỡ….ngay bây giờ, ta không có đũa thần… ta không có gì tự vệ cả”

Malfoy vẫn chỉ nhìm chằm chằm cụ.

“Ta biết” cụ nói một cách tử tế, khi mà Malfoy không nói nhúc nhích cũng không nói gì,” cậu sợ phải làm việc này mà không có chúng”

“ Tôi không sợ !” Malfoy gầm lên, mặc dù vẫn không làm gì cụ Dumbledore “ chính ông mới là người nên sợ!”

“Tại sao ? Ta không nghĩ cậu sẽ giết ta, Draco à. Giết người không dễ dàng như sự tin tưởng ngây thơ đâu….Vì vậy, hãy nói với ta, trong khi chúng ta đợi những người bạn của cậu…. cậu đưa chúng vào đây bằng cách nào ? Hình như cậu đã mất khá nhiều thời gian để vạch kế hoạch”

Malfoy trông có vẻ như hắn đang đánh nhau với sự thôi thúc muốn hét lên hay nôn mửa. Hắn nghẹn ngào và hít sâu, nhìn trừng trừng cụ Dumbledore, cây đũa của hắn chỉ thẳng vào trái tim gần đó [the latter s heart].

Và rồi, dường như hắn không thể tự giúp đỡ chính mình, hắn nói “ tôi đã chữa lại cái Vanishing Cabinet hư mà không ai dùng nhiều năm nay. Một Montague đã bị mất năm ngoái.

“Aaaah”

Tiếng thở dài, một nửa rên rỉ, của cụ Dumbledore. Trong một thoáng, cụ nhắm mắt lại.

“ Rất thông minh… có một cặp, ta sẽ lấy nó ?”

“ Cái khác ở trong Borgin and Burkes” Malfoy nói “ chúng tạo ra một loại hành lang giữa chúng. Montague nói với tôi rằng khi hắn mắc kẹt ở Hogwarts, hắn bị giam vào trong ngục nhưng thỉnh thoảng hắn có thể nghe những gì xảy ra trong lâu đài, thỉnh thoảng lại nghe thấy những gì ở cửa hàng, như thể Cabinet ở giữa chúng, nhưng không ai có thể nghe thấy hắn…. Cuối cùng hắn đã Độn thổ ra, mặc dù hắn chưa bao giờ qua được kì thi. Hắn gần như chết đi. Mọi người đều nghĩ rằng đó là một câu chuyện hay, nhưng chỉ có tôi nhận ra ý nghĩa

https://thuviensach.vn

của nó - ngay cả Borgin cũng không biết – ta là người duy nhất nhận ra rằng : có thể vào Hogwarts thông qua các Cabinet nếu tôi sửa chúng"

" rất tốt" Dumbledore thì thầm " vậy Tử thần thực tử có thể đi từ Borgin and Burkes vào trường để giúp cậu… một kế hoạch thông minh, rất thông minh… và, như cậu nói, ngay dưới mũi tôi…"

"Ừ" Malfoy nói. Hắn, một cách kỳ lạ, hình như có lấy sự dũng cảm, và an ủi từ lời khen của cụ Dumbledore. " Vâng, đúng thế"

"Nhưng nhiều lần" cụ tiếp tục " cậu không chắc là cậu có thể sửa được Cabinet, phải không ? Và cậu đã dùng đến cách xem xét một cách thổ thiện và xấu xa như gưiử cho ta một chuỗi hạt bị nguyền rủi mà chắc chắn là đã sai lầm…. chỉ có một cơ hội rất mỏng manh để ta uống rượu mật đó…"

"Ừ,mà, ông vẫn không nhận ra người đứng sau món đó sao ? Malfoy chế nhạo, trong khi cụ Dumbledore trược xuống một chút bờ tường, sức lực cụ rõ ràng đang giảm dần, và Harry đấu tranh một cách vô ích, câm lặng, với lời nguyền đang trói chặt nó.

"Thực ra, ta không nhận thấy" cụ Dumbledore nói " ta chắc đó là cậu"

"vậy tại sao ông không chặn tôi lại ?" Malfoy hỏi

"ta đã cố gắng, Draco. Giáo sư Snape đã giám sát cậu theo lệnh của ta"

"Ông ta không làm theo lệnh của ông, ông ta đã hứa với mẹ tôi – "

" tất nhiên đó là những gì ông ta nói với cậu, Draco à, nhưng – "

" Ông ta là gián điệp hai mang, ông,lão già ngu ngốc, hắn không làm việc cho ông, chỉ có ông nghĩ như vậy thôi "

" Chúng ta đành phải bất đồng với nhau thôi, Draco à. Ta tin giáo sư Snape – "

"À, ông đã đánh mất sự thông thái của mình " Malfoy chế nhạo " ông ta đã đề nghị giúp đỡ ta- muốn dành lấy tất cả vinh quang – muốn có một chút hành động – " cậu đang làm gì vậy ? cậu làm cái chuỗi hạt đó phải không, thật ngu ngốc, nó có thể thổi tung mọi thứ-" Nhưng tôi không nói với ông ta những gì ta đã làm ở phòng yêu cầu, ngày mai ông ta thức dậy và mọi chutện đã xong và ông ta sẽ không còn là người được Chúa tể bóng tối sủng ái nữa, ông ta sẽ không là gì so với tôi, không là gì!"

"Rất tốt " cụ Dumbledore nói nhẹ nhàng " Tất nhiên, tất cả chúng ta đều thích sự đánh giá đúng những công việc của chính chúng ta… nhưng chắc hẳn cậu phải có tòng phạm, …. Một ai đó ở Hogsmeade, người mà có thể thả Katie- aaah"

Cụ Dumbledore nhắm mắt lần nữa và gật đầu, như thể là cụ sắp ngủ gật.

"… tất nhiên… Rosmerta. Bà ấy bị lời nguyền Độc Đoán [Imperius Curse] bao lâu rồi ?"

" Cuối cùng ông cũng nhận ra, phải không ?" Malfoy chế nhạo

https://thuviensach.vn

Có một tiếng hét khác ở phía dưới, hơi to hơn những cái trước. Malfoy lại nhìn lui sau một cách sợ hãi, rồi quay lại nhìn cụ Dumbledore, đang nói tiếp " Rosmerta tội nghiệp đã bị ép phải lẩn tránh trong phòng tắm và đưa cái chuỗi hạt đó cho bất kỳ học sinh Hogwarts nào vào đó một mình ? Và bình rượu mật ong độc… à, đương nhiên, Rosmerta có thể bỏ độc vào nó trước khi bà ấy gửi nó đến Slughorn, và tin rằng nó sẽ là quà giáng sinh của ta… vâng, rất rõ ràng…rất rõ ràng…. Ông Filch tội nghiếpẽ không, tất nhiên, nghĩ đến việc kiểm tra cái chai của Rosmerta… hãy nói cho ta, cậu liên lạc với Rosmerta như thế nào ? Ta nghĩ rằng tất cả cách thức liên lạc trong và ngoài trường đều bị giám sát"

"những đồng xu bị ếm" Malfoy nói, dường như hắn bị buộc phải tiếp tục nói, dù cây đũa trên tay hắn đang lắc dữ dội " tôi có một cái và bà ta có một cái và ta có thể gửi những thông điệp đến bà ta-"

"Đó không phải là cách liên lạc bí mật của cái nhóm mà được gọi là Đội quân của Dumbledore [DA] sao ?" cụ Dumbledore hỏi. Giọng cụ nhẹ nhàng và vui vẻ, nhưng Harry thấy cụ lại trượt thấp xuống 1 inch khi cụ nói.

"đúng, ta lấy ý tưởng từ chúng" Malfoy nói, với một nụ cười nhăn nhó " ta lấy ý tưởng chai rượu mật độc từ con máu bùn Granger, ta nghe con nhỏ nói,ở trong thư viện, những loại độc mà Filch không nhận ra…"

"Làm ơn đừng dùng những lời lẽ xúc phạm trước mặt ta" cụ Dumbledore nói

Malfoy cười lỗ mãng

" ông quan tâm đến việc tôi nói " máu bùn" khi mà tôi muốn giết ông ?"

"Đúng" cụ Dumbledore nói, và Harry thấy chân của cụ trượt xuống một chút trên sàn khi cụ cố gắng đứng thẳng " Nhưng khi định giết ta Draco à, cậu đã mất khá nhiều phút. Chúng ta đang ở một mình. Ta không có khả năng phòng thủ hơn bất kỳ lúc nào, và cậu vẫn không hành động…"

Miệng của Malfoy méo mó một cách không có ý, như thể hắn vừa mới nếm cái gì đó rất đắng.

"bây giờ, về tối nay" cụ Dumbledore tiếp tục" ta bị bối rối một chút những việc đã xảy ra…. Làm sao cậu biết ta đã rời khỏi trường ? Nhưng tất nhiên" cụ tự trả lời câu hỏi của chính mình" Rosmerta đã thấy ta rời khỏi, bà ta đã báo cho cậu bằng những đồng xu của cậu, …"

"Đúng vậy" Malfoy nói " nhưng bà ta nói ông chỉ ra ngoài để uống một chút, rồi ông sẽ trở lại….."

"À, chắc chắn ta đã uống một cốc… và ta đã quay lại…" cụ lầm bầm. " vì vậy cậu đã quyết định đặt bẫy ta ?"

" Chúng tôi đã quyết định đặt Dấu hiệu đen ở phía trên tháp và để cho ông đến đây nhanh hơn, để ông thấy người bị giết" Malfoy nói " Và nó đã thành công"

"À… vâng và không…" cụ Dumbledore nói " Nhưng ta đã đến, mà, không ai bị giết cả ?"

https://thuviensach.vn

“ ai đó đã chết” Malfoy nói, và giọng hắn hình như tăng lên cả một âm quãng. “một trong những người của ông …. Tôi không đó là ai, lúc đó rất tối… tôi bước ngang qua cái xác… tôi được lệnh đợi ở đây khi ông quay lại, chỉ đám Phượng hoàng của ông đi đường này…”

“Đúng vậy” cụ Dumbledore nói

Có mộy tiếng nổ và những tiếng la từ phía dưới, lớn hơn trước; nghe như người nào đó đang đang chiến đấu trên cái cầu thang xoắn, cầu thang dẫn đến nơi cụ Dumbledore, Malfoy và Harry đang đứng. Và trái tim cuả Harry đánh rầm rầm trong cái lồng ngực tàng hình của nó… người nào đó đã chết… Malfoy đã bước qua cái xác …nhưng đó là ai ?

“có một khoảng thời gian ngắn, cách này hay cách khác” cụ Dumbledore nói “ Vì vậy, chúng ta bàn về lựa chọn của cậu, Draco”

“Lựa chọn của tôi !” Malfoy nói lớn “ tôi đang đứng đây với cây đũa thần – tôi đang định giết ông-“

“ cậu bé yêu quý, chúng ta sẽ không giả vờ về điều đó nữa. Nếu cậu định giết ta, cậu đã làm nó khi cậu đánh bật cây đũa của ta, cậu sẽ không dừng lại vì cuộc tán gẫu vui vẻ về phương thức và ý nghĩa này”

“tôi không có lựa chọn nào cả” Malfoy nói, và hắn thình lình trắng như cụ Dumbledore. “ tôi bắt buộc phải làm! Hắn sẽ giết tôi! Hắn sẽ giết cả nhà tôi!”

“ta thấy rõ vị trí khó khăn của cậu “ cụ Dumbledore nói “ Cậu không nghĩ tại sao trước đây ta không đối chấp với cậu ? Bởi vì ta biết cậu sẽ bị giết nếu Voldemort nhận ra rằng ta nghi ngờ cậu”

Malfoy nhăn mặt khi nghe đến cái tên

“ta đã không dám nói chuyện với cậu về cái nhiệm mà ta biết cậu được giao, nếu Hắn ếm Legilimency lên cậu “ cụ tiếp tục “ nhưng bây giờ cuối cùng chúng ta cũng có thể nói chuyện thẳng thắn với nhau….không thiệt hại gì cả, cậu không làm ai bị thương cả, dù cậu rất may mắn khi các nạn nhân vô tình của cậu còn sống…. ta có thể giúp cậu, Draco à”

“không, ông không thể” Malfoy nói, tay cầm đũa của hắn lắc rất tồi tệ “ không ai có thể giúp tôi cả. Hắn bảo tôi làm nó nếu không hắn sẽ giết tôi.Tôi không có quyền chọn “

“hãy trở về lẽ phải đi, Draco à. Và chúng tôi sẽ che dấu cậu hoàn hảo hơn cậu có thể tưởng tượng. Hơn nữa, ta sẽ đưa cho những thành viên của Hội đến che giấu mẹ cậu ngay tối nay. Bây giờ cha cậu đã an toàn khi ở Azkaban… khi đến lúc ta cũng có thể bảo vệ ông ta… hãy trở về lẽ phải đi, Draco.. cậu không phải là kẻ giết người…”

Malfoy nhìn chằm chằm vào cụ

“nhưng tôi đã đi quá xa, phải không ?” hắn nói chậm chạp. “Chúng nghĩ tôi sẽ chết, nhưng tôi ở đây,….và ông đang ở dướiquyền lực của tôi… tôi là người có đũa thần… ông đang cần lòng nhân từ của tôi…”

“không, Draco à” cụ Dumbledore nói “ Bây giờ lòng nhân từ của ta, không phải của cậu, có ý nghĩa…”

https://thuviensach.vn

Malfoy không nói. Miệng hắn mở ra, tay cầm đũa vẫn run.

Nhưng tiếng bước chân đột ngột vang lên ở cầu thang và 1 giây sau Malfoy bị hất văng khi bốn người mặc áo choàng đen làm nổ tung cánh cửa ở bờ thành. Vẫn bất động, Harry kinh hãi nhìn bốn người đó: hình như bọn Tử thần thực tử đã thắng trong trận đánh ở phía dưới.

Một người đàn ông nhiều bướu, nghiêng hẳn sang một bên cườirúc rích

"Dumbledore bị dồn vào chân tường!" hắn nói, và hắn quanh sang người phụ nữ nhỏ bé, người trông có vẻ như chị của hắn, đang cười toe toét " Dumbledore không có đũa, Dumbledore một mình! Làm rất tốt, Draco, Làm rất tốt"

"Xin chào, ông Amycus" cụ Dumbledore nói một cách dũng cảm, như thể đón tiếp hắn vào tiệc trà " và ông cũng mang theo bà Alecto… rất duyên dáng…"

Người đàn bà cười pha một chút giận dữ

"Ông nghĩ trò đùa nhỏ đó sẽ giúp ông thoát khỏi cái chết ?" mụ chế nhiễu

"Trò đùa ? Không, không, đó là cách cư xử lịch sự " cụ Dumbledore đáp lại

"Làm đi" người đứng gần Harry nhất, một người đàn ông mập với mái tóc dài dài, với cái áo choàng đen kín mít. Hắn có một giọng nói mà Harry chưa bao giờ nghe: một giọng nói như tiếng ho cọt két. Harry có thể ngửi thấy một mùi mạnh mẽ trộn lẫn giữa mồ hôi và, không thể sai hơn, máu từ người hắn. Các ngón tay bẩn thỉu với những cái móng tay hơi vàng.

" ông đó hả, Fenrir ?"cụ Dumbledore hỏi

"đúng vậy" một người khác nói " Rất vui khi gặp ta hả, Dumbledore ?"

"Không, ta không thể nói vậy…"

Fenrir Greyback cười, nhe ra những cái răng nhọn hoắc. Máu nhỏ tuèng giọt xuống cằm và hắn liếm môi từ từ, một cách bẩn thỉu.

"nhưng ông không biết ta thích tụi nhỏ nhiều thế nào đâu, Dumbledore"

"bây giờ ông lại tấn công cả khi không có trang tròn ? cái này thật không bình thường…. ông cần ăn thịt người mà một lần một tháng không làm ông thỏa mãn sao ?

"đúng vậy" Greyback nói " Nó ông làm ghê tởm phải không Dumbledore ? Nó làm ông sợ ?

"À, ta không thể giả vờ nó không làm ta ghê tởm một chút" cụ Dumbledore nói " và, vâng, ta hơi bất ngờ khi Draco đây mời ông, trong tất cả mọi người, vào trường nơi mà tất cả bạn bè của nó đang sống…"

"tôi không mời" Malfoy thì thào. Hắn không nhìn Greyback, hắn hình như không muốn, ngay cả, liếc qua Greyback " tôi không biết hắn sẽ đến – "

"ta không muốn bỏ lỡ một cuộc viếng thăm Hogwarts, Dumbledore à" Greyback nói " Không phải lúc nào cũng có những cái cổ bị xé toạt ra…. Ngon, rất ngon…"

https://thuviensach.vn

Và hắn đưa một cái móng tay màu vàng lên và xỉa những cái răng cửa, trong khi đang liếc cụ Dumbledore

“ông có thể làm món ăn phụ cho ta, Dumbledore..”

“không” Tử thần thực tử thứ tư rít the thé. Hắn có một gương mặt lớn, hung ác. “Chúng ta đã được lệnh. Draco phải làm điều đó. Draco, nhanh lên “

Malfoy có vẻ ít cương quyết hơn. Hắn trông có vẻ khiếp sợ khi nhìn chằm chằm vào mặt cụ, đang tái nhợt hơn moị khi và thấp hơn bình thường, khi cụ trượt quá thấp xuống tường bờ thành.

“Hắn không cần cho thế giới này nữa, nếu chị hỏi ta!” người đang ông nghiêng sang một bên nói với chị lão, “Nhìn hắn lìa – mà chuyện gì xảy ra với chị thế, Dumby ?

“Ồ, sự kháng cự yếu hơn, sự phản xạ chậm hơn, Amycus” cụ Dumbledore nói “ Tuổi già, một cách ngắn gọn….. một ngày, có thể, nó sẽ đến với cậu… nếu cậu may mắn…”

“ý ông là gì ?” tử thần thực tử thình lình la lên, mạnh mẽ “ Luôn luôn là vậy, phải không, Dumby, nói và không làm gì cả, không gì cả, ta không biết vì sao Chúa tể bón tối không buồn giết ông! Nào Draco, làm đi”

Nhưng ngay lúc ấy, lại có tiếng từ cuộc đánh nhau phía dưới và một giọng nói la lên “ Chúng đã chặn cầu thang – Reducto! REDUCTO!”

Tim Harry nhảy lên: bốn kẻ này đã không giết tất cả những người cản chúng, mà chỉ đi lên tháp,và, như nó đã nghe, chúng chỉ tạo những chướng ngại

“ Draco, nhanh lên” người đàn ông có khuôn mặt tàn ác nói một cách giận dữ.

Nhưng tay của Malfoy run quá mạnh đến nỗi hắn không thể nhắm chính xác

“ta sẽ làm ” Greyback gầm lên, hắn tiến về phía cụ Dumbledore với bàn tay mở rộng, nhe răng ra.

“ta nói không!” người đang ông có bộ mặt tàn ác hét lên; ánh sáng lóe lên và gã người sói văng đi, đâm vào bờ thành và rồi hắn đi lảo đảo, trông rất giận dữ. Trái tim của Harry đập mạnh đến nỗi có thể nghe và biết nó đang đứng đó, đang bị giam bởi lời nguyền của cụ Dumbledore – nếu nó có thể nhúc nhích, nó có thể nhắm một lời nhuyền dưới cái áo tàng hình.

“Draco, làm đi, hay cậu không còn ở phía chúng ta nữa – “ người phụ nữ rít lên, nhưng ngay đúng lúc ấy, cánh cửa bật tung lên một lần nữa và Snape đứng đó, nắm chặt cây đũa của mình trong tay, khi mắt lão đảo một vòng, từ cụ Dumbledore đang dựa vào bức tường đến bốn tử thần thực tử, kể cả gã người sói, và Malfoy

“chúng tôi đang có một vấn đề, Snape” Amycus nhiều bướu nói, cặp mắt và cây đũa đã chỉ vào cụ Dumbledore, “thằng bé hình như không thể-“

Nhưng một người gọi tên của Snape, khá nhẹ nhàng

“Severus…”

https://thuviensach.vn

Cái âm thanh làm Harry khiếp sợ hơn bất cứ thứ mà nó đã trải qua tối nay. Lần đầu tiên, cụ Dumbledore cầu xin"

Snape không nói gì, mà chỉ bước tới và đẩy mạnh Malfoy. Ba Tử thần thực tử bước lui. Thậm chí gã người sói hình như cũng sợ hãi

Snape nhìn sững cụ Dumbledore, và có một sự thay đổi, những nét căm thù hiện ra trên những đường xù xì của khuôn mặt hắn

"Severus…làm ơn…"

Snape đưa đũa lên và chỉ thẳng nó vào cụ Dumbledore

"Avada Kedavra!"

Một tia màu xanh bắn từ đầu đũa của Snape và trúng ngay ngực cụ Dumbledore. Tiếng thét sợ hãi của Harry không phát ra, im lặng và không thể nhúc nhích được, nó bị buộc phải đứng xem cụ Dumbledore bị hất tung lên: trong nửa giây cụ dường như treo lơ lửng dưới cái đầu lâu phát sáng, và rồi cụ rơi từ từ xuống, như một con búp bê, xuyên qua lỗ châu maivà bay ra ngoài.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG XXVIII: CUỘC ĐÀO TẨU CỦA HOÀNG TỬ

Harry cảm thấy như thể chính nó cũng bị ném mạnh qua không trung. Nhưng điều đó đã không xảy ra, có lẽ điều đó đã không xảy ra với nó…

“Ra khỏi đây, nhanh lên!”

Thầy Snap ra lệnh và xốc gáy Malfoy rồi đưa nó qua cánh cửa phía trước của cái giá đỡ ; Greyback và những ngươi thấp bè bè theo sau; riêng cặp sau cùng nói hổn hển trong hơi thở gấp gáp trong kích động. Khi họ tan biến qua cánh cửa, Harry bỗng nhận ra nó có thể di chuyển lại rồi! Điều gì đã giữ nó tê liệt với bức tường từ nãy đến giờ ? Một điều gì đó không phải là phép thuật nhưng thật sự rùng rợn trong suy nghĩ của Harry. Nó thấy chiếc áo Tàng hình sang một bên trong khi tên Tử thần thực tử hung ác đang dần biến mất qua cánh cửa…

"Petrificus Totalus!" – “Tứ chi bất rục rịch!”

Bỗng nhiên, tên Tử thần Thực tử oằn người lại như thể vừa chạm phải một thứ gì rắn chắc và rơi xuống mặt đất, rồi cứng đờ như một hình nhân bằng sáp, nhưng hắn mới chỉ gần chạm sàn khi Harry trèo qua người hắn và chạy xuống cầu thang tối.

Sự đau đớn, nỗi sự hãi, tất cả xé nát trái tim Harry… Harry phải đến chỗ thầy Dumbledore và bắt lão Snape. Bằng một cách nào đó hai việc này liên quan mật thiết đến nhau… Nó sẽ có thể đảo ngược những điều tồi tệ đã xảy ra nếu, nó làm được cả hai việc đó… Và khi đó, có lẽ, thầy Dumbledore sẽ không chết…

Nó nhảy ào qua 10 bậc thang cuối cùng của cầu thang xoắn và trụ vững trên đôi chân với cây đũa phép đã sẵn sàng. Hành lang được thắp sáng mờ mờ đầy những rác rến và tro tàn.Trần nhà trên đầu nó như bị sập xuống một nửa, và bức tường thì bị bong tróc một cách đáng sợ. Một trận đấu đang dữ dội xảy ra trước mặt nó, nhưng ngay khi nó cố gắng đoán ra ai đang chiến đấu với ai thì giọng nói nhừa nhựa đáng ghét vang lên rõ mồn một: “Xong rồi, đi thôi!”. Đó là Snape. Lão vừa biến mất qua khúc quanh ở cuối hành lang, cùng với Malfoy. Ngay khi Harry vừa hấp tấp đuổi theo họ thì một trong những người vừa chiến đấu giải phóng chính mình khỏi cuộc ẩu đả và lao tới nó – Đó là người sói Fenrir. Hắn đã ở trên đầu Harry trước khi Harry kịp phản ứng điều gì. Nó ngã ngửa ra sau, đầu tóc rối bời trên mặt, mùi khó chịu của mồ hôi và tanh tưởi của máu tràn trong miệng và hơi thở gấp gáp đầy ham muốn trong cổ họng.

"Petrificus Totalus!"

Harry thấy Fenrir khuỵu xuống trước nó, với một nỗ lực thần kì hắn thoát khỏi xác người sói và nằm dài trên sàn khi một tia sáng màu xanh lá xẹt qua nó. Nó thụp đầu xuống để tránh và chạy thục mạng hướng về cuộc đánh đấm. Chân nó chạm phải một thứ gì đó mềm mềm và trơn tuột. Nó vấp ngã. Có hai người đang nằm đó, mặt úp xuống vũng máu nhưng nó không có nhiều thời gian để xem xét. Harry nhận ra ngay một mái tóc màu đỏ bồng bềnh như ánh lửa: Ginny đã bị kẹt trong trận chiến với tên tử thần thực tử tên Amycus. Hắn phóng liên tiếp về phía Ginny những bùa chú chết người khiến cho Ginny phải né tránh liên tục. Vậy mà Amycus cười rúc rích và trông có vẻ thích thú lắm với trò chơi này... “Crucio, Crucio – ngươi không thể nhảy múa mãi như vậy được đâu, cô gái.....”

https://thuviensach.vn

“Impedimenta!” Harry hô to.

Lời nguyền trúng ngay giữa ngực Amycus. Hắn ré lên một tiếng đau đớn như tiếng heo, rồi đôi chân phóng lên khỏi mặt đất như một tên lửa rời khỏi bệ rồi lao vào bức tường đối diện, trượt xuống như một mảnh vải rũ rượi và ra khỏi tầm mắt đằng sau Ron, giáo sư McGonalgall và thầy Lupin. Họ đang chiến đấu một cách anh dũng với những tên Tử Thần Thực Tử còn lại. Xa hơn một chút, Harry có thể thấy cô Tonks đấu với một pháp sư tóc vàng hoe đồ sộ đang phóng lời nguyền từ mọi hướng, đến mức độ mà chúng đập vào tường và nảy bật ra, bẻ gãy đá và làm cánh cửa sổ gần nhất vỡ tan.

“Harry, nãy giờ anh ở đâu vậy ?” Ginny khóc ấm ức nhưng không có thời gian để Harry trả lời cô ấy. Nó thụp đầu xuống và chạy hết tốc lực về phía trước, tránh xa những tia bùa xẹt qua trên đầu nó và rơi xuống như mưa trên tường. Snape không được chạy thoát, và nó phải đuổi kịp được lão!

“Hắn!” Cô McGonagall hét lên, trong tích tắc Harry thoáng thấy một Tử thần thực tử nữa, Alecto, chạy thật nhanh suốt dãy hành lanh với cánh tay che trở đầu với anh trai của ả ngay bên cạnh. Harry phóng người theo chúng nhưng chân, một lần nữa, gặp phải một vật gì đó, rồi trong một khoảnh khắc nó nhận ra nó đang ngã cạnh một cái chân. Trông quanh nó nhận ra khuôn mặt tái xám của Neville đang úp xuống mặt sàn.

“Neville, bạn vẫn.... ơ...”

“Mình vẫn ổn,” Neville nói khẽ trong khi tay ôm lấy bụng, “Nhanh lên Harry, Snape và Malfoy vừa chạy qua thôi và....”

“Mình biết, và mình đang trên đường bắt họ đây!” Harry nói và nhắm một bùa từ sàn nhà vào tử thần thực tử tóc vàng hoe kia, người vừa gây ra nhiều sự hỗn loạn nhất từ nãy đến giờ. Người đàn ông tru lên một tiếng đau đớn khi phép trúng ngay giữa mặt hắn. Hắn xoay vòng vòng bất định, lảo đảo, loạng choạng rồi cũng chạy theo những người kia. Harry bò sấp người trên sàn nhà rồi bỗng đứng thẳng dậy chạy hết sức dọc hành lang, phớt lờ những cú đập trời giáng sau lưng, những tiếng hô của đồng đội ngăn cản và những tiếng kêu ngắt quãng của những hình bóng trên mặt sàn mà định mệnh chỉ còn như ngàn cân treo sợi tóc...

Nó dừng lại ở khúc quanh cuối hành lang, nơi đôi giày nó đang muốn trượt đi vì máu. Snape đ ã giữ một ưu thế lớn lao. Liệu lão đã vào được vòng Cần Thiết chưa, hay vẫn còn đang có vượt qua những cái bẫy mà Order tạo ra để ngăn chặn bọn Tử thần thực tử trong trường hợp chúng trốn thoát bằng đường đó ? Nó không thể nghe gì khác ngoài tiếng chân dồn dập trên sàn đá, tiếng con tim thình thịch trong lòng ngực khi nó chạy qua hành lang trống tiếp theo. Tiếp nữa, nó bỗng phát hiện ra một dấu chân vấy máu chứng tỏ rằng có ít nhất một Tử Thần Thực Tử lẩn trốn đang hướng về phía cửa chính - có lẽ Phòng Cần thiết thực sự bị khoá.

Nó đã vượt qua góc hành lang kế tiếp. Bỗng, một lời nguyền bay xẹt qua nó. Nó trốn sau một bộ áo giáp đã bị nổ tung. Nó thấy những người đang chạy dọc xuống cầu thang cẩm thạch phía trước và nhắm một bùa vào chúng, nhưng chỉ trúng một vài phù thủy đeo tóc giả trong một bức chân dung treo đầu cầu thang khiến cho họ kêu ré lên và hấp tấp trốn vào bức tranh bên cạnh. Khi nó nhảy qua những mảnh vụn của bộ giáp sắt, nó nghe thấy nhiều

https://thuviensach.vn

tiếng la, nhiều tiếng hô, nhiều tiếng kêu thất thanh hơn. Những người khác trong lâu đài trông như đã thức giấc.

Nó vắt chân lên cổ mà chạy vào một lối tắt vào những mong rằng bắt kịp được những người kia và tiến tới gần hơn lão Snape và Malfoy. Chúng bây giờ chắc đã tới được bãi đất rồi. Nhảy qua những bậc thang vô hình giữa chừng đường xuống của cầu thang bị giấu, nó đáp xuống một tấm thảm ở dưới đất và ra ngoài hành làng nơi một số học sinh nhà Hufflepuff mặc đồ ngủ đứng ngơ ngác.

“Harry! Bọn này nghe tiếng ồn, rồi có ai đó nói về Dấu hiệu Đen nữa!” Ernie Macmillan nói

“Tránh ra!” Harry nói và đẩy hai đứa con trai ra để chạy tới đầu cầu thang và xuống phần phần còn lại của cầu thang cẩm thạch. Cánh cửa sổi đã bị nổ tung, và có nhiều vết máu trên những phiến đá lát đường. Nhiều học sinh trông có vẻ kinh hãi đứng túm tụm vào nhau cạnh bức tường, riêng vài đứa ngồi co rúm người với cánh tay che đầu. Cái đồng hồ cát khổng lồ tính điểm cho nhà Gryffindor bị nhiều lời nguyền đánh trúng làm vỡ tan, và một vài viên hồng ngọc bên trong vẫn còn đang rơi rớt ra ngoài trên đá với tiếng vang leng keng.

Harry vượt qua Tiền Sảnh và tiến vào bóng tối của khu đất trước lâu đài. Nó có thể nhận ra ba hình dáng đang vượt qua bãi cỏ, hướng tới cánh cổng phía xa xa. Nó nhìn thấy Tử Thần Thực Tử tóc vàng kia, và trước hắn là Snape và Malfoy... Họ sẽ độn thổ được nếu qua được cánh cửa đó!

Không khí đêm lạnh buốt da buốt thịt đập vào mặt Harry và lùa vào phổi khi nó đi nhanh và xé qua làn gió. Nó thấy một chớp sáng từ đằng xa xa làm rọi bóng nó dưới mặt đất ẩm ngay lập tức. Harry không biết rằng có nên chạy tiếp không hay đã đủ gần để nhắm một lời nguyền chết người...

Một ánh chớp khác, rồi tiếng la hét, rồi lại những luồng sáng trả đũa. Harry đã hiểu ra: Hagrid nổi bật lên giữa căn chòi và trông như đang cố gắng chặn một Tử Thần Thực Tử trốn thoát. Dù mọi hơi thở trông như xé tan phổi của nó, dù ngực nó nóng như lò lửa, Harry tăng tốc lên theo tiếng lòng của chính nó rằng, không phải là Hagrid.

Một thứ gì đó đụng phải Harry từ sau lưng khiến nó chới với về phía trước, khuôn mặt nó đập mạnh xuống đất, máu tràn ra từ cả hai lỗ mũi. Nó biết, ngay cùng lúc nó lăn tròn như vậy thì đũa phép trong tay đã sẵn sàng, và những người nó vừa vượt qua cũng dùng lối tắt như chính nó đang cận kề sau lưng...

“Impedimenta!” Nó hô lên trong khi lăn tròn thêm một lần nữa, cúi mình gần đất đen và lạ kì sao phép của nó trúng một trong những nggười bọn họ. Tên đó sẩy chân và té rồi ngáng chân những người khác làm cả nhóm ngã cả. Harry nhảy qua và tiếp tục chạy về phía Snape.

Và bây giờ nó đã thấy rõ hình dáng vạm vỡ của Hagrid đ ược rọi sáng bởi vầng trăng lưỡi liềm toả sáng nhưng vừa bị những áng mây che khuất như báo hiệu điềm tới của hắc ám giữa bóng tối bao la của đất trời. Tên tử thần thực tử tóc vàng vẫn đang phóng ra lời nguyền và lời nguyền tới người giữ khóa; nhưng sức mạnh và làn da mà Hagrid thừa kế được từ

https://thuviensach.vn

người mẹ khổng lồ xem chừng đang bảo vệ ông. Snape và Malfoy, tuy nhiên vẫn đang chạy thật nhanh. Cứ đà này họ sẽ vượt qua cánh cổng và có thể làm phép độn thổ được rồi !!!!!!!

Harry vượt qua Hagrid và đối thủ của ông, nhắm vào lưng lão Snape mà hô: "Stupefy!" Hụt mấy rồi: tia sáng đỏ xẹt qua đầu của lão Snape. Lão quay lại, thấy Harry rồi la to: "Chạy nhanh lên Draco!" và xoay người lại. Cách nhau 20 yards, lão và Harry nhìn nhau, trong làn gió lạnh, trong tiếng xào xạc của lá cây, trong ánh trăng mờ mờ ảo ảo, rồi tung đũa phép ra cùng một lúc.

"Cru..."

Nhưng Snape đã đỡ được lời nguyền và đánh Harry bật lên trời trước khi Harry kịp nói xong lời nguyền Tra Tấn. Nó lộn vòng vòng và trườn ra sau khi tên Tử Thần Thực Tử đằng xa hô lên: "Incendio!" Harry nghe một tiếng nổ vang trời lở đất, rồi những ánh cam nhảy máu tràn trên mặt đất: Căn chòi của Hagrid đang cháy.

"Fang còn ở trong đó, đồ quỉ sứ!" Hagrid rống lên

"Cru..." Harry hô lên một lần nữa và chỉ vào hình người bị chiếu sáng bởi ánh lửa phía trước, nhưng Snape vẫn cản được pháp của Harry. Rồi, lão cười, cười khinh bỉ, cười nhạo Harry.

"Chẳng có Lời nguyền không thể tha thứ nào từ ngươi có thể đánh trúng ta cả, Potter à!" Lão hét lên trong ánh lửa. Trong khi đó, Hagrid vẫn hét lên, át tiếng kêu ăng ẳng hoảng sợ của con Fang: "Ngươi chẳng có lương tâm gì cả đồ.....

"Incarc..." Harry hét to, nhưng Snape đã kịp làm chệch hướng phép bằng một cái phẩy tay lười biếng...

Harry nói vọng trong gió "Trả đũa đi! Tại sao ngươi không đánh trả lại hả đồ hèn nhát!"

"Hèn nhát, ta ư Potter ? Cha ngươi đã không hề tấn công ta, chưa hề nếu hắn không có đám bạn kề bên. Ngươi sẽ gọi ông ta như vậy chứ, ta đang thắc mắc đây ?"

"STUPE..."

"Chặn và chặn, ta sẽ chặn đòn của ngươi cho đến khi ngươi biết cách giữ miện giữ mồm Potter ạ!" Lão nói và gạt phép ra một lần nữa. Rồi lão hét với tên Tử thần thực tử sau lưng Harry: "Bây giờ thì đi thôi, trước khi Bộ hếch mũi lên mà...

"IMPEDI...."

Nhưng trước khi nó nói xong thì một cơn đau tột cùng quật ngã Harry, làm nó lăn lộn trong đám cỏ lưu thưa. Một ai đó đang la hét, no nghe thấy, đau đớn, nó có thể chết đi được vì cơn đau này. Snape đang hành hạ nó, tra tấn nó...

"Không!" Giọng lão Snape la lên. Cơn đau của nó dừng lại, đột ngột như khi bắt đầu. Harry nằm cuộn người trên cỏ, chộp lại cây đũa phép lăn lóc cạnh bên. Một giọng nói từ trên đầu lão Snape rằng, "Ngươi đã quên mệnh lệnh của chúng ta ? Potter thuộc về Chúa tể Hắc ám. Hãy để nó lại đó và đi ngay! Đi đi!"

https://thuviensach.vn

Và Harry cảm thấy mặt đất rung động dưới mặt mình. Những Tử Thần Thực Tử khổng lồ tuân theo lệnh ở trên, chạy tới cánh cổng. Harry thốt ra một tiếng giận dữ. Trong thời khắc đó, Harry không quan tâm đến chuyện nó sẽ sống hay chết. Cố gượng người lên trong nỗ lực cuối cùng, nó lảo đảo và bước đi một cách mù quáng về phía Snape, ngươi mà vây giờ nó căn thù như đã từng căm thù Voldermort.

"Sectum.... "

Snape búng nhẹ cây đũa phép và lời nguyền lại bị đẩy lùi, nhưng Harry chỉ còn cách một feet và cuối cùng nó đã có thể thấy mặt của lão. Lão không cười nhạo nữa, và những ánh chớp rực sáng cho thấy rõ khuôn mặt đầy sự thịnh nộ và tức giận. Tập trung cao độ tất cả sức mạnh của sự chú ý, Harry nghĩ, Levi....

“Không, Potter!” Snape hét lên. Rồi một tiếng nổ lớn và Harry lại bay lên, giật ngược ra đằng sau, đập xuống đất. Lần này, đũa phép của nó vuột khỏi tay. Nó có thể Hagrid kêu lên, tiếng con Fang tru lớn trong ngôi nhà rực lửa khi Snape tới gần và trông xuống nó, một con người không có đũa phép và bất lực như thầy Dumbledore đã từng. Khuôn mặt tái sạm của Snape sáng lên trong ánh lửa từ căn chòi nổi lên sự tức giận, lòng câm hờn như nó đã từng trước khi lão ếm cụ Dumbledore.

“Ngươi dám dùng phép của ta mà chống lại ta sao Potter ? Ta đã sáng tạo ra chúng – Ta, Hoàng tử lai! Chính ta đó! Và ngươi lại xài một phát minh trên chính nhà phát minh ra nó sao, như người cha bẩn thỉu của ngươi à ? Ta không nghĩ vậy đâu... Không, dừng lại!!”

Đó là Harry nhảy bổ xuống để chộp lấy đũa phép. Snape bắn một bùa vào cây đũa khiến nó văng mãi ra xa, bị bóng đêm nuốt chửng và ra khỏi tầm mắt.

“Giết ta đi!” Harry hổn hển nói mà không sợ chút nào ngoài trự sự khinh bỉ và giận dữ “Hãy giết ta như đã giết cụ, đồ hèn!”

“Đừng...” Snape hét to, và lão đột nhiên phát điên và vô nhân đạo cứ như thể lão đang đau đớn như con chó đang gầm thét, ăng ẳng sủa đang kẹt trong căn nhà đằng sau họ “... gọi ta là đồ hèn nhát!”

Rồi lão dùng đũa phép mà xé làn không khí giữa hai người ra. Đó là một lời nguyền. Harry cảm thấy như một cái roi da nóng sáng quật ngang qua mặt và rớt phịch xuống khoảnh đất đằng sau. Nhiều đốm sáng phát nổ ngay trước mắt nó, rồi trong giây lát, tưởng như sự sống đã rời bỏ nó. Nó nghe thấy nhiều tiếng vỗ cánh dồn dập bên trên đầu nó, và một thứ gì đó khổng lồ che mờ những vì sao trên cao. Buckbeak xông lên tấn công Snape. Lão lảo đảo giật người ra phía sau, khi những móng vuốt sắc như dao cạo chém lão. Khi Harry đã tự ngồi dậy lại, đầu nó vẫn còn đang quay vòng vòng từ lần cuối nó đập vào nền đất. Nó nhận thấy lão Snape đang chạy hết sức bình sinh, vì con quái vật khổng lồ vẫn còn vỗ cánh mạnh mẽ sau lão và rít lên to hơn tất cả những lần nó đã từng rít lên trước đây.

Harry tự đấu tranh với đôi chân của mùa, trông chuếnh choáng ra xung quanh để tìm cây đũa phép đũa phép để tiếp tục cuộc săn đuổi kẻ không đội trời chung, nhưng ngay khi những ngón tay nó dò dẫm vụng về trong đám cỏ, vứt bỏ đi những cành nhánh con con mà nó tưởng như là đũa phép thì tự nó cũng thấy rằng, quá trễ rồi. Khi nó tìm lại được cây đũa

https://thuviensach.vn

phép quí giá, nó chỉ còn thấy con Bằng mã bay vòng vòng quanh cánh cửa. Lão Snape đã xoay xở để độn thổ ngay bên ngoài đường ranh giới của ngôi trường phù thủy.

“Hagrid!” Harry thều thào trong bàng hoàng, trông xung quanh mà gọi to “HAGRID ?”

Nó chạy tới căn chòi đang cháy ở xa khi một hình dáng khổng lồ hiện ra từ đám lửa, trên vai là con Fang đang rên lên từng tiếng. Một dòng nước mắt tạ ơn trời tuôn ra từ đôi mắt màu ngọc bích của Harry, nó khụy xuống, bất lực. Chân tay nó không còn chút sức, thân thể đau nhức tột cùng ở mọi nơi, và hơi thở nó là những mũi dao đau đớn, vì mũi nó đang bị thương và chảy máu tràn trề...

“Con, khỏe chứ, Harry ? Có làm sao không ? Nói đi Harry, nói đi....”

Hagrid khổng lồ với khuôn mặt rậm râu lướt nhanh trước mặt nó và che hết ánh sao. Harry ngửi thấy mùi gỗ cháy khét lẹt, mùi lông chó. Nó đưa cánh tay bất lực ra xa để cảm thấy sự ấm áp vững vàng của con Fang và một thân thể sống đang run rẩy bên cạnh nó.

“Con khỏe, không sao... hết. Còn bác ?”

“Đương nhiên. Phải mất nhiều thời gian hơn thế mới kết thúc ta được!”

Hagrid vòng cánh ta qua người Harry và nâng nó lên với một sức mạnh khiến trong giây lát chân no không còn bám dính với mặt đất trước khi lão kịp thả nó xuống. Nó có thể thấy máu chảy thành giòng trên gò má của Hagrid từ một vết cắt sâu hoắm bên dưới mắt đang sưng tấy lên.

“Chúng ta nên dập tắt lửa đi,” Harry nói,” Bùa ‘Aguamenti’ sẽ....”

“Ta đã từng biết nó,” Hagrid nói trệu trạo, rồi giơ cây dù màu hồng hoa hòe đang cháy âm ỉ lên và hô: “Aguamenti”.

Một dòng nước phun ra từ chóp dù. Harry giơ cánh tay nặng như hòn chỉ cầm đũa lên và thì thâm: “Aguamenti”. Cùng nhau, nó và lão Hagrid đổ nước lên ngôi nhà cho đến khi ngọn lửa cuối cùng bị dập tắt,

Vài phút sau đó, lão nhìn đống hoang tàn đang âm ỉ khói mà nói một cách đầy hy vọng:

“Không phải là quá tệ phải không Harry ? Không có gì là cụ Dumbledore không thể làm cả...

Harry thấy quặn lên một nỗi đau khi nghe đến cái tên đó. Trong sự im lặng và tĩnh mịch, sự kinh hoàng hiện lên trong chính nó...

"Hagrid..."

“Ta đang làm việc thì nghe chúng tới,” Hagrid nói buồn vã, mắt vẫn còn trông vào căn chòi đổ nát” Chúng đốt hết những cánh cây, tội nghiệp...”

"Hagrid..."

https://thuviensach.vn

“Nhưng điều gì đã xảy ra Harry ? Ta thấy chúng, Tử thần thực tử, chạy xuống từ toà lâu đài. Nhưng cái quái quỉ gì lão Snape đã làm với chúng chứ ? Lão đi đâu ? Bộ lão đuổi chúng à ?”

“Lão... “Harry thông cổ học mình lại. Nó khô ran từ nãy đến giờ vì khói và sự sợ hãi. “Hagrid, lão đã giết...”

“Đã giết ?” Hagrid nói lớn và nhìn chằm chằm vào Harry “Snape giết ? Con đang nói gì vậy Harry ?”

“Dumbledore... Snape đã giết, cụ, Dum-ble-dore.....”

Hagrid nhìn nó, một phần của khuôn mặt đờ đẫn và tỏ ra không hiểu nổi vấn đề.

"Dumbledore làm sao, Harry ?"

“Cụ mất rồi. Snape đã giết cụ...”

“Đừng nói thế chứ!” Harry nói thô bạo “ Snape giết cụ ? Đừng có ngốc Harry. Điều gì khiến con nói vậy hả ?”

“Con đã thấy lão giết cụ...”

“Con đã có thể không thấy cơ mà!”

“Con đã thấy, bác Hagrid à!”

Hagrid lắc đầu. Lão tỏ ra không tin, nhưng thương hại cho Harry. Harry bíêt rằng Hagrid nghĩ rằng lão chỉ bị tác dụng phụ của những phép, rằng lão đang bị lừa mà thôi!”

“Điều thật sự đã xảy ra là, cụ Dumbledore nói Snape đi với bọn Tử thần thực tử” Hagrid nói một cách tự tin” Ta hi vọng lão vẫn còn giữ được lớp vỏ bọc của mình. Nào, ta phải đưa con về trường thôi. Đi nào Harry...”

Harry không cố giải thích hay tranh cãi gì cả. Lão vẫn còn bất trị lắm. Tự Hagrid sẽ tìm ra sự thật sớm thôi, quá sớm. Khi họ bước thẳng tới toà lâu đài, Harry thấy rằng nhiều cánh cửa sổ đã sáng đèn. Nó tưởng tượng ra một cách rõ ràng cảnh tượng đang ở trong đó. Người người chạy từ phòng này sang phòng kia, kể cho nhau nghe rằng bọn Tử thần thực tử đã vào được, rằng Dấu hiệu đã toả ra trên trường Hogwarts, và rằng một ai đó đã bị giết....

Cánh cửa sồi vẫn còn mở phía trước. Ánh sáng tràn ra trên bãi cỏ phía trước. Một cách chậm rãi và không chắc chắn, nhiều người mặc áo choàng đi rón rén xuống những bậc thang, trông xung quanh lo lắng về những dấu hiệu mà bọn Tử thần thực tử để lại. Tuy nhiên, Harry lại trông lên trên toà tháp cao nhất. Nó tưởng tượng ra rằng nó thấy một người áo đen đang nằm đó, trên cỏ, dù quá xa để nó có thể thật sự thấy điều gì. Ngay cùng luc nó nhìn lặng câm về nơi nó đang nghĩ đến.

Xác Dumbledore vẫn còn đó và Harry nhận thấy mọi người bắt đầu hướng về cụ.

“Các trò đang nhìn gì vậy ?” Hagrid nói khi lão và Harry chạm vào bậc thềm tòa lâu đài. Fang giữ mình gần chân của Hagrid. “Cái gì đang nằm trên cỏ thế kia ? Hagrid bổ sung, tiến

https://thuviensach.vn

tới toà tháp Thiên văn nơi một đám đông nho nhỏ túm tụm lại. “Thấy không Harry ? Ngay dưới chân toà tháp ? Dưới nơi dấu hiệu đen..... Ồ, trò có nghĩ ai có thể qua được không ?

Harry im lặng, suy nghĩ của nó quá kinh hoàng để biểu lộ ra. Harry bước cùng lão, cảm thấy cơn đau nhức nơi mặt và đùi mà nhiều loại phép khác nhau đã trúng nó nữa giờ trước, dù nó đang trong một đám đông cứ như thể ai đó gần nó đang đánh nó vậy. Một điều gì đó là thật và không thể phủ nhận đang làm đau đớn nó trong tinh thần.....

Nó và Hagrid đi, giống như một giấc mơ, qua một đám đông trước, nơi nhiều học sinh và giáo viên chết lặng đim để ra một khoảng trống.

Nó nghe tiếng than vãn đau đớn và xúc động của lão Hagrid, nhưng nó không dừng lại. nó bước chầm chậm lên phía trước cho đến khi chạm được nơi cụ đang nằm. Harry đã biết rằng không còn hy vọng nào nữa từ phút giây mà Lời nguyền Trói Buộc cụ đặt bên trên người nó, biết rằng nó có thể đã xảy ra chỉ vì người ra phép đã chết. Nhưng nó không hề chuẩn bị gì khi thấy cụ nằm đó, người pháp sư vĩ đại nhất mà Harry đã từng và sẽ không bao giờ gặp mặt.....

Mắt cụ đã nhắm lại, nhưng tư thế cụ nằm khiến người ta chỉ tưởng rằng cụ đang trong giấc mộng. Harry chỉnh cho thẳng lại đôi mắt kính khuyết như vầng trăng trên cao kia nằm trên cái mũi cong cong rồi lau sạch máu trên mặt cụ bằng ống tay áo. Rồi nó nhìn chằm chằm vào khuôn mặt già nua nhưng uyên thâm và thông thái rồi cố chấp nhận sự thật phũ phàng và khó tin được rằng cụ sẽ không bao giờ nói chuyện với Harry nữa, không bao giờ nữa....

Đám đông thầm thì sau lưng Harry. Sau một khoảng thời gian khá dài, nó nhận nó đang quỳ xuống trên một vật khá cứng. Nó bèn ngó xuống.

Một cái hộp bằng kim loại mà bọn chúng muốn cướp nhiều giờ trước đã rơi ra khỏi túi cụ Dumbledore. Hộp đã mở, có lẽ là vì cú va quá mạnh với mặt đất. Và mặt dù nó không còn cảm thấy yếu đuối hay sợ hãi hoặc buồn rầu như vừa rồi, Hary biết, khi nó nhặt cái hộp lên, nó biết có một điều gì đó sai trái....

Nó xoay cái hộp lại trên bài tay. Cái này không lớn như cái nó nhớ là đã thấy trong Chậu Tưởng Kí, hay không bị đánh dấu gì trên nắp cả. Không có dấu hiệu của chữ “S” được trang trí lộng lẫy giống như kí hiệu của Slytherin. Hơn nữa, không có gì bên trong cả ngoại trừ một mảnh nhỏ cặp giấy da chêm lỏng lẻo ở vị tri một tấm chân dung như bình thuờng.

Một cách tự động và không ý thức rằng mình đang làm gì, Harry kéo ra mảnh rời của tở giấy da, ở nó và đọc trong ánh sáng của nhiều cây đũa phép được thắp sau lưng nó từ nãy đến giờ.

Gửi Chúa tể Bóng tối

Tôi đã chết rất lâu trước khi ngài đọc được thứ này nhưng tôi muốn ngày biết rằng chính tôi đã khám phá ra bí mật của ngày. Tôi đã trộm Horcrux thật và có ý định huỷ diệt nó cành sớm càng tốt.

Tôi đối mặt với cái chết trong hy vọng rằng khi ngày ngài bước vào trận đấu cuối cùng cũng là ngày ngài bị huỷ diệt một lần nữa.

https://thuviensach.vn

R.A.B

Harry không biết và không cần biết lời nhắn ý gì. Chỉ có một điều quan trọng mà thôi: Đó không phải là Horcrux. Cụ Dumbledore đã làm yếu đi chính mình bằng cánh uống thứ độc dược tồi tệ đó mà chẳng được gì cả. Harry vò mảnh giấy trong tay, và nước mặt tự nhiên tuôn trào khỏi đôi mắt màu xanh ngọc bích. Nó đã khóc. Sau lưng nó, con Fang tru lên một tiếng dài sầu thảm....

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG XXIX: PHƯỢNG HOÀNG THAN KHÓC

“Lại đây nào, Harry”

“Không”

“Cháu không thể cứ ở đây được, Harry.... Đứng dậy đi nào.... “Không”

Nó không muốn bỏ lại cụ Dumbledore ở đây, nó chẳng muốn đi bất cứ đâu nữa. Bàn tay của lão Hagrid đặt trên vai nó run rẩy. Rồi một giọng khác cất lên: “Harry, đi thôi.”

Một bàn tay nhỏ nhắn và ấm áp hơn nhiều nắm lấy tay Harry và kéo nó đi. Nó làm theo mà không thực sự suy nghĩ gì cả. Chỉ đến khi đi qua hết cả đám đông nó mới nhận ra, qua một thoáng mùi hương trong không khí, rằng đó là Ginny đang đưa nó về phía tòa lâu đài. Nhưng tiếng nói lao xao dộng vào đầu nó, những tiếng nức nở, gào thét va rền rĩ xé rách cả trời đêm, nhưng Harry và Ginny vẫn tiếp tục đi, lên những bậc thềm dẫn tới Đại sảnh đường. Những gương mặt bơi bơi trước mắt Harry, nhìn ngó, thầm thì suy đóan, và những viên ruby của nhà Gryffindor lấp lánh trên mặt sàn như những giọt máu khi chúng lăn dần tới chiếc cầu thang cẩm thạch.

“Chúng ta sẽ tới bệnh thất” Ginny noi

“Anh đâu có bị thương” Harry trả lời

“ Đó là yêu cầu của cô McGonagall” Ginny nói tiếp “Tất cả mọi người đều đang ở đó, Ron, Hermione, thaythầy Lupin và tất cả những người khác -”

Nỗi sợ lại tràn lên ngực Harry 1 lần nữa: Nó đã quên mất những thân hình bất động mà nó đã bỏ lại sau lưng.

“Ginny, còn ai chết nữa không ?”

“Đừng lo, không có ai trong chúng ta cả”

“Nhưng Dấu hiệu hắc ám – Malfoy nói nó đã vấp phải 1 xác người -”

“Nó vấp phải Bill, nhưng không sao, anh ấy vẫn sống”

Nhưng trong giọng nói của Ginny có cái gì đó, báo cho nó biết rằng sẽ có thương vong.

“Em có chắc không ?”

“Dĩ nhiên là em chắc.... anh ấy à.... à cũng hơi te tua, nhưng chỉ có vậy. Greyback đã tấn công anh ấy. Bà Pomfrey nói rằng... trông anh ấy sẽ... sẽ không còn được như trước nữa”

Giọng Ginny run run.

“Mọi người không thực sự biết hậu quả sẽ như thế nào nữa, ý em là, Greyback là một người sói, nhung lúc đó, hắn vẫn chưa biến hình”

“Nhưng những người khác thì sao... Vẫn còn những xác người khác trên sàn....”

https://thuviensach.vn

“Neville và thầy Flitwick đều bị thương, nhưng bà Pomfrey nói rằng họ sẽ ổn cả. Và một Tử thần thực tử đã chết. Hắn bị trúng lời nguyền chết chóc mà mụ tóc vàng khổng lồ đó văng khắp nơi. Harry à, nếu bọn em không có chai thuốc Felix của anh, em nghĩ bọn em đã bị giết cả rồi, nhưng dường như tất cả đều chỉ sượt qua...”

Cả 2 đã tới bệnh thất. Mở cửa, Harry thấy Neville đang nằm, coó lẽ là đang ngủ, trên một chiếc giường gần cửa sổ. Ron, Hermione, Luna, Tonks và Lupin đang quây quanh một chiếc giường khác gần cuối phòng. Vừa nghe tiếng cửa mở, tất cả đều nhìn lên. Hermione chạy tới Harry và ôm chầm lấy nó, Lupin cũng bước tới, vẻ mặt đầy lo lắng.

“Con ổn chứ, Harry ?”

“Con ổn... Bill sao rồi ạ ?”

Không ai trả lời. Harry nhìn qua vai Hermione và thấy một gương mặt không nhận ra nổi nằm trên gối củaa Bill, bị cào xé thậm tệ đến mức trông anh xấu xí khủng khiếp. Bà Pomfrey đang chấm nhẹ vào những vết thương của anh một thứ thuốc mỡ màu xanh khó ngửi. Harry chợt nhớ rằng Snape đã dễ dàng chữa khỏi những vết thương do lời nguyền Sectumsempra chỉ bằng đũa phép.

“Cô không thể chữa những vết này bằng bùa chú hay cái gì khác sao ?” Nó hỏi bà y tá

“Chẳng có bùa chú nào có hiệu quả với những vết này cả” Bà Pomfrey nói. “Ta đã thử tất cả những thứ ta biết, nhưng không có cách naò chữa trị những vết cắn của người sói hết”

“Nhưng anh ấy không bị cắn vào lúc trăng tròn” Ron nói, nhìn xuống gương mặt anh trai mình như thể nó có thể chữa khỏi tất cả chỉ bằng cách nhìn như vậy. “Greyback vẫn chưa biến hình, vậy chắc rằng Bill sẽ không thực sự là - ”

Nó nhìn Lupin với vẻ không chắc chắn.

“Không, chú không nghĩ rằng Bill sẽ là một người sói thực thụ” Lupin nói, “ Nhưng như vậy không có nghĩa là sẽ không có thay đổi. Đó là những vết thương đã bị nguyền. Chúng có vẻ như sẽ không bao giờ hoàn toàn bình phục, và – Bill có lẽ sẽ mang một vài tính sói, từ giờ trở đi”

“Cụ Dumbledore có lẽ sẽ biết cách gì đó.” Ron nói“Cụ ấy đâu rồi ? Bill đã chiến đấu với bọn khùng đó theo lệnh của cụ ấy. Cụ Dumbledore nợ anh ấy, cụ không thể để mặc anh ấy trong tình trạng này được! ”

“Anh Ron – Cụ Dumbledore mất rồi” Ginny nói

“Không!” Lupin nhìn từ Ginny qua Harry với vẻ hoang dại, dường như hi vọng rằng nó sẽ bảo cô bé nói sai, nhưng khi Harry cũng đứng lặng, Lupin thả người xuống chiếc ghế cạnh giường Bill, hai tay ôm mặt. Trước đây Harry chưa bao giờ thấy thầy Lupin mất tự chủ, nó cảm thấy dường như nó đang xâm phạm vào một cái gì riêng tư vậy. Nó quay đi và bắt gặp cái nhìn của Ron, lặng lẽ trao đổi với nó một ánh mắt để xác nhận lại những gì Ginny đã nói.

“Cụ mất như thế nào ?” Tonks thì thào. “Chuyện xảy ra như thế nào ?”

https://thuviensach.vn

“Snape đã giết cụ” Harry nói “Em đã đứng đó và chứng kiến. Cả hai quay về tháp Thiên văn bởi đó là nơi xuất hiện Dấu hiệu hắc ám... Cụ Dumbledore bị thương, và rất yếu, nhưng em nghĩ rằng cụ đã nhận ra đó là một cái bẫy khi cả hai nghe thấy tiếng bước chân chạy trên cầu thang. Cụ đã yểm bua bất động em, em không thể làm gì được và đang mặc áo khoác tàng hình – và rồi Malfoy bước qua cửa, tước đũa phép của cụ -”

Hermione đặt tay lên miệng, Ron gầm lên. Môi Luna run rẩy.

“ – Những Tử thần thực tử khác đến – và rồi Snape – và Snape đã làm điều đó. Avada Kedavra.” Harry không thể nói thêm nữa.

Bà Pomfrey òa lên khóc. Không ai chú ý đến bà trừ Ginny, cô bé thì thào “Shh! Nghe nào!”

Bà Pomfrey vừa nấc vừa đặt ngón tay lên miệng, mắt mở to. Đâu đó ngoài bầu trời tối đen, một con phượng hoàng đang hót theo một điệu mà Harry chưa từng nghe thấy, một bài ai vãn thê lương. Và Harry cảm thấy, như trước đây nó đã từng cảm thấy khi nghe bài ca phượng hoàng, rằng tiếng nhạc như vang lên từ trong lòng nó: rằng nỗi đau của chính nó đã biến thành bài ca một cách kỳ diệu, vang lên khắp khoảng sân và qua cả những khung cửa sổ lâu đài.

Họ đã ngồi đó lắng nghe bao lâu, nó không biết, cũng như vì sao nỗi đai của họ dường như vơi bớt khi họ ngồi đó, lắng nghe tiếng khóc của chính mình, nhưng có vẻ như một lúc lâu sau cánh cửa bệnh thất mới mở ra và giáo sư McGonagall bước vào phòng bệnh. Như tất cả những người khác, bà cũng có những vết thương của trận đánh vừa qua: trên mặt bà có những vết xây xước, và tấm áo chùng của bà rách toạc.

“Molly và Arthur đang trên đường tới đây.” Bà nói, và phép thuật của khúc nhạc chấm dứt. Tất cả mọi người đứng dậy như thể vừa bừng tỉnh cơn mơ, quay lại nhìn Bill hoặc tự dụi mắt, lắc đầu mình. “Harry, chuyện gì xảy ra vậy ? Hagrid vừa nói rằng con ở bên cụ Dumbledore khi cụ ấy... khi chuyện đó xảy ra. Ông ấy cũng nói rằng giáo sư Snape cũng tham gia vào một vài - ” “Snape đã giết cụ Dumbledore” Harry nói.

Cô nhìn Harry một lát, rồi run rẩy một cách dễ sợ. Bà Pomfrey, có vẻ như đã bình tâm lại, chạy đến va lấy ra một chiếc ghế từ trong không trung, đặt xuống cho cô McGonagall.

“Snape” Cô McGonagall vừa nhắc lại yếu ớt vừa thả mình vào chiếc ghế. “ Tất cả chúng ta đều băn khoăn.... nhưng cụ ấy tin... luôn luôn.... Snape.... Không thể nào tin được....”

“Snape là một người Bế quan bí thuật cực kỳ giỏi” Lupin nói, giọng chú khó nghe và rất lạ tai. “Chúng ta luôn biết điều đó”

“Nhưng cụ Dumbledore đã thề rằng hắn ở phe chúng ta! !” Tonks thi thao “Tôi lúc nào cũng nghĩ rằng cụ Dumbledore biết điều gì đó về Snape mà chúng ta không biết...”

“Cụ luôn luôn nói rằng cụ có một lý do chắc chắn để tin tưởng Snape” Giáo sư McGonagall vừa nói khẽ vừa lau khóe mắt ướt nhòe của mình bằng một chiếc khăn tay viền carô. “ý tôi là... với lý lịch của Snape.... tất nhiên là mọi người sẽ nghi ngờ.... nhưng cụ Dumbledore thuyết phục tôi rằng Snape đã thực sự hối cải....Chưa bao giừo nghe một lời nào chống lại hắn! ”

https://thuviensach.vn

“Ước gì tôi được biết Snape đã nói gì để thuyết phục cụ ấy,” Tonks nói.

“Em biết,” Harry trả lời, và tất cả đều quay lại nhìn nó “Snape đã chuyển cho Voldermort cái tin đã khiến cho Voldermort giết chết ba má em. Và rồi Snape nói với cụ Dumbledore rằng hắn không nhận ra hắn đã làm gì, rằng hắn rất tiếc vì đã làm điều đó, rất tiếc rằng họ đã mất.”

Tất cả mọi người đều nhìn nó.

“Và cụ Dumbledore tin vào điều đó ?” Lupin hỏi, nghi hoặc. “Cụ Dumbledore tin rằng Snape cảm thấy tiếc rằng James đã mất ? Snape rất ghét James...”

“Và hắn nghĩ rằng mẹ cháu cũng chẳng đáng gì” Harry nói “Vì mẹ cháu gốc Muggle – “Máu bùn” hắn đã gọi bà như vậy....”

Không ai hỏi làm sao Harry biết điều đó. Tất cả bọn họ dường như đều chìm trong cơn shock khủng khiếp về những gì đã xảy ra.

“Tất cả đều là lỗi của tôi.” Giáo sư McGonagall đột nhiên nói. Trông cô hoàn toàn mất phương hướng, hai tay xoắn chiếc khăn tay ướt mèm của mình. “Lỗi của tôi. Tôi đã bảo Filius đến gọi Snape tối nay, tôi đã gọi hắn đến đây để giúp chúng ta! Nếu tôi không báo cho Snape biết chuyện gì đang xảy ra, hắn đã không bao giờ đến được để giúp sức cho bọn Tử thần thực tử. Tôi không nghĩ là hắn biết chúng ở đó trước khi Filius báo cho hắn, tôi không nghĩ hắn biết chúng đang đến.”

“Đó không phải là lỗi của cô, Minerva à” Lupin nói chắc chắn. “Tất cả chúng ta đều muốn được trợ giúp, và chúng ta đã mừng vì Snape đang trên đường tới đây....”

“Vậy khi hắn đến trận đánh, hắn đã tham gia vào phe bọn Tử thần thực tử ?” Harry hỏi, nó muốn biết mọi chi tiết về sự phản bội và hai mặt của Snape, nó nóng lòng muốn tìm thêm những lý do để thù ghét hắn, để quyết tâm trả thù.

“Tôi cũgn không biết chính xác mọi việc xảy ra thế nào,” Giáo sư McGonagall nói lơ đễnh. “Tất cả đều rối rung lên.... Cụ Dumbledore đã nói với chúng tôi rằng cụ sẽ rời trường khoảng vài giờ, và rằng chúgn tôi sẽ phải tuần tra khu hành lang, trong trường hợp cần thiết. Remus, Bill, Nymphadora cũng sẽ tham gia cùng chúng tôi, và thế là chúgn tôi tuần tra. Tất cả những lối đi bí mật ra khỏi trường đều bị phong tỏa. Chúng tôi biết không ai có thể bay vào. Những bùa phép rất mạnh được ếm trên từng lối ra vào tòa lâu đài. Tôi vẫn không hiểu làm sao bọn Tử thần thực tử có thể vào tới được...”

“Con biết,” Harry nói, và nói giải thích ngắn gọn về 2 căn phòng di động cũng như con đường ma thuật mà chúng tạo ra. “Và chúng đã vào qua phòng yêu cầu”

Dường như ngay lập tức nó nhìn sang phía Ron và Hermione, cả hai trông đều hết sức mệt mỏi.

“Mình không hiểu, Harry” Ron nói khổ sở. “Chúng mình đã làm như cậu nói: Chúng mình đã kiểm tra Bản đồ đạo tặc và không thấy Malfoy ở đó, vì vậy chúng mình nghĩ nhất định nó phải ở phòng yêu cầu, vì vậy mình, Ginny và Neville tới để trông chừng nó... Nhưng Malfoy đã qua mặt bọn này”

https://thuviensach.vn

“Nó ra khỏi phòng khoảng 1 giờ đồng hồ sau khi bọn em bắt đầu trông chừng” Ginny nói “Nó đi một mình, cầm cái bàn tay khô quắt dễ sợ đó - ”

“Bà tay của Vinh quang,” Ron nói “Chỉ chiếu sáng cho người cầm nó, nhớ không ?”

“Dù sao đi nữa”, Ginny nói tiếp “Chắc chắn hắn đã luôn kiểm tra xem liệu đã an toàn để dẫn bọn Tử thần thực tử ra chưa, bởi lúc hắn nhìn thấy bọn em, hắn ném thứ gì đó vào không khí, và rồi tất cả trở nên tối đen như mực - ”

“ Bột tạo bóng tối tức thì” Ron nói cay đắng “Của Fred và George. Có lẽ mình sẽ phải nói chuyện với 2 ổng về chuyện họ đã để những ai mua hàng”

“ Bọn em đã thử mọi thứ, Lumos, Incendio,” Ginny nói tiếp “Nhưng chẳng có gì xuyên qua được bóng tối đó; tất cả những gì bọn em có thể làm là mở lại đường ra hành lang. Hiển nhiên là Malfoy có thể nhìn thấy được vì cái bàn tay đó đã dẫn đường cho chúng; nhưng bọn em không dám dùng bất cứ một lời nguyền hay một thứ gì khác vì sợ ếm nhầm nhau, và khi bọn em tới được hành lang sáng thì bọn chúng đã đi mất”

“May thay,” Lupin nói giọng khản đặc “Ron, Ginny và Neville gặp chúng tôi gần như ngay lập tức và nói cho chúng tôi biết chuyện gì đã xảy ra. Một lát sau chúng tôi tìm thấy bọn Tử thần thực tử đang đi theo hướng lên tháp Thiên Văn. Malfoy mặc nhiên đã không lường trước được rằng sẽ có nhiều người canh phòng hơn, nó dường như đã hết sạch bột tạo bóng tối. Một trận chiến nổ ra, chúng chạy tán loạn và chúng tôi phải đuổi theo. Một tên trong số bọn chúng, Gibbon, thoát được và lên trên cầu thang dẫn lên tháp - ”

“Để gọi Dấu hiệu Hắc ám ?” Harry hỏi

“Chắc chắn là hắn đã gọi, ừ, chúng chắc hẳn là đã xếp đặt việc đó trước khi chúng ra khỏi phòng yêu cầu.” Lupin đáp “Nhưng chú không nghĩ là Gibbon khoái cái ý nghĩ là phải một mình đứng chờ cụ Dumbledore trên đó, bởi sau đó hắn lại chạy xuống cầu thang để quay lại trận đánh và trúng phải cái lời nguyền chết chóc vừa mới sượt qua chú.”

“Vậy nếu Ron trông chừng căn phòng yêu cầu cùng với Ginny và Neville” Harry nói tiếp, quay sang Hermione “Cậu đã... ?”

“ở ngoài văn phòng của Snape, ừ” Hermione thì thào, đôi mắt cô bé long lanh nước. “cùng với Luna. Bọn mình đã đi vòng quanh đó rất lâu và chẳng có chuyện gì cả. Bọn mình không biết có chuyện gì xảy ra trên lầu, Ron đã giữ tấm bản đồ... Khoảng gần nửa đêm thì Giáo sư Flitwick chạy xuống tầng hầm. Thầy hét lên về chuyện bọn Tử thần thực tử đang ở trong tòa lâu đài, mình không nghĩ là thầy thực sự nhận ra là mình và Luna đang ở đó nữa, thầy chỉ xộc thẳng vào văn phòng của Snape và bọn mình nghe thầy nói rằng Snape phải quay về cùng thầy để giúp đỡ và rồi bọn mình nghe thấy một tiếng động lớn, và Snape lao ra khỏi phòng, và hắn nhìn thấy bọn mình – và -” “Sao nữa ?” Harry giục cô bé.

“Mình thật là ngốc, Harry à” Hermione thì thào bằng một giọng cao vút. “Hắn nói Giáo sư Flitwick đã bị choáng và bọn mình phải tới chăm sóc thầy ấy trong khi hắn – trong khi hắn đến giúp mọi người đánh lại bọn Tử thần thực tử - ” Cô bé ôm mặt trong nỗi hổ thẹn, bởi vậy nghe giọng cô nghe không rõ “Bọn mình vào văn phòng của hắn xem có giúp được giáo sư Flitwick chút gì không và thấy thầy ấy nằm bất tỉnh trên sàn.... và trời ơi, bây giờ thì đã

https://thuviensach.vn

rõ ràng rồi, Snape nhất định đã điểm huyệt Flitwick, nhưng chúng mình không nhận ra, Harry à, chúng mình không nhận ra, chúng mình đã để cho Snape đi mất!"

"Đó không phải là lỗi của con" Lupin nói quả quyết "Hermione à, nếu con không nghe theo lời Snape và tránh đường cho hắn, có lẽ hắn sẽ giết cả con và Luna nữa"

"Sau đó hắn đi lên gác" Harry tiếp lời, tưởng tượng hình ảnh Snape đang chạy lên trên tầng cầu thang đá cẩm thạch, tấm áo chùng đen phất phơ sau lưng hắn như mọi khi, rút đũa phép ra khi hắn lên tới, "và hắn tìm thấy nơi mọi người đang chiến đấu..."

"Chúng tôi gặp khó khăn, chúng tôi gần như thua trận," Tonks nói nhỏ "Gibbon đã ngã, nhưng dường như tất cả bọn Tử thần thực tử còn lại đều sẵn sàng đánh đến chết. Neville đã bị thương, Bill đã bị Greyback tấn công.... Tất cả đều tối đen... những lời nguyền bay khắp nơi. Thằng nhóc Malfoy đã biến mất, nó nhất định đã chuồn qua và chạy lên trên... Và rồi thêm vài tên nữa chạy theo, nhưng một tên đã chặn cầu thang bằng một câu thần chú gì đó.... Neville chạy vào và bị ném lên không trung - "

"Không ai trong chúng ta có thể vượt qua nó" Ron nói tiếp "Và cái mụ Tử thần thực tử chết tiệt đó vẫn tiếp tục bắn lời nguyền ra khắp nơi, đập vào tường, bắn trở lại và chỉ sượt qua mọi người trong gang tấc...."

"Và rồi Snape đến" Tonks nói "Và hắn không..."

"Em thấy hắn chạy qua chúng ta, nhưng cái mụ Tử thần thực tử khổng lồ ngay lập tức lại nguyền suýt trúng vào em, em phải tránh và quên hết mọi chuyện," Ginny tiếp

"Tôi nhìn thấy hắn chạy ngay qua lời nguyền chắn như thể không có gì ở đó" Lupin nói "Tôi thử chạy theo hắn, nhưng bị hất ngược trở lại y như Neville...."

"Chắc hẳn hắn phải biết một câu thần chú mà chúng ta thì không" Cô McGonagall lên tiếng "Xét cho cùng thì - hắn cũng là giáo viên Phòng chống nghệ thuật hắc ám... Tôi cứ nghĩ là hắn vội đuổi theo bọn Tử thần thực tử đã chạy lên tháp...."

"Hắn đã làm vậy," Harry nói giận dữ "nhưng để giúp bọn chúng chứ không phải ngăn bọn chúng lại... Và con cá là mình cần có một Dấu hiệu hắc ám để vượt qua được cái rào chắn đó – thế chuyện gì xảy ra khi hắn quay trở xuống ?"

"à, mụ Tử thần thực tử to xác đã phóng ra một lời nguyền làm cho phân nửa trần nhà sập xuống, và vì vậy đã phá vỡ luôn câu thần chú chặn cầu thang" Lupin trả lời "Tất cả mọi người đều chạy lên – thật ra là tất cả những người còn đứng được – và rồi Snape và thằng nhóc hiện ra sau đám bụi – vậy mà, không có ai trong số chúng ta tấn công chúng - "

"Chúng ta để cho chúng đi qua" Tonks nói, thì thào "Mọi người đều nghĩ chúng bị bọn Tử thần thực tử đuổi theo – và tiếp đến, những tên Tử thần thực tử khác và Greyback lại quay lại và chúng ta lại phải tiếp tục đánh – Tôi nghĩ tôi đã nghe thấy Snape hét lên cái gì đó, nhưng tôi không biết đó là cái gì - "

"Hắn hét lên "Xong cả rồi!" Harry tiếp " Hắn đã làm được điều mà hắn muốn làm"

Tất cả mọi người lại chìm vào im lặng. Khúc ai vãn của Fawkes vẫn vang lên xuyên qua màn đêm trên sân trường. Khi tiếng nhạc vang dội khắp nơi, những ý nghĩ cứ chạy qua đầu

https://thuviensach.vn

Harry một cách vô thức.... Liệu họ đã đưa thi thể cụ Dumbledore ra khỏi chân tháp chưa ? Liệu điều gì sẽ xảy ra sau đó ? Nơi nào cụ sẽ yên nghỉ ? Nó nắm chặt bàn tay đặt trong túi áo. Nó có thể cảm thấy hình khối lạnh lẽo của chiếc Horcrux giả xiết vào từng đốt ngón tay phải của mình.

Cánh cửa bệnh thất lại một lần nữa mở tung ra, khiến tất cả mọi người giật mình. Ông bà Weasley chạy vào phòng bệnh, Fleur theo sau họ, gương mặt xinh đẹp của chị hãi hùng.

"Molly – Arthur - " Giáo sư McGonagall cất tiếng nói, chạy vội ra chào họ "Tôi thực sự rất tiếc.."

"Bill" Bà Weasley thì thào, vượt qua Giáo sư McGonagall khi thấy gương mặt tan nát của Bill "Ôi, Bill!"

Lupin và Tonks vội đứng dậy và nhường chỗ để bà Weasley có thể đến gần giường hơn. Bà Weasley ôm ghì lấy con trai mình và đặt môi bà lên vầng trán đẫm máu của anh.

"Cô nói Greyback đã tấn công nó ?" Ông Weasley hỏi giáo sư McGonagall "Nhưng hắn lại chưa biến hình ? Như vậy nghĩa là sao ? Chuyện gì sẽ xảy ra với Bill ?"

"Chúng tôi cũng chưa biết," Giáo sư McGonagall trả lời, nhìn vô vọng về phía Lupin

"Có lẽ sẽ có một vài thay đổi, anh Arthur à" Lupin nói "Đây là một trường hợp hy hữu, có lẽ là duy nhất... Chúng tôi vẫn chưa biết thái độ của Bill sẽ thế nào khi nó tỉnh lại..."

Bà Weasley lấy thứ thuốc mỡ màu xanh khó ngửi từ chỗ bà Promfrey và bắt đầu chấm lên những vết thương của Bill.

"Và cụ Dumbledore...." Bà Weasley nói tiếp "Minerva, có thật không ? Có thật là cụ đã.... ?"

Khi Giáo sư McGonagall gật đầu, Harry cảm thấy Ginny đi về phía nó và nhìn cô. Đôi mắt nheo lại của cô gắn chặt vào Fleur, người đang nhìn xuống Bill với một gương mặt lạnh cứng.

"Cụ Dumbledore đi rồi," Ông Weasley thì thầm, nhưng bà Weasley chỉ nhìn vào người con trai cả của mình, bà bắt đầu nức nở, nước mắt rơi xuống gương mặt đã khác hẳn của Bill.

"Dĩ nhiên, dù nó trông thế nào đi nữa cũng chẳng sao... Thực sự chẳng quan trọng... Nhưng nó đã từng là một cậu bé rất đẹp trai.... lúc nào cũng rất đẹp trai.... Và nó đã chuẩn bị làm đám cưới...."

"Bác nói thế là sao ?" Fleur đột nhiên nói to "ý bác là sao "nó đã chuẩn bị làm đám cưới ?"

Bà Weasley hướng đôi mắt đẫm nước của mình lên, ngạc nhiên "à - Chỉ là -"

"Bác nghí Bill sẽ không muốn cưới cháu nứa sao ?" Fleur hỏi "Bác nghí, vì nhửng vết cắn đó mà Bill sẽ không yêu cháu nữa ?"

"Không, đó không phải là.."

"Bởi vì chúng cháu sẽ cưới!" Fleur nói, đứng thẳng lên và hất mái tóc bạch kim dài của mình ra sau lưng "Sẽ cần nhiều hơn một người sói để khiến cho Bill không yêu cháu nữa!"

https://thuviensach.vn

“à, cái đó thì bác chắc” Bà Weasley nói “Nhưng bác nghĩ có lẽ - giả sử nếu – nó sẽ..”

“Bác nghĩ cháu sé không muốn cưới anh ấy ?” Hoặc có lẽ là bác đang hi vọng thế ?” Fleur nói tiếp, lỗ mũi phồng lên “Cháu cần gì phải quan tâm xem trông anh ấy sẽ như thế nào ? Cháu là đủ đẹp cho cả hai đứa rồi, cháu nghí vậy đấy! Tất cả những vết sẹo này sẽ cho mọi người thấy rằng chồng cháu là một người dũng cảm! Và cháu sẽ làm như thế!” Chị thêm vào vào cách dữ tợn, đẩy bà Weasley sang một bên và giật lấy lọ thuốc mỡ trong tay bà.

Bà Weasley quay lại cạnh chồng và nhìn Fleur lau những vết thương của Bill với một vẻ cực kỳ tò mò. Không ai nói gì hết, Harry thậm chí không dám động đậy. Như tất cả mọi người khác, nó chờ đợi một cơn thịnh nộ nổ ra.

“Dì Muriel của mẹ” Bà Weasley cất tiếng sau một hồi lâu “có một chiếc vương miện lưỡi liềm rất đẹp – do yêu tinh làm – và mẹ chắc chắn là mẹ sẽ thuyết phục được dì cho con mượn vào ngày cưới. Dì ấy rất thích Bill, con biết đấy, và nó sẽ rất hợp với tóc của con”

“Cảm ơn mẹ” Fleur nói cứng đờ. “Con chắc là sẽ rất đẹp”

Và rồi, Harry không biết làm sao lại như vậy, cả hai người phụ nữ ấy đều khóc và ôm chầm lấy nhau. Bối rối, và tưởng như thế giới đã hóa điên, nó quay lại: Ron trông cũng choáng hệt như nó và Ginny và Hermione đang trao đổi nhau những ánh mắt sửng sốt.

“Anh thấy đấy!” Một giọng yếu ớt cất lên. Tonks đang nhìn thầy Lupin “Cô ấy vẫn muốn cưới cậu ấy, mặc dù cậu ấy đã bị cắn nát! Cô ấy không quan tâm!”

“Nhưng cái đó khác,” Lupin nói mà dường như không nhếch môi, và đột nhiên trông rất căng thẳng “Bill sẽ không thực sự là người sói đâu. Trường hợp này hoàn toàn..”

“Nhưng em cũng không quan tâm, em không quan tâm!” Tonks nói, nắm chặt phần trước tấm áo chùng của Lupin “Em đã nói với anh hàng nghìn lần rồi....”

Và ý nghĩa của vị thần hộ mệnh của Tonks cũng như mái tóc xám lông chuột của cô, và lý do cô đã chạy tới để tìm cụ Dumbledore ngay khi nghe tin có người bị Greyback tấn công, tất cả đều đột nhiên trở nên rõ ràng với Harry, chú Sirius hoàn toàn không phải là người mà cô Tonks yêu.

“Và anh cũng đã nói với em cả nghìn lần rồi,” Lupin nói tiếp, tránh không nhìn vào mắt cô mà nhìn xuống sàn phòng “rằng anh quá già đối với em, quá nghèo.... quá nguy hiểm.....”

“Tôi đã nói là chú đã tự đặt cho mình một giới hạn kỳ cục trong chuyện này rồi mà, Remus” Bà Weasley nói qua vai Fleur trong khi đang vỗ nhẹ lên vai chị.

“Tôi không kỳ cục đâu” Lupin nói chắc chắn. “Tonks xứng đáng với một ai đó trẻ tuổi và toàn vẹn”

“Nhưng cô ấy muốn anh,” Ông Weasley đáp, với một nụ cười nhẹ “Và xét cho cùng thì, Remus à, những người đàn ông trẻ tuổi và toàn vẹn cũng đâu có mãi mãi như thế”

Ông buồn bã quay lại nhìn con trai mình, nằm giữa bọn họ.

“Bây giờ... không phải là lúc để bàn chuyện này” Lupin nói, tránh tất cả ánh mắt của mọi người khi chú nhìn quanh lơ đễnh. “Cụ Dumbledore mất rồi....”

https://thuviensach.vn

“Cụ Dumbledore sẽ hạnh phúc hơn ai hết khi nghĩ rằng trên đời này lại có thêm 1 chút tình yêu.” Giáo sư McGonagall nói ngắn gọn, đúng lúc cánh cửa bệnh thất bật mở lần nữa và Hargid bước vào.

Một phần nhỏ không bị phủ bởi tóc hay râu trên gương mặt lão ướt đẫm và sưng lên; lão đang run rẩy trong nước mắt, trong tay là một chiếc khăn tay rộng, loang lổ.

“Tôi đã.... đã làm xong, thưa giáo sư” Lão nấc lên. “Đã... đã chuyển cụ đi rồi. Giáo sư Sprout đã đưa bọn trẻ lên giường ngủ. Giáo sư Flitwick đang nằm nghỉ, và ổng nói ổng sẽ ổn chỉ trong một lát nữa thôi, và Giáo sư Slughorn nói rằng Bộ pháp thuật đã được thông báo.”

“Cảm ơn anh, Hagrid,” Giáo sư McGonagall nói, đứng dậy ngay lập tức và quay lại nhìn mọi người đứng xung quanh giường Bill. “Tôi sẽ phải gặp mặt Bộ khi họ đến đây. Hagrid, anh hãy nói với chủ nhiệm các nhà - Slughorn có thể đại diện cho nhà Slytherin – rằng tôi muốn gặp họ trong văn phòng của tôi. Và tôi cũng muốn anh cùng đi với họ.”

Khi lão Hagrid gật đầu, quay đi và ra khỏi phòng, bà nhìn xuống Harry “Trước khi gặp họ, cô muốn có đôi lời với con, Harry. Nếu con đi cùng cô....”

Harry đứng dậy, nói nhỏ “Gặp mọi người lát nữa” với Ron, Hermione và Ginny, rồi theo giáo sư McGonagall đi qua phòng bệnh. Hành lang bên ngoài hoàn toàn vắng vẻ và âm thanh duy nhất là bài ca phượng hoàng vang lên đằng xa. Vài phút trước Harry nhận ra rằng họ không đi về phía văn phòng của giáo sư McGonagall, mà là về phía văn phòng của cụ Dumbledore, và một vài giây sau nó nhận ra rằng, dĩ nhiên, bà đã là phó hiệu trưởng... Có lẽ bây giờ bà đã trở thành hiệu trưởng rồi... vậy là căn phòng phía sau bức tượng đá giờ là của bà.

Họ im lặng đi lên chiếc cầu thang xoắn và đi vào căn phòng hình tròn. Nó không biết nó đang chờ đợi điều gì, rằng căn phòng bao phủ sẽ trong màu đen, có lẽ vậy, hoặc thậm chí rằng thi thể cụ Dumbledore đang nằm đó nữa. Thật ra, trông nó gần như hoàn toàn giống lúc nó và cụ Dumbledore đã rời đi vài tiếng đồng hồ trước, những dụng cụ bằng bạc vẫn tiếp tục rít và rung lên nhè nhẹ trên chiếc bàn của chúng, thanh gươm Gryffindor vẫn nằm trong khung kính, lấp lánh dưới ánh trăng, chiếc nón phân loại trên chiếc kệ dưới bàn, chạc cây của Fawkes đứng im trơ trọi, con phượng hoàng vẫn tiếp tục khúc ai văn của mình trên sân trường... Và một tấm chân dung mới đã gia nhập vào hàng ngũ những vị hiệu trưởng quá cố của Hogwarts: cụ Dumbledore đang ngủ giữa một chiếc khung treo trên bàn, tròng kính nửa vầng trăng của cụ đặt trên sống mũi khoằm, trông thật yên bình và thanh thản.

Sau khi liếc nhìn tấm chân dung, Giáo sư McGonagall làm một hành động kỳ quặc như thể đang tự lấy tinh thần, rồi bà vòng qua bàn để nhìn Harry, gương mặt căng thẳng.

“Harry,” bà nói “Cô muốn biết con và cụ Dumbledore đã làm gì tối nay, khi con và cụ rời trường.”

“Con không thể nói cho cô được, thưa giáo sư” Harry nói. Nó đã chờ đợi câu hỏi này và chuẩn bị sẵn sàng câu trả lời. Chính ở đây, trong căn phòng này, cụ Dumbledore đã bảo nó không được nói với bất kỳ ai về nội dung những buổi học của họ, trừ Ron và Hermione.

“Harry, điều này là quan trọng” Giáo sư McGonagall nói

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy,” Harry đáp, “rất quan trọng, nhưng cụ không muốn con nói cho bất kỳ ai biết”

Giáo sư McGonagall liếc nhìn nó “Potter” - Harry nhận ra nó đang được gọi bằng họ – “trong ánh sáng của sự ra đi của cụ Dumbledore, cô nghĩ con nhất định đã nhận ra tình thế đã thay đổi thế nào - ”

“Con không nghĩ vậy” Harry nói, nhún vai. “Giáo sư Dumbledore chưa bao giờ bảo con ngừng làm theo những gì cụ bảo sau khi cụ mất cả.” Nhưng –

“Có một điều cô cần biết trước khi bộ pháp thuật tới đâu. Bà Rosmerta đã bị trúng lời nguyền độc đoán, bà ta đã giúp đỡ Malfoy và bọn Tử thần thực tử, đó là lý do vì sao chiếc vòng cổ và ly thuốc độc - ”

“Rosmerta ?” Giáo sư McGonagall nhắc lại, hoài nghi, nhưng trước khi bà kịp nói tiếp, có tiếng gõ cửa sau lưng họ và giáo sư Sprout, Flitwick và Slughorn bước vào phòng, theo sau là lão Hagrid, vẫn đang khóc không ngừng, cả bộ xương sườn của lão run rẩy trong nức nở.

“Snape!” Slughorn thốt lên, trông có vẻ shock nhất, xanh xao và đổ mồ hôi nhiều nhất. “Snape! Tôi đã từng dạy hắn! Tôi cứ nghĩ là tôi biết hắn!”

Nhưng trước khi bất cứ ai có thể tiếp lời được thì một giọng rất sắc vang lên từ trên cao “Minerva, ông Bộ trưởng sẽ đến đây trong vài giây nữa, ông ta vừa mới độn thổ từ bộ xong”

“Cảm ơn, Everard” Giáo sư McGonagall nói, và bà quay nhanh sang phía những giáo viên.

“Tôi muốn nói về những gì xảy ra ở Hogwarts trước khi ông ta tới đây” bà nói nhanh “Cá nhân tôi, tôi nghĩ rằng trường sẽ mở cửa lại trong năm sau. Cái chết của thầy hiệu trưởng vào tay một trong những đồng nghiệp của chúng ta là một vết nhơ trong lịch sử Hogwarts. Thật khủng khiếp”

“Tôi chắc chắn rằng cụ Dumbledore sẽ muốn trường học tiếp tục mở cửa” Giáo sư Sprout nói tiếp “Tôi thấy nếu chỉ một học sinh muốn tới trường, thì trường sẽ tiếp tục mở cửa cho học sinh đó”

“Nhưng liệu chúng ta có còn một học sinh nào sau vụ này không ?” Slughorn nói, lau nhẹ bộ lông mày đẫm mồ hôi của mình bằng một chiếc khăn tay lụa. “Phụ huynh sẽ muốn giữ con cái mình ở nhà và tôi không thể trách họ được. Theo ý tôi, tôi nghĩ chúng ta không ở đâu an toàn bằng Hogwarts, nhưng chúng ta cũng không thể mong chờ các bà mẹ cũng nghĩ như mình. Họ sẽ muốn cả gia đình ở bên nhau, lẽ đương nhiên thôi.”

“Tôi đồng ý,” Giáo sư McGonagall nói tiếp “Và trong bất cứ trường hợp nào, hoàn toàn không đúng khi nói rằng cụ Dumbledore chưa bao giờ đương đầu với việc trường học bị đóng cửa – và tôi phải nói rằng việc cụ Dumbledore bị giết hại đáng lo hơn nhiều so với việc một con quái vật của Slytherin đang sống lẩn lút trong tòa lâu đài...”

“Chúng ta buộc phải hỏi ý kiến chính quyền” Giáo sư Flitwick nói bằng giọng như chuột, ông bị một vết bầm lớn trên trán, nhưng có vẻ như không bị thương gì về vụ xỉu trong văn phòng của Snape. “Chúng ta buộc phải làm theo những thủ tục đã được ấn định. Không thể đưa ra quyết định vội vàng được.”

https://thuviensach.vn

“Hagrid, anh vẫn chưa nói gì cả.” Giáo sư McGonagall nói “ý anh thế nào, liệu Hogwarts có nên tiếp tục mở cửa không ?”

Hagrid, nãy giờ vẫn đang khóc lặng lẽ vào chiếc khăn tay rộng của lão suốt cả cuộc nói chuyện, ngước đôi mắt đỏ mọng nước của lão lên và nói “Tôi không biết, thưa Giáo sư... Đấy là quyết định của Chủ nhiệm các nhà và hiệu trưởng...”

“Giáo sư Dumbledore luôn coi trọng ý kiến của anh” Giáo sư McGonagall nói, “và tôi cũng vậy”

“à, tôi sẽ ở lại,” Hagrid nói, những giọt nước mắt bự vẫn tiếp tục chảy ra từ khóe mắt lão và rơi xuống bộ râu rậm “Đây là nhà tôi, đây đã là nhà tôi từ khi tôi 13 tuổi. Và nếu bọn trẻ muốn tôi dạy chúng, tôi sẽ dạy. Nhưng... tôi không biết nữa... Hogwarts mà không có cụ Dumbledore....” Lão nấc lên và lại biến mất sau tấm khăn tay, và im lặng lại bao trùm.

“Rất tốt,” Giáo sư McGonagall cất tiếng, liếc nhìn qua cửa sổ ra phía sân để kiểm tra xem Bộ trưởng đã tới chưa, “Và tôi phải đồng ý với Filius rằng điều cần làm là hỏi ý kiến chính quyền, người sẽ ra quyết định cuối cùng.”

“Bây giờ, chuẩn bị đưa tất cả học sinh về nhà... có ý kiến cho rằng nên làm điều đó sớm lên. Chúng ta có thể bố trí tàu tốc hành Hogwarts đến ngày mai nếu cần...”

“Thế còn lễ tang của cụ Dumbledore thì sao ?” Harry cuối cùng cũng lên tiếng.

“à...” Giáo sư McGonagall nói, mất đi một chút nhanh nhẹn khi giọng bà run lên

“Tôi – tôi biết cụ Dumbledore muốn được yên nghỉ ở đây, tại Hogwarts này...”

“Và điều đó sẽ được thực hiện, phải không ?” Harry nói dữ tợn

“Nếu bộ pháp thuật nghĩ điều đó là phù hợp” Giáo sư McGonagall trả lời “Chưa một vị hiệu trưởng nào từng...”

“Chưa một vị hiệu trưởng nào đã từng đóng góp nhiều hơn cho ngôi trường này!” Lão Hagrid gầm gừ.

“Hogwarts nên là nơi cụ Dumbledore mãi mãi yên nghỉ” Giáo sư Flitwick tiếp lời.

“Đúng vậy” Giáo sư Sprout nói

“Và trong trường hợp đó,” Harry nói “Các thầy cô không nên gửi học sinh về nhà cho đến khi lễ tang kết thúc. Họ sẽ muốn nói - ”

Tiếng cuối cùng nghẹn trong cổ họng nó, nhưng giáo sư Sprout đã nói nốt giùm nó “lời vĩnh biệt”

“Đúng lắm,” Giáo sư Flitwick thốt lên “Thực sự là nói rất đúng! Học sinh của chúng ta nên tỏ lòng biết ơn, như vậy mới phải lẽ. Chúng ta có thể lùi việc rời đi lại.”

“Sau đó” Giáo sư Sprout cắt lời,

“Tôi nghĩ... ừ....” Slughorn nói bằng giọng khá kích động, trong khi lão Hagrid thốt ra một tiếng nức nở đồng tình.

https://thuviensach.vn

“Ông ta đến rồi” Giáo sư McGonagall đột nhiên nói, nhìn xuống dưới sân “Ông Bộ trưởng.... và theo như tôi thấy, ông ta đã đem theo cả một phái đoàn....”

“Con đi được chưa, thưa giáo sư ?” Harry nói ngay lập tức

Nó hoàn toàn không mong muốn phải gặp, hoặc bị chất vấn bởi Rufus Scrimgeour tối nay.

“Được rồi” Giáo sư McGonagall trả lời. “Và nhanh lên nhé”

Bà đi về phía cánh cửa và mở ra cho nó. Nó đi vội về phía cầu thang và qua khu hành lang vắng tanh, nó đã để tấm áo khoác tàng hình trên đỉnh tháp thiên văn, nhưng cũng chẳng có chuyện gì, không có ai ở hành lang để thấy nó đi qua cả, thậm chí cả Filch, Bà Norris, hay Peeves cũng không. Nó không gặp bất kỳ ai cho đến khi nó đến lối dẫn lên tháp Gryffindor

“Có thật không ?” Bà Béo thì thầm hỏi khi nó gặp bà “Có thực sự là thật không ? Cụ Dumbledore – chết ?”

“Vâng” Harry trả lời.

Bà thốt lên một tiếng rên và, không chờ nghe mật khẩu, tiến lên phía trước cho nó vào.

Như Harry đã nghĩ, phòng sinh hoạt chung đông nghẹt. Cả phòng chìm vào im lặng khi nó bước vào qua cái lỗ chân dung. Nó thấy Dean và Seamus ngồi giữa một nhóm gần đó: như vậy có nghĩa là phòng ngủ sẽ không có ai, hoặc gần như thế. Không nói một lời, không nhìn ai hết, Harry đi thẳng qua căn phòng và bước vào phòng ngủ nam sinh. Như nó hi vọng, Ron đang chờ nó, vẫn mặc nguyên quần áo, ngồi trên giường mình. Harry ngồi xuống và trong một lúc, hai đứa đơn giản chỉ nhìn nhau.

“Họ nói về chuyện đóng cửa trường” Harry lên tiếng

“Lupin nói họ sẽ làm vậy” Ron trả lời.

Im lặng.

“Vậy ?” Ron nói bằng giọng rất nhỏ, như thể nó sợ những đồ đạc đang nghe trộm vậy “Cậu có tìm thấy không ? Cậu có lấy được nó không ? Một – một cái Horcrux ?”

Harry lắc đầu. Tất cả những gì xảy ra xung quanh cái hồ tối đen đó giờ đây dường như chỉ là một cơn ác mộng cũ, liệu có phải đó đã thực sự xảy ra, chỉ vài giờ trước thôi ?

“Cậu không lấy được nó à ?” Ron nói, thất vọng “Nó không ở đó sao ?”

“Không” Harry đáp “Ai đó đã lấy nó trước rồi và để lại một cái giả vào chỗ đó”

“Đã bị lấy trước rồi - ?”

Không nói gì, Harry lấy từ trong túi ra quả tim đeo cổ, mở nó ra và đưa cho Ron. Toàn bộ câu chuyện có thể để sau.... Chuyện đó đã không xảy ra tối nay.. Không có gì xảy ra trừ đoạn kết, đoạn kết của chuyến đi vô ý nghĩa đó, đoạn kết của cuộc đời cụ Dumbledore....

“R.A.B” Ron thì thào “nhưng đó là ai”

https://thuviensach.vn

“Chẳng biết nữa” Harry nói, đặt lưng lên giường mà vẫn để nguyên quần áo và nhìn vô hồn về phía trước. Nó chẳng thấy tò mò gì về R.A.B: Nó nghi ngờ về việc liệu có bao giờ nó sẽ thấy tò mò nữa. Khi nằm đó, nó đột nhiên phát hiện ra rằng sân trường đã trở nên yên lặng. Fawkes đã ngừng hót. Và nó biết, mà không biết rằng nó biết, rằng con phượng hoàng đó đã rời bỏ Hogwarts mãi mãi, cũng như cụ Dumbledore đã rời bỏ trường, rời bỏ thế giới này... rời bỏ Harry.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG XXX: NGÔI MỘ TRẮNG

Tất cả các bài học đều bị hoãn, và tất cả các cuộc thi đều bị tạm ngừng. Sau đó một vài ngày một số học sinh đã vội vã rời xa Hogwarts cùng cha mẹ - cặp song sinh Patil đã đi trước bữa sáng ngày kế cái chết của cụ Dumbledore và Zacharias Smith được hộ tống ra khỏi lâu đài bởi người cha trông thật kiêu căng của cậu ta. Mặt khác, Seamus Finnigan từ chối thẳng thừng cùng mẹ nó về nhà; họ đã có một trận cãi vã trong lối vào Đại sảnh mà chỉ được giải quyết khi bà chấp thuận rằng nó có thể ở lại để dự đám tang. Seamus đã nói với Harry và Ron là bà đã gặp khó khăn khi tìm một nơi trọ ở làng Hogsmeade, vì các phù thuỷ và pháp sư nườm nượp đổ về ngôi làng, chuẩn bị để tri ân lần cuối sự kính trọng của họ dành cho cụ Dumbledore.

Một vài sự kích động đã xảy ra trong đám học sinh nhỏ tuổi, những đứa trước đó chưa bao giờ được chứng kiến một việc như vậy, khi một cái xe ngựa rắc bột xanh có kích cỡ một ngôi nhà, được kéo bởi 12 con ngựa khổng lồ bằng vàng có cánh, bay vút qua bầu trời vào lúc hoàng hôn trước lễ tang và hạ cánh bên lề khu Rừng cấm. Harry nhìn từ một cửa sổ khi một người phụ nữ khổng lồ và xinh đẹp với nước da màu ôliu, tóc đen bước xuống từ toa xe và lao mình vào vòng tay đợi sẵn của lão Hagrid. Trong lúc đó một đoàn các quan chức của Bộ, gồm cả Bộ trưởng bộ Pháp thuật, đang ở trong toà lâu đài. Harry nhất quyết tránh tiếp xúc với bất kỳ ai trong số họ; nó chắc chắn rằng, dù sớm hay muộn, nó cũng sẽ bị hỏi về những việc đã xảy ra với buổi du ngoạn cuối cùng ra ngoài Hogwarts của cụ Dumbledore.

Harry, Ron, Hermione và Ginny đã dành hết cả thời gian của bọn nó bên nhau. Thời tiết đẹp như nhạo báng chúng nó; Harry có thể tưởng tượng được sẽ như thế nào nếu cụ Dumbledore không chết, và chúng đã có thể ở bên nhau trong thời điểm cuối cùng của năm học, những bài thi của Ginny đã kết thúc, gánh nặng bài tập nhà được dỡ bỏ … và từng giờ từng giờ qua, nó nói về những điều nó biết nó phải nói, làm những điều mà nó biết là đúng, bởi vì quá ư khó khăn để bỏ đi nguồn an ủi tốt nhất nó có.

Bọn nó đến thăm bệnh thất hai lần mỗi ngày: Neville đã được ra viện, nhưng anh Bill vẫn phải đặt dưới sự chăm sóc của bà Pomfrey. Những vết sẹo của anh vẫn cứ khủng khiếp như vậy; thực tế, giờ anh giống Moody Mắt điên một cách rõ ràng, dù may mắn với đôi mắt và đôi chân, nhưng về cá nhân anh thì anh có vẻ cũng như vậy. Tất cả những thay đổi là bây giờ anh có một sự ham thích mãnh liệt đối với những miếng thịt bò ngon.

"… thế là thật may anh ấy sẽ cưới cháu," Fleur nói hạnh phúc, sửa lại cái gối của Bill, "bởi vì người Anh cứ nấu thịt quá chín, cháu đã luôn nói điều này."

"Em cho rằng em sẽ phải chấp nhận rằng anh ấy sẽ cưới chị ấy," sau đó Ginny thở dài lúc tối, khi cô bé, Harry, Ron và Hermione ngồi bên cạnh cánh cửa sổ để mở của phòng sinh hoạt chung Gryffindor, nhìn ra những khoảng đất mờ mờ tối.

"Chị ấy không tồi thế đâu," Harry nói. "Mặc dù, ngốc nghếch," nó hấp tấp nói thêm, khi Ginny nhướng mày và cô bé để lộ một tiếng cười miễn cưỡng.

"À, em cho rằng nếu má mà chịu được thì em cũng chịu được."

https://thuviensach.vn

“Có ai khác mà chúng ta biết bị chết không ?” Ron hỏi Hermione, đang nghiên cứu tờ ‘Tiên tri buổi tối’.

Hermione nhăn mặt vì tính bắt buộc cố chấp trong giọng nó.

“Không,” cô bé quở trách, gấp tờ báo lại. “Họ vẫn đang tìm kiếm Snape, nhưng không có dấu vết nào …”

“Tất nhiên là không có rồi,” Harry nói, nó trở nên tức giận mỗi lần đề tài này được lôi ra. Bọn họ sẽ không tìm thấy Snape cho tới khi họ tìm thấy Voldemort, và thấy rằng họ sẽ không bao giờ làm được điều đó lần này …”

“Em đi ngủ đây,” Ginny ngáp. “Em đã không ngủ được kể từ khi … à … em có thể làm được khi ngủ.”

Cô bé hôn Harry (Ron nhìn ra chỗ khác một cách mỉa mai), vẫy tay với hai đứa còn lại và bỏ vào ký túc dành cho nữ sinh. Khi cửa đằng sau cô bé đã đóng, Hermione nghiêng về phía Harry với một cái nhìn giống-kiểu-Hermione-nhất trên mặt.

“Harry, sáng nay mình đã tìm thấy một thứ, trong thư viện …,”

“Về R.A.B à ?” Harry hỏi, ngồi thẳng dậy.

Nó không cảm thấy giống như nó đã từng trước đây, kích thích, tò mò, nóng lòng muốn tìm hiểu đến tận cùng của một bí mật; nó chỉ đơn giản biết rằng nhiệm vụ khám phá sự thật về cái Mảnh linh hồn thật sự phải được hoàn thành trước khi nó có thể tiến thêm một ít theo con đường tăm tối và quanh co kéo dài phía trước nó, con đường mà nó và cụ Dumledore đã cùng nhau bắt đầu cuộc hành trình, và là con đường mà bây giờ nó biết nó sẽ phải đi một mình. Có thể còn đủ bốn Mảnh linh hồn ở đâu đó ngoài kia và phải bị tìm ra và loại bỏ ngay cả trước khi xảy ra khả năng Voldermort bị tiêu diệt. Nó đọc thuộc lòng tên của chúng, cứ như thể bằng cách liệt kê chúng ra, nó có thể mang chúng đi bằng một cái chạm tay: “cái mề đay …, cái cúp … con rắn … thứ gì đó thuộc về Gryffindor hoặc Ravenclaw … cái mề đay …, cái cúp … con rắn … thứ gì đó thuộc về Gryffindor hoặc Ravenclaw …”

Câu lẩm bẩm này dường như đã xuyên qua tâm trí của Harry khi nó chìm vào giấc ngủ lúc đêm, và những giấc mơ của nó đầy những cúp, mề đay và những đồ vật bí hiểm mà nó không thể chạm tới, dù cho cụ Dumbledore đã tử tế cho nó một cái thang dây ngay lập tức biến thành những con rắn khi nó bắt đầu trèo lên …

Nó đã chỉ cho Hermione dòng ghi chú bên trong cái mề đay vào buổi sáng sau cái chế của cụ Dumbledore, và mặc dù cô bé không nhận ra ngay lập tức những chữ đầu tiên thuộc về một phù thuỷ vô danh mà cô bé đã từng đọc thấy, từ đó cô bé vào thư viện thường xuyên hơn cả cần thiết đối với người không có bài tập về nhà.

“Không,” cô bé nó buồn rầu, “Mình đã rất cố gắng, Harry à, nhưng mình chẳng tìm thấy gì … có một vài phù thuỷ nổi tiếng có những chữ cái đầu này - Rosalind Antigone Bungs... Rupert "Axebanger" Brookstanton... nhưng dường như chẳng ai trùng khớp cả. Theo dòng chữ đó mà xét, thì người đã đánh cắp Mảnh linh hồn đó biết Voldemort, và mình không thể tìm được lấy một mẩu bằng chứng về việc Bungs hay Axebanger đã từng có gì với hắn … không, thực sự là, đó là về … à, Snape.”

https://thuviensach.vn

Cô bé trông bồn chồn khi nói cái tên một lần nữa.

“Có gì về hắn ?” Harry hỏi nặng nề, thả mình lại cái ghế bành của nó.

“À, đó là mình mới chỉ phần nào đúng về những thứ liên quan đến Hoàng tử lai thôi,” cô bé nói ngập ngừng.

“Cậu có bắt buộc phải làm vậy không ? Cậu có biết bây giờ mình cảm thấy thế nào về việc đó không ?”

“Không – không – Harry, mình không có ý đó!” cô bé hấp tấp nói, nhìn quanh để chắc rằng bọn nó không bị nghe lén. “Mình chỉ định nói về việc Eileen Prince đã từng sở hữu quyển sách đó. Cậu xem này … bà ta là mẹ của Snape!”

“Mình nghĩ bà ta chắc hẳn là không dễ coi lắm,” Ron nói. Hermione lờ nó đi.

“Mình đang đọc phần còn lại của tờ Người tiên tri cũ và có một thông báo nhỏ về Eileen Prince cưới một người tên là Tobias Snape, và sau đó có một thông báo nói rằng bà ta đã sinh ra một …”

“ - kẻ sát nhân,” Harry khạc ra

“À … ừ,” Hermione nói. “Vì thế … mình đã phần nào đúng. Snape hẳn đã phải tự hào được là “lai Prince”, cậu thấy không ? Tobias Snape là một Muggie theo như những gì đã nói trên tờ Người tiên tri.”

“Đúng, nó khớp đấy,” Harry nói. “Hắn về phe thuần chủng vì hắn có thể hoà nhập với Lucius Malfoy và phần còn lại của bọn chúng … hắn giống như Voldemort. Một người mẹ thuần chủng, một người cha Muggie … xấu hổ vì nguồn gốc, cố gắng làm cho bản thân sợ hãi bằng cách sử dụng Nghệ thuật hắc ám, tự cho mình một cái tên mới ấn tượng – Chúa tể Voldermort – Hoàng tử lai – Làm sao mà cụ Dumbledore có thể sai lầm được nhỉ ?

Nó đổ vật xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ. Nó không thể ngừng đay đi đay lại về lòng tin không thể bào chữa của cụ Dumbledore đối với Snape … nhưng khi Hermione chỉ tình cờ nhắc về hắn, thì nó, Harry, đã tự phỉnh phờ rằng … mặc cho sự kinh tởm ngày càng tăng về những câu thần chú viết nguệch ngoạc, nó cứ chối không tin vào mặt xấu xa của thằng bé đã rất thông minh, đã giúp đỡ nó rất nhiều …

Giúp đỡ nó … đó là một ý nghĩ hầu như không thể chịu đựng nổi, bây giờ …

“Mình vẫn chưa hiểu tại sao hắn không bắt cậu ngừng dùng quyển sách đó,” Ron nói. “Hắn hẳn là phải biết cậu có tất cả những thứ đó từ đâu chứ.”

I still don t get why he didn t turn you in for using that book, said Ron. He must ve known where you were getting it ali from.

“Hắn biết,” Harry nói chua chát. “Hắn biết khi mình dùng lời nguyền Secfumsempra. Hắn thật sự không cần Phép đọc tâm … hắn thậm chí đã biết trước đó, nhờ thầy Slughorn đã nói về việc mình xuất sắc ra sao trong môn Độc dược … hắn hẳn là đã để cuốn sách cũ của mình vào đáy cái tủ đó, đúng không ?”

“Nhưng tại sao hắn không

https://thuviensach.vn

“Mình không nghĩ hắn muốn có liên hệ nào với quyển sách đó,” Hermione nói. “Mình không nghĩ cụ Dumbledore lại thích nếu cụ biết. Và thậm chí nếu Snape giả vờ nó không phải của hắn, thì Slughorn cũng sẽ nhận ngay ra nét chữ của hắn thôi. Dầu sao, quyển sách đã được bỏ lại trong phòng học cũ của Snape, và mình cá là cụ Dumbledore biết rằng mẹ hắn có họ là ‘Prince’.”

“Mình lẽ ra không nên cho cụ Dumbledore xem cuốn sách đó,” Harry nói. “Tất cả những lần đó Thầy đều chỉ cho mình Voldemort đã xấu xa như thế nào khi hắn còn ở trường, và mình đã chứng minh rằng Snape cũng vậy - ”

“‘Xấu xa’ là một từ không đúng,” Hermione nói bình tĩnh.

“Cậu là người đã cứ nói với mình là cuốn sách đó nguy hiểm!”

“Mình đang cố nói, Harry, rằng cậu đang tự kết tội mình quá đáng. Mình nghĩ Hoàng tử có vẻ như có một tính hài hước bẩn thỉu, nhưng mình đã không thể nào đoán được hắn lại là một kẻ sát nhân tiềm tàng …”

“Không ai trong chúng ta đã có thể đoán ra Snape sẽ … cậu biết đấy,” Ron nói.

Yên lặng bao trùm tụi nó, mỗi đứa lạc vào suy nghĩ riêng, nhưng Harry chắc chắn rằng bọn chúng, cũng như nó, đang nghĩ về buổi sáng ngày kế tiếp, khi thân thể cụ Dumbledore sẽ được nằm xuống an nghỉ. Harry chưa từng dự một đám tang nào trước đó; không có thân xác để chôn khi chú Sirius chết. Nó không biết mong chờ điều gì và có một chút lo lắng về những gì nó sẽ phải nhìn, về những gì nó sẽ cảm thấy. Nó băn khoăn không biết cái chết của cụ Dumbledore có trở nên thực tế hơn đối với nó một khi lễ tang kết thúc không. Dù nó đã có những giây phút khi mà sự thật khủng khiếp đe doạ chôn vùi nó, có những khoảng dài trống rỗng của sự tê cóng ở đâu đó, mặc cho sự thật rằng trong lâu đài chưa có ai nói về cái gì khác, nó vẫn thấy khó khăn để tin rằng cụ Dumbledore đã thật sự ra đi. Phải thừa nhận là nó đã không, như đối với chú Sirius, liều mạng tìm kiếm một cái lỗ châu mai nào đó, một cách nào đó mà cụ Dumbledore sẽ quay trở về … nó cảm thấy trong túi áo cái dây chuyền lạnh lẽo của Mảnh linh hồn giả mà nó mang theo mình khắp mọi nơi, không phải như một cái bùa, mà để nhắc nó rằng cái dây đó đã phải trả giá bằng cái gì và cái gì vẫn còn phải làm.

Ngày hôm sau Harry dậy sớm để thu xếp; chuyến tàu Hogwarts sẽ chuyển bánh một giờ sau đám tang. Khi xuống tầng dưới nó thấy một tâm trạng nhẹ nhõm trong Đại Sảnh đường. Mọi người đều mặc áo choàng lễ phục và không ai có vẻ đói cả. Giáo sư McGonagall đã rời khỏi cái ghế cao giữa bàn giáo viên trống rỗng. Ghế của lão Hagrid cũng trống: Harry nghĩ rằng có thể lão không thể đối mặt với bữa sáng; nhưng chỗ của Snape đã được chiếm lấy bởi Rufus Scrimgeour. Harry tránh đôi mắt màu vàng của ông ta khi chúng quét qua Sảnh đường; Harry có một cảm giác khó chịu là Scrimgeour đang tìm nó. Trong đám tuỳ tùng của Scrimgeour Harry thấy cái đầu tóc đỏ và đôi kính gọng sừng của Percy Weasley. Ron không tỏ vẻ gì là nó đã nhận thấy Percy, ngoại trừ việc đâm vào miếng cá trích muối hun khói với một sự căm ghét hiếm thấy.

Trên bàn nhà Slytherin Crabbe và Goyle đang thì thầm với nhau. Dù chúng là những đứa to lớn vụng về, trông chúng lẻ loi cô độc khi không có cái vẻ cao cao tai tái của Malfoy ở giữa, lãnh đạo chúng. Harry không dành nhiều ý nghĩ cho Malfoy. Sự oán hận của nó dành

https://thuviensach.vn

cả cho Snape, nhưng nó không quên nỗi sợ hãi trong giọng nói của Malfoy trên đỉnh tháp đó, cũng như không quên sự thật là nó đã chùng đũa phép trước khi bọn Tử thần thực tử tới. Harry đã không tin rằng Malfoy sẽ giết cụ Dumbledore. Nó vẫn xem thường Malfoy vì sự cuồng dại của nó đối với Nghệ thuật hắc ám, nhưng bây giờ ngay cả sự hối tiếc nhỏ nhất cũng đã trộn lẫn với nỗi căm ghét. Harry băn khoăn, bây giờ Malfoy ở đâu, và Voldemort đã ép nó làm những gì khi đe doạ giết nó và cha mẹ nó ?

Những ý nghĩ của Harry bị cắt ngang bởi một cú thúc của Ginny vào mạng sườn. Giáo sư McGonagall đã đứng dậy và tiếng rì rào ảm đạm trong Đại sảnh lập tức biến đi.

"Gần đến giờ rồi," bà nói. "Hãy đi theo Chủ nhiệm Nhà của các trò ra sân. Nhà Gryffindors, đi theo cô."

Chúng đứng xếp hàng đằng sau những cái ghế dài trong im lặng. Harry nhìn lướt qua thầy Slughorn đứng đầu dãy nhà Slytherin, mặc một cái áo chùng lễ phục thêu chỉ bạc lộng lẫy. Nó chưa bao giờ thấy giáo sư Sprout, Chủ nhiệm nhà Hufflepuffs, trông sạch sẽ như vậy; còn không có lấy một miếng băng nào trên mũ bà, và khi chúng đi ra tới lối vào Đại sảnh, chúng thấy bà Pince, trong một cái mạng đen dày che mặt phủ tới đầu gối, đứng cạnh thầy Filch trong bộ lễ phục đen cũ kỹ và cà vạt đen hôi nồng mùi nhậy.

Bọn chúng đang dẫn đầu, vì Harry nhận ra khi nó bước lên những bậc thang bằng đá trước cửa lâu đài để ra ngoài, hướng về phía hồ. Ánh mặt trời ấm áp mơn man mặt nó khi bọn nó im lặng theo sau giáo sư McGonagall đến nơi đặt hàng trăm cái ghế theo hàng lối. Một lối đi chạy dài ở chính giữa: một cái bàn cẩm thạch đằng trước, và tất cả ghế đều quay mặt về đó. Đó là một ngày mùa hè đẹp nhất.

Một sự phân loại khác thường giữa những người đã ngồi trên phân nửa số ghế: tiều tuỵ và bảnh bao, già và trẻ. Harry không nhận thấy được hết mọi sư, nhưng có một vài điều nó nhận thấy, gồm cả các thành viên của Hội Phượng hoàng: Kingsley Shacklebolt, thầy Moody mắt-điên, cô Tonks, màu tóc cô đã chuyển sang màu hồng rực rỡ một cách kỳ diệu, thầy Remus Lupin, họ dường như đang nắm tay nhau, ông bà Weasley, Bill được Fleur dìu và đằng sau là Fred và Georgh, mặc áo véc làm từ da rồng đen. Sau đó là bà Maxime, chiếm hơn hai cái ghế, Tom, chủ tiệm Cái vạc lủng, bà phù thuỷ Arabella Figg, hàng xóm của Harry, tay chơi bass rậm râu của ban nhạc Quái tỉ muội, Irnie Frang, lái xe của Xe đò hiệp sĩ, bà Malkin chủ cửa hàng áo chùng ở Hẻm Xéo, và vài người khác mà Harry đơn thuần chỉ biết mặt, như người pha rượu ở quán Đầu heo và bà phù thuỷ vẫn đẩy xe hàng trên chuyến tàu tốc hành Hogwarts. Những con ma trong lâu đài cũng ở đó, khó nhìn thấy trong ánh mặt trời chói chang, chỉ thấy rõ khi họ di chuyển, mờ mờ trong không khí.

Harry, Ron, Hermione và Ginny ngồi xuống mấy cái ghế cuối hàng gần bờ hồ. Mọi người thì thầm với nhau, như những con ruồi trên có, nhưng tiếng chim hót vẫn văng vẳng đâu đây. Đám đông tiếp tục đông thêm; không chút ảnh hưởng bởi mấy điều đó, Harry thấy Neville đang được Luna giúp ngồi xuống một cái ghế. Chỉ có hai đứa đó đã hưởng ứng lời hiệu triệu của Hermione cái đêm cụ Dumbledore chết, và Harry biết tại sao: chỉ có hai đứa đó nhớ đến hội DA nhất … là những đứa kiểm tra thường xuyên những đồng xu của chúng trong hy vọng rằng sẽ có một cuộc gặp mặt khác nữa …

https://thuviensach.vn

Cornelius Fudge đi qua chúng hướng tới hàng ghế đầu, không biểu lộ tình cảm gì, xoay cái mũ quả dưa của ông ta như thường lệ; rồi Harry nhận thấy Rita Skeeter, kẻ làm nó tức điên lên mỗi khi nhìn thấy, kẹp một quyển sổ ghi chép trong tay cầm cái bút ghi tự động; và rồi, với một nỗi giận dữ nhất, mụ Dolores Umbridge, một vẻ phiền muộn giả tạo chẳng ai tin nổi trên bộ mặt giống cóc của mụ ta, một cái nơ nhung nằm chình ình trên đỉnh mớ tóc quăn. Khi nhìn thấy nhân mã Firenze đang đứng như một lính gác cạnh bờ hồ, mụ ta lập tức hối hả ngồi ngay xuống một cái ghế xa nhất.

Những quan chức ngồi xuống cuối cùng. Harry có thể thấy ông Scrimgeour trông can đảm và tôn quý ở hàng trên với giáo sư McGonagall. Nó băn khoăn không biết cái ông Scrimgeour này cũng như bất cứ ai trong cái đám người quan trọng này thực sự tiếc thương cho cụ Dumbledore và quên đi nỗi căm ghét với Bộ của nó khi nhìn quanh tìm kiếm điều đó. Không chỉ có mình nó: rất nhiều cái đầu đang quay quanh, kiếm tìm một tín hiệu nhỏ.

"Ở đó," Ginny thì thầm vào tai Harry.

Và nó nhìn thấy bọn họ trong nước tinh sạch và chan hoà ánh nắng, dưới mặt nước chừng mười phân, nhắc nó về nỗi kinh hoàng của những cái Xác sống; một bè hợp xướng bài ca của người cá bằng một thứ ngôn ngữ xa lạ mà nó không hiểu, những bộ mặt xanh xao của họ gợn lên, những bộ tóc đỏ tía chờn vờn quanh họ. Thứ âm nhạc đó làm tóc gáy Harry dựng lên và nó cảm thấy không thoải mái. Bài hát rõ là nói về mất mát và tuyệt vọng. Khi nó nhìn xuống những bộ mặt hoang dại của những người cá nó cảm thấy rằng họ, ít nhất thì cũng thương tiếc cho sự ra đi của cụ Dumbledore. Rồi Ginny thúc nó một lần nữa và nó nhìn quanh.

Lão Hagrid đang đi chầm chậm theo lối đi giữa những hàng ghế. Lão khóc thầm lặng, khuôn mặt nhạt nhoà nước mắt, và đôi tay lão ôm một thứ được bọc trong vải nhung tía dát những ngôi sao vàng, là thứ mà Harry biết đó là thi thể cụ Dumbledore. Một nỗi đau nhói như kim châm trong cổ họng Harry khi nhận thấy điều này: trong một thoáng, thứ âm nhạc lạ lùng và sự nhận thức rằng thi thể cụ Dumbledore quá gần dường như mang đi tất cả hơi ấm của ngày. Ron trông trắng bệch và bàng hoàng. Nước mắt rơi lã chã trên vạt áo của Ginny và Hermione.

Bọn nó không thể nhìn rõ những gì đang xảy ra bên trên. Lão Hagrid hình như đã cẩn thận đặt thi thể lên trên cái bàn. Bây giờ lão lui ngược lại lối đi, xì mũi một cái to như tiếng kèn trompet gây nên cái nhìn bực bội từ một số kẻ, như Harry thấy, gồm mụ Dolores Umbridge … nhưng Harry biết rằng cụ Dumbledore không quan tâm. Nó cố làm một cử chỉ thân thiện khi lão Hagrid đi ngang qua, nhưng đôi mắt lão Hagrid sưng húp đến nỗi nó thắc mắc không biết lão có thấy đường không. Harry liếc nhìn về hàng ghế sau để xem lão Hagrid nhắm vào đâu và nhận ra, trong bộ véc và quần dài mỗi cái bằng kích cỡ cái rạp là gã khổng lồ Grawp với cái đầu tròn to như tảng đá, ngu ngốc, dễ sai khiến, trông gần như một con người. Lão Hagrid ngồi xuống cạnh đứa em cùng mẹ khác cha và Grawp đập mạnh vào đầu lão Hagrid làm mấy cái chân ghế sụm xuống đất. Harry có một chốc lát để cười. Nhưng rồi bài hát ngừng và nó lại quay mặt lên phía trên.

Một người đàn ông nhỏ thó với râu tóc rậm trong bộ áo chùng đen rộng đứng lên và giờ thì đứng trước thi hài cụ Dumbledore. Harry không nghe được ông ta nói gì. Những từ bập

https://thuviensach.vn

bõm bay về phía chúng qua hàng trăm "Tâm hồn cao thượng" … "đóng góp trí tuệ" … "trái tim vĩ đại" … chúng chẳng mang ý nghĩa gì nhiều lắm. Nó chẳng biểu cảm được gì đối với cụ Dumbledore mà Harry đã biết. Nó đột nhiên nhớ lại những ý tưởng của cụ Dumbledore trong vài từ ngữ: 'ngu đần', 'đầu thừa đuôi thẹo', 'bù lu' và 'véo', và một lần nữa, nó phải chặn lại mội cái cười nhăn nhở … cụ có bị làm sao không ấy nhỉ ?

Có một tiếng nước vỗ nhẹ bên trái nó và nó thấy những người cá cũng đã trồi lên khỏi mặt nước để nghe. Nó vẫn nhớ cụ Dumbledore đã quỳ bên mặt nước hai năm trước đây, rất gần với chỗ Harry đang ngồi, và nói chuyện bằng tiếng Nhân ngư với Thủ lĩnh người cá. Harry băn khoăn không biết cụ Dumbledore đã học tiếng Nhân ngư ở đâu. Có quá nhiều điều nó chưa từng hỏi cụ, quá nhiều điều nó nên nói với cụ …

Và rồi, không báo trước, quét qua nó, cái sự thật kinh khiếp, trọn vẹn và không thể chối cãi được như chưa bao giờ như thế. Cụ Dumbledore đã chết rồi, đã đi xa rồi … nó nắm chặt lấy cái mề đay lạnh giá trong bàn tay, chặt đến nỗi làm nó đau, nhưng nó không thể ngăn được những giọt nước mắt nóng hổi trào lên mắt: nó ngoảnh xa khỏi Ginny và những người khác và nhìn ra hồ, phía Rừng cấm, khi người đàn ông nhỏ thó vẫn nói đều đều … có một sự chuyển động giữa những cái cây. Những Nhân mã cũng đã đến và bày tỏ lòng tôn kính. Họ không ra khỏi rừng nhưng Harry đã nhìn thấy họ đứng lặng đi, giấu nửa mình trong bóng tối, dõi theo các phù thuỷ, những cây cung treo bên mình. Và Harry nhớ lại chuyến đi ác mộng đầu tiên của nó vào khu Rừng cấm, lần đầu tiên nó chạm trán thứ mà sau đó là Voldemort, và nó đã đối mặt với hắn như thế nào, và nó và cụ Dumbledore đã nói chuyện ra sao về cuộc tranh đấu sau đó không lâu. Điều này rất quan trọng, cụ Dumbledore đã nói, chiến đấu, và đánh trả, và tiếp tục chiến đấu, chỉ đến khi nào loài độc ác bị dồn vào đường cùng, dù không bao giờ bị hoàn toàn diệt vong …

Và Harry thấy rõ dưới vầng hào quang mặt trời những người đã chăm lo cho nó đang đứng cạnh nó từng người một, má nó, ba nó, cha đỡ đầu của nó, và cuối cùng là cụ Dumbledore, những người đã kiên quyết bảo vệ nó; nhưng giờ thì đã hết rồi. Nó không thể để ai khác đứng giữa nó và Voldemort; nó phải mãi mãi dứt bỏ cái ảo tưởng mà nó tưởng như đã mất từ khi lên một tuổi: vòng tay che chở của ba má nó có nghĩa là không gì có thể làm tổn thương nó. Không có lần nào nó bừng tỉnh trong ác mộng mà không có những tiếng thì thầm khó chịu trong bóng tối rằng nó được thực sự an toàn, điều đó chỉ có trong tưởng tượng của nó; người bảo hộ cuối cùng và vĩ đại nhất đã chết và nó còn cô độc hơn nhiều so với trước đây.

Người đàn ông nhỏ thó trong bộ áo chùng đen đã ngừng nói và cuối cùng cũng về chỗ của ông ta. Harry chờ đợi có ai đó đứng lên; nó trông đợi những bài điếu văn, có thể là từ ông Bộ trưởng, nhưng không một ai nhúc nhích.

Rồi có rất nhiều người gào thét. Những ngọn lửa sáng, trắng bùng lên quanh thi hài cụ Dumbledore và cái bàn bên dưới: chúng cứ vươn cao, cao mãi, che mờ thi hài. Khói trắng tuôn cuồn cuộn vào không khí và tạo ra những hình thù kỳ dị: Harry nghĩ, trong một thoáng khi trái tim ngừng đập, rằng nó nhìn thấy một con phượng hoàng hân hoan bay lên bầu trời, nhưng chỉ một giây sau ngọn lửa đã biến mất. Thay vào chỗ đó chỉ là cái bàn đá hoa cương trắng, mảnh vải liệm thi hài cụ Dumbledore và cái bàn mà cụ được đặt nằm trên đó.

https://thuviensach.vn

Có thêm một vài tiếng khóc kinh sợ khi một trận mưa các mũi tên xé không khi, nhưng chúng rơi cách xa đám đông. Đó là, Harry biết, lời ai điếu của các Nhân mã: nó nhìn thấy họ quay mình và biến mất vào những hàng cây râm mát. Cũng như vậy những người cá từ từ lặn xuống làn nước xanh thẳm và mất khỏi tầm nhìn.

Harry nhìn Ginny, Ron và Hermione: mặt Ron nheo lại vì nắng chói. Khuôn mặt thẫn thờ của Hermion thì đầy nước mắt, nhưng Ginny đã không khóc nữa. Cô bé bắt gặp cái nhìn chằm chằm của nó với một ánh nhìn cũng dữ dội, đờ đẫn mà nó chưa từng thấy kể từ khi cô bé ôm lấy nó sau khi đoạt cúp Quidditch mà không có nó, và trong khoảnh khắc đó nó biết rằng chúng hoàn toàn hiểu nhau, và khi nó sắp nói cho cô bé điều nó sẽ làm, cô bé sẽ không nói 'cẩn trọng nhé' hay 'đừng làm thế', mà sẽ chấp nhận quyết định của nó, bởi vì cô bé sẽ không trông đợi cái gì thấp hơn thế ở nó. Và vì thế nó tự làm cho mình trở nên sắt đá khi nói những gì nó biết nó phải nói kể từ khi cụ Dumbledore mất đi.

"Ginny, nghe này …" nó nói trầm lặng, khi tiếng ồn ào của những cuộc chuyện trò càng to hơn xung quanh chúng và mọi người bắt đầu đi lại. "Anh không thể cùng với em thêm nữa. Chúng ta phải ngừng trông thấy nhau thôi. Chúng ta không thể bên nhau."

Cô bé nói, với một nụ cười ngơ ngẩn, "Vì một vài lý do cao thượng, ngớ ngẩn phải không ?"

"Nó giống như … như có gì đó hơn cả cuộc sống, những tuần cuối cùng cạnh em," Harry nói. "Nhưng anh không thể … chúng ta không thể … bây giờ anh có những việc phải làm một mình."

Cô bé không khóc, cô chỉ nhìn nó,

"Voldemort sử dụng những người gần gũi với kẻ thù của hắn. Hắn cũng đã từng sử dụng em làm mồi nhử một lần, và chỉ bởi vì em là em gái của người bạn thân nhất của anh. Thử nghĩ xem em sẽ phải chịu nguy hiểm nhường nào nếu chúng ta vẫn duy trì mối quan hệ này. Hắn sẽ biết, hắn sẽ tìm ra. Hắn sẽ cố bắt anh thông qua em."

"Nếu em không quan tâm thì sao ?" Ginny hỏi dữ dội.

"Anh quan tâm," Harry nói. "Em có biết anh sẽ thấy thế nào nếu đây là đám tang của em … và do lỗi của anh …"

Cô ngoảnh mặt đi, nhìn qua hồ.

"Em chưa bao giờ thực sự ngừng yêu anh," cô bé nói. "thực sự chưa. Em luôn luôn hy vọng … chị Hermione nói em phải cố lên trong cuộc sống, có thể hẹn hò với ai khác, thư giãn đôi chút cùng anh, bởi vì em chưa bao giờ quen với việc nói chuyện khi có anh ở trong phòng, anh nhớ không ? Và chị ấy nghĩ rằng anh sẽ chú ý hơn nếu em làm thế nhiều hơn."

"Một cô gái thông minh, Hermione ấy," Harry nói, gắng cười. "Anh chỉ ước sao anh đã ngỏ lời với em sớm hơn. Chúng ta đã có thể những tháng năm … có thể …"

"Nhưng anh đã quá bận rộn với việc cứu thế giới phù thuỷ," Ginny nói, cười nhẹ. "À … em không thể nói là em đã bị bất ngờ. Em đã biết việc này cuối cùng cũng sẽ xảy ra. Em biết anh

https://thuviensach.vn

sẽ không thể hạnh phúc cho đến khi anh săn lùng được Voldemort. Có lẽ đó là nguyên do em đã thích anh nhiều đến vậy."

Harry không thể chịu đựng được khi nghe những lời này, cũng như nó không nghĩ quyết tâm vẫn vững nếu nó vẫn ngồi bên cô bé. Ron, như nó thấy, bây giờ đang ôm lấy Hermione và vuốt ve mái tóc cô bé khi cô nức nở trên vai nó, những giọt nước mắt nhỏ giọt xuống chóp cái mũi dài của nó. Với một điệu bộ khổ sở, Harry đứng dậy, quay lưng lại Ginny và ngôi mộ của cụ Dumbledore và đi vòng quanh hồ. Đi lại làm cho nó dễ chịu hơn nhiều khi ngồi lại: cũng như bắt đầu lần dấu vết của những Mảnh linh hồn càng sớm càng tốt và tiêu diệt Voldemort sẽ dễ chịu hơn là chờ đợi làm điều đó …

"Harry!"

Nó quay đầu lại. Rufus Scrimgeour đang đi khập khiễng thật nhanh về phía nó bên bờ hồ, dựa vào cây gậy chống của ông ta.

"Ta đã hy vọng có vài lời … cháu có phiền không nếu ta đi dạo một lúc với cháu ?"

"Không," Harry nói lãnh đạm, và lại tiếp tục

"Harry, đây là một tấn thảm kịch kinh khủng," Scrimgeour nói lặng lẽ, "ta không thể nói với cháu ta đã kinh sợ như thế nào khi nghe tin đó. Cụ Dumbledore là một phù thuỷ rất vĩ đại. Chúng ta có những điểm bất đồng, cháu biết đấy, nhưng không không ai biết rõ như ta - "

"Ông muốn gì ?" Harry hỏi thẳng thừng

Scrimgeour trông bực mình nhưng, như trước đó, ông ta vội vàng điều chỉnh lại nét mặt về một vẻ rầu rầu.

"Cháu đã, dĩ nhiên, bị tàn phá," ông ta nói. "Ta biết rằng cháu đã rất thân thiết với cụ Dumbledore. Ta nghĩ có thể cháu là học sinh ưu thích nhất của cụ nữa. Mối ràng buộc giữa cháu và cụ -."

"Ông muốn gì ?" Harry nhắc lại, dừng lại.

Scrimgeour cũng đứng lại, nghiêng mình trên cây gậy chống và nhìn chằm chằm vào Harry, vẻ mặt giờ đã khó chịu.

"Những từ mà vì nó cháu đã ở cùng cụ cái đêm cụ rời trường và vì nó mà cụ đã chết."

"Những từ của ai ?"

"Có ai đó đã đánh Bùa Choáng một Tử thần thực tử trên đỉnh tháp sau khi cụ Dumbledore chế. Trên đó cũng có hai cây chổi thần. Bộ biết làm phép cộng, Harry à."

"Rất vui được nghe điều đó," Harry nói. "Phải, nơi tôi đã đi cùng với cụ Dumbledore và chúng tôi đã làm gì là việc của tôi. Cụ không muốn ai biết."

"Thật là một lòng trung thành đáng phục, dĩ nhiên," Scrimgeour nói, có vẻ đang khó khăn tự ngăn sự cáu tiết của mình, "Nhưng cụ Dumbledore đã đi rồi, Harry. Cụ đã đi xa rồi."

https://thuviensach.vn

“Cụ chỉ ra đi khỏi ngôi trường này một khi không có ai ở đây còn trung thành với cụ nữa,” Hary nói, mỉm cười bất chấp chính nó.

“Con trai thân mến của ta … thậm chí cụ Dumbledore còn không thể trở về từ -”

“Tôi không nói là cụ có thể. Ông không hiểu được đâu. Nhưng tôi chẳng có gì để nói với ông cả.”

Scrimgeour ngập ngừng, rồi nói với một giọng điệu được coi là tao nhã, rằng “Bộ có thể cho cháu mọi loại bảo vệ, cháu biết đấy, Harry. Ta sẽ rất vui mừng sắp đặt vài Thần sáng bảo vệ cháu –”

Harry cười lớn.

“Voldemort muốn tự tay giết tôi và các Thần sáng chẳng ngăn hắn được đâu. Vì vậy cảm ơn lời đề nghị. Nhưng không, cảm ơn.”

“Vậy thì,” Scrimgeour nói, giọng lạnh lùng, “lời thỉnh cầu mà ta đặt ra với cháu hồi Giáng sinh –”

“Lời thỉnh cầu nào ? Ồ vâng … nơi mà tôi đã nói với mọi người về cái công việc mà ông đang làm mới vĩ đại làm sao để đổi lấy –”

“- việc nâng cao tinh thần của mọi người!” Scrimgeour đột ngột nói.

Harry đánh giá ông ta trong một thoáng.

“Stan Shunpike đã được thả chưa ?”

Mặt Scrimgeour chuyển thành màu tía giận dữ nhắc nó nhớ tới dượng Vernon.

“Ta thấy rằng cháu là –”

“người của cụ Dumbledore mãi mãi,” Harry nói. “Đúng thế đấy.”

Scrimgeour nhìn chằm chằm vào nó trong một chốc lát, rồi quay đi và khập khiễng bước đi không nói lời nào. Harry có thể thấy Percy và phần còn lại của phái đoàn của Bộ đang đợi ông ta, lườm khó chịu về phía lão Hagrid đang thổn thức và Grawp vẫn đang ngồi trên ghế. Ron và Hermione vội vã hướng về phía Harry, vượt qua Scrimgeour đang đi theo hướng đối diện; Harry quay đi và tiếp tục bước chầm chậm, đợt bọn chúng bắt kịp, và chúng bắt kịp tại bóng râm của cây sồi mà dưới gốc nó chúng đã ngồi với nhau trong những thời điểm hạnh phúc hơn.

“Scrimgeour muốn gì vậy ?” Hermione hỏi nhỏ.

“Như điều ông ta muốn hồi Giáng sinh,” Harry nhún vai. “Muốn mình trao thông tin mật về cụ Dumbledore và muốn mình trở thành con rối của Bộ.”

Dường như Ron đấu tranh với chính nó trong khoảnh khắc, rồi nó nói to với Hermione, “Xem này, để mình quay lại và tẩn cho Percy một trận!”

“Không được,” cô bé nói kiên quyết, tóm lấy cánh tay nó.

https://thuviensach.vn

“Điều đó sẽ làm mình thấy dễ chịu hơn!”

Harry cười to. Ngay cả Hermione cũng cười một chút, dù nụ cười của cô bé cứ heo héo và cô lại trông lên toà lâu đài.

“Mình không thể chịu đựng được cái ý nghĩ là chúng ta sẽ không bao giờ quay trở lại nữa.” Cô bé nói dịu dàng. “Làm sao mà Hogwarts đóng cửa được cơ chứ ?”

“Có thể sẽ không,” Ron nói. “Ở đây chúng ta còn an toàn hơn là ở nhà, đúng không ? Bây giờ mọi nơi đều thế cả thôi. Thậm chí mình có thể nói Hogwarts an toàn hơn, có nhiều phù thuỷ trong này hơn để bảo vệ nơi này. Cậu tính toán gì vậy, Harry ?”

“Mình sẽ không quay trở về dù cho trường có mở cửa lại,” Harry nói.

Ron há hốc mồm nhìn nó, nhưng Hermione chỉ nói buồn bã, “Mình biết cậu sẽ nói thế. Nhưng rồi cậu sẽ làm gì ?”

“Mình sẽ quay về nhà Dursley một lần nữa, vì cụ Dumbledore đã muốn mình làm như vậy,” Harry nói. “Nhưng chỉ về một chuyến ngắn thôi, và rồi mình sẽ đi luôn.”

“Nhưng cậu sẽ đi đâu nếu cậu không về trường ?”

“Mình nghĩ mình sẽ quay về thung lũng của Godric,” Harry thầm thì. Nó đã có cái ý nghĩ này trong đầu kể từ cái đêm cụ Dumbledore chết. “Đối với mình, mọi việc đã bắt đầu từ đó, tất cả mọi việc. Mình mới có một cảm giác là mình phải đến dó. Và mình có thể đến thăm mộ ba má mình, mình muốn làm thế.”

“Vậy sau rồi sao ?” Ron hỏi.

“Sau đó mình sẽ phải tìm kiếm những Mảnh linh hồn còn lại, đúng không ?” Harry nói, ánh mắt dừng lại trên ngôi mộ trắng của cụ Dumbledore, đang phản chiếu trên mặt nước ở bờ hồ bên kia. “Đó là những gì cụ muốn mình làm, đó là lý do vì sao cụ nói với mình về chúng. Nếu cụ Dumbledore mà đúng – và mình chắc chắn điều này – thì bên ngoài kia vẫn còn bốn cái. Mình phải đi tìm và huỷ chúng rồi theo dấu mảnh linh hồn thứ bảy của Voldemort, nó vẫn còn trong thân thể của hắn, và mình sẽ là người tiêu diệt hắn. Và nếu như mình gặp Severus Snape trên đường,” nó nói thêm, “thì mình càng cố gắng bao nhiêu, hắn sẽ phải chịu điều tồi tệ bấy nhiêu.”

Im lặng một lúc lâu. Đám đông giờ hầu như đã giải tán, những người tụt lại phía sau lảng xa khỏi Grawp khi nó âu yếm lão Hagrid, đang hú những tiếng thê lương sầu thảm vang vọng qua mặt nước.

“Bọn mình cũng sẽ ở đó, Harry ạ,” Ron nói.

“Gì cơ ?”

“Đến nhà dì dượng cậu,” Ron nói. “Và sau đó bọn mình sẽ đi cùng cậu, tới bất cứ nơi nào cậu sẽ tới.”

“Không –” Harry nói nhanh, nó chưa tính đến điều này, nó chỉ có ý định để bọn nó hiểu rằng nó đang phải thực hiện hành trình nguy hiểm này một mình.

https://thuviensach.vn

“Trước đây đã có lần cậu nói với bọn mình,” Hermione nói lặng lẽ, “rằng vẫn có thời gian để quay lại nếu chúng ta muốn. Chúng ta còn có thời gian, phải không ?”

“Bọn mình ở bên cạnh cậu dẫu cho chuyện gì có xảy ra,” Ron nói. “Nhưng, bạn này, cậu sẽ phải qua nhà ba má mình trước khi bọn mình tính làm gì, kể cả đến thung lũng của Godric.”

“Vì sao chứ ?”

“Đám cưới của anh Bill và Fleur, nhớ không ?”

Harry nhìn nó, giật mình; cái ý tưởng rằng vẫn có cái gì đó bình thường như một đám cưới vẫn có thể diễn ra dường như không thể tin được và thực sự tuyệt vời.

“Ừ, bọn mình không nên để lỡ dịp đó,” cuối cùng nói nói.

Bàn tay nó tự động nắm chặt lấy cái Horcrux giả, nhưng bất chấp mọi chuyện, bất chấp con đường tăm tối và quanh co nó nhìn thấy trải dài trước mặt nó, bất chất cuộc đối đầu cuối cùng với Voldemort mà nói biết chắc chắn sẽ đến, dù trong một tháng, một năm hay mười năm, nó thấy trái tim nó bay lên trong ý nghĩ rằng luôn có một ngày vàng bình yên cuối cùng của bình yên nó được hưởng với Ron và Hermione.

Hết Harry Potter và Hoàng tử lai

Chia sẻ ebook : http://downloadsach.com/

Follow us on Facebook : https://www.facebook.com/caphebuoitoi

https://thuviensach.vn